

Giới thiệu Ông Xã Ảnh Đế Mau Vào Trong Chén

An Cẩn Du, ham món lợi tiện nghi nhỏ lại là một người bao che khuyết điểm, là thần giữ của keo kiệt, là tay mơ viết lách văn thật, ngôn tình sùng, không có danh tiếng gì trên mỗi trang web truyện, lúc rảnh rỗi thích nhất là đùa giỡn với đàn ông đàn ông hoàng, vô lễ với phụ nữ đàn ông hoàng.

Một truyện ngoài ý muốn, cô vô tình gặp được một mỹ nam tử cổ trang tuyệt sắc hôn mê từ trên trời rơi xuống ở gần cửa nhà. Căn cứ vào nguyên tắc không lãng phí cơ hội, nhanh chóng nhặt người về nhà. Nhưng không ngờ còn không chiếm được tiện nghi, lại chọc tới một phiền phức lớn.

Người đàn ông dịu dàng khiêm nhường hoa mỹ trong một buổi sáng đã biến thân thành máy bay chiến đấu cầm thú, là nhân vật phản diện NPC, kết thúc với đại boss trong truyện thuyết ——Giáo chủ Ma Giáo!

"Nói, rốt cuộc nơi này là nơi nào? Người là ai? Dám có gan nói dối nửa câu, cẩn thận cái mạng nhỏ của người!" Mắt phượng của mỗ Giáo chủ nhú lại, bóp chặt cổ người nào đó, lộ ra hung quang.

Mỗ tham tiền: "Anh trai à, ở chỗ này, giết người là phạm pháp."

"Yên tâm, bốn tọa xuống tay biết nặng nhẹ, có thể làm cho người sống không bằng chết."

Mỗ tham tiền im lặng: "." Anh trai, đánh người cũng là phạm pháp, ngược đãi người càng là phạm pháp!

Kết quả yêu thương như tưởng mười năm thương nhớ là, đây chính là một người thích ham món lợi nhỏ tiện nghi tự cho là lượm được một tiện nghi lớn, không ngờ lại nhặt về một câu chuyện tình yêu khổ ếp.

Bài học kinh nghiệm xương máu trong Ông Xã Ảnh Đế Mau Vào Trong Chén nói cho chúng ta biết, tiện nghi không phải bạn thích chiếm, muốn chiếm là có thể chiếm! Nhặt người rất nguy hiểm, đầu tư cần cẩn thận!

Bạn đang đọc truyện Ông Xã Ảnh Đế Mau Vào Trong Chén được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Trên Trời Rơi Xuống Một Niếp Giáo Chủ

Editor: hongheechan

Sáng sớm, chợ bán thức ăn luôn náo nhiệt và bận rộn, khắp nơi ở thành thị đều xuất hiện người dân nên rất bận rộn và sôi nổi.

Giờ phút này, một số người đến trước mặt một quán ăn, có một cô gái mang theo mắt kính viền đen to đang sờ cảm, vẻ mặt nghiêm túc nhìn chằm chằm các loại rau dưa.

Chỉ chốc lát sau, cô gái đưa tay nâng kính mắt trên mũi, khiến cho ánh sáng mặt trời khúc xạ ra một tia phản quang lạnh lẽo.

"Bà chủ, cái thảo này bán thế nào đây."

Bác gái quán rau ngẩng đầu nhìn cô gái đối diện một cái, khẽ mở miệng nói: "Một đồng năm một cân."

Hai mắt cô gái bỗng chớp sáng lên, ngay lập tức bày ra tư thế đàm phán giá cả ở trên bàn, chỉ vào cây rau cải vô tội kia nói nói: "Một đồng năm, bà chủ bà hại tôi đi hai ngày trước lúc mới mua rõ ràng là một khối, lúc này chưa tới hai ngày làm sao lại lên giá hơn nữa tôi thấy sao cây cải thảo này vàng đi không ít so với lần trước, bà xem bà xem trên cây rau này cũng có những vết cắt rồi."

"Nha đầu, đó là do cô dùng móng tay bấm lúc lần qua lộn lại vừa này."

"..."

An Cẩn Du ngẩn ra, lúng túng trên mặt chợt lóe lên, nhưng da mặt cô dày đã quen rồi, ho nhẹ một tiếng, lập tức khôi phục lại bộ dạng ban đầu, vừa đám vừa xoa nói: "Bà chủ, tôi đây cũng khách hàng cũ, bà không thể tính tôi hơi rẻ hơn một chút sao?"

"..."

Bác gái quán rau trầm mặc mấy giây, gờ gờ tay lên nói: "Một khối một khối, lấy đi cảm rồi đừng ngăn ở trước mặt gian hàng của tôi ảnh hưởng tôi làm ăn, cô không ngại mất mặt, tôi còn mất mặt thay cô đấy."

Nói xong, đoạt lấy cái thảo trong tay An Cẩn Du kể cả một đồng rau dưa An Cẩn Du mới vừa thu hoạch cùng ném vào ở bên trong túi lớn, trước khi buộc túi còn thuận tay nhét củ cà rốt vào trước.

An Cẩn Du thấy thế, hai mắt sau mắt kính gọng đen không khỏi híp lại thành hai hình trăng khuyết nho nhỏ, nịnh nọt nói với bác gái chủ quán rau: "Hắc hắc, bà chủ rau của bà ở đây là tươi mới nhất rồi, lần sau nhất định tôi sẽ giới thiệu bàn bè cùng đến."

"Được, đừng hà tiện, cho cô cho cô."

An Cẩn Du nhận lấy túi rau lớn bác gái chủ quán vừa đưa tới, giao tiền xong, đang định tìm một gian hàng để sẵn ngay sau đó, bên cạnh đã truyền đến một tiếng gọi thân thiết: "Tiểu Du à, mau tới đây, hôm nay bác giá có cá trắm cỏ lớn cô thích ăn nhất đấy, mua một con về đi."

"Ài, đến đây." An Cẩn Du vui mừng quá đỗi, giống như ong mật nhỏ thấy được hoa tươi chạy thẳng tới bác gái quán bán cá kia.

Không lâu lắm, không ngoài dự liệu mọi người lại nghe được tiếng người quán quyết trả giá lần nữa, vậy mà tất cả mọi người bên cạnh chỉ cười trù, cũng không có lộ ra quá nhiều ác ý.

Cùng với nắng sớm từng chút từng chút chiếu sáng cả vùng đất, chợ bán thức ăn vốn rất huyên náo cũng từ từ trở nên vắng lạnh.

Mất thấy sau khi An Cẩn Du quét sạch ở cả chợ bán thức ăn một phen đã đi xa, một bác gái bán rau khác ở quán rau khác bên cạnh mới chịu đựng liên tục hỏi mấy vị mới vừa bị An Cẩn Du đến mua một câu: "Cô gái trẻ kia trả giá quá thấp rồi, vừa rồi mọi người ra giá cho cô ấy vốn đã thấp hơn chỗ khác, cô ấy lại vẫn trả giá, cứ tính toán như thế vậy mọi người còn có lợi nhuận gì hơn nữa lúc mọi người gói đồ cho cô ấy lại nhét thêm nhiều thứ khác cho cô ấy như vậy, chuyện này cũng quá thua thiệt rồi."

Bác gái kia còn chưa dứt lời, chủ của mấy gian hàng gần đấy đều ngẩng đầu lên, cười khanh khách nhìn lại.

"Bác mới tới nên không biết đứa bé Tiểu Du kia vốn ngày ngày đều sẽ mua thức ăn của chúng tôi, nên mọi người chúng tôi cũng biết rõ. Mặc dù đứa bé kia thích trả giá, ham món lợi nhỏ tiện nghi, nhưng tâm tư không hư chút nào."

"Đúng vậy đúng vậy." Bác gái mới vừa lớn tiếng trả giá mua cá với An Cẩn Du vừa nói xong, đã bị một người khác có chút tuổi nói qua: "Khoảng thời gian trước thời tiết thay đổi nhiều, bệnh cũ ở eo của tôi lại tái phát, có hơi không chú ý gian hàng được, đứa bé kia thấy vậy, không nói hai lời ở đây chăm sóc giúp tôi nguyên cả một ngày. Phút cuối cùng tôi thật sự rất áy náy, muốn cho cô ấy ít tiền làm thù lao, nha đầu kia chết sống không chịu, cuối cùng lượm mấy cây dưa chuột trở về thì đã xong việc."

"Đúng vậy, một năm trước nhà tôi không cẩn thận té xuống từ trên lầu, phải ở viện, đứa bé trong nhà phải cũng đi học, vốn không còn dư lại bao nhiêu tiền để chữa trị cho nhà tôi. Những thân thích kia, ài, không đề cập tới cũng được, cuối cùng vẫn là nha đầu kia tới đây mua thức ăn, tôi buột miệng phát câu bực tức, không ngờ ngày hôm sau đứa bé kia đã mượn một khoản tiền rất lớn cho tôi. Bây giờ nhà tôi có thể khôi phục được tốt như vậy, đều có thể là do phúc của cô ấy. Dựa vào cái này, đừng nói là đưa cô ấy mấy món ăn sáng, dù đưa cả gian hàng này cho cô ấy tôi cũng tình nguyện." Người có chút kích động vừa nói xong cũng là bác gái bị An Cẩn Du chém giá thức ăn ngay từ đầu.

"Hắc hắc, bà hãy tỉnh lại đi, thật sự muốn đưa cho người ta sao, không chừng người ta còn ngại chiếm chỗ đó, nha đầu kia cũng chỉ chiếm ít món lợi nhỏ, đâu có chiếm qua tiện nghi lớn của ai nhìn ngoài mặt tình quái, nhưng bên trong thành thật lắm"

"Đúng vậy, đầu năm nay ngay cả bạn bè thân nhất cũng chưa chắc đã đáng tin, đứa bé thành thật như vậy không nhiều lắm."

"Đứa bé kia ở một mình tại chỗ không xa nơi này lắm, nghe nói lúc còn rất nhỏ đã không có ba. Mấy năm trước, mẹ của cô cũng đi theo, hiện tại chỉ còn dư một mình cô bé, nghe cũng thật đáng thương."

"Đúng vậy, là một đứa bé đã sống qua bao nhiêu năm rồi, trôi qua cũng thật sự không dễ dàng mà."

Bác gái mới tới nghe mấy chủ cửa hàng lải nhải thật lâu, nói phần nhiều là gia cảnh với vô số chuyện lớn nhỏ mà đứa bé gái kia đã giúp bọn họ, rốt cuộc hiểu rõ tại sao người trong chợ thức ăn này lại thiện vị và dung túng với cô gái kia như vậy.

Lẳng lẳng nghe nghe, phần không hiểu trong lòng kia cũng dần dần trở thành thương hại và thương yêu đối với cô gái không lớn hơn đứa bé nhà mình bao nhiêu này, trong lòng âm thầm tính toán, lần sau gặp lại khi An Cẩn Du đến cũng ít nhiều chăm sóc cô một chút.

"Hắt xì." Gió bao lớn bao nhỏ từ chợ bán thức ăn đi ra, hồn nhiên không biết mình đã dẫn theo bàn luận của một đám bác gái, tình thương của mẹ tình thương của cha lan tràn cô đại, An Cẩn Du chợt hắt xì thật to, cuống quýt nâng mắt kính gọng đen của mình, âm thầm lẩm bầm một câu: "Loại thời điểm này, ai nhắc tới mình chứ."

Còn chưa nghĩ ra nguyên do, lại đánh thêm mấy cái nhảy mũi.

"Chẳng lẽ bị cảm." An Cẩn Du xoa lỗ mũi ngứa ngứa, ngẩng đầu liếc nhìn ánh mặt trời trên đỉnh đầu từ từ dâng lên, thời tiết tốt như vậy mà cũng bị cảm, quả xui xẻo rồi.

Nhiu nhuu mảy, An Cẩn Du chợt nhớ lại buổi sáng ra cửa bị đụng vào lão côn thần ở lầu dưới, khuôn mặt lão kia bí ẩn nhìn mình một hồi lâu, về sau còn thần bí lẩm nhẩm hồi lâu, nói cái gì đó.

"Bạn trẻ, lão phu nhìn thấy ấn đường cô màu đen, trên mặt có hung sắc, quả thật là điềm không may, hai ngày này sợ là sẽ phải có tai ương đổ máu."

“...” Tai tai tai, tai cái em gái ông ý, lão hồn cầu đáng chết, ngày thường lừa gạt bịp bợm những cái nữ sinh nhỏ ngu ngốc còn chưa tỉnh, lại vẫn còn muốn lừa bịp đến trên đầu mình, đúng là không muốn sống.

Chỉ cần vừa nghĩ tới sắc mặt như có thật buổi sáng của lão côn thần, An Cẩn Du lập tức có ý nghĩ cầm những thứ đồ này kích động ném vào mặt ông ta.

Đang lúc An Cẩn Du vừa đi vừa hỏi thăm lão côn thần kia ở trong lòng, điện thoại di động bỏ trong túi chợt rung lên.

An Cẩn Du nhú nhú mày, để túi lớn trên một cánh tay, cánh tay rảnh rồi móc điện thoại di động ra, sau khi nhìn thấy màn hình hiện lên năm chữ to "lão yêu bà thúc giục bản thảo", bị sợ đến suýt nữa ném hàng nhái cầm trong tay ra ngoài.

Điện thoại di động vẫn còn rung động không chán, nhận hay là không nhận đã thành một vấn đề lớn.

Sau khi rối rắm thật lâu, An Cẩn Du còn ngoan ngoãn đưa điện thoại di động lên vào màn hình điện thoại bắt đầu tìm kiếm.

Với tính tình lão yêu bà, cô không nhận điện thoại một lần, cô còn phải tiếp nhận ngàn vạn cuộc điện thoại gọi tới, còn nếu cô dám can đảm tắt máy hoặc cúp điện thoại, nhất định lão yêu bà kia sẽ biến thân thành Godzilla, cầm roi da chạy tới nhà cô khiến cô đồ tím, đồ tím, nửa sống nửa chết, che mắt mặt.

An Cẩn Du thử hô một tiếng về phía điện thoại di động: "Alo."

Còn chưa dứt lời, đầu điện thoại bên kia đã truyền đến một tiếng kinh động trời đất quỷ thần gào thét: "Này đại mỗ (*) tề giác lông dài, rốt cuộc cô dứt đoạn lại đổi mới rồi dứt đoạn lại đổi mới rồi dứt đoạn lại đổi mới, lại mắc kẹt thịt mắc kẹt thịt mắc kẹt thịt."

Tiếng thét chói tai tràn ngập oán niệm của thiếu nữ xuyên qua điện thoại di động suýt nữa làm điếc lỗ tai An Cẩn Du, An Cẩn Du cuống quýt đưa điện thoại di động ra xa chút, đợi đến khi tiếng gào lên trong điện thoại di động dần dần dừng lại, rốt cuộc lòng vẫn còn sợ hãi mà hết sức nịnh hót nó về phía điện thoại di động: "Bánh đậu quá lớn (*), tôi thật sự không vừa ý."

(*) Ngôn ngữ mạng, chỉ sự tức giận ghen ghét điện thoại.

"Cô mà vừa ý, mỗi lần cũng lựa thời gian có văn thớt mà dứt đoạn, chẳng lẽ cô không biết càng lúc mắc kẹt đến một nửa càng không vừa ý cô, cô mà biết vừa ý."

An Cẩn Du như có tính toán trước đây điện thoại di động ra xa lần nữa trước khi bộc phát, đợi đến khi cô ấy gào khóc thảm thiết đủ rồi mới nhanh chóng đưa điện thoại di động lại gần nói: "Cái đó, gần đây tôi thật sự rất bận, gia hạn thêm hai ngày, gia hạn thêm hai ngày nữa thôi."

"Lần trước cô còn nói cho cô một tháng mà đã qua mấy ngày rồi sao tôi tính thêm được, cô đã nói một tháng này nhiều lần rồi, thông cảm cho cô thì cả tháng đều máu chảy thành sông hà, mỗi lần mắc kẹt ở chỗ thịt đều dùng mấy lý do như vậy, cô thật sự coi tôi là đồ ngu hả nếu còn dám có lần nữa, nhất định tôi sẽ nguyên rủa cô tiếp tục dứt đoạn đổi mới, tạp thịt mập thêm mười cân so với lần này, hừ hừ."

"Đại Đại." An Cẩn Du điềm đạm đáng yêu, đau khổ hô một tiếng về phía điện thoại di động.

"Làm nũng cũng không được, mắc kẹt cô có lý do gì, nhất định hôm nay tôi phải nhìn thấy cập nhật của cô, thịt của cô, hiện tại lập tức lập tức."

An Cẩn Du nghe quỷ rống quỷ kêu trong điện thoại di động, yên lặng thờ dài, từ từ dời điện thoại di động đến trên đỉnh đầu, hô lớn nói: "Phi phi, xì xì xì ai nha, bánh đậu thật lớn, cô vừa mới nói gì vậy, tín hiệu của tôi ở chỗ này không tốt lắm, nghe không rõ ràng. A tôi phải qua kiểm an lên máy bay rồi, không nói nữa nhé, chờ tôi một chút lên máy bay sẽ gọi điện thoại cho cô. Cứ như vậy, cứ như vậy, tôi cúp đây."

Cũng nói một đồng cho hết lời, An Cẩn Du nhanh chóng đưa đầu ngón tay ra nhấn một cái vào điện thoại di động, thành công cắt đứt người gầm rú theo sát mình từ trong trứng nước.

An Cẩn Du, bút danh: Rảnh rồi không việc ngồi gõ mỗ. Một tay viết chìm nổi trong mỗ trang web, lúc rảnh rồi thì viết đam mỹ vàng kim văn kiếm chút phí tiền phụ cấp sinh hoạt, nhân tiện quyền rũ đàn ông đảng hoàng, đùa giỡn phụ nữ đảng hoàng. Bởi vì thường xuyên lười nên ung thư phát tác, động một chút là lựa tại phần tạp thịt trong phần cũ, khiến người yêu thích giảm đi không ít, chán ghét lại nhiều hơn, bị ném hột gà thối cả chua thần mã (*) là chuyện thường xảy ra.

(*) ý nói bị tẩy chay, ghét bỏ (ngôn ngữ mạng TQ, như bình thường ném trứng vào người bị ghét nhưng đây là trên mạng, ném cà chua là một ứng dụng của weibo)

Nói như vậy thì tác giả nhỏ không có danh tiếng gì d, i. e. n. đ. àn l. e q., u. y. đ. ô. n. chắc chắn sẽ không đưa tới chú ý, càng sẽ không xuất hiện loại sự tình thúc giục này. Vậy mà rất không may, cố tình cô ấy lại là một con sâu thừ có tư chất không thịt không vui, không có việc gì lại thích theo dõi văn của cô, vì vậy bị kích đỏ máu đã sinh ra.

An Cẩn Du nhẹ thở ra một hơi, xốc tất cả túi lớn túi nhỏ lên, vừa mới chuẩn bị bước vào phòng đơn của mình, chợt cảm thấy sau lưng lạnh lẽo, như có linh cảm ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời: "Ừ hình như nghe được tiếng gì đó kỳ quái."

Lúc này ánh mặt trời đã trở nên hơi chói mắt, An Cẩn Du lùi lại phía sau một chút, hơi híp mắt lại loáng thoáng thấy có bóng đen ở không trung đang đến càng ngày càng gần.

"Má ơi, thì ra ban ngày thật sự có heo bay trên trời."

Sinh vật bị cô xem thành heo càng ngày càng đến gần, cho tới khi dần dần lộ ra hình dáng dưới ánh mắt.

Một thân trường bào mặc sắc tu thân, tay áo dài, trên đai lưng và vạt áo đều dùng chỉ bạc thêu hoa hoa lệ lớn trên áo lụa, với gió lớn thổi bay phất phới, tay áo nhẹ nhàng. Gương mặt thiếu niên trắng nõn tuấn lãng, hình dáng rõ ràng, ấy là loại tuấn mỹ làm cho người ta gặp qua một lần thì rất khó quên được, chỉ tiếc lúc này hai mắt anh ta khép chặt, lông mày nhíu lại, nhìn qua thật giống như không thoải mái.

Ánh mặt trời chói mắt dát lên bóng dáng gầy nhỏ của thiếu niên một tầng vàng sáng nhàn nhạt, làm cho nhìn qua càng phát sáng rõ và mờ ảo.

"Thì ra cõi đời này thật sự có loại mỹ nam tử giống như từ trong tranh đi ra sao!" An Cần Du trừng lớn đôi mắt, không nháy một cái nào nhìn người đàn ông bỗng nhiên xuất hiện này, chỉ sợ nháy mắt một cái sẽ phát hiện hôm nay mình thấy chỉ là một mảnh ảo ảnh.

Không đợi cô cảm khái xong, lại nghe thấy vụt một tiếng, mỹ nam tử hoa lệ kia thật sự giống như không có trọng lượng, như một quả pháo đạn hung hăng bay thẳng chính xác đến mình.

Phịch một tiếng, bụi mù nổi lên bốn phía, động tĩnh khá lớn.

Chớp mắt một cái mặt bị đập trúng, An Cần Du nghĩ tới đầu tiên là, a, thì ra là người, không phải là heo hơn nữa còn là một mỹ nam tử. Sau đó là, mẹ nó trúng, em gái anh, đầu năm nay thật sự có tình tiết máu chó mỹ nam tử nhảy lầu tự vận dụng trúng người đi đường, chẳng lẽ đây chính là huyết quang tai ương lão côn thần kia nói sáng ngày hôm nay hả, lão hồn dân đáng chết, quạ đen ghê tởm ông.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Ảnh Đế Mau Vào Trong Chén* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Cứ Nhặt Về Nhà Như Vậ

Edit: hongheechan

Một tiếng “ầm” vang lên, bụi mù cuộn cuộn tung bay lên từ trên mặt đất, thẳng đến khi làm cho mặt xám An Cần Du mày tro.

An Cần Du vừa khó chịu muốn người nào đó đền tội, vừa bị bụi bậm bay vào sặc đến mắt nửa cái mạng, mùi vị này cũng không phải là chua xót bình thường.

Thật vất vả mới làm cho bụi mù hơi giải tán chút, An Cần Du giơ tay ra phía trước, dùng sức ho khan hai tiếng, quay đầu nhìn lại chỉ thấy một gương mặt tuấn tú không có một chút tí vết võ cùng phóng đại bất ngờ xuất hiện trước mặt mình.

Da thịt trắng nõn còn tốt hơn mấy thịt tươi nhỏ (*) hay bảo dưỡng trang điểm hiện nay mấy phần, mềm nhẵn nhụi, căn bản đều nhìn không tới lỗ chân lông loại vật này. Đầy đặn mà đỏ thắm cánh môi, thẳng sống mũi, còn có này hơi bên nhọn mày kiếm, bởi vì thiếu niên hai mắt khép chặt mà nhiều hơn mấy phần nhu hòa, lại làm cho người ta càng thêm tò mò người này nếu có thể mở mắt sẽ là như thế nào một bộ động nhân cảnh trí.

(*) thịt tươi nhỏ (tiểu thịt tươi) (Thuật ngữ mạng): có nghĩa là những người đàn ông đẹp trai, trẻ. Thường dùng để chỉ những người ở tuổi 12-30, tình cảm kinh nghiệm ít ỏi, không quá nhiều kinh nghiệm về tình cảm, và có vẻ người đàn ông đẹp trai.

Đợi chút, khi An Cần Du biết bản thân đang nghĩ cái gì thì giật cả mình, chợt phản ứng kịp thì mình đã bị người ta đè ở phía dưới, lúc này vẫn đang ở tư thế bị áp mà lại lộ vẻ háo sắc với người từ trên trời rơi xuống.

Tỉnh hồn lại, An Cần Du cuống quýt muốn bò ra ngoài từ phía dưới chàng trai, tiếc rằng người đàn ông này thật choáng mà, nhìn qua có chút thon gầy, nhưng cơ thể lại không phải nặng bình thường, may mà mới vừa rồi cô không bị anh ta đập chết tại chỗ, thật là vận hạnh trong bất hạnh.

Cũng may nhà An Cần Du khó khăn, bình thường đã làm không ít việc khổ lực, mất rất nhiều hơi sức mới xem như đẩy được người đang ở trên người mình sang một bên.

Xoa cổ tay phát đau, An Cần Du chuyển lực chú ý sang những thức ăn mình vừa mua kia trước, thấy những thứ khác đều không sao, chỉ có một quả dưa chuột lúc mua thức ăn các bác gái tặng thêm đã gãy thành hai nửa, trong đó một nửa còn bị đè bẹp đáng thương.

“...” An Cần Du nhìn quả dưa chuột phía dưới bị chịu khổ phân thân, chớp mắt một cái cảm thấy không chừng lão thần côn kia thật sự nói đúng một lần, hôm nay quả thật mình có huyết quang tai ương. Đang đi trên đường yên ổn còn có thể bị kéo tới làm đệm lưng, cũng may vừa có quả dưa chuột mới này đệm ở dưới thân thể của mình, nếu không còn không chừng bị đập đến xảy ra chuyện gì đấy.

Nghĩ như vậy, ánh mắt An Cẩn Du nhìn về phía quả dưa leo kia càng phát ra thương hại, trong mắt đã coi quả dưa chuột trở thành hình nhân thế mạng chịu khổ ép thay mình. d-iễnđànllêquýuđđoon Đột mắt dầm lệ sờ soạng quả kia một hồi lâu, mới khôi phục lại, thầm than một tiếng, đây chính là "ân dưa cứu mạng" của mình mà phải thu lại thật tốt, không thể cứ lãng phí như vậy được.

Động tác An Cẩn Du nhanh nhẹn thu hồi quả dưa chuột đáng thương vào trong túi lần nữa, đứng dậy vỗ vỗ bụi bặm trên người mình chuẩn bị quay người đi, ánh mắt lại đột nhiên trôi dạt đến trên người cái vị Mỹ Thiếu Niên còn nằm trên mặt đất không rõ sống chết kia, hơi ngẩn ra, lúc này mới nhớ tới bên cạnh còn có người như vậy.

Đối với loại sinh vật mỹ nam này, An Cẩn Du xưa nay tin phụng chỉ có thể đứng xa nhìn, không thể dòm gần, nếu không thật sự sẽ ảo tưởng quá dễ dàng. Tuy rằng người trước mắt này có dáng dấp dạng chó hình người, nhưng vừa xuất hiện đã làm hồng thành quả chen lách chợ bán thức ăn từ sớm tinh mơ của mình, thật sự không thể tha thứ. Cho nên, cân nhắc một lát, An Cẩn Du quyết định cứ ném hân ở nơi này tự sinh tự diệt như vậy.

Quyết định, An Cẩn Du vẫn lăm bắm đi về phía trước mấy bước, đột nhiên như nghĩ tới điều gì đó, mím mím môi hít một hơi thật sâu, giờ túi lên lại đi trở lại thiếu niên xa lạ kia khẽ hô một tiếng: "Này, tỉnh lại thì kêu một tiếng."

Đương nhiên, thiếu niên hoàn toàn không thể cho cô câu trả lời. Không nghe thấy tiếng, An Cẩn Du nhú nhú mày, cúi người sờ sờ cổ người nào đó, thử lại hơi thở dưới mũi anh, phát hiện người còn chưa tắt thở thì khẽ buông lòng giọng điệu.

Quan sát trên người thiếu niên cũng không có vết máu gì, chắc là lúc rút xuống có bản thân cô làm đệm lót, nghĩ đến vậy thì thật sự không nghĩ ra tại sao tiểu tử này lại ngất đi, chẳng lẽ là rút bẻ đầu óc?

Nghĩ tới khả năng này, An Cẩn Du cảm thấy mình vẫn nên chịu liên lụy gọi cuộc điện thoại cấp cứu để người ta tới kéo người đi cho thỏa đáng, nhưng khi cô cầm điện thoại hàng nhái của mình lên thì lại phát hiện màn ảnh đã tối đen rồi.

An Cẩn Du cứ hóa đá nhìn chằm chằm màn ảnh đen như mực kia như vậy, chỉ cảm thấy một vụn con ngựa thảo nguyên chột chạy qua đầu, cường bạo dầm lên đầu dưa của cô thành một đồng lớn. Nằm cái rãnh, sớm không tắt máy muộn không tắt máy, cô tỉnh tắt máy lúc này, cần mày làm gì hả!

An Cẩn Du tròn mắt nhìn điện thoại di động lúc lâu, cũng không trùng nó ra đóa hoa nào, cuối cùng đành phải chấp nhận cắt điện thoại di động vào trong túi. Nhìn xung quanh, hy vọng có thể tìm người giúp một tay, lại phát hiện lúc này người ta đã thu hồi con buồn ngủ, đoán chừng cũng đã đi làm hết, hoàn toàn không người có thể giúp một tay.

Giằng co chốc lát, An Cẩn Du làm ra một cái quyết định mà sau này đã làm cô cực kỳ hối hận, mang thiếu niên bị ngã đến hôn mê này về nhà trước.

Khi tổn sức khiêng người trên đất lên, An Cẩn Du nhú nhú mày, trong đầu chỉ có một ý tưởng, đầu năm nay lúc thanh thiếu niên nhảy lầu còn thích chơi cosplay mặc trang phục cổ trang và đạo cụ đồng nhất, cũng đáng giá không ít tiền, không biết chờ anh ta tỉnh lại, lúc cảm ơn mình dám làm việc nghĩa có thể bới ra trên đồng quần áo cho mình một ít phí vật và hay không, a hắc hắc hắc.

Làm tính toán ở đáy lòng mà An Cẩn Du hoàn toàn không biết đây chẳng qua là bắt đầu bi kịch của mình.

Lúc Niếp Quân Hạo tỉnh lại, An Cẩn Du đang ở trong phòng bếp chuẩn bị những thức ăn cô mua về trong buổi sáng ngày hôm nay.

Đau nhức truyền tới từ đầu óc khiến Niếp Quân Hạo không tự chủ nhú nhú mày, ngón tay thon dài đưa đến ép xuống hai bên thái dương, cố gắng hóa giải đau đớn trong đầu.

Khi cảm giác khó chịu dần dần giảm đi, trí nhớ của Niếp Quân Hạo cũng từ từ bắt đầu trở lại. Hân nhớ trước đây không lâu hân vẫn còn ở trên Tuyệt Đỉnh Nhai, dặn dò với thân tín thân cận nhất của mình giao hết công việc trong giáo rồi chuẩn bị bế quan một khoảng thời gian, lại không ngờ mới vừa vào phòng bế quan đã bị kẻ xấu âm toán, thân chịu trọng thương, hân ra sức đánh một trận mới chạy ra tìm cơ hội sống. Đáng tiếc, cuối cùng vẫn bị những tên ám sát đã có chuẩn bị từ sớm kia dồn đến tuyệt cảnh, thảm hại rơi xuống dốc núi.

Sử dụng mấy phút để gấp rút xử lý nguyên nhân hậu quả, sắc mặt Niếp Quân Hạo hơi trầm xuống, d-iễnđànllêquýuđđoon ngược mắt quan sát bốn phía một cái, phát hiện hiện tại chỗ mình đang ở, mặc kệ là cơ cấu phòng ốc hay bài biện bên trong nhà đều hoàn toàn khác với trước đây hân từng thấy.

Nhìn hoàn cảnh hoàn toàn xa lạ bốn phía, phòng bị ở đây mắt Niếp Quân Hạo càng thâm trầm. Mà đúng lúc này hân lại nghe thấy động tĩnh nhỏ truyền ra từ trong phòng bếp không xa.

Nghe thấy tiếng động của con người, cặp mắt phượng nhỏ dài của Niếp Quân Hạo nguy hiểm híp lại, đứng lên từ trên ghế sa lon, cất bước lập tức đi từng bước một tới nơi phát ra tiếng động.

Lúc đó, An Cẩn Du đang ở phòng bếp nhỏ hân nhiên không biết nguy hiểm đang ép sát. Căn cứ vào tư tưởng yêu thì sẽ phải ăn hết của cô, thứ nhất lập tức đưa ma trảo về phía dưa chuột vừa anh dùng hiến thân trước đây không lâu, làm một nửa bị đè ép thành chụp dưa chuột, mà một nửa còn dư lại kia lại cắt đi trực tiếp coi như đồ ăn vặt mà gặm.

Làm xong tất cả, An Cẩn Du chợt nghe được thấy phòng khách sau lưng truyền đến tiếng động thật nhỏ, đoán chừng có thể người hôn mê nào đó đã tỉnh, An Cẩn Du vội vàng buông dao thái trong tay xuống, ngậm nửa quả dưa chuột này rồi đi ra ngoài. Đầu có thể đoán được, vừa mới đi ra khỏi phòng bếp, một bàn tay đã nhanh chóng ngoan độc bấm lên chiếm hữu cổ của cô.

Sau một hồi trời đất quay cuồng, An Cẩn Du chỉ cảm thấy sau lưng đau nhói, cả người cô cũng bị đóng vào trên tường mạnh mẽ, dưa chuột trong miệng cũng đáng thương rơi xuống đất lần nữa.

An Cẩn Du sừng sốt một giây, vừa định giây giữa, khuôn mặt hơi quen thuộc cứ không có dấu hiệu nào gọi vào tầm mắt cô như vậy.

Cùng lúc đó, đôi môi đang mím lại này khẽ giật giật phun ra một câu hỏi hết sức lạnh bạc: "Nói, nơi này là nơi nào, người là ai?"

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Ảnh Đế Mau Vào Trong Chén* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Điện Giật Không Thể Giải Thích.

An Cẩn Du trừng lớn con mắt nhìn cái tay đang kìm tại cổ mình gắt gao kia, ngón tay thon dài trắng thuần như hành lá, sạch sẽ xinh đẹp rất giống với một tác phẩm nghệ thuật. Đáng tiếc khi tác phẩm nghệ thuật này uy hiếp đến tính mạng của mình, An Cẩn Du cũng lập tức tự nhận mình không có đủ can đảm và tầm lòng không kiêng kỵ cái gì mà đi thường thức nó như vậy.

Trong chốc lát bị đè lên trên tường kia, An Cẩn Du sâu sắc cảm thấy mình thật sự là mang tai ương tám đời, khó mà tốt bụng xen vào việc của người khác một lần, cứu mỹ thiếu niên này, kết quả là người này lại lấy oán trả ơn, quả nhiên là người không thể xem bề ngoài, khuôn mặt dạng chó hình người, quả nhiên là tên khốn.

Niép Quân Hạo thấy An Cẩn Du không nói lời nào, phòng bị và âm lãnh ở đáy mắt mỗi lúc một rõ lên, giọng nói cũng tự nhiên thấp xuống hơn bình thường nhiều. "Bồn tọa hồi lần nữa, đến tột cùng nơi này là nơi nào, cô là ai, dám có gan nói dối nửa câu, cẩn thận cái mạng nhỏ của cô!"

"Anh trai bồn tọa à, quả nhiên anh nhảy lầu đã rớt bể đầu óc rồi nên nói chuyện vãn về vậy, cứ vòng vo như vậy, thật sự thấy mình mặc quần áo cổ trang thì coi mình là anh em của người ta sao, thiếu não là bệnh, phải trị!" An Cẩn Du nhìn chăm chăm khuôn mặt đẹp trai người thần cảm phần của Niép Quân Hạo, khỏe miệng co rút, thâm than trong lòng, trời cao quả nhiên công bằng, mặc dù cho anh ta một thân xác hoàn mỹ không tỳ vết, lại cũng cho anh ta một cái đầu không tỉnh táo lắm, trời cao đồ kị anh tài mà trời cao đồ kị anh tài.

Mặc dù Niép Quân Hạo không biết An Cẩn Du bô bô ba ba nói có ý tứ gì, nhưng anh vẫn thấy một ít đồng cảm nhanh chóng biến mất trong mắt An Cẩn Du.

Đồng cảm với người đường đường là giáo chủ Thánh Nhạc như anh, em trai ruột cùng cha khác mẹ của vua Tây Khương, lúc nào thì luân lạc tới mức làm cho người ta đồng cảm chứ, người phụ nữ này quả thật muốn tìm chết.

Nghĩ như vậy, sức lực Niép Quân Hạo hạ thủ không khỏi lại tăng lên mấy phần, cho đến khi bóp cho hơi thở của An Cẩn Du cứng lại, mặt đỏ lên. Tay càng không tự chủ đưa lên phía trước bắt được cổ tay Niép Quân Hạo, dùng sức muốn lấy bàn tay của anh đang ở trên cổ của mình ra.

Tiếc rằng hơi sức của hai người chênh lệch rất lớn, An Cẩn Du hoàn toàn không tránh thoát được.

"Đừng kéo dài thời gian, trả lời vấn đề mới vừa của bồn tọa mau, bồn tọa không muốn hỏi vấn đề giống như vậy lần thứ ba." di-ễn-đà-nl-êq.uyddôn Niép Quân Hạo thấy An Cẩn Du cả hồi lâu cũng không nói lấy một tiếng, sắc mặt càng khó coi hơn, trong quá khứ anh vốn không cần phải tức giận, chỉ cần một ánh mắt, người bên cạnh sẽ run run rẩy rẩy làm xong tất cả mọi chuyện, không tính đến đáng đáp người phụ nữ này xấu xí, đầu óc lại dân như thế, hồi hồi lâu cũng nói không nói ra câu nguyên do vì sao.

"..." Xxx con m* anh, đồ khốn kiếp nhà anh đã gần bóp chết tôi rồi, tôi trả lời thế nào hả, anh trai à chẳng lẽ anh không biết trước khi hỏi người ta vấn đề nào thì nên buông cổ người ta ra trước sao.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của An Cẩn Du sung huyết đỏ bừng, thở ra nhiều hơn hít vào, mắt thấy sắp đi về cực lạc, cô nhích sang bên cạnh, bàn tay khó khăn chọt mò đến một món đồ phía trên kết nước bên cạnh, con người vốn đang tràn đầy tuyệt vọng lập tức bắn ra ánh sáng muốn sống.

Niép Quân Hạo vốn không kiên nhẫn khi An Cẩn Du cứ lè mề, đang suy nghĩ thẳng tay giết chết người này rồi đi ra ngoài từ nơi này, hay là lưu cho cô một hơi để nghiệm hình bức cung, thì chột cảm giác một dòng gió lốc mạnh mẽ lướt vào tới bên người, ngày ngày luôn cảnh giác làm cho anh phản ứng lại, cái tay đang thắt cổ An Cẩn Du khẽ đảo, năm ngón tay cong lên chộp lại, trực tiếp cầm chặt lấy gáy gộc An Cẩn Du quơ múa vào trong tay.

"Không biết tự lượng sức mình." Niép Quân Hạo hừ lạnh một tiếng, đáy mắt xẹt qua một tia khinh thường rõ ràng, đang chuẩn bị vận sức bẻ gãy gãy gộc kia, lại thấy An Cẩn Du đang bị anh giữ chặt cũng giương lên một nụ cười đắc ý.

Trong bụng Niép Quân Hạo run lên, từ bản năng nguy hiểm, anh bỗng buông cái tay đang giữ chặt An Cẩn Du kia ra, lui về phía sau hai bước khéo léo tránh được một cước hung ác đập về phía hạ thân anh của An Cẩn Du kia, nhưng một cái tay bên ngoài lại chưa kịp thu hồi, cho đến khi anh biết có cái gì đó không đúng, muốn rút tay từ cái gậy màu đen kia ra, đã chậm một bước.

"Rẹt rẹt rẹt." Dòng điện màu xanh nhạt theo cánh tay Niép Quân Hạo lập tức lan tràn ra toàn thân, khiến cho cả người không khỏi tê rần, cả người giống như vừa bị nện thành sợi mì, bịch một tiếng ngã trên mặt đất.

Đáng chết, Niép Quân Hạo trúng dòng điện cường đại khiến đầu trống không mấy giây, ngã nhào trên đất lại làm - ý thức của anh tỉnh táo trong chớp

mắt, trong lòng âm thầm kinh ngạc, đây là loại độc gì lại có thể phát tán hung mãnh như vậy, chỉ một cái đã lan tràn đến các vị trí trên cơ thể, trước đây anh lại chưa từng nghe nói trên giang hồ còn có cao thủ dụng độc như vậy, chẳng lẽ hôm nay mình thật sự phải viết di chúc ở đây rồi sao!

Nhảy núi cũng không thể giết chết anh, cuối cùng lại chết ở dưới tay một xấu nữ không có danh tiếng gì, chỉ trách anh nhìn thấy người phụ nữ này không có nửa phần nội lực, lại không biết trong tay cô có ám khí và kịch độc, thật khinh thường.

Nghĩ như thế, ánh mắt Niếp Quân Hạo ngược lên nhìn về phía An Cẩn Du càng phát ra lạnh như băng, đường đường là Giáo chủ Ma Giáo, bị một người phụ nữ tay trái gà không chặt đuôi ngược lại, chuyện này mà truyền đi thì thực sự vô cùng nhục nhã.

"Khụ khụ khụ." An Cẩn Du vuốt vuốt cổ họng may mắn còn sống sót của mình, dùng sức ho khan mấy tiếng, mặc cho dưỡng khí chảy ngược vào trong phổi mới gần như cảm thấy mình đã sống lại lần nữa. Đáng tiếc, còn không đợi cô tỉnh táo lại từ may mắn đại nạn không chết, đã cảm thấy sau lưng có một tầm mắt âm lãnh khác thường nhắm thẳng vào mình, chọc thẳng vào cột sống khiến cô cảm thấy từng trận lạnh cả người.

An Cẩn Du khó chịu quay đầu nhìn lại, lập tức đối mặt với ánh mắt âm lãnh hận không được cắt mình thành tám khúc của Niếp Quân Hạo, không nhịn được cũng hút khí lạnh, đáy lòng cũng sinh ra mấy phần sợ hãi. Nhưng phần sợ hãi này chỉ duy trì trong ba giây, ba giây sau, An Cẩn Du chợt nhớ tới nguyên nhân hậu quả, những thứ sợ hãi trong bụng kia lập tức biến thành ngọn lửa vô danh.

"Anh đừng nhìn tôi như thể tôi đã giết cả nhà anh được không, trên thực tế, là tôi ý tốt nhất anh từ trên trời rớt xuống về nhà, anh không có ơn lo đáp thì thôi, lại còn ăn đền oán trả muốn bóp chết tôi." An Cẩn Du càng nói càng tức không để ý đến sợ hãi nữa, nắm giây điện đã cứu vớt mình, tiến lên đá cho Niếp Quân Hạo mấy đá.

Mới vừa rồi nếu không phải giữa chừng tình cờ sờ tới giây điện An An ném cho mình ban đầu, cô cũng không thể có khả năng cứ giữ mệnh ở chỗ huyết quang tai ương này nữa, d.ị-ên đầ.n.l ệq.uýddônquả nhiên là huyết quang tai ương

"Cô cô lại dám...làm sao cô dám?" Niếp Quân Hạo chưa bao giờ nghĩ mình lại có một ngày bị một người phụ nữ đánh bẹp, lửa giận trong lòng càng nhanh chóng lan tràn ra, đã nổ ra là không thể ngăn cản.

"Dám! Đường nhiên tôi dám, tôi có cái gì mà không dám? Đây là nhà tôi, anh thiếu chút nữa đã bóp chết tôi...tôi điện người một cái thì gọi là tự vệ." Nói xong, An Cẩn Du chưa hết giận lại lên trước đập hai cái.

"Bồn tọa tuyệt đối phải giết cô."

"Anh trai à, đến lúc này mà anh vẫn nói những lời như vậy, không có thường thức thì cũng phải xem lâu TV một chút, anh không biết đầu năm nay, giết người là phạm pháp sao hả bồn tọa ngồi tòa, thật sự coi mình mặc quần áo cổ trang thì chính là..." An Cẩn Du bị Niếp Quân Hạo cứ ngoan cố không đổi làm cho hoàn toàn phát cáu, còn muốn nói tiếp, ánh mắt lại trượt một cái rơi xuống phía trên khối ngọc thạch rơi ra ở bên hông Niếp Quân Hạo.

An Cẩn Du nhíu nhíu mày, thừa dịp Niếp Quân Hạo tạm thời còn chưa thể khôi phục như cũ từ cú chạm điện, đưa tay cầm ngọc thạch đến trong tay.

An Cẩn Du chọn học môn khảo cổ chuyên nghiệp ở đại học, vừa đúng lúc nghiên cứu loại trân phẩm đồ cổ này, một chốc chạm tay vào ngọc thạch kia, An Cẩn Du gần như có thể xác định đây là một khối tỳ nham ngọc vô cùng trân quý, hơn nữa nhìn khối ngọc này, chỗ vết cắt chính tề, nhìn thể nào cũng không giống như xuất từ xưởng nghề ở hiện đại, ngược lại giống như...

An Cẩn Du yên lặng dò tìm mắt đến cả thân trang phục và đạo cụ cổ trang trên người Niếp Quân Hạo, vừa mới đầu cô tưởng là nhị thiếu gia nhà nào thích chơi hóa trang cosplay cổ trang, không chú ý lắm, lúc này nhìn kỹ, cả hoa văn vải vóc trên người người này vừa nhìn đã biết không phải vật phẩm tầm thường gì, cũng không phải cái loại đồng phục dùng để chơi cosplay có thể so sánh được, lại liên tưởng đến mới vừa rồi người này luôn miệng tự xưng bồn tọa.

Lông mày ngọn núi đột nhiên run lên, trong đầu An Cẩn Du chợt hiện ra một suy nghĩ hết sức lớn mật, hai mắt có hơi phức tạp dời đến trên mặt đen như đáy nồi của Niếp Quân Hạo lần nữa, thử hỏi một câu: "Người anh em, chẳng lẽ anh là nhân sĩ xuyên qua hả?"

"..."

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Ảnh Đế Mau Vào Trong Chén* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Hỏi Gì Cũng Không Biết

Trong nhà yên tĩnh đáng ngờ mấy giây, Niếp Quân Hạo hí hai mắt lại nhìn chòng chọc vào người phụ nữ dám nhỏ lông ở ngoài miệng cộp này: "Xuyên qua, đó là thứ gì?"

"..." Đầu năm nay vẫn còn có người không biết xuyên qua là cái gì sao? Trong bụng An Cẩn Du run lên, càng phát ra cảm giác không ổn, đứng dậy đi tới trước mặt của Niếp Quân Hạo nhìn thẳng vào cặp mắt hơi có vẻ sắc bén của anh nói: "Cái đó, tôi hỏi anh nãy vấn đề, anh hãy thành thật trả lời tôi."

“...” Niếp Quân Hạo lạnh lùng liếc An Cẩn Du một cái, cũng không đáp lại. Người phụ nữ này thực sự nên thực hiện màn hỏi han mình rõ ràng ngay từ đầu, lúc này còn nghĩ thừa dịp anh chưa hoạt động thuận lợi được, nói lời khách sáo với anh.

Từ khi ra đời đến nay Niếp Quân Hạo chưa bao giờ có tức giận như hiện tại, cô gái này đã thành công chạm tới nghịch lân của anh, An Cẩn Du vốn không có cách nào lấy được bất kỳ đáp án từ trong miệng anh.

An Cẩn Du chờ cả ngày cũng không thấy người kia phát ra một tiếng, lông mày ngọn núi nhấn lại lạnh nhạt nói: "Anh không nói chuyện thì tôi coi như anh đã chấp nhận."

“...” Niếp Quân Hạo ngẩng đầu trừng mắt, đúng là người phụ nữ đáng chết.

"Vấn đề thứ nhất, anh biết wt là cái gì không?"

“...” Đor ra như một bức tượng gỗ, dù sao anh ta cũng là một đấng mày râu, làm sao biết cái loại vừa ngây thơ vừa nữ tính gì đó.

Đáy mắt Niếp Quân Hạo chợt lóe lên mê mang rồi biến mất khiến An Cẩn Du biết rõ đáp án của anh, hít sâu một hơi, tục hỏi "Vậy anh biết thủ đô nước z ở đâu không?"

“...” Thủ đô là ý chỉ Đô thành đúng không, nhưng nước z là cái đồ gì chứ, anh chỉ biết trừ Tây Khương ra còn có bốn nước Diệp Thục Hạ Tuyết, ở đâu ra nước z.

Rối rắm trên mặt Niếp Quân Hạo làm sắc mặt của An Cẩn Du cũng không khỏi trầm xuống, khóa miệng co rút nói: "Vậy anh biết nơi này là nơi nào không?"

An Cẩn Du vừa nói ra lời này, nhãn đào của Niếp Quân Hạo lập tức bay tới vèo vèo, mở lòng từ bị phun ra một câu: d-ĩẽđ.ànrl êq-uyđ.ôn "Nếu bốn tọa biết, còn phải hỏi cô vấn đề này sao? Không phải cô nên biết rõ hơn bốn tọa sao?"

An Cẩn Du nghe vậy thì hít vào một ngụm khí lạnh, mở miệng hỏi ra vấn đề cuối cùng: "Anh trai à, anh biết hiện tại là công nguyên bao nhiêu năm không?"

"Công nguyên bao nhiêu năm là cái gì, không phải hôm nay là Đại Nghiệp năm 17 sao? Cô không chỉ bình thường đã xấu xí, thậm chí ngay cả loại hiểu biết này cũng không có, đúng là không biết sống chết." Niếp Quân Hạo hừ lạnh một tiếng, ánh mắt nhìn về phía An Cẩn Du giống như đang nhìn một tên ngu ngốc nhảy lên làm càn, nếu như không phải là tình huống bây giờ của anh không lạc quan, anh mới lười phải phí miệng lưỡi với người phụ nữ xấu xí này.

“...” Anh trai à, anh đừng có công kích người khác như vậy nữa được không, có tin ngay bây giờ tôi sẽ ném anh đi không hả, còn nữa, Đại Nghiệp năm 17 là cái quý gì mà cô học nhiều năm khảo cổ như vậy, lịch sử trên dưới 5000 năm không nói là biết cả bảy tám phần, nhưng dù gì cũng biết năm, sáu phần mười, nhưng cho tới bây giờ cô chưa từng nghe nói đến cái quốc hiệu này, chẳng lẽ này người này không phải chỉ xuyên qua bình thường mà còn xuyên qua từ nơi không tưởng sao?

Tên khốn này còn dám chất vấn thông minh của cô, nói cô không có kiến thức, anh biết thông thường lại không biết wt là cái gì cũng không biết thủ đô nước z là cái gì, cũng không biết bây giờ là công nguyên năm bao nhiêu, An Cẩn Du đã thấy rõ rồi, người trước mắt này, nếu không phải là đầu bị cửa kẹp qua thành người có đầu óc ngu ngốc bị hoán trí thông minh lại thì chính là một nhân sĩ xuyên qua, còn là một người đã man không hiểu chuyện, nhân sĩ xuyên qua tự cho là đúng.

Theo lý thuyết, người bình thường gặp gỡ loại chuyện như vậy thì ít nhiều gì cũng sẽ có ít kinh ngạc với kinh hoàng, nhưng cực kỳ không may, đối diện ngôi nhà của An Cẩn Du đã từng xuất hiện một trạch nam sống sờ sờ xuyên qua nhưng chỉ khác với người trước mắt một chút, chẳng qua người đối kia mặc đồ cổ, mà rõ ràng người phía trước này cũng mặc quần áo cổ xưa như vậy, nếu nói An Cẩn Du kinh ngạc thì chỉ là chớp mắt một cái đã thuận nước đẩy thuyền đón nhận sự thật này.

An Cẩn Du đang suy nghĩ nên xử trí thiếu niên mới nhìn qua tuấn lãng nho nhã, nhưng trên thực tế lại vô cùng không dễ chọc này như thế nào, chợt cảm thấy người kia có cử động, lúc này cô bị sợ đến nhảy lên từ trên mặt đất, giờ gây điện lên lui về phía sau vài bước, để gây điện ngang trước ngực, về mặt phòng bị nhìn về phía Niếp Quân Hạo.

Rốt cuộc uy lực của gây điện cũng có hạn, nhúc nhích trên người Niếp Quân Hạo chỉ dai dẳng một lúc đã dần dần bớt đi, bây giờ đang từ từ đứng dậy từ trên đất, một đôi mắt phượng u ám cuồng phong mở ra nhìn chằm chằm vào An Cẩn Du.

An Cẩn Du thầm nói một tiếng không ổn, vừa nhìn đã biết người này là kẻ tàn nhẫn. Nếu không vừa rồi cũng sẽ không vừa gặp mặt đã bám cổ của mình, lúc này anh ta khôi phục lại, nói không chừng sẽ giống như anh ta nói, giết mình, phải biết rằng luật pháp cổ đại có thể không nghiêm ngặt như hiện đại, giết người hay chặt chém cái gì đó cũng như thái rau cái vậy.

An Cẩn Du nghĩ tới đây thì lập tức lệ rơi đầy mặt, biết như vậy thì vừa rồi cô cũng không nên nhất thời tốt bụng, tiện tay nhặt người về nhà, còn kỳ vọng người này có thể mang ơn với mình, để cho mình chiếm ít tiện nghi. A a a, quả nhiên là tâm hồn tham tiền, loại sự tình bánh thịt trên trời rơi xuống vào chính mình cho tới bây giờ cũng chưa từng xảy ra, giờ thì hay rồi, tiện nghi còn không nhặt được, mạng nhỏ cũng muốn bù thêm vào.

An Cẩn Du vốn tưởng rằng Niếp Quân Hạo khôi phục tự do thì sẽ bỏ nhào tới mình trước, lại không nghĩ rằng gương mặt tuấn tú của Niếp Quân Hạo chỉ đen sì, ánh mắt sắc bén đứng ở chỗ cách cô không xa, giằng co với cô, hoàn toàn chưa từng vượt qua một bước.

Trên thực tế, không phải Niếp Quân Hạo không muốn động thủ, mà là ngay từ lúc anh bị An Cẩn Du giật điện, anh cho là mình bị trúng độc nên điều động nội lực muốn bức độc ra, lại không ngờ phát hiện ra một thân nội lực của mình chỉ còn lại lác đác không đến một hai thành, hơn nữa vùng đan điền điều động nội lực lại có hơi đau đớn, hiển nhiên những thứ này là dấu hiệu bị nội thương nghiêm trọng.

Lúc này Niếp Quân Hạo mới nhớ tới lúc anh bế quan khi những tiểu nhân kia âm toán quả thật bị nội thương rất nghiêm trọng, bằng không cũng sẽ không luân lạc tới bước nhảy núi thê thảm, phát hiện ra điểm ấy sắc mặt Niếp Quân Hạo càng lúc càng khó coi. Hôm nay nội lực của anh bị tổn thương khá lớn, đồ vật người phụ nữ này đang cầm trên tay kia, tuy nói chắc chắn có thể không phải là loại đồ vật kịch độc, nhưng cũng có thể làm cho mất cảm giác "Âm khi" cả người, loại thời điểm này thì mặc dù Niếp Quân Hạo có không cam lòng, nhưng lý trí vẫn lựa chọn yên lặng theo dõi biến hóa.

Niep Quân Hạo không tiếp tục nhào lên làm cho An Cẩn Du thở phào nhẹ nhõm, bầu không khí ngột ngạt dần dần phá vỡ giằng co giữa hai người: di.ënd.ännl êq-uuyđ.ôn "Khụ khụ, cái đó, chuyện này đúng là một hiểu lầm, anh cứ đừng động thủ trước đã. Bây giờ tôi sẽ trả lời vấn đề anh vừa hỏi tôi kia, đây là nhà tôi, mà tôi chỉ bỗng nhiên nhận được anh khi ở trên đường, cũng không có ác ý gì, anh cũng không cần phòng bị tôi như vậy."

"Nhất được bốn toa?" Niếp Quân Hao nhú mày, hiển nhiên có chê trách kín đáo với phần giải thích này của An Cẩm Du.

Nụ cười An Cẩn Du trên mặt cứng đờ, gật đầu nói: "Đúng vậy, lúc tôi nhặt được anh thì anh đã hôn mê, nếu tôi thật sự muốn hại anh... anh thấy anh còn có thể sống đến bây giờ sao?"

Nghe vậy, lạnh lẽo trên mặt Niếp Quân Hao thoáng rút đi, nhưng phòng bị lại không giảm bớt chút nào.

An Cần Du thấy thế cũng không miễn cưỡng, một người bỗng nhiên chạy đến trong hoàn cảnh xa lạ thì phải giống như giống như chim sợ náy, phòng bị tất cả mọi người chung quanh, càng đừng nói rằng người đàn ông này là người xuyên qua mấy trăm năm thậm chí ngàn năm xuất hiện ở đời sau, hơn nữa nhìn bộ dạng này của anh ta thì thấy thế nào cũng giống như là bị người ta cố ý ám toán qua trước, lúc này anh ta sẽ còn che giấu với người quen, hướng chỉ là một người xa lạ như cô vậy.

Suy nghĩ ra điểm này trong bụng An Cẩn Du thoải mái, nhưng hai người cũng không thể cứ mặt đối mặt hao tổn, làm cho hiểu lầm vẫn kéo dài nữa như vậy.

Sau khi chần chừ, hai mắt An Căn Du hơi chuyển, bỗng nhiên hai mắt tỏa sáng, háng giọng một cái nói: "Cái đó, giữa chúng ta có thể có một hiểu lầm nho nhỏ."

"Hiểu làm?" Long mày Niếp Quân Hao nhú một cái, trong mắt vẫn lộ ra mấy phần lạnh lùng như cũ.

"Giải thích cái này thì có hơi phiền toái, anh cứ chờ một chút." An Cẩn Du hít sâu một hơi, tay vẫn chưa từng rời lỏng gây điện trên tay như cũ, hai chân đã từ từ dịch sang phía bên cửa sổ.

Niep Quân Hạo thấy thế cả người cũng cứng lên, như con sư tử bị xâm phạm lãnh địa, chớp mắt một cái đã dựng cả bộ lông trên người lên, chuẩn bị tùy lúc có thể nhào đến người đối diện.

An Cẩn Du bị khí thế của anh ép tới cả người cũng run lên, lại vẫn cố gắng kéo rèm cửa trước cửa sổ. Ánh mặt trời ảm áp mạnh mẽ rơi vào trong nhà, làm gian phòng vốn có hơi u ám lập tức phát sáng lên.

"Anh qua đây nhìn một chút sẽ hiểu." An Cẩn Du lui về phía sau hai bước, kéo ra khoảng cách nhất định với bộ cửa sổ, dùng hành động của mình bày tỏ vô hại.

Niep Quân Hạo mím mím môi, hung hăng tròn mắt nhìn An Cẩn Du một cái, nhưng vẫn cất bước đi tới bộ cửa sổ, anh thật sự muốn xem người phụ nữ xấu xí này có chủ ý gì.

Thấy rõ cảnh tượng dưới bệ cửa sổ, chớp mắt một cái, hai mắt Niếp Quân Hao chợt chớp mắt một cái nữa, lập tức quên cả phòng bị với An Cẩm Du.

Nhà An Cẩn Du ở lầu sáu, nói cao không cao nhưng nói thấp cũng không thấp. Tôi thiếu có thể giúp Niếp Quân Hạo nhìn xuống từ cửa sổ có thể thấy cảnh những tán cây cao cao, khu chung cư to lớn, khắp nơi là nhà hơn mười tầng, cao lớn giống như cột chống trời, hoàn toàn không có ngôi nhà ngói ba tầng nào có thể so với, hơn nữa vì dần dần đến thời gian cơm trưa mà người ở trong chung cư đi tới đi lui trên đường, tất cả đều mặc cùng kỳ trang dị phục (quần áo khác lạ, kì dị) với người phụ nữ nào đó, còn có một loại hộp đen nào đó giống như côn trùng giáp xác bò qua bò lại trên mặt đất.

Đây là một nơi anh hoàn toàn xa lạ, tất cả đều tràn đầy mùi vị xa lạ, khiến Niếp Quân Hạo sinh ra cảm giác nguy cơ không xác định lần đầu tiên từ lúc chào đời tới nay.

Nơi này đến tốt cùng là nơi nào!

Bạn đang đọc truyện Ông Xã Ảnh Đế Mau Vào Trong Chén được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Bồn Tọa Đối Bụng

Edit: hongheechan

An Cẩn Du thận trọng đứng ở bên cạnh nhìn Niếp Quân Hạo đang lộ ra kinh ngạc khó có được, trong lòng chợt dâng lên mấy phần đồng tình với người này.

Đầu năm nay người mặc cổ trang cổ đại đã mặc nhiều đến thành cái sàng, người hiện đại xuyên tới cổ đại thì cùng lắm cũng cảm thấy mới lạ kích thích. Nhưng người cổ đại xuyên đến hiện đại thì cảm giác đã hoàn toàn khác rồi, loại cảm giác đó tuyệt đối sẽ giống như người ta bất thành linh bị ngoài hành tinh bắt đi, không hiểu cái văn hóa ngoại tinh gì cả, còn khả năng đi nhầm bước sẽ lập tức người ngoài hành tinh bắt đi nấu canh uống tại chỗ thậm chí còn giải phẫu trở thành tiêu bản sống, nghĩ một chút đã cảm thấy loại cảm giác này quá không thoải mái.

Nghĩ như vậy, An Cẩn Du lập tức thu hồi oán tránh mới vừa bị người ta bấm cổ ra vẻ đạo mạo nói: "Đây chính là hiểu lầm tôi muốn nói với anh, như anh thấy, nơi này không phải là thế giới trước kia anh sống, hay là nói cũng không phải là niên đại anh sống."

"Có ý gì?" Niếp Quân Hạo bỗng quay đầu nhìn về phía An Cẩn Du, nhú mày hỏi. Không thể không nói, cảnh tượng trước mắt đã thật sự phá vỡ nhận thức của anh, lúc ở cổ đại cũng không phải là anh chưa từng thấy qua phong cảnh nước khác, ít nhất anh biết ăn mặc của Tây Khương và Miêu Cương, phong tục tập quán cũng hoàn toàn khác biệt những địa phương khác, nhưng những thứ trước mắt này càng khác Tây Khương và Miêu Cương mấy phần, quả thật giống như là một thế giới khác mình hoàn toàn chưa từng chạm đến.

"Giải thích cái này có hơi phiền toái."

An Cẩn Du ôm điện côn trầm tư chốc lát, vò đầu bứt tai, bắt đầu lấy ra kinh nghiệm thâm niên tay mơ viết lách của mình bắt đầu giải thích này nọ nọ với Niếp Quân Hạo, những thứ giống như cây cột chống trời đối diện thật ra là nhà ở bây giờ của bọn họ, thật ra thứ giống như côn trùng cánh cứng không lồ đang bò qua bò lại kia là xe con, cũng là đồ thay cho xe ngựa, cũng với các loại đồ tối tân, dĩ nhiên An Cẩn Du sẽ không quên nói chân tướng cho một người hoàn toàn không có chút tự giác xuyên qua kia.

Niếp Quân Hạo nghe người trước mặt giương nanh múa vuốt giải thích, thái độ từ lúc mới bắt đầu mê mẩn, rồi lại nhìn qua thứ đồ là phòng ở kia, nếu không cẩn thận ngã xuống từ phía trên thì chẳng phải chết không toàn thây như bình thường xuống nhảy núi hã.

Kinh ngạc sau đó là cái hộp đen đen thui lù lù đó là xe ngựa, vậy thì sao lại không có ngựa ở trước để kéo, càng không có người lái xe ngựa, hộp lớn như vậy đến tột cùng là chuyển động như thế nào.

Rồi nghe đến cuối cùng lúc An Cẩn Du nói mình xuyên qua cũng không biến sắc, mặt trầm như nước.

Hồi lâu, Niếp Quân Hạo mới nhú mày theo thói quen, híp lại mắt phượng cười khê một tiếng: "Ý của cô là, bồn tọa xuyên qua đến thế giới trăm ngàn năm sau, mà cô thật ra là người sau đó trăm ngàn năm"

"..." Đưa bé xui xẻo này, biết dáng dấp của mình tốt thì cũng không cần tùy tiện phóng điện với người khác chứ, cái phong tình vạn chủng này quả thật còn mất hơn những nam thần đại hồng đại tử (*) ở trên TV kia, làm hại cô tự xưng là duyệt nhân vô số, d-ĩ-ễ-đ-à-n-ĩ-ê-quy-đo-àn chỉ thích vô lễ với mỹ nữ, từ trước đến giờ đối với mỹ nam chỉ thực hiện đùa giỡn ngoài miệng, có làm thanh niên tốt của năm cũng có chút không nhận được muốn đưa bàn tay của mình ra quấy rối lão đồ cổ đến từ dị thế này, đại hồng đại tử vô ý thức quấy rối người là phạm tội.

(*) Thành ngữ chỉ những người dưới ánh đèn sân khấu, tài giỏi nổi tiếng.

An Cẩn Du gian nan nuốt ngụm nước miếng, đưa máu mũi cuộn cuộn muốn ra ở chóp mũi chảy ngược trở về, như con gà mổ thóc gật đầu một cái.

Đáy mắt Niếp Quân Hạo bỗng chớp xẹt qua tia sáng lạnh, cười lạnh nói: "Hoang đường cô cho rằng bồn tọa sẽ tin lời một bên của cô."

"..." Đây đây, đây không phải là vấn đề hoang đường hay không hoang đường, mà là sự thật bên ngoài được đặt toàn bộ ở dưới mắt anh lại vẫn dám nói tôi hoang đường, quả nhiên người cổ đại không được ở điểm này, thông thái rờn, cổ hủ, năng lực thừa nhận quá kém.

Đang lúc An Cẩn Du cực kì than thở thời vận của mình không đủ để nhặt về cái bồi tiền, Niếp Quân Hạo đứng ở đối diện cô chợt chuyển động, từng bước một chủ động đi tới phía cô.

"Ách." Toàn thân An Cẩn Du giật mình, gần như là theo phản xạ lui về phía sau, hồi tưởng lại xung đột xảy ra trước đây không lâu, xxx con m* nó, không phải anh ta cảm thấy mình lường gạt anh ta, cho nên dưới con nóng giận dữ mà muốn giết cô cho hả giận chứ.

Nghĩ như vậy, An Cẩn Du lập tức vỗ trang đầy đủ, nắm chặt cái gậy điện kia, về mặt phòng bị nói: "Anh anh anh anh đừng tới đây, tôi cảnh cáo anh, ở chỗ này, giết người là phạm pháp, nơi này của chúng tôi rất gần với đồn cảnh sát anh mà giết chết tôi thì lập tức chú cảnh sát sẽ có thể bắt anh đi đó, anh có tin hay không?!"

Niếp Quân Hạo cũng không vì An Cẩn Du phô trương thanh thế kêu gào mà dừng bước, chỉ là híp mắt hỏi một câu: "Chú cảnh sát?"

"Ách thì chính là bộ khoái mà lúc đó anh thường gọi, đừng có can đảm giết người bừa bãi, nơi này không chỉ phải gặp quan, còn phải lấy mạng đền mạng."

"Bộ khoái? Gặp quan?" Niếp Quân Hạo bị lời nói của An Cẩn Du làm cho tức cười, mắt phượng khẽ nhếch lên, hẳn là đã sinh ra mấy phần mỉa mai mà An Cẩn Du chưa từng thấy qua, khiếp tâm hồn người ta, nhưng phối hợp với lời nói anh vừa nói ra, rồi lại có vẻ bá đạo cường thế, "Cô cho rằng bốn tọa đường đường là giáo chủ mà giáo, sẽ e ngại mấy bộ khoái và mệnh quan nho nhỏ sao?"

"..." Nằm cái đại rãnh, m* m* m* cái giáo chủ mà giáo, cô đây là có bao nhiêu khổ ép chứ, tùy tùy tiện tiện nhốt một nhân lại là nhân sĩ xuyên qua cũng thôi đi, lại còn là giáo chủ mà giáo giết người không chớp mắt trong truyền thuyết, cầm thú trong chiến đấu, nhân vật phản diện trong cảnh cuối với đại boss, loại kỳ ngộ này thật sự không cần không cần mà, ông trời, có thể đừng vui vẻ chơi đùa nữa hay không?

Lúc An Cẩn Du vì người đối diện đột nhiên tuôn ra thân phận hung tàn mà sắp lệ rơi đầy mặt, Niếp Quân Hạo đã nhắm ngay thời cơ, tay phải nhanh chóng duỗi một cái về phía trước, d.đi-êđđầ-nl êquyđoôn kết trụ cái tay đang nắm chặt điện côn kia của An Cẩn Du, thoáng dùng sức ngắt ra bên ngoài một cái.

An Cẩn Du không ngờ động tác của Niếp Quân Hạo nhanh như vậy, nhất thời không kịp đã mất cơ hội. Lạch cạch một tiếng, gậy điện cứ rơi xuống đất như vậy, phách lỏi lẩn hai vòng trên mặt đất, tỏ rõ công cụ phòng thân cuối cùng của An Cẩn Du đã hoàn toàn bị mất.

"..." Trong tức khắc đó, An Cẩn Du cảm thấy thế giới của mình đột nhiên sụp đổ rít lên, không được chơi như vậy. Gậy điện ngoan ngoãn, mảy mau trở lại, một mình tao không chịu đựng được đâu.

Niếp Quân Hạo không để ý đến vẻ mặt khổ bức khóc tang của An Cẩn Du, nhẹ nhàng giữ chặt đôi tay loạn động của An Cẩn Du, trực tiếp đè người ở bệ cửa sổ.

"..." Chẳng lẽ giáo chủ đại nhân ngại động dao làm bẩn tay, chuẩn bị trực tiếp đẩy cô từ nơi này xuống cho xong hết mọi chuyện

"Này, Sứ Nữ. (*)"

(*) cô gái xấu xí.

Giọng nói từ tính của Niếp Quân Hạo vang vọng ở bên tai, quả thật dịu dàng thanh ưu còn mê hoặc lòng người, chỉ tiếc lúc này An Cẩn Du hoàn toàn không có tâm tình đi thưởng thức như vậy, cả người cứng đờ giống như tảng đá, run rẩy hết um lên: "Giáo chủ đại nhân tôi sai rồi, tôi không nên động thủ với người anh minh thần võ như ngài, lại càng không nên có mắt không biết kim cương ngọc mà bắt kính với ngài, ngài đại nhân đại lượng, không nên so đo với một cái tiểu dân như tiểu nhân, bỏ qua cho tiểu nhân một lần thôi. Kiếp sau tiểu nhân sẽ làm trâu làm ngựa, nhất định báo đáp ngài thật tốt."

Niếp Quân Hạo bị tiếng thét chói tai của An Cẩn Du đâm vào làm cho sắc mặt trầm xuống, không vui khề nguyên rủa một câu: "Này, Sứ Nữ."

An Cẩn Du thấy thế hai mắt nhắm lại, đầu giống như bị sét đánh, cao giọng kêu khóc: "Giáo chủ đại nhân, cầu xin bỏ qua cho, hu hu hu."

"Bốn tọa đối bụng."

"Hu hu hu, ta thật sự không vừa ý, ta không muốn chết, ít nhất không phải bị chết không minh bạch như vậy. A anh mới vừa nói gì?"

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Ảnh Đế Mau Vào Trong Chén* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 6: Giáo Chủ Kỳ Quái

Mặt An Cẩn Du ngẩn ngơ nhìn gương mặt tuấn tú giống như có người thiếu anh ta 258 vạn của Niếp Quân Hạo, nhất thời không thể phản ứng kịp.

Niếp Quân Hạo nhìn dáng vẻ ngây ngô của An Cẩn Du, ghét bỏ trên mặt càng lúc càng rõ lên, hừ lạnh một tiếng nói: "Bộ dáng xấu xí, tính tình không tốt, ngôn ngữ cử chỉ thô tục không chịu nổi thì cũng thôi đi, lại còn là người điếc."

"..." Này này, cái người này đây không phải là vấn đề công kích tôi đừng quên bây giờ dưới chân anh còn đang đạp trên địa bàn của tôi đó, còn lớn lối như vậy nữa, cẩn thận tôi mất hứng cho anh ra ngoài đó.

Dĩ nhiên, An Cẩn Du cũng chỉ dám suy nghĩ lời này ở trong lòng một chút, nếu thật sự nói ra, không chừng người nào đó ngược chét cô như nào đâu.

Chẳng biết lúc nào mùi thơm của thức ăn bay tới trong không khí, một lúc sau An Cẩn Du chỉ nghe thấy một tiếng vang dội khác thường: "Ừng ục."

An Cẩn Du cúi đầu nhìn lại theo phản xạ, đối diện chính là bụng nhỏ bằng phẳng của Niếp Quân Hạo.

Giống như muốn chứng minh phỏng đoán của An Cẩn Du, một hồi tiếng động kia lại truyền ra từ bên trong cái bụng nhỏ của người nào đó càng vang dội hơn nữa: "Ừng ục ừng ục."

"..."

“...”

Bốn mắt nhìn nhau, hai người mắt to trừng mắt nhỏ, cuối cùng cũng là Niếp Quân Hạo mở đầu phá vỡ trầm mặc: "Bốn tọa nói dối bụng rồi, cô nghe không hiểu sao?"

Từ lúc bế quan đến khi bị đâm rồi đến rơi xuống núi hôn mê, anh cũng chưa từng ăn một miếng cơm nào, uống qua một ngụm nước nào, lúc này bụng mới đến cực hạn nên không giữ lại được mà người phụ nữ này còn ngây ngốc không rõ tình trạng, thật là sao lại dần như vậy.

Lời nói này của Niếp Quân Hạo hơi cần răng nghiêng lợi, toàn thân An Cẩn Du cứng đờ, khẽ hô một tiếng: "Tôi lập tức đi làm." Nói xong, thừa dịp Niếp Quân Hạo buông tay ngay lập tức, vội vọt ra ngoài từ bên cạnh, chạy thẳng tới phòng bếp.

Chui vào phòng bếp nhỏ trong chớp mắt, An Cẩn Du không nhìn được thờ phào nhẹ nhõm, mới vừa rồi kia thật sự quá đáng sợ, cứ như vậy một hồi cũng sẽ cảm thấy mình sắp bị diệt khẩu. Nhưng hình như tại cái người ở xa kia hồng hồng, chẳng lẽ là xấu hổ.

Ý nghĩ này vừa mới xuất hiện lập tức khiến An Cẩn Du dùng sức ấn trở về, cái tên hại người bên ngoài kia mà xấu hổ thì thực sự còn kinh khủng hơn so mới việc cô vừa bị anh ta thất cổ ném xuống từ trên lầu.

Cũng may trước đó An Cẩn Du cũng đã nấu ăn tốt lắm rồi, lúc này đã đến thời gian cơm chín, còn dư lại cũng chỉ còn có làm chút thức ăn với cơm thôi. Xét thấy trong nhà còn có một vị "khách", An Cẩn Du nhìn đau làm ít thức ăn khác, còn rán cá, kết hợp với dưa chuột làm trước, mặc dù không phong phú nhưng cũng không trở nên quá khó coi. Nhưng cho dù như thế thì từ rửa rau thái thức ăn đến khi mang nồi ra bàn vẫn còn tiêu tốn của cô gần hai mươi phút.

Trong thời gian này cô bị buộc đón nhận vô số lần oán trách từ người nào đó đối diện bụng ở bên ngoài, điều này làm cho sắc mặt An Cẩn Du vốn là bởi vì xuất huyết cho một người xa lạ ăn cơm ở nhà mà có chút rối rắm biến thành càng lúc càng khó coi.

Lúc An Cẩn Du bụng thức ăn làm xong từ trong phòng bếp nhỏ đi ra, Niếp Quân Hạo mặt không biểu tình nhìn TV bọc ny lon hoa hồng ở bên cạnh, trong mắt tràn đầy vẻ hiểu kỳ rõ ràng, biểu cảm khuôn mặt lại quá căng thẳng, làm cho người ta cảm thấy bày biện ở trước mặt anh ta thật ra cũng không phải là một vật chết bằng phẳng, mà là một gốc cây hoa ăn thịt người tùy lúc có thể dồn người ta vào chỗ chết.

Nghe thấy động tĩnh của An Cẩn Du, Niếp Quân Hạo gần như thu tay về lập tức, che giấu bằng ho nhẹ một tiếng, thấp giọng trách mắng: "Làm cơm cũng chậm như vậy, chân tay vụng về, thật là cái gì cũng sai."

Động tác bày biện thức ăn của An Cẩn Du bỗng chốc dừng lại, gân xanh trên đầu cũng bởi vì nghe được lời này của Niếp Quân Hạo mà bộc phát.

Nhìn được nhìn được, người ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu, người đàn ông này võ nghệ cao cường, mình lại mất vũ khí tự vệ, đây chính là sự tình sống còn của bản thân, nhỏ không nhìn sẽ loạn mưu lớn, mình nhất định phải nhìn được.

An Cẩn Du hít một hơi thật sâu, cố đè xuống bạo phát muốn chửi tục với Niếp Quân Hạo, bày thức ăn chỉnh tề.

Đang lúc này, một con chó hoa lớn bằng gối ôm ngẩng đầu ưỡn ngực đi ra từ bên trên trong phòng ngủ, thân thể nho nhỏ uốn qua uốn lại, rất là rêu rao, rõ ràng là thú cưng duy nhất trong nhà An Cẩn Du: Tiền Đa Đa.

Tiền Đa Đa làm như hoàn toàn không phát hiện ra từ khi nào trong nhà nhiều hơn một người, cái mũi nhỏ đen thui lúi nhích tới nhích lui, rõ ràng cho thấy bị mùi thơm thức ăn đầy bàn từ bốn phía dẫn ra ngoài.

“...” Tiểu súc sinh này, mới vừa rồi chủ nhân khò ép của nó ở bên ngoài cùng với người đàn ông không rõ đường về này đại chiến 300 hiệp ở phòng khách, cũng không thấy nó ra ngoài anh dũng cứu tinh, lúc này người thấy mùi thơm của thức ăn, lại mình mảy mảy ra hấp ta hấp tấp chạy ra ngoài.

An Cẩn Du chỉ tiếc rèn sắt không thành thép và Tiền Đa Đa hai mắt hạt châu bị thức ăn trên bàn hấp dẫn hoàn toàn không phát hiện, Niếp Quân Hạo đang chuẩn bị ngồi vào thấy Tiền Đa Đa đang đi tới đôi lông mày ngọn núi không tự chủ run lên, động tác kéo ghế ra ngay tiếp theo cũng dừng lại.

"Vật này là..."

An Cẩn Du nghe thấy câu hỏi của Niếp Quân Hạo, xoay người sang chỗ khác vừa nhìn thấy khuôn mặt tràn đầy không vui của Niếp Quân Hạo, trong bụng run lên, cuống quýt ôm Tiền Đa Đa vào trong ngực, nhỏ giọng nói: "Đây là vật nuôi nhà tôi: Tiền Đa Đa."

"Vật nuôi?" Khuôn mặt Niếp Quân Hạo không thay đổi quét qua Tiền Đa Đa một cái, trầm giọng phun ra một câu, "Vật nuôi không thể lên bàn, người xấu xí như cô liên tục không biết những loại lễ nghi căn bản này sao?"

“...” An Cẩn Du nhìn Niếp Quân Hạo mang theo không vui rõ ràng cùng với ánh mắt khinh bỉ, nội thương một lần nữa. Còn chưa kịp mở miệng, Tiền Đa Đa bị chèn trong ngực cô đã bắt đầu kháng nghị.

"Ặc Ặc Ặc Ặc Ặc Ặc." Tiền Đa Đa nghe thấy lời nói của Niếp Quân Hạo hai lỗ tai bỗng chốc dựng lên, bất chấp tiếp tục ở trong ngực ôn hương noãn ngọc nhà mình, ngẩng đầu nhe răng trợn mắt sủa một hồi với Niếp Quân Hạo.

Niếp Quân Hạo nhìn Tiền Đa Đa bộc lộ bộ mặt hung ác, lông mày ngọn núi run mỗi lúc càng rõ.

An Cẩn Du nghĩ đây là biểu hiện tức giận tới cực điểm của anh ta, vì an toàn tính mạng của vật nuôi nhà mình, vội hoà giải nói: "Cái đó, Tiền Đa Đa bình thường không từng gặp người lạ, có chỗ thất lễ, kính xin ngài bao dung nhiều hơn, không nên so đo với một động vật nhỏ như vậy, a ha ha ha."

Nói xong còn bầm bầm cái đuôi nhỏ của Tiền Đa Đa giọng nói: "Tiền Đa Đa, ngoan, đừng làm rộn, hôm nay may mắn đến bên cạnh tao ăn."

Tiền Đa Đa thấy chủ nhân của mình không những không giúp mình, mà còn "lấy tay bắt cá", liên hiệp với người ngoài khi dễ mình, liền hơi tức giận: "Àng ằng ằng." Không cần không muốn, rõ ràng trước kia tiểu gia đều tiến lên bàn với chủ nhân, tại sao gã đàn ông chưa bao giờ gặp này vừa xuất hiện đã để cho tiểu gia ăn ở bên cạnh, các người như này là ngược đãi cún nhỏ, kháng nghị kháng nghị.

An Cẩn Du giữ tiền nhiều hơn như vậy cũng rất không đành lòng, đưa tay sờ sờ đầu của nó bất đắc dĩ nói: "Ng ngoan, chủ nhân là bảo vệ người, trước nhìn một chút, buổi tối chủ nhân len lén làm cho mày sườn xào chua ngọt mày thích nhất."

Nghe đến có sườn xào chua ngọt mình thích nhất, đều là ăn hàng giống chủ nhân, mắt chó của Tiền Đa Đa bỗng chốc sáng lên, cả con chó cũng mềm xuống, chỉ len lén không biết vì cái gì mà chủ nhân đang ở trong nhà mình làm sườn xào chua ngọt mà còn phải len lút làm.

Rốt cuộc Tiền Đa Đa cũng phát hiện điểm mấu chốt, ngược mắt nhìn chủ nhân mình một cái, lại nhìn người đàn ông xa lạ đối diện một cái, chẳng lẽ chủ nhân bị người đàn ông này khi dễ?

Ôm trong lòng phản nghi ngờ này, Tiền Đa Đa bị An Cẩn Du ôm đến góc tường, đồ một chút thức ăn cho chó ở trong đĩa nhỏ của nó.

Chỉ lo an ủi Tiền Đa Đa ngoan ngoãn bị uất ức An Cẩn Du vẫn trầm tư, cũng chưa từng phát hiện ở thoáng một người một chó xoay người đó, người đàn ông đối diện thờ phào nhẹ nhõm khó nhận ra, ngay tiếp theo thân thể cũng thoáng buông lỏng xuống.

An Cẩn Du an trí yêu tiền nhiều hơn, xoay người vào phòng bếp rửa tay trở lại bàn một lần nữa thì phát hiện thức ăn trên bàn lại chưa từng động qua tí nào, có hơi kinh ngạc ngẩng đầu nhìn về phía Niếp Quân Hạo, không phải anh ta vẫn la hét đói, mới vừa mình làm thức ăn chậm còn bị anh ta tam thối tứ thỉnh (cầu nhau, nói đi nói lại), đã cách một lúc lâu sao lần này cả bàn đầu thức ăn đã ở trước mặt anh ta rồi, anh ta vẫn còn bất động chẳng lẽ là ghét bỏ mình làm đồ ăn khó coi sao?

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Ảnh Đế Mau Vào Trong Chén* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Giáo Chủ Trang Bức

Edit: hongheechan

"À mà, ăn cơm đi, đồ ăn nguội rồi thì ăn không ngon đâu." An Cẩn Du lộ vẻ mặt của nàng dâu nhỏ đứng ở cạnh bàn, ánh mắt tha thiết nhìn chằm chằm thức ăn mùi thơm bốn phía ở trên bàn, thầm nghĩ, anh không đói bụng, nhưng tôi thì rất đói đó.

Buổi tối hôm qua vì phải làm xong công việc đúng giờ, chẳng thiết ăn cơm. Sáng sớm hôm nay ngủ quên nên trực tiếp chạy đến chợ bán thức ăn, cũng chưa có ăn cơm, vừa nãy định đi gặm quả dưa chuột cho đỡ thèm, lại bị người ta giết chết một cách hung tàn rồi, bây giờ cô nghĩ lại một chút vẫn cảm thấy không ngừng nhức nhối, đây là đồ bác gái bán rau đưa cho, lãng phí đồ miễn phí thật đáng xấu hổ.

Niếp Quân Hạo nghe thấy lời nói của An Cẩn Du, mặt không biến sắc nhấc mí mắt, đơn giản nói: "Cô ăn trước."

An Cẩn Du sợ run lên, chỉ chốc lát sau mới vừa phản ứng kịp hóa ra Niếp Quân Hạo đang đợi chủ nhân cô đây ăn chung.

Emma, thật sự không nghĩ tới tính tình người này không tốt chút nào, nhưng gia giáo lại không tệ, còn biết chờ chủ nhà cùng ăn cơm mới có thể ăn. Vừa rồi cô còn nghĩ xấu anh như vậy, thật đúng là lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử mà.

An Cẩn Du áy náy mà lại thụ sủng nhược kinh (*) bởi thêm một chén cơm nữa cho mình và người đối diện, ngồi xuống bắt đầu gắp một miếng măng xào ăn, còn nhiệt tình chào hỏi Niếp Quân Hạo nói: "Ừ, măng hôm nay không đáng chút nào, anh cũng ăn đi."

(*) Được sủng ái mà kinh sợ.

Đầu ngón Niếp Quân Hạo vẫn không động đũa, miễn cưỡng bổ sung thêm một câu: "Đồ ăn khác cũng ném một chút."

An Cẩn Du sửng sốt, không hiểu Niếp Quân Hạo có ý gì, chẳng lẽ cảm thấy món ăn mình làm không ngon, cho nên để cho cô ném thử mùi vị trước.

Lòng An Cẩn Du mang lo sợ dựa theo lời nói của Niếp Quân Hạo cũng gắp thêm một chút trong mỗi đĩa thức ăn ném ném, chớp chớp miệng, cảm thấy mùi vị cũng không khác bình thường, cũng không có dấu hiệu vị lạ. Đồ ăn như vậy mà người đàn ông này còn cảm thấy không ngon, khẩu vị của người đàn ông cũng không khỏi quá kén chọn rồi nhà cô cũng đâu phải là hào môn thế gia gì, có vài món ăn gia đình cũng coi như không tệ rồi, chẳng lẽ anh ta còn hi vọng cô sẽ làm cho anh ta một bàn sơn trân hải vị, bữa tiệc khai vị thời Mãn Hán sao?

Đang lúc An Cẩn Du tức giận bắt bình nhai mấy món ăn trong miệng thì rốt cuộc Niếp Quân Hạo cũng động đũa, khẽ thở ra một câu: “Được rồi.”

Ừm cái gì được rồi, An Cẩn Du quay đầu nghi hoặc nhìn về phía người đối diện, đã thấy ngón tay thon dài của người nào đó nắm lấy đôi đũa màu trắng thuần kia, tư thái ưu nhã gấp một khối măng từ bên trong mâm thức ăn phía trước đưa vào trong miệng.

Giờ tay nhấc chân, ưu nhã tự nhiên, giống như một công tử phong độ nhanh nhẹn giữa trần thế, làm cho người ta chỉ cần nhìn anh ta ăn cũng cảm thấy là một loại hưởng thụ không tên. Ở trước mặt người ưu nhã này, những món ăn gia đình phía trước cũng giống như trở thành thịnh yến phong phú hoa lệ của cung đình.

Niếp Quân Hạo từ từ nhai măng xào trong miệng, hai mắt đột nhiên sáng lên. Một giây kế tiếp, đôi đũa của anh ta lại không kịp chờ đợi đưa về phía một đĩa trứng xào cà rốt bên cạnh.

An Cẩn Du thấy anh ta như vậy, lúc này mới bắt giác hiểu được. TM, vừa nãy đến cho cô ăn trước, còn mỗi món phải ăn một miếng, không phải là lo lắng trong mấy món này có độc, nên để mình thử độc cho anh ta trước chứ?

Ý thức được điểm này, ngay lập tức An Cẩn Du cảm thấy cả người cũng không tốt. A a a, xxx con mẹ anh, diễn đ - àn l e . q . ú y đ . ôn anh tưởng anh là Đại Hoàng Đế sao, trước khi ăn cơm còn bắt người ta giúp anh thử độc trước, anh trang bức* như vậy chắc không phải là do người trong nhà anh tạo ra phải không, nếu không sao họ không sớm kéo anh về nhà uống thuốc đi hả hả hả, nếu như anh thực sự là Hoàng đế, vậy chẳng phải tôi là tiểu thái giám thử độc cho anh sao, Thái Giám!, thái giám cái em gái anh, anh mới là thái giám, cả nhà anh đều là thái giám.

(*) trang bức: giả bộ ra vẻ giàu có, đạo mạo để đạt được mục đích.

Trong lúc vô tình sờ tới chân tướng khó xử ở một góc, nội tâm tiểu nhân của An Cẩn Du vẫn ôm đầu ngón ngang trong gió, hoàn toàn không phát hiện người đối diện vẫn ưu nhã như cũ, lại bắt đầu gia tốc động tác gấp thức ăn, càng không phát hiện chỗ góc ngách Tiền Đa Đa đã rục rịch chộn rộn.

Tiền Đa Đa ở một bên ăn thức ăn vô vị tẻ nhạt cho chó một bên quan sát động tĩnh hai người trên bàn cơm, thấy chủ nhân mình hơi có vẻ quẫn bách nhưng sau khi vận vẹo xong, Tiền Đa Đa lại một lần nữa xác định chủ nhân mình nhất định là bị người ta khi dễ, mà người đầu sỏ mắc tội khi dễ cô không nghi ngờ gì chính là người đàn ông đối diện kia.

Thân là một con cầu cầu trung thành và tận tâm với chủ, Tiền Đa Đa vô cùng có khí tiết bắt đầu nóng nảy nhìn xung quanh xem công cụ có thể giúp chủ nhân nó mà đúng lúc này nó nhìn thấy một vật đen kịt lặn xuống ở phía dưới cách tủ lạnh không xa.

Lúc An Cẩn Du phục hồi tinh thần lại từ trong kinh ngạc, vừa đúng lúc Niếp Quân Hạo để đũa xuống, mà lúc đó thức ăn trên mặt bàn tất cả đã mất hết bóng dáng, chỉ còn lại ánh sáng phản lại của bát canh rau, tỏ rõ bọn chúng đã từng tồn tại.

“...” Ôi trời ơi!! A a, đến tốt cùng tên khốn kiếp kia làm thế nào mà duy trì ưu nhã từ đầu đến cuối lại có thể nhanh chóng xử lý hết toàn bộ cái bàn thức ăn này chứ, đây chính là ba bữa một ngày của cô thậm chí còn có thức ăn khuya đi, anh phải tốt bụng mà lưu cho tôi vào miếng chứ!!!

Đói bụng và nhức nhối tới cực điểm An Cẩn Du hoàn toàn điên cuồng, cố tình mỗ Giáo chủ lại không hề có cảm giác đối với việc mình cướp sạch một bàn cơm trong nhà mỗ quý keo kiệt này, hài lòng sờ sờ bụng nhỏ của mình, miễn cưỡng nói ra lời nói làm An Cẩn Du hoàn toàn nổi tung.

“Nấu ăn coi như bình thường. Nhưng mà măng xào này đã xào quá lâu rồi.”

“...” An Cẩn Du đột nhiên cảm thấy đầu gối bên trái của mình trúng một mũi tên.

“Trứng trắng cà rốt này vẫn còn mùi vị của tiêu, khó ăn muốn chết, thật sự không biết cô đề lừa thế nào.”

“...” An Cẩn Du cảm giác đầu gối bên phải của mình lại trúng một mũi tên.

“Còn có con cá này.” Niếp Quân Hạo chỉ vào đầu xương cá chính tề trong mâm.

Hai lỗ tai An Cẩn Du dựng lên, có chút ngạc nhiên nhìn về Niếp Quân Hạo, cô thật sự muốn nhìn xem trong mắt vị đại Giáo Chủ này con cá này làm sao có thể không chín.

Niếp Quân Hạo trầm mặc chốc lát, tàn nhẫn khắc ra một câu: “Rõ ràng là con cá, bị cô thêm nếm nhiều đường như vậy làm cái gì?”

“Giáo chủ đại nhân, đó là cá chép dấm đường.” An Cẩn Du nhỏ giọng nói một tiếng, rõ ràng đã bị ngôn luận của mỗ giáo chủ phong hoa tuyệt thế đánh trúng một kích vào tim, trọng thương.

“Lần sau làm thành mận, bồn tọa không thích ăn ngọt.”

“...” Không thích ăn còn ăn nhiều như vậy, thực sự là rất có khả năng kéo thù hận mà, có bản lĩnh thì anh phun đồ ăn mới vừa ăn vào ra đi.

“Còn có...”

Còn có cái gì? Màu đỏ chót như đèn giao thông ngã tư đường đã che lại hơn nửa cái trán của An Cẩn Du, ngẩng đầu tròn mắt nhìn về phía Niếp Quân Hạo.

Niép Quân Hạo nhìn thẳng vào mắt ánh mắt của cô, hơi hột bỏ sung: “Chỉ có một chút thức ăn khó ăn như vậy, bồn tọa cũng chưa ăn no bụng, lần sau làm nhiều chút.”

Lời này của Niép Quân Hạo không khác nào thêm dầu vào lửa, An Cẩn Du nghe được rất rõ ràng tiếng sợi dây nào đó trong đầu mình cũng giống như đôi đũa gỗ trong tay anh ta không chịu nổi gánh nặng mà rắc rắc một tiếng, đứt mất.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Ảnh Đế Mau Vào Trong Chén* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Bị Đuổi Ra Khỏi Cửa Rồi Sao?!

Edit: hongheechan

Nhiều nhiều cái mốc, giáo chủ đại nhân à, có phải anh đã quên mất nơi này là nhà của người nào rồi hay không? Cái loại giọng điệu như đại gia nhà giàu mới nổi là thế nào vậy? Chẳng lẽ anh còn muốn ăn bám tôi sao? An Cẩn Du càng nghĩ càng tức giận, rồi lại kìm lại vì cường quyền của người kia mà không thể làm gì.

Đang lúc An Cẩn Du vẫn còn buồn bực, tức giận đến hận không thể ngọc thạch câu phần* với giáo chủ ngay tại chỗ, chợt cảm thấy dưới chân nặng xuống, kinh ngạc cúi đầu nhìn lại, vừa nhìn thấy mắt chó đen bóng của Tiền Đa Đa và cái vật còn dài hơn cả người nó đang được ngậm trên miệng kia.

* Thành ngữ đồng nghĩa với đồng quy vu tận, cá chết lưới rách.

Hai mắt An Cẩn Du bỗng sáng lên, một tia sáng mang ý cười bỗng chớp choáng hiện ra từ đáy mắt.

Niép Quân Hạo dừng việc ăn uống đã gần căng bụng lại, cảm thấy sau khi mình nói xong thì đã một lúc lâu rồi mà An Cẩn Du cũng chưa đáp lại, mi phong* nhú lại, trầm nghĩ trong lòng, chẳng lẽ vừa rồi mình nói quá nặng, đã kích nha đầu kia sao.

* mi phong: lông mày đẹp đẹp hình ngọn núi kiểu như của Tăng Thanh Hà đó =)))

Nghĩ như vậy, đáy lòng Niép Quân Hạo sinh ra mấy phần chột dạ nho nhỏ.

Thành thật mà nói, món ăn An Cẩn Du làm cũng không khó ăn, không chỉ không khó ăn, chuẩn xác mà nói là ăn ngon vô cùng ít nhất Niép Quân Hạo cảm thấy so với những món sơn trân hải vị mà những đầu bếp trong giáo ban đầu cố ý mời tới thậm chí còn có mấy ngụm trừ bèn trong hoàng cung Tây Khương làm kia, những đồ này còn ngon hơn một chút xíu, thật sự chỉ có một chút xíu.

Nhưng, những lời này đối với Niép Quân Hạo bình thường luôn bắt bẻ đồ ăn là chuyện tuyệt đối không thể nói ra khỏi miệng. Hôm nay thấy An Cẩn Du không nói lời nào, Niép Quân Hạo nhú nhú mày, vừa chột dạ, vừa ngao kiêu oán giận tổ chất tâm lý của An Cẩn Du quá kém, nói đôi lời đã không chịu nổi, phụ nữ thật phiền toái.

Niép Quân Hạo đang lo lắng có nên mở miệng khích lệ người nào đó một chút hay không, tránh khỏi người nào đó chưa gượng dậy nổi, về sau không ai nấu ăn cho anh. Đúng, anh chỉ là lo lắng về sau không được ăn thức ăn vừa miệng như vậy mà thôi, tuyệt không phải lấy lòng người phụ nữ này.

Đáng tiếc, còn chưa đợi anh mở miệng an ủi, An Cẩn Du đã mở miệng trước một bước hỏi "Tôi nấu ăn thật sự khó ăn như vậy sao?"

Niép Quân Hạo nghẹn lời, lời an ủi đến miệng cứ không tự chủ mà quẹo khúc quanh biến thành một cách nói khác nhau rõ ràng như vậy: "Đúng, khó ăn, thật sự nếu không phải tôi ăn thật không biết rốt cuộc cô có thể nấu ăn khó ăn thế này cũng dám lấy ra bêu xấu, bồn tọa nguyện ý ăn là cho cô mặt mũi, nếu không thì dù cho con chó kia của nhà cô cũng không chắc đã ăn được."

Niép Quân Hạo còn chưa dứt lời, An Cẩn Du bỗng dừng ngắt đầu lên, nở một nụ cười sáng lạn với Niép Quân Hạo. Cùng lúc đó, trong miệng phun ra hai chữ hoàn toàn khác biệt với nụ cười trên mặt: "Ha ha"

Niép Quân Hạo bị hai chữ ha ha bất thành linh của An Cẩn Du làm dính bọt đầy mặt, không kịp thể nghiệm nguyên do làm sao An Cẩn Du khác thường như thế đã chợt cảm thấy vật chống đỡ ở eo mình có chút quen thuộc, mà kèm theo nụ cười sáng lạn kia của An Cẩn Du, Niép Quân Hạo lại cảm nhận được cảm giác toàn thân bị điện giật trong truyền thuyết một lần nữa.

Roẹt roẹt một tiếng, nội lực chỉ còn lại một hai thành, tính cảnh giác giảm xuống thẳng tắp, giáo chủ đại nhân lại bị âm toán thành công, tay chân như nhũn ra ngã xuống từ trên ghế. Mà ngay khi anh ngã xuống đất, An Cẩn Du đã nhắm ngay thời cơ nhanh chóng nhào tới.

Từ bị bóp cổ đến bị buộc nấu cơm, rồi đến cơm bị cướp sạch, lửa giận cả ngày chưa ăn chút nào lại còn bị ghét bỏ nấu ăn khó ăn, lúc này đã hoàn toàn triệt để bạo phát ra.

"Meo cái meo* tôi nên làm như vậy lâu rồi, tỷ tỷ lớn như vậy còn chưa từng chịu đựng người nào nhiều thế này, thiết thời tôi còn đồng tình cảm thấy anh xa xứ rất đáng thương, đã ăn cơm ở nhà tôi nên dầu gì cũng làm nhiều thêm mấy món chiêu đãi anh, không ngờ cái tên bạch nhãn lang anh không có biết

on tí nảo, lượng cơm ăn nhiều đến khùng khiếp còn dám chê thức ăn tồi làm khó ăn. đ0iễnđ0b10qu ýđ0n Khó ăn mà anh còn ăn nhiều như vậy, có biết tôi từ sáng sớm đến giờ còn chưa có một miếng cơm vào miệng hay không? Còn nói cái gì mà chó cũng chưa chắc đã ăn, không phải chó ăn gì thì anh ăn như vậy sao, anh còn không bằng chó."

*là một thuật ngữ mạng được dịch từ tiếng anh ‘dog my cats’ đây là một câu nguyên rủa, chửi thề hoặc để chỉ trạng thái kinh ngạc. Từ này bắt nguồn từ trong tác phẩm của Mark Twain thì phải =))))

"Cô." Niếp Quân Hạo bị lời nói không chút khách khí của An Cần Du chọc giận đến biến đổi sắc mặt, hai con ngươi ngoan độc nhìn chăm chăm vào An Cần Du, hận không thể trũng ra mấy cái lỗ thủng ở trên người cô.

An Cần Du cũng hoàn toàn không để ánh mắt ngoan độc của anh ở trong mắt, dùng quyền đấm cước đá về phía Niếp Quân Hạo lại, đứng dậy hừ lạnh một tiếng: "Miếu nhỏ của tiểu nhân không thể chứa được vị đại phật như giáo chủ, kính xin giáo chủ đại nhân tìm chỗ ở khác." Dứt lời, hi hục hi hục ôm hông của Niếp Quân Hạo, giống như kéo heo chết mà vứt người ra ngoài.

"Cô... cô lại dám." Cả người Niếp Quân Hạo còn mềm nhũn hoàn toàn không có cách nào phản kháng, gương mặt giận đến xanh mét.

"Tôi có cái gì không dám chứ? Nói cho anh biết, lão nương nhìn anh đã lâu rồi." Thù mới hận cũ chồng ở một chỗ, An Cần Du hận không thể thừa dịp này ấn thêm mấy dấu chân ở trên người Niếp Quân Hạo.

Thật vất vả mới kéo người ra tới cửa, vừa định mở cửa, An Cần Du lại như nhớ đến cái gì, tạm thời để Niếp Quân Hạo xuống, quan sát thân thể của anh từ trên xuống dưới.

Ánh mắt kia giống như đang nhìn một kho báu chưa kịp khai thác, ánh sáng lóe lên trong đó suýt nữa chói mù mắt một người một chó của Niếp Quân Hạo và Tiền Đa Đa.

Niếp Quân Hạo thấy sau lưng chột lạnh, một dự cảm xấu tự nhiên sinh ra. Con người xấu xí này sẽ không đột nhiên phát hiện ra tướng mạo anh đường đường, anh tuấn tiêu sái, phong lưu phóng khoáng, cho nên tính toán thừa cơ hội này làm một số chuyện không đúng đắn với mình chứ?

Sắc mặt của Niếp Quân Hạo trở nên càng khó coi, trong lòng âm thầm tính toán, nếu người phụ nữ này dám can đảm làm ra cử động thất thường gì đối với thân thể của mình, nhất định anh sẽ khiến cô hối hận vì đã sinh ra trên cõi đời này.

Không phụ kỳ vọng của Niếp Quân Hạo, bộ mặt An Cần Du thềm thường đưa tay về phía hông của Niếp Quân Hạo.

Sắc mặt của Niếp Quân Hạo lập tức đen đến mức có thể nặn ra mực nước: "Cái người này."

"Mò được rồi." An Cần Du vui mừng kêu lớn một tiếng.

Niếp Quân Hạo vừa định tức giận, lại thấy An Cần Du nhanh chóng rút tay trở về, trong tay còn cầm một món đồ, Niếp Quân Hạo nhìn kỹ mới phát hiện vật kia chính là mảnh tỳ nham ngọc trước đó đã khiến cho An Cần Du xác định thân phận này.

"Cô định lấy thứ này," Hai mắt Niếp Quân Hạo tròn to, mặt không dám tin nhìn về phía An Cần Du.

"Không cần cái này thì cần cái nào? Đây chính là đồ tốt khó có được." An Cần Du vui vẻ vuốt khối tỳ nham ngọc kia, lúc sau như nghĩ tới điều gì, đưa tay lật đi lật lại chỗ ông tay áo và đai lưng của Niếp Quân Hạo, nghĩ muốn tìm xem trên người của anh còn có những bảo bối khác hay không.

Đáng tiếc, An Cần Du thất vọng. Trên người Niếp Quân Hạo trừ khối ngọc này, không còn đồ trang sức dư thừa nào khác, trừ cái đó ra thì thứ duy nhất còn dư lại cũng chỉ là một thân cô trang này.

An Cần Du tự nhận mình ham món lợi nhỏ tiện nghi còn chưa đến mức vô duyên đến nhào tới lấy quần áo của đàn ông, để cho anh trực tiếp đi ra ngoài chạy trường, cộng thêm thời gian có hạn, An Cần Du tự giác bỏ qua tính toán tiếp tục đào bới (tìm kiếm bảo bối).

An Cần Du lật quần áo đến quá mức mê mẩn, cho tới khi hoàn toàn không phát hiện sắc mặt người bị lật trở nên khó coi như thế nào theo động tác của cô.

Niếp Quân Hạo nhìn chòng chọc vào ngọc trong tay An Cần Du, trong mắt phượng gần như phát ra lửa. Ý của nha đầu này là mình đường đường là một giáo chủ ma giáo, gia tài vạn vạn, thị nữ tới tấp thành đoàn, thù hạ ngàn vạn, còn không bằng một khối ngọc thạch nho nhỏ sao? Đúng là nữ nhân không biết phân biệt tốt xấu! Kết quả là mồ giáo chủ khó chịu lại chẳng phân biệt được tình trạng mà ngao kiêu một lần nữa.

An Cần Du thấy Niếp Quân Hạo nhìn chòng chọc vào tỳ nham ngọc trong tay mình, hừ lạnh một tiếng, thu ngọc vào trong ngực. Một cước đá mồ giáo chủ ra cửa nhà, nói: "Khối ngọc này coi như là phí cảm tạ tôi đã cứu anh một mạng cộng với phí tổn thất tinh thần anh bóp cổ tôi hai lần cộng thêm phí cơm nước bữa cơm hôm nay, bây giờ anh đã không còn giá trị. Gặp lại, không, không bao giờ gặp lại. Tiền Đa Đa, chúng ta đi."

Làm trung thần có công lớn nhất lần này, Tiền Đa Đa hả hê lắc lắc cái đuôi nhỏ của mình, cuối cùng khinh thường liếc Niếp Quân Hạo ngoài cửa một cái, xoay người hấp tấp vào bên trong phòng.

Thân là một con thú cưng toàn năng nó vào được phòng khách, xuống được nhà bếp, giúp được việc, được lòng người lại biết bán manh, giúp chủ nhân xua đuổi người ngoại lai nhất là người dám khi dễ chủ nhân nhà ta, đi ra ngoài hứng gió tây bắc, gâu gâu gâu.

Niép Quân Hạo nằm trên mặt đất, trơ mắt nhìn một chủ một con chó xoay người đóng cửa, thiết thiết thực thực thể nghiệm một lần làm hồ lạc đồng bằng* làm cho anh sững sờ một hồi lâu mới bất tri bất giác nghĩ đến.

*hồ lạc đồng bằng: ý nói kẻ có quyền lực bị sa cơ thất thế.

Anh, Niép Quân Hạo, giáo chủ ma giáo giết người không chớp mắt trong tin đồn, quần áo không nhiễm máu đỏ, người trong gang hồ nghe tin đã sợ mất mật, chỉ e sợ không tránh né kịp, ngay cả mình chủ võ lâm còn kiêng dè không thôi, khi xuyên qua đến bây giờ là hai giờ hai mươi lăm phút ba mươi sáu giây, bị người ta đuổi ra khỏi cửa.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Ảnh Đế Mau Vào Trong Chén* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Giáo Chủ Kinh Diễm

Edit: hongheechan

Lần Niép Quân Hạo bị ném ra ngoài này, địa vị của Tiền Đa Đa lập tức tăng vọt lên.

An Cẩn Du xoay người vào phòng bếp nhỏ dùng com thừa còn lại làm cho mình và Tiền Đa Đa một phần phần com rang trứng đơn giản, an ủi cái bụng chịu đựng đã lâu của mình.

Sau khi com nước xong, An Cẩn Du liếc nhìn ánh mặt trời càng trở nên chói mắt bên ngoài, nhớ tới giáo chủ nào đó bị mình ném ra cửa, trong bụng lại hơi do dự.

Mặc dù tính tình tên kia không tốt một chút, duy ngã độc tôn* một chút, nhưng tâm vẫn không tính là quá xấu, ít nhất vừa rồi bị bóp cổ mấy lần, anh ta có thể bóp chết mình như bóp chết một con kiến, nhưng anh ta cũng không làm như vậy. Ách được rồi, thật ra nguyên nhân phần nhiều là do đối, bắt mình làm nữ đầu bếp.

*duy ngã độc tôn: chỉ coi mình là tôn quý nhất.

Mới vừa đúng là có hơi văng đầu, mới có thể liều mạng ném người từ trong nhà ra ngoài. Lúc này nghĩ kỹ lại, lại có chút không đành lòng, dĩ nhiên còn có một nguyên nhân rất trọng yếu, thật ra An Cẩn Du cũng thuộc hiệp hội ưa bề ngoài, nghĩ đến hoa mỹ nam, nhất là đại mỹ nam lưu lạc nơi đầu đường, còn vì mình mà lưu lạc nơi đầu đường, rốt cuộc vẫn có hơi băn khoăn. Nói cho cùng lúc đó cô cũng không nên nhất thời mềm lòng lượm cái phiền phức lớn này, bây giờ trông nom cũng không được, mà mặc kệ cũng không được.

An Cẩn Du thờ dài một tiếng, xoay người mở cửa liếc mắt nhìn, lại phát hiện người trước đó bị mình ném ra ngoài đã chẳng biết biến mất bóng dáng từ lúc nào rồi.

An Cẩn Du sững sờ, ánh mắt liếc bốn bề một cái cũng không nhìn thấy bóng dáng người nào đó, mi phong nhíu một cái, nghĩ lại, đi rồi thì thôi đi, cũng đỡ việc mình lại vì đối mặt với anh ta mà rầu rĩ.

Đóng cửa lại lần nữa, An Cẩn Du nhẹ nhàng thở ra, không biết là thư giãn hay là mát mát, ôm lấy Tiền Đa Đa theo sát ở phía sau cô vào phòng ngủ, nhanh chóng nhào vào trong ổ chăn, bắt đầu ngủ lại.

Đang lúc một người một chó nằm ngáy ò ò ngủ, lúc đó bên trong phòng là một khung cảnh hài hòa ảm áp, mà giáo chủ nào đó bị ném ra ngoài phòng đang chẳng có mục đích đi trên đường phố phồn hoa, nhìn cao ốc bốn bề cùng với những người đi đường muôn hình muôn vẻ chung quanh, gương mặt tò mò và nghi ngờ, hoàn toàn không phát hiện chẳng biết từ lúc nào mình đã thành công trở thành vật sáng trên đường phố, đang nhận lấy vô số sự chú ý từ rất nhiều người, cho đến khi.

"Xem bên kia có người mạnh bạo thậm chí cosplay người thật, hơn nữa nhìn dáng dấp phía sau lưng thật là cao, còn có vóc người thật đẹp, không biết khuôn mặt như thế nào đây nhỉ?"

"Đúng vậy, đúng vậy, cậu thấy bộ quần áo trên người anh ta thật đẹp mà, phía trên thêu mấy hoa văn mà từ trước cho tới bây giờ tớ cũng chưa từng thấy, thật không giống những người cosplay bình thường chút nào, quả thật không cùng đẳng cấp mà chẳng lẽ là diễn viên đóng kịch, a a a, thật là muốn nhìn thẳng mặt quá."

Từ khi Niép Quân Hạo xuất hiện thì mấy thiếu nữ vẫn luôn đi theo phía sau anh vẫn đang nhìn chằm chằm bóng lưng Niép Quân Hạo riu rít thảo luận, vừa nói xong còn cầm điện thoại di động chụp các góc độ không góc chết phía sau lưng Niép Quân Hạo.

Niép Quân Hạo nghe thấy tiếng ồn ào cùng với tiếng tách tách rất nhỏ vang động phía sau, có hơi nghi ngờ nghiêng đầu.

Ngay lập tức, tiếng thảo luận của mấy thiếu nữ đi theo sau lưng anh ngưng bật, trọn to hai mắt không dám tin nhìn giáo chủ đại nhân chợt quay đầu lại.

Gương mặt Niếp Quân Hạo lạnh lùng quét qua mấy thiếu nữ kia một cái, chỉ nghĩ là các cô vì bị đương sự được nghị luận trong cuộc bắt gặp mà lúng túng không thôi, không hề nghĩ tới chân tướng sự tình hoàn toàn là như thế này.

Ở khắp nơi trên thế giới đều là gái mê trai đẹp, Niếp Quân Hạo không hề báo trước mà xoay người, không khác nào một quả bom trực tiếp nổ khiến tất cả mấy thiếu nữ trong những người tại đây đều cứng đờ tại chỗ.

Chỉ chốc lát sau, Niếp Quân Hạo mới thấy mấy thiếu nữ đối diện anh hồi hồn lại từ trong hoảng hốt, liếc mắt nhìn nhau, phát ra một tiếng tiếng thét chói tai khó có thể tự mình giữ lại: "A a a, đẹp trai quá, dung mạo anh trai này còn đẹp trai hơn nam thần nhà tôi, điểm này không khoa học!"

"A a a, nhất định là tôi đang nằm mơ, nhất định vậy, mau nhéo tôi đi. Không, đừng nhéo tôi, cứ để cho tôi chết ở trong mộng như vậy, vĩnh viễn cũng đừng tỉnh lại!"

"Đúng, cái này nhất định là nằm mơ, khi còn sống mà có thể nhìn thấy anh trai mặc cổ trang không có một chút không khỏe nào*, cuộc đời này cũng đủ rồi. Chụp hình chụp hình, mau chụp hình."

*nghĩa là anh vẫn còn sống tốt, sống sờ sờ ở trước mặt => mỹ nam cổ trang không chỉ có trong truyền thuyết.

"Đúng đúng đúng, tôi cũng quên chụp hình rồi. Hu hu hu, mới vừa ngoái đầu nhìn lại một cái kia mà đã quên mất chụp, che ngực che miệng ngã xuống đất, đời tôi cũng sẽ không thứ cho mình."

"Đừng nóng vội đừng nóng vội để tôi chụp, lúc vừa rồi anh ý quay lại tôi nhất thời kích động, móng vuốt không bị khống chế mà dè xuống. Oa ha ha ha, quả nhiên là nhờ ba ngày tôi chăm sóc đây."

"Hài lòng cái gì, tôi cũng chụp được, tôi thiết đặt chụp ảnh, anh ý vừa quay lại sẽ bị chụp hết từng cử động. A a a a, thật sự là hoa mỹ nam không góc chết, thật tốt mà, buổi tối trở về sẽ thiết đặt làm các loại tranh ảnh."

"Tôi cũng muốn tôi cũng muốn, đừng quên gửi cho tôi một ít đó."

"Không thành vấn đề không thành vấn đề, cơ hội không thể mất, nhanh chụp thêm vài bức nữa."

Mấy thiếu nữ kia kích động không thôi mà tán gẫu mấy câu, rồi cuộc lại cầm điện thoại di động hướng chính diện ngay mặt Niếp Quân Hạo mà chụp lần nữa.

Niếp Quân Hạo nhìn đáng vẻ mấy người, hai mắt có hơi nguy hiểm híp lại.

Nếu như lúc trước, không ai có thể dám vô lễ như vậy ở trước mặt của anh, nhất là khi anh có hơi nổi giận. Bây giờ mấy người phụ nữ này lại không hiểu được nhìn mặt mà nói chuyện chút nào, còn sôi nổi giờ lên cái màu trắng nhỏ kì quái hướng thẳng mình, hoàn toàn không có đáng vẻ mà đại gia khuê tú nên có, quả nhiên là môn phong bại hoại, không biết cái gì.

Niếp Quân Hạo thấy mấy cô gái kia càng ngày càng tiến thêm định dựa sát tới đây, lửa trong ánh mắt thật sự giống như hận không thể ngay tại chỗ mà đánh lấy mình, khiến cho lửa giận bay lên, một mặt kinh ngạc ở trong lòng vì sao phụ nữ ở niên đại này lại hào phóng như thế, cũng không biết lễ nghĩa liêm sỉ mà thấy đàn ông xa lạ còn đánh lên trên, một mặt lại có hơi nổi giận vì những người phụ nữ này không hiểu ý tứ của mình chút nào, mặc dù anh luôn không thích đánh phụ nữ, nhưng nếu những người phụ nữ này đi lên trước một bước nữa, anh không thể bảo đảm họ sẽ nhìn thấy mặt trời ngày mai.

Mấy thiếu nữ không biết nguy hiểm sắp tới chút nào, hưng phấn không thôi nghĩ tới có thể tiến lên chụp một kiểu ảnh với người đàn ông tuấn mỹ giống như đi ra từ trong tranh này hay không.

Còn chưa nghĩ đến, bên cạnh chợt truyền tới tiếng kinh hô làm kìm những bước chân của các thiếu nữ kia lại, cũng lập tức hấp dẫn sự chú ý của Niếp Quân Hạo.

Khoảng thời gian này trên đường phố cũng coi như yên tĩnh, một chiếc xe hào hoa chạy như bay từ góc đường không xa đằng kia, xông thẳng đến bên này.

Niếp Quân Hạo thấy thế hoàn toàn ngây ngẩn cả người, tuấn mã có bốn chân thì anh gặp qua không ít, nhưng cái hộp đen với bốn cái bánh xe này thì anh vẫn là nhìn thấy lần đầu, ách cũng không coi là lần đầu. Là lần đầu nhìn thấy gần như vậy, trước kia đều chỉ nhìn một cái ở xa từ trên ban công nhà An Căn Du. Anh nhớ cái đó vật trông xấu xí này gọi là xe hơi dùng để thay thế xe ngựa gì đó ở nơi này.

Cùng thời gian Niếp Quân Hạo hoảng thần, chiếc xe hơi nhỏ kia đã xông ngang đánh thẳng lướt tới từ bên cạnh bọn họ.

Mấy thiếu nữ bị bộ dáng hung hăng đi tới của chiếc xe kia dọa sợ đến nâng nhau lui về phía sau vài bước, sau khi khó khăn lắm mới đứng vững, ngẩng đầu nhìn lại, rồi lại bị cảnh tượng cách đó không xa dọa sợ đến cao giọng thét lên.

Bên đường phố trống trải là đứa bé nhìn qua chỉ mới ba bốn tuổi, ôm chặt bong bóng Tiểu Hùng đáng yêu, vẻ mặt ngoan ngoãn nhìn trời, thật giống như đang đợi cái gì đó, mà chiếc xe kia dĩ nhiên cũng đâm thẳng tới đứa bé kia như vậy.

Đứa bé nghe thấy tiếng thét chói tai, nghi ngờ quay đầu lại, vừa thấy thế hung hăng của xe hơi, mắt to ngập nước phản chiếu lại hình dáng chiếc xe, gương mặt kinh hoàng và kinh ngạc. Đứa bé bị dọa sợ hoàn toàn quên tránh đi, chỉ có thể trơ mắt nhìn xe càng ngày càng gần.

Đang lúc tất cả mọi người đều cho rằng bị kịch nhất định sẽ xảy ra, thì ngay lúc này xảy ra biến cố.

Đứa bé đang sợ hãi chợt thấy một cơn gió lạnh nhanh chóng lướt tới bên cạnh, định phản xạ đưa tay ngăn cản.

"Rầm rầm phanh." Một tiếng vang thật lớn, mọi người cứ trố mắt nhìn chiếc xe kia phóng thẳng như vậy, va vào trong quán cà phê thủy tinh trống rỗng, ngay lập tức, mảnh vụn thủy tinh phân tán đầy đất.

Tất cả mọi người không biết một cái chớp mắt cuối cùng ở chỗ kia đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì, chỉ biết là khi bọn họ sắp phục hồi tinh thần lại, có một bóng dáng đã ôm đứa bé đứng ở bên cạnh suýt nữa bị xe đụng vào bay ra từ phía trước chiếc kia xe BMW, một cước giẫm lên mũi xe chiếc xe kia, nhẹ nhàng nhảy ra vòng hỗn loạn.

Phía sau chỉ có hơi động nhẹ, có lẽ người phi thân nhảy xuống từ trên xe lại giống như chưa tỉnh, không bị thế tục quấy nhiễu chút nào.

Buổi trưa gió lạnh thổi qua đường phố yên lặng, thổi tay áo tung bay của anh lên, dung nhan tuấn mỹ, xiêm áo hoa lệ còn có bản lĩnh làm người ta kinh điển, trong lúc đó trong đầu mọi người chỉ kịp hiện ra tám chữ to "Vùng vụt nhận mưa, công tử vô song".

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Anh Để Mau Vào Trong Chén* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Nhân Vật Ghê Gớm

Edit: hongheechan

Đường phố vắng vẻ tĩnh mịch đáng ngờ mấy giây, giống như bất tỉnh linh tinh lại, trở nên càng huyền ảo hơn trước kia.

"Oh My God, có phải tôi vừa xuất hiện ảo giác sai là ảo giác sai đúng không? Ai có thể tới nói cho tôi biết vừa rồi tôi giống như thấy được cao thủ võ lâm trong truyền thuyết không phải là thật đi!" Một người trong đám cô gái đi theo sau lưng Niếp Quân Hạo kia chợt tỉnh lại, căng kích động bắt lấy người bạn bên cạnh lớn tiếng la lên.

"Không phải là một mình cậu, mới vừa rồi mình cũng nhìn thấy, cứ vẻ một cái như vậy đã chạy trốn ra ngoài rồi. Chờ khi tỉnh hồn lại thì người nọ đã ôm đứa bé kia bay ra ngoài từ phía trước xe, là bay bay phải không?"

"Cho nên nói mới rồi thật sự không phải là do tôi hoa mắt mà thấy cái đó mà thật ra là đang quay phim ở đây đúng không nhưng tổ diễn kịch đâu lại không thấy?"

"Cậu ngốc sao mà có thể nói là đang quay phim? Cứ thấy mấy nam cổ đại và xe hơi nhỏ cùng một chỗ là cậu lại coi thành phim xuyên không cầu huyết sao? không có thương thức cũng muốn đọc nhiều sách sao?"

Cô bé kia vừa nói ra lời này, mấy thiếu nữ tụ tập ở giữa lại yên lặng mấy giây lần nữa, lúc sau phát ra một tiếng thét chói tai cao vút.

"Nói cách khác, mẹ nó những thứ kia đều không phải bản sao hiện trường, thật sự lần đầu tiên khi còn sống thấy cao thủ võ lâm chân tài thực học trong truyền thuyết đó, trời ạ, trời ạ."

"Đúng vậy, quả thật choáng rồi, nhanh lên một chút nhanh lên một chút, có người nào chụp lại cảnh đó hay không? Có hay không?"

"Ai nha, quên mất, loại tình huống đó thì ai còn lo lắng cơ hội chụp ảnh cơ chứ, hu hu hu."

"..." Này này, các tiểu cô nương, bây giờ điều nên quan tâm không phải là nhìn thấy ông chủ quán cà phê bên kia gần như sắp khóc rồi sao, còn có chủ xe chiếc xe xiêu vẹo sứt sọc kia cũng không biết là sống hay chết. Sống chết ở trước mắt các cô mà các cô vẫn còn ở nơi này thảo luận loại chuyện như vậy thì thật sự là đúng hả?

Những người đi đường bên cạnh bị một ít biến cố vừa rồi làm cho khiếp sợ im lặng nhìn chăm chú vào mấy thiếu nữ lộ vẻ háo sắc ở chỗ đó, nhưng nghĩ lại, lại cảm thấy chuyện vừa rồi nếu những lời nói kia là sự thật, thì đây chính là lần đầu từ khi lớn như vậy thấy được trường hợp kinh bạo đặc hiệu mà chỉ có thể thấy trong phim võ thuật, quá hoành tráng rồi.

Niếp Quân Hạo cúi đầu nhìn qua đứa bé mình ôm lấy một cái, lại phát hiện đứa bé kia cũng đang nhìn mình, cặp mắt thật to nghi ngờ lại tò mò nhìn chăm chăm mình, lúc sau lại nở ra một nụ cười nhàn nhạt với mình, giơ tay lên hướng cổ của Niếp Quân Hạo đòi ôm, kêu một tiếng giòn giã: "Anh."

"..." Niếp Quân Hạo bị cái tiếng anh này hù dọa ra một thân nổi da gà, đối với chủng loại cái gì cũng không hiểu này, sinh vật chỉ biết dựa vào bản năng để hành động, từ trước đến giờ anh vẫn xin từ chối.

Ai biết mới vừa thấy cái hộp to đen sì đồ xông tới đứa bé này, làm sao anh lại nhất thời đứt gân não học những võ lâm chính phái đạo mạo nghiêm trang thấy việc nghĩa là hăng hái làm chứ.

Lúc này bị đứa bé gọi, Niếp Quân Hạo mới phản ứng lại, thật sự giống như ném củ khoai lang phồng tay, trực tiếp vứt đứa bé xuống đất, cau mày liếc mắt nhìn những người đi đường dần dần áp sát tới từ bốn bề, xoay người chuẩn bị rời đi.

Nào biết vừa mới định xoay người chợt thấy ở dưới có hơi nặng nề, cúi đầu xem xét lại đôi mắt với đôi mắt đen tròn của đứa bé kia.

“...”

“...”

Một lớn một nhỏ mắt to trừng mắt nhỏ nhìn nhau một hồi lâu, Niếp Quân Hạo hít sâu một hơi, d~đl-q9đ quát khê: “Buông ra.”

Đứa bé ngớ người, lúc sau lại quật cường lắc, vẫn là sống chết níu lấy vạt áo Niếp Quân Hạo, kêu một câu gion giã: “Anh.”

“...”

Niếp Quân Hạo bắt đầu tổn hơi thừa lời, gờ tay lên muốn cho đứa bé không rõ ràng tình trạng lắm này một chường, lại bị tiếng nói cách đó không xa truyền đến làm cho dừng động tác lại.

“Đậu Đậu.”

Đứa bé nghe được tiếng mà quay đầu nhìn lại, mừng rỡ kêu lên: “Ba”

Niếp Quân Hạo thừa dịp này một tay rút vạt áo bị đứa bé nắm trong tay ra, bước nhanh đi.

“A, đừng chạy.” Những thiếu nữ vừa thấy Niếp Quân Hạo chạy mất, lập tức nóng nảy đuổi theo, nhưng bản lĩnh của các cô thì làm sao qua được Niếp Quân Hạo, chỉ dùng một chút công phu, Niếp Quân Hạo đã hoàn toàn biến mất ở trước mặt mọi người.

“Ba.” Đứa bé bị Niếp Quân Hạo vứt xuống cũng không phát hiện ra Niếp Quân Hạo đã rời đi, vui vẻ không thôi vội vàng chạy tới phía người đàn ông trung niên cách mình không xa rồi đưa tay ra.

Tô Nghị một tay ôm lấy đứa bé vào bên trong lòng ngực, khăn trương không thôi mà ngó nhìn trên dưới đứa bé, khi xác định bé thật sự chưa từng bị thương mới khẽ buông lỏng giọng điệu, nhỏ giọng hỏi: “Có cảm thấy khó chịu chỗ nào hoặc là bị thương chỗ nào thì nói cho ba.”

Đứa bé được gọi là Đậu Đậu khéo léo lắc đầu, lúc sau giống như là nhớ ra cái gì đó, nhỏ giọng nói: “Ba, anh.”

“Anh.” Tô Nghị ngớ ngẩn, một lát sau mới hiểu ra là chàng trai vừa cứu Đậu Đậu kia, vừa định hỏi thăm, đã nghe thấy một tiếng nói quen thuộc truyền đến từ sau lưng.

“Ai u, đây là có chuyện gì xảy ra vậy có đi một chút mà sao lại gây ra động tĩnh lớn như vậy?”

Sắc mặt Tô Nghị trầm xuống, ôm lấy Đậu Đậu, quay đầu nhìn về người phụ nữ trung niên đang thao thao bất tuyệt phía trước, lạnh lùng nói: “Thím Minh, thím mới vừa đi đâu vậy?”

Hôm nay Tô Nghị vừa đứng lúc ở chung quanh đây, biết được thím Minh đang mang theo Đậu Đậu chơi ở trong công viên bên này, nên thuận đường đưa hai người cùng trở về. đi-nda nlqd Mới vừa lái xe đến bên tiệm bán hoa cách đường này thì phát hiện trong tiệm hoa này có hoa bách hợp bà xã anh thích nhất, lập tức dận thím Minh ở trong xe coi đứa bé, để mình rời xe mua ít hoa. Đậu ngờ mình mới vừa ôm hoa từ trong tiệm ra ngoài, lập tức thấy một màn suýt nữa làm trái tim anh ngừng nhảy. Nếu không phải do chàng trai kia, Đậu Đậu sẽ như thế nào, anh không dám nghĩ.

“Tô tiên sinh, tôi.” Thím Minh lần đầu tiên thấy Tô Nghị tức giận lớn như vậy, sắc mặt có hơi khó coi, chợt dạ nhét đồ vừa xuống xe mua đồ xuống.

Ánh mắt Tô Nghị sắc bén quét qua vật trong tay thím Minh, đáy mắt xẹt qua vẻ sáng tỏ, lạnh lùng nói: “Ngày mai, không cần đến nhà tôi nữa, tiền lương trong khoảng thời gian này, tôi sẽ bảo thư ký của tôi đưa cho bà.”

Thím Minh kinh hãi, công việc của nhà họ Tô không những nhẹ nhõm, hơn nữa tiền lương cực kì lớn, lòng bà thật sự không muốn cứ mất đi phần công tác này như vậy. Muốn lên trước giải thích, lại bị ánh mắt lạnh lẽo của Tô Nghị dọa cho trở lại.

“Tôi không cần một bảo mẫu tùy tiện để con tôi trên đường rồi chạy đi mua đồ.”

Thím Minh hít một hơi lạnh, ở dưới cái nhìn lạnh lẽo của Tô Nghị, run lấy bầy.

“Bà thất trách, tôi sẽ để thư ký nói cho bà biết quy tắc của công ty, tự giải quyết cho tốt.”

Khí thế cấp trên của Tô Nghị quá mức mãnh liệt, khiến những người qua đường kia kể cả thím Minh cũng có hơi ngừng thở, càng không cần nói đến biện giải không cần thiết, mà cuối cùng đánh vỡ trầm mặc cũng là chủ xe của chiếc xe BMW gây chuyện kia.

“Kẻ khốn kiếp nào dám đạp xe ông như vậy, không muốn sống thì con m* nó đi ra cho lão từ.”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Ảnh Đế Mau Vào Trong Chén* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Bóng Ma Đến Từ Ngoài Cửa Sổ

Edit: hongheechan

Mọi người ngơ ngẩn, về mặt kinh sợ nhìn người đàn ông lưng la lung lay vịn vẹo đi ra từ trong xe BMW, đỉnh đầu có một vết thương mới vừa bị đập, cả người nhếch nhác mà vẫn còn không ngừng kêu gào.

"Người đầu cút ra đây cho ông, dám đạp xe của ông mà không dám ra ngoài lộ diện, đồ hèn nhất biết ông là người nào nên còn chưa mọc đủ lông đã dám lớn lối như vậy, dám đập xe của ông, đợi ông tra ra mày là ai thì xem xem ông có giết chết mày hay không?"

“...” Rốt cuộc người chưa mọc đủ lông đã phách lối là ai vậy? Đầu năm nay chưa từng thấy qua người thích trả đũa như vậy đâu.

Những người đi đường vây xem nghe thấy vậy thì tất cả không hèn mà cùng cau mày lại, không ít người đã bắt đầu chỉ chỉ chỏ chỏ vào cái người đứng vào người ta còn lộ ra bộ dạng đại gia, hoàn toàn không biết hồi cải, trong đó còn có mấy người nhận ra thân phận của người đàn ông này, nhỏ giọng nghị luận.

"Anh ta nhìn thật quen mắt, cảm thấy giống như đã từng gặp ở nơi nào rồi."

"Đúng vậy, sao anh nhắc tới tôi cũng cảm thấy giống như đã gặp ở đâu vậy."

"Mọi người quên rồi sao, trước đó vài ngày cái vị đứng bên cạnh chủ tịch tập đoàn Nhật Diệu không phải là anh ta sao? Nghe nói vị chủ tịch kia cũng gần năm mươi còn chưa có con trai, anh ta là con riêng vị chủ tịch kia mới từ bên ngoài tìm trở về gần đây đó."

"Cô vừa nói tôi cũng nghĩ tới. Thì ra là một công tử nhà giàu, chẳng trách nói chuyện hung hăng như vậy, lúc này lái xe cũng ngang ngược, nhất định là ý vào nhà anh có tiền, dù có đập chết người cũng có thể bồi thường tiền. May mà vừa này không có ai gặp chuyện không may, nếu thật sự có người bị anh đập, sợ cũng chỉ có thể tự nhận xui xẻo thôi."

Tô Nghị mang về mặt sa sầm nghe tiếng nghị luận của mọi người bên cạnh, khóe môi từ từ gọi lên độ cong âm lãnh.

Tự nhận xui xẻo ha ha, Tô Nghị anh từ khi vào thương trường cho tới bây giờ cũng không biết bốn chữ này viết như thế nào đâu, suýt nữa đập vào đầu bé nhà anh còn dám lớn lối như thế, anh thật sự muốn xem người xui xẻo lần này đến tới cùng là người nào.

Tô Nghị liếc mắt nhìn người say rượu đến điên cách đó không xa, cứ vô lại tê liệt ngã xuống đất như vậy, mi phong nhíu một cái, gọi một cú điện thoại ra ngoài.

Rõ ràng thư kí bên đầu điện thoại kia có hơi kinh ngạc với tổng giám đốc đã tan sở còn gọi điện thoại cho mình, không xác định lắm hỏi một câu: "Tổng giám đốc, có chuyện gì không ạ?"

"Thông báo xuống dưới, lập tức ngưng hẳn toàn bộ hợp tác giữa Tô thị và tập đoàn Nhật Diệu. Nếu người phụ trách bên Nhật Diệu hỏi, thì bảo chủ tịch bọn họ đi hỏi thăm con trai bảo bối của ông ta một chút."

Tô Nghị đơn giản dặn dò làm thư ký bên kia đầu điện thoại lấy làm kinh hãi, nhưng ngay sau đó lập tức bình tĩnh lại, cung kính nói: "Tôi biết rồi, sẽ đi làm ngay."

Tô Nghị mới vừa cúp điện thoại, đã nghe được tiếng còi xe cảnh sát nổi lên cách đó không xa, nhìn tình huống là do ông chủ quán cà phê đột nhiên bị tai họa bất ngờ kia thông báo.

Hiện trường lập tức rối loạn lên, Tô Nghị ôm Đậu Đậu nhích sang bên cạnh một chút, lại phát hiện Đậu Đậu ôm cổ của mình, ngó dáo dác xem bên này một chút lại xem bên kia một chút giống như đang tìm cái gì.

"Đậu Đậu, sao vậy?" Tô Nghị sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của bảo bối nhà mình, nhẹ giọng hỏi.

Đậu Đậu có hơi uất ức vui ở trên vai Tô Nghị, làm bầm một tiếng: "Anh." Đậu Đậu chỉ xoay người, đã không thấy tăm hơi anh, Đậu Đậu không tìm được anh rồi.

Tô Nghị ngẩn ra, nhìn bộ dáng thất vọng của đứa bé, nhớ lại bóng dáng của chàng trai mới vừa cứu người xong đã không lưu luyến chút nào mà rời đi, do dự một chút, lật lại bấm gọi điện thoại một người khác.

"Alo, anh Bạch, là tôi, Tô Nghị, giúp tôi điều tra cá nhân. Ủ, đúng, đại khái vậy."

Tô Nghị miêu tả sơ qua dáng dấp Niếp Quân Hạo với người kia, cúp điện thoại, ôm Đậu Đậu xoay người rời khỏi nơi thị phi này. Mặc dù chàng trai kia cũng không để ý việc cảm tạ của bọn họ, nhưng anh vẫn không thể cứ tính như vậy, từ trước đến giờ người nhà họ Tô có ân phải báo.

Niếp Quân Hạo mới vừa bị đuổi ra khỏi cửa không bao lâu đã náo động lên như vậy, vừa ra làm người khác chú ý loạn lên, còn chọc tới một chút phiền toái mà không biết. Một bên khác sau khi ngủ trưa an ổn, An Cần Du mới rời giường, ôm Tiền Đa Đa phơi nắng, bắt đầu kiếm ăn, nào ngờ vừa mở cửa tủ lạnh ra đã nghe thấy một hồi tiếng chuông cửa vang dội từ bên ngoài truyền đến.

Tay An Cần Du dừng động tác lại, có hơi nghi ngờ nhú nhú mày, lúc này thì ai sẽ tới đây gõ cửa chẳng lẽ. . .

Khép cửa tủ lạnh lại lần nữa, An Cần Du xoay người đi mở cửa, kết quả đập vào mắt chính là một lão già tóc trắng xoá, cười đến nịnh hót.

"..." Sắc mặt An Cần Du trầm xuống, thầm nghĩ trong lòng mình không thấy cái gì cả, tay phải đóng cửa, định khép cửa chính lại ngay trước mặt lão đầu kia.

Đáng tiếc, ông già này đã có chuẩn bị từ trước, đến trước một bước đã chống lại được cánh cửa đang muốn đóng sầm của An Cần Du, cười cười ha ha mà nói: "Du nha đầu, mọi người đều là hàng xóm láng giềng, có khó khăn thì nên trợ giúp lẫn nhau chứ, cô xem lão Phong này đã không có gạo hai ngày này rồi, cô có nên. . . hay không?"

"Thiếu gạo thì sao không đi mua ngay chứ, tới nhà của tôi làm cái gì, nhà tôi cũng không phải là nơi phát gạo, hơn nữa nếu như tôi không có nhớ lắm, hai ngày trước tôi mới thấy tiểu tử ở gần kia đi siêu thị khiêng một túi gạo lớn sang nhà ông, nhanh như vậy đã hết rồi sao, ông có chắc nhà ông không gặp phải nạn chuột chứ?" An Cần Du cười như không cười nhìn chăm chăm vào lão Phong đối diện, đáy mắt đều là ý cười.

Lời nói đối bị vạch trần, nụ cười trên mặt lão Phong cứng ngắc không chớp mắt, lúc sau lại nhanh chóng khôi phục nụ cười dù là heo chết không sợ nước sôi nói: "Du nha đầu, đừng như vậy mà, đều là láng giềng, coi như cháu không xem phần một bó tuổi của ông già này, cũng nên xem phần buổi sáng hôm nay lão đã cho cô một lời nhắc nhở để cô thuận lợi tránh tai ương chứ, để ông già này cọ bữa cơm một bữa đi."

An Cần Du nhú mày: "Buổi sáng ngày hôm nay?"

"Đúng vậy, không phải buổi sáng hôm nay lão đã nói là hôm nay cô sẽ có huyết quang sao?" Lão Phong nói qua rồi dừng lại, con ngươi có hơi đục ngầu lên lên xuống xuống quan sát An Cần Du một hồi lâu, vỗ đầu một cái nói: "Ai u, Du nha đầu, lão thấy sắc mặt của cô hoàn toàn khác với buổi sáng. Bây giờ giữa trán cô đầy đặn, trên mặt có hoa đào, nghĩ đến là biết gần đây hồng loan tình động, chuyện vui sắp sửa đó."

An Cần Du nghe vậy cũng không có kích động như trong tưởng tượng của lão Phong, chỉ bình tĩnh híp híp mắt nói: "Trên mặt có hoa đào, hồng loan tình động?"

"Đúng vậy, đúng vậy, Du nha đầu, tin lão Phong ta đi, nhất định gần đây cô sẽ có việc mừng. Đến lúc đó, hắc hắc, không cần phải lúc đó, bây giờ để lão Phong đi vào ăn bữa cơm mừng trước một cái xem nào."

An Cần Du miễn cưỡng nhìn lão Phong đang nhìn chăm chăm vào bên trong nhà với vẻ mặt thèm thuồng không nguôi, bình tĩnh phun ra hai chữ: "Ha ha."

Rồi không để ý đến mặt mọ kinh ngạc của lão Phong, tay phải dùng sức vung cửa, đóng lại cửa chính ngay trước mặt lão Phong, vền vền lưu lại một mình lão Phong đứng ngoài cửa, ngón ngang trong gió, thê lương khác thường.

"..."

An Cần Du cũng không có để một ít nhạc đệm này ở trong lòng, lấy ra thức ăn còn dư lại từ trong tủ lạnh làm cơm tối, ăn qua loa một chút rồi ôm Tiền Đa Đa xem TV ở trên ghế sofa. Sau đó, nhìn sắc trời bên ngoài cũng không sớm, liền thu thập một chút, an trí yêu tiên nhiều hơn, bản thân vào phòng ngủ lẫn lộn. Đang chuẩn bị ngủ, chợt nghe thấy bên ngoài truyền đến một tiếng động có thứ gì đó đụng chạm vào mảnh kính cửa sổ.

Bên ngoài lại nổi gió lên, thổi vào cành lá của cây cối bên ngoài tiểu khu rồi lại đi đến chào hỏi trên cửa sổ nhà mình.

An Cần Du có hơi ảo não nắm tóc, quay đầu nhìn lại theo bản năng, cũng thấy rõ thứ ngoài cửa sổ mà suýt nữa bị hù dọa đến đi tiểu tại chỗ.

Ánh trăng bao phủ nhàn nhạt với ánh đèn hơi yếu trên đường phố chiếu đến trên cửa sổ, một bóng đen cao ráo lắc tới lắc lui, lắc tới lắc lui, cực kỳ giống bóng ma trong truyền thuyết.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Ảnh Đế Mau Vào Trong Chén* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Nhặt Về Thì Phải Phụ Trách

An Cẩn Du hít hơi lạnh, cảm gối ôm lên che trước người, run rẩy quát to một tiếng với bóng đen âm trầm cao ngất kia: "Yêu nghiệt phương nào, lại dám giả thần giả quỷ ở trước mặt lão nương. Nói cho ngươi biết, đối diện lâu dưới của lão nương chính là một lão thần côn chuyên bắt quỷ, thích nhất là bắt loại tiểu quỷ không mời tự đến như mi. Thức thời thì cút nhanh lên, bằng không đợi đến khi ông ta đi lên bắt quỷ, dù mi muốn đi cũng không đi được, đến lúc đó nếu mi tan thành mây khói, ngay cả quỷ cũng không làm được thì cũng đừng trách lão nương."

An Cẩn Du còn chưa dứt lời, đã thấy bóng đen kia khẽ dao động lung lay hạ xuống, chẳng những không rời đi, còn đến gần hơn vừa rồi. Gần như là cả người, à, không, toàn bộ con quỷ dính vào trên cửa sổ, cực kỳ giống cô hồn dã quỷ mặt trắng kinh khủng bay vào phòng người khác trong phim ma.

An Cẩn Du lập tức bị sợ đến chạy trốn chết, một tay cầm gối ôm che ở trên đầu, núp xuống run lấy bầy nói: "Quý đại gia quý đại tỷ, tôi sai rồi, tôi không nên luôn ham món lợi nhỏ tiện nghi, ra cửa không mang theo giấy vệ sinh, còn đang lúc ở trong nhà vệ sinh công cộng, thuận tay lấy giấy cầu tiêu của người ta về nhà, không nên khi mua hoa quả ở trong siêu thị thì luôn làm dập trái cây ngon làm giả trái cây giả đặc biệt rồi mang về nhà, lại càng không nên ở lúc mua thức ăn thì rất hay mặc cả với các bác gái các thím, nhân tiện cầm lấy một bó hành hành tỏi tỏi to làm tặng phẩm. Không nên vì kiếm thêm nhiều tiền xài vật một chút mà cả ngày viết những thứ lừa theo hứng thú tệ hại của tiểu nữ sinh khẩu vị nặng, tàn phá đóa hoa tương lai của tổ quốc, còn vô cùng kiêu ngạo bốc đồng bảo đảm hồ thị lập tức đảo, gài bẫy không cho người đền mạng"

An Cẩn Du bưng bát trộn cái gối ở trên đầu, nhân tiện đắp lên lỗ tai của mình, đến nhắm mắt làm ngơ, tai không nghe gì. Đến nỗi cô hoàn toàn không phát hiện ra cái gọi là 'bóng ma' ngoài cửa sổ kia, đã kéo cái cửa sổ đóng chặt này ra từ lâu, nhẹ nhàng nhảy vào bên trong nhà, khoanh tay trước ngực đứng ở dưới cửa, về mặt không biểu tình nhìn một mình cô ở chỗ đó không ngừng nói lầm nhảm.

"Hu hu hu, tôi sai rồi, tôi thật sự sai rồi, ngay từ khi bắt đầu tôi không nên dời đến tới nơi này, nếu như không dời đến tới nơi đây, tôi sẽ không gặp được người chủ cho thuê nhà lòng dạ hiểm độc đó, nếu như không có gặp gỡ chủ cho thuê nhà lòng dạ hiểm độc đó, tôi sẽ không phải giặt gấu và vai hằng tháng*, bụng ăn không no, nếu như mà tôi không thiếu tiền như vậy, tôi cũng sẽ không bắt buộc đi phải đi khắp nơi tìm chiêu số kiếm tiền, đến tận bây giờ đi lên con đường đào hồ chuyên nghiệp ba mươi năm, gài bẫy một người lại một người vào con đường khổ ếp. die-nd0nl-q-uyd0n Tôi sai rồi, tôi thật sự sai rồi, nếu như tất cả đều có thể làm lại, nhất định tôi sẽ thay đổi triệt để làm người thật tốt, làm một thanh niên tốt có tiết độ, có nguyên tắc tiến tới, quý đại gia quý đại tỷ, cầu xin bỏ qua cho QAQ."

*giặt gấu và vai: đôi khổ tưng quẩn.

"Này, cô đã nói xong chưa, nói xong thì đứng lên, đừng ở đó giả chết." Giọng nói từ tính lại có mấy phần hài hước của thiếu niên vang vọng ở bên trong phòng, mang theo vài phần mộng ảo nhẹ nhàng.

An Cẩn Du nghe thấy thực sự có người lên tiếng, toàn thân cứng đờ, mỗi lúc càng run rẩy rõ hơn: "Hu hu hu, quý đại ca, quý đại gia, tôi cũng đã sám hối nhiều như vậy, ngài làm ơn bỏ qua tôi một lần thôi. Mọi người đều nói biết sai có thể sửa, lòng tốt gia tăng, ngài tạm tha cho ta một lần thôi. Tiểu nữ tử như hoa như ngọc, trong sạch, thật sự vẫn chưa muốn chết mà."

An Cẩn Du lệ rơi đầy mặt cầu xin tha thứ một phen, hoàn toàn không làm đối phương lộ vẻ xúc động, chỉ nghe người nọ bật cười một tiếng lại nói: "Mọi người nói không làm việc trái với lương tâm, không sợ quỷ. Mới vừa nghe cô quý khóc sùi sụt lâu như vậy, chắc là bình thường làm không ít việc trái với lương tâm. Nhưng mà điều cô nên sám hối nhất chẳng lẽ không phải là không nói hai lời, đuổi người từ ngoài đến lạ nước lạ cái ra khỏi cửa, để cho không nhà để về sao?"

"Đứng đứng đứng, là tôi sai rồi, tôi không nên đuổi người đàn ông kia hắc ngài nói cái gì?" Động tác lay động của An Cẩn Du dừng lại, làm như phát hiện ra cái gì, nhô đầu ra từ dưới gối ôm, quay đầu mà nhìn lại, vừa nhìn thấy gương mặt tuấn tú cười như không cười của người nào đó.

Nhìn xong, An Cẩn Du càng bị dọa sợ lợi hại hơn, ra sức ném cái gối ôm đang cầm trong tay đến trên mặt đối phương, luống cuống tay chân chạy đến một góc bên giường, bắt tay vào chỉ vào người đến, cả kinh kêu lên: "Tại sao lại là anh chứ?"

Niép Quân Hạo không tốn chút sức nào đã đưa tay nắm lấy gối ôm tự bay tới ở trong tay, cười nhạo nói: "Không phải bồn tọa thì còn có thể là ai chứ, quý đại gia quý đại tỷ sao?"

"Anh anh anh không biết dọa người thì rất dễ dàng hù chết người sao hả?" Bị Niép Quân Hạo vừa nhìn thấy một mặt xấu hổ chết được của mình, khuôn mặt nhỏ nhắn của An Cẩn Du lúc này sung huyết đỏ bừng, khuôn mặt bức tức nhìn chằm chằm Niép Quân Hạo, "Anh có ý."

"Có ý." Niép Quân Hạo giễu cợt một tiếng, "Vừa rồi bồn tọa cũng không nói gì, không hề làm gì cả, là cô có tật giặt mình chỉ thấy một bóng người đã nói hết ra, không trách được bồn tọa."

"Anh." Gương mặt An Cẩn Du đỏ lên, mím mím môi, tay phải từ từ nhích sang bên cạnh, sờ lên, sau khi sờ đến một góc chần, dùng sức vén lên phía trước, cả người cũng đứng thẳng nhào tới người đối diện, hô lớn, "Tôi liều mạng với anh."

Chỉ tiếc, mặc dù giáo chủ đại nhân bị nội thương, nội lực chỉ còn lại vài thành đáng thương, với lại buổi tối khuya anh bay tới bay lui, nhưng thể thuật đánh cận chiến cũng hoàn hảo vô khuyết. Hôm nay trong tay An Cẩn Du càng không có vũ khí gì bên thân, há có thể là đối thủ của anh.

An Cẩn Du chỉ cảm thấy một trận trời đất quay cuồng, còn chưa kịp phản ứng xem đã xảy ra chuyện gì, cả người đã bị một đôi tay bắt được, mà ngay phía trên nó chính là gương mặt tuấn tú người người cảm phần của Niép Quân Hạo.

Niép Quân Hạo nhìn chằm chằm con người đang trốn thật lớn kia của An Cẩn Du, khoe môi cười lên, khẽ cười nói: "Này, cô nói, là cô nhặt bồn tọa về đúng không?"

“...” Nếu như mà biết rõ mình nhặt về con nghiệt súc như vậy, ban đầu dù cô có bị bấm tay cũng nhất định không đụng tới một cọng tóc gáy của anh.

Niép Quân Hạo cũng không để ý An Cẩn Du lạnh nhạt, híp hai mắt lại nói: "Nếu nhặt về thì phải phụ trách, chẳng lẽ không ai dạy cô loại đạo lý này sao?"

“...” Đây là cái đạo lý sọi len gì chứ? Làm sao trước kia cô chưa từng nghe qua? Ôi m* nó, cô đây là gặp gỡ người đụng mình lừa mình trong truyền thuyết còn phải phụ trách sao? Sẽ không như là trong lòng cô đang nghĩ chứ hà hà hà?

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Ảnh Đế Mau Vào Trong Chén* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Kí Ước Pháp Tam Chương

Edit: hongheechan

An Cẩn Du chợt cảm thấy lạnh, hai chân không bị chế trụ cũng bắt đầu ra sức đấu tranh, cười khan nói: "Cái đó, cái đó, thật ra đuổi anh ra ngoài không phải là ý định của tôi. Anh xem tôi đã nhặt anh một lần, cũng coi là có một chút ân tình hơi nhỏ với anh. Sau đó cũng mạo phạm giáo chủ đại nhân anh mấy lần, ngài đại nhân có đại lượng, xem thấy tiểu nhân nhặt ngài về nhà, để cho ngài khỏi bị nổi khổ luân lạc đầu đường, cứ như vậy mà xóa bỏ. Về sau chúng ta nước giếng không phạm nước sông, ngài vẫn phong hoa tuyết đại, mà tôi vẫn tiếp tục làm tiểu thị dân phố phường của tôi, giữ khuôn phép cuộc sống, có được hay không?"

Lời nói gần như lấy lòng của An Cẩn Du cũng không đã động đến Niép Quân Hạo, chân mày cao ngạo của Niép Quân Hạo run lên, tàn nhẫn phát ra hai chữ: "Không được."

“...” Đúng là đồ đàn ông đáng chết, tư thế của mình cũng thấp như vậy rồi, anh ta còn muốn như thế nào nữa? An Cẩn Du bắt đầu tức giận nghiêng răng.

Niép Quân Hạo cũng hoàn toàn coi đáng về biểu lộ tức giận của An Cẩn Du trở thành việc vui, khẽ cười nói: "Có nên xóa bỏ hay không cũng không phải do cô nói là được. Huống hồ, cô luôn miệng nói nhặt được bốn tọa, có ân cứu mạng với bốn tọa. Ân cứu mạng cũng không phải có thể dễ dàng trả sạch như thế."

"A ha ha ha, không phải giáo chủ đại nhân anh còn để lại khối ngọc kia sao, vật kia rất trân quý trong mắt tôi, cho nên. . ."

An Cẩn Du còn chưa nói xong, đã bị Niép Quân Hạo cắt đứt: "Khối ngọc kia đương nhiên là trân quý, làm sao thứ ở trên thân bốn tọa có thể là vật phẩm bình thường nhưng ngọc này có trân quý đi nữa thì cũng chỉ là vật chết, làm thế nào cũng không sánh được với mạng người quý giá, chẳng lẽ là cô cảm thấy tính mạng của bốn tọa cũng chỉ trị giá một khối ngọc nhỏ sao?"

Đúng vậy, ở trong mắt tôi anh còn không sánh nổi một nửa khối ngọc kia đâu. Dĩ nhiên An Cẩn Du không dám nói lời này ngay trước mặt Niép Quân Hạo, vì phải tự vệ, đành che giấu lương tâm, nịnh nọt nói: "Dĩ nhiên. . . dĩ nhiên không phải, thân thể giáo chủ đại nhân ngàn vàng, sao có thể đánh đồng với một khối ngọc thạch nhỏ nhỏ."

Mi phong của Niép Quân Hạo run lên: "Ừ."

"Nhưng mà nếu so sánh ngọc thạch với anh, hình như cũng không đúng. Dù sao hai cái thì một là một người, một là tảng đá, vốn không có điều kiện để so sánh."

"Làm sao bốn tọa lại nghe thấy ý của cô là, bốn tọa ở trong lòng cô vốn cũng không bằng khối ngọc thạch kia nhỉ?" Niép Quân Hạo nhìn chằm chằm An Cẩn Du, trong cặp mắt phượng xinh đẹp kia lóe ra ánh sáng rõ ràng, làm cho người ta cảm thấy giống như bất kỳ vật gì ở dưới đôi mắt này cũng không thể ẩn trốn.

“...” Làm sao lại cảm thấy người này bị ném ra một lần khi trở về lại thông minh ra không ít, chẳng lẽ khi bị mình ném ra thì không cẩn thận bị đụng đầu, rồi không cẩn thận thông minh tăng lên một chút? Nhưng cái này không khoa học có được hay không.

Nụ cười trên mặt An Cẩn Du ở dưới cái nhìn soi mói của Niép Quân Hạo mà càng lúc càng cứng ngắc, cuối cùng thật sự không có cách nào nhìn thẳng ánh mắt của anh ta, nghiêng đầu đi có hơi tự giận mình hỏi "Đến tột cùng là anh muốn như thế nào?"

Niép Quân Hạo nhìn bộ dáng tức giận khó giữ này của An Cẩn Du này, không biết sao, phần tức giận từ sáng sớm hôm nay tình lại phát hiện mình rơi xuống dị thể, hơn nữa bất ngờ bị người phía dưới đuổi ra khỏi cửa, còn bất ngờ bị người ở bên ngoài vây xem, bị đuổi theo chạy khắp nơi đã tiêu tán không ít.

Nụ cười trên mặt nhiều thêm mấy phần chân thành, hai mắt phát sáng rạng rỡ nhìn chằm chằm An Cẩn Du, khẽ cười nói: "Bốn tọa chỉ muốn báo đáp cô nương, không có ý tứ gì khác."

Mà tôi không có muốn được anh báo đáp chút nào, chỉ cầu anh lập tức biến mất từ trước mắt của tôi thôi, An Cẩn Du nhìn chăm chú vào bộ dáng không có ý tốt kia của Niếp Quân Hạo, nội tâm phát điên, trên mặt lại bình tĩnh như lúc ban đầu. Hít một hơi thật sâu, rốt cuộc không nói lời này ra khỏi miệng, ngược lại thờ dài một tiếng: "Anh muốn báo đáp tôi thế nào?"

Niếp Quân Hạo nhìn bộ dạng khổ ép dám giận không dám nói của An Cẩn Du, nụ cười nơi đáy mắt càng khắc sâu hơn: "Cô cảm thấy lấy thân báo đáp thì như thế nào?"

"..." An Cẩn Du cả kinh thất sắc, gần như theo bản năng mà nhấc chân lên đạp một cái, thẳng đạp về phía một bộ vị ở hạ thân Niếp Quân Hạo. Đáng tiếc người nào đó bị đánh lén lần nữa đã có chuẩn bị trước, hoàn toàn không cho cô thêm cơ hội phản kích.

Một kích không thành, tâm An Cẩn Du như tro tàn, chẳng lẽ tối hôm nay mình sẽ phải bị thống mà thất thân sao?

"Tôi cho anh biết, ở chỗ này, bá vương ngành thương cung, cường thường dân nữ cũng là phạm pháp." An Cẩn Du cắn cắn môi, khua lên dừng khi liều chết cuối cùng mà đánh Niếp Quân Hạo, cổ dựng thẳng lên nói: "Hơn nữa tôi cho anh biết, anh đừng nhìn tôi như vậy, thật ra thì tôi không phải là dạng người phụ nữ tùy tiện gì, nếu hôm nay anh thật sự dám động thì tôi thà chết chứ không chịu khuất phục."

Về mặt Niếp Quân Hạo bình tĩnh chờ An Cẩn Du hô xong, hai mắt híp lại nhìn cô chăm chú, An Cẩn Du không sợ hãi chút nào mà nhìn thẳng anh.

Một hồi lâu, chợt nghe được Niếp Quân Hạo cười nhỏ một tiếng lên, tiếng cười kia trầm thấp mà ma mị, vang vọng trong gian phòng vắng vẻ trống không, làm tóc gáy cả người An Cẩn Du đều dựng cả lên.

Đang lúc An Cẩn Du cho rằng anh then quá hóa giận, chuẩn bị một đao chấm dứt tai họa về sau của mình, lại nghe thấy đối phương có hơi tà ác mở miệng nói: "Yên tâm, chỉ với sắc đẹp này của cô, muốn bốn tọa lấy thân báo đáp, chỉ sợ là đời sau cũng không thể."

An Cẩn Du ngớ ngẩn, ngay sau đó hiểu được anh ta đang chọc bản thân mình, lấy điều kiện của anh ta thì hoàn toàn không thể nhìn trúng mình, càng đừng nói cái gì mà uất ức lấy thân báo đáp mình. A a a, làm sao cõi đời này lại có thể có người ác liệt như vậy, ai đó mau tới đây xách anh ta đi dìm sông đi, tránh cho về sau lại tiếp tục lãng phí lương thực quốc gia!

Không thể nhịn được nữa, vào lúc này An Cẩn Du bộc phát, la to một tiếng: "Rốt cuộc là anh muốn như thế nào haaaaa?"

Rõ ràng An Cẩn Du mất khống chế khiến Niếp Quân Hạo vui vẻ, chỉ thấy anh trả lời một câu không nhanh không chậm: "Bốn tọa thật sự đúng là không muốn như thế nào cả. Như vậy đi, cô hãy thu lưu bốn tọa thật tốt, chúng ta làm một cái ước pháp tam chương thì sao?"

"..." Ước pháp tam chương đó lại là cái quỷ gì há giáo chủ đại nhân, có phải logic của anh thật sự quá lợi hại hay không? Một người phạm tục như thôi thực sự không theo kịp suy nghĩ quá mức bay bổng của anh đâu.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Ảnh Đế Mau Vào Trong Chén* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Đêm Nay Bốn Tọa Ngủ Thế Nào?

Edit: hongheechan

"Anh muốn cái ước pháp tam chương thế nào?" An Cẩn Du gian nan nuốt ngụm nước miếng, thử hỏi.

"Rất đơn giản. Thứ nhất, cô nhặt bốn tọa, tất nhiên phải phụ trách. Kể từ hôm nay, bốn tọa sẽ ở lại nơi này, chỉ cần bốn tọa không muốn thì cô tuyệt không thể đuổi bốn tọa ra ngoài giống như lần này. Dĩ nhiên, bốn tọa cảm thấy chỉ sợ về sau cô cũng không có bản lĩnh kia nữa thôi."

"..." Ha ha, không có bản lĩnh đó, thì người hai lần trước bị điện giật ngã xuống đất, mặc tôi đứng tay đứng chân là vị nào hả? An Cẩn Du yên lặng tính toán cách thoát thân sau này ở đáy lòng, làm thế nào để lập lại chiêu cũ khiến người này nằm sấp xuống rồi ném ra ngoài.

Niếp Quân Hạo lại giống như nhìn thấu suy nghĩ trong lòng cô, cười lạnh một tiếng nói: "Nếu như cô còn muốn dùng cái màu đen kia đối phó với bốn tọa, bốn tọa khuyên cô nên để cái tâm tư này chết đi. Hai lần trước là bốn tọa khinh thường quá mức, mà bây giờ bốn tọa đã biết được sự tồn tại của vật kia, cô cho rằng bốn tọa có thể để cho cô có cơ hội đụng chạm vào vật kia sao?"

Nếu như nói khi vừa bắt đầu lời nói một bên của An Cẩn Du cũng không làm cho Niếp Quân Hạo tin mình thật sự đã xuyên qua đến một nơi không biết, hôm nay Niếp Quân Hạo tự mình đi ra ngoài loanh quanh một vòng, khi thấy được những tòa nhà mọc như rừng cao bên ngoài, đám người chen lấn, xe hơi nhỏ đi qua đi lại cùng với đủ loại trang phục hoàn toàn khác lạ của mọi người, dĩ nhiên anh đã tin lời nói lúc trước của An Cẩn Du, dù sao một người muốn gạt mình thì rất dễ dàng, nhưng toàn bộ thế giới đều gạt mình, vậy cũng chỉ có thể nói là điều đó vô căn cứ thôi.

Mà khi giáo chủ đại nhân trong u mê rơi từ dĩa thể xuống hoàn toàn phản ứng lại, rốt cuộc cũng biết rõ vật màu đen trong tay An Cẩn Du kia, thật ra thì cũng không phải là ám khí gì đó, mà chỉ là một loại bình khí tương tự như đao kiếm thôi, mặc dù bình khí này khác một chút, ngay cả đám người không có một chút võ công căn bản nào cũng có thể dễ dàng sử dụng. Vậy với bản lĩnh của anh, chỉ cần không để cho An Cẩn Du đụng phải vật kia thì cũng không phải sợ, giống như trước đây không lâu anh đánh rớt cái kia, đề An Cẩn Du ở trên bệ cửa sổ vậy.

An Cẩn Du không ngờ Niếp Quân Hạo đã ý thức được tác dụng của gây điện nhanh như vậy, tức giận hỏi "Còn gì nữa không?"

An Cẩn Du nói thế không khác nào gián tiếp chịu thua, thái độ của Niếp Quân Hạo thoáng ôn hòa chút, rồi nói tiếp: "Thứ hai, cô cầm ngọc của bốn tọa, giá trị khối ngọc kia thì chắc đến cô còn phải rõ ràng hơn bốn tọa. Đồ đã ra khỏi tay, bốn tọa sẽ không thu trở về. Nhưng, vì bồi thường bốn tọa, về sau ngày ngày cô phải làm cơm cho bốn tọa ăn, không thể có nửa câu oán hận."

"..." Loại chuyện như nấu cơm là không có vấn đề gì, nhưng có phải giáo chủ đại nhân anh quên mất hay không, mấy phút trước anh còn nói khối ngọc kia không có ý nghĩa gì so với ân cứu mạng anh, mấy phút sau lại có thể nói khối ngọc này thành lợi thế để anh ra điều kiện, sao anh hai mặt thế hả, khẩu phật tâm xà, người trong nhà của anh tôn đạo nào không biết.

An Cẩn Du cố gắng trấn an vô số con thảo nê mã* đang lao nhanh qua từ trong đáy lòng, hít một hơi thật sâu nói: "Còn nữa không?"

*nghĩa đen là ngựa chạy trên thảo nguyên, nghĩa bóng là câu chữ.

Niếp Quân Hạo trầm tư chốc lát, giống như đang xác định cái gì, ho nhẹ một tiếng nói: "Cuối cùng, về sau nếu bốn tọa ở lại nơi này, cô nên chú ý cái con chó kia nhà cô nhiều hơn một chút. Bốn tọa không thích chó, nhất là chó không sạch sẽ."

"Tiền Đa Đa nhà tôi rất sạch sẽ." An Cẩn Du nghe đến đó thì thật sự nhịn không được la lên vì công bằng của con sùng vật nhà mình.

Đáng tiếc, mỗ giáo chủ cho tới bây giờ cũng không phải là nhân vật công bằng chính trực gì, thấy An Cẩn Du nói như vậy, chỉ miễn cưỡng trả lời một câu: "Sạch sẽ nữa thì dù sao về sau cô cũng phải coi nó thật kỹ, bốn tọa không muốn thấy con chó ngu xuẩn kia ở bàn ăn thậm chí còn ở phòng ngủ với một vài chỗ ngồi nữa, nếu không, bốn tọa không thể bảo đảm không nổi con tức giận, trực tiếp hầm cách thủy nó thành canh thịt chó loãng."

An Cẩn Du nghe lời nói ngoan độc của Niếp Quân Hạo, lập tức yên lặng gật đầu một cái. Ở trong mắt cô, loại người như giáo chủ ma giáo này giết người không chớp mắt, loại chuyện như giết người phóng hỏa đều vừa nói vừa làm, hướng chỉ chỉ là giết con chó. Vì thân thể bảo bối cầu cầu nhà cô, không, là an nguy của thân cầu, sau này vẫn nên để nó uất ức đợi tại trong ổ chó của nó thôi.

An Cẩn Du tự thấy những ngày tháng xui xẻo ám toán sau này, hoàn toàn không phát hiện lúc Niếp Quân Hạo phát ra những lời ngoan độc kia, trên mặt có một ít mất tự nhiên nhẹ nhẹ.

Sau khi hai người bắt tay giảng hòa, thần kinh An Cẩn Du hơi thư giãn ra, lúc này mới bắt tri bắt giác phản ứng kịp cái ước pháp tam chương mới vừa nói giống như đều xuất phát từ lợi ích của mỗ giáo chủ, những điều kiện kia nghe thế nào cũng là cô thua thiệt, quyền lợi của cô đâu?

Nhớ tới về sau không những phải ở chung một mái nhà với một người khác, còn phải mỗi ngày nấu cơm cho anh ta lại nghĩ đến một ít lượng cơm của người kia đã bằng ba phần lượng cơm ăn của cô, An Cẩn Du nhức nhối đến muốn khóc lần nữa. Nhưng, rất nhanh An Cẩn Du lại không có tinh lực lại đi so đo chuyện này, vì nếu Niếp Quân Hạo ở lại, một cái đại phiền toái khác đã theo tới rồi.

An Cẩn Du bị buộc đồng ý bán chung sống với Niếp Quân Hạo, nhưng nói như vậy, vấn đề thứ nhất cứ không hề báo trước mà xuất hiện.

Căn phòng trọ nhỏ của An Cẩn Du chỉ có một gian phòng nho nhỏ, hơn nữa quan trọng nhất là chỉ có một cái giường.

Chú ý tới điểm tệ hại này trừ An Cẩn Du ra, dĩ nhiên còn có một vị trong cuộc khác.

Niếp Quân Hạo đứng dậy mở cửa quét mắt trong ngoài phòng trọ nhỏ của An Cẩn Du một cái, hai mắt khẽ nheo lại, cuối cùng ôm một tia may mắn hỏi: "Đêm nay bốn tọa ngủ thế nào?"

An Cẩn Du cười khan hai tiếng, lại dồn ánh mắt đến trên mặt giường lớn duy nhất nhà mình, không cần nói cũng biết câu trả lời kia.

"..."

"..."

Hơn nửa đêm, hai người mở mắt to trừng mắt nhỏ ngăn cách cái giường. Một con gió lạnh men theo cửa sổ Niếp Quân Hạo mới vừa mở ra chui vào bên trong nhà, phát ra từng tiếng gào thét thể lương.

An Cẩn Du giựt giựt khoe miệng, rốt cuộc ý thức được tính chất nghiêm trọng của chuyện này, chẳng lẽ tối nay mình sẽ phải ngủ chung một giường lớn với người khác hả?

Chương 15: Cùng Giường Chung Gối?!

Edit: hongheechan

Hiền nhiên Niếp Quân Hạo cũng không vui vẻ, nhúu mày hỏi một câu: "Không có phòng khác sao?"

Lông mi An Cần Du run lên: "Không có."

“...”

Niếp Quân Hạo trầm mặc chốc lát, quay đầu nhìn về phía An Cần Du, ánh mắt kia thấy thế nào cũng giống như mang theo vẻ tỏ cáo.

An Cần Du nhìn Niếp Quân Hạo làm bộ "Làm sao cô có thể nghèo như vậy, làm sao cô có thể nghèo như vậy, không phải cô nghèo như vậy sẽ làm cho bốn giáo chủ mất mặt sao?", bộ dáng khinh thường, gân xanh trên đầu bạo phát, cô đột nhiên nghĩ cứ dùng gối ôm trong tay bịt mặt mỡ giáo chủ tại chỗ như vậy.

Anh ăn của tôi, bây giờ còn phải ngủ của tôi đây, lại còn bày ra loại bộ dạng ghét bỏ của đại gia này, một người không có một xu thì có tư cách gì nói tôi như vậy.

An Cần Du trừng nhau với Niếp Quân Hạo một hồi lâu, rốt cuộc vẫn không có lá gan duy trì giáp mặt với Niếp Quân Hạo, chỉ đành phải nói một tiếng: "Nếu không, anh đi ngủ trên sofa nhé."

"Sofa?" Niếp Quân Hạo nhúu mày.

"Hắc, chính là cái buổi sáng anh nằm đó."

"Cái chỗ nhỏ như vậy, chân bốn tọa cũng không duỗi thẳng được, ngủ thế nào?" Sắc mặt Niếp Quân Hạo trầm xuống, càng bất mãn oán trách nói.

“...”

An Cần Du trầm mặc một chút. Niếp Quân Hạo vừa nói như thế, cô mới bắt tri bất giác nhớ tới quả thật ghế sa lon nhà mình có hơi quá nhỏ, ban đầu lúc nhặt Niếp Quân Hạo về nhà nên tùy tiện kê ném người lên trên ghế sa lon, thật sự hình như anh ta có một nửa cái chân dài to đều ở bên ngoài ghế sa lon.

An Cần Du yên lặng nhìn kỹ thân hình Niếp Quân Hạo mà trước kia không nghiêm túc nhìn, lúc này nhìn lên, mẹ nó, cái thân thể 1m85 này tuyệt đối có thể làm nổi bật người lùn chỉ có một mét sáu như cô, thân cao như vậy khiến người ta phải ngửa mặt nhìn lên có được hay không?

An Cần Du hít sâu một hơi, bất đắc dĩ nói: "Vậy phải làm sao bây giờ? Dù anh có trừng chết tôi thì nhà tôi cũng chỉ có một gian phòng, một giường lớn."

Niếp Quân Hạo nhúu mày suy tư chốc lát: "Nếu không, cô ngủ trên cái sofa đó."

An Cần Du phẫn hận trợn mắt nhìn Niếp Quân Hạo một cái, không nói việc ép buộc mình chứa chấp anh ta, anh ta lại còn tu hú chiếm tổ chim khách, quả thật không thể nhẫn nhịn.

An Cần Du ôm gối ôm vào trước ngực, hai tay khoanh lại cười lạnh một tiếng nói: "Cũng không phải là tôi không thể ngủ trên sofa, đáng tiếc còn có một vấn đề, nhà tôi chỉ có một cái giường và chăn. Mặc dù bây giờ là mùa hạ, nhưng đã dần dần vào thu rồi, nhất là ở chỗ này, nhiệt độ chênh lệch giữa ban ngày và ban đêm vô cùng lớn. Nếu nói tôi ngủ trên sofa, nửa đêm hơi sợ ý một chút là có thể chết rét hoặc bị cảm lạnh, chắc giáo chủ đại nhân anh cũng rất áy náy phải không?"

Lông mày Niếp Quân Hạo nhúu lại, rõ ràng đang cân nhắc lời nói của An Cần Du. Với anh mà nói, An Cần Du chết rét không quan trọng, có thể nếu sau này không có ai nấu cơm cho anh thì chỉ trọng yếu một chút thôi, nhưng để anh đi ngủ trên cái ghế sa lon đó tuyệt đối là chuyện không có khả năng.

Niếp Quân Hạo nghĩ như vậy lại chuyển một ánh mắt tới An Cần Du lần nữa, ý nghĩa đơn giản là: "Làm sao cô có thể nghèo thành ra như vậy, không có cả một cái chăn dư", An Cần Du nhìn xong lại học máu mặt một trận.

"Vậy cô nói xem phải làm thế nào?"

An Cần Du suy nghĩ, cuối cùng vẫn rút ánh mắt về, cắn răng. Dưới cái nhìn soi mói có chút kinh ngạc của Niếp Quân Hạo, mang ra một vài bộ sách da cứng rắn từ trên giá sách bên cạnh, vút xuống giữa giường, cẩn thận xếp dọc theo đường trung gian từ trên xuống dưới đủ để ngăn trở thành bức tường.

Cũng may ban đầu An Cần Du vì muốn có một chút thoải mái cho bản thân, mua một cái giường coi như rộng rãi cho hai người, dù có nhiều thêm một dài tường sách, cả giường cũng không trở nên thu hẹp quá mức.

Sau khi làm xong những việc này, An Cẩn Du đứng dậy vỗ tay một cái, nhìn thành quả của mình, im lặng nghĩ nghĩ, chẳng lẽ đây chính là eo núi trong truyền thuyết.

An Cẩn Du bị chính ý tưởng của mình làm cho quẩn bách, vuốt vuốt mặt của mình quay đầu nhìn về phía Niếp Quân Hạo nói: "Trước tiên cứ như vậy đi, anh ngủ này bên kia tôi ngủ bên này lấy đồng sách này làm phạm vi biên giới, không thể vượt biên giới, nếu nửa đêm anh dám bò qua biên giới này làm cái chuyện kỳ quái gì thì. . ."

Hai mắt Niếp Quân Hạo giật giật, đáy mắt cũng tràn đầy giễu cợt: "Điểm này thì cô không cần lo lắng, dĩ nhiên vừa rồi bốn tọa đã nói, với người muốn vẽ thủy mị không có thủy mị, muốn vẽ người không có vóc người như cô, bốn tọa không có ý tứ gì khác. Ngược lại cô, cũng đừng thừa dịp nguyệt hắc phong cao* sinh ra cái ý tưởng không tốt gì, nếu không bốn tọa thất thủ một cái làm cô bị thương thì không tốt rồi."

*nguyệt hắc phong cao: đêm trăng tối gió lớn thích hợp làm chuyện xấu =)))

"Ha ha, như vậy chính là anh đồng ý. Giải quyết xong, ngủ." An Cẩn Du bị lời nói của Niếp Quân Hạo làm tức cười, vén chăn lên, trực tiếp chui vào nửa bên giường của mình giả chết.

Những lời Niếp Quân Hạo nói chưa xong cứ bị đình trệ như vậy, tức giận nhìn chằm chằm bái bọc lớn kia một hồi lâu, lại đi tới bên giường đệm phía kia đi ngủ.

Hai người trước đó không lâu còn là hai người hoàn toàn xa lạ lại cứ trời đất xui khiến ngủ chung như vậy, tuy có cách một dải tường, nhưng ít nhiều vẫn là sẽ có hơi mất ngủ.

Dĩ nhiên An Cẩn Du bỗng nhiên phải ngủ ở một vị trí thu hẹp như vậy, còn không quen biết người nằm bên cạnh, nguyên nhân là do không quen. Mà Niếp Quân Hạo lại trong lúc vô tình chạy tới một nơi không thuộc về mình, thế giới hoàn toàn xa lạ, cũng không biết đến sau này còn có thể trở về hay gặp bất trắc gì không, bị suy nghĩ lung tung đầy trong đầu làm cho không ngủ được.

Mặc kệ nói thế nào, hai người đã giằng co một ngày thì rõ ràng thể lực cũng đã đạt tới cực hạn, trợn tròn mắt nhìn trần nhà suy tư một hồi, rốt cuộc vẫn mệt mỏi nhắm hai mắt lại, ngủ say sưa.

Lúc đó hai người đồng sàng dị mộng, hồn nhiên không biết trong một đêm này, mỗi giáo chủ đi ra ngoài chạy hết một vòng đang nổi lên một cuộc phong ba ở trên internet như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Ảnh Đế Mau Vào Trong Chén* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Cả Thế Giới Biết Mặt!

Edit: hongheechan

Nửa đêm, một vị hot girl nào đó theo bạn thân đi dạo phố trở về có cập nhật nhỏ như sau: hôm nay ra cửa gặp được mỹ nam cổ trang cực phẩm anh dũng cứu người, mũi tên của thần Cupid đã bắt ngờ đâm vào trái tim tôi rồi, từ nay về sau, mỹ nam của tôi chính là vị nam thần bất chột kia, nam thần cầu ôm đùi!

Phía dưới kèm theo mấy bức ảnh chụp bóng lưng Niếp Quân Hạo ở trên đường, trong bức hình thiếu niên mặc trường bào đen hoa lệ, tóc dài lạ thường mềm mại đen nhánh như dây đàn xoắn ở phía sau, hòa lẫn với đóa hoa màu bạc ở vạt áo. Tuy chỉ là một bóng lưng, nhưng vì không thấy được mặt người bên trong bức ảnh mà khiến cho mọi người mơ màng vô hạn.

Hình như niche weibo của hot girl này cũng rất nổi tiếng, chỉ trong chốc lát, bên dưới bài đã đã xuất hiện không ít bình luận.

1l: Cô đó, không phải hai ngày trước mới nói rằng nam thần nhà mình là vị ảnh đế đại nhân mới sao? Làm sao lại di tình biệt luyện (1) nhanh như vậy chứ?

2l: Đúng là bóng lưng mất hồn, xiêm y hoa lệ, đây là diễn viên nào thế, khẩn cầu được biết!

3l: Như lâu trên, trang phục này thật đẹp, tóc cũng rất mềm mại, nói không chừng là vị mỹ nhân nào đó nữ giả nam trang đó, mong bác chủ đừng nhận sai giới tính.

4l: Người này mặc cổ trang thật đẹp, khẩn cầu được biết!

5l: Lâu trên đừng lãng đề tài, bây giờ đang bàn về vấn đề dung mạo người này.

6l: U, vóc dáng cô nàng này thật chuẩn, tóc dài như vậy, mềm mại như vậy, nhất định không phải tóc giả.

7l: Tóc dài mềm mại, xin hỏi vị mỹ nữ trong ảnh dùng dầu gội nhãn hiệu nào thế?

8l: Giống lâu trên, mềm mại, không phải xúc cảm bình thường đâu.

9l:

...

Mất thấy bình luận phía dưới bài đăng càng ngày càng nhiều, rốt cuộc chủ nhà hot girl cực kì tự hào và say mê nói: "Oa ha ha ha, lâu dưới thân yêu xin bình tĩnh, chủ nhà lấy nhân cách bảo đảm, người trên mấy tấm hình này trăm phần trăm là nam, con trông, giống đực, di-nd-nl-qđ sở dĩ chủ nhà đi tình biệt tuyến là vì vị nam thân bất chợt này thật sự là quá đẹp trai quá xuất sắc rồi, giá trị nhan sắc cao gấp không biết bao nhiêu lần vị ảnh đế mới kia. Nhìn phía sau anh ta, chủ nhà sâu sắc cảm thấy thẩm mỹ quan thăng lên độ cao mới, chỉ sợ về sau sẽ không bao giờ có thể coi trọng đàn ông khác nữa rồi, anh anh anh, nam thân, đời này người ta chỉ muốn thủ thân như ngọc vì anh, cả đời không lấy chồng."

Chủ nhà hot girl vừa nói ra lời này, khi bình luận lại náo nhiệt lần nữa, cũng không phải vì vị hot girl này lỏn mặt thổ lộ, mà là vì cái câu "giá trị nhan sắc cao gấp không biết bao nhiêu lần vị ảnh đế mới kia" của hot girl, dù ban đầu có bình luận hài hòa thế nào thì lập tức nổ oanh.

121l: Giá trị nhan sắc còn hơn nam thần Nhan Đại Đại nhà ta sao, con người của chủ nhà đã xảy ra vấn đề đúng không? Cái này không khoa học!

122l: Đồng ý lâu trên, chủ nhà ngang nhiên chửi bới giá trị nhan sắc của Đại Đại, mong ra cửa quẹo phải đi khoa mất chữa sớm đi.

123l: Lâu chủ đang lấy lòng mọi người hả, cỏi đời này người đẹp trai hơn Nhan ảnh đế còn chưa có ra đời đâu, nói như điều thần kì vậy, vì sao chỉ lộ một bóng lưng, chính mặt đâu? Chẳng lẽ là sợ hù người xem sao?

124l: Đồng ý quan điểm lâu trên, với phần quyền lợi của 'Nhan đại chân ái' xin dùng ảnh thật nói chuyện, cầu xin lâu chủ phát hình chính diện.

125l: Hình chính diện 1.

126l: Hình chính diện 2.

1314l: Hình chính diện 10086.

1315l: Hình chính diện và số điện thoại.

1316l: Hình chính diện và số giấy căn cước.

Mất thấy người cầu xin hình chụp chính diện càng tới càng nhiều, rốt cuộc lâu chủ vẫn già chết vùng dậy lần nữa, bỏ lại một câu: Muốn nhìn hình chính diện nam thần, coi phía trên.

Kết quả là, mọi người cứ quét một cái mới như vậy, phát hiện chủ nhà lại đổi mới weibo, được đặt tên là: Nam thần bất chợt đẹp trai cuồng bá duệ.

Không ít người ôm tâm tình tò mò và xem náo nhiệt đi vào, cũng sau khi thấy rõ người trên hình ảnh, tập thể kinh hãi.

Lần này chủ nhà phát hình ảnh ra nhiều hơn bài đăng trước không ít, hơn nữa còn vô cùng thân mật ghi chú ở trên hình ảnh. Có hình ảnh lần đầu tiên Niếp Quân Hạo xoay người, có Niếp Quân Hạo "Anh hùng cứu người" đạp lên đầu xe hơi ở lúc xảy ra tai nạn xe cộ, còn có Niếp Quân Hạo sau khi cứu người thì không để ý đến mọi người la lên mà quay người đi.

Trong chốc lát, chủ weibo này liền bị tập thể luôn bạo.

1l: Mẹ nó mẹ nó mẹ nó ai tôi nói cho tôi biết đây không phải là sự thật đi, cỏi đời này lại thật sự có người có giá trị nhan sắc cao hơn Nhan ảnh đế, chủ nhà vì diệu cầu người thật, nam thần, em muốn cho sinh khí con cho anh.

2l: Cầu xin ngày tháng năm sinh, số đo ba vòng, cầu xin tất cả.

3l: Lâu trên ra chỗ khác, dọa đến nam thần thì sao, phải cầu xin tuổi nam thần, thể trọng cơ thể, sở thích, địa chỉ gia đình.

4l: Lâu trên đi hết đi, nam thần là của tôi, nam thần ở nơi nào vậy, cầu gặp mặt cầu gặp mặt.

5l: Cái này cái này cái này đây thật sự là người sao? Thật sự không phải là yêu tinh đi ra từ trong tranh trong truyền thuyết chứ? Nam thần nam thần mau nhìn sang khuôn mặt phôi phôi của tôi đi ing.

6l: Chủ nhà có thực sự xác định người phía trên là nam không? *che mặt ngã xuống đất*, điều này làm cho những cô gái có dáng dấp thật xin lỗi người xem như chúng tôi chịu nổi kiểu gì đây.

7l: Vì sao tôi cảm thấy bộ dáng nam thần này xoay đầu lộ ra sát khí lại thật khí phách chứ ha ha ha, nam thần, tôi đã quý ở dưới trường bào cổ trang của anh rồi, cầu mang theo.

8l: Lâu trên không thấy cái chân dài của nam thần cũng rất đẹp sao, ôm bắp đùi, ôm bắp đùi. Nam thần, xin mang tôi đi cùng.

9l: Này này này, nam thần cầu gả, thấy hình ảnh một thoáng kia tôi mới biết mình đã cô đơn lâu như vậy, nguyên nhân chỉ là vì chờ đợi sự xuất hiện của anh thôi.

10l: Lầu trên cút, gái ế lâu đòi dùng mơ tưởng nhúng chàm nam thần, nam thần là của tôi, nam thần cầu gả.

11l: cầu gả 1.

12: cầu gả 2.

9999l: cầu gả 10086.

10000l: cầu gả và số điện thoại di động.

10001l: cầu gả và số giấy căn cước.

10002l: Yếu ớt nói một câu, không có ai phát hiện ra ngón tay nam thần rất trắng nõn rất thon dài sao? Chiều cao nam thần phải đến một mét tám đúng không?

10003l: Lầu trên nói đúng, người yêu tay vừa thấy tay nam thần khớp xương rõ ràng, thon dài trắng nõn, quả thật là bàn tay hoàn mỹ trong lý tưởng. Nước miếng~

10004l: Đồng ý lầu trên, cái phút chốc thấy tay nam thần kia, bỗng nhiên tôi cảm thấy, đúng rồi, chính là người này.

10005l: Hoa si lầu trên tự trọng, chẳng lẽ lúc này không phải nên ước ao ghen tị cái đứa bé bị nam thần dùng bàn tay hoàn mỹ ôm vào trong ngực sao?

10006l: A a a, tiểu muội muội không có lỗi, mau buông nam thần của tôi ra, tôi tới đây.

10007l: Tiểu muội muội, ngoan, đi sang bên cạnh chơi, lòng ngực nam thần là của chị.

10008l: Chẳng lẽ sẽ không ai phát hiện ra tư thế nam thần cứu đứa bé rất giống cao thủ võ lâm sao?

10009l: Cao thủ võ lâm 1, nam thần thật là giỏi, giỏi văn giỏi võ, ra được phòng khách, lên được phòng cao, còn làm ấm giường. Tâm địa lại tốt, biết thấy việc nghĩa hăng hái lắm, nhìn bộ dáng nam thần dịu dàng nhìn đứa bé, che mặt ngả xuống đất.

10010l: Đồng ý lầu trên, thật ước ao ghen tị với bé gái đó, làm sao tôi lại không ra đòi trẻ mấy năm nữa? Người ta cũng muốn được nam thần ôm ôm, nam thần cầu mạng ở

10011l: Lầu trên, tiết tháo rơi rớt đầy đất rồi, mau nhặt nhặt.

10012l: Áo bào yên lặng, thừa các bình luận, đã cất giấu mỹ bảo nam thần, không cần nói nữa.

10013l: Đúng vậy, bảo vệ nam thần!

10014l: Lầu trên 1

10015l: 2

29991l: Một đám ngu ngốc vcl~, chẳng lẽ chưa ai từng nghĩ đến người xinh đẹp như vậy đã bị chỉnh sửa qua hả? Hơn nữa đầu năm nay trai đẹp toàn đi chỉnh sửa, đoán chừng người này cũng chỉ là trai đẹp chỉnh sửa mà thôi, phải điên cuồng như vậy sao?

Lúc gần tới lầu ba vạn, trong vài ních weibo bình luận, rớt cuộc xuất hiện một tiếng nói không hài hòa lắm, trực tiếp bị nhóm đánh máu gà (2) của hot girl trở mặt liên tục phản bác.

29992l: Lầu trên thiếu não rồi, không thấy dấu vết đèn flash trên ảnh còn giữ lại sao? Nếu bị chỉnh sửa rồi, sao có thể thô ráp như thế?

29993l: Giống như lầu trên, nhất định là đáng đáp lầu thiếu não 29991l quá mức xin lỗi người xem, ghen tỵ nam thần nhà ta.

29994l: Đồng ý lầu trên, ghen tỵ 1, thiếu não là bệnh, cần phải trị, ra cửa phải uống thuốc, cảm ơn.

29995l: Ghen tỵ 2, thiếu não là bệnh, xin đừng từ bỏ trị liệu, có bệnh nên ngoan ngoãn ở nhà, không nên ra ngoài gieo họa cho quần chúng.

29996l: Ha ha, bản đại gia phải dùng tới loại ghen tỵ có sức cảm dỗ này sao, không biết trên mặt người đàn ông kia không đã động đến bao nhiêu cái dao rồi đâu? Một đám gái mê trai thiếu sót thẩm mỹ, thiếu não!

Rõ ràng câu nói không hài hòa này đã chạm đến tức giận của nhiều người, mọi người ở đây tức giận cùng nhau bình luận mắng người này, không ngờ một câu nói khác đã xuất hiện rồi.

35996: Trên đây là hình nguyên bản, chàng trai ở trong hình, mời mọi người tự mình nghiệm chứng, soái oa tự nhiên 100%, hình minh hoạ phía dưới làm chứng.

Lầu dưới bổ sung thêm mấy bức ảnh dưới lầu một, một đồng hình ảnh có kích cỡ khác nhau, những người đang ồn ào thậm trí còn có những người vây xem đều sợ đến ngất người.

35997: Xin quý lady đại thần lầu trên, xin đại thần nhận lấy một lady ở đầu gối tiểu nhân, quả thật mặt nam thần đẹp trai tinh khiết tự nhiên 100%, không chỉnh sửa, có ảnh làm chứng.

35998: Mẹ nói, cứ như vậy là xong? Nam thần thực sự quá trâu bò, cho dù bị các phần mềm phóng to thu nhỏ hình ảnh làm vẫn không chê vào đâu được, tiếp tục ngưỡng mộ không cần giải thích.

36559: Chỉ có tôi phát hiện cái vị đại nhân mặc com lê mới vừa lên tiếng vì nam thần hình như là Dạ Tuyết đại nhân sao?

36560: Lầu trên, không phải là chỉ có một mình cô đâu. Cho nên nói Dạ Tuyết đại nhân thực sự vừa xuất hiện sao?

36561: Chỉ trong chốc lát như vậy thôi sao, sức quyến rũ của nam thần cũng đã bắt Dạ Tuyết đại nhân là tù binh rồi nên Dạ Tuyết đại nhân mới lên tiếng vì nam thần đúng không? Bỗng nhiên thấy ngượng ngùng, sao lại mạnh thế chứ.

36562: Không phải chỉ có một mình lầu trên đâu, lời của Dạ Tuyết đại nhân còn quyền uy hơn cả quyền uy, xem về sau ai dám nói nam thần chinh dung!

Trong phút chốc đã quét thêm vài trang, Dạ Tuyết đại nhân đột nhiên bị nhìn thấu thân phận cũng không có cảm giác bái xích gì với những bình luận này của mọi người, hào phóng trả lời một câu.

36991: Mị lực của nam thần không qua sửa đổi, đã đổi hình nền rồi.

36992: Mẹ nó, Dạ Tuyết đại nhân xuất hiện thật kinh sợ, lập tức gục ngã.

36993: Ha ha ha, quả nhiên sức quyến rũ của nam thần không biên giới cũng bắt cả đại thần làm tù binh, cầu màn hình.

36994: Xếp hàng cầu xin, mất lập lãnh.

36995: Xếp hàng cầu xin, mất lập lãnh.

Dạ Tuyết xuất hiện, hơn nữa còn thành công thêm vài trang bình luận weibo ở dưới kia, trong đó tự nhiên cũng không thiếu vài hồ đen phát ra tiếng chất vẫn giống như người xuất hiện trước kia, còn có một số người cho rằng đây là một loại thủ đoạn lăng xê, lừa gạt ánh mắt sáng như tuyết của quần chúng nhưng một ít bình luận này đều rất mau chìm vào đáy cốc dưới phần đồng em gái lên tiếng ủng hộ.

Chớp mắt một cái chủ nhà đã bình luận với khí thế ngất trời, kèm theo vô số lời khen, lượng bình luận kích động thật sự giống như hỏa tiễn mà nhanh chóng lên cao. Trong một đêm đã lục soát chủ nhà hot girl và niche weibo đăng ảnh lên đến hạng nhất hạng nhì trên bảng xếp hạng, còn hung hăng bỏ lại người hạng ba ở xa đằng sau, điều này khiến ngay cả chủ nhà hot girl cũng bất ngờ.

Mà thân là nhân vật chính của đề tài này, Niếp Quân Hạo hoàn toàn không nghĩ đến ngay tại buổi tối ngày đầu tiên anh xuyên qua đã thành người nổi tiếng.

Chú giải:

(1) trong hoàn cảnh trên có nghĩa là có mới nói cũ.

(2) đánh máu gà: Hình như là tầm vài năm trước ở tung của có cái phong trào tiêm máu gà trống, ban đầu chỉ đề phòng dịch nhưng sau đó một số người có cảm giác đại bổ sắc mặt hồng nhuận cả người tràn trề sức sống (đoạn này như là trúng xuân được ý nhi :v) thể là từ đó truyền đi tin máu gà đại bổ, cơ thể khỏe mạnh, tráng dương trị bách bệnh. . . rồi nhà nhà đánh máu gà người người đánh máu gà đến độ người ta mỗi lần đi khám bệnh đều mang theo một con gà =))) Tóm lại cụm từ này chỉ những người hăng hái hùng hổ, tràn trề sức lực....như sau khi tiêm máu gà (p/s thêm là sau đó có vài người tiêm máu gà có hiện tượng kháng thể kém rồi bị các bệnh, dị ứng linh tinh, rồi dẫn đến cả tử vong nên cái phong trào lạ đời này mới chìm, chìm rồi nghiêm xuống :v)

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Anh Để Mau Vào Trong Chén* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Sao Phải Cắt Ngắn?

Edit: hongheechan

Chuyện trên internet, dĩ nhiên Niếp Quân Hạo tuyệt đối không biết, mặc dù có biết rõ thì anh cũng không để ở trong lòng.

Hai người trải qua cả đêm cùng giường chung gối, khi rời giường lúc trời vừa sáng ngày hôm sau sắc mặt cả hai đều không tốt, nhất là An Cẩn Du. Đột nhiên bên cạnh nhiều thêm một người, người luôn luôn có tư thế ngủ không tốt cũng vì mặt tường bên cạnh mà không có cách nào để lật người, ngủ một đêm cực kì khổ sở.

Dĩ nhiên, Niếp Quân Hạo cũng không có chỗ nào tốt hơn cô, trừ mấy đồ điện ra thì cái đáng giá nhất trong gian nhà này của An Cẩn Du, sợ là chỉ có cái giường lớn này rồi. Đáng tiếc cũng là vì cái giường thoải mái quá mức, quá mức, có thể khiến cho giáo chủ đại nhân có thói quen ngủ trên cái giường cứng rắn ở cổ đại gặp chuyện lớn.

Sáng sớm đứng lên thì đau cả người, khớp xương cả người giống như bị cái gì đó lăn qua một lượt, khiến Niếp Quân Hạo hoài nghi có phải nửa đêm mình bị người ta đập xuống giường hay không?

Cũng may quan hệ của hai người còn chưa phát triển đến nồng nức tâm linh tương thông, nếu không An Cẩn Du mà biết được suy nghĩ trong nội tâm của Niếp Quân Hạo lúc này, chắc phải dùng gối ôm trong tay dán lên mặt anh một lần nữa, thuận tiện chăm chọc người cổ đại đúng là không biết phân biệt tốt xấu một cái, ngay cả loại giường lớn thoải mái dễ chịu này, nằm cũng có thể lồm xồm để tùy tiện lăn lộn cũng không biết mà thương thức, cổ hủ không chịu nổi, không biết cả đời này đã bỏ lỡ bao nhiêu niềm vui thú rồi.

Trong nhà đột nhiên nhiều một người, trừ An Cẩn Du không quen ra, dĩ nhiên còn có thú cưng của An Cẩn Du, ở trong nhà An Cẩn Du Tiền Đa Đa tuyệt đối có thể được xưng tụng là bá chủ một phương.

Sáng sớm hôm đó, Tiền Đa Đa vẫn như thường ngày, khi ở chủ nhân đi ra từ trong phòng ngủ liền vui sướng chạy như bay ra ngoài làm nũng cầu cưng chiều. Nhưng dù thế nào nó cũng không thể ngờ là, sau khi chủ nhân nhà mình mở cửa đi ra, sau lưng lại vẫn có một người quen đi theo, còn là một người quen cũ mới bị nó và chủ nhân đuổi ra khỏi cửa ngày hôm qua.

Này nha, không phải hôm qua anh ta đã bị đuổi ra ngoài rồi sao? Sao lần này lại xuất hiện ở trong nhà thế, còn đi ra ngoài từ phòng chủ nhân, hơn nữa nhìn bộ dáng phờ phạc rã rượi này của chủ nhân, thấy thế nào cũng giống như bị người ta bắt nạt.

Nhận định chủ nhân mình lại bị người đàn ông kì lạ này bắt nạt, Tiền Đa Đa dốc sức biểu hiện ra bộ mặt hộ chủ của nó, lập tức vòng qua An Cẩn Du chạy thẳng tới Niếp Quân Hạo.

Niếp Quân Hạo vừa ra khỏi cửa đã thành linh độn phải con chó đốm đang lao thẳng tới mình, cả người cứng lại tại chỗ, sắc mặt lập tức trắng bệch đến đáng sợ.

Huyết áp An Cẩn Du có hơi thấp, lúc đi ra cửa phòng còn có hơi mê hồ. Chợt thấy một bóng dáng quen thuộc vọt qua từ dưới chân, cả người cũng bị sợ đến thanh tỉnh, chợt nhớ lại tối ngày hôm qua, người kia đã lập ước pháp tam chương với mình, cuống quýt lo lắng hô to một câu: "Tiền Đa Đa."

Động tác đi về trước của Tiền Đa Đa bỗng dừng lại, mà chỉ với thời gian này, An Cẩn Du đã nhanh chóng tiến lên néo ở trên cái thân mập của nó, lui về phía sau vài bước, chỉ sợ Niếp Quân Hạo mất hứng, cầu cầu đáng thương của mình sẽ đầu thân hai nơi.

Niếp Quân Hạo thấy An Cẩn Du ôm Tiền Đa Đa trở về, không để nó gần mình thêm nữa, sắc mặt hơi hòa hoãn chút, nhưng vẫn có hơi khó coi. Giống như chê bai liếc Tiền Đa Đa một cái, hừ lạnh một tiếng, đi lướt qua hai người.

An Cẩn Du chỉ nghĩ Niếp Quân Hạo sạch sẽ, ghét bỏ cầu cầu nhà cô không sạch sẽ, cũng may nhìn dáng vẻ của anh cũng không giống như tính toán truy cứu chuyện mạo phạm anh của Tiền Đa Đa vừa rồi.

An Cẩn Du nhẹ nhàng thở ra, đồng thời trong lòng cũng âm thầm tính toán cách để một người một chó không đối đầu nữa, sau này vẫn nên để Tiền Đa Đa cách xa người này một chút cho thỏa đáng. Nghĩ như vậy, An Cẩn Du đưa tay sờ sờ đầu Tiền Đa Đa, an ủi nó.

Tiền Đa Đa nhìn bộ dáng thận trọng của chủ nhân mình khi đối đãi người đàn ông kia, càng chắc chắn nhất định người đàn ông kia đã bắt nạt chủ nhân nhà nó, lập tức tức giận kêu lên mấy tiếng: "Gâu gâu gâu."

Toàn tâm đều dùng để dỗ dành sủng vật đáng yêu nhà mình, An Cẩn Du không phát hiện, khi Tiền Đa Đa kêu lên kia, bước chân của Niếp Quân Hạo sau lưng cô chợt dừng lại, thân thể cứng ngắc trong chốc lát. Về sau khi An Cẩn Du thận trọng nhìn sang lại khôi phục nguyên dạng rất nhanh chóng, làm bộ như không có chuyện gì xảy ra đi tới đại sảnh bên trong.

An Cẩn Du rất vất vả mới dụ dỗ Tiền Đa Đa ngoan ngoãn trở về ổ chó của nó, lúc này mới đứng dậy vào phòng bếp nhỏ làm bữa sáng cho hai người.

Cân nhắc đến lượng cơm ăn của thành viên mới trong nhà, An Cẩn Du làm nhiều thêm vài món rau, nhưng rõ ràng cô đã đánh giá thấp lượng cơm ăn của người nào đó qua một đêm đối bụng.

Kết quả là, khi chính mình chỉ ăn nửa chén cháo nhỏ, đã phát hiện thức ăn trên bàn lại bị quét sạch sẽ một lần nữa, An Cẩn Du hoàn toàn ngẩn ngang trong giây phút.

Nghĩ đến lượng cơm ăn kinh người của người nào đó ở đây, ngẫm lại về sau có thể mình phải tốn hao tiền giấy hoa lệ về mặt ăn uống, An Cẩn Du nội thương lần nữa, chớp mắt một cái như vậy, cô thật sự hoài nghi mình có thể nuôi nổi người đàn ông có sức ăn gấp mình mấy lần này sao?

Điều duy nhất làm cho lòng cô tương đối được an ủi, lần này Niếp Quân Hạo đã hấp thụ dạy dỗ lần trước, không có vừa ăn xong đã nghĩ một đằng nói

một lèo phê phán tài nấu nướng của cô các loại, mà bảo thủ đáp một câu: "Còn tạm được." Điều này làm cho những bất mãn trong lòng An Cẩn Du thoáng lui xuống một chút.

Sau khi ăn qua điểm tâm, nhìn thời tiết tốt bên ngoài, ánh mặt trời chiếu rọi, trong vạt dâm không có bóng mây, An Cẩn Du đổi lại bộ quần ngắn liền áo rõ ràng khác với áo phong và quần dài hôm qua, căn cứ vào khả năng có thể người này sẽ ở hiện đại lâu dài nên phải có thời gian thích ứng với sinh hoạt hiện đại, lôi kéo Niếp Quân Hạo ra cửa.

Niếp Quân Hạo thấy An Cẩn Du rõ ràng khác hẳn hôm qua mà ngớ ngẩn, lại sau khi thấy quần áo An Cẩn Du mặc thì khẽ xụ mặt xuống, hai mắt quét qua da thịt phơi bày ra ngoài của An Cẩn Du, lầu bầu một câu: "Đôi phong bại tục."

An Cẩn Du nghe được tiếng lảm bảm của Niếp Quân Hạo, động tác dưới chân dừng lại, lúc sau có hơi bất đắc dĩ trợn mắt nhìn trời, lại lười để ý đến nghiên cứu vấn đề mình có mặc đôi phong bại tục hay không với lão đồ cổ này, cứ chờ đến khi ra cửa rồi sẽ biết ở đây ai mới là người ăn mặc khác người nhất.

An Cẩn Du nghĩ không sai, cách ăn mặc không giống người của Niếp Quân Hạo, và cái gương mặt không tầm thường kia, vừa mới đi ra khỏi cửa đã giống như cái bóng đèn lớn hấp dẫn một đồng ong bướm tới đây vây xem. Vì vậy, An Cẩn Du hoàn toàn không dám mang anh tới nơi quá xa, định bụng thay đổi quần áo cho anh ở gần đây, thay hình đổi dạng.

Cũng may cách lầu dưới nhà An Cẩn Du không xa có một tiệm uốn tóc nhỏ, cộng với hôm nay còn là chủ nhật, di-nd0nl0q-yd-n trong chung cư cũng không có người đang vội vàng đi làm mà đi tới đi lui. An Cẩn Du mang theo Niếp Quân Hạo đi qua đường cũng không có đưa đến sự tình ồn ào gì, nhưng rất nhanh, An Cẩn Du đã phát hiện một phiền phức khác.

Niếp Quân Hạo có hơi hiếu kỳ ngẩng đầu liếc nhìn các loại chữ, hình kiểu tóc mẫu được dán trên đỉnh đầu, và cửa thủy tinh vây quanh mà mình chưa từng thấy qua bao giờ, nghi ngờ hỏi một câu: "Cô mang bốn tọt tới đây làm gì?"

"Cắt tóc." An Cẩn Du đẩy cửa chính tiệm uốn tóc ra, kéo Niếp Quân Hạo vào, nói đương nhiên, "Anh nhìn khắp phố một chút, có người nào tóc dài chia đến eo rồi đi tới đi lui giống anh không?"

An Cẩn Du cảm thấy đó là chuyện tình đương nhiên, đi vào trong tại Niếp Quân Hạo cũng cực kỳ không thể nói lý: "Cắt tóc? Tại sao phải cắt tóc, chẳng lẽ cô không biết da dẻ sinh ra trên thân thể, đều là của cha mẹ, không thể tùy tiện cắt tóc sao?"

"..." An Cẩn Du nghẹn lời, trên mặt xuất hiện mấy phần kinh ngạc, m* nó, làm sao cô lại quên mất người cổ đại khác với người hiện đại chứ, còn có vài tập tục bảo thủ cũ kỹ, tục xưng: sự khác nhau của lịch sử, mà cắt với không cắt tóc chính là một trong những cái đó!

An Cẩn Du nhìn vẻ mặt mang một ít phòng bị và khinh thường của Niếp Quân Hạo, ảm ức một lần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Ảnh Đế Mau Vào Trong Chén* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Thật Là Không Biết Chừng Mực!

Edit: hongheechan

An Cẩn Du hít một hơi thật sâu, cười gượng với Niếp Quân Hạo nói: "Cái đó, hôm qua anh cũng ra ngoài đi dạo một chuyến, có phát hiện chung quanh đây không ai để tóc dài giống anh trừ phụ nữ ra hay không?"

Niếp Quân Hạo sững sờ, nhú lông mày hỏi tưởng lại những người bên ngoài nhìn thấy hôm qua. Quả thật, trừ mấy người phụ nữ luôn luôn đi theo đằng sau mình làm chuyện kỳ quái là tóc dài ra, gần như những người khác đều để tóc ngắn, hơn nữa không chỉ có đàn ông, rất nhiều người phụ nữ cũng như thế, chẳng lẽ đây là phong tục của người ở thời đại này.

An Cẩn Du thấy thái độ Niếp Quân Hạo hòa hoãn một chút, lập tức liên tục cố gắng phổ cập thường thức cho một người nhà quê nào đó: "Ồ niên đại này, để tóc dài đã quá hạn từ lâu, nhất là đàn ông, vốn cũng không để tóc dài."

"Không có ngoại lệ sao?"

"Dĩ nhiên cũng có một vài người đàn ông thích để tóc dài như phụ nữ, nhưng mà những người như vậy sẽ bị coi thành ngoại tộc, thậm chí sẽ bị coi thành nhân yêu."

"Nhân yêu?" Niếp Quân Hạo nhú nhú mày, rõ ràng có chút không hiểu cái từ ngữ xa lạ này.

"Nhân yêu, nói đơn giản là đàn ông rất thích giả gái."

Niếp Quân Hạo nghe vậy thì sắc mặt tối sầm lại, gương mặt lạnh lùng nói: "Bốn tọt không thích giả gái."

“Đầu có nói anh thích chứ, nhưng trong mắt mọi người xung quanh là như thế mà thôi.”

Sắc mặt của Niếp Quân Hạo vừa trầm xuống, lại vẫn có hơi không vui nói: “Cô cho rằng bốn tọa là loại người quan tâm cái nhìn của người khác sao?”

An Cẩn Du giựt giựt khoe miệng, thờ dài một tiếng nói: “Đứng đứng đứng, giáo chủ đại nhân anh không phải là cái loại quan tâm đến nghị luận của người khác đó, nếu không thì làm sao có thể lên làm giáo chủ ma giáo, die.nd.anl.êq.úyđ.ôn người người nghe thấy đã sợ mất mặt, nhưng đại nhân ngài cũng đừng quên, nơi này cũng không phải là cái niên đại kia của anh. Anh chưa quen cuộc sống ở nơi đây, trước khi hoàn toàn quen thuộc cái thế giới này, chắc Niếp giáo chủ cũng không muốn lúc nào cũng bị người ta coi như ngoại tộc mà nhìn chứ?”

Mi phong Niếp Quân Hạo khẽ run, cũng không phản bác lời của An Cẩn Du, trầm mặc một hồi lâu mới khẽ gật đầu, cắn răng nghiêng lợi chỉ vào một học việc cách đó không xa vừa vụng đang thu thập dụng cụ trên bàn để chuẩn bị tùy lúc có thể bắt đầu làm việc nói: “Cho dù phải cắt bỏ, bốn tọa cũng tuyệt đối không muốn bị cắt thành như vậy.”

An Cẩn Du nhìn lại theo phương hướng Niếp Quân Hạo chỉ, sau khi nhìn rõ kiểu tóc của học việc này, thật sự nhin không được bật cười ra tiếng.

Thiếu niên bên chỗ gội đầu nhìn qua cũng chỉ mười bảy mười tám tuổi, đáng dấp trắng trẻo nõn nà cực kì làm người khác ưa thích, nhưng cái này cũng không phải trọng điểm, trọng điểm là tiểu nam sinh đáng yêu này mang trên đầu một bộ tóc vô dùng lời thôi.

Giống như nghe thấy tiếng cười của An Cẩn Du, em trai vô tội này có hơi nghi ngờ nghiêng đầu, không hiểu nhìn An Cẩn Du một cái.

An Cẩn Du thấy thế càng buồn cười hơn, ánh mắt đảo qua đảo lại trên người em trai và Niếp Quân Hạo mấy lần, ảo tưởng trên gương mặt tuần tú phách này của Niếp Quân Hạo kết hợp với quả đầu lồi thoi ngọc manh kia, ngay lập tức An Cẩn Du cảm thấy bản thân thật không tốt.

“Này, cô đang nghĩ cái gì?” Tiếng Niếp Quân Hạo sắp nổi lên mưa gió truyền đến từ phía sau, khiến An Cẩn Du thu lại nụ cười trên mặt theo phản xạ, ho nhẹ một tiếng, nói sang chuyện khác: “Không có gì. Đứng rồi, nếu ra cửa cũng đừng gọi tôi là này, tôi cũng có tên. Tôi họ An, tên Cẩn Du, An trong an tĩnh, Cẩn Du trong “phẩm chất bên trong, không thể bày ra”. Tôi cũng không thể ra bên ngoài còn một mực gọi anh là giáo chủ đại nhân, với lại, về sau cũng đừng tự xưng bốn tọa, bốn tọa, đến nơi này thì anh phải thích ứng với chữ tôi.”

“Thật không ngờ tôi cô xấu xí như vậy, tên lại rất dễ nghe. Chỉ tiếc họ là An, nhưng lại không thấy người phụ nữ như cô an tĩnh mấy.” Niếp Quân Hạo trầm mặc chốc lát, cười nhạo tục danh An Cẩn Du một phen như thông lệ, lúc này mới giống như bỏ thí báo cho An Cẩn Du tên họ của mình, “Tôi họ Niếp, tên Quân Hạo, quân tử như ngọc, hạo thiên (trời) rộng lớn - Quân Hạo.”

An Cẩn Du nghe vậy nghiêm mặt làm bầm một câu: “Còn nói tôi... tôi thấy anh cũng không thể nào giống chính nhân quân tử, đặt tên lại cực kì chính phái.”

Hai mắt Niếp Quân Hạo nhú lại, trầm ngâm nói một tiếng: “Cô nói cái gì?”

An Cẩn Du thấy tình thế không đúng, lập tức đổi lời, nịnh nọt nói: “Tôi đang nói tên của giáo chủ đại nhân thật dễ nghe, tôi lớn như vậy mới được nghe thấy cái tên dễ nghe như vậy lần đầu đó.”

“...”

An Cẩn Du thấy Niếp Quân Hạo chột trầm mặc lại, có hơi nghi ngờ ngẩng đầu nhìn, lại phát hiện vành tai của người nào đó hơi ửng đỏ.

“...” Con m* nó, đây không phải là xấu hổ chứ?

Không đợi An Cẩn Du kinh ngạc vì những gì trước mắt thấy, người trong tiệm cắt tóc đã nghe thấy tiếng động, một người đàn ông đặc biệt cao gầy đang đi ra từ trong phòng, trên mặt mang theo nụ cười dịu dàng.

Rõ ràng người đàn ông kia quen biết An Cẩn Du, nhìn thấy An Cẩn Du, nụ cười trên mặt càng khắc sâu, thân thiết lên tiếng gọi: “Tiểu Du.”

An Cẩn Du nghe được tiếng của người kia thì bỗng chốc quay đầu lại, cũng vui vẻ không thôi, lên tiếng đáp lại: “Anh Diệp.”

Diệp Tinh Thành cười nhạt đi tới bên người An Cẩn Du như anh trai mà vuốt vuốt đầu An Cẩn Du, lúc này mới phát hiện ra bên cạnh An Cẩn Du còn có một chàng trai xa lạ, hơn nữa còn là một chàng trai xa lạ có vẻ rất khác biệt.

“Vị này là...”

Khi Diệp Tinh Thành phát hiện Niếp Quân Hạo khác người, Niếp Quân Hạo cũng vẫn luôn luôn chú ý tới người đàn ông nhìn qua không đơn giản này từ khi anh đi về phía bọn họ.

Nhìn qua thì ước chừng người đàn ông này mới đầu hai mươi, trên người mặc áo sơ mi trắng sạch sẽ phối hợp với tóc ngắn lưu loát trên đầu, khiến cho người ta cảm thấy cực kỳ thoải mái. An mặc hơi có vẻ bình thường trên người anh lại hiện ra mấy phần mùi vị đặc biệt, trong khi phát tay sẽ phát ra khí chất quý tộc người bình thường không có. Nhưng mà, những thứ này đều không phải trọng điểm, trọng điểm là trên mặt người đàn ông này có nụ cười tròn bóng như ngọc, có lẽ ở trong mắt người khác là gió xuân ấm áp, nhưng ở trong mắt Niếp Quân Hạo lại là cực kì chướng mắt.

Từ trên xuống dưới người đàn ông này cũng tràn đầy hơi thở con hổ cười khiến Niếp Quân Hạo không ưa, làm cho lần đầu tiên Niếp Quân Hạo thấy

anh đã nhướn chân mày lên, đáy lòng không thoải mái sinh ra sự phòng bị và không vui, nhất là sau khi nhìn thấy An Cẩn Du nhiệt tình chào hỏi với người này, Niếp Quân Hạo cảm thấy không biết sao mình càng nổi giận hơn.

Cô gái xấu xí đáng giận này, ăn mặc ít như vậy, còn chưa tính việc lộ hết da ra với người ngoài, còn liếc mắt đưa tình với người đàn ông vừa nhìn đã biết không phải thứ gì tốt kia, hoàn toàn không đặt mình ở trong mắt, thật là không biết chừng mực.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Anh Để Mau Vào Trong Chén* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Cô Cắt Cho Tôi!

Edit: hongheechan

Diệp Tinh Thành có hơi kinh ngạc với người đàn ông lần đầu tiên gặp mặt đã lộ ra địch ý với mình, ánh mắt đảo qua đảo lại giữa An Cẩn Du và Niếp Quân Hạo mấy lần, đáy mắt xẹt qua vẻ sáng tỏ, ngay sau đó ánh mắt nhìn về phía giữa hai người cũng mang theo mấy phần chế nhạo.

An Cẩn Du lại không phát giác mình đã bị người ta chụp cho cái mũ không biết chừng mực, càng làm cho anh trai từ trước tới nay luôn chăm sóc mình hiểu lầm lớn, có hơi chột dạ hắng giọng một cái, cười nhạt nói: "Anh Diệp, đây là một người bạn của em, họ Niếp."

Diệp Tinh Thành gật đầu một cái, lễ phép cười cười với Niếp Quân Hạo, nhưng tay lại hơi cố ý đưa tới sau lưng An Cẩn Du, nhẹ nhàng vỗ vỗ bả vai của cô: "A, thì ra là Niếp tiên sinh. Quan hệ của Niếp tiên sinh và Tiểu Du thật tốt, đây là lần đầu tiên Tiểu Du mang bạn bè tới đây đây."

Với động tác của Diệp Tinh Thành, thần kinh có hơi thô của An Cẩn Du cũng không cảm thấy có gì không đúng, nhưng ở trong mắt người nào đó đã là khác rồi.

Hai mắt Niếp Quân Hạo nhìn chằm chằm cái tay Diệp Tinh Thành đang khoác lên trên vai của An Cẩn Du kia, sắc mặt hơi tối sầm lại, không biết sao trong lòng chột bực mình, ánh mắt nhìn về phía Diệp Tinh Thành cũng trở nên ngày càng lạnh như băng. Nhất là sau khi nhìn thấy dáng vẻ không có một tí nhúc nhích của An Cẩn Du, sắc mặt của Niếp Quân Hạo càng phát triển theo phương hướng đen lại.

Hai người này còn không biết xấu hổ, cũng dám động tay động chân trước mặt mọi người như vậy, thật là không có một chút lễ nghĩa liêm sỉ nào, nhất là người phụ nữ này, bị người ta tẩy máy tay chân, lại vẫn mang bộ dạng bình thường, giống như đây là chuyện tình không thể bình thường hơn, thật sự là cực kì không đứng đắn.

Diệp Tinh Thành tiếp nhận ánh mắt lạnh như băng Niếp Quân Hạo ném tới mà buồn cười, đáy mắt xẹt qua vẻ đắc ý hài hước, cố ý ôm An Cẩn Du vào trong lòng ngực mình một chút. Không ngoài dự liệu đã cảm thấy khí áp trên người nào đó càng nặng hơn, khóe môi chậm rãi gợi lên nụ cười có chút xấu xa.

An Cẩn Du cũng không nhìn ra ánh mắt dao kiếm giữa hai người đàn ông này, vui mừng cười nói với Diệp Tinh Thành: "Anh Diệp, hôm nay em tới vì muốn người của anh giúp bạn em cắt tóc."

"À." Diệp Tinh Thành đưa mắt dời đến mái tóc đen dài đến eo trên đầu Niếp Quân Hạo, ý vị sâu xa mà trả lời một câu: "Tóc của Niếp tiên sinh dài thật đó, tôi còn tưởng là vì cô ý cosplay như vậy, đầu năm nay đàn ông để tóc dài như vậy cũng không nhiều."

"A ha ha ha." An Cẩn Du chột dạ cười khan hai tiếng, giả bộ ngỡ ngàng để lừa đảo nói: "Đúng vậy. Đúng vậy, bạn em đi đến từ một nơi khá xa xôi, phong tục chỗ đó cũng không giống như chúng ta, đàn ông cũng có thể để tóc dài. Nhưng mà bây giờ anh ta đã đến nơi này, tất nhiên là muốn thay hình đổi dạng, cho nên mới tới nơi này của anh Diệp mà."

"Thì ra là như vậy." Nụ cười trên mặt Diệp Tinh Thành vẫn như cũ, ánh mắt nhìn về phía Niếp Quân Hạo càng hứng thú hơn.

Niếp Quân Hạo cảm thấy con hổ mặt cười trước mắt này thỉnh thoảng lại ném ra ánh mắt khiêu khích trên người mình, nhìn anh ta không hề thu lại động tác với người nào đó ở trước mặt mình, sắc mặt trầm xuống.

Cười lạnh một tiếng, tiến lên không dấu vết hất tay Diệp Tinh Thành xuống, kéo tay An Cẩn Du nói: "Không phải muốn cắt tóc sao? Vậy còn không mau cắt, mùi nơi này khó người muốn chết, tôi cũng không muốn ở lại lâu hơn đâu."

An Cẩn Du thỉnh lĩnh bị Niếp Quân Hạo kéo lại lao đảo đi đến sau lưng anh, có hơi bất mãn khề hồ nói: "Anh đột nhiên làm gì vậy? Tôi đang nói chuyện với anh Diệp đó, anh kéo tôi như vậy, có hiểu lễ phép gì hay không chứ, Niếp Quân Hạo, anh có đang nghe tôi nói chuyện hay không?"

Diệp Tinh Thành khoanh tay trước ngực, đứng tại chỗ nhìn bóng lưng hai người cãi nhau, trên mặt nhanh chóng xẹt qua sự sáng tỏ hài hước, gương khóe môi đi đến.

Gương mặt Niếp Quân Hạo kiềm nén, nghe thấy An Cẩn Du nói như vậy, đột nhiên quay đầu lại, ở dưới cái nhìn soi mói và kinh ngạc của An Cẩn Du tiến tới trước mặt cô, lạnh lùng nói: "Im lặng, còn ầm ĩ nữa thì tôi sẽ lập tức giết hết những người trong gian nhà này."

"Anh." Mẹ nó, giáo chủ đại nhân, anh là giáo chủ mà giáo chứ không phải thổ phi, có thể giết người trong nhà người ta không chớp mắt như vậy hả, với lại tại sao mới vừa rồi còn tốt lành lại bỗng nhiên nóng giận? Quả nhiên phần lớn loại nhân vật phản diện ẩn tính như giáo chủ này đều vui buồn thất thường.

An Cẩn Du yên lặng oán thầm Niếp Quân Hạo, cực kì thức thời mà ngậm miệng lại, chỉ để hai con mắt căm tức nhìn anh.

Mà một màn này rơi vào trong mắt Diệp Tinh Thành lại biến thành cặp tình nhân giận dỗi nhỏ ghen, ân ái liếc mắt đưa tình, lần nữa nụ cười bên môi càng sâu thêm mấy phần, nâng bước đi đến bên người An Cẩn Du.

Lúc đó, An Cẩn Du đã mang Niếp Quân Hạo đi tới bên cạnh một góc nhỏ mà ngồi xuống, tìm người tới cắt tóc cho anh.

Mặc kệ nói thế nào, Niếp Quân Hạo có thể đồng ý cắt tóc thực sự làm cho An Cẩn Du thở phào nhẹ nhõm, những lời nửa đùa nửa thật cô vừa nói vốn cũng mang theo chút hăng hái, nhưng nếu Niếp Quân Hạo nhất định không chịu, cô biết với năng lực của bản thân thì làm thế nào cũng không thể khiến anh thỏa hiệp được.

Mấy học việc nữ ở bên cạnh vẫn nhìn đến bọn họ ngay từ lúc Niếp Quân Hạo mới vào cửa, lúc này thấy An Cẩn Du gọi người qua, từng người một đều kích động tiến lên xung phong nhận việc, cuối cùng một học việc nữ nhìn qua mới mười bảy mười tám tuổi giành được, hai mắt sáng lấp lánh tiến lên cởi dây buộc tóc của Niếp Quân Hạo ra.

Tóc dài như mực bỗng xõa ra, mềm mại đến không thể tin được, khiến mấy học việc nữ bên cạnh lại phát ra từng tiếng than thở lần nữa.

"Emma, chất tóc của tiên sinh thật tốt, bình thường bảo dưỡng như thế nào vậy?"

"Đúng vậy, đúng vậy, dài như vậy lại không hề chẻ ngọn tí nào, bình thường dùng dầu gội gì vậy, về nhà tôi cũng muốn đi mua một chai về thử một chút."

Một đám học việc nữ lú lú ở bên cạnh, vẻ mặt hoa si nhìn anh chăm chăm, khiến sắc mặt của Niếp Quân Hạo lập tức có hơi không dễ nhìn, nhất là khi nhìn tới bộ dáng An Cẩn Du và Diệp Tinh Thành trò chuyện với nhau rất vui vẻ ở góc bên cạnh, tâm tình càng thấp xuống nhiều hơn.

"Làm sao gần đây Tiểu Du lại giống như hơi gầy xuống, trên mặt cũng có vành mắt đen, có phải dạo này mệt mỏi quá rồi hay không?"

"Ừm, cũng may, có thể là gần đây phải đẩy nhanh tốc độ làm việc nên có hơi thiếu ngủ, hai ngày nữa là tốt lên thôi." Khóe miệng An Cẩn Du rụt rụt, làm thế nào cũng không dám nói quãng thâm mật ở trên mặt là vì bên cạnh có thêm một người ngủ nên bị giầy vò.

"Công việc có bận rộn thì cũng phải chú ý thân thể, thân thể là tiền vốn làm cách mạng, thân thể suy sụp thì có bỏ nhiều tiền hơn nữa cũng không đổi lại được." Nói xong, Diệp Tinh Thành còn lập lại chiêu cũ, đưa tay vuốt vuốt đầu An Cẩn Du.

Điều này thật sự làm cho An Cẩn Du có hơi ngượng ngùng lắm bầm một câu: "Anh Diệp, em đã không phải trẻ con nữa rồi, đừng sờ đầu em như vậy nữa."

Diệp Tinh Thành dịu dàng cười cười, cũng chỉ cười không nói.

Niếp Quân Hạo nhìn không khí hết sức hòa thuận giữa hai người, không biết sao lại cảm thấy khung cảnh này cực kì chói mắt, chói mắt đến mức khiến sắc mặt của anh cũng đen lại mấy phần. Sau đó học việc nữ kia đứng ở phía sau cầm kéo lên chuẩn bị đưa tới trên đỉnh đầu mình, càng làm cho tất cả bất mãn trong lòng Niếp Quân Hạo đều bạo phát.

"Dừng." Niếp Quân Hạo khẽ quát một tiếng thành công khiến học việc nữ đang giơ tay cầm kéo hình chữ V dừng động tác lại, cũng thuận lợi hấp dẫn hai người đang nói chuyện ở bên cạnh.

"Sao vậy?" An Cẩn Du nghe thấy Niếp Quân Hạo quát khẽ, cho rằng lại có chuyện gì xảy ra, không để ý tới Diệp Tinh Thành cất bước vọt về phía Niếp Quân Hạo.

Đầu gối, mới vừa đi tới bên cạnh cách Niếp Quân Hạo không xa đã bị anh bắt lấy cổ tay, kéo tới bên người.

"Anh. . ." An Cẩn Du vừa định hỏi thăm, đã nghe thấy Niếp Quân Hạo không vui đáp một câu: "Tôi không muốn cô ta cắt, cô cắt cho tôi."

"..."

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Ảnh Đế Mau Vào Trong Chén* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Giáo Chủ Vui Buồn Thất Thường

Edit: hongheechan

Động tác bất ngờ của Niếp Quân Hạo làm mọi người tại đây không hẹn mà cùng sững sờ, từng người một đều kinh ngạc quay đầu nhìn lại.

An Cẩn Du cũng ngẩn ra, khuôn mặt cứng lại nhìn về phía Niếp Quân Hạo nói: "Tôi sao?"

"Tôi cái gì mà tôi...cô chỉ cần nói một câu, cô có cắt hay không?" Niếp Quân Hạo nhú nhú mày, trực tiếp cắt đứt lời nói của An Cẩn Du, hơi có vẻ không vui hỏi.

An Cẩn Du nhẹn lời, có hơi khó xử nói: "Cắt cũng được, nhưng..."

Trước đây vì trả tiền mượn phòng cực kì độc ác kia, cô từng làm một học việc ở tiệm uốn tóc này, mặc dù cắt tóc không tốt bằng trưởng tiệm Diệp Tinh Thành, nhưng cũng khá hơn những học việc khác không ít, cũng chính vì vậy nên cô mới có thể quen thuộc Diệp Tinh Thành như vậy. Nhưng cô cũng không phải là nhân viên tiệm uốn tóc này từ lâu rồi, đột nhiên Niếp Quân Hạo nói như vậy, thật sự làm cho cô có hơi bất ngờ không kịp chuẩn bị.

"Cắt thì cắt, đừng nói nhảm." Niếp Quân Hạo quay đầu nhìn An Cẩn Du một cái, có hơi cường ngạnh cắt đứt lời An Cẩn Du, buồn bực nói.

Trên mặt An Cẩn Du càng lúng túng, nhìn Diệp Tinh Thành một cái nói: "Nếu không, để anh Diệp cắt cho anh, anh Diệp là chủ tiệm của quán này, thủ nghệ cũng tốt nhất trong cửa tiệm này, nếu anh không thích để nữ giới cắt cho mình, vậy để cho anh Diệp..."

An Cẩn Du còn chưa nói hết đã thấy sắc mặt của Niếp Quân Hạo càng khó coi hơn vừa rồi, còn chưa có nói xong, đã nghe thấy Niếp Quân Hạo kéo cô lại bên cạnh lần nữa, cắn răng nghiêng lợi nói: "Cắt tóc cho tôi phải khó khăn như vậy hả?"

"Ặc, cũng không phải như vậy." An Cẩn Du giựt giựt khóe miệng, cầu cứu nhìn về phía Diệp Tinh Thành ở sau lưng.

Diệp Tinh Thành thấy thế cười đến càng dịu dàng, tiến lên hoà giải nói: "Nếu Niếp tiên sinh có ý để Tiểu Du cắt cho anh, vậy thì Tiểu Du giúp một lần đi, cũng thuận tiện để Diệp ca nhìn xem lâu như vậy rồi, tay nghề của Tiểu Du có giảm sút hay không?"

An Cẩn Du thấy Diệp Tinh Thành cũng không tức giận, di-nd-nl.qđ khẽ thờ ra. Hai mắt chuyển một cái, cũng khẽ nở nụ cười, muốn lên trước kéo tay Diệp Tinh Thành, lại phát hiện tay của mình còn bị Niếp Quân Hạo nắm, hoàn toàn không kéo ra được, chỉ đành phải nâng mặt lên cười xu nịnh nói: "Anh Diệp, nếu em cắt giúp anh, anh định cho em bao nhiêu tiền công đây?"

Diệp Tinh Thành sững sờ, ánh mắt nhìn về phía An Cẩn Du cũng mang theo vài phần bất đắc dĩ: "Cái đồ tham tiền này, em mang theo bạn của em tới cắt tóc trong tiệm của anh, anh không đòi tiền em thì thôi, em lại vẫn muốn nói tiền công với anh như vậy, nếu em cắt tốt, anh sẽ giảm giá cho người bạn này của em, nếu cắt hỏng..."

An Cẩn Du nghe thấy có thể giảm giá, hai mắt bỗng dung sáng lên, vui vẻ rạo rức hỏi "Anh Diệp tính giảm giá bao nhiêu phần cho em?"

Diệp Tinh Thành nhìn bộ mặt mong đợi này của An Cẩn Du, đầu óc xấu xa cười cười, phun ra một con số: "99% thì như thế nào?"

Nụ cười trên mặt An Cẩn Du lập tức cứng đờ, vẻ mặt oán giận nhìn chằm chằm Diệp Tinh Thành, gầm nhẹ một tiếng: "Anh Diệp."

"Được rồi được rồi." Diệp Tinh Thành bị bộ dáng tức giận không thôi của An Cẩn Du chọc cười, bất đắc dĩ nói, "Vậy 70%." An Cẩn Du nghe vậy thì lập tức đứng thẳng người, lấy khí phách mặc cả với các bà bác ở chợ bán thức ăn ra, lắc lắc đầu ngón tay nói: "Không không không, nếu để cho em cắt, vậy em cũng chỉ mượn tạm công cụ trong tiệm anh mà thôi, gộp lại cũng không khác lắm."

Nghe thấy vậy, Diệp Tinh Thành bị công phu sư tử ngoạn của An Cẩn Du chọc cho dờ khóc dờ cười, bất đắc dĩ thờ dài nói: "Tuy nói chỉ là mượn tạm nhưng em xem trong nhà ai hoặc là nói trong tiệm nhà nào có đầy đủ hết tất cả dụng cụ còn mới tinh như nơi này, phải lấy giá vốn, 50%."

An Cẩn Du nhú nhú mày: "20%."

"40%."

An Cẩn Du cắn cắn môi, vẻ mặt đau lòng muốn học máu, cái tay không bị Niếp Quân Hạo nắm đưa ba ngón tay ra nói: "Giảm giá 30% thì giảm giá 30% không thể nhiều hơn nữa!"

"Được, vậy thì giảm giá 30% thôi." Diệp Tinh Thành nhìn bộ dáng An Cẩn Du giống như cắn thuốc lác, vẻ mặt bất đắc dĩ lắc đầu, dù sao mình cố ý quán An Cẩn Du lâu như vậy cũng chỉ muốn nhìn phản ứng của người khác một chút mà thôi, nếu không làm sao anh có thể để ý một tí tiền lẻ của người khác như thế.

Một hồi làm tới của Diệp Tinh Thành và An Cẩn Du, thật ra thì cũng chỉ là tư thái dung túng tiểu bối mà trưởng bối nên có, nhưng một nam một nữ nhìn qua thân mật như thế, rơi vào trong mắt người nào đó đã là một cảnh tượng khác.

"..." Ở bên cạnh nhìn hai người mặc cả, không biết tại sao lại đột nhiên cảm thấy trước mắt có một tia sáng màu vàng sáng chói, quả thật chói mù mắt chó của bọn họ. Hai người kia ở chỗ đó ân ái đi ân ái lại, chẳng lẽ cô gái kia là bà chủ của bọn họ sao?

Người khác còn nhìn như vậy, chó nói chỉ là Niếp Quân Hạo.

Hai mắt Niếp Quân Hạo nhìn chòng chọc vào hai người nói đến cười như hoa nở, đáy mắt lại xẹt qua một vẻ tối tăm lần nữa. d-dl0qd Đáng chết, hai người này còn biết xấu hổ hay không, có xấu hổ vì không những liếc mắt đưa tình trước mặt mọi người, mà còn tàn nhẫn ve vãn làm bản ảnh mắt của anh hay không, nếu không phải biết gây chuyện ở nơi này sẽ chọc vào phiền toái lớn, mà bây giờ anh ghét phiền toái nhất, thì anh nhất định không nói hai lời, đánh người đàn ông kia đến rơi răng đầy đất.

Niếp Quân Hạo hoàn toàn không ý thức được, hoặc là nói anh lựa chọn tránh khỏi khả năng nào đó, thật ra thì nếu ở trước kia, anh thật sự nhìn thấy một đôi nam nữ ân ái ở trước mặt mình, đại khái chỉ biết ngạo kiêu chẳng thèm ngó tới, nhưng bây giờ chính anh lại vì hai người trước mặt thân mật mà hờn dỗi, khác nhau rõ ràng như vậy, có lẽ nguyên nhân chỉ là vì đối tượng “khoe ân ái” ở trước mặt anh khác nhau thôi.

Niếp Quân Hạo thấy lực chú ý của An Cẩn Du lại bị Diệp Tĩnh Thành dẫn đi lần nữa, nhất là khi hai người còn nói một vài lời mình nghe không hiểu, cái gì chiết khấu với không chiết khấu, tiếp tục như vậy nữa, chắc chắn anh sẽ đánh con hồ mặt cười kia đến gãy xương.

Nghĩ như vậy, tay Niếp Quân Hạo lại không vui kéo về, kéo An Cẩn Du trở lại lần nữa, tức giận nói: "Nói xong chưa?"

"À ừ."

"Vậy còn không mau cắt." Niếp Quân Hạo nói xong, hung hăng vung tay An Cẩn Du, liếc mắt nhìn An Cẩn Du một cái rồi quay lưng đi.

An Cẩn Du sững sờ, không hiểu làm sao Niếp Quân Hạo lại đột nhiên lại tức giận, cái tên đáng chết, anh vui buồn thất thường như vậy là do người trong nhà tạo ra đúng không?

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Ảnh Đế Mau Vào Trong Chén* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Thọc Gậy Bánh Xe Ngay Trước Mặt

Edit: hongheechan

Đã biết người nào đó rất hay vui vẻ thất thường nên An Cẩn Du chỉ sững sờ trong chốc lát, cũng không quá để ý, chỉ thầm oán trách mấy câu trong lòng lại tiến lên tìm một cái áo choàng sạch sẽ cho Niếp Quân Hạo, bắt đầu chải vuốt tóc dài của anh.

Như những học việc nữ kia vừa thấy, tóc Niếp Quân Hạo vô cùng mềm mại, mặc dù không gội cũng sờ mượt hơn đầu những người sau khi gội đầu xong. May mà có điểm tốt này, An Cẩn Du có thể thuận tiện lập tức nhắc tay cắt tóc cho anh, mà không cần lại rối rắm với cái vấn đề gội đầu cho anh hay không, phải biết rằng khi học việc nữ kia nói muốn gội đầu cho Niếp Quân Hạo, Niếp Quân Hạo không suy nghĩ chút nào đã lập tức cự tuyệt.

Cây kéo màu bạc qua lại ở trên đầu Niếp Quân Hạo, tóc dài đen bóng giống như bướm tung bay, liên tục rơi từ trên đầu xuống đến trước người, trên vai của Niếp Quân Hạo, còn có trên đất.

Niếp Quân Hạo nhìn xuyên qua những sợi tóc bay múa đứt đoạn kia, thấy rõ vẻ mặt nghiêm túc của người sau lưng, khóe môi không tự chủ mà câu lên.

Niếp Quân Hạo không nói cho bất kì người nào, sở dĩ anh vẫn cực kì bài xích người khác động đến tóc anh, thứ nhất là vì trước đó đã nói qua với An Cẩn Du, da thịt trên thân thể, là của cha mẹ, thứ hai có lẽ chỉ cần là người tập võ đều biết rõ, đầu là nơi hội tụ tất cả dương khí, là chỗ trăm mạch thông thoáng, hội tụ trăm thứ: mặt trời, thần linh, trời đất, không chế sống chết của con người, mà nếu để lộ cái này ở trước mặt người khác, không khác nào giao sống chết của mình cho đối phương, quả thật là đại kỵ của người luyện võ.

Cho dù là ở cổ đại, trước mặt thân tín Niếp Quân Hạo coi trọng và tin tưởng nhất, anh cũng chưa từng làm như vậy, càng không nói đến ở dưới con mắt của mọi người mà để đầu của mình hiện ra ở trước mặt những người xa lạ.

Cũng không biết tại sao, anh cảm thấy An Cẩn Du rất khác. Rõ ràng ở chung không tới hai ngày, nhưng anh lại có cảm giác, cô ấy rất an toàn, cô ấy sẽ không làm anh bị thương.

Có lẽ là vì người đầu tiên anh nhìn thấy sau khi mở mắt ở dị thể này chính là cô, hay là vì rõ ràng cô ấy vẫn luôn nổi giận với anh, lại trừ lần bị anh ép đến ném anh ra ngoài ra, thì chưa bao giờ làm chuyện gì nguy hại đến anh cả, mặc kệ rốt cuộc có như thế nào, Niếp Quân Hạo cảm giác đáy lòng như có một tiếng nói, tự nói với mình, anh có thể tin tưởng người này.

Sáng sớm chủ nhật, thành phố còn chưa hoàn toàn thức dậy, trong tiệm uốn tóc lớn trừ mấy người học việc tới sớm ra, thì cũng chỉ có một đôi khách hàng An Cẩn Du này.

Lúc này cũng không có khách đến, một đám học việc nhàn rỗi không có chuyện gì làm, nên tất cả đều ném lực chú ý đến trên người vị khách có hơi quái dị này, thỉnh thoảng phát ra một vài tiếng nghị luận xì xào bàn tán.

An Cẩn Du lại không phát hiện chẳng biết từ lúc nào mình đã thành công trở thành đối tượng vây xem của mọi người, giờ phút này cô chỉ nghiêm mặt, cẩn thận chỉnh sửa tóc trên đầu Niếp Quân Hạo, thỉnh thoảng ngẩng đầu lên quay sang Diệp Tĩnh Thành hỏi một cái, đợi đến sau khi Diệp Tĩnh Thành tán

thường gật đầu mới trở lại tiếp tục động tác trên tay.

Diệp Tinh Thành khoanh tay trước ngực nhìn không khí khác thường giữa hai người, cảm thấy giữa hai người này có hơi kỳ lạ, không hề giống không gian thân mật giống như tình nhân bình thường. Nhưng lại vô thức lộ ra hình thức chung đụng tin tưởng và dung túng bất đắc dĩ giữa bọn họ, rồi lại làm cho người ta cảm thấy quan hệ của hai người kia không chỉ đơn giản là bạn bè bình thường như vậy.

An Cẩn Du và Diệp Tinh Thành thỉnh thoảng ăn ý nhìn nhau rơi vào trong mắt Niếp Quân Hạo vẫn cực kì chói mắt, cũng may động tác của An Cẩn Du rất nhanh, chỉ qua gần nửa giờ, đầu tóc dài phiêu dật của Niếp Quân Hạo qua tay An Cẩn Du đã biến thành một đầu tóc ngắn sạch sẽ gọn gàng.

Cuối cùng An Cẩn Du còn thêm mấy kéo ở trên đầu Niếp Quân Hạo, khẽ thở ra nói: "Được rồi." Rồi buông cây kéo trong tay xuống, tự mình cời áo choàng khoác lên trên người Niếp Quân Hạo, run lấy bầy.

Nghe thấy lời An Cẩn Du, Niếp Quân Hạo từ từ ngẩng đầu lên, kính thủy tinh phía trước lập tức hiện ra gương mặt tuấn tú mình vô cùng quen thuộc, tóc ngắn vẫn đen như mực như trước cũng gọi vào tầm mắt anh ngay lúc đó, chẳng qua điểm khác với trước đây chính là tóc đen luôn luôn tung bay thì lúc này lại mềm mại nằm ở đỉnh đầu, sau tai và phía trước trán, ít đi mấy phần tùy ý so với ngày trước, lại nhiều hơn mấy phần sạch sẽ giản lược.

Niếp Quân Hạo vuốt bộ tóc đã thay đổi trên đỉnh đầu của mình, còn chưa kịp nói gì đã nghe thấy một tiếng thở dài vui vẻ truyền đến từ sau lưng mình.

"Emma, chị Tiểu Du, không nghĩ đã lâu như vậy rồi, tay nghề của chị lại thật sự chưa lui bước một chút nào, vẫn đáng khen như trước." Người nói chính là một nữ cộng sự cùng làm việc với An Cẩn Du trước kia, hơi nhỏ hơn An Cẩn Du một chút, dung mạo rất đáng yêu.

An Cẩn Du cười cười nói: "Đã lâu không động đến cái này, cũng đã gần không biết cắt làm sao rồi. Là nhờ cái mặt này đẹp, cắt kiểu gì cũng đẹp mắt mà thôi."

"Tuy nói dung mạo của Niếp tiên sinh vốn rất đẹp mắt, nhưng nếu không có kiểu tóc đẹp cũng chỉ có thể thấy tiếc cho gương mặt tuấn tú của anh ấy thôi, cho nên chị Tiểu Du đừng khiêm tốn mà. Em thấy trong cửa tiệm này, trừ tiệm trưởng ra thì cũng chỉ có chị cắt tốt nhất thôi, trước kia là vậy, bây giờ cũng vậy."

Diệp Tinh Thành nghe đến đó, cũng tức thời chen vào một câu: "Tiểu Tuyết nói không sai, Tiểu Du có suy nghĩ trở về làm không? Nếu Tiểu Du đồng ý trở lại, anh Diệp có thể cho em tiền hoa hồng đó."

Nghe được ba chữ tiền hoa hồng, đầu ngón tay của An Cẩn Du khẽ run lên, chẳng biết tại sao sắc mặt cũng hơi biến hóa vì diệu.

Niếp Quân Hạo ngồi ở phía trước cô nhạy cảm phát hiện sau khi Diệp Tinh Thành và cô gái tên Tiểu Tuyết kia nói ra hai câu này, không khí của cả tiệm uốn tóc cũng thay đổi, nhất là mấy học việc vốn đang hoa si nhìn mình, ánh mắt lập tức chuyển đến trên người An Cẩn Du, mang theo vài phần phòng bị, mà mặt khác mấy vị thợ cả bên ngoài, mặc dù nhìn qua cũng không biến sắc, nhưng giáo chủ đại nhân đã nhìn quen khuôn mặt giả dối của người khác, làm sao không nhìn ra một ít địch ý nhẹ nhàng lộ ra trên người bọn họ.

Những thứ này, Niếp Quân Hạo phát hiện, An Cẩn Du cũng phát hiện. An Cẩn Du mím mím môi, đang không biết phản ứng ra sao, một cái tay đã duỗi đến trên mu bàn tay cô, nắm bàn tay hơi hơi lạnh của cô.

An Cẩn Du có hơi kinh ngạc ngẩng đầu, khi nhìn thấy gương mặt tuấn tú không có vẻ gì của Niếp Quân Hạo, cùng với chút quan tâm kì quái còn chưa kịp thu hồi ở đáy mắt.

An Cẩn Du còn chưa kịp nói chuyện, Niếp Quân Hạo đã hừ lạnh nói với Diệp Tinh Thành một câu: "Cô ấy rất bận, không rảnh giúp một tay ở nơi này của anh."

Tạm thời mặc kệ những ánh mắt địch ý kia, con hổ cười trước mắt này lại dám đào góc tường nhà anh ngay trước mắt anh, thật là không biết sống chết, muốn cho nha đầu đến cái tiệm này làm trâu làm ngựa rồi cả ngày sớm chiều cùng cô sao? Đòi này, không, đòi sau cũng không thể.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Ảnh Đế Mau Vào Trong Chén* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Giáo Chủ Say Xe

Edit: hongheechan

Cả đám người Diệp Tinh Thành đều bị lời nói nhấn tâm của Niếp Quân Hạo làm cho ngẩn ra.

Niếp Quân Hạo cũng không để ý đến bọn họ, chỉ quay đầu nhìn An Cẩn Du một cái, kỳ cục nói: "Đi cắt tóc thì cũng cắt xong rồi, còn ở lại chỗ này làm cái gì, cho người ta soi mói hả?"

Hừ cái nơi rách nát này làm cho cả người anh đều không thoải mái, càng rồi đi sớm càng tốt, về sau cũng không bao giờ tới nữa.

Không thể phủ nhận, bị Niếp Quân Hạo quấy rầy một trận như vậy, An Cẩn Du cũng tỉnh táo ra không ít, khôi phục nụ cười ban đầu, uyển chuyển nói: "Mặc dù cái điều kiện tiền hoa hồng này rất có sức hút, nhưng vẫn là thôi đi, bây giờ em đã có công việc khác, em cũng không phải không muốn kiếm tiền hoa hồng, cho nên cũng chỉ có thể phụ một lòng ý tốt của anh Diệp. Chúng em còn phải ra ngoài một chuyến để mua ít thứ, nên em đi trước, Tiểu Tuyết, giúp chị tính tiền."

"Dạ." Tiểu Tuyết cực kì tiếc nuối gật đầu một cái, đi theo hai người An Cẩn Du tới quầy tính tiền.

Vốn dĩ An Cẩn Du mang Niếp Quân Hạo tới tiệm uốn tóc này là do nhìn trùng nơi này cắt rất tốt lại đúng giá. dĩ-ễ-đ-nlê-q-ủyđô-n Lúc này còn giảm giá 30%, nói cho cùng vẫn là cô chiếm tiện nghi lớn, cho nên An Cẩn Du giao tiền xong cũng không nhúc nhích tí nào mà dẫn Niếp Quân Hạo đi.

Tiểu Tuyết nằm ở trên quầy nhìn bóng lưng hai người đi xa, bất đắc dĩ lẩm bầm một câu: "Chị Tiểu Du còn nhớ chuyện lúc trước sao?"

"Tiểu Tuyết, anh đã nói rồi, về sau không nên nhắc lại chuyện kia."

Tiểu Tuyết đột nhiên nghe thấy tiếng quát khê truyền đến từ sau lưng, giật mình, bỗng dưng quay đầu nhìn Diệp Tĩnh Thành một cái, trong lòng lo sợ nói: "Em biết rồi ạ."

Chỉ chốc lát sau lại cẩn thận ngẩng đầu nhìn Diệp Tĩnh Thành một cái, không khỏi khê thờ ra, nhỏ giọng nói sang chuyện khác: "Nhưng mà cái người chị Tiểu Du vừa mang tới kia thật sự đúng là rất đẹp mắt đó, mặc dù tính khí có hơi nóng giận, nhưng không phải đầu năm nay đều chuộng loại nhị thiếu gia khốc soái cuồng bá duệ này sao, nghĩ lại một chút cũng thấy rất mạnh đó."

Diệp Tĩnh Thành nhìn vẻ mặt hơi nhộn nhạo của Tiểu Tuyết, dờ khóc dờ cười nói: "Đúng là bộ dáng không tệ, chẳng qua nếu Tiểu Tuyết em thật sự có ý với vị Niếp tiên sinh kia, anh khuyên em nên sớm chết lòng đi thì tốt hơn."

"Ah, tại sao?" Tiểu Tuyết ngẩn ra, có hơi kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn về phía Diệp Tĩnh Thành.

Diệp Tĩnh Thành bất đắc dĩ nhìn tiểu nha đầu bộ dáng đơn thuần lại thiếu đầu óc này, cười cười nói: "Em không phát hiện ra vị Niếp tiên sinh kia trừ chị Tiểu Du của em ra, hoàn toàn không đồng ý để cho bất kì ai kể cả nam chạm vào sao?"

Tiểu Tuyết sùng sốt, nhớ lại tình cảnh vừa rồi, lúc sau giống như là đã hiểu ra cái gì đó, bưng bình hít vào một ngụm khí lạnh nói: "Ông chủ, ý của anh là vị Niếp tiên sinh kia và chị Tiểu Du thật ra là. . ."

Diệp Tĩnh Thành cười một tiếng, chỉ đáp lại Tiểu Tuyết một câu: "Mùa xuân thật sự đến rồi."

Lúc sau bỏ lại Tiểu Tuyết với vẻ mặt quần bách đứng tại chỗ, bất đắc dĩ trả lời một câu: "Ông chủ, bây giờ mới cuối hạ, mùa xuân gì đó còn rất xa mới đến đó."

Diệp Tĩnh Thành cười nhạt xoay người rời đi, ánh mắt lại như có như không quét qua mấy thợ cắt tóc trong tiệm luôn luôn chú ý tới bọn họ bên này, ánh sáng lạnh lẽo không dấu vết xẹt qua ở đáy mắt. Xem ra, tự mình nên thay máu người trong tiệm thật tốt rồi.

Một bên khác, An Cẩn Du mang theo Niếp Quân Hạo đã cắt tóc xong, lập tức muốn mua thêm cho Niếp Quân Hạo quần áo khác. Đáng tiếc, để có thể mua quần áo ở siêu thị gần nhất cũng phải đi qua một hai con phố, lúc này mặt trời đã dần dần lên cao, người đi trên đường cũng từ từ nhiều lên. Mặc kệ là đi bộ hay là ngồi xe buýt, với cách ăn mặc dờ dờ ương ương của Niếp Quân Hạo bây giờ, chỉ sợ cũng sẽ rước lấy một đám người vây xem, nên biện pháp duy nhất chỉ có gọi taxi.

Đối với thân giữ của như An Cẩn Du mà nói, đi loại phương tiện giao thông gần như xa xỉ này, bình thường luôn không có ở trong phạm vi suy xét của cô, nhưng lúc này không giống với trước kia, bây giờ cô còn mang theo một đứa con riêng chiếm chỗ.

Dưới hậu quả bị một người vây xem và bị một đám người vây xem, lý trí An Cẩn Du lựa chọn bị một người vây xem, nhịn đau bỏ tiền mang theo Niếp Quân Hạo trang B ngồi lên cái tắc xi "xa xỉ".

Đây là lần đầu tiên Niếp Quân Hạo ngồi xe, trước kia cũng chỉ nhìn bên ngoài cái hộp đen như con giáp xác lớn này chạy tới chạy lui ở trên đường phố nhiều lần, vốn không biết bên trong nó có hình dáng như thế nào.

Lúc ngồi lên xe, Niếp Quân Hạo lập tức có hơi hiếu kỳ sờ soạng vị trí cửa kiếng xe một cái, phát hiện cái hộp sắt đen này còn bền chắc hơn xe ngựa ở cổ đại, nhưng lại rất cứng rắn, tuyệt đối không thoải mái như xe ngựa.

Động tĩnh xe đột nhiên phát động dọa Niếp Quân Hạo giật mình, tròn to hai mắt vừa muốn tìm kiếm vị trí phát ra tiếng động, sườn xe lại chợt lay động một trận, Niếp Quân Hạo trở tay không kịp suýt chút nữa trực tiếp đâm vào sau thành ghế của xe trước mặt mình một cái.

Thật vất vả mới ổn định thân hình, Niếp Quân Hạo như có cảm giác mà quay đầu nhìn lại, muốn nhìn xem những người kia như thế nào một chút, lại phát hiện ra An Cẩn Du không có một tí động tĩnh nào, đang ghé đầu chuyên chú nói giá với tài xế trước mặt, vốn không có chú ý tới động tĩnh bên này của anh.

Niếp Quân Hạo khê thờ ra đồng thời lại cảm thấy có hơi mất mặt, nha đầu kia cũng không có động tĩnh gì, mình lại bị hộp đen dọa sợ như vậy, nếu truyền ra ngoài thì không biết bị người ta chê cười thế nào đâu? dĩ-đl;êqu,yđô.n Nghĩ đến điểm này, giáo chủ đại nhân lại không khỏi không được tự nhiên một lần nữa, khoanh tay trước ngực nghiêng đầu nhìn về phía bên ngoài cửa sổ xe, yên tĩnh đến khó có được.

Sau khi An Cẩn Du nói xong giá, ngồi về tại chỗ. Vì chuyện vừa mới xảy ra trong tiệm uốn tóc cùng sự tình bỏ tiền bắt đắ dĩ này, tâm tình cô cũng không khá lắm, không thể chú ý Niếp Quân Hạo như thế nào.

Cho đến khi An Cẩn Du nhớ đến người bên cạnh thì xe đã đi được một đoạn, mà sắc mặt của người nào đó cũng càng ngày khó coi.

Chú ý tới vẻ mặt khó chịu của Niếp Quân Hạo, trong đầu An Cẩn Du chợt vang lên một hồi chuông báo, đây là lần đầu tiên anh ta ngồi xe, không phải tình hình lúc này là say xe chứ?

Sự thật chứng minh, An Cẩn Du đã đoán đúng, xe chỉ đi khỏi con đường thứ nhất không bao lâu, sắc mặt của Niếp Quân Hạo đã dần dần từ mới bắt đầu trắng bệch đã trở nên hơi xanh, gương mặt tuấn tú cau chặt lại, giống như là muốn dùng hết sức duy trì hình tượng vững như thái sơn của mình, lại rõ ràng có một số việc không như mong muốn.

An Cẩn Du ở bên cạnh thấy thế mà sợ hết hồn hết vía, rốt cuộc là không nhận được thử dò xét hỏi một câu: "Cái đó, anh không sao chứ? Sắc mặt của anh nhìn qua giống như không được tốt."

Lời An Cẩn Du còn chưa dứt, Niếp Quân Hạo đã bỗng nghiêng đầu, cặp mắt bình thường mang thần thái sáng láng hôm nay lại có mấy phần ngốc trệ. Đôi môi Niếp Quân Hạo run lên, giống như là muốn nói gì đó.

Đáng tiếc, An Cẩn Du chờ một lúc lâu cũng không đợi được anh ra tiếng, mà còn chờ đến khi sắc mặt anh biến đổi rõ rệt, một giây kế tiếp. . .

"Oe."

"..."

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Ảnh Đế Mau Vào Trong Chén* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Giáo Chủ Đại Nhân, Tiết Tháo Của Anh Đâu?

Edit: hongheechan

"Mẹ nó, mới sáng sớm đã nôn ở trong xe của tôi. Lần này mới đi qua một con đường, đã ói đầy một xe của tôi rồi, tôi làm sao kéo khách hàng khác được đây chứ?" Chủ tài xế trước mặt thấy thế cũng kinh hãi, kinh ngạc ngăn ngui đi qua, sau đó một hồi oán giận mắng, "Đen đui quá, đúng là dạng chó hình người, không ngồi được cả ô tô, thật là yếu kém, còn không mau xuống xe cho ông, ông đây không chờ các người nữa!"

Niếp Quân Hạo nghe thấy tài xế kia mắng chửi không chút khách khí, hai mắt bỗng trở nên rét lạnh, muốn tức giận. Nhưng không khí bên trong xe thật sự làm cho anh khó chịu đủ loại, muốn nôn mửa, hoàn toàn không có tâm tình đi truy cứu sự vô lễ của đối phương. Vừa mới cảm thấy xe ngừng lại, đã nhanh chóng kéo cửa ra, nhảy ra ngoài từ trong xe.

Niếp Quân Hạo giật mình đi ra ngoài, An Cẩn Du tự nhiên cũng không cần phải tiếp tục ngây ngô ở trong xe, cũng nhanh chóng mở cửa xe chạy ra.

Tài xế kia vừa thấy hai người rời khỏi, nhấn ga một cái, lập tức lái xe nghênh ngang rời đi, hồn nhiên không để ý tới tiếng An Cẩn Du hô to phía sau xe.

"Này, tài xế tài xế, ông còn chưa thu tiền đâu?" An Cẩn Du hô to một tiếng về phía lái xe giống như chạy nạn kia.

Thấy nó hoàn toàn không có ý tứ quay đầu, khề thờ dài, cũng không tiếp tục để ý tài xế kia nữa, đương nhiên mà nhặt được cái lợi. đôn Dù sao cũng không phải là cô không trả tiền cho ông ta, là chính bản thân ông ta không cần, không trách cô được.

An Cẩn Du nghĩ như vậy, xoay người đuổi tới bên người Niếp Quân Hạo vỗ vỗ lưng của anh, có hơi lo lắng nói: "Này, Niếp Quân Hạo, anh không sao chứ? Cảm thấy như thế nào?"

"Tôi có thể có chuyện gì, chẳng qua chỉ là một cái hộp đen nho nhỏ thôi, làm sao có thể làm khó được ợe."

An Cẩn Du: "..."

An Cẩn Du trầm mặc chốc lát, yên lặng liếc mắt nhìn trời, đưa lưng về phía Niếp Quân Hạo, đưa tay vỗ phần lưng của anh, lưu lại cho cái tên đàn ông ngạo kiều kỳ cục này một chút tôn nghiêm cuối cùng, khéo môi cũng không tự giác cong lên đường cong đắc ý mờ nhạt. Thì ra tên này cũng không lợi hại như trong tưởng tượng nha, lại còn say xe, cũng không biết là chỉ say xe con hay là say cả xe buýt, nếu là về sau, có phải về sau cô cũng không phải. . .

Trong lòng An Cẩn Du đang tính toán nhỏ nhất, nụ cười trên mặt cũng nổi lên mấy phần giao hoạt, mà thân là nhân vật bị tính toán nào đó, giáo chủ lại không biết gì về việc này cả, còn đang vật lộn với cảm giác khó ép và choáng váng.

Một hồi lâu sau, rốt cuộc Niếp Quân Hạo cũng nôn đủ rồi, gương mặt càng trở nên khó coi đến có thể nặn ra mực nước, cả người đều tản ra hơi thở người sống chờ lại gần, thấy vậy An Cẩn Du càng muốn cười.

Cũng may mới vừa rồi Niếp Quân Hạo cũng không phun tới trên người hai người, cũng may vị tài xế đó đã bỏ bọn họ lại nơi không xa mục tiêu lắm, An Cẩn Du liếc nhìn Niếp Quân Hạo đã dần dần khôi phục sắc mặt, khẽ thở ra, liền trực tiếp mang Niếp Quân Hạo rời đi.

Gương mặt Niếp Quân Hạo lạnh lùng nhìn xe con đi qua đi lại trên đường phố, âm thầm hạ quyết tâm, về sau có nói gì thì cũng sẽ không ngồi trên cái loại cái hộp đen vừa nhìn đã cực kì không đáng tin cậy, không thoải mái này để ra cửa nữa.

Khi hai người đi tới siêu thị, gương mặt Niếp Quân Hạo vẫn hung dữ như cũ. Vốn An Cẩn Du định cứ mang thẳng Niếp Quân Hạo đi vào khu quần áo mua quần áo như vậy, đầu ngõ mới bước vào khu mua quần áo, hai người đã nghe thấy cái loa trên đỉnh đầu gào thét một trận.

"Sắp hết khuyến mãi, sắp hết khuyến mãi, siêu thị đặc biệt ưu đãi, các loại trái cây sạch trong kho đại giảm giá, mua nhiều tặng nhiều, còn có mini game tặng dưa leo khi mua rau tươi. Đi ngang qua thì không nên bỏ qua, một năm chỉ có một lần, bỏ qua lần này phải đợi thêm một năm. Sắp hết khuyến mãi, sắp hết khuyến mãi."

Nghe thấy năm chữ to trái cây đại giảm giá, dưới chân An Cẩn Du chợt dừng lại, ở dưới cái nhìn soi mói và nghi ngờ của Niếp Quân Hạo, cười khan hai tiếng nói: "Hắc hắc, anh cứ qua khu mua quần áo bên kia trước, chờ tôi một chút, cứ tìm một vài bộ quần áo anh thích ở bên trong, đừng chạy xa quá. Tôi bỗng nhớ ra rau quả trong nhà đã ăn gần hết, nên đi trước mua một chút, một lúc sau gặp lại, đưa nhỏ thân ái, tôi tới đây."

Niếp Quân Hạo: "..."

Niếp Quân Hạo còn không kịp suy nghĩ ý tứ những lời này của An Cẩn Du, đã thấy An Cẩn Du giống như một con bướm thấy được hoa tươi, chạy như bay tới cái loa, ngay cả đề mình có cơ hội phản bác một câu cũng không cho.

Dừng lại một hồi lâu, Niếp Quân Hạo mới bắt tri bắt giác nghĩ đến: trong lòng nhà đầu kia, cảm tình với anh, giáo chủ ma giáo anh minh thần võ, tiêu sái lỗi lạc, người gặp người thích, hoa gặp hoa nở, còn không bằng một cái gọi là dưa leo nhỏ.

Tuy rằng mới buổi sáng tinh mơ, nhưng bên trong siêu thị không thể so với tiệm uốn tóc, người ta lui tới vẫn không ít, nhất là một vài người nội trợ ngày thường trừ trạch ở nhà thì chỉ thích đi dạo siêu thị, rất nhiều các bà các thím, mà những người này cũng giống như An Cẩn Du, thích nhất loại hoạt động bán tháo có thể nhặt được lợi ích nhỏ này. Vì vậy, khi An Cẩn Du chạy tới khu rau quả thì nơi đó đã thành thiên hạ của các bác các thím.

Nhưng cho dù như thế, An Cẩn Du vẫn dựa vào chen nhân thân công luyện thành những năm gần đây ở các nơi khác nhau, thành công chen qua những bà bác bà cô này, thu hoạch vô số dưa và trái cây từ trên tay của bọn họ, một mùa thu hoạch lớn.

Đợi đến khi An Cẩn Du hài lòng giờ lên một đồng rau dưa trái cây, hi hục hi hục trở lại khu mua quần áo, đã qua gần nửa giờ.

Mới vừa đi tới phía trước cách khu mua quần áo không xa, An Cẩn Du đã nghe thấy tiếng xì xào bàn tán của mấy thiếu nữ ở quầy.

"Mau nhìn mau nhìn, đáng đáp nam sinh bên kia thật tốt."

"Đúng vậy đúng vậy, cô không phát hiện anh ta đã tới tới lui lui tầm vài vòng ở nơi này của chúng ta rồi sao, từ lúc anh ta vào cửa thì tôi vẫn luôn theo dõi anh ta rồi. A a a, thật sự là mặc kệ nhìn sang từ góc độ nào, cũng là đại soái ca không góc chết."

"Nhưng đáng tiếc, đáng đáp đẹp như thế, mà sao tôi lại cảm thấy anh ta có chút là lạ, cắt một kiểu tóc như vậy, lại mặc một bộ cổ trang."

"Cái này có gì kỳ quái, nói không chừng người ta đang chuẩn bị đi cosplay, còn chưa kịp hóa trang trang điểm đó."

"Nói cũng phải, nhưng mà các cô nhìn anh ta bây giờ kia."

"Ách thật hâm mộ..., quả nhiên đầu năm nay nam sinh cũng không mấy nghiêm chỉnh."

"Ha ha ha."

An Cẩn Du bị giọng nói giống như thẹn thùng của mấy cô gái kia và nội dung nói chuyện vừa rồi làm cho rét lạnh một trận, có hơi hiếu kỳ men theo phương hướng mấy thiếu nữ kia chỉ chỉ trỏ trỏ nhìn sang.

Khi An Cẩn Du vừa nhìn đã biết rõ ý tứ vừa rồi của mấy thiếu nữ kia, càng biết nguyên nhân tại sao rõ ràng mấy thiếu nữ kia cũng rất muốn đi đến gần trai đẹp, lại không có người nào dám hành động thiếu suy nghĩ.

Cách đó không xa, một bóng người tuấn tú quen thuộc đang đứng ở một chỗ trống trải sáng ngời trước tủ quần áo, bên cạnh còn có mấy thiếu nữ đang nhìn lên đến anh ở xa xa, trên mặt mang đầy phần đồ bùng rõ ràng và nhao nhao muốn thử.

Người nọ lại làm như không thấy, vẻ mặt tò mò nhìn một cái áo ngủ tuyết trắng trước mắt, áo ngủ vì bị anh chọc lộng mà khẽ dao động, quan trọng nhất là, trên cái áo ngủ đó còn treo một cái áo ngực nữ cup D cùng màu.

An Cẩn Du: "... " Giáo chủ đại nhân, tiết tháo của anh đâu?

Chương 24: Cái Này Mặc Thế Nào?

Edit: hongheechan

An Cần Du hít một hơi lạnh, cố gắng kềm chế câu nói tục đã đến miệng, nhấc gót to cầm trong tay lên, bước nhanh vọt tới chàng trai cách đó không xa.

Mấy thiếu nữ bên cạnh cũng bị khí thế và bộ dáng hùng hổ kia của An Cần Du làm cho sợ hết hồn, không hẹn mà cùng lui về phía sau vài bước.

An Cần Du cũng không để ý đến, giờ phút này toàn bộ lực chú ý của cô đều tập trung ở trên người đàn ông đã rút hết tiết tháo mà không biết kia.

An Cần Du mới cất bước, Niếp Quân Hạo đã lập tức nhận ra động tĩnh bốn bề, nhanh chóng thu hồi đáy mắt hiếu kỳ, ngẩng đầu nhìn lại. Liếc thấy An Cần Du ở phía sau, nặng nề trên mặt không giảm mà càng tăng lên, khoanh tay trước ngực đợi An Cần Du đi tới nơi cách trước mặt của mình không xa mới làm khó dễ nói: "A, con lừa ngốc nhỏ đã trở lại. Thế nào, có cướp được quả dưa nhỏ cô vừa ý kia không?"

"Con con con con lừa ngốc?" Lừa giận tăng cao của An Cần Du cứ bị Niếp Quân Hạo thổi phồng một tiếng khi nghe thấy lời này của anh, lập tức dừng lại, vẻ mặt vô cùng nghi hoặc và kinh ngạc hỏi.

"Đúng vậy, không phải tên cô là tiểu mỡ mỡ cái gì đó sao, không phải chỉ có hòa thượng ni cô cạo đầu đi tu mới dùng loại đồ như thế hả? Tôi gọi cô là con lừa ngốc thì có gì sai chứ?"

Niếp Quân Hạo mang vẻ mặt đương nhiên làm cho An Cần Du giận đến thiếu chút nữa muốn sặc khí tại chỗ, cũng may cô còn biết trường hợp xung quanh nơi này, dù nói thế nào thì cũng phải duy trì hình tượng không còn dư lại mảy của mình, nếu không, đoán chừng cô đã lập tức vung tay dấm lên người nào đó ở bên cạnh rồi.

Nhỏ không nhìn thì sẽ loạn mưu lớn, tôi nhìn nhìn tôi nhìn nhìn tôi nhìn nhìn An Cần Du yên lặng nói với mình vô số lần ở trong lòng, hít một hơi thật sâu lần nữa, lúc này mới lên tiếng, hơi cắn răng nghiêng lợi nói: "Tôi tên là An Cần Du, An trong an tĩnh, Cần Du trong ‘hoài cần ác du, bất đắc sở kì’*, không phải là cái mỡ gì cả, càng không phải là con lừa ngốc gì. Có phải đầu anh bị động kinh mất chứng mất trí nhớ gần đoạn hay không, hãy nhớ cái tên này thật tốt cho tôi, nếu không. . . khả khả khả."

*mỡ đực thì không thể để lộ ra.

Tiếng cười gian cuối cùng của An Cần Du làm sau lưng Niếp Quân Hạo không tự chủ chột lạnh, trực giác nói cho anh biết, chó gáp nhảy tường, ép người phụ nữ trước mắt này, nói không chừng là một chuyện rất đáng sợ.

Nhưng tuy trực giác là như thế, phần tôn nghiêm chủ nghĩa đại nam tử ở đáy lòng Niếp Quân Hạo kia sẽ không cho phép anh cúi đầu trước một người phụ nữ, cho nên giáo chủ ngạo kiều chỉ giữ yên lặng quay đầu đi, để lại một bóng lưng lạnh lùng kháng nghị.

An Cần Du thấy anh như vậy, gân xanh trên đầu cũng đập càng mạnh hơn. Mới vừa thấy tên này chạy đến khu áo lót phụ nữ, hơn nữa còn bị ỏi hạo sắc nhìn chằm chằm áo lót trước mắt, lừa giận vốn đã rừng rực khác thường, cố tình tên này còn không hề ăn năn mà quật lại.

"Còn nữa, tôi hỏi anh, anh chạy tới nơi này làm gì? Không phải tôi nói anh chờ tôi ở khu mua quần áo sao?"

An Cần Du chưa dứt lời, cùng lúc đó, Niếp Quân Hạo cũng nổi giận, quay đầu lại trợn mắt nhìn An Cần Du nói: "Không phải chính cô bỏ lại tôi, để cho tôi một mình chờ cô ở chỗ này, còn để cho tôi lựa chọn quần áo mình thích ở trong này sao, bây giờ lại tới nói tôi không đúng, đúng là không thể nói lý với cái người phụ nữ này!"

An Cần Du nhện lời, chột nhốt tới đúng là lúc mình vội vã rời đi đã nói lời này, nhưng mà . .

An Cần Du có hơi té nhị quay đầu liếc mắt nhìn Niếp Quân Hạo mới vừa chọc cái áo lót kia, gương mặt vận vẹo nói: "Cho nên, giáo chủ đại nhân, anh nhìn nửa ngày, thích nhất là cái áo lót cho phụ nữ mặc này sao?"

Niếp Quân Hạo cũng ngây ngẩn cả người, vẻ mặt đờ đẫn hỏi một câu: "Áo lót cho phụ nữ mặc là thứ gì?"

Khóe miệng An Cần Du co rút, đổi cách nói: "Chính là cái yếm mà phụ nữ trong nhà các người mặc đó."

Về mặt Niếp Quân Hạo vốn có hơi oán giận chột cứng đờ, tầm mắt đảo qua đảo lại mấy lần ở cái áo lót đó với trước người An Cần Du, gương mặt tuần tú bỗng chốc sung huyết đỏ bừng.

An Cần Du hiếm khi thấy anh lại như thế, sững sờ trong chốc lát, cũng hiểu điểm mấu chốt, nhất thời có chút đắc ý, đầu óc xấu xa khẽ cười hai tiếng nói: "Không phải giáo chủ đại nhân anh hoàn toàn không biết cái này là thứ gì chứ?"

Niép Quân Hạo giật mình vì sự luống cuống của mình, nhanh chóng thu lại ý xấu hổ, đáng tiếc cái tai còn lộ ra màu đỏ kia đã bán đứng anh: "Bỏ tọa. . . bỏ tọa là nhớ đến hai ngày này cô cũng coi như đã chiếu cố bỏ tọa hết mình nên lập tức nghỉ thôi. . ."

"Nghĩ muốn mua cho tôi bộ áo lót mát mẻ này sao? Phốc, vẫn nên thôi đi, loại quần áo tư mật này vẫn là để tôi tự mua mới đúng, nếu không sẽ rất dễ dàng có lời qua tiếng lại. Hơn nữa, giáo chủ đại nhân, anh chắc chắn bây giờ anh còn dư tiền để mua thứ này cho tôi chứ?" Mặt thấy sắc mặt của Niép Quân Hạo không thay đổi, tai thính lại vì lời của mình mà càng ngày càng đỏ, hòa khí An Cần Du dành dụm từ buổi tối hôm qua đến bây giờ cũng xem như đã biến mất không ít, cuối cùng bỏ thêm một đao nói: "Này, hay là thôi đi. Không phải kết quả là anh mua đồ gì đó thì tôi phải trả tiền sao? Tôi mới không tiêu tiền uống phí với đồ mà tôi còn không mặc được."

"Tôi cô." Niép Quân Hạo vừa định nói, đã bị An Cần Du dự đoán được chính xác mà cắt đứt: "Bớt nói nhảm đi, đừng quên mục đích chủ yếu chúng ta tới đây."

"..." Đến tốt cùng là người nào quên chứ? Nếu không phải là cô chỉ vì mấy quả dưa chuột mà bỏ bỏ tọa ở nơi này tự sinh tự diệt, bỏ tọa sẽ đột nhiên không biết trước, gây ra trò cười lớn như vậy sao?

Mặt Niép Quân Hạo đen thui, còn chưa kịp bày ra vẻ bất mãn của mình, đã bị An Cần Du níu lấy vạt tới khu mua quần áo nam giới.

"Cô." Niép Quân Hạo mới vừa nói ra một chữ, trên mặt đã bị vài cái áo sơ mi trắng và quần dài thông thường ném đến đập lên mặt.

Niép Quân Hạo luống cuống tay chân nắm chắc quần áo, há miệng, còn muốn nói chuyện, lại thấy An Cần Du như con lốc đi tới một chỗ, cảm mấy cái quần lót nam giới ngắn nhỏ lên nhét vào trong tay Niép Quân Hạo, một lúc sau vung tay lên, thẳng tay đẩy Niép Quân Hạo vào phòng thử quần áo, bỏ lại một câu: "Anh thử những quần áo này trước một chút, tôi xem hiệu quả thế nào, không được đổi lại."

Đứt lời, đóng cửa phòng lại, để lại Niép Quân Hạo giương mắt nhìn một đống quần áo lớn nhỏ.

An Cần Du giải quyết Niép Quân Hạo xong lập tức xoay người sắp lại tới chỗ quầy mà mấy thiếu nữ nói chuyện trước đó, cố gắng nịnh nọt mấy nha đầu kia giảm giá cho mình một chút.

Đang trò chuyện nóng hổi, An Cần Du chợt cảm thấy bả vai bị người ta chọc chọc, cùng lúc đó đột nhiên sau lưng cũng truyền đến một giọng nói quen thuộc.

"Này, con lừa ngựa, cái này mặc thế nào?"

"Tôi đã nói rồi, tôi không phải. . ." An Cần Du có hơi tức giận quay đầu, vừa nhìn thấy đồ trên tay Niép Quân Hạo, đã hoá đá tại chỗ rồi.

Niép Quân Hạo mang về mặt vô tội kéo kéo quần lót tam giác rất co dãn trên tay, cau mày, rõ ràng có hơi nghi ngờ với sự ngạc nhiên của An Cần Du.

An Cần Du phục hồi tinh thần lại, vừa quay đầu đã thấy mấy thiếu nữ mới vừa nói chuyện với thật vui vẻ đã lộ ra vẻ mặt kinh ngạc đến ngây người nhìn về phía quần lót tam giác trong tay Niép Quân Hạo, về sau lại rất cực kì dâm trào phóng tằm mắt đi xuống, rõ ràng vô cùng tò mò rằng rốt cuộc cái người đàn ông không biết mặc cái đồ này có từng mặc nó bên trong không?

An Cần Du thấy thế yên lặng đưa tay che mặt, ngửa mặt lên trời cười một tiếng, bây giờ cô sửa lỗi, nói mình không biết tên đàn ông này còn kịp không?

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Ảnh Đế Mau Vào Trong Chén* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Phòng Thử Quần Áo Là Một Nơi Tốt.

Editor: Trịnh Phương

Mặt An Cần Du đỏ bừng vì mắc cỡ, cả người hóa đá trong chốc lát, còn im lặng hỏi ông trời. Sau đó, cô cắn răng, bước nhanh về phía trước kéo Niép Quân Hạo vẫn không biết bản thân đã gây ra chuyện cười rồi chạy thẳng đến phòng thử quần áo, lấy cánh cửa để ngăn lại ánh mắt nóng như lửa của những thiếu nữ kia, để lại một đám người trở mắt nhìn nhau hồi lâu mới xem như lấy lại tinh thần.

"Đến bây giờ mà vẫn còn có một người đàn ông không biết mặc quần lót như thế nào, thật ngượng ngùng."

"Không phải là tôi đã sớm cảm thấy người đàn ông kia quá đẹp sao, nhìn thế nào cũng thấy anh ta tuyệt không giống như người địa cầu. Bây giờ thấy anh ta thậm chí ngay cả quần lót cũng không biết mặc, tôi càng chắc chắn rằng anh nhất định là đến từ hành tinh khác."

Cô gái không ngừng kích động mới vừa nói xong liền bị người phụ nữ có vẻ lớn tuổi hơn ở bên cạnh đánh vào sau lưng một cái: "Lộn xộn cái gì, đã bảo

con đừng xem những bộ phim Hàn không dinh dưỡng kia rồi, rất dễ bị giảm trí thông minh."

Cô gái vừa bị đánh rất uất ức nhũ nhũ mày, buồn bã chìa tay về phía người phụ nữ, nói: "Bác cả."

"Nôn" Đáp lại cô gái là tiếng nôn mửa khó chịu của đám người đang vây xem ở bên cạnh, tiếp đó còn nhận thêm một cú đập vô cùng mạnh từ người phụ nữ, cô gái kia liền hoàn toàn bị đánh ngã xuống đất mà không dậy nổi.

"Tôi nói, tuổi của mấy đứa vẫn còn nhỏ nên không biết. Cái này gọi là tình thú."

"Tình thú?"

"Đúng vậy, người đàn ông kia vốn không phải là không biết mặc, mà là vì nếu anh ta làm bộ như vậy thì bạn gái của anh ta sẽ đi vào mặc cho anh ta. Mấy đứa quên rằng người đàn ông kia vừa làm gì trong tiệm chúng ta chứ. Vậy nên nói, nhìn người không thể chỉ nhìn bề ngoài."

Mọi người nghe vậy bừng tỉnh hiểu ra, liếc mắt nhìn nhau sau không hẹn mà cùng quay đầu nhìn về phía này đang lúc đóng chặt phòng thử quần áo, trên mặt tất cả đều nổi lên mấy phần rõ ràng mập mờ.

Mà lúc này, An Cẩn Du hoàn toàn không biết mọi người đã hoàn toàn hiểu lầm quan hệ của mình và Niếp Quân Hạo, cô vẫn đang đứng ở trong phòng thử áo, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng liếc nhìn Niếp Quân Hạo một cái, một tay cầm lấy một cái áo sơ mi trắng ném vào người Niếp Quân Hạo, buồn bực nói: "Trước tiên mặc cái này lên, đây là đồ mặc ở phía trên."

Niếp Quân Hạo không hiểu tại sao An Cẩn Du đột nhiên nổi giận lớn như vậy, hai mắt lóe lên, nhưng cũng không nói gì, tự ý bắt đầu cởi quần áo ra.

Ban đầu An Cẩn Du cũng không cảm thấy có gì khác thường, dù sao cũng chỉ là đổi quần áo mà thôi. Thời đại này có thể gặp rất nhiều đàn ông cởi trần mà chạy khắp nơi, chỉ cần không phải cởi toàn bộ đồ trên người thì đều không thể khiến cô bận tâm.

Nhưng cô nhanh chóng phát hiện mình sai rồi. Quần áo của Niếp Quân Hạo cũng không phải là quần áo rời gọn gàng như của hiện đại, mà là áo dài nam truyền thống. Bỏ đi tầng áo ngoài cùng và một tầng áo trong, trên người Niếp Quân Hạo không thể tránh khỏi tình huống chỉ còn lại có một cái áo lót cùng quần trong thật mỏng.

An Cẩn Du chậm chạp phát hiện ra việc này, sắc hồng trên mặt vất vả lắm mới biến mất giờ lại càng đỏ hơn, khiến An Cẩn Du sâu sắc cảm nhận được thế nào là đỏ đến phát sốt. Đây cũng không thứ khiến cô xấu hổ nhất, chuyện kể tiếp càng làm cho An Cẩn Du vẫn cố duy trì mấy phần tỉnh táo cũng thiếu chút nữa ném tiết tháo vào trong nước.

Giáo chủ đại nhân cởi xong áo khoác ngoài liền không hề ngại ngùng mà tiếp tục cởi luôn áo lót.

Trong khoảnh khắc đó, An Cẩn Du cảm thấy ngay cả hô hấp cũng gần như không còn, cảnh xương sườn nổi đầy lên trong dự liệu cũng không xuất hiện, hiện ra trước mặt cô là vóc người có tỷ lệ vô cùng cân xứng, cơ bụng sáu múi trong truyền thuyết hoàn mỹ không thể chệch vào đâu được.

Thành thật mà nói, thân hình của Niếp Quân Hạo gầy hơn những người đàn ông cao lớn không ít. Bởi vậy nên lần đầu tiên An Cẩn Du gặp anh đã cảm thấy thân hình này hợp với gương mặt đẹp mắt kia, vừa nhìn đã nghĩ anh là một tên mặt trắng dựa vào khuôn mặt để kiếm cơm. Lúc đó ai có thể nghĩ rằng dưới cơ thể nhìn thì gầy yếu như vậy lại che giấu sức mạnh lớn nhường đó chứ.

Mẹ kiếp, mặt đẹp như thế còn chưa tính, da cũng tốt như vậy, khiến người ta tức giận nhất chính là, vóc người anh vậy mà cũng vô cùng tốt. Cơ bụng sáu múi nha cơ bụng sáu múi, rốt cuộc là trên thân thể thon gầy này sao có thể mọc ra bắp thịt săn chắc như vậy, điểm này rất không khoa học!

Thật ra thì cũng không chỉ là cơ bụng sáu múi, mà là...

An Cẩn Du men theo sáu múi bụng nhìn xuống, thấy cánh tay lộ ra hai cơ bắp, từ đó liền liên tưởng xuống bên dưới.

An Cẩn Du cuống quýt bịt kín chớp mũi đáng thương của mình để phòng ngừa máu mũi bên trong không thể khống chế mà chảy xuống dưới, trong lòng không ngừng tự thôi miên chính mình: "An Cẩn Du, cô nhất định phải nhịn được- nhịn được- nhịn được, cô là một người có nghị lực vững vàng như núi, là một thanh niên sống có nguyên tắc, quyết không thể bị sắc đẹp hạ gục, quyết không thể..."

Đáng tiếc, lý trí nói như vậy, nhưng cảm tính lại thường đi ngược lại, nhất là khi đối diện với người bày ra tư thái mê người kia một cách vô ý thức thì cảm tính áp đảo lý trí gần như là lẽ đương nhiên.

Niếp Quân Hạo cũng không để ý tới sự khác thường của An Cẩn Du, hiện tại anh đang hết sức chăm chú vật lộn với chiếc áo sơ mi trắng ở trong tay. Thói quen ăn, mặc, ở, đi lại luôn được phục vụ khiến Niếp đại giáo chủ nghĩ chiếc áo sơ mi trắng gọn gàng hồi lâu cũng không thể nhìn ra cách mặc, quả quyết đưa áo sơ mi trắng trong tay cho An Cẩn Du, ý tứ vô cùng rõ ràng, chỉ là...

An Cẩn Du nhìn chiếc áo sơ mi trắng gần ngay trước mặt, thái độ không tự chủ được mà trở nên cứng đờ, theo bản năng hỏi: "Anh muốn tôi mặc giúp anh?"

Niếp Quân Hạo hơi giật mình, vẻ mặt cao ngạo, ý muốn nói "Nơi này còn có những người khác sao? Không phải cô thì là ai?".

Khóe miệng An Cẩn Du giật giật, nhưng vẫn thuận theo mà nhận lấy áo sơ mi, đi vòng ra sau lưng Niếp Quân Hạo, sau đó xò ồng tay áo vào hai cánh tay đã giang ra của anh, tiếp đó lại đi tới trước mặt Niếp Quân Hạo, đưa tay lên giúp anh cài khuy áo.

Không gian trong phòng thử đồ cũng không lớn, hai người chen chúc ở bên trong cũng không có quá nhiều không gian dư thừa, lại còn khá âm u, khiến cho Niếp Quân Hạo và An Cẩn Du càng đứng gần nhau hơn một chút.

Trong lúc đó, trước mắt An Cẩn Du là thân hình chuẩn đến từng milimet, bên tai là tiếng thở nhẹ từ phía trên, hơi thở của anh phả ra sau tai An Cẩn Du, cảm giác ngưa ngứa làm cô có chút không biết làm thế nào.

Không khí trong phòng thử đồ chợt trở nên có chút mập mờ. Đầu ngón tay của An Cẩn Du khẽ động, khăn trang đến nỗi cô gần như có thể nghe được tiếng tim mình đang đập thình thịch. Rõ ràng là chỉ cần dùng vài phút là có thể cài xong một hàng khuy áo kia, An Cẩn Du lại cảm thấy bản thân giống như đã trải qua cả một thế kỷ.

Thật vất vả mới có thể cài xong khuy áo, An Cẩn Du vừa muốn thở phào, chợt nghe được âm thanh của Niếp Quân Hạo truyền đến từ đỉnh đầu: "Được rồi, vậy tiếp theo phải mặc cái gì?"

Anh đã mặc xong quần áo, An Cẩn Du liền không để ý nữa mà ngẩng đầu lên nhìn, vậy mà lại vừa lúc đối diện với cái quần lót vụn rách trên tay Niếp Quân Hạo.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Ánh Đế Mau Vào Trong Chén* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Trêu Hoa Gheo Nguyệt Rồi!

Edit: hongheechan

Về mặt của An Cẩn Du nứt ra trong chớp mắt, cô làm trấn định nói: "Mặc xong áo thì đương nhiên là mặc quần."

An Cẩn Du không nghĩ tới, cô còn chưa dứt lời, người đàn ông đối diện lại cứ đương nhiên duỗi tay của mình đến phía dây lưng quần như vậy.

"Từ từ đã." An Cẩn Du quát to một tiếng, thấy Niếp Quân Hạo đang xoay đầu lại, có hơi kinh ngạc nhìn cô, sau đó gian nan nuốt ngụm nước miếng nói: "Cái này tự anh thay đi. Còn có cái này nữa."

An Cẩn Du nắm lấy quần lót trong tay Niếp Quân Hạo, cười khan nói: "Cái này là quần nhỏ, không khác với khổ trong của các anh lắm, cứ mặc vào là được. Nhớ đừng mặc ngược, còn nên nhớ đây là quần trong, là phải mặc ở bên trong rồi mặc cái quần kia bên ngoài, như vậy đó, tôi lần đây, anh cứ tự từ."

An Cẩn Du nói năng lộn xộn, sau khi ngượng ngùng giải thích xong về đề tài quần lót cho Niếp Quân Hạo, gương mặt đỏ lên khẽ ném quần lót trong tay thẳng đến trên mặt mỗ giáo chủ, tông cửa xông ra.

Chỉ để lại một cái đầu đội quần lót, giáo chủ mang về mặt ngạc nhiên một mình đối mặt với phòng thử quần áo trống rỗng, yên lặng không nói gì.

Sau một hồi lâu đầu ngón tay mới lấy quần lót trên đỉnh đầu xuống, nhớ lại chuyện ngu xuẩn mình làm ra trước đó, cả khuôn mặt cũng trở nên đỏ bừng.

An Cẩn Du vừa mới đi ra phòng thử quần áo đã tiếp nhận các loại ánh mắt mập mờ xuyên thấu đến từ bốn phía, nhất là khi màu đỏ bừng không kịp rút đi trên mặt cô càng làm cho một đồng quần chúng vây xem đoán mò.

"Quả nhiên là gừng càng già càng cay, lời nói vừa rồi của chị Trần thật sự trúng phóc, nhanh nhanh nhanh, giao tiền giao tiền, diennđ anlêq uyđ ôn lúc này ai đánh cuộc một cây dưa chuột mua ở khu rau quả bên cạnh, còn không mau đi mua."

An Cẩn Du: "...". Các cô nương, ban ngày mà các cô buồn bán như vậy là không tốt, giờ làm việc lại đục nước béo cò còn đánh cuộc công khai, chẳng lẽ các cô không sợ ông chủ nhất thời vui mừng xông đến làm cho tất cả các cô đều cuốn gói về nhà ăn bám sao?

Rốt cuộc những thiếu nữ bên cạnh còn quá non nớt, từng người bắt đầu dĩ mớ ra mấy đồng tiền xu, lúc sau không hẹn mà cùng nhìn trời một góc bốn mươi lăm độ, ưu thương nói: "Ài, rốt cuộc cũng là chúng ta quá đơn thuần, chúng ta không hiểu được thế giới của người lớn."

Thâm ý ẩn chứa trong lời nói khiến An Cẩn Du thật sự không nhìn được lại xấu hổ đỏ mặt một hồi, mà lúc này những thiếu nữ chỉ sợ thiên hạ không loạn bên kia lại vẫn chưa thỏa mãn mà bắt đầu nghị luận.

"Nhưng thật sự là quá tốt, quả nhiên trên cõi đời này, không phải tất cả đàn ông tốt đều chạy đi yêu đàn ông rồi, tôi con mẹ nó lại tin tưởng vào tình yêu rồi."

"Được, dù tất cả đàn ông trên cõi đời này đều là đàn ông tốt cũng không nhất định tới phiên cô."

"Này này này, chị Chi, làm sao chị có thể nói những lời mang tính hủy diệt làm thương tổn tâm hồn nhỏ bé yếu đuối của em như vậy được, nó cực kì có

khả năng sẽ tạo thành ám ảnh đối với đời sống tình cảm tương lai của em sau này đó, chị Chi, chị phải phụ trách với em."

"Cút."

An Cần Du quần, nhưng nghe mấy thiếu nữ kia bán manh vô hạn ở đó như vậy, thảm thán trong lòng một tiếng mình thật sự già rồi, thế mà lại không hiểu được rốt cuộc người trẻ tuổi bây giờ đang suy nghĩ cái gì chút nào cả, quả nhiên sự khác nhau của cả một thế hệ không dễ dàng bù đắp như vậy.

Bị các thiếu nữ quấy rối như vậy, An Cần Du lại tỉnh táo không ít, vừa thờ phào một cái tìm nơi thanh tịnh để ổn định tâm tình của mình, vừa chờ Niếp Quân Hạo ra ngoài từ trong phòng thử áo.

Đại khái qua chừng bảy tám phút, cửa phòng thử quần áo chọt cọt kẹt một tiếng, hấp dẫn sự chú ý của tất cả mọi người, xa xa mọi người nhìn thấy một bóng dáng thon dài đi ra khỏi cửa từ bên trong.

An Cần Du kinh ngạc nhìn người đàn ông lúc này đã khác hẳn trước kia, trong chốc đó, cô không thể không thừa nhận thượng đế cũng không phải đều công bằng với mọi người.

Chàng trai đi ra từ trong phòng thử áo, trên đầu là tóc đen gọn gàng, cao gầy mà khỏe khoắn, lực hút của thân thể mạnh mẽ kích thích thần kinh thị giác mọi người tại đây, làm cho người ta cảm thấy dù người trước mắt mặc trên người áo sơ mi trắng giá rẻ nhất cũng là một công tử quý tộc. Trên khuôn mặt tinh xảo của chàng trai mang theo vài phần không kiên nhẫn, cùng với cái cằm hơi nhếch lên cao, và với tư thế nhàn tản một tay hơi cong lên cầm ở trong túi quần jeans tím than, làm cho chàng trai tăng thêm mấy phần bướng bỉnh khiến lòng người lẩn lộn.

Từ một thoáng Niếp Quân Hạo ra ngoài, cả người trong khu mua quần áo đều lui tới cửa, khách cũng vậy, nhân viên cũng thế, tất cả đều kinh ngạc dừng động tác trong tay lại, ngẩn ngơ nhìn công tử quý tộc như đi nhầm vào khu bình dân này.

Nhất thời, thời gian giống như đột nhiên dừng lại, cả khu mua quần áo an tĩnh đến ngay cả tiếng cây kim rơi xuống đất cũng rõ ràng khác thường. Cho đến khi mõ giáo chủ không nhịn được mở miệng mới xem như đã phá vỡ trầm mặc này, làm thời gian đồng hồ cát bắt đầu vận chuyển lần nữa.

"Ha ha, tiểu lừa ngọc, cô đã bị vẻ tuyệt đại phong hoa của bốn giáo chủ làm cho thần hồn điên đảo sao? Yên tâm, chỉ cần về sau sau cô hầu hạ bốn giáo chủ thật tốt, bốn giáo chủ sẽ không ghét bỏ cô dung mạo xấu xí hay tay chân hậu đậu."

An Cần Du: "..."

Niếp Quân Hạo thấy An Cần Du không trả lời hồi lâu, nhú nhú mày khẽ gọi một câu lần nữa: "Tiểu lừa ngọc không phải là thấy ngu rồi chứ?"

"Niếp Quân Hạo."

"Ừ."

"Anh vẫn nên đừng mở miệng thì hơn." Trước khi mở miệng là nam thần, sau khi mở miệng thì lập tức biến thành nam thần kinh, còn là nam thần kinh khiến người ta muốn đánh một trận.

Niếp Quân Hạo: "..."

Xét thấy vóc người đẹp, giá trị nhan sắc lại cao, vẻ ngoài của đàn ông chính là cái giá bên ngoài. An Cần Du lập tức cất bộ quần áo cổ trang của Niếp Quân Hạo vào trong túi, chuẩn bị mua cho Niếp Quân Hạo áo tắm cùng cỡ. Kết quả lại thấy một em gái ở bên cạnh nhiệt tình đẩy mạnh tiêu thụ, biết được loại một cái áo sơ mi trắng 15 đồng đang làm hoạt động khuyến mãi, mua ba được tặng một cái quần lót mười đồng, An Cần Du cắn răng nhịn đau mua cho Niếp Quân Hạo ba cái áo.

Cũng may sau nhờ vào việc An Cần Du uốn ba tấc mà không nát lưỡi, cộng thêm chiêu bài Niếp Quân Hạo sáng loang loáng này làm biển hiệu, đầu óc những thiếu nữ kia choáng váng, làm ưu đãi đặc biệt một phen.

Sau đó, An Cần Du uyển chuyển cự tuyệt yêu cầu chụp ảnh chung của mấy cô gái kia, xốc túi lên lôi Niếp Quân Hạo rồi đi như chạy nạn khỏi cái siêu thị khiến cho cô "mặt hồng tim đập" này.

Mấy thiếu nữ tại quầy nhìn bóng lưng hai người đã đi xa, cực kì tiếc nuối xúm lại lần nữa, nhỏ giọng oán trách.

"Ai nha, thật là hẹp hòi, không phải là tôi chỉ muốn chụp một kiểu ảnh với anh trai đẹp này một cái thôi sao? Nhìn bộ dáng bạn gái anh ta cứ như lâm đại địch vậy, giống như tôi muốn nuốt sống anh ta không bằng."

"Em cũng đừng có oán trách, nếu bạn trai chị lớn lên như vậy, chị cũng sẽ không nguyện ý để cho người ta đụng."

"Chị vẫn còn muốn tìm bạn trai như vậy sao?"

"Tiểu Chi Chi, em muốn ăn đòn có phải không?"

"Ừm, chị Tú, em sai rồi em sai rồi, đừng đánh nữa mà."

"Nhưng mà, thật sự đáng đáp trai đẹp mới vừa đó cực kì đẹp mắt, hơn nữa vóc người này, quả thật còn tốt hơn những nam minh tinh nổi tiếng quốc tế,

nhưng đáng tiếc là không xin chụp chung được."

"Không có ảnh chụp chung cũng không cần gấp gấp, tôi mới không nói cho các cô biết tôi mới vừa chụp ảnh đâu, hắc hắc he he."

"Thật sao? Cho tôi một tấm."

"Tôi cũng muốn tôi cũng muốn."

"..."

Tốp con gái kích động không thôi vui ở phía sau quầy cùng xem hình, cho dù là họ hay là hai người An Cần Du đi ra khu mua đồ cũng chưa từng phát hiện. Ở lúc khi hai người An Cần Du đi ra cửa siêu thị, một bóng người nhàn nhã đi ra từ khu mua quần áo khác bên cạnh.

Mặt của người kia bị mắt kính to lớn che đi hơn phân nửa, nhìn không rõ, trong tay cầm một cái điện thoại di động, trên màn hình thật to kia là hình người phóng lớn, nếu nhìn kỹ sẽ lập tức phát hiện, bức ảnh này là ảnh mỹ nam cổ trang vừa nhắc lên sóng gió ở trên mạng cách đây không lâu.

Người nọ đối chiếu Niếp Quân Hạo cách đó không xa với người trong bức ảnh một phen, khóe môi chậm rãi gọi lên nụ cười nhạt bí hiểm: "Thì ra là anh nha."

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Anh Để Mau Vào Trong Chén* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Bạn Trai Cùng Bạn Là Con Trai

Editor: Trịnh Phuong

Giải quyết xong vấn đề hình tượng của Niếp Quân Hạo, cuối cùng An Cần Du cũng yên tâm hơn một chút, đi trên đường cùng Niếp Quân Hạo cũng không cần lo lắng sẽ làm người khác quá chú ý. Mặc dù là với dung mạo của Niếp Quân Hạo, cho dù có đổi thành trang phục hiện đại thì cũng hấp dẫn rất nhiều ánh mắt của người đi đường, nhưng ít ra sẽ không bị nhìn giống như người ngoài hành tinh.

An Cần Du sợ người khác làm phiền cho nên đã cự tuyệt vô số em gái muốn tới gần, thật sự là không nhìn được mà ngược mắt nhìn qua khuôn mặt không biểu cảm của Niếp Quân Hạo một cái.

Bản thân Niếp Quân Hạo rất vô tội, không hiểu mình đã đắc tội người phụ nữ vui giận thất thường này vào lúc nào. Người xưa nói quả nhiên không sai, cũng chỉ có con gái và tiểu nhân là khó nuôi.

Thật vất vả thì An Cần Du mới giải quyết xong những đàn ong bướm tập nập bu tới, lại vô cùng thâm tâm mà gặp vị oan gia ngõ hẹp mà gặp được lão rùa đen là lão Phong ở cửa chung cư.

Lão Phong đang ngồi chồm hổm trên mặt đất bàn tán về chuyện nhà người khác cùng ông bạn già của mình, vừa mới ngẩng đầu liền thấy An Cần Du trở lại cùng một thiếu niên vô cùng anh tuấn, hai mắt bỗng chốc sáng lên, lập tức liền kéo lão rùa đen tới chào hỏi.

"Ai, Du nha đầu." Khi tiếng nói đầu tiên của lão Phong phát ra, An Cần Du rốt cuộc cũng phát hiện ra sự hiện hữu của lão, sắc mặt trầm xuống, muốn đi đường vòng cũng không kịp nữa rồi.

Niếp Quân Hạo có chút kỳ quái liếc mắt nhìn người vội vàng chạy tới cách đó không xa, là một lão già nho nhã yếu đuối không có một chút lực sát thương nào, trong bụng nhất thời trở nên phòng bị. Lão đầu này không phải là cao thủ chứ? Nhưng nhìn bước chân của lão không hề giống người tập võ, chẳng lẽ là lão tiên bối đã tu luyện đến cảnh giới phản phác quy chân*?

*Phản phác quy chân: Nghĩa là điểm cao nhất cũng chính là điểm xuất phát, được ứng dụng trong rất nhiều lĩnh vực. Trong võ học, nó có nghĩa là đạt tới cảnh giới "Tối thượng" trong truyền thuyết, quên đi tất cả võ học trong thiên hạ, bản thân đã không còn chiêu thức cụ thể, chỉ dựa vào ý cảnh mà đơn giản xử lý.

Nghĩ như vậy, Niếp Quân Hạo đi tới cạnh trước mặt An Cần Du, ở chung một ngày nay, Niếp Quân Hạo hiển nhiên xếp người phụ nữ cung cấp đồ ăn cho anh vào trong phạm vi bảo vệ của mình.

An Cần Du cũng bị hành động này của Niếp Quân Hạo làm cho sợ hết hồn, ngay sau đó rồi lại hiểu được, đoán chừng là một lão đầu quá mức đường đột xông tới đã chạm vào dây thần kinh nhạy bén đối với người ngoài của anh rồi.

Vậy mà, An Cần Du biết rõ chân tướng cũng không có cảm giác được có gì không đúng, cô nhìn thấy ý tứ mập mờ nho nhỏ trong mắt lão Phong cũng đã đủ nói rõ vấn đề.

"Du nha đầu, thiếu niên này là..." Ánh mắt lão Phong giống như tia X-quang quét thân thể hai người một lượt rồi nhanh chóng thu lại, trong mắt đều là ý

tứ mập mờ cùng hài hước. Cái nhìn chăm chú của lão Phong quá mức rõ ràng khiến An Cẩn Du chợt nhớ tới mấy lời nói của lão vào hôm qua, sắc mặt lúc này liền trở nên âm trầm, mặt đen thui nói: "Anh ấy chỉ là một người bạn của tôi, lão đừng suy nghĩ lung tung."

"Ta vốn cũng không nghĩ vậy, chỉ là sao Du nha đầu cháu lại hấp tấp như vậy, rõ ràng là giấu đầu lòi đuôi rồi. Ta thấy ngôi sao tinh duyên của cháu có biến động trong mấy ngày này, tất phải... Ừm ừm ừm..." Lão Phong cười đều nhìn hai người, vừa định lặp lại những lời nói của ngày hôm qua thì đã bị An Cẩn Du nhanh tay lẹ mắt lấy ra một quả táo trong túi đồ mà nhét vào trong miệng lão.

"Ăn của lão đi, không có chuyện gì thì đừng nói lung tung, cẩn thận tạo ra họa sát thân." Còn nếu hoa đào của mình là người bên cạnh này thì cô thà làm gái lơ thì, cô chỉ muốn tìm một người có thể bảo vệ mình, cho mình cảm giác an toàn cả một đời, chứ không phải là muốn tìm một người về nhà để bàn thân hầu hạ.

Lão Phong chợt bị một vật chặn miệng, vừa định oán trách thì phát hiện đó chính là táo mình thích ăn nhất, lập tức vui vẻ. Không để ý đến chuyện An Cẩn Du tròn mắt nhìn mình, ra vẻ thần bí đi tới bên cạnh Niếp Quân Hạo, cười nói: "Tiểu tử, thật tinh mắt, Du nha đầu để ý tới cậu thì chính là do cậu có phúc. Đừng nhìn Du nha đầu của chúng ta như vậy, thật ra thì con bé chính là một người miệng cứng lòng mềm, cậu nên khoan dung với nó một chút, sau này sẽ biết được điểm tốt của nó."

An Cẩn Du thấy lão Phong lại dám nói với Niếp Quân Hạo như vậy ở trước mặt mình, mặt lập tức đỏ bừng lên, tiến lên kéo Niếp Quân Hạo lại, nói: "Ăn một quả táo lớn như vậy cũng không ngăn được miệng của lão, anh đừng lão nói bậy, đi thôi."

Lão Phong thấy An Cẩn Du thẹn quá hóa giận nhưng cũng không muốn thả cô đi như vậy, ý mình lớn tuổi hơn mà tiếp tục chặn ở trước mặt hai người An Cẩn Du, tấm mặt mo cười thành một đóa hoa mặt trời nhăn nhúm, nói: "Chớ vội đi nha, Du nha đầu, thời tiết hôm nay rất tốt, buồn bực ở trong nhà không có chút thú vị, vậy thì cháu liền dẫn người bạn trai này đi chơi cùng ta đi."

"Bạn trai em gái lão, anh ta chỉ là bạn nam bình thường." An Cẩn Du gầm nhẹ một tiếng, tấm mặt rồi xuống một chút, quét con mắt qua người lão rùa đen, cười lạnh một tiếng: "Lão rùa đen già cùng con rùa đen nhỏ, ai muốn đi chơi với mấy người chứ, đi đi đi đi." Dứt lời, cô không thèm để ý tới nữa, lôi Niếp Quân Hạo đi vào trong nhà.

Để lại lão Phong đứng tại chỗ gặm quả táo, cái nhìn đầy thâm ý hướng về bóng lưng của hai người, về mặt tươi cười.

"Bạn trai cùng bạn là con trai có khác nhau sao?" Bóng dáng của ông Phong vừa mới rời khỏi tầm mắt, Niếp Quân Hạo lập tức có chút hiếu kỳ mà hỏi.

An Cẩn Du có chút sùng sốt nhìn cặp mắt phượng vô cùng đẹp của Niếp Quân Hạo, không biết sao chợt nhớ lại trước đây không lâu đang thử trong áo bên trong thấy, sắc mặt trắng xanh đỏ lên, ho nhẹ một tiếng nói: "Không khác nhau gì cả người không có việc gì hỏi nhiều như vậy làm cái gì mau trở về rồi, này cũng gần trưa rồi, có còn muốn ăn cơm hay không?"

Nói xong, có chút thẹn quá thành giận giờ lên đồ liền chạy về, căn bản không dám tiếp tục sóng vai cùng Niếp Quân Hạo.

Mặc dù Niếp Quân Hạo không hiểu vì sao An Cẩn Du lại nói đến đề tài này lại trở nên giống như một con mèo nhỏ xù lông, bộ lông toàn thân đều dựng ngược lên mà không ngừng chống cự, nhưng cũng không dây dưa nữa. Dù sao thì anh cũng muốn ăn những món ăn thơm phức kia hơn so với vấn đề này.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Ảnh Đế Mau Vào Trong Chén* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Nhất Định Là Phương Thức Mình Mở Cửa Không Đúng!

Edit: hongheechan

Xét thấy hình tượng Niếp Quân Hạo trước khi xa cửa và sau khi ra cửa đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất, sau khi hai người về đến nhà, Tiền Đa Đa nghe tiếng lập tức xuất hiện, vừa nhìn thấy Niếp Quân Hạo thì còn nghi ngờ một chút, sao chủ nhân lại mang một người đàn ông xa lạ về?

Nhưng rất nhanh sau đó Tiền Đa Đa đã nhận ra người trước mắt chính là tên đàn ông hư đã bắt nạt chủ nhân nhà nó, dù sao dung mạo của một người có biến đổi như thế nào, nhưng thật sự không thể dễ dàng thay đổi phương diện phong cách cử chỉ, mặc kệ người đàn ông này biến thành như thế nào, vẫn luôn hoàn toàn chọc người ghét như trước.

Nghĩ như vậy, Tiền Đa Đa tự nhiên không cấp cho Niếp Quân Hạo được cái sắc mặt tốt gì, thân thể tròn vo nhỏ bé quay ngoắt lập tức đi tới trong ổ chó của mình ngồi chồm hổm xuống, để lại cái mông của nó với Niếp Quân Hạo.

Rõ ràng Niếp Quân Hạo cũng phát hiện địch ý của ổ chó với mình, chẳng qua từ trước đến giờ, với loại sinh vật như con chó này thì xin miễn thứ cho kẻ bất tài như anh, nếu Tiền Đa Đa không chủ động trêu chọc anh trước, thì anh cũng không tự nhiên lại tự mình chuốc lấy cực khổ. Tuy nói như thế, anh cũng không ngại bài xích với loại sinh vật này, nhất là với con chó đầy địch ý không hợp với mình như này.

Kết quả là, một người một chó cùng ở chung một mái nhà, cuối cùng đã đạt thành nhận thức chung, làm cách nào cũng phải đưa tên đàn ông hư/con chó này đuổi ra ngoài.

An Cần Du lại không để ý đến khí thế quý dị của một người một chó cùng nhìn rồi cùng thấy ghét, xoay người vào phòng bếp nhỏ vo gạo đặt nồi, lúc sau ngẩng đầu liếc nhìn trên đồng hồ báo thức trên đỉnh đầu, khi phát hiện thời gian còn sớm, gia vị bên trong phòng bếp cũng có không ít thứ đã thấy đấy, vội ra khỏi phòng bếp nhỏ, liếc mắt nhìn Niếp Quân Hạo ngồi trên sofa nói: "Tôi đi ra ngoài mua chút đồ, anh cứ ngồi ở đó, nhàm chán thì có thể xem TV."

"TV?"

"Chính là cái trước mặt anh đó, điều khiển ti vi ở trên bàn cạnh ghế sofa, cứ nhấn cái nút màu đỏ trên đó được. Thật sự không biết thì để Tiền Đa Đa giúp anh, nó cũng khá thành thạo cái này rồi." Nói xong, An Cần Du cũng không để ý tới phản ứng của Niếp Quân Hạo, đóng cửa lại.

Nhưng mà, An Cần Du cũng không nghĩ tới, chân trước cô vừa bước ra khỏi cửa phòng của mình, chân sau nhà của cô lập tức gặp phải hủy diệt.

Sau khi mua xong gia vị cần mua thêm ở quầy bán đồ lật vật dưới lầu, An Cần Du liếc mắt nhìn mặt trời treo trên cao bên ngoài, nghĩ nếu đã đến nơi rồi, không bằng lại chạy đi xem dạo nhà Diệp Sơ Tinh sống như thế nào.

Diệp Sơ Tinh cũng coi như là một cô gái quen biết nhiều năm kiêm bạn tốt của An Cần Du, hai người từ cấp hai, cấp ba đã bắt đầu ở chung một lớp. Ở trong thành phố này Diệp Sơ Tinh có một căn phòng nhỏ cha mẹ để lại cho, sau đó lúc hai người ra ngoài làm việc, Diệp Sơ Tinh vốn định bảo An Cần Du dời qua ở chung với cô.

Sau khi An Cần Du tốt nghiệp ở trong nhà Diệp Sơ Tinh một thời gian ngắn, nghĩ nếu sau này Diệp Sơ Tinh mang bạn trai về nhà, mình lại luôn luôn ở trong nhà người ta cũng không phải là chuyện tốt. Nói cho cùng vẫn nên có cái ổ của mình mới phải, vì vậy gần đây lại đi tìm gian phòng ốc để thuê, dọn ra ngoài.

Bây giờ An Cần Du ở tòa nhà cạnh Diệp Sơ Tinh, hơn nữa còn ở tầng lầu trên giống nhau, thường ngày không có việc gì sẽ mở cửa đi đến nhà nhau, nhìn một chút xem gần đây đối phương sống như thế nào.

Lúc An Cần Du đi tới trước cửa nhà Diệp Sơ Tinh, lại phát hiện cửa chính của nhà Diệp Sơ Tinh không đóng, chỉ khép hờ.

Thói quen thăm nhà, An Cần Du cũng không kiêng dè, vừa mở cửa vừa hô to một câu: "Tiểu Tinh, mình tới thăm cậu, sao cửa chính nhà cậu lại không đóng vậy? Nếu người xấu đột nhiên xông vào thì làm thế nào hả?"

An Cần Du đẩy cửa vào, giọng vào tầm mắt cô cực kì rõ ràng là hai nam nữ có cử chỉ thân mật, nam cực kì thanh thản ngồi trên ghế sa lon, mà nữ lại ngồi ở trên đùi người nam đó.

"Thôi rồi." Toàn thân An Cần Du cứng đờ, thái độ hóa đá rồi nứt nẻ trong chớp mắt. Một hồi lâu trôi qua mới chợt thức tỉnh hô to một tiếng: "Tôi đi nhầm cửa." Bịch một tiếng, đóng cửa lại lần nữa.

"Đáng chết, làm sao lại đi sai cửa nhà đây? Nhìn thấy cái loại hình mắc cỡ đó thì nhất định bị đau mắt hột mắt." An Cần Du bùm mặt nói nhỏ hít sâu vào một hơi, đang chuẩn bị quay người đi, chợt ngẩng đầu liếc nhìn bảng số nhà trên đỉnh đầu.

A ma, không có sai mà, rõ ràng bảng số cửa nhà này chính là mã số nhà của Tiểu Tinh nhà cô, bản thân cô không đến mức đi nhầm tòa nhà chứ, hay Tiểu Tinh không nói tiếng nào đã cho người khác mượn phòng ở rồi?

Ôm đầy bụng nghi ngờ trong lòng, đầu ngón tay An Cần Du lại kéo cửa chính ra trước mặt một lần nữa.

Rõ ràng hai người trong phòng cũng bị sự xuất hiện của An Cần Du làm cho sợ hết hồn, lúc An Cần Du kéo cửa chính ra lần nữa, mơ hồ còn có thể nghe được một tiếng nói hơi chút phản kháng và thẹn thùng quen thuộc.

"Anh đừng thế! Tiểu Du vừa thấy được, nhất định đã hiểu lầm, em phải đi tìm cô ấy nói cho rõ ràng."

Ngay sau đó lại nghe thấy một giọng nam dịu dàng lại mang theo vài phần hài hước, thật giống như cúi đầu dụ dỗ đối phương: "Đừng gấp, không có chuyện gì đâu, đợi anh đi với em rồi cùng giải thích với cô ấy."

Trong lúc nói chuyện, hai người hoàn toàn không chú ý cửa chính mở ra lần nữa, cho đến...

"Hai người." Về mặt An Cần Du kinh ngạc đến ngầy người nhìn tư thế mập mờ khác thường giữa hai người, sợ run trong chốc lát, lại dùng sức vung cửa chính cảm trong tay lần nữa.

Vang ầm một tiếng, hai người bên trong nhà: "..."

"Nhất định là phương thức mình mở cửa không đúng! Làm sao lại nhìn thấy Tiểu Tinh dịu dàng hiền thực, thanh tú khả ái nhà chúng ta có tư thái xinh đẹp như vậy, ngược ngùng ngồi ở trên đùi một người đàn ông xa lạ, nhất định là mắt của mình hỏng rồi, nhất định là vậy, nhất định là vậy. Nhìn lại một lần nữa, đúng, phải nhìn lại một lần nữa, một lần cuối cùng."

Bản thân lại nhìn thấy cảnh tượng trong khét ngoài sống kia, lời nói của An Cẩn Du đã không còn mạch lạc, hít thở sâu nhiều lần, rốt cuộc lấy hết dũng khí lại kéo cửa chính ra một lần nữa, đương nhiên, tất cả trước mắt đều không thay đổi.

Hiển nhiên Diệp Sơ Tinh cũng bị cử động hai lần ba phen của An Cẩn Du dọa sợ, thân thể cứng lại xoay đầu lại nhìn về phía An Cẩn Du, khẽ gọi một tiếng: "Tiểu Du."

Diệp Sơ Tinh vừa mở miệng đã hoàn toàn đánh nát may mắn trong lòng An Cẩn Du, An Cẩn Du vô cùng đau đớn mở mắt nhìn tư thái mập mờ của hai người, lúc này thân thể phát huy kỹ năng mơ mộng vô hạn của tác giả, tưởng tượng ra tiết mục cầu huyết một ác bá chèn ép phụ nữ đang hoảng, bức người lương thiện làm kỹ nữ.

Không nghĩ ngợi chút nào đã cao giọng hét lớn một câu: "Cầm thú, mau buông cô ấy ra!"

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Ảnh Đế Mau Vào Trong Chén* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Mẹ Vợ Gặp Con Dâu?

Editor: Trịnh Phương

Mấy phút sau, bên trong phòng khách nhà Diệp Sơ Tinh, An Cẩn Du khoanh tay trước ngực, gương mặt lạnh lùng ngồi trên ghế salon, ở đối diện với cô là Diệp Sơ Tinh đang ngồi bần thần lo lắng cùng với một thiếu niên xa lạ mà cô chưa từng gặp.

Nhìn sơ qua thì thiếu niên này cũng không khác Diệp Sơ Tinh nhiều lắm, từng cử động đều mang theo lực hấp dẫn thành thực đặc biệt của phái nam, khiến mọi người chú ý. Hơn nữa, từ ánh mắt dịu dàng có thể vắt ra nước mỗi khi nhìn vào Diệp Sơ Tinh kia là cô có thể nhìn ra người đàn ông này cũng có mấy phần thật lòng, nhưng những thứ này đều không phải là điều quan trọng nhất, quan trọng là dáng dấp của người đàn ông này quá đẹp

An Cẩn Du còn tưởng rằng loại đàn ông đẹp như bước ra từ tranh vẽ giống như Niếp Quân Hạo đã đủ khoa trương, lại không nghĩ rằng người đàn ông trước mắt này so còn khoa trương hơn cả Niếp Quân Hạo.

Nếu như nói bề ngoài của Niếp Quân Hạo được người hiện đại gọi là anh tuấn, thì người đàn ông trước mắt này cũng chỉ có thể dùng hai chữ “yêu nghiệt” để hình dung

Làn da của người thiếu niên trước mắt này có so với nước da trắng nõn như trứng gà mới bóc vỏ của những minh tinh trên ti vi, có dáng người hoàn mỹ hơn so với những diễn viên dựa vào khuôn mặt kiếm cơm trên ti vi, còn có ngũ quan tinh xảo hơn so với những vị thần Hy Lạp được miêu tả đặc sắc, quan trọng nhất là trên người của người này tràn ngập khí chất thanh tao, nhã nhặn như có như không, giống như hoa sen tuyệt nở rộ ở trên núi tuyết Cao Lĩnh, cao thượng đến không thể khinh nhờn, làm cho người ta vừa nhìn liền biết anh ta nhất định không phải người bình thường.

An Cẩn Du vẫn cho là Diệp Sơ Tinh đã rất có tư thái mỹ nhân, rất nhiều người ngồi ở bên cạnh cô ấy đều sẽ bị ánh sáng trên người cô ấy làm lu mờ sự tồn tại của những người đó. Nhưng người này lại khác, anh ta chỉ tùy ý ngồi bên cạnh Diệp Sơ Tinh lại khiến ánh mắt người ta không thể tự chủ mà di chuyển theo anh ta.

Người như vậy, rốt cuộc là làm thế nào mà có thể dính líu chuyện gia đình với bạn tâm tình thân thiết quan trọng nhất mà mình lại không hề biết một chút gì vậy?

"Tiểu Du." Sự trầm mặc của An Cẩn Du hiển nhiên đã khiến Diệp Sơ Tinh càng lo lắng hơn, rụt rè gọi An Cẩn Du một tiếng.

An Cẩn Du nghe được âm thanh này thì bỗng rút lại ánh mắt thù địch vốn dán trên người thiếu niên đối diện, ho nhẹ một tiếng nói: "Trời nóng quá, tớ cảm thấy hơi khát."

Thiếu niên đối diện hiểu ý, nụ cười trên mặt không thay đổi, lễ độ đứng lên, nói: "Hai người tán gẫu, tôi đi pha trà."

"Ừ." An Cẩn Du vừa thấy bóng dáng thiếu niên vừa biến mất trong phạm vi mắt nhìn, cọ một cái rồi chạy đến bên cạnh Diệp Sơ Tinh, nắm tay cô ấy, hỏi: "Chuyện gì xảy ra? Sao cậu đã đột nhiên có người đàn ông tốt hơn rồi, sao tớ lại không biết gì hết vậy? Hơn nữa, vừa này hai người..."

"Tiểu Du, cậu đừng hiểu lầm, vừa rồi chúng tớ chỉ là vì tớ không cẩn thận nên bị ngã, anh ấy đỡ tớ mà thôi."

"Trùng hợp như vậy." An Cẩn Du nhìn chằm chằm khiến mặt Diệp Sơ Tinh muốn mở hoa, hiển nhiên là vô cùng hài lòng đối với lời giải thích này: "Vậy các cậu không phải loại quan hệ kia?"

"Đúng ặc, không phải."

"Rốt cuộc phải hay không?"

Diệp Sơ Tình dừng một chút, đỏ mặt đỏ trả lời một câu: "Là loại quan hệ đó, nhưng chuyện vừa rồi không phải như cậu nghĩ."

Trên mặt An Cẩn Du xẹt qua một tia sáng tò, đầy thâm ý nhìn Diệp Sơ Tình một cái, tiếp tục hỏi: "Bao lâu rồi?"

Diệp Sơ Tình trầm tư chốc lát: "Ừm, đại khái là năm tháng."

An Cẩn Du ngẩn ra. Năm tháng trước không phải là lúc Hạ Vũ Tình tỉnh lại sao? Không trách được quan hệ của Diệp Sơ Tình cùng Hạ Vũ Tình tốt như vậy, lúc đó cô rất ít khi gặp được Diệp Sơ Tình, Hạ Vũ Tình mới xuất viện mấy ngày được ăn đồ ăn ngon theo cách hầm cách thủy, vì thấy thích nên sang đây thăm cô ấy. Thì ra là nguyên nhân này.

"Năm tháng nay anh ấy đều ở đây."

Diệp Sơ Tình không thể nói dối được bạn nên liền gật đầu một cái, mặt càng đỏ hơn.

Thấy cái gật đầu này của Diệp Sơ Tình, An Cẩn Du mới chợt nhớ ra, trong mấy tháng này, lần đầu tiên mình tìm Hạ Vũ Tình chính là vì cục diện rối rắm gấp gáp kia, sau lại bị các loại chuyện vụn vặt quán thân, căn bản đều là Diệp Sơ Tình chạy tới tìm mình, mình rất ít khi chủ động tới tìm cô ấy, cho nên mới bỏ sót chuyện trong nhà Diệp Sơ Tình lại có đàn ông ở này.

Chỉ là, Diệp Sơ Tình cũng phải chịu trách nhiệm nha. Chuyện lớn như vậy nhưng bạn thân từ đầu đến cuối đều chưa từng thông báo cho chính mình là một một tiếng, nếu không phải mình nhất thời vui mừng nên tới đây thì còn không biết bản thân sẽ bị lừa gạt tới khi nào đâu.

"Nói thật ra, Tiểu Tình, cậu biết lai lịch của người kia không?" Mới vừa nhìn người thiếu niên kia nửa ngày, cô làm thế nào cũng không thấy anh ta giống một người bình thường. Trong lòng An Cẩn Du bổ sung, chỉ sợ bạn thân yêu đơn thuần nhà cô bị con nhà giàu đời thứ hai chơi đùa.

"Ừm, tạm tạm, tớ nhất được anh ấy ở con hẻm chung cư bên kia từ năm tháng trước, anh ấy là người tốt, đối với tớ cũng rất tốt."

Diệp Sơ Tình càng nói càng nhỏ, trên mặt là vẻ hạnh phúc khi rơi vào bẫy tình không thể che giấu của nữ sinh nhỏ tuổi, nhưng cũng là một tiếng chuông báo động đối với An Cẩn Du.

Người bình thường đều nhất một thứ gì đó có ích chứ không để ý đến mấy thứ xui xẻo hay kì quái, sao có thể nhất được một người lớn sống sờ sờ ở giữa ban ngày. Sao cô cảm thấy có chút tà môn vậy? Thật ra thì cô cũng nhất được một người, nhưng đó là một chuyện ngoài ý muốn, trên đời này làm gì có nhiều cái ngoài ý muốn như vậy. Hơn nữa, sự thật chứng minh khi không lại nhất được một người sống sờ sờ cũng chưa hẳn là chuyện tốt, nhìn cô của bây giờ một chút đi, nhất thế nào lại bị thua lỗ như vậy chứ. T_T

An Cẩn Du càng nghĩ càng thấy phải chuyện này kỳ lạ, càng nghĩ càng thấy bạn thân yêu nhỏ nhắn của mình bị người ta lừa. Cô vừa định hỏi thăm tiếp, lại nghe được một loạt tiếng bước chân truyền ra từ bên trong, nhân vật chính trong câu chuyện của hai người bùng trà đi ra.

An Cẩn Du lạnh lùng nhìn thiếu niên vô cùng có tư thái chủ nhân đặt ly trà ở trước mặt hai người, cười nhạt mà nói một câu: "Uống một chút, xem có hợp khẩu vị hay không."

An Cẩn Du vẫn không nhúc nhích, không khí trong nhà lập tức lạnh xuống. Diệp Sơ Tình cảm nhận được không khí nặng nề giữa hai người, có chút lo lắng cắn cắn môi.

Thiếu niên phát hiện điểm này, mở miệng đánh vỡ sự trầm mặc: "Tình nhi, gần trưa rồi. Bạn của em còn chưa kịp ăn cơm, em đi làm cơm trước đi được không?"

"Nhưng..." Diệp Sơ Tình đứng dậy đi tới bên cạnh thiếu niên, có chút do dự, hiển nhiên không yên tâm để hai người ở cùng một chỗ.

"Không có việc gì." Thiếu niên cúi người hôn một bên mặt của Diệp Sơ Tình, cười nhạt nói: "Đi đi."

Diệp Sơ Tình không ngờ anh ấy sẽ hôn mình ngay trước mặt An Cẩn Du, mặt lập tức đỏ ửng lên, cũng không kịp suy nghĩ tới những thứ khác, xoay người vội vàng vàng vào phòng bếp.

Diệp Sơ Tình vừa mới rời đi, thiếu niên liền thuận thế đi tới phía đối diện An Cẩn Du, ngồi ở vị trí trước mặt An Cẩn Du, cách cô một cái bàn. Nét ôn nhu khi đối mặt với Diệp Sơ Tình giảm đi không ít, giống như sự dịu dàng kia chỉ dành riêng cho người nọ.

Hai mắt An Cẩn Du lạnh lùng, nhạy bén cảm nhận được rằng mặc dù thiếu niên ở trước mắt vẫn đang cười như cũ, nhưng lại có nhiều thêm mấy phần áp lực. Người này quả nhiên không phải là một nhân vật đơn giản.

Nghĩ như vậy, An Cẩn Du ngừng đầu ưỡn ngực, không chút sợ hãi mà giằng co cùng người đối diện.

Trong khoảng thời gian ngắn, bên trong phòng khách im ắng yên tĩnh, chỉ có một áp lực vô hình lan ra từ phía hai người đang đấu mắt với nhau, tình hình này, nhìn thế nào cũng đều có chút giống như cha mẹ vợ gặp con rể

Hồi lâu, vẫn là An Cẩn Du phá vỡ trầm mặc, liếc nhìn người đối diện, hỏi một câu: "Anh tên là gì?"

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Anh Để Mau Vào Trong Chén* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Bạn Thân Vẫn Nên Đóng Cửa Thì Tốt Hơn

Edit: hongheechan

"Tôi họ Hạ, Hạ Minh Hiền." Sắc mặt người đối diện không thay đổi, cười tươi nói.

An Cần Du nhú mày, khẽ cười nói: "Hạ Vũ Hà và anh có quan hệ như thế nào?"

Lông mày Hạ Minh Hiền run lên, bình tĩnh nói: "Không có quan hệ."

"Không có là được rồi." An Cần Du cười một tiếng, cũng không giả bộ ngỡ ngàng với Hạ Minh Hiền nữa, nói thẳng: "Mới vừa rồi tôi nghe Tiểu Tinh nói, anh được cô ấy nhặt về. Tôi rất ngạc nhiên, hạng người gì mà cần dùng đến cái chữ nhặt này? Rốt cuộc anh là ai, xã hội đen hay là..."

Hạ Minh Hiền nhìn người phụ nữ lộ ra địch ý cực lớn với mình trước mắt này, nếu là trước kia, có người dám nói chuyện với anh như vậy, chắc chắn người kia sẽ không được thấy mặt trời ngày mai.

Nhưng người trước mắt không giống vậy, người này là bạn bè mà bảo bối mình mất mà được lại rất dễ ý, thậm chí còn như người thân, hơn nữa vốn dĩ cô lộ ra địch ý với mình lớn như vậy, cũng là vì bảo bối nhà anh.

Hôm nay ý của Hạ Minh Hiền vô cùng đơn giản, tất cả lấy Diệp Sơ Tinh làm chủ, người không tốt với Diệp Sơ Tinh, người chọc giận cô thương tâm khổ sở, anh sẽ không bỏ qua ai cả. Ngược lại, người đối tốt với Diệp Sơ Tinh, suy tính cho cô, người chăm sóc cô nhiều lần, anh cũng rất vui lòng giao hảo với những người này. Cái này sợ rằng chính là yêu ai yêu cả đường đi trong truyền thuyết.

Vì vậy, với chất vấn hùng hổ dọa người của An Cần Du, Hạ Minh Hiền lấy ra kiên nhẫn và chân thành trước nay chưa từng có, cười đáp lại: "Cô An hãy yên tâm, tôi cũng không phải người xấu, càng không phải là xã hội đen trong miệng cô An. Ngược lại, xuất thân của tôi rất trong sạch, sẽ không tạo ra bất kỳ nguy hiểm nào cho Tinh nhi, càng sẽ không để cho bất kì kẻ nào tổn thương một cọng tóc gáy của cô ấy."

Mặc dù trên mặt Hạ Minh Hiền mang theo nụ cười, nhưng An Cần Du lại có thể cảm thấy trên người anh ta trong nháy mắt đã toát ra khí thế cường đại, một chốc kia, An Cần Du cho rằng huyết nửa hồ hấp của mình cũng ngưng lại. Vì lúc cặp mắt của người nọ nhìn về phía Diệp Sơ Tinh dịu dàng như nước, khi nhìn mình lại lạnh lẽo khác thường, thật giống như lập ứng theo dõi con mồi, tùy lúc mà hoàn toàn có thể đáp xuống xé mình thành mảnh nhỏ. Quả nhiên người đàn ông này không phải là bạch liên hoa hiền lành này gì, bề ngoài hoàn toàn là mây bay!

"Khụ tôi miễn cưỡng tin anh một lần. Nhưng tôi có đôi lời phải nói trước, hoàn cảnh của Tiểu Tinh có hơi đặc biệt, nếu như anh chỉ muốn chơi đùa, tôi khuyên anh nên rút đi nhanh một chút, Tiểu Tinh không phải là người để chơi đùa, nếu để tôi biết được anh. . ."

An Cần Du còn chưa nói xong, đã bị Hạ Minh Hiền cắt đứt trước một bước: "Chơi? Tôi chưa bao giờ nghĩ đến việc chơi đùa loại chuyện như vậy, cũng không cho phép bất cứ ai coi mối quan hệ của chúng tôi thành vui đùa thoáng chốc, tôi rất nghiêm túc."

Trong lúc vô tình lời nói của An Cần Du đã chạm tới chỗ hiểm của Hạ Minh Hiền, làm cho anh hơi tức giận. Trời mới biết nếu như được phép, anh hận không thể giấu Diệp Sơ Tinh đi, không để cho bất cứ kẻ nào thấy cô, không để cho bất cứ kẻ nào thân mật cô quá mức xuất hiện, để cho cô triệt triệt để để thuộc về mình, chỉ có thể nhìn một mình anh.

Nhưng anh cũng biết điều này là không thể, anh không thể ích kỷ chặt đứt tất cả liên lạc của Diệp Sơ Tinh với cái thế giới này như vậy, cho nên anh nguyện ý nhẫn nại, vì Diệp Sơ Tinh mà nhẫn nại, nhưng anh quyết không cho phép người khác làm như không thấy quan hệ của bọn họ. Diệp Sơ Tinh là của anh, đời này đời sau, thậm chí đời đời kiếp kiếp cũng chỉ có thể là của anh, anh hận không thể chiêu cáo diêm này trên toàn thế giới.

An Cần Du bị phút chốc tức giận kia của Hạ Minh Hiền làm kinh sợ, nhưng lại không thể không buộc mình cố gắng giữ tỉnh táo, chỉ vì trước kia cũng không thiếu tình huống như thế xuất hiện qua. Lúc mới bắt đầu muốn theo đuổi Diệp Sơ Tinh thì thề son sắt nói mình yêu cô bạn thân Diệp Sơ Tinh như thế nào, muốn cho cô hạnh phúc cả đời, nhưng vừa quay đầu lại nghe được hoàn cảnh của Diệp Sơ Tinh, chạy trốn còn nhanh hơn tất cả mọi người.

"Thật sự mà nói thì trước kia có không ít người cũng nói câu này với tôi rồi, nhưng quay đầu lại thì bên cạnh Tiểu Tinh vẫn không có một bóng người. Hạ tiên sinh, có mấy lời nhắc dù tôi và Tiểu Tinh đều không nói, nhưng chắc về sau anh cũng sẽ biết. Đã như vậy, còn không bằng thừa dịp bây giờ thời gian anh ở chung một chỗ với cô ấy cũng chưa lâu, khi tình cảm với nhau cũng không tính là quá sâu, để cho tôi làm cái tên xấu xa này."

Sắc mặt An Cần Du nặng nề nhìn thoáng qua hướng phòng bếp, thờ dài nói: "Lúc Tiểu Tinh sinh ra, mây đen đầy trời, trước đây không lâu nơi đó còn là trời xanh mây trắng vậy mà lập tức sấm sét vang dội, mưa rơi tầm tã. Ông bà nội của cô ấy thấy thế nên đã mời một thầy tướng số trong thôn tính một quẻ cho cô ấy, nói trong mệnh Tiểu Tinh mang sát khí, không chỉ liên lụy bản thân, còn có thể liên lụy đến những người khác, nhất định đời này sẽ cơ khổ cả đời, một mình đi hết quãng đời cuối cùng."

Nói tới chỗ này, An Cần Du không khỏi ngẩng đầu nhìn Hạ Minh Hiền một cái, cố gắng tìm ra vẻ hoảng sợ và miễn cưỡng trên mặt anh, rốt cuộc lại thất vọng.

Sắc mặt Hạ Minh Hiền không thay đổi ngồi ở đối diện, vẻ mặt lạnh nhạt thật sự giống như đang nghe một chuyện xưa thú vị không liên quan đến bản thân.

"Tiểu Tinh sinh ra ở một nhà nông dân trong thôn, ông bà nội của cô ấy vốn trọng nam khinh nữ, hơn nữa còn mê tín, nghe xong lời này, lại càng không muốn gặp Tiểu Tinh. Tôi và Tiểu Tinh biết nhau khi học cấp hai, khi đó cô gầy teo bé xíu, nhỏ hơn đứa trẻ cùng tuổi không ít, thấy người lạ thì rụt rè, một vài bé trai thấy cô như vậy thì đặc biệt thích bắt nạt cô. Tôi và cô cùng lớp ở học kỳ thứ hai, có một đoạn thời gian cô ấy vẫn không tới lớp đi học, sau đó tôi mới biết lúc cô ấy đi theo ba mẹ ra cửa gặp tai nạn xe cộ, ba mẹ vì bảo vệ cô ấy, cả hai đều chết ở trong tai nạn xe đó rồi."

Nghe đến đó, rớt cuộc nụ cười trên mặt Hạ Minh Hiền cũng thu lại một ít, nhưng trong mắt cũng không hiện ra lo sợ không yên như An Cần Du dự liệu, mà là mang theo vài phần đau lòng với người khác.

An Cần Du cũng không kinh ngạc với điều này, vì cô biết điều thực sự có thể dọa lui người trước mắt vẫn còn ở phía sau, mà sau khi người đàn ông này nghe xong còn có thể bắt cái sơ trung*, đối xử với Diệp Sơ Tinh như cũ hay không, cô không thể nắm chắc điểm nào.

----- lời ngoài mặt -----

Cha mẹ vợ tôi khảo nghiệm, con rể nên biểu hiện tốt một chút (ノ´▽´)ノ

(*)bắt cái sơ trung: không thay đổi

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Ảnh Đế Mau Vào Trong Chén* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Tiểu Ngư Nhi Vs* Hạ Minh Hiền

*Đối đầu với.

Editor: Trịnh Phuong

"Cha mẹ Tiểu Tinh chết gây nên đã kích rất lớn cho cô ấy, người có quan hệ họ hàng với nhà cô ấy đều quy tội cho cô ấy, không có ai muốn nuôi nấng cô ấy. Tiểu Tinh không có cách nào, chỉ có thể ở nhờ nhà ông bà nội cô ấy, nhưng ông bà nội cũng không muốn thấy cô ấy, sợ bị cô ấy liên lụy, nhất là sau khi nhà cô ấy quả thật xảy ra một đồng chuyện, Tiểu Du suýt chút nữa bị bọn họ coi là ngôi sao đen đui mang điềm chết chóc mà đuổi ra ngoài. Tình hình đó vẫn kéo dài đến khi tôi thi lên đại học, mình chuyển ra đây ở mới thôi. Chỉ là, những chuyện này đều không phải là điều quan trọng nhất, quan trọng là..."

Hai mắt An Cần Du rét lạnh, nhìn thẳng Hạ Minh Hiền, nói: "Kể từ sau lần tai nạn xe đó, học sinh cả trường đều biết rõ chuyện Tiểu Tinh xem bói khi còn bé. Tiểu Tinh bình thường mang bộ dạng sợ hãi nhưng có tướng mạo tốt nên vẫn có không ít người muốn làm bạn với cô ấy, nhưng sau khi nghe được chuyện này, rất nhiều người bắt đầu xa lánh cô ấy. Dĩ nhiên, cũng có mấy người không tin chuyện quỷ quái, nhưng về sau họ phát hiện chỉ cần đi gần Tiểu Tinh một chút thì sẽ xảy ra rất nhiều chuyện kỳ quái, ví dụ như đang trên bậc thang lại đột nhiên ngã xuống, sau đó liền gãy tay gãy chân, lại nói ví dụ như chỉ cần đi ra ngoài hoặc đi mua vé cùng Tiểu Tinh thì người kia sẽ bị chậm chuyến xe lửa, xe hơi hoặc là máy bay, nói tóm lại là chắc chắn sẽ lỡ chuyến." D8Đ&L@Q_Đ

An Cần Du trầm thờ dài, rõ ràng là đang kể lại chuyện cũ cho Hạ Minh Hiền, cũng không khỏi rơi vào hồi ức, trở nên có chút thổn thức không dứt: "Cứ như vậy, những người bạn vốn khá thân với Tiểu Tinh dần dần rời khỏi cô ấy. Sau khi vào đại học, người xung quanh đều chưa quen Tiểu Tinh, có không ít người muốn làm bạn với cô ấy nhưng rớt cuộc thì bọn họ cũng đều giống như những người trước đó, bỏ cô ấy mà đi, nhất là những người đã từng theo đuổi Tiểu Tinh."

Giương mặt An Cần Du lạnh lùng nhìn thẳng vào mắt Hạ Minh Hiền: "Lấy dung mạo của Tiểu Tinh, tuyệt đối không thiếu người theo đuổi, vậy cô ấy chắc chắn phải có bạn trai từ rất sớm, nhưng anh chưa từng nghĩ xem tại sao đến khi gặp được anh mà cô ấy vẫn còn độc thân. Thật ra thì từ trước khi xảy ra chuyện ở năm cấp 3 thì vẫn có không ít người muốn theo đuổi cô ấy, khi đó bọn họ cũng giống như anh, thề thốt son sắt rằng bọn họ sẽ yêu Tiểu Tinh cả đời, mong tôi giúp bọn họ nói tốt cho bọn họ hoặc là thăm dò ý tứ của tiểu Tinh một chút. Nhưng khi bọn họ biết chuyện của Tiểu Du xong, không phân biệt tốt xấu liền chạy trốn còn nhanh hơn thỏ."

Ngồi đến những con người sợ chết, những người đàn ông phản bội kia, An Cần Du suýt nữa cắn nát răng ngà, nhìn về phía Hạ Minh Hiền, trong ánh mắt cũng hiện lên mấy phần tàn nhẫn: "Tôi thấy Tiểu Tinh bị thương, dần thất vọng, lần lượt gánh chịu sai lầm lên người mình, đau lòng cũng phần uất thay cô ấy. Cho nên, anh Hạ, nếu như anh không sẵn sàng đối với những chuyện có thể xảy ra khi ở bên cạnh Tiểu Tinh, mời nhanh chóng rời khỏi, chờ tới lúc kết thúc lại nói anh không chịu nổi, tôi liền phải nhìn Tiểu Tinh đau lòng tự trách vì anh."

Hạ Minh Hiền không biến sắc nghe An Cần Du nói xong câu nói sau cùng, lông mày nhíu lại thành một ngọn núi nhỏ, nụ cười không chút thay đổi: "Cô nói tôi giống với những người theo đuổi Tinh nhi lúc trước, đến cuối cùng cũng sẽ bởi vì loại số mệnh hư vô này mà rời khỏi Tinh nhi, thậm chí còn có thể lấy tất cả sự đen đui của chính mình quy thành tội cho Tinh nhi?" D\$ien%&d\$anl0e3qu*yd9on

An Cần Du khẽ cười một tiếng, thoáng tỉnh táo, nhìn về phía Hạ Minh Hiền, nói: "Mặc dù tôi cũng không muốn thừa nhận, nhưng tôi không thể không

thừa nhận, con người chính là một loại sinh vật ích kỷ, bây giờ anh dám nói ra lời thề son sắt như vậy cho tôi biết, anh không để ý. Có lẽ anh hoàn toàn xem những lời tôi nói là một câu chuyện cười, nhưng đến lúc thật sự xảy ra chuyện gây nguy hiểm đến tính mạng của anh, sợ là anh cũng không dám đặt những thứ lời thề non hẹn biển này ở khóe miệng nữa." An Cần Du hít một hơi thật sâu, đưa ra ví dụ: "Không nói xa, hơn nửa năm trước, một tòa siêu thị và một bệnh viện trong thành phố này bốc cháy ngay trước mặt tôi và một người bạn, thể lửa khá lớn, thiêu siêu thị và bệnh viện đến nỗi một nửa nơi đó bị cháy sạch, hoàn toàn thay đổi, mà lúc đó Tinh nhi cũng đã đi siêu thị và bệnh viện. Anh tự hỏi lòng mình xem, nếu anh là người đối mặt với trận hỏa hoạn khi đó, sợ rằng anh sẽ không thể không oán hận người mang đến nguy hiểm là Tiểu Tinh. Thay vì chờ đến khi xảy ra chuyện như vậy mới làm loạn, chẳng bằng hiện tại hai người liền..."

Hạ Minh Hiền trầm mặc hồi lâu, ánh mắt nhìn chằm chằm An Cần Du càng trở nên âm trầm. Mặc dù trong lòng An Cần Du run lên, nhưng vẫn không chịu lùi bước.

Hạ Minh Hiền nhìn người đối diện rõ ràng có chút sợ mình nhưng vẫn cố chấp đối kháng với mình, vì bảo vệ mình bạn tốt mà không lui về phía sau nửa bước, khóe môi quyền rũ cười nhẹ hai tiếng, tiếp tục nói.

"Khi Tinh nhi học cấp hai, cấp ba, nhà người thân mà cô ấy ở nhờ xảy ra một đồng chuyện là bởi vì sau khi cha mẹ của Tinh nhi xảy ra tai nạn xe cộ mà cùng chết, mấy người hú bác cảm thấy đây là một cơ hội tốt để phân chia tài sản mà cha mẹ để lại cho Tinh nhi nên đã trở mặt với nhau, ngày ngày làm ầm ĩ, thậm chí đánh đập tàn nhẫn nên mới đổ máu. Ông bà nội của Tinh nhi không những không giúp cô ấy mà còn thiên vị chú bác mà chèn ép Tinh nhi, không chỉ đẩy tất cả sai lầm lên đầu cô ấy, còn giúp mấy người chú bác kia đoạt hơn nửa phần tài sản mà cha mẹ Tinh nhi để lại. Nếu không phải vì cha mẹ của Tinh nhi khôn khéo, đưa giấy tờ ngôi nhà này cho một người bạn tốt đáng tin tưởng của bọn họ giữ giúp, còn dặn là sau khi Tinh nhi trưởng thành mới có thể giao trả cho cô ấy, chỉ sợ hiện tại ngay cả một chỗ đặt chân cô ấy cũng không có, chỉ có thể lưu lạc nơi đầu đường."

An Cần Du sững sờ, đôi con ngươi bỗng chốc tròn to, vẻ mặt kinh ngạc nhìn chằm chằm khuôn mặt bình tĩnh tự nhiên của Hạ Minh Hiền.

Hạ Minh Hiền nói tiếp: "Về phần người ngã từ trên cầu thang xuống rồi gãy tay chân, có lẽ là vì người nọ vốn định đi du lịch biển cùng người nhà, kết quả bởi vì cô ấy bị thương, kế hoạch đi nghỉ phải hủy bỏ, mà không lâu sau bờ biển bọn họ muốn đi du lịch liền xảy ra sóng thần, những lữ khách tới bờ biển kia du lịch không có ai sống sót. Còn những người kia mua vé lại bị lỡ chuyến bay hoặc xe lửa thì lại càng như vậy. Mặc dù nhằm máy bay, nhằm xe có chút tiếc nuối, nhưng nếu bọn họ để ý một chút thì sẽ phát hiện máy bay bọn họ vốn phải ngồi, không phải gặp tai nạn trên không thì cũng gặp cướp máy bay, xe lửa, xe hơi bọn họ phải ngồi cũng đều bị động tay động chân, hoặc là nửa đường xuất hiện chuyện ngoài ý muốn. Bọn họ lên nhằm một chiếc máy bay hoặc một chiếc xe, lại bảo vệ cho mình một cái mạng."

"Anh..." An Cần Du nghe đến đó đã kinh ngạc nói không nên lời.

Hạ Minh Hiền cũng không để ý tới sự khiếp sợ của An Cần Du, cười nhạt nói ra câu cuối cùng: "Còn có trận hỏa hoạn ở siêu thị cùng bệnh viện vào nửa năm trước..."

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Ảnh Đế Mau Vào Trong Chén* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Người So Với Người.

Editor: Trịnh Phương.

"Hai trận hỏa hoạn quả thật xảy ra lúc Tiểu Tinh đang ở siêu thị và bệnh viện, hai vụ này cũng cháy rất lớn, khiến cho bọn cướp đang giữ hai con tin trong siêu thị không kịp trở tay, giúp cảnh sát cứu được họ một cách dễ dàng, càng giúp cho bệnh viện cắt đứt kế hoạch rút ông thờ của vợ con bị tai nạn xe để lấy tiền bảo hiểm của người đàn ông kia, giúp vợ anh ta được tiếp nhận cách trị liệu tốt hơn, may mắn sống sót. Sự thật chứng minh, hai trận hỏa hoạn này cuối cùng cũng không có tạo thành bất kỳ thương vong nào cho người vô tội, ngược lại còn cứu mạng không ít người."

Hạ Minh Hiền nhẹ nhàng nói xong những điều này, khẽ cười quay đầu nhìn về phía khuôn mặt kinh ngạc của An Cần Du, nói: "Trước kia, những người đó đều chỉ thấy được mặt ngoài, lại chưa từng tra cứu. Bọn họ cũng không bị liên lụy bởi vì tiếp xúc với Tinh nhi, ngược lại bọn họ có thể vô cùng may mắn hóa nguy hiểm thành bình an chính là bởi vì có Tinh nhi bên cạnh. Tinh nhi không phải là ngôi sao mang tai họa gì đó, cô chỉ dùng xui xẻo của mình che đi may mắn của những người đó."

An Cần Du khẽ nhếch miệng lên, trầm mặc trong chốc lát thì tinh thần mới có thể coi như phục hồi lại, khẽ hô một tiếng: "Anh điều tra Tiểu Tinh hay là nói mục đích ban đầu khi đến gần cô ấy là bởi vì phát hiện điểm đặc biệt này của Tiểu Tinh?"

Hạ Minh Hiền sững sờ, cũng là có chút dở khóc dở cười: "Không, cô An lo quá xa rồi. Khi mới gặp gỡ Tinh nhi tôi không biết những chuyện này, chỉ là bởi vì sau khi ở cùng một chỗ, nghe Tinh nhi nói đến chuyện lúc trước thì mới muốn đi tra cứu."

"Tiểu Tinh nói cho anh?" An Cần Du sững sờ, cũng không nghĩ tới chuyện tiểu Tinh đã nói một số chuyện cho Hạ Minh Hiền.

"Từ đầu tới giờ, Tinh nhi chưa bao giờ có ý định giấu giếm tôi, mà chân tướng của một số chuyện, thật ra thì chỉ cần bình tĩnh mà suy nghĩ một chút thì sẽ liền phát hiện có cái gì không đúng."

An Cẩn Du nghe vậy thì trầm mặc, Đứng vậy, những chuyện này chỉ cần bình tĩnh suy nghĩ một chút thì sẽ phát hiện không đúng ở chỗ nào, nhưng những người trước đó chỉ là nghe lời đồn thổi, chỉ nhìn bề ngoài chứ không để ý được nhiều, tránh né, xa cách với Tiểu Tinh. Chỉ cần một điểm duy nhất này, người đàn ông trước mắt đã tốt hơn những người trước kia không biết bao nhiêu lần.

Có một số việc, không phải là không rõ ràng, chỉ là bởi vì không quan tâm, cho nên coi thường.

Hơn nữa, làm người ta kinh ngạc nhất chính là, cô và Diệp Sơ Tinh làm bạn tâm giao của nhau bao nhiêu năm, quan hệ vô cùng thân thiết, vậy mà cô cũng phải dùng vài năm mới có thể khám phá ra từng chút từng chút, nhưng người đàn ông này chỉ cần dùng thời gian vài tháng, quả nhiên không phải người đơn giản.

"Còn nữa, cô An vừa hỏi tôi, nếu như tôi có mặt ở đám cháy đó, đối mặt với ngọn lửa lớn như vậy, có khả năng đe dọa tới mạng sống của mình, tôi có thể nảy sinh oán hận với tiểu Tinh hay không, vậy tôi cũng muốn nói rõ với cô rằng, tôi không biết. Đời này tôi không thể nảy sinh oán hận với Tinh nhi vì bất cứ chuyện gì, càng không thể buông tay Tinh nhi vì bất cứ chuyện gì. Đừng nói tới ngọn lửa kia không đốt tới người tôi, cho dù có đốt tới thì sao? Chỉ cần tôi còn một hơi thở, cô ấy cũng chỉ có thể là của tôi, tôi sẽ dùng hết khả năng, dùng chính mạng sống của tôi để bảo vệ cho cô ấy có một cuộc sống an toàn, hạnh phúc của cô ấy, chỉ có thể xuất phát từ tôi."

Khi Hạ Minh Hiên nói đến đây, trong hai tròng mắt cũng hiện lên một chút màu đỏ của máu, quanh thân càng tràn ngập mùi máu tanh làm người ta khó có thể thừa nhận, bá đạo mà cường thế, tỏ rõ ham muốn mãnh liệt.

An Cẩn Du thở ra một hơi khí lạnh. Mặc dù cô không hiểu rõ là vì sao người đàn ông trước mắt này tại lại có chấp đối với Diệp Sơ Tinh như vậy, nhưng trong lòng cô cũng nhẹ nhõm hơn hẳn. Tuy người này giấu tài nhưng lại có tuyệt đối ý muốn che chở cho Diệp Sơ Tinh, chưa chắc đã không phải là một chuyện tốt.

"Chuyện lúc trước, Tiểu Tinh cô vẫn quy những sai lầm kia lên người mình, cảm thấy là cô ấy làm liên lụy tới những người đó, càng cho rằng bản thân chỉ mang lại xui xẻo cho người bên cạnh, ngay cả những người bạn như chúng tôi giải thích cũng bị cô cho là an ủi cô ấy. Chính vì vậy, Tiểu Tinh vẫn luôn rất tự ti, nếu anh quyết định muốn ở cùng một chỗ với cô ấy thì anh sẽ phải che chở cô ấy thật tốt, đừng để người khác làm tổn thương cô ấy, càng không được để cô ấy đau lòng."

Lời này của An Cẩn Du không khác nào gián tiếp thừa nhận quan hệ của hai người. Khóe môi của Hạ Minh Hiên nâng lên, nụ cười trên mặt cũng chân thành hơn mấy phần, kiên định nói: "Cô yên tâm, nếu Tinh nhi đã ở cùng với tôi, sau này tôi nhất định sẽ không để cho cô ấy phải chịu nửa điểm uất ức."

An Cẩn Du nghe vậy, trên mặt cũng nở một nụ cười.

Lời nói vừa nói dứt, không khí nặng nề giữa hai người cũng bắt đầu trở nên hài hòa hơn.

Diệp Sơ Tinh nấu ăn được một nửa, thật sự không yên lòng, lén lén lút lút thò đầu ra nhìn phòng khách từ trong phòng bếp, thấy hai người chẳng những không có tình hình đầu đá ác liệt như cô đã nghĩ mà còn trò chuyện với nhau vui vẻ, vừa nói vừa cười, không khỏi có chút kinh ngạc.

Chỉ là cô rất nhanh liền khề thờ phào nhẹ nhõm, không có gì vui hơn so với việc tình cảm của mình được bạn tốt thừa nhận. Diệp Sơ Tinh cũng yên lòng cười cười, xoay người trở về phòng bếp chuyên tâm làm đồ ăn ngon.

An Cẩn Du không yên lòng mà nói cho Hạ Minh Hiên không ít thứ quan trọng cần chú ý khi ở cùng Diệp Sơ Tinh, Hạ Minh Hiên từ đầu đến cuối đều nghe một cách vô cùng nghiêm túc, chưa từng có một chút cảm xúc không kiên nhẫn, điều này khiến trong lòng An Cẩn Du tiếp tục tăng thêm điểm cho anh.

Nhìn vẻ khiêm tốn tiếp thu này của Hạ Minh Hiên, An Cẩn Du chợt nhớ ra cái gì đó, ho nhẹ một tiếng, nói: "Còn có một vấn đề, ban đầu là anh được Tiểu Tinh nhật về, vậy bây giờ anh ở lại nhà Tiểu Tinh là cô ấy nuôi anh, hay là..."

Hạ Minh Hiên hiển nhiên cũng không nghĩ tới An Cẩn Du sẽ hỏi tới chuyện này, ngớ ra một chút, sau đó ôn hòa cười nói: "Cô yên tâm, việc nuôi gia đình nên là đàn ông làm thì tốt hơn, điều này tôi rất rõ. Thời gian trước tôi vẫn chưa quen với cuộc sống nơi đây nên phải làm phiền Tinh nhi chăm sóc. Nhưng những ngày này tôi đã tìm việc làm trên trang web, mặc dù hiện tại không có điều kiện quá tốt, nhưng cho Tinh nhi một cuộc sống thoải mái an nhàn thì tôi vẫn làm được."

"A, như vậy thì tốt." An Cẩn Du hài lòng gật đầu một cái, trong đầu không biết sao lại nghĩ đến người đàn ông đang đợi mình ở nhà. Quả nhiên là không so không biết, vừa so sánh thì liền giật mình. Đúng là tre già măng mọc, người kia ở nhà mình so sánh với người đàn ông này không phải là khác nhau một trời một vực sao!

An Cẩn Du bắt đầu đi lắc đầu, thôn thức không dứt. Nhưng ngay sau đó, đầu cô chợt cứng lại. Không đúng, cô so Niếp Quân Hạo với người đàn ông họ Hạ này làm gì chứ! Anh Hạ là bạn trai tiểu Tinh, hơn nữa tương lai còn có thể phát triển thành chồng, nhưng quan hệ giữa cô và Niếp Quân Hạo nhiều lắm cũng chỉ coi là quan hệ nửa ở chung.

Giật mình với suy nghĩ về chuyện không thể tưởng tượng nổi của mình, trong nháy mắt, An Cẩn Du cảm thấy cả người đều trở nên không khỏe. Cảm thấy quá lúng túng, cô vội vã đưa tay bụng ly trà trên bàn lên, chuẩn bị uống ly trà để an ủi.

Nào biết được, vừa mới đưa trà vào miệng, An Cẩn Du liền bị tin tức truyền tới từ TV bên cạnh dọa cho trực tiếp phun trà ra ngoài: "Phốc!"

Hạ Minh Hiên ngồi đối diện sực bị phun vào: "..."

An Cẩn Du gây chuyện không biết nói gì: “...”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Ảnh Đế Mau Vào Trong Chén* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Tin Tức Làm Nên Sóng Gió.

Trong lúc hơi nước tràn ngập, trong nhà rơi vào yên lặng thêm một lần nữa.

Không khí trong phòng chỉ quanh quẩn trong tin tức được phát ra bởi âm thanh ngọt ngào của nữ biên tập viên trong ti vi: “Hôm qua, tại một tuyến đường đông người đi lại xảy ra một vụ tai nạn giao thông nghiêm trọng, người gây họa là một người say lái xe mạnh mẽ đâm, suýt nữa đụng vào mấy người đi đường, cuối cùng chiếc xe này va vào một quán cà phê ven đường. Căn cứ vào thông tin do người chứng kiến cung cấp, người gây họa là một nam giới, chuyện xảy ra lúc ấy là xe đâm tới chỗ một bé gái đứng bên lề đường, may mắn được người tốt bụng cứu giúp nên cô bé tránh được một kiếp, chiếc xe gây chuyện lại đụng vào quán cà phê. Hôm nay cảnh sát đã bắt được người đàn ông kia, mà người là chủ cửa hàng xui xẻo gánh chịu tai họa bất ngờ kia cũng đã khỏi tổn, yêu cầu nghiêm trị người đàn ông kia, còn phải cho bồi thường tất cả tổn thất cho tiệm mình, nhưng bởi vì vụ tai nạn này cũng không gây thương vong, cho nên mức xử mức vẫn cần phải bàn bạc thêm, bản tin thời sự hoàn toàn có thật.”

Hai người còn đang mắt lớn trừng mắt nhỏ thì nghe được giọng nói của nữ biên tập viên kèm theo âm thanh quen thuộc kia thì sửng sốt một hồi mới xem như hồi hồn lại.

CMN, người làm việc tốt kia, sao nhìn từ camera theo dõi lại giống với người hiện tại còn đang ăn ở miễn phí tại nhà cô vậy? Nhất định là cô hoa mắt, nhất định là cô hoa mắt...

An Cẩn Du rất cẩn thận mà nhặt lại chiếc cằm đã rơi xuống đất của mình, đối diện với ánh mắt có vẻ dò xét của người đối diện mà cười khan hai tiếng, nói: “Cái đó, tôi bỗng nhớ ra là trong nhà còn có chút việc, phải về trước, anh nói với tiểu Tinh một tiếng giúp tôi.”

Hạ Minh Hiền cười nhạt hỏi một câu: “Không ở lại ăn cơm trưa với chúng tôi sao?”

“Ách, không, nhà tôi cũng nấu cơm, lần sau đi, lần sau.” Nói xong, An Cẩn Du vội vàng đứng dậy chạy ra ngoài.

Hạ Minh Hiền nhìn bóng lưng chạy trốn của cô, đáy mắt chợt xẹt qua một tia sáng mang ý vị sâu xa.

Lúc Diệp Sơ Tinh đã làm xong thức ăn, đi ra khỏi phòng bếp lúc, An Cẩn Du đã rời đi một hồi lâu. Diệp Sơ Tinh liếc nhìn thì thấy chỉ còn lại một người trong phòng khách, liền đi tới bên cạnh Hạ Minh Hiền, kinh ngạc nói: “Tiểu Du đâu?”

“Cô An nói trong nhà có chuyện nên đi về trước.” Hạ Minh Hiền cười cười, kéo Diệp Sơ Tinh ngồi lên đùi mình, nhỏ giọng đáp.

Lực chú ý của Diệp Sơ Tinh dùng hết vào việc An Cẩn Du đột nhiên không chào mà đi nên cũng không phát hiện mình bị người khác chiếm tiện nghi như thế nào: “A, vậy sao.”

“Ừ, không có chuyện gì, anh sẽ ăn hết món ăn em làm.” Hạ Minh Hiền đến gần tai Diệp Sơ Tinh, cười nhạt mà nói, đồng thời còn thổi hơi vào bên tai Diệp Sơ Tinh.

Diệp Sơ Tinh giống như mới tỉnh lại từ trong mộng, lúc này mới phát hiện ra tư thế của mình và Hạ Minh Hiền lúc này làm cho người ta nảy sinh ra suy nghĩ kỳ quái đến nhường nào, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn lập tức ửng đỏ, nhỏ giọng nói: “Anh ăn hết tất cả, vậy em ăn cái gì.”

Nụ cười dưới đáy mắt Hạ Minh Hiền càng sâu, lại gần Diệp Sơ Tinh, nói: “Em ăn anh không tốt hơn sao?”

“Cái, um...” Diệp Sơ Tinh còn chưa kịp hiểu được hàm nghĩa trong lời nói của Hạ Minh Hiền thì đã bị Hạ Minh Hiền chặn miệng trước một bước, dùng hành vi cụ thể để giải thích hàm nghĩa của từ “ăn” này cho cô.

Cùng lúc hai người đang hôn nhau, trên ti vi còn đang phát hình của tin tức vừa rồi. Hạ Minh Hiền như có giác quan thứ sáu, nhìn lướt qua hình ảnh theo dõi mờ hồ phía trên nữ biên tập viên, hai mắt lóe lên. Trang phục này là của người Tây Khương sao?

Ngoài dự đoán của mọi người, tin tức này cũng thu hút được sự chú ý của không ít, mà trong đó còn có vị hot girl đầy nhiệt tình trên Microblogging* trước đây không lâu.

* Một trang mạng xã hội phổ biến của Trung Quốc, có chức năng gần giống với facebook. (Chắc là vậy đó, mình chỉ nhớ mang máng vậy thôi, mà tìm mãi cũng không thấy giải thích này phù hợp nên đành ghi vậy. Ai hiểu chính xác thì cmt để mình sửa lại nhé ^^)

Vì vậy, trải qua một buổi tối đôi phiến a vòng, bác chủ hot girl cái kia đã nửa chế kỳ tích Microblogging phía dưới xuất hiện như vậy mấy cái trở lại.

555555! Mẹ nó, thì ra là thật. Tôi còn tưởng rằng bác chủ ngày hôm qua nói anh hùng cứu mỹ chỉ là một câu nói đùa, không thể nghĩ đến là thật, tin tức

cũng đã đưa rồi. Aaaa, bị trộm tim trong nháy mắt. Nam thần, em muốn sinh khi con cho anh!!!!!!!!!!

555556l: Lâu trên tự trọng, không được dọa nam thần

555557l: Tình huống thế nào? Người mới muốn được nghe kể chuyện

555558l: Cùng hỏi, cầu xin lâu trên trở lại

555559l: Chính là, ngày hôm qua bác chủ có nói tới chuyện anh hùng cứu mỹ nhân của nam thần, tôi vốn đang cho là bác chủ lấy lòng mọi người, cố ý chụp hình này, muốn nam thần nổi tiếng, cũng không phải là sự thật. Nhưng hôm nay xem bản tin thời sự mới biết, cảnh tượng nam thần chạy như bay đến cứu bé gái là thật. Quả thật là đẹp trai ngây người!

Hot girl bị hỏi thăm vừa mới trở lại, trang chủ Microblogging của hot girl lại nổ tung.

555560l: Mọi chuyện đã đến cao trào như vậy mà còn có người không biết, giờ vẫn còn có cảnh hiện trường, khẩn cầu muốn biết là bản tin thời sự của đài nào, phải nhanh chóng mở ra xem

555561l: Cùng cầu xin.

555562l: Xếp hàng cầu xin.

555563l: Cầu xin nhiều loại.

Trong nháy mắt, số lượng bình luận đã lên tới con số mấy trăm, mà vị hotgirl yêu sách kia cũng không ngừng la hét, vạn tiếng gọi có thể khiến người ta phiến chết, bỏ lại một câu: “Mới xem trên máy, tôi đã xem đến n lần, nam thần thật sự là quá đẹp trai! Có muốn người ta sống nữa hay không.”

Lời này vừa nói ra, không ít người liền nhanh chóng chạy vọt đi giành TV, rất nhiều người đến giờ phút này mới phát hiện một điểm sáng mờ hồ bên cạnh màn hình giám sát của tin tức

Trong khoảng thời gian ngắn, Microblogging gió nổi mây phun, các loại đẹp trai ngây người lại theo nhau mà đến, nhất là một người nào đó rất trâu bò, cố ý cắt đoạn phim ra, hơn nữa vận dụng phương pháp đặc biệt để sửa thành bản HD, khiến Microblogging nhắc lên một hồi gió tanh mưa máu.

Vậy mà trừ những người thiếu não bên ngoài chú ý tin tức ra, còn có một người trong cuộc.

Tô Nghị ngồi trên ghế salon, nghe trong tin tức mà nữ biên tập viên nhẹ nhàng thông báo, cùng với người là con nhà giàu vừa tỉnh dậy đã lớn tiếng hô hào trên ti vi về chuyện kia, sắc mặt càng ngày càng khó coi. Ngay sau đó, cảm giác ôn hòa luôn không đổi quanh thân anh ta cũng trở nên ben nhọt lạnh lẽo đến kì lạ.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Ảnh Đế Mau Vào Trong Chén* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Hủy Dung Tv Lớn

Edit: hongheechan

Liếc mắt nhìn vợ yêu và con trai ngoài phòng hôn nhiên không biết chuyện này, ở bên ngoài tùy ý vui cười đùa giỡn, hình ảnh hoà thuận vui vẻ, đáy mắt Tô Nghị xẹt qua vẻ dịu dàng ấm áp, nhưng rất nhanh phần ấm áp này lại bị cuồng phong kịch liệt che giấu.

Bởi vì cũng không tạo ra thương vong cho nhân viên, cho nên không thể định tội, nếu không phải lúc ấy có chàng trai kia ra tay cứu giúp, sẽ không đơn giản là không có nhân viên thương vong như vậy.

Vừa nghĩ tới sự hòa thuận yên vui gia đình mình bị người ta phá hư, tính tình Tô Nghị có tốt hơn nữa cũng thật sự không nhịn được mà nổi lửa giận, nhất là khi anh đã ở vị trí cao nhiều năm, mặc dù có vẻ ở chung rất tốt, nhưng điều kiện tiên quyết là hoàn toàn không chạm tới nghịch lân của anh, mà người nhà của anh đúng là chỗ hiểm lớn nhất của anh.

Trong hai mắt Tô Nghị lóe lên ánh sáng lạnh, ở trong lòng tính toán rốt cuộc xử trí ban đầu vẫn còn quá nhẹ, phải cho những người kia thêm một chút giáo huấn mới được.

Dĩ nhiên, còn có một chuyện khác cũng khiến Tô Nghị hết sức chú ý, đó là hành tung của chàng trai cứu đứa bé nhà mình. Ngày hôm qua sau khi người kia đi, anh lập tức gọi điện thoại cho đương sự nhà họ Bạch để anh ta điều tra lại lịch đối phương, chuẩn bị tự mình tới cửa nói cảm ơn.

Lại không ngờ tối hôm qua anh Bạch lại gọi điện thoại bảo anh: Xin lỗi anh em, không tra được người này!

Cả bụng An Cẩn Du đầy nghi ngờ và lửa giận, hít một hơi thật sâu nói: "Đúng thế, là tôi để cho anh xem ti vi, nhưng tôi bảo anh xem ti vi là vì để cho anh giải buồn, TV trêu chọc anh, anh phải hành hạ nó như vậy sao, ngay cả để nó toàn thân cũng không được?"

Niep Quân Hạo nhìn An Cẩn Du một cái thật sâu, hừ lạnh một tiếng quay đầu đi.

“...”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Ảnh Đế Mau Vào Trong Chén* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Bi Kịch Là Bỗng Nhiên Nổi Tiếng.

Editor: Trịnh Phương.

Đầu đuôi câu chuyện là phải kể từ chuyện An Cẩn Du ra ngoài vào một giờ trước, mặc dù Niep Quân Hạo có chút bất mãn vì An Cẩn Du cứ như vậy mà ném mình ở trong phòng nên tự tìm thú vui, nhưng cũng không duy trì được bao lâu.

Nhàm chán tới cực điểm, anh lại cảm điều khiển ti vi ở trên bàn lên, tìm được nút màu đỏ phía trên, nghĩ tới lời dặn dò của An Cẩn Du trước khi đi, có chút hiếu kỳ giờ tay lên nhấn hướng về cái hộp màu đen lớn phía trước mặt.

Chỉ nghe một tiếng “bíp”, màn hình vốn đang tối đen của cái hộp đen nhánh khê sáng lên, sau đó lại chợt có mấy bóng người nhảy ra, Niep Quân Hạo cả kinh, toàn thân cứng đờ, suýt nữa đánh ra một chưởng, đập cho cái hộp đen kia chia năm xẻ bảy.

Nhưng rất nhanh Niep Quân Hạo đã phát hiện, trong chiếc hộp lớn màu đen này vậy mà có chứa mấy mặ giống mình lúc trước, nhưng mơ hồ lại có chút khác nhau.

Lông mày của Niep Quân Hạo trong nháy mắt liền nhíu lại thành ngọn núi nhỏ, trong lòng nói rằng không phải là nha đầu kia nói nơi này là thế giới tương lai nên sẽ không người giống như mình sao? Vậy tại sao người trong ti vi này lại có chút giống với mình lúc trước? Chẳng lẽ, cho tới nay An Cẩn Du đều đang gạt mình?

Niep Quân Hạo không biết là, sờ dĩ trên ti vi xuất hiện người giống như mình là bởi vì gần đây An Cẩn Du đang dõ một bộ phim cổ trang kịch. Lần trước, sau khi xem xong, cô liền tắt TV cho nên lúc này bật lên đương nhiên vẫn là kênh đó, hơn nữa còn đang phát lại bộ phim cổ trang này, kết quả là trùng hợp xuất hiện ở đây.

Ngược lại là Niep Quân Hạo lại đầy bụng nghi ngờ, cả người bắt đầu phòng bị mà đứng dậy đi đến phía sau ghế salon, mắt lạnh nhìn những người đi tới đi lui trong cái hộp đen này, lạnh giọng hỏi: "Các hạ là anh hùng phương nào?"

Trong phòng khách trống rỗng vẫn quanh quẩn giọng hỏi lạnh lùng mà xa cách của Niep Quân Hạo, thật lâu sau cũng không có người đáp lại.

Niep Quân Hạo nhíu nhíu mày, cảm thấy rất bất mãn đối với việc người ở bên trong không đáp lại câu hỏi của mình. Nhưng ngay sau đó, anh liền phát hiện, người trong hộp đen trước mặt hình như cũng không phải là cố ý không trả lời mình, mà là căn bản giống như không phát hiện ra mình.

Cảm thấy được điều này, Niep đại giáo chủ lập tức thận trọng không có quy luật mà bước đến phía đối diện của TV.

Mặt nghiêm túc nhìn người trên màn ảnh TV một cái, thân thể hơi nghiêng xuống để thăm dò chút, sau khi nhìn rõ một mảnh đen thui phía sau TV, nhíu mày rồi đứng thẳng lên, đáy mắt lóe ra cảm xúc không thể hiểu nổi.

Cái này cái hộp đen nhìn nhỏ nhỏ, sao có thể bỏ được nhiều người vào như vậy, rốt cuộc hộp đen này là cái gì?

Niep Quân Hạo vẫn không thể lý giải một đồng vấn đề này, về mặt trầm tư trở về.

Vốn là không rõ ràng chân tướng, giáo chủ cũng không hủy đi chiếc TV lớn của nhà An Cẩn Du như vậy, nhưng người tính không bằng trời tính, vừa lúc đó, biến cố xuất hiện.

Mọi người đều biết, bất kể là phim võ hiệp nào thì đều có một tình tiết vô cùng máu huyết, đó chính là một thiếu niên nhỏ tuổi vốn không có danh tiếng, không có tiếng tăm gì lại vì có được các loại cơ hội nghịch thiên, lật ngược thế cờ, từ nhân vật phản diện ngu ngốc thành người diệt boss phản diện, cuối cùng đánh bại vị boss đó, liền có thành tựu cuộc sống cao nhất.

Bộ phim cổ trang mà An Cẩn Du xem hiển nhiên cũng không thoát khỏi định luật máu huyết này. Dĩ nhiên là loại phim trên ti vi này không có vấn đề gì đối với người khác, coi như là dù có chán ghét loại tình tiết như vậy thì nhiều lắm là chỉ châm chọc đôi câu, vừa châm chọc vừa bị máu chó văng đầy đầu. Đáng tiếc là vô cùng không đúng dịp, người đứng trước TV cũng không phải là người khác, mà đúng lúc là nhân vật phản diện vẫn luôn xuất hiện ở màn cuối cùng- Giáo chủ ma giáo.

Vì vậy, sau khi Niep Quân Hạo nghe thấy người trong ti vi hô to câu “ma giáo yêu nhân” xong, gần như là quay người sang theo phản xạ.

Trong khoảnh khắc, một tiểu bạch kiểm thường đầu bóng dáng bé liền chiếu vào tầm mắt của Niếp Đại giáo chủ, hiển nhiên là bộ mặt khiến Niếp Quân Hạo vô cùng căm ghét của những người được gọi là nhân sĩ chính phái, tự cho là chính nghĩa, kì thực đối trá tới cực điểm.

Hai mắt Niếp Quân Hạo tản ra hơi lạnh, còn chưa kịp nghĩ ra tại sao tại như giống như không có người lại có thể bất thành linh phát hiện ra sự tồn tại của mình, liền nghe được tiểu bạch kiểm kia không biết sống chết mà nói một câu: "Ma giáo yêu nhân, hôm nay Thục Sơn phái ta cùng tất cả anh hùng hào kiệt trên giang hồ đánh tới ma giáo, hiện tại tất cả thù hạp của người tất cả dư nghiệt cũng đã đền tội, không còn ai có thể tới đây cứu người, trên giang hồ lại càng không dư đất cho người được dung thân. Nếu như người tự nguyện khoanh tay chịu trói, bọn ta còn có thể để cho người được chết toàn thây, nếu không thì đừng trách đao kiếm của bọn ta vô tình."

Giáo chủ đứng ở sau ghế salon, nhìn chằm chằm phím tinh yêu cổ trang cầu huyết trong chiếc hộp hình vuông, mắt phượng bỗng chốc nheo lại, quát lạnh một tiếng: "Bọn phạm phu tục tử các người cũng dám vọng khiêu chiến uy nghiêm của bản tọa, tìm chết!"

Dứt lời, tiện tay liền cầm lên một món đồ trên bàn rồi nhanh- chuẩn- ác mà ném ra ngoài. Sau đó, Niếp Quân Hạo mới phát hiện ra vật mình ném ra ngoài kia rõ ràng là chiếc đĩa mà buổi sáng hôm nay An Cẩn Du vội vã ra cửa nên không kịp dọn dẹp.

Giáo chủ vừa ra tay, không biết có phải là do Giáo chủ dung sức quá lớn hay không mà trong nháy mắt, TV to lớn liền vang lên một hồi tiếng đùng đùng vỡ nát, dòng điện màu xanh không ngừng phát ra, Niếp Quân Hạo bị dọa sợ đến nỗi lui về phía sau mấy bước, thầm nghĩ đây là loại yêu pháp tà môn gì thế này.

Bị giật mình vì tiếng động này còn có Tiền Đa Đa nhô người ra từ trong ổ chó để xem tình hình thì nhìn thấy chiếc TV lớn bị tàn phá này cùng với tiếng động lớn phát ra từ nó. Tiền Đa Đa vô cùng kinh sợ, gần như là theo bản năng mà bản năng chạy tới gần chỗ người sống duy nhất trong căn phòng, muốn tìm kiếm một tia an ủi trong ngực đối phương. Đáng tiếc, tưởng tượng tốt đẹp như vậy, nhưng thực tế lại quá tàn nhẫn.

Niếp Quân Hạo đang không ngừng kinh ngạc vì TV lớn gây ra tiếng động, nhất thời không bắt bẻ, bị một cái bóng đen nhanh như sấm sét bổ nhào tới, kinh ngạc cúi đầu, vừa vận đôi mắt với đôi mắt chó màu đen của Tiền Đa Đa.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Ảnh Đế Mau Vào Trong Chén* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Lại Bị Đuổi Ra Ngoài!

Edit: hongheechan

Một người một chó nhìn nhau trong chốc lát, mặt mày Niếp Quân Hạo xanh lét, gần như là theo bản năng mà dùng sức ném đồ trong ngực ra ngoài.

Tiền Đa Đa chịu khổ bị cả hai vút bỏ trực tiếp tiến đến trên sô pha, cũng may còn có ghế sa lon giảm xóc, nó cũng không bị thương. Nhưng cái khê ném này cũng thành công khiến nó chịu rất nhiều kinh sợ chưa thể khôi phục thần trí, chó cùng rứt giậu, lật người một cái, bốn chân vươn hết sức nắm lấy ghế sa lon mạnh mẽ cào một cái, nghe răng trợn mắt phát ra từng tiếng gầm nhẹ với Niếp Quân Hạo.

Niếp Quân Hạo thấy thế thì không khỏi dâng lên một dòng dự cảm xấu, dĩ nhiên an ủi quả nhiên, Tiền Đa Đa đang dùng ghế sa lon mài móng vuốt, một giây kế tiếp đã lại nhào thẳng tới Niếp Quân Hạo một lần nữa, bộ dáng kia như hận không thể gặm Niếp Quân Hạo một miếng thịt làm Niếp Quân Hạo sợ tới mức trắng nhợt mặt, nên vô thức lui về phía sau, vì tránh né Tiền Đa Đa nói điên mà nhảy lên nhảy xuống ở bên trong nhà, trong lúc nguy hiểm cũng đã làm đổ vô số đồ sứ bàn ghế trong nhà, thành hiện trường phá án mà khi An Cẩn Du trở về nhà phát hiện được.

An Cẩn Du biết được đại khái chuyện đầu đuôi từ trong oán trách đứt quãng của Niếp Quân Hạo, dĩ nhiên Niếp đại giáo chủ đã che giấu đi quá trình bị thảm bị chó đuổi đến không có chút hình tượng nào kia.

An Cẩn Du nhìn cả mặt đất bừa bãi, hít một hơi lạnh, bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười nói: "Nói như vậy thì tất cả chỗ này đều là do anh và Tiền Đa Đa làm ra sao?"

Niếp Quân Hạo nhen lời, quay đầu đi không đáp lời, như muốn giả chết đến cùng.

An Cẩn Du hít sâu một hơi lần nữa, muốn áp chế lửa giận trong lòng, lại rút cuộc bởi vì nhức nhối rồi thất bại trong gang tấc, hai tay chống nạnh, đứng lên tức miệng mắng to: "Anh có biết mua những đồ này mất bao nhiêu tiền hay không? Có biết mua những đồ này lại lần nữa phải tốn hao bao nhiêu tiền hay không? Anh là trẻ con hả, chơi trốn tìm trong nhà với con chó, chạy loạn khắp nơi rồi làm đồ đạc rơi đầy đất, đáng chết, anh là tên phá của!"

"Tên phá của?" Sắc mặt Niếp Quân Hạo trầm xuống, anh lớn như vậy mà không có ai dám nói anh là tên phá của đâu!

"Anh không phải tên phá của thì là cái gì?" Rút cuộc lửa giận An Cẩn Du đè nén đã lâu đã bị cả căn phòng bừa bãi này hoàn toàn thiêu đốt.

"Cô." Tay Niếp Quân Hạo đặt bên người hết nắm lại thả, thả lại nắm, rút cuộc vẫn không thể thật sự động thủ với An Cẩn Du, gương mặt chỉ lạnh lùng nói: "Cô dám nói chuyện này cô không có tí lỗi nào sao? Cô chạy mất bỏ một mình bản tọa ở nơi này, còn để cho bản tọa đi xem cái hộp đen tà môn gì kia, hơn nữa rõ ràng cô nói nơi này không có người như tôi, nhưng bản tọa lại thấy được người mặc giống như bản tọa ở trong hộp đen kia. Quan trọng

nhất là cô không dễ chịu thì để bốn tọ xem cái hộp đen gì đó kia, dùng hộp đen tà môn đó để châm chọc bốn tọ."

An Cẩn Du bị chọc giận quá mà cười lên, chẳng thèm giải thích nhiều với một nhĩ thiếu gia bị chứng vọng tưởng nghiêm trọng bị rơi đến hiện đại kia, giễu cợt nói: "Đúng vậy, là lỗi của tôi. Tôi sai ở chỗ không nên đánh giá anh quá cao, cho rằng anh có thể an phận giữ nhà, lại không nghĩ rằng giữ lại quả bom hẹn giờ ở nhà, có lẽ từ khi vừa mới bắt đầu tôi đã sai rồi, tôi không nên khuất dưới ở cường quyền mà chửi cháp cái người như anh."

"Lời này của cô có ý gì? Còn muốn đuổi tôi ra ngoài, đừng quên ước pháp tam chương tôi hôm qua của chúng ta." Niếp Quân Hạo lập tức phòng bị, ánh mắt nhìn về phía An Cẩn Du cũng biến thành có chút không tốt.

An Cẩn Du nghe vậy cười lạnh một tiếng, đứng rồi, làm sao cô lại quên mất, bọn họ còn có một ước pháp tam chương. Nếu sớm biết lưu lại người này thì cả nhà đều bị phá hủy, lúc ấy nhất định cô thà chết chứ không chịu khuất phục.

Liếc mắt nhìn mảnh vụn đầy đất, An Cẩn Du sâu sắc cảm thấy bao tử đau rồi. Người này mới ngày người ở nhà mình trong hai ngày đã huyên não nhà cô đến gà chó không yên, nếu đợi lâu một chút nữa, sau này cô vẫn còn có thể giữ được ba tác đất dung thân này sao? Nhưng nếu muốn đuổi người ra ngoài, có dạy dỗ lần trước, chỉ sợ cũng không đơn giản như vậy, không làm được còn phải thêm mình vào.

An Cẩn Du khổ não trầm tư một lát, chợt giống như đang nghĩ tới điều gì đó, đáy mắt nhanh chóng xẹt qua tia sáng tính toán.

"Này, sẽ không thật sự lại muốn đuổi tôi đi ra ngoài chứ?" Niếp Quân Hạo thấy An Cẩn Du cúi đầu trầm mặc hồi lâu, không thấy rõ biểu tình trên mặt cô làm cho anh chợt có hơi không được tự nhiên.

An Cẩn Du ngừng mắt nhìn người đàn ông về mặt âm trầm đối diện, chỉ có đáy mắt lộ ra một chút chột dạ, thờ dãi, bất đắc dĩ nói: "Niếp Quân Hạo, tôi mới vừa mua ít thức ăn ở bên ngoài, vừa đặt ở cửa chưa kịp mang đi vào, anh giúp tôi đi xách vào."

Niếp Quân Hạo bị ngữ điệu đột nhiên thay đổi của An Cẩn Du làm cho ngẩn ra, sau khi phản ứng kịp thì nhú mày nói: "Cô đang ra lệnh cho tôi?"

An Cẩn Du liếc mắt nói: "Không, đây chỉ là khẩn cầu, hơn nữa anh phá hủy nhà của tôi, để anh giúp tôi xách đồ, uất ức anh làm sao?"

Mặc dù Niếp Quân Hạo có hơi nghi ngờ với thái độ biến chuyển của An Cẩn Du, nhưng đối với chuyện phá hủy nhà An Cẩn Du này, nói cho cùng đúng là anh đuối lý. Có hơi chột dạ liếc mắt nhìn bữa bãi khắp nơi, rốt cuộc vẫn bất đắc dĩ đi tới cửa.

Dĩ nhiên, dạy dỗ lần trước làm cho Niếp Quân Hạo để lại một tay, thận trọng dò xét cửa rồi đi ra ngoài, để ngừa có người đánh lén từ ngoài cửa.

Đáng tiếc, anh chỉ cố đề phòng trước mặt, lại quên chú ý phía sau, càng không có nghĩ tới An Cẩn Du dám can đảm ra tay ngoan độc với mình, cho nên, lúc An Cẩn Du nhắc chân, anh hoàn toàn không có cảm giác gì, chỉ nghi hoặc nhìn hành lang trống rỗng bên ngoài, cao giọng hô: "Con lừa ngốc, bên ngoài không có đồ ăn, không phải vừa bị người nào thuận tay xách đi chứ?"

Cho đến khi Niếp Quân Hạo phát hiện bất thường thì đã trễ.

Niếp Quân Hạo đang muốn quay đầu hỏi thăm, chợt thấy được cái bóng mình bỗng đứng đầu nhói, thân thể không khống chế được nghiêng tới trước, cứ như vậy không phòng bị một chút nào đã bị đá ra cửa nhà.

Niếp Quân Hạo lao đảo đi tới trước mấy bước, thật vất vả mới đứng vững, mặt mày xanh lét quay đầu chuẩn bị cho An Cẩn Du một giáo huấn, đã bị Tiên Đa Đa bay tới đập ngay chính giữa, một người một chó cùng phát ra một tiếng hét sợ hãi.

Cùng lúc đó, một người một chó loáng thoáng nghe được một câu lạnh lùng cuối cùng của An Cẩn Du: "Các người tự kiểm điểm thật tốt cho tôi, không suy xét xong thì không cho phép trở lại."

Lời còn chưa dứt, chỉ nghe rầm một tiếng, cửa chính nhà An Cẩn Du đã nhắm tịt khép lại hoàn toàn, chỉ để lại một người một con chó bốn mắt nhìn nhau, yên lặng im lặng.

Tình mệnh hồi lâu, gương mặt Niếp Quân Hạo lạnh lùng, mới nghĩ đến, đây đã là lần thứ hai anh bị đuổi ra khỏi cửa rồi, ngay tại ngày hôm sau khi anh đến hiện đại.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Anh Để Mau Vào Trong Chén* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: Dám Cướp Đồ Của Bốn Giáo Chủ.

Editor: Trịnh Phương

An Cẩn Du dùng một cước tổng Niếp Quân Hạo ra khỏi nhà mình một cách sạch sẽ gọn gàng xong, tâm tình tốt cuộc cũng đã tốt hơn một chút. Nhưng khi vừa quay đầu lại thấy sàn nhà bừa bộn trước mắt, trong nháy mắt, sắc mặt cô lại trầm xuống.

Cất bước muốn đi về phía trước, lại phát hiện ngay cả một chỗ đặt chân cho mình cũng không có, muốn thu dọn rồi lại không biết nên dọn từ đâu, An Cẩn Du nhất thời lại không biết nói gì.

Ánh mắt của An Cẩn Du quét qua phòng khách một vòng, cuối cùng dừng lại ở màn hình TV đã bị phá mất hơn nửa cùng với ấm đun nước hoàn hảo không chút tổn hao ở bên cạnh.

Cho nên nói, cô nên cảm thấy may mắn vì khi hai ngôi sao tai họa kia gây họa đã không làm đồ ấm nấu nước, nếu nước mà bị đổ ra ngoài, còn đến gần cái TV đang chấp điện thì không biết khi cô trở lại có thể thấy được người sống hay không.

Nghĩ như vậy, An Cẩn Du đưa tay tắt công tắc nguồn điện của phòng khách ở bên cạnh, sau đó khẽ thở dài, xoay người vào phòng ngủ, quyết định làm ngơ đối với tình trạng loạn đến không thể loạn hơn ở ngoài phòng khách.

TV báo hỏng, trong nhà An Cẩn Du chỉ còn sót lại duy nhất một món đồ điện có giá trị, chính là thứ mà An Cẩn Du vẫn giữ từ lúc học đại học đến bây giờ, mặc dù đã hơi cũ, nhưng là thứ duy nhất hiện giờ có thể an ủi An Cẩn Du- chiếc laptop nhỏ nhắn đáng yêu của cô.

An Cẩn Du mở laptop ra, muốn tìm một vài thứ để ổn định tâm tình, lại không nghĩ rằng vừa mới mở laptop liền tự động làm An Cẩn Du chết đứng.

Kết quả là, An Cẩn Du cứ như vậy mà bị kịch nhìn một hộp thoại bỗng dưng xuất hiện trên màn hình. Sau khi sững người mất một lúc, cô cũng chỉ có thể trở mắt nhìn màn hình chiếc laptop của mình bị một loạt chữ lớn màu đỏ không ngừng quét qua.

Chớp mắt một cái, An Cẩn Du vốn cho là laptop có vàng sáng bảo vệ nên mới không làm sao thì cũng bởi vì vậy mà bị tin tức hiện lên làm cho tức chết.

Mẹ nó, cái màu đỏ rực rỡ này, ma quỷ phá rồi.

Khiếp sợ ngăn ngại đi qua, An Cẩn Du mới phát hiện hộp thoại góc trên bên trái. Chắc, được rồi, không phải ma quỷ phá rồi, là đại đại nhà cô nổi điên.

Trong lòng An Cẩn Du vẫn có chút sợ hãi mà nhấn con chuột, kéo một vài hàng chữ to màu đỏ lên, phát hiện ra là bắt đầu từ lúc cô cúp điện thoại vào hôm qua, người nào đó liên liên tục phá hoại, phá đến tận sáng sớm hôm nay, nghị lực của anh ta cũng có thể nói là trâu bò đó.

An Cẩn Du thấy mấy dòng cuối cùng không còn là lời thúc giục, uy hiếp cô cập nhật chương mới nữa, ngược lại là biến thành mấy câu hỏi như mình chết ở đâu rồi, điện thoại di động cũng không mở. Cô chợt nhớ ra là từ ngày nhất được người nào đó xong thì vẫn bận đến bề đầu sứt trán, ngay cả điện thoại hết điện cũng quên sạc.

Lúc này nhớ tới, An Cẩn Du cuống quýt lấy ra điện thoại hàng nhái mới sạc điện được một lúc của mình rồi bật lên, quả nhiên, trong nhật kí cuộc gọi vậy mà có đến mấy chục cuộc gọi nhớ.

Cả người An Cẩn Du cứng ngắc bỏ tới trước bàn máy vi tính, còn phát hiện ra là sau khi người nào đó dò xét không lâu, liền sửa đổi nick name thành "Quý xuống gọi ta là nữ vương đại nhân", có thể thấy được mức độ tức giận của người kia vào lúc đó.

An Cẩn Du yên lặng lau mồ hôi lạnh trên đầu, lập tức không dám chậm trễ trả lời một câu.

Rảnh rồi không việc ngồi gõ mõ: Nữ vương đại nhân.

Đối phương gần như đáp lại chỉ trong một giây.

Quý xuống gọi ta là nữ vương đại nhân: Nghe rồi, lên đây, ha ha...

An Cẩn Du bị hai chữ cuối cùng kia đánh đầy mặt, mồ hôi lạnh trên đầu chảy ra càng nhiều hơn.

Rảnh rồi không việc ngồi gõ mõ: Lãnh Hãn đại đại, em không có ý tất máy, là bởi vì điện thoại hết pin, trong nhà lại có một người vừa tới, loay hoay đến sứt đầu bể trán cho nên quên sạc điện, cầu xin tha thứ. QAA

Quý xuống gọi ta là nữ vương đại nhân: Người đến nhà cô là đàn ông hay phụ nữ?

Rảnh rồi không việc ngồi gõ mõ: Nam...

Quý xuống gọi ta là nữ vương đại nhân: Mẹ nó, cô vậy mà lại vì việc gặp riêng đàn ông mà không đăng chương mới, cẩn thận tôi nguyên rủa hai người có mẫu thuẫn nhỏ liền chia tay!

Rảnh rồi không việc ngồi gõ mõ: Nữ vương đại nhân, quan hệ của em với anh ta không phải như chị nghĩ.

Quý xuống gọi ta là nữ vương đại nhân: Tôi không cần biết hai người có quan hệ gì, nhưng nếu hôm nay không thấy chương mới của cô, tôi liền đến nhà cô đòi, thuận tiện xem xét người đàn ông kia. Dù sao thì quan tâm tác giả dưới quyền cũng là trách nhiệm của tôi, cô cứ xem đó mà làm thôi.

Rảnh rồi không việc ngồi gõ mõ: Em viết, em lập tức đi viết ngay.

An Cẩn Du gần như là tạm đóng hộp thoải nhanh như chớp, đồng thời mở ra phần mềm gõ văn bản trong máy mình. Sở dĩ cô ấy kiên quyết "đuổi giết" An Cẩn Du như vậy hoàn toàn là bởi vì cô bỏ dở đoạn thịt văn cô không am hiểu nhất nhưng lại không thể không viết.

Đối mặt với bản word trống rỗng, không hiểu sao An Cẩn Du lại chợt nhớ tới đầu sỏ làm hại mình chịu khổ như vậy, hai mắt khẽ chớp lóe, khóe môi không biết là nghĩ tới điều gì mà hơi nhếch lên.

Mười ngón tay lướt như bay, tình tiết của đồng mà thường ngày cô cảm thấy vô cùng khó viết, lúc này lại trở nên đơn giản đến không thể tưởng tượng nổi, hỏi đến nguyên nhân, hoàn toàn đều là bởi vì tức giận.

Hai mắt An Cẩn Du sáng lên nhìn chằm chằm bài viết đã có nhiều chữ kia, trong lòng vừa sung sướng vừa châm chọc. Cho anh bóp cổ tôi, cho anh uy hiếp tôi, cho anh ăn của tôi, mặc của tôi, ngủ của tôi, còn ghét bỏ tôi, cho anh thoáng cái là gây họa cho tôi, làm hỏng đồ dùng trong nhà tôi. XXX con mẹ anh, lão nương nguyên rửa anh cả đời này sẽ cũng bị người khác đè!

An Cẩn Du bên này tìm được cách phát tiết, gõ chữ gõ cực kỳ vui mừng, một mặt khác, Giáo chủ đại nhân ngạo kiêu, kiêu ngạo hoàn toàn không biết mình đã bị An Cẩn Du YY đã thành người bị đè lại đang hứng gió trong một con hẻm nhỏ ở gần chung cư.

Dùng hình tượng mới để đi ra ngoài một vòng, đương nhiên là Niếp Quân Hạo vẫn nhận được không ít cái nhìn chăm chú của mọi người. Cùng lúc đó, trong quá trình Giáo chủ đại nhân vẫn luôn không thể thích ứng được với nơi này ra ngoài đi lung tung một lúc thì đã hiểu ra cái hộp đen lớn đó ở nhà An Cẩn Du là một thứ được đặt tên là TV gì đó, những thứ bên trong cũng không phải là thật, những người đó càng không phải là "đồng hương" của mình mà là một đám con hát mặc đồ cô mà thôi.

Mặc dù không hiểu vì sao người hiện nay lại sùng bái những con hát này như thế nhưng rốt cuộc lương tâm của Niếp Quân Hạo cũng đã kịp thời phát hiện ra quả thật là chính mình đã làm sai việc gì đó nên mới bị đuổi ra ngoài.

Anh rất muốn làm giống như An Cẩn Du, trở lại cửa nhà An Cẩn Du để hỏi lỗi với cô nhưng tạm thời Niếp Quân Hạo vẫn không làm được, cho nên chỉ có thể ở đi lung tung ở bên ngoài.

Màn đêm dần dần hạ xuống, người trong chung cư cũng thưa thớt dần, Niếp Quân Hạo như có giác quan thứ sáu mà quay đầu lại, liếc mắt nhìn cái nhỏ theo sau lưng mình, sắc mặt càng trở nên khó coi, đưa tay chỉ ra xa: "Tránh xa một chút, đừng có đi theo ta."

Tiền Đa Đa: "Anh cho rằng tiểu gia thích đi theo anh sao? Không phải là tại ở ngoài này, ngoài anh ra thì tiểu gia cũng không biết ai khác sao? Lại nói, chủ nhân đang bức bối nhất định sẽ không cho tôi vào cửa, đi lung tung bên ngoài không chừng lại bị người nào đó bắt làm thịt chó hầm, tiểu gia mới lười phải đi theo người đàn ông hư đón bắt nạt chủ nhân như anh!"

Một người một chó đang ghét bỏ lẫn nhau thì chợt có một nhóm người đi ra từ ngõ hẻm kia đã nhanh chóng vây quanh cả hai.

Từ lúc những người này đến gần đầu ngõ thì Niếp Quân Hạo đã phát hiện, giờ phút này thấy bọn họ vây mình lại, hai mắt bỗng dưng lạnh buốt.

Không đợi anh mở miệng, một thiếu niên trong đám người này đã nhìn chằm chằm Niếp Quân Hạo rồi cười đều mà đứng lên: "Chắc chắc chắc, diện mạo của người anh em rất được nha, trên người có tiền không? Lấy ra các anh em đây dùng với nào."

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Anh Để Mau Vào Trong Chén* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 38: Cướp Bóc Bắt Thành Và Bị Đánh

Edit: hongheechan

Hai mắt Niếp Quân Hạo híp lại, cực kì nguy hiểm nhìn đám thiếu niên tóc hồng hồng xanh xanh, cả người mặc quần áo kỳ kỳ quái quái, cả lơ phát phơ cản đường, đầy mắt u ám, hơi thở nguy hiểm.

Đầu năm nay người không có mắt quả nhiên không ít, đánh cướp mà lại đánh tới trên đầu một giáo chủ ma giáo, hơn nữa tâm tình anh còn đang không tốt, lúc này những người này cứ đụng thẳng đến, đơn thuần tìm chết.

Nghĩ như vậy, trên mặt Niếp Quân Hạo chẳng những không toát ra hoảng sợ như trong dự liệu của những tên côn đồ kia, ngược lại còn giương lên một nụ cười nhạt thản nhiên.

Những tên côn đồ cũng không phát hiện điểm này, thấy Niếp Quân Hạo cả hồi lâu cũng không nói lời nào, chỉ nghĩ anh bị giật mình, càng tỏ ra khinh bỉ không chút kiêng kị với Niếp Quân Hạo nhìn qua cũng rất giống tiểu bạch kiểm yếu đuối này.

"Người anh em à, gọi mi đây xem bộ dáng kia của mày, chắc không phải không có tiền chứ, gần đây anh em có hơi eo hẹp, cho chút tiền lẻ hoa hồng đi." Thiếu niên bất lương cầm đầu cười lạnh một tiếng, nói lời mới rồi rõ hơn một chút.

Đáp lại hân ta vẫn là gió lạnh trong ngõ hẻm như cũ, tên thiếu niên bắt lương kia thấy Niếp Quân Hạo còn chưa phát ra tiếng, sắc mặt lập tức trầm xuống, hừ lạnh một tiếng nói: "Nói chuyện đi, thật ra mày cảm rồi đúng không đừng thấy cho chút mặt mũi rồi lên mặt, anh em muốn tiền mày là đã nể mặt mày, mau dâng hoàng giao tiền ra đây thì chúng tao còn có thể bỏ qua cho mày, nếu không đừng trách quả đấm của những huynh đệ này quá cứng!"

Lần này rốt cuộc Niếp Quân Hạo vẫn trầm mặc cũng chuyển động, lại không giống như những thiếu niên bắt lương kia dự đoán, chủ động ngoan ngoãn móc tiền ra, ngược lại thấy anh lộ ra vẻ khinh thường cười lạnh với bọn họ.

Vì vậy không chỉ có thiếu niên cầm đầu vừa rồi, ngay cả những thiếu niên bắt lương lúc trước còn coi Niếp Quân Hạo như tiểu bạch kiểm ăn com chùa mặt khác cũng lập tức thay đổi sắc mặt.

"Cái tên tiểu tử này!" Tên thiếu niên bắt lương đứng ở trước mặt Niếp Quân Hạo kia khễ nguyên rủa một tiếng, nâng quả đấm lên lập tức đập tới trên gương mặt tuấn tú của Niếp Quân Hạo, rõ ràng đã có ý kiến với gương mặt nhân thần cảm phần mặt của Niếp Quân Hạo từ lâu.

Tuy Niếp Quân Hạo chỉ còn lại hai thành công lực như vậy, nhưng đối phó với tên côn đồ này cũng chỉ như bóp chết một con kiến, lúc này thấy động tác tên kia đến trước mặt mình chậm như vậy, lòng mày cũng không nhú một cái, chỉ nghiêng người một chút, đã tránh né được một quyền kia, cùng lúc đó, tay phải nhẹ nhàng nhắc lên, nắm lấy cổ tay của người kia, nhanh chóng bẻ gấp lại.

Mọi người ở đây chỉ nghe thấy một tiếng rắc rắc thanh thúy vang lên, sau đó lại nghe thấy một tiếng thét chói tai thê thảm phá vỡ bầu trời đêm: "A tay của tao tay của tao."

Những thiếu niên bắt lương khác nhìn đồng bọn tê liệt ngã xuống trên mặt đất, gãy giữa co giật, tất cả đều sợ hết hồn, dù thế nào cũng không thể ngờ cái tên tiểu bạch kiểm nhìn qua yếu ớt kia lại là người luyện võ.

Không ít người thấy được thảm trạng của người trên đất đã đánh trống lui đường, thế nhưng thiếu niên cầm đầu cũng không định cứ như vậy là xong chuyện, một mặt là không muốn bỏ rơi khối thịt béo đã nhìn chòng chọc rất lâu này, một mặt còn lại là cảm thấy cứ lui như vậy, nếu như bị người ta biết mình bị tiểu bạch kiểm hù chạy, quả thật cực kỳ mất thể diện, về sau hân càng đừng nghĩ sẽ lẫn lộn ở trên đường nữa rồi.

Vì vậy, mặc dù có có sẵn ví dụ ở phía trước, thiếu niên kia hô to một tiếng: "Cùng tiến lên tên khốn khiếp kia!"

Những người khác vốn sinh lòng rút lui nghe thấy hân ta quát to, liếc nhau một cái, nghĩ thầm song quyền nan địch tứ thủ*, người này lợi hại hơn nữa cũng không thể đánh được nhiều người bọn họ như vậy, lập tức đồng loạt xông lên, chuẩn bị quần đấu* người đối diện.

(*) song quyền nan địch tứ thủ: hai đấm khó có thể đấu lại bốn tay

(*) quần ẩu: đánh hội đồng ==)

Nếu người bình thường gặp loại chuyện như vậy, quả thật có thể yếu không địch lại mạnh, bị động bị đánh. Đáng tiếc, người bọn họ gặp cũng không phải là người bình thường, mà là cao thủ võ lâm chân chính chính luyện võ mười mấy năm.

Trong khoảng thời gian ngắn, bên trong hẻm nhỏ mờ tối, tiếng đánh nhau tiếng reo hò tiếng kêu thảm thiết nổi lên bốn phía, còn có tiếng hỗn hợp thịt người như bao cát rơi xuống đất, vang mồn một rõ ràng với màn đêm buông xuống trên đường phố.

Lúc này, Tô Minh Duệ mang theo chó cưng tàn bộ tiêu thực trên đường ở chung cư, đang thương cảm không dễ dàng gì buổi sáng ngày hôm nay mới gặp được soái ca mình có cảm giác hứng thú, chuẩn bị thu về dưới trướng, trở thành cây rụng tiền của mình, cũng đang lúc đi ra từ siêu thị không cẩn thận lạc mất người ta, làm hại anh không còn kẻ sách, cuối cùng chỉ có thể mất mát trở về nhà.

Tô Minh Duệ đang ưu thương, chợt nghe được tiếng vang dứt quãng truyền ra từ trong ngõ hẻm, lòng mày nhẩn lại.

Nếu bình thường gặp gỡ loại chuyện như vậy, tuyệt đối anh sẽ không xen vào việc của người khác. Nhưng hôm nay cũng không biết là vì sao, quý thần xui khiến lại muốn đi qua liếc mắt nhìn, cộng thêm chó cưng tài tăng nhà anh thêm có cảm ứng sống chết lỗi chủ nhân, cực kì kích động sủa về phía hẻm nhỏ phát ra động tĩnh này.

Tô Minh Duệ nhú nhú mày, rốt cuộc vẫn quyết định tới xem xem, một bên an ủi chó cưng Bắc Mỹ lông nhung của mình, một bên cất bước đi tới cái hẻm nhỏ kia.

Tiếng đánh nhau càng ngày càng đến gần, lòng của Tô Minh Duệ cũng càng ngày càng căng thẳng hơn, vậy mà, mới đi tới đầu ngõ kia, cả người Tô Minh Duệ đều ngẩn ra.

Sau đó nhiều năm, Tô Minh Duệ hồi tưởng lại cảnh tượng lúc đó, thật sự không khỏi cảm khái, đến tận cùng khi đó mình đi vào tham gia náo nhiệt là may mắn hay bị thảm đây.

Chàng trai áo trắng bị che chắn ở trong vòng vây một đám thiếu niên bắt lương, anh ra tay nhanh chóng tàn nhẫn, gọn gàng khác thường, cho dù Tô Minh Duệ không hiểu công phu này lắm nhưng nhìn thấu người thiếu niên kia có chỗ hơn người, có thể sử dụng mỗi động tác nhanh như tia chớp rồi lại ưu nhã như vậy, không tổn sức chút nào đã xử lý những người hướng tới anh ta, chàng trai lộ ra vẻ mặt hung ác bắt lương, giờ tay nhắc chân đều là bình tĩnh, bình tĩnh giống như tự tin, thật là làm cho lòng người ta chấn động và nhận nhạo.

Ánh trăng ban đêm nhu hòa chiếu vào ở trên áo sơ mi trắng noãn của chàng trai, dát lên một tầng ánh sáng nhàn nhạt, kèm theo từng cử động của chàng

trai, ánh sáng lưu chuyển, mê hoặc lòng người. Chợt, chàng trai kia vì tránh né người sau lưng đánh lén, lưu loát nghiêng người, xoay người, gương mặt tuần tú không tí vết với đôi mắt quen thuộc cứ không hề báo trước xuất hiện ở trước mặt của Tô Minh Duệ như vậy.

Tô Minh duệ hoàn toàn nhìn đến ngây người, chỉ cảm thấy trong lòng có một vụn bầy con ngựa đang băng qua thảo nguyên*, mẹ nó, đây không phải là cái cây rụng tiền buổi sáng ngày hôm nay anh đánh mất sao?

*cũng là một câu chửi (đã giải thích)

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Ảnh Đế Mau Vào Trong Chén* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Bởi Vì Vây Xem Mà Dẫn Tới Thảm Kịch!

Niép Quân Hạo tuyệt đối không biết mình đã thành phong cảnh trong mắt người khác, hơn nữa còn khiến tiểu nhân trong nội tâm của người ta ôm đầu ngón ngang trong gió, anh vô cùng căm ghét đối với đầu sỏ gây nên, lấy tốc độ vô cùng nhanh nhẹn mà mãnh liệt tấn công đám côn đồ dờ dờ ương ương kia.

Sau khi người dẫn đầu đám thiếu niên bắt lương kia bắt đầu đánh được một lúc, trừ Niép Quân Hạo ra, tất cả mọi người đều tê liệt ngã xuống mặt đất, không cách nào nhúc nhích, cả quá trình chỉ dùng ngắn ngủn không đến 10 phút.

Ngay từ lúc những người đó ra tay, Tiền Đa Đa đi theo phía sau móng Niép đại giáo chủ cũng đã vô cùng sáng suốt mà tránh sang bên cạnh, cho đến khi đánh nhau kết thúc thì mới an tâm đi ra.

Nhìn người bị thương đầy trên đất, Tiền Đa Đa không thể không thừa nhận tên đàn ông hư đồn này vẫn đủ tài giỏi ở lĩnh vực khác. Chỉ là có giỏi hơn nữa thì cũng vô ích, còn không phải là bị chủ nhân đuổi ra ngoài sao? Hơn nữa, nếu loại tài giỏi này mà lấy ra để dùng đối phó với chủ nhân thì nhất định chủ nhân sẽ bị thua thiệt, cho nên nó vẫn quyết định là không đối cái nhìn với người trước mặt này một cách dễ dàng như vậy. Di#enda)nI0eqU8y!d*on

Niép Quân Hạo có chút ghét bỏ mà vỗ vỗ ống tay áo đã bị nhiễm chút bụi đất, vốn định cứ như vậy mà rời khỏi, lại chợt giống như là nghĩ tới điều gì nên lại dừng chân.

Xoay người đi tới trước mặt thiếu niên cầm đầu, anh đưa mắt nhìn cậu ta từ trên cao.

Còn không đợi Niép Quân Hạo có động tác tiếp theo, thiếu niên kia đã như chim sợ cành cong, thét lên một tiếng rồi bịt kín gương mặt đầm đìa máu tươi của mình, nói: "Đại ca, tôi sai rồi, tôi sai rồi, anh bỏ qua cho tôi một lần đi, tôi thật sự biết sai rồi, về sau sẽ không dám nữa."

Gương mặt Niép Quân Hạo lạnh lùng, không chút lưu tình nói: "Đại ca tôi muốn không dậy nổi như cậu vậy, em trai."

Cả người thiếu niên run lên, bởi vì lời nói của Niép Quân Hạo mà càng sợ hãi đến suýt vỡ mặt, đôi tay che mặt lại biến thành ôm đầu, run rẩy nói: "Không phải đại ca, không phải đại ca. Quý ông, là quý ông."

Niép Quân Hạo nhú nhú mày, không muốn tiếp tục nghe thiếu niên này nói nhảm nhiều, nói đơn giản: "Giao hết tiền tài bất nghĩa mà cậu cướp được ra đây."

Tay của thiếu niên vốn đang ôm đầu khế run, ngẩng đầu lên dùng ánh mắt không dám tin nhìn về phía Niép Quân Hạo, trong lòng phức tạp không chịu nổi. Chắc chắn, quả nhiên là giang hồ hỗn, đây là bọn họ đang gặp phải tình huống đen ăn đen, cướp người lại bị người cướp lại sao?

D\$ienD\$anL3eq8uyD9on

*Trương tự kiêu xã hội đen đầu với nhau.

Niép Quân Hạo cũng không biết suy nghĩ trong lòng tiểu thiếu niên, giờ phút này trong đầu anh chỉ có một suy nghĩ. Nha đầu kia tức giận đuổi mình ra khỏi nhà là bởi vì những mình làm hư những đồ vật có giá trị cao kia, cho nên chỉ cần mình mang tiền trở về thì cô sẽ hết giận. Tiền trong tay bọn người này cũng không phải là do bọn họ quang minh chính đại làm ra, cho nên nếu mình không lấy thì chính là uống phỉ.

Nghĩ như vậy, Niép Quân Hạo liếc mắt nhìn bộ dạng sừng sờ của thiếu niên dưới đất, nhú mày, trầm giọng nói: "Thế nào? Muốn tiền không muốn mạng?"

Thiếu niên khế run rẩy, cuống quýt lắc đầu liên tục giống như trống bỏi*, móc tay vào trong túi mình, thành thành thật thật đưa tất cả cho Niép Quân Hạo.

*Loại trống mà trẻ em hay chơi, có hai sợi dây bằng nhau gắn đối xứng hai bên, cuối sợi dây có hai cái hạt hình tròn nhỏ như viên bi gỗ, nếu lắc thì hai viên hình tròn đó sẽ đập vào mặt trống và tạo ra âm thanh. Vì khi dùng trống này thì người ta thường lắc nhanh nên nó hay được dùng để so sánh với việc lắc đầu nhanh và liên tục.

Niép Quân Hạo cau mày liếc mắt nhìn tiền giấy xanh xanh đỏ đỏ trên tay mình. Mặc dù không rõ tại sao tiền của thời đại này biến thành mấy tờ giấy mỏng

như vậy nhưng trước kia, khi anh đi mua quần áo quả thật đã thấy An Cẩn Du dùng mấy tờ giấy xanh xanh đỏ đỏ này để trả tiền, với lại những người này cũng không dám lừa gạt mình.

Niép Quân Hạo cầm tiền giấy vào túi quần của mình sau đó dò xét mấy thiếu niên bắt lương ngã đầy đất mà không dậy nổi cách đó không xa, nhếch miệng một cái: "Là các người tự mình giao ra đây, hay là tôi tự mình đi lục soát?"

Chúng lưu manh: "... di#en@ldan)lequ&cyd9on

Có câu nói: "Sông có khúc, đời có lúc", tất cả mọi người đều biết chính mình không may mắn mà đụng vào tình huống đen ăn đen rồi.

Một đám người cân nhắc giữa tính mạng và tiền tài một chút, tất cả đều quyết định động tay, rất cung kính giao toàn bộ gia sản của mình ra.

Mà Tô Minh Duệ có bản lĩnh cùng khuôn mặt đẹp dễ bị Niép Quân Hạo cho một quyền vừa mới phục hồi tinh thần lại thì đã thấy cảnh tượng Niép Quân Hạo tùy ý vơ vét "của cải" của những thiếu niên bắt lương này thì không khỏi ㄟ. Nhưng rất nhanh hẳn liền không để ý những thứ này nữa, bởi vì Niép Quân Hạo thực hiện hành vi "cướp đáp lại" xong thì đã chuẩn bị xoay người rồi đi.

Niép Quân Hạo cực kỳ hài lòng đối với mấy tên côn đồ dờ dờ ương ương lại thức thời này, sờ sờ trong túi của mình đã có đầy những tờ tiền giấy xanh đỏ, khỏe môi nhếch lên.

Vừa mới chuẩn bị quay người đi, lại chợt cảm thấy có người vọt tới ở sau lưng mình, liền đánh lại một quyền theo bản năng.

Tô Minh Duệ nóng nảy chạy tới gần Niép Quân Hạo, muốn ngăn đối phương lại. Nào có thể đoán được là bàn tay vừa mới chạm vào bả vai của đối phương thì đã bị nện một quyền mạnh mẽ lên mặt, lập tức ngã xuống đất, mắt nổ đom đóm.

Trong khi ý thức còn mơ hồ, cậu thoáng nghe được người đánh mình nhỏ giọng ní non một câu: "Không ngờ còn có một con cá lọt lưới, suýt nữa bị ám toán."

"..." Quý ngài, ngài hiểu lầm rồi... Tôi không cùng một phe với những thiếu niên bắt lương kia! Tô Minh Duệ muốn lên tiếng giải thích, lại phát hiện một kích kia thật là quá mức hung tàn, một bên mặt của cậu cũng sưng lên hơn nửa, căn bản là không thể nói ra lời, hơn nữa đầu óc choáng váng, nói không chừng là đã bị đánh đến chấn thương sọ não. Di#end@anl&eI quy&d9on

"Tốt lắm, giao tiền ra đây." Niép Quân Hạo hiển nhiên không còn đủ kiên nhẫn để tiếp tục ngây ngô ở đây, nhỏ giọng nói với Tô Minh Duệ đang chịu khổ.

Chắc hẳn là do anh đánh quá tay, Tô Minh Duệ căn bản không thể động dậy, bản thân liền không có sức lực để móc tiền ra. Niép Quân Hạo hiển nhiên cũng phát hiện điểm này, nhủ nhủ mảy, cuối cùng đành phải khom người xuống, tự tay móc móc vào túi của cậu, lấy ví tiền ra.

Niép Quân Hạo chỉ nhàn nhạt nhìn lướt qua ví tiền chứa đầy tiền giấy đỏ thẫm, trực tiếp thu luôn cả ví tiền, xoay người rồi đi không chút chần chừ.

Con chó Bắc Mỹ tên Tiểu Bạch của Tô Minh Duệ bị Niép Quân Hạo dọa sợ bồng chốc liền chui ra, nức nở nghẹn ngào đến gần chủ nhân, hi vọng chủ nhân nhanh đứng lên.

Tô Minh Duệ đang bị choán váng đầu óc cứ như vậy nhìn bóng lưng càng lúc càng xa của Niép Quân Hạo, giống như lần nữa thấy một gốc cây bàng văng cách mình ngày càng xa, im lặng rơi lệ.

Tinh thần bị tàn phá cộng thêm vết thương trên người còn đang phát đau càng làm cho anh ta cảm thấy cả người không khỏe. Trời mới biết, anh ta thật sự chỉ là một người đi đường chạy tới xem mà thôi. Thực tế lại một lần nữa dùng bài học kinh nghiệm xương máu nói cho mọi người, quần chúng vây xem không phải ai muốn làm là có thể làm, đây chính là ví dụ sống sờ sờ cho việc tạo nên thảm kịch nhân gian chỉ vì vây xem

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Ảnh Đế Mau Vào Trong Chén* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 40: Giáo Chủ, Cướp Bóc Cũng Là Phạm Pháp!

Niép Quân Hạo cầm tiền, tất nhiên có lý do trở về tìm An Cẩn Du. Nhớ tới cảnh hoàn toàn không cần nói thêm cái gì với An Cẩn Du, chỉ cần trực tiếp vứt các loại tiền giấy đỏ xanh xuống trước mặt của An Cẩn Du, cô sẽ để mình vào cửa nhà, tâm tình tốt lên, ngay cả Tiền Đa Đa bước theo sát sau mình vài bước cũng trở nên thuận mắt nhiều hơn.

Từ lúc An Cẩn Du đuổi Niép Quân Hạo ra ngoài, liền bị ép buộc viết một chương nhiều thiệt. Sau khi phát tiết, tâm tình tốt hơn một chút, cô ăn bữa cơm trưa đơn giản, cảm thấy có hơi vô công rồi ghé, lại mở bản văn ra, tiếp tục phát tiết.

Một vài chương làm trước này chính là phương thức phát tiết của cô, không nói đến ý văn chảy ra, tâm tình cũng trong mỗi lần một lần mơ mộng cảnh tượng mỗi giáo chủ bị áp các loại mà sáng khoái khác thường.

Một buổi chiều ngán ngủi trong lúc cô gõ chữ nghĩ tình tiết và cười châm chọc lặng lẽ trôi qua. Đợi cô phục hồi tinh thần lại, cây kim đồng hồ báo thức trên tường đã chỉ hướng sáu giờ.

Lúc này An Cần Du mới phát hiện mình cứ trôi qua một buổi chiều như vậy, viết xong nốt mấy chương sau rồi lưu vào trang web, duỗi lưng mỏi đứng dậy vào phòng bếp làm cơm tối, vừa làm vừa nghĩ đến một người một chỗ bị chính mình ném ra ngoài kia.

Không biết bây giờ hai người thế nào rồi, có nên đi ra ngoài tìm một chút hay không? An Cần Du nhú nhú mày, trầm tư chốc lát, nhanh chóng làm lo lắng ở đáy mắt của mình tan ra.

Không được, không thể dung túng bọn họ như vậy nữa, mặc kệ ba ngày, lần này phòng chính bị đập phá những bình bình lon lon này, lần sau có khả năng sẽ là đốt phòng ốc thậm chí còn làm ra bài học kinh nghiệm cho mạng người của bọn họ.

Xây dựng tốt tâm lý, ngay sau đó An Cần Du kéo lực chú ý đến nấu cơm, đợi đến khi cô chuẩn bị bung thức ăn ra bàn, chợt nghe được bên ngoài truyền đến một đợt tiếng động.

An Cần Du nhú nhú mày, thầm nghĩ lúc này thì ai sẽ tới chứ, vội vội vàng vàng đi tới mở cửa: “Đợi chút, đã tới rồi, đừng gõ nữa.”

An Cần Du kéo cửa ra, chớp mắt một cái, một cái tay đã nhanh chóng luồn qua đến chắn ngang cạnh cửa. Cùng lúc đó, người ngoài cửa cũng mau nhanh chóng chen nửa người vào ngăn cản được cửa chính, phòng ngừa An Cần Du vung cửa chính lần nữa, phòng ngừa cho mặt mình.

An Cần Du bị động tác này của người ngoài cửa làm sợ hết hồn, sau khi nhìn rõ diện mạo người tới, sắc mặt khẽ biến thành kinh ngạc: “Niếp Quân Hạo!”

“Nhìn thấy tôi, cô rất giật mình hả?” Niếp Quân Hạo chống đỡ ở cửa, mặt hài hước hỏi.

An Cần Du còn chưa kịp nói gì, đã thấy một món đồ màu đen tự bay đi qua.

An Cần Du sợ hết hồn, vội buông tay kéo cửa ra, tiếp được món đồ màu đen, định thần nhìn lại mới phát hiện đó là một ví tiền nhìn qua có giá trị xa xỉ. Còn không đợi cô nhìn Mao gia gia đỏ thắm bên trong ví tiền một cái, tay người nào đó lại đưa tới, vút xuống một đồng tiền mặt xanh xanh đỏ đỏ trên tay của cô.

Hai mắt An Cần Du chợt căng chặt, nhìn tiền mặt số lượng không ít trên tay, nhất thời quên mở miệng.

Sau khi kinh ngạc ngán ngủi đi qua, An Cần Du cuống quýt tính số tiền mặt trên tay kia một chút, phát hiện những đồng tiền rồi rạc kia nói ít cũng có hai ngàn đồng tiền, nhiều nhất là bên trong cái ví tiền kia, xem qua tiền mặt thì có mấy ngàn đồng, chứ nói chi một đồng chỉ phiếu thẻ tín dụng phong phú bên trong.

“Rốt cuộc anh lấy ở đâu ra nhiều tiền như vậy?” Hai mắt An Cần Du trừng lớn, về mặt kinh ngạc nhìn về phía Niếp Quân Hạo.

Niếp Quân Hạo hừ lạnh một tiếng, đơn giản nói: “Một đám không có mắt tự đụng vào tôi, còn muốn đòi tiền bồi tọa, cũng không nhìn một chút xem bồi tọa là ai, há là người mà bọn họ có thể tùy tiện trêu chọc, mặc dù tôi không hiểu mấy về tiền tệ của các cô bây giờ, nhưng chắc chút tiền này đủ trả cho mấy đồ tôi phá hỏng mất trước đó chứ?”

An Cần Du ngớ ngẩn, ngay lập tức đã hiểu Niếp Quân Hạo đụng phải cướp bên ngoài, gần đây quả thật chung cư không được thanh tịnh, lúc đó có thiếu niên bất lương thừa dịp nguyệt hắc phong cao* mà vào nhà cướp của. Ban đầu chính là bởi vì điều này, dưới lời khuyên của Diệp Sơ Tinh An Cần Du mới mua một cái gậy tiện cảnh vệ bình thường hay dùng để phòng thân, đây cũng là nguyên do trong nhà một đàn chúng bình thường như An Cần Du sẽ có loại vật gây điện này.

* đêm tối gió lớn thích hợp làm chuyện xấu.

Nhưng không ngờ phong thủy luân chuyển, bọn họ không có cướp đến trên đầu mình, ngược lại còn không có mắt tìm tới Niếp Quân Hạo, còn vì vậy mà bị phản cướp, xem ra bọn họ coi như tiền mất tật mang, đá trúng thiết bản rồi, chỉ là. . .

“Niếp Quân Hạo, ở chỗ này, cướp bóc cũng là phạm pháp.”

“...”

Ra khỏi một lượt như vậy, An Cần Du không tự nhiên dám đuổi hung khí hình người này ra ngoài gieo họa đại chúng nữa.

Nhất là sau khi biết được từ trong miệng Niếp Quân Hạo, cái ví tiền thoát nhìn vô cùng đắt giá kia là lấy được ở trên người đánh lén cuối cùng anh bắt được. An Cần Du càng khẳng định, những có lẽ đồng tiền rải rác này cũng là tiền tài bất nghĩa của những tên côn đồ kia, nhưng chủ nhân của cái ví tiền kia, cực kì có khả năng chỉ là người đi đường vậy xem đáng thương.

Không thể không nói, An Cần Du nói đúng rồi. Mà buổi tối hôm đó An Cần Du đều lo lắng đề phòng, chỉ sợ chủ nhân của ví tiền bất thành linh mạng người chạy đến cửa nhà mình, bắt tên đầu sỏ cướp bóc vô ý thức nào đó đi.

Cũng may an toàn trải qua một đêm, người trong dự tưởng của An Cần Du cũng chưa từng xuất hiện.

Trời vừa sáng ngày hôm sau, đã bước vào một tuần mới, nhân viên khổ ép An Cẩn Du cũng không thể không rời nhà lần nữa, đi ra ngoài làm việc.

Trước khi đi, An Cẩn Du rất không yên tâm dặn đi dặn lại Niếp Quân Hạo, cảnh cáo Niếp Quân Hạo không được tùy ý phá đồ trong khi mình không ở nhà lần nữa. Hơn nữa trước khi ra cửa làm xong cơm trưa cho Niếp Quân Hạo, tránh khỏi lúc tối mình trở về người nào đó đã đói chết ở nhà.

Đối với lần này, Niếp Quân Hạo hiếm thấy không đề cập ra cái dị nghị gì, sau khi An Cẩn Du rời đi lập tức an phận đợi tại trong phòng ngủ vận công chữa thương, chữa trị những nội thương mình để lại trước kia.

Công việc bây giờ của An Cẩn Du là làm thư ký ở bên trong một công ty nhỏ, tiền lương không cao lại tăng ổn định, điều duy nhất không được hoàn mỹ chính là, người lãnh đạo trực tiếp của cô, quản lý xét duyệt là một người ngồi không mà hưởng, đại sắc thục bụng bia hết sức rõ ràng, thiếu nữ hơi có sắc đẹp trong công ty đều từng bị ông ta phi lễ.

Cũng may thường ngày An Cẩn Du vốn cũng không chú trọng ăn mặc, khi vào công ty lại luôn luôn mang một bộ mắt kính gọng đen phòng thân hoàn toàn che kín nửa gương mặt của cô, khiến cho bề ngoài cả người cô nhìn thật là bình thường, lúc này mới may mắn đã tránh được một kiếp nạn.

Thứ hai là ngày đầu tiên trong chu kỳ, xưa nay đều là một ngày bận rộn nhất trong tuần, An Cẩn Du ở phòng làm việc cũng như thế, tất cả mọi người đều bận rộn với việc trong tay.

An Cẩn Du đang chui đầu vào bên trong một đồng tài liệu cao như núi, sắp bề đầu sút trán, chợt nghe thấy bên ngoài truyền đến một tiếng hô to: "An Cẩn Du, An Cẩn Du ở đâu đi ra ngoài một chút."

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Ảnh Đế Mau Vào Trong Chén* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Quy Tắc Ngầm. Chịu Tiếng Xấu Thay Cho Người Khác

An Cẩn Du chợt nghe thấy có người đang gọi mình thì cũng sửng sốt, ngẩng đầu nhìn lại, mới phát hiện người gọi mình chính là đồng nghiệp của mình và một thư ký, là một cô gái rất xinh đẹp.

Người nọ chợt nhìn sang không biết sao lại bỗng sửng sốt một chút, đáy mắt xẹt qua một chút chột dạ, rất nhanh sau đó đã bị cô ta ép vào đáy mắt, nghiêm mặt nói: "An Cẩn Du, quản lý tìm cô."

"A, tôi tới ngay." An Cẩn Du nhú nhú mày, mặc dù trong lòng có chút nghi ngờ lúc này quản lý tìm mình làm gì, nhưng vẫn nhanh chóng đi theo vị thư ký kia vào phòng làm việc của quản lý.

An Cẩn Du vừa mới bước vào cửa chính phòng làm việc liền cảm thấy không khí bên trong có chút không đúng, ánh mắt không tự chủ tìm tòi bên trong một lần, phát hiện không chỉ là ông chủ Tổng giám đốc bụng bia háo sắc ở đây, mà Tổng giám đốc bộ phận tài vụ bên kia cũng đã tới. Lúc trước An Cẩn Du đã gặp người này mấy lần khi tới phòng tài vụ đưa bản báo cáo, nghe nói là một người trong gia tộc của chủ tịch tổng công ty, là người vô cùng ngang ngược càn rỡ, không để người khác trong mắt.

Thấy quản lý bộ phận tài vụ, trong lòng An Cẩn Du run lên, chợt có loại dự cảm xấu.

Quả nhiên, vị quản lý bộ phận tài vụ kia vừa thấy cô vào cửa liền rất coi thường, hừ lạnh một tiếng, hỏi: "Cô chính là An Cẩn Du?"

Đầu ngón tay của An Cẩn Du run lên, khẽ gật đầu. Một giây kế tiếp, một phản văn kiện liền lập tức bay đến trước mặt cô, trực tiếp trượt đến bên chân cô.

Cùng lúc đó, tiếng gầm vô cùng vang dội của quản lý bộ phận tài vụ cũng truyền vào tai cô, suýt nữa khiến cô ù tai: "Xem xem cô đã làm ra bao nhiêu sai lầm trong việc tổng kết thu chi? Nếu như không phải là người của bộ phận tài vụ chúng tôi cẩn thận, phát hiện có chỗ không đúng, công ty sẽ tổn thất vô cùng lớn, ai sẽ bồi thường cho những tổn thất kia của bộ phận? Cô sao? Chỉ bằng cô, cho dù có bản cô đi thì cũng không bồi thường nổi!"

Quản lý bộ phận tài vụ tức giận còn dùng giọng điệu khinh miệt làm sắc mặt An Cẩn Du có chút khó coi, khom người nhặt bản báo cáo dưới chân lên, liếc qua mấy cái liền phát hiện sai lầm trí mạng trong đó, không trách được quản lý bộ phận tài vụ lại tức giận như vậy. Nếu là người của bộ phận tài vụ dựa theo bản ghi chép này mà đi gây sức ép, đến lúc đó người đầu tiên phải gánh vác tội lỗi chỉ sợ sẽ là cô.

Nhưng chuyện này không phải là điều quan trọng nhất, quan trọng nhất là, xxx con mẹ nó, phần báo cáo này chính cô cũng không có một chút ấn tượng nào, sao có thể được làm từ tay của cô!

"Bản báo cáo này không phải là của tôi." An Cẩn Du vừa muốn giải thích, lại bị người lãnh đạo trực tiếp của mình, vị quản lý béo ú kia nhanh chóng cắt ngang.

"Quản lý, chuyện lần này là Tiểu An không đúng. Chỉ là, cô ấy vẫn còn ít tuổi, không thể so với những người đã làm lâu năm, khó tránh khỏi có chút sơ hở trong những việc khác, tạm tha cho cô ấy lần này thôi." Gương mặt của quản lý béo ú nở nụ cười, cười đến nỗi giống như phật Di Lặc mà nịnh nọt với quản lý tài vụ.

Quản lý tài vụ tuyệt đối không thêm đề ý tới bộ dạng này của lão ta, hừ lạnh một tiếng, nói: "Một người có kinh nghiệm còn có thể phạm sai lầm như vậy, kinh nghiệm của những năm trước đó, bọn họ mang cho chó ăn rồi sao? Tôi dùng nhiều tiền như vậy mướn bọn họ là vì muốn bọn họ cố gắng cho công ty chứ không phải phá hoại. Hơn nữa, loại chuyện như vậy là có thể tùy tiện tha thứ như không có chuyện gì xảy ra sao? Tha thứ một lần tức có lần thứ hai, lần này tha cho cô ta, không chừng lần sau còn có thể làm ra sai lầm lớn hơn. Tôi không nuôi nổi một thứ bỏ đi chỉ biết cản trở như vậy!" "Này..." Vị quản lý béo tròn do dự một chút, quay đầu nhìn An Cần Du một cái, sau đó lại không để lại dấu vết mà nhìn tên đồng nghiệp bên cạnh An Cần Du một cái, hiển nhiên cũng tự hỏi bản thân có lợi ích gì đối với chính mình hay không.

Ngay từ lúc vị quản lý béo tròn kia lên tiếng, An Cần Du đã phát hiện ra có điều không đúng, sau lại nghe quản lý cầu cạnh cho mình nhưng thực ra là đẩy toàn bộ sai lầm lên người mình, trong lòng càng kinh ngạc.

Mà ở đây thấy người quản lý mập mạp kia có chút chột dạ nhìn cô bé ra ngoài gọi mình vừa nãy, lúc này vẫn còn rất hoang mang sợ hãi vẫy vẫy cái tay với ông ta, lúc bị mình phát hiện mà nhìn sang, cánh tay khẽ cứng lại, lúng túng ho nhẹ một tiếng, quay đầu nhìn về phía khác, cũng không dám nhìn thẳng vào mắt mình, trong lòng đã có câu trả lời.

Phía trên phần báo cáo này đánh dấu ngày nộp là thứ năm tuần trước. Mà gần hai ngày cuối cùng, bởi vì có xảy ra một chút chuyện, công việc lập tức nhiều hơn không ít. Vì vậy nhanh tốc độ, quản lý mập mạp liền mang công việc vốn phải cho cô bé kia làm, phần một nửa cho An Cần Du giúp một tay để đẩy nhanh tốc độ, cho nên thứ Sáu tuần trước An Cần Du gần như là làm việc tới đêm khuya mới thật không dễ dàng làm xong công việc công việc của mình, còn giúp cô bé kia làm một chút việc khác.

Chỉ là, dù thế nào thì An Cần Du cũng không có nghĩ đến, phần một nửa công việc, tăng thêm việc làm cho mình còn chưa tính, một nửa công việc mà cô gái kia làm còn xuất hiện sai lầm. Càng không nghĩ tới cuối cùng còn muốn bản thân cô đeo cái nôi đen tên sai lầm này.

Hai mắt An Cần Du tối sầm nhìn chằm chằm cô gái xinh đẹp không dám nhìn thẳng vào mình kia, trong đầu chợt thoáng qua chuyện đầu tiên mình bỏ sót từ trước tới nay.

Trước kia, trong phòng làm việc có người truyền tin rằng cô gái này cậy vào chính mình trẻ tuổi xinh đẹp, bỏ lên giường quản lý mập mạp kia, đã thành tiểu tình nhân của hắn. Quản lý đã sớm có vợ con, cô bé này cự tuyệt treo cành cây cao mà cam nguyện làm tiểu tam, chấp nhận làm "người đẹp sống trong nhà vàng"(Kim ốc tàng kiều).

Khi đó An Cần Du cho rằng đây chẳng qua chỉ là chuyện cười, lại không nghĩ rằng sau đó mình sẽ vì "chuyện cười" này mà trở thành vật hy sinh vô tội nằm chịu oan ức, thật buồn cười.

Nghĩ như vậy, trên mặt An Cần Du không khỏi lộ ra mấy phần giễu cợt: "Ha ha..."

Quản lý tài vụ lại hiểu lầm biểu hiện của An Cần Du thành việc cô không thêm đề ý tới lời mình nói, là ở cười nhạo vũ nhục mình, nhất thời nổi trận lôi đình, nói: "Cô có thái độ gì đó? Cô có biết tôi là người của một trong bốn gia tộc lớn nhất nước Z- nhà họ Bạch hay không? Cô có tin hiện tại liên công bố tất cả việc cô làm, hơn nữa về sau khiến cô không thể lẫn lộn ở các công khác không?"

Đáng tiếc, vị quản lý tài vụ này không biết là An Cần Du là người thích mềm không thích cứng, ghét nhất chính là người khác dùng lời lẽ nghiêm khắc ra lệnh, uy hiếp cô.

Nghe anh ta nói như vậy, An Cần Du bỗng quay đầu nhìn thật sâu vị quản lý tài vụ này một cái, cặp mắt kính gọng đen che đi đôi mắt xinh đẹp lóe ra mấy phân lạnh lẽo, khiến từng gặp qua không ít chuyện lớn như quản lý tài vụ theo bản năng cũng cảm thấy sống lưng khẽ run lên.

Chưa đợi anh ta kịp phản ứng, liền thấy An Cần Du lấy thẻ nhân viên ở trước ngực xuống, thẳng tay vứt vào mặt của anh ta, nói: "Không cần anh đuổi, tôi tự đi!"

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Ảnh Đế Mau Vào Trong Chén* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42: Người Bị Hại Tìm Tới Cửa

An Cần Du đột nhiên trở nên có khí phách làm mấy người bên trong nhà đều ngây ngẩn cả người.

Chỉ chốc lát sau, quản lý tài vụ này mới bỗng nhiên phục hồi tinh thần lại, cực kỳ tức giận chỉ vào An Cần Du: "Cô!" Giơ tay muốn đánh người.

Quản lý mập cũng không muốn làm lớn chuyện này, cuống quýt tiến lên ngăn lại quản lý tài vụ muốn động thủ, còn liên tục nghiêng đầu khuyên nhủ An Cần Du: "Tiểu An, sao cô lại còn không mau nói xin lỗi với quản lý. Nhanh nhanh nhanh."

An Cần Du lại không muốn đứng dưới màn che của quản lý mập, cười lạnh một tiếng nói: “Tôi vốn không có lỗi, xin lỗi cái gì?”

“Cô.” Quản lý tài vụ nghe vậy thì lửa giận càng tăng, vốn chuyện này phát hiện kịp thời, rốt cuộc cũng không gây ra tổn thất lớn gì, tội gì anh ta phải nổi giận lớn như vậy.

Nhưng gần đây vừa lúc anh ta đang đuổi theo một cô gái quyến rũ, với bối cảnh gia tài của anh ta thì theo đuổi cô gái đó dễ như trở bàn tay, d-d!q.đ cố tình cô gái kia không biết phải trái, liên tục cự tuyệt anh ta. Vừa bắt đầu anh ta còn cảm thấy rất mới mẻ kích thích, sau lại thật sự bị chọc giận. Vừa lúc đụng phải chuyện này, để cho quản lý tài vụ có một đường dây phát tiết rất tốt, khiến cho An Cần Du xét duyệt tài liệu hoàn toàn trở thành nơi trút giận của anh ta.

Nhưng dù thế nào anh ta cũng không thể ngờ, vốn là tới trút giận, cuối cùng lại bị nha đầu An Cần Du này chọc giận hơn.

An Cần Du nhìn tên mập mập chết bầm đẩy mình ra ngăn chặn quản lý tài vụ, đẩy mắt càng trào phúng, cười nhạo một tiếng nói: “Vừa rồi Bạch quản lý cũng nói đúng đôi lời, loại chuyện như vậy đã có một lần tức có lần thứ hai, lần này qua loa tha cho người đó, không chừng về sau lại gây ra việc nhiều loạn lớn gì. Trước khi đi, tôi tốt bụng nhắc nhở quản lý một câu, thật xin lỗi, phần bằng báo cáo kia không phải là tôi làm, nếu về sau quản lý anh không muốn dọn dẹp tàn cuộc cho người kia, hãy tìm đúng người mắng, tìm đúng người rồi truy cứu cho thỏa đáng, tránh khỏi về sau lại thật sự náo động lớn việc lên, mặt của quản lý anh cũng khó nhìn.”

Sau khi An Cần Du nói xong một câu hai nghĩa này, cũng không ở lâu, lạnh lùng liếc mắt nhìn về mặt kính ngọc của quản lý mập và cô gái trắng bệch sắc mặt đó, không lưu luyến chút nào xoay người bước ra phòng làm việc của quản lý.

Không để ý đến về mặt kính ngọc và tìm tòi nghiên cứu của những người khác trong cả phòng làm việc, d/d'l,q=đ thu thập qua loa đồ đạc của mình một chút, bước nhanh đi ra ngoài công ty.

Phía sau là quản lý tài vụ tông cửa xông ra và tiếng hô tức giận của quản lý mập, An Cần Du cũng không rảnh bận tâm, giờ phút này cô chỉ muốn mau mau rời khỏi nơi làm người ta nôn mửa này.

Lúc đi ra cửa công ty, ánh mặt trời chói mắt chiếu đến trên mặt của cô, làm cô có loại cảm giác dường như đã trải qua mấy đời.

Bởi vì chuyện nhất thời xúc động mà mất công việc của mình này, thành thật mà nói, An Cần Du tuyệt đối không cảm thấy hối hận.

Thật ra thì, đi làm trong công ty này, đã không phải là lần một lần hai bị thủ trưởng làm khó rồi. Hơn nữa cô luôn luôn nhún nhường, lại làm cho người ta có ảo giác mình cực kì dễ bắt nạt, chuyện bị người sử dụng chân ngầm thường xảy ra.

Nhất là sau khi cô gái xinh đẹp kia mới vừa đến công ty, An Cần Du lập tức phát hiện, công việc của mình giống như vô duyên vô cớ nhiều không ít, trước kia còn không có cảm thấy làm sao, bây giờ biết quan hệ của cô ta và quản lý mập, đại não chậm nửa nhịp của An Cần Du mới xem như tỉnh táo lại, thì ra là có chuyện như vậy.

Nhớ tới vừa rồi mình nổi đóa làm cho những người đó kinh ngạc đến nói không ra lời, bộ dáng ngu ngốc, An Cần Du không khỏi cảm thấy buồn cười, chẳng lẽ ở trong con mắt của bọn họ mình cứ dễ khi dễ như vậy, mặc cho bọn họ có vâng vâng bóp nặn cũng không thể phát ra một nửa ngọn lửa, đáng đời bị chịu tiếng xấu, mặc dù mình ở lại, cuộc sống sau này cũng sợ không tốt hơn, hơn nữa đã có một lần tức là có lần thứ hai, ai biết lần sau mình có thể lại bị đẩy ra làm hình nhân thế mạng ngăn cản dao găm hay không, thay vì sống một đời như vậy, còn không bằng chào tạm biệt, về sau thấy công ty này thì đi vòng qua.

Bây giờ điều duy nhất An Cần Du lo lắng chính là vấn đề sinh kế của mình, tình huống nhà cô vốn cũng không phải là vô cùng lạc quan, tuy có chút tiền gửi ngân hàng, nhưng thật ra rất ít ỏi. Hơn nữa bây giờ nhà cô cũng không chỉ có một mình cô cần nuôi sống, cũng may tiền lương tháng trước đã tới tay, tháng này cũng đã làm mấy ngày, nếu không nghĩ đến tiền lương mình kiếm một tháng này cũng chỉ có thể tát nước, An Cần Du đau lòng muốn chết. Việc này cấp bách, chính là tìm thêm một công việc mới, kiếm tiền nuôi gia đình.

An Cần Du ôm những đồ đạc của mình, một bên tính toán về sau, một bên đi bộ về nhà.

Đợi đến cô đi trở về đến cửa nhà thì lại thấy một người đàn ông thành niên đứng ở trước cửa nhà đơn sơ của mình, lén lút xoay một vòng, trên tay của anh ta còn dắt theo một con chó Bắc Mỹ nhỏ màu trắng.

Cái mũi nhỏ màu đen của tiểu cầu đang ghé vào bên cạnh cửa nhà cô nhà dùng sức ngửi, giống như là đang tìm kiếm cái gì đó.

An Cần Du thấy thế lập tức đề phòng lên, gương mặt căng thẳng từ từ đi tới chỗ người nọ, đi vòng qua sau lưng của người kia, đưa tay vỗ vỗ bờ vai của anh ta nói: “Tiên sinh, anh lén lút làm gì ở cửa nhà tôi vậy?”

“Đương nhiên là tìm người.” Tô Minh Duệ đang chuyên chú ở nhìn chó cưng tìm kiếm tung tích người nào đó, không hề phát giác sau lưng nhiều thêm một người chút nào, trả lời một câu theo phản xạ.

“Tìm người, tìm người nào?”

“Tìm . . .” Tô Minh Duệ phản ứng chậm nửa nhịp, lúc này mới phát hiện ra có cái gì không đúng, dừng trả lời, quay đầu mà nhìn lại, vừa nhìn thấy ánh mắt dò xét của người sau lưng, bị dọa sợ đến hít vào một ngụm khí lạnh.

“Cái người này!” Tô Minh Duệ nhìn An Cẩn Du một cái, vừa liếc nhìn cửa lớn đóng chặt, vừa kinh ngạc nói: “Đây là nhà cô?”

“Đúng vậy, thì sao?” An Cẩn Du cau mày nhìn chằm chằm gương mặt tuấn tú mang theo kinh ngạc của Tô Minh Duệ, nỗ lực phân biệt từ trên nét mặt anh ta rằng người này đi nhầm cửa hay là muốn làm chuyện xấu, bị người bắt được mà cố ý che giấu.

Lắc lư ở trước cửa nhà người ta, còn bị chủ nhân tóm gáy, trên mặt Tô Minh Duệ xẹt qua vẻ lúng túng, ho nhẹ một tiếng, đang muốn mở miệng giải thích, nhưng không nghĩ cửa lớn đóng chặt chợt mở ra từ bên trong.

Vốn đang ở bên trong phòng vận công chữa thương, Niếp Quân Hạo thoáng khôi phục chút công lực, chợt nghe tiếng An Cẩn Du truyền đến từ bên ngoài, lập tức chủ động đứng dậy đi ra ngoài tìm người, d’đ/v/q/đ lại không nghĩ rằng sau khi mở cửa chính ra, không chỉ thấy được An Cẩn Du còn nhìn thấy một người đàn ông xa lạ khác.

“...”

“...”

Niếp Quân Hạo và Tô Minh Duệ bốn mắt nhìn nhau, mắt to trừng mắt nhỏ, cuối cùng vẫn là Tô Minh Duệ có hơi kích động hô to một tiếng: “Quả nhiên anh ở chỗ này!”

Niếp Quân Hạo nghe vậy hơi nghi ngờ, nhú mày quan sát Tô Minh Duệ từ trên xuống dưới một hồi lâu, mới chợt nói: “Anh là người đàn ông đánh lén tôi ngày hôm qua?”

“...” Anh em, đây thật sự là một hiểu lầm, tôi chỉ là người đi đường vây xem thôi, chưa bao giờ nghĩ tới đánh lén anh đâu á!

“...” An Cẩn Du nghe Niếp Quân Hạo nói cũng sợ ngây người. Quả nhiên là phúc không phải họa, là họa thì tránh không khỏi, người bị hại, bị Niếp Quân Hạo cướp bóc đã tìm tới cửa phải làm sao đây?

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Ảnh Đế Mau Vào Trong Chén* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43: Tôi Muốn Làm Người Đại Diện Của Anh

Biết được người trước mắt chính là vị chủ nhân của cái ví tiền kếp xù kia, An Cẩn Du vội thu hồi phòng bị lúc đầu, cười xòa nghênh Tô Minh Duệ vào cửa, còn cực kì nhanh nhẹn vào phòng bếp pha trà.

Lúc này An Cẩn Du cảm thấy vô cùng may mắn, buổi tối hôm qua cô tốn thời gian rất lâu mới thu thập phòng cho sạch sẽ, nếu không hôm nay vị khách này vào cửa mà thấy cảnh tượng thê lương như có cả đội quỷ vào thôn càn quét kia, đoán chừng sẽ cho rằng cô bị hại mà báo cảnh sát tại chỗ.

An Cẩn Du nhìn Tô Minh Duệ uống một hộp trà xong, mới lấy ra cái ví tiền hôm qua vẫn giữ lại, đưa cho Tô Minh Duệ nói: d-đ.≡q/đ "Tô tiên sinh, đây là ví tiền của anh, anh nhìn đồ bên trong một cái xem có mất cái gì hay không? Thật xin lỗi, ngày hôm qua bạn của tôi đã không đứng. Khi đó vừa lúc anh ấy bị người ta gây hấn cướp bóc, không biết tiên sinh anh chỉ là người vô tội tình cờ đi ngang qua, mới ngộ thương anh, mong anh đại nhân có đại lượng, đừng so đo với anh ta."

An Cẩn Du nói xong, còn không để lại dấu vết nhìn lướt qua vết tím bầm còn chưa kịp nhạt đi trên má phải Tô Minh Duệ, thật sự có hơi chột dạ. Nhưng trong lòng vẫn cảm thấy may mắn, cũng may, Niếp Quân Hạo còn nhớ mấy lời ban đầu cô đã nói với anh ta, ghi nhớ ở chỗ này giết người là phạm pháp, nếu không An Cẩn Du lập tức nghĩ đến bộ mặt hung tàn của giáo chủ khi đi ra ngoài.

Niếp Quân Hạo thấy An Cẩn Du trả lại tiền mình “khổ khổ sờ sờ” cảm về cho nguy quân tử vừa nhìn đã thấy giả dối đối diện, còn bụng trà rót nước cho anh ta, quả thật còn tốt hơn với mình, cuối cùng còn nói cái gì mà để cho anh ta đại nhân có đại lượng, đừng so đo với mình. Nghĩ lại mình không so đo với anh ta cũng đã không tệ rồi, mặc dù người ở trước mắt này đúng như nha đầu kia từng nói, chỉ là người đi đường vây xem vô tội bị dính lú, đó cũng là anh ta tự làm tự chịu.

Há ai cũng có thể vây xem náo nhiệt của Niếp Quân Hạo anh? Ngày hôm qua không đánh anh ta đến liệt nửa người, thật là sai lầm.

An Cẩn Du an vị ở cách Niếp Quân Hạo không xa tất nhiên cũng cảm giác được sự tức giận của anh, lúc này lạnh lùng hắt anh một cái, cảnh cáo anh tuyệt đối không thể có hành động thiếu suy nghĩ.

Niếp Quân Hạo thấy thế cũng càng bất mãn, nha đầu này thật là ăn gan hùm mật gấu rồi, hai lần đuổi anh ra khỏi nhà thì thôi, lại còn vì một người đàn ông xa lạ lần đầu tiên gặp mặt mà trừng mắt lạnh lùng với anh.

Tô Minh Duệ có chút hăng hái nhìn cử chỉ vô cùng thân mật của hai người đối diện, đáy mắt xẹt qua ánh sáng nhàn nhạt, đưa tay lấy ví tiền về, cũng không có như An Cẩn Du nói, kiểm tra lại số tiền bên trong.

Vốn mục đích anh tới đây cũng không phải là vì để kiểm lại những thứ này, mà là vì đào mỏ vàng. So sánh với mỏ vàng di động đang ngồi cách đó không xa, anh thật sự không quan tâm đến số tiền bên trong túi tiền của mình này.

Tối ngày hôm qua không lâu sau khi trở mắt nhìn Niếp Quân Hạo biến mất ở trước mắt mình, Tô Minh Duệ lập tức được người tốt bụng tình cờ đi ngang qua đầu hẻm đưa đến bệnh viện với những thiếu niên bất lương kia, cũng may một quyền kia của Niếp Quân Hạo cũng không tính là đánh rất nặng, cũng làm cho anh bị chấn thương sọ não nho nhỏ một chút...

Sau khi ở bệnh viện đợi một đêm, Tô Minh Duệ lập tức sinh long hoạt hổ sống lại tại chỗ. Nhưng má phải sưng lên giống như núi nhỏ kia, khiến cho anh khổ não một hồi lâu, làm cho đi giúp việc trong nhà dùng nhiều quả trứng gà đắp lên thật lâu mới xem như thoáng tiêu sưng, miễn cưỡng có thể gặp người ta. Tô Minh Duệ nghĩ, Niếp Quân Hạo sẽ xuất hiện ở trong ngõ hẻm trong chung cư, vậy nên sẽ ngủ ở chỗ không xa gần đó. Ví tiền của mình bị anh ta cầm nên thật là không thể tốt hơn, vừa đúng lúc có thể để cho vợ ông tài nhà anh men theo mùi của anh mà tìm, vì vậy mới xuất hiện một ít hình ảnh An Cẩn Du thấy lúc về nhà.

Ánh mắt Tô Minh Duệ lộ ra thâm ý quan sát hai người An Cẩn Du và Niếp Quân Hạo một hồi, cười nhạt nói: "Không có việc gì, không có việc gì, tối hôm qua tôi cũng có lỗi, cứ tùy tiện tiện nhào qua như vậy, không trách được Niếp tiên sinh sẽ hiểu lầm tôi cùng một phe với những người kia. Nhưng mà, thứ cho tôi mạo muội hỏi một câu, cô An và Niếp tiên sinh là..."

An Cẩn Du và Niếp Quân Hạo sững sờ, An Cẩn Du thấy đáy mắt Tô Minh Duệ chế nhạo rõ ràng thì biết là anh ta hiểu lắm, hoảng hốt vội nói: "Tô tiên sinh hiểu lắm rồi, chúng tôi không phải là loại quan hệ như anh nghĩ đâu, chúng tôi chỉ là bạn bè bình thường thôi, bởi vì anh ấy không tìm được chỗ đặt chân, mới ở tạm nơi này mà thôi."

"A, chỉ là ở tạm." Tô Minh Duệ gật đầu một cái, như là tin lời An Cẩn Du nói, nhưng ánh mắt lại nhìn tới phòng ngủ duy nhất, suy nghĩ đã rõ ràng. Cái nhà này chỉ có một gian phòng, còn là một nam một nữ cùng ở một gian phòng ốc, chỉ là ở tạm, lừa gạt ai chứ?

"..." An Cẩn Du nhìn dáng vẻ hai mắt tỏa sáng của người nọ, không biết sao, đột nhiên cảm thấy có chút quẫn, trong lòng âm thầm châm chọc còi đời này thậm chí còn có đàn ông bất quá như thế, thật là trưởng mất.

Niếp Quân Hạo nhìn bộ dạng "mày gian mắt chuột" này của Tô Minh Duệ, càng không kiên nhẫn hơn, cười lạnh một tiếng hạ lệnh đuổi khách nói: "Tô tiên sinh cũng đã cầm lại tiền, bây giờ sắc trời cũng không còn sớm, có phải nên..."

Tô Minh Duệ tất nhiên thấy được Niếp Quân Hạo không thích mình, không dễ dàng mới tìm được người thì làm sao có thể không nói gì đã đi, lập tức cũng không tiếp tục làm kiêu, vội nói: "Thật ra thì, hôm nay tôi tới cũng không phải vì cái ví tiền kia, mà là còn có một chuyện quan trọng."

An Cẩn Du sững sờ, kinh ngạc nói: "Chuyện gì?"

Tô Minh Duệ móc ra danh thiếp từ trong ví tiền đưa tới trước mặt của An Cẩn Du, cười nhạt nói: "Giới thiệu lần nữa, tôi là người đại diện Tô Minh Duệ của Tỉnh Thành. Tôi cảm thấy vị bằng hữu kia của cô cực kì có tiềm chất trở thành siêu sao, nếu có hứng thú vào Làng Giải Trí, tôi hi vọng anh ấy có thể vào Tỉnh Thành, để tôi tự mình đảm nhiệm làm người đại diện của anh ấy, dẫn anh đi vào Làng Giải Trí, đó tin* quyết không phải là vấn đề."

• Đò tím 酱紫 [jiàng•zǐ] – Đồng âm với “dạng tử 样子 [yàng•zǐ]” – Bộ dạng / bộ dáng / tình hình / ra vẻ / như thế... etc

"..." Tỉnh Thành chính là nơi tạo ra vô số ảnh đế ảnh hậu, siêu sao nổi danh làng giải trí, cái công ty giải trí mà người này nói là Tỉnh Thành, người đại diện Tô Minh Duệ. Tô Minh Duệ, vị Tô Minh Duệ đã từng là người đại diện của rất nhiều ảnh đế thành danh đứng đầu, trời ạ Tô Minh Duệ, đây thật sự là sơn trọng thủy phục nghi vô lộ, liễu rù hoa cười lại gặp thôn*, cô đang muốn hát lên đây!

* hai câu trong bài “du sơn tây thôn” của Lục Du

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Ảnh Đế Mau Vào Trong Chén* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Đã Hỏi Ý Kiến Của Tôi Chưa?

An Cẩn Du vì lời của Tô Minh Duệ, hai mắt đột nhiên sáng lên, bộ dáng hai mắt sáng lấp lánh này, thật sự giống như ngồi ở đối diện cô không phải là một người đàn ông, mà là một tòa núi vàng không lồ chớp mù mắt chó của mọi người.

Niếp Quân Hạo thật sự không biết những danh từ riêng Tô Minh Duệ mới vừa nói tí nào cả, cái gì gọi là người đại diện? Tại sao sau khi nha đầu kia nghe người này nói lại trở nên kích động như vậy?

Niếp Quân Hạo ôm một bụng đầy nghi hoặc, không hiểu ra sao, rõ ràng là bộ dạng mơ hồ bị người bán còn giúp người ta đếm tiền.

Cũng may An Cẩn Du vẫn chưa có bị tiền bạc xoi tái lý trí hoàn toàn, luống cuống chốc lát, vội ho nhẹ hai tiếng, cố làm trấn định nói: "Anh thật sự là vị

Tô Minh Duệ biết cô đang động lòng, rên sất khi còn nóng nói: "Nếu Niếp tiên sinh đồng ý, dĩ nhiên."

"Tôi không đồng ý."

Tiếng nói mạnh mẽ chợt xen ngang cắt đứt lời của Tô Minh Duệ, cũng làm cho hai người nói chuyện kinh ngạc dồn lực chú ý tới trên người lên tiếng.

Hai mắt Niếp Quân Hạo âm độc quét qua hai người, cười lạnh nói: "Hình như hai người đang nói đến chuyện liên quan đến tôi đi, các người nói đến vui vẻ như thế, đã hỏi ý kiến của tôi chưa?"

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Ảnh Đế Mau Vào Trong Chén* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Trong Nhà Cũng Đối.

Editor: Trịnh Phương

Niếp Quân Hạo nhìn bộ dạng sừng sốt của hai người thì cũng chậm rãi nở nụ cười.

Một người từ khi sinh ra vẫn luôn ra vẻ hời hợt, khi cười lên lại trông rất vui tai vui mắt. Nụ cười này của Niếp Quân Hạo càng đúng như vậy, khiến cả hai người trong nhà đều giật mình, đáy mắt không tự chủ toát ra mấy phần kinh ngạc, chỉ là lời nói tiếp theo của Niếp Quân Hạo khiến bọn họ có chút không đỡ được.

"Lại nói, hai người mới vừa vây quanh tôi nói nhiều như vậy, rốt cuộc là đang định làm chuyện bí hiểm gì?" Ánh mắt Niếp Quân Hạo quét qua hai người một cái, trên mặt đã có chút tối tăm.

Anh ghét loại cảm giác này, ghét việc bản thân không có chút hiểu biết nào đối với thế giới này, ghét việc chính mình không hiểu phần lớn những chuyện mà hai người An Cẩn Du nói. Đáng ghét hơn là An Cẩn Du có chung đề tài với người khác, mà mình lại thật giống như người ngoài cuộc, làm sao cũng không thể chen vào, chỉ có thể trở mặt nhìn cô vui vẻ trò chuyện với người khách cho dù đề tài của bọn họ hình như là anh.

An Cẩn Du cùng Tô Minh Duệ lại sừng sốt. Tô Minh Duệ cảm thấy lạ lùng với sự thẳng thắn và phóng túng của Niếp Quân Hạo, cho là Niếp Quân Hạo nói như vậy là bởi vì có thành kiến đối với làng giải trí, trong lòng vang lên hồi chuông cảnh báo lớn, dây thần kinh bắt đầu hoạt động với công suất cao, suy nghĩ xem bản thân nên khuyên nhủ Niếp Quân Hạo thế nào.

Mà An Cẩn Du biết chân tướng cũng mới kịp phản ứng. Những lời bọn họ vừa nói đối với vị cô nhân này có thể là có chút khó hiểu. Chẳng trách từ nãy tới giờ anh vẫn không lên tiếng, hóa ra là nghe không hiểu, làm hại cô cho là anh đã chấp nhận.

Cảm nhận được điều này, mắt An Cẩn Du đột nhiên tròn trố lên vì kích động. Suy nghĩ một lúc, cô quyết định giải thích trước với Niếp Quân Hạo một chút, cho anh có thời gian để chuẩn bị tâm lý.

"Chúng tôi đang thảo luận về một việc, ngài Tô hi vọng anh có thể tham gia vào làng giải trí."

Niếp Quân Hạo nhú mày, rốt cuộc đặt ra câu hỏi khiến anh thắc mắc từ đầu tới giờ: "Làng giải trí là cái gì?"

Quả nhiên là sự khác biệt giữa người cổ đại cùng người hiện đại rất khó có thể vượt qua. Cô nên giải thích chuyện này như thế nào đây?

Tiểu nhân ở nội tâm An Cẩn Du ôm đầu ngẩn ngơ trong gió trong chốc lát, sau đó kéo Niếp Quân Hạo qua, nhỏ giọng sâu kín phun ra một câu: "Làng giải trí chính là một nơi có thể kiếm tiền, có thể nổi danh. Khi vào làng giải trí, anh có thể ca hát, khiêu vũ, diễn trò, quan trọng nhất là sau khi vào làng giải trí, anh có thể xuất hiện trên ti vi, giống như những người mặc đồ cô diễn phim truyền hình mà anh thấy trong tivi vào ngày hôm qua, khiến cho nhiều người biết tới mình hơn. Đến lúc đó, nếu anh thật sự nổi tiếng thì sẽ có rất nhiều người thích anh, lúc đó sẽ có rất nhiều công việc chờ anh, sau đó thì có rất nhiều tiền chủ động bay tới trong tay anh nha, ha ha ha..."

An Cẩn Du nói xong thì lập tức tiến vào vòng luẩn quẩn của tương lai tốt đẹp đầy triển vọng, phát ra một điệu cười khúc khích khiến người ta rợn cả tóc gáy, hoàn toàn không phát hiện những người kia nghe xong giải thích của mình liền phản ứng có chút kì lạ.

Những lời nói kia của An Cẩn Du, Niếp Quân Hạo cũng không thể nào nghe vào, trong đầu anh chỉ nhớ được một câu, giống với những con hát thấy trong tivi ngày hôm qua, đây chẳng phải là...

"Các người thế nhưng muốn cho ta đi làm con hát!" Trong giọng nói trầm thấp của Niếp Quân Hạo hàm chứa rõ ràng mưa gió sắp tới.

An Cẩn Du cùng Tô Minh Duệ đồng thời hóa đá vì lời nói kinh người của Niếp Quân Hạo.

Tô Minh Duệ trợn to hai mắt, vẻ mặt không dám tin nhìn về phía Niếp Quân Hạo, nói: "Đùa sao? Con hát?"

An Cẩn Du nghe vậy liền không nhìn được mà che mặt, không thể nào tiếp tục nhìn thẳng. Mẹ k***, còn có thể chơi đùa vui vẻ không hả? Những diễn viên phải thực lực trong ti vi, tiểu hoa đán, diễn viên lão làng, bao gồm ảnh đế, ảnh hậu, nếu biết mình có ngày bị người ta gọi là con hát, nhất định sẽ khóc, thật sự!

An Cẩn Du che mặt yên lặng rơi lệ trong chốc lát, hít một hơi thật sâu, cười cười nói với Tô Minh Duệ, nói: "Ngài Tô, xin lỗi không thể tiếp ngài, hiện tại chúng tôi có chút việc cần nói, ngài ở đây uống trà rồi chờ trong chốc lát, chúng tôi bàn bạc với nhau xem anh ấy có đồng ý làm việc này hay không."

"Xin cứ tự nhiên."

An Cẩn Du gạt đầu một cái, một thanh duệ khỏi Niếp quân hạo liền hướng bên trong phòng ngủ chạy, chỉ để lại Tô Minh duệ một người cô linh linh ngồi ở trong phòng khách, nhìn hai người phượng hướng rồi đi như có điều suy nghĩ, bên mỗi đều là thú vị dòn nụ cười.

Anh ta đoán quả nhiên không sai. Mặc dù người anh ta muốn mời là người đàn ông kia, nhưng người làm chủ trong nhà này rõ ràng chính là cô gái họ An. Vì thế, anh ta mới lựa chọn xuống tay từ cô bé kia, mà không phải đi dây dưa với thiếu niên vừa nhìn đã biết là tính khí thì không tốt kia. Hiện tại xem ra là anh ta đã làm đúng.

Chỉ là, từ bé tới giờ, đây là lần đầu tiên anh ta nghe nói có người nói diễn viên là con hát. Người đàn ông này quả nhiên còn thú vị hơn so với tưởng tượng của mình.

Giờ phút này, nơi đáy mắt của người đại diện Tô Đại đều là cảm xúc thú vị. Nhưng anh ta không nghĩ tới, trong cuộc sống sau này, người mà anh ta cảm thấy thú vị đã mang tới bao nhiêu phiền toái, chọc ra bao nhiêu cái sọt. Cho nên nói, làm chuyện gì cũng cần phải trả giá thật lớn. Những thứ này dĩ nhiên đều là nói sau.

Một nơi khác, An Cẩn Du bạo lực kéo Niếp Quân Hạo vào phòng ngủ, đơn giản thô bạo bỏ lại một câu: "Niếp Quân Hạo, tôi nghĩ chúng ta cần nghiêm túc nói chuyện một lần."

Lần đầu tiên Niếp Quân Hạo phát hiện ra đáng người An Cẩn Du thon gầy nhỏ nhắn như vậy nhưng hơi sức cũng không nhỏ, chính mình vậy mà bị cô lôi thẳng vào phòng ngủ.

Sửa sang lại ống tay áo bị kéo lệch của mình, Niếp Quân Hạo không nhìn được trả lời một câu: "Không có gì để nói, bảo bọn tọa đi làm cái loại con hát phụ thuộc đó, tuyệt đối không có khả năng."

An Cẩn Du nghe vậy thì không nhìn được nhúc nhúc đầu mà nói một tiếng: "Ai bảo anh là vào làng giải trí thì chính là con hát vậy..."

"Chẳng lẽ không đúng?" Ánh mắt Niếp Quân Hạo lấp lánh nhìn chằm chằm An Cẩn Du, trên mặt giống như viết: "Tôi hiểu rất rõ, cô đừng gạt tôi".

"Dĩ nhiên không phải, con hát là người bí mật, ngay cả khuôn mặt cũng không thể lộ ra, chỉ có thể hoạt động trong tối để người ta thương thức. Nhưng mình tỉnh là nhân vật được vạn người theo đuổi, đứng dưới ánh mặt trời, vinh quang chói lọi."

Niếp Quân Hạo hừ lạnh một tiếng, vẫn không chịu có nửa điểm khuất phục.

An Cẩn Du thấy bộ dạng không hiểu gì của Niếp Quân Hạo thì thở dài một tiếng, ngược lại dùng một cách nói uyển chuyển khác để khuyên nhủ: "Hôm nay tôi bị người khác hãm hại, công việc cũng mất. Mất đi công việc kiếm tiền, trong nhà lại bị anh làm loạn hết lên..."

"Ừ?" Niếp Quân Hạo ngẩn ra, không hiểu vì sao An Cẩn Du đột nhiên nhắc tới chuyện này.

An Cẩn Du thừa cơ hội này, đôi tay vỗ bộp một cái lên bả vai Niếp Quân Hạo, nói: "Cho nên, anh nhất định phải đồng ý, nhà chúng ta cũng sắp chết đói rồi."

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Ảnh Đế Mau Vào Trong Chén* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46: Không Phải Là Anh Sợ Chó Chứ?

Editor: Trịnh Phương

Niếp Quân Hạo không để ý đến An Cẩn Du dùng tới ba chữ “nhà chúng ta”, chính An Cẩn Du cũng càng không ý thức được.

Niép Quân Hạo nghe xong lời nói của An Cẩn Du, sắc mặt trầm xuống, nói: "Cô bị người khác hại nên mất việc?"

An Cẩn Du yên lặng liếc mắt, hạ đôi tay khoác lên vai Niép Quân Hạo của chính mình xuống, nói: "Đây không phải là trọng điểm, trọng điểm là hiện tại tôi không có việc làm, ngày hôm qua anh còn làm trong nhà loạn hết lên, bây giờ đến TV cũng không thể mang đi sửa. Cứ tiếp tục như vậy, chúng ta thật sự là ngay cả cơm cũng không có mà ăn."

Sắc mặt Niép Quân Hạo tối sầm lại. Ngay từ lúc ở cổ đại, anh đã nghe nói tới những câu tương tự như: "Một đồng tiền có thể bức tử anh hùng hảo hán", chỉ là khi đó anh đã sớm trở thành giáo chủ Ma giáo trên vạn người, tất cả tiền bạc dùng cho việc chi tiêu đều do phòng thu chi đưa lên, căn bản không cần anh phí tâm trên phương diện này. Sao có thể nghĩ tới, nhiều năm sau lại có một lần xuyên qua không thể ngờ tới, làm anh đi tới một nơi kỳ lạ như vậy, trên người cũng càng không thể có một chút ngân lượng có thể sử dụng.

"Không phải là bốn tạ đã cho cô một khối ngọc bội có chất lượng rất tốt sao? Mang nó đi bán cũng có thể lấy được một số tiền lớn cho cô dùng."

Niép Quân Hạo vừa nói như thế, An Cẩn Du mới xem như nhớ lại khối ngọc bội cô lấy được từ trên người Niép Quân Hạo lúc trước.

Khối ngọc đó đúng là đồ hiếm có, nhưng cho tới giờ, An Cẩn Du thật sự cũng từng có ý định bán nó ra ngoài, bởi vì...

"Anh có từng nghe qua một câu nói, hoàng kim có giá ngọc vô giá? Khối ngọc kia của anh quả thật rất quý giá, nhưng chính là bởi vì quá quý giá nên tôi mới không dám tùy tiện mang ra ngoài. Phải biết rằng khối ngọc kia của anh là đồ cổ chính cống. Mọi người đều biết tôi là một người dân nhỏ bé vô cùng bình thường, sao có thể có được một khối ngọc quý giá như vậy. Thất phu vô tội, hoài bích kỳ tội*, nếu tôi không có gia tài bạc vạn thì chắc chắn sẽ đưa tới họa sát thân. Có tiền nhưng lại mất mạng, chuyện này không phải là quá thiệt thòi sao."

*Thất phu vô tội, hoài bích kỳ tội: Kẻ vô tri không có tội, chỉ vì có bảo ngọc mà mang tội – nguyên chỉ người vốn không có tội, nhưng người có vật quý bên mình sẽ mang lại tai họa, sau cũng có ý so sánh người có tài hoa hay ý tưởng, nhan sắc,... cũng có thể mang đến tai họa.

Niép Quân Hạo lại không nghĩ tới An Cẩn Du sẽ nói như vậy, sợ run trong chốc lát, chế giễu nói: "Không ngờ nha đầu nhà cô vẫn không quá đàn nha."

An Cẩn Du: "Giáo chủ đại nhân, đừng cho là tôi không nghe ra hơi tí là anh liền châm chọc, công kích tôi. Còn có thể vui vẻ chơi đùa hay không hả?"

"Nếu có thời gian chèn ép tôi, còn không bằng suy nghĩ thật kỹ xem nên giải quyết nguy cơ tài chính của chúng ta như thế nào đi." An Cẩn Du hừ lạnh một tiếng, quay trở lại đề tài ban đầu.

Nụ cười trên mặt Niép Quân Hạo hơi cứng lại, sắc mặt cũng càng khó coi. Nhớ tới việc anh là một giáo chủ Ma giáo đại sát tứ phương, khí phách hiên ngang, vậy mà cũng có một ngày phải buồn phiền vì tiền tài, quả nhiên là sự đời khó đoán.

An Cẩn Du thấy ý tứ không muốn rõ ràng trên mặt Niép Quân Hạo, hơi đắn đo một lát, cuối cùng than nhẹ một tiếng, nói: "Được rồi được rồi, nếu anh thật sự không muốn thì cũng không thể miễn cưỡng. Dưa hấu xanh không ngọt, cũng không thể trách anh... Người Ma giáo các anh cũng rất bài xích việc xuất đầu lộ diện, là tôi không suy nghĩ kỹ càng, chuyện này cứ quyết định như vậy đi."

Niép Quân Hạo ngẩn ra, không ngờ người mới vừa hết sức muốn thuyết phục mình lại có thể tức sâu hiểu được ý nghĩa sâu sắc như vậy hiểu. Nhìn An Cẩn Du một cái thật sâu, lại phát hiện không biết từ khi nào mà trên mắt cô xuất hiện một quầng thâm đen sì.

Hai người ở chung không tính là quá lâu, nhưng anh vẫn có thể nhìn ra được người phụ nữ này là một người rất nỗ lực trong việc sống còn từ sinh hoạt hàng ngày. Mà mình...

Không biết sao, nhìn chằm chằm khuôn mặt tiêu tụy này của An Cẩn Du, trong lòng Niép Quân Hạo lại xuất hiện loại cảm xúc vô cùng phức tạp, vừa định nói chuyện liền nghe thấy An Cẩn Du mở miệng lần nữa, nói: "Đi ra ngoài trước đi. Coi như không đồng ý, khách vẫn còn ở bên ngoài, cũng không thể để anh ta đợi trong nhà quá lâu sau đó lại ném ra ngoài, quá bất lịch sự."

Niép Quân Hạo hiếm khi không phản bác, nhu thuận đi theo An Cẩn Du ra khỏi phòng ngủ.

Tô Minh Duệ thấy hai người ra ngoài, cười nhạt nói: "Anh Niép nghĩ thế nào?"

"Ngài Tô, chúng ta thương lượng một chút, hay là..." An Cẩn Du vừa muốn nói chuyện, nhưng không nghĩ tới ngay lúc này lại xảy ra một biến cố.

Tiền Đa Đa đã tỉnh lại từ lúc Niép Quân Hạo mở cửa ra đón An Cẩn Du, nó bò ra khỏi ổ chó, chuẩn bị vui ở góc đại sảnh chờ chủ nhân trở về, nhưng không nghĩ tới sau khi cửa mở ra, người đầu tiên xuất hiện không phải là chủ nhân thân yêu của nó mà là một con chó nhỏ đáng yêu cả người đều là màu trắng.

Trong nháy mắt đó, Tiền Đa Đa có cảm giác giống như mình thấy được một tiểu thiên sứ có cánh đang kéo cung, "vui" một tiếng, một mũi tên bắn vào trong trái tim của mình, khiến trái tim nhỏ bé của nó nhảy lên kịch liệt.

Đợi đến khi nó phản ứng kịp, chủ nhân của chú chó nhỏ màu trắng kia đã bắt đầu nói chuyện với chủ nhân nhà mình, mà con chó trắng nhỏ cũng vì vậy mà trở nên cô đơn.

Tiền Đa Đa vội bắt lấy cơ hội, vì tình yêu đời mình mà hấp ta hấp tấp xông về phía trước, chạy tới làm quen với con chó Bắc Mĩ tên là Tài Vượng.

Chắc hẳn chú chó Tài Vượng này là chó quý tộc sống an nhàn sung sướng nhiều năm với chủ nhân của mình, ngay từ đầu đã không thể để ý tới Tiền Đa

Đa, vì vậy, khi bị Tiền Đa Đa tìm mọi cách dây dưa làm quen, Tài Vương rất là ngao kiêu, nện từng bước nhỏ, một cục tròn vo chạy đi chỗ khác, chỉ vì tránh né Tiền Đa Đa, cũng không biết mình chạy sang hướng nào.

Niép Quân Hạo ngồi bên cạnh An Cẩn Du chợt cảm thấy dưới chân hơi nặng, vừa cúi đầu xuống liền nhìn thấy một con chó nhỏ thuần trắng nằm trên chân mình, nhất thời hít một ngụm khí lạnh, không kịp che giấu mà liền hất một cái, theo bản năng mà ném con chó màu trắng bay ra ngoài.

"Gâu gâu gâu..." Tài Vương bay ngược được một lúc mới phản ứng được, phát ra một loạt tiếng cầu cứu thê lương. Tô Minh Duệ đang nói chuyện với An Cẩn Du như mới tỉnh lại từ trong mộng, nhanh chóng chạy tới định ôm chó cưng vào lòng.

Mà Tiền Đa Đa ở một bên nhìn thấy nữ thần trong lòng của mình phải bị người ta ngược đãi, đầu chó nóng lên, liều mạng giờ móng vuốt nhào tới chỗ Niép Quân Hạo.

Tất cả đều chỉ xảy ra trong một cái chớp mắt, An Cẩn Du chỉ kịp phát ra một tiếng kêu khê: "Tiền Đa Đa, không được." Cẩn bản không thể nào ngăn cản.

Vậy mà, hình ảnh chó cưng đầu thân hai nơi trong dự liệu cũng không xuất hiện, mà ngược lại, Niép Quân Hạo còn bị một con chó quanh quẩn bên chân, nhất thời không thể thoát ra, vừa vịn bị Tiền Đa Đa bổ nhào tới. Một tiếng kêu nhỏ vang lên cùng với tiếng đồ vỡ của ly trà, phát ra một tiếng vang rất lớn, Niép Quân Hạo cứ như vậy bị Tiền Đa Đa đụng ngã.

...

Hai người khác ở trong nhà trở nên yên tĩnh. Một hồi lâu sau, An Cẩn Du mới giật mình tỉnh lại, lạnh tay lạnh mắt ôm lấy Niép Quân Hạo còn đang đập vào ngực Tiền Đa Đa, xoay người nói xin lỗi với Tô Minh Duệ: "Rất xin lỗi, rất xin lỗi, anh ấy ghét chó, cho nên vừa rồi mới có phản ứng như vậy."

Tô Minh Duệ sùng sốt: "Ghét chó?"

Câu hỏi đầy ngạc nhiên của Tô Minh Duệ cũng khiến tim An Cẩn Du đập mạnh và loạn nhịp một chút, trong đầu nhanh chóng thoáng qua vô số hình ảnh. Giống như là phát hiện ra chuyện gì đó, cô bỗng dưng quay đầu nhìn về phía Niép Quân Hạo có sắc mặt tái nhợt ở đằng sau lưng, trong hai tròng mắt hơi híp lại để lộ ra suy nghĩ có phần giảo hoạt: "Tôi nói, không phải là anh sợ chó chứ?"

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Ảnh Đế Mau Vào Trong Chén* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Cùng Nhau Rơi Xuống Nước!

Editor: Trịnh Phương

Có một số việc không nói ra sẽ không phát hiện, khi nào có việc cần đến, những phát hiện mà trước kia người ta vốn không để ý đó sẽ lập tức hiện lên vô số.

Niép Quân Hạo vẫn rất chán ghét Tiền Đa Đa, An Cẩn Du đã biết điều này từ sớm. Từ lần đầu tiên nhìn thấy Tiền Đa Đa, anh đã bắt Tiền Đa Đa ra chỗ khác ăn cơm, cẩn bản không cho Tiền Đa Đa lên bàn ăn cùng. Hơn nữa, sau khi bị cô đuổi ra ngoài, Niép Quân Hạo bắt buộc phải lập một hiệp ước ba điều luật, trong đó có một cái là cho Tiền Đa Đa.

Mới đầu An Cẩn Du cũng chỉ cho là Niép Quân Hạo ghét chó, nhưng bây giờ nghĩ lại, có lẽ cũng không đơn giản như vậy. Mặc dù cô quen biết Niép Quân Hạo không lâu, nhưng An Cẩn Du cũng đã hiểu được chút ít về tính cách kỳ cục kiêu ngạo của anh. Chỉ vì một con chó mà làm ra hành động thái quá như vậy hiển nhiên không phải phong cách của anh.

Mặc dù Niép Quân Hạo vẫn uy hiếp mình là muốn thịt Tiền Đa Đa rồi mang hầm cách thủy làm thành lẩu thịt chó, nhưng sự thật là Tiền Đa Đa đã quấy phá anh nhiều lần mà anh lại chưa bao giờ thật sự thực hiện lời cảnh báo độc ác của mình.

Ngày đó, sau khi "cùng giường chung gối", lúc Tiền Đa Đa bổ nhào tới chỗ anh, thân thể anh rõ ràng trở nên căng cứng, có vẻ rất hồi hộp, trên mặt càng không biểu lộ ra vẻ chán ghét. Tuy vậy, lúc đó cô chỉ quan tâm tới sự an nguy của chó cưng, cẩn bản chưa kịp suy nghĩ nhiều.

Ngày hôm qua, sau khi cô ra ngoài rồi trở lại, trong nhà chỉ bị làm cho bừa bộn hơn một chút, Tiền Đa Đa theo cách nói của Niép Quân Hạo là bị điện giật cho thảm hại nên kinh sợ rồi tháo chạy tứ tung. Nhưng khi Niép Quân Hạo đang ở trong nhà, nếu anh thật sự ghét chó, không thích Tiền Đa Đa chạy loạn khắp phòng khách, vậy lấy lực tấn công của anh, chỉ cần một chưởng là đã có thể giết chết Tiền Đa Đa, sau đó mang hầm cách thủy hoặc làm lẩu thịt chó như anh đã nói, sao có thể để Tiền Đa Đa nhảy lên nhảy xuống làm loạn như vậy. Nó nao loạn nửa ngày, đến khi cô về nhà vẫn còn không bị tổn thất một sợi lông nào.

Không những vậy, hôm qua, trước khi cô ném một người một chó ném ra ngoài, Niép Quân Hạo rõ ràng là có chút phản kháng, nhưng chỉ sau khi bị Tiền Đa Đa đá vào thì anh mới chính thức từ bỏ.

Cùng với phát hiện này, từng chuyện trước kia cô không nhận ra, hôm nay nghĩ đến không khỏi hiểu rõ hơn về đại cao thủ Niếp Quân Hạo, đường đường là giáo chủ Ma Giáo, oai phong không gì sánh được, tính tình kiêu ngạo kì quái, vậy mà lại sợ chó.

Nghĩ đến chuyện này, An Cẩn Du liền không nhịn được ý muốn ngửa mặt lên trời cười dài. Vào đúng lúc này tên kia lại bị cô bắt được điểm yếu, thật là trời cũng giúp cô!

Niếp Quân Hạo bị hai mắt tỏa sáng lấp lánh của An Cẩn Du ở phải sau lưng mình làm cho sợ hãi, cắn răng phản bác: "Tôi đường đường là một đại giáo chủ, sao có thể, khụ khụ, sao có thể sợ thứ như vậy."

"Có thật không?" An Cẩn Du hài hước cười một tiếng, có ý xấu mà kè sát mặt Niếp Quân Hạo, không chút ngoài ý muốn nhìn thấy thân hình Niếp Quân Hạo lập tức cứng ngắc.

Nội tâm càng trở nên vui vẻ, thật là có loại cảm giác thoải mái của nông nô nổi dậy hát lên bài ca chiến thắng. Cho anh bắt nạt tôi, cho anh gây sức ép với tôi, đều là báo ứng!

"Khụ khụ..." Tô Minh Duệ ở một bên nhìn hai người không coi ai ra gì mà "show ân ái", cũng không quên mục đích mình tới nơi này, lên tiếng kéo sự chú ý của hai người vào người mình.

Lúc này An Cẩn Du mới phục hồi tinh thần khỏi sự vui sướng khi tình cờ biết được chân tướng, có chút áy náy nhìn về phía Tô Minh Duệ, nói: "Anh Tô, rất xin lỗi vì chuyện vừa rồi, suýt nữa làm chó của anh bị thương."

"Không có việc gì, không có việc gì." Tô Minh Duệ sờ sờ chó cưng đang bị hoảng sợ của mình để trấn an, cười nhạt nói: "Cô An, anh Niếp, chuyện chúng ta vừa nói, hai người nghĩ sao?"

An Cẩn Du ôm Tiền Đa Đa cười tươi, ním đồng tiền như hoa nói: "Tôi đã bàn bạc với bạn của tôi. Được anh Tô thương thức là may mắn của anh ấy. Chuyện anh Tô tiên vừa nói, ừm, bạn tôi cảm thấy rất vinh hạnh vì sau này sẽ được làm việc cùng anh Tô. Tính cách của anh ấy tương đối thẳng thắn, sau này xin anh Tô tiên sinh giúp đỡ anh ấy nhiều hơn."

Tô Minh Duệ vô cùng vui mừng: "Điều này là hiển nhiên."

Niếp Quân Hạo ở trên nghe được cuộc đối thoại của hai người bên dưới, nhất thời trợn to hai mắt, vẻ mặt không dám tin.

Dựa vào*, vừa nãy nha đầu này đâu có nói như vậy, sao bây giờ lại lúc thay đổi lời nói chứ? Đều nói phụ nữ hay thay đổi, nhưng người phụ nữ này cũng quá hay thay đổi rồi.

*Mẹ nó (ㄟ_ㄟ)

"Tôi nói như vậy bao giờ chứ?" Niếp Quân Hạo vừa định lên tiếng phản đối, lại bị An Cẩn Du bóp cánh tay một cái, đau đến nỗi suýt nữa kêu thành tiếng, quay đầu chuẩn bị trợn mắt nhìn An Cẩn Du, lại bị cô kéo lại gần.

Cùng lúc đó, bên tai cũng truyền tới âm thanh bắt mắt mang theo uy hiếp của An Cẩn Du: "Dám nói một chữ 'Không', tối nay tôi liền thả Tiền Đa Đa sang chỗ anh, cho anh ngủ cùng nó một đêm."

Sắc mặt Niếp Quân Hạo tái đi, gương mặt lạnh lùng phun khí lạnh với An Cẩn Du. Người phụ nữ này muốn làm phản sao? Lại dám, lại dám..

An Cẩn Du uy hiếp Niếp Quân Hạo xong, quay đầu nhìn về phía Tô Minh Duệ, nói: "Vậy lúc nào bạn tôi..."

Tô Minh Duệ liếc mắt nhìn Niếp Quân Hạo, thấy mặc dù sắc mặt anh không phải là rất tốt, nhưng cũng không phản đối, an tâm nói: "Nếu như có thể, chiều nay bạn cô có thể đến Tỉnh Thành tìm tôi thảo luận về công việc."

An Cẩn Du gật đầu một cái, rót cuộc lại nói ra chuyện mình quan tâm nhất: "Chuyện thu nhập..."

"Cô yên tâm, lấy đáng về của anh Niếp, thu nhập sau một năm tối thiểu phải hơn số này." Tô Minh Duệ nói xong, giơ ra năm ngón tay với An Cẩn Du.

An Cẩn Du thấy thế, thử dò xét: "Bốn số không?"

Tô Minh Duệ cười lắc đầu, An Cẩn Du thấy vậy thì vui vẻ nói: "Năm số không?"

Tô Minh Duệ cũng không thừa nước đục thả câu nữa, nói thẳng: "Sáu số."

An Cẩn Du lớn như vậy, lần đầu có loại cảm giác không chân thật khi được cái bánh lớn rơi từ trên trời đập trúng đầu. Sáu lẽ, chắc chắn, dân đen như mình đi làm cả đời cũng không thể đạt được nhiều lợi nhuận như vậy nha. Quả nhiên cái thế giới chỉ coi trọng nhan sắc này thật là khiến người ta tuyệt vọng.

Không để An Cẩn Du vui mừng quá lâu, hai người liền nghe thấy bên cạnh truyền đến một âm thanh quen thuộc nhỏ giọng hô: "Chờ một chút."

An Cẩn Du cùng Tô Minh Duệ cùng quay đầu lại. Trong lòng Tô Minh Duệ run lên, chỉ sợ lại xảy ra biến cố, còn An Cẩn Du thì có chút hoang mang lo sợ. Chẳng lẽ người đàn ông này thật sự vì không muốn vào làng giải trí đến nỗi không thêm sợ Tiền Đa Đa nữa?

"Anh Niếp còn có việc?"

Niép Quân Hạo miễn cưỡng nhìn Tô Minh Duệ một cái, cười lạnh nói: "Muốn tôi đồng ý với anh cũng không phải là không thể, nhưng tôi có một yêu cầu."

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Ảnh Đế Mau Vào Trong Chén* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Tiểu Ngư Nhi Mê Tiền.

Editor: Trịnh Phương

Nghe thấy không phải Niép Quân Hạo không muốn làm, Tô Minh Duệ khẽ thở phào, cười hỏi: "Yêu cầu gì"

Niép Quân Hạo cười không nói, chỉ hài hước nhìn An Cẩn Du một cái.

An Cẩn Du nhận được ánh mắt của anh, chợt cảm thấy sau lưng lạnh toát, một dự cảm xấu bỗng dâng lên trong lòng, làm cả người cô không ngừng run lên. Quả nhiên...

Lời nói của Niép Quân Hạo vang lên, tay chỉ vào An Cẩn Du một cái, gần từng chữ một: "Tôi muốn cô ấy đi cùng tôi, ở bên cạnh tôi như hình với bóng, chăm sóc tôi, phục vụ tôi."

"..." An Cẩn Du sùng sốt, ngẩng đầu lên, vẻ mặt kinh ngạc nhìn về phía Niép Quân Hạo, không hiểu vì sao anh ta đột nhiên bắt mình đi theo anh ta, chăm sóc anh ta, phục vụ anh ta. Choáng nha, xem mình là hầu gái bên người anh ta sao?

Niép Quân Hạo nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy kinh ngạc của An Cẩn Du, đáy lòng chợt sinh ra cảm giác thoải mái. Cho cô tùy tiện bán tôi đó, nhìn xem tôi có kéo cô xuống nước chung hay không.

Tô Minh Duệ cũng có chút sùng sốt vì lời nói của Niép Quân Hạo, chốc lát sau, ánh mắt cũng không tự chủ được mà nhìn hai người An Cẩn Du bằng ánh mắt nấp mờ không thôi, vẻ mặt này rõ ràng là đang nói: "Xem đi xem đi, còn nói hai người chỉ là quan hệ bạn bè bình thường? Ra ngoài cũng muốn dính với nhau mà vẫn dám nói hai người là quan hệ bạn bè bình thường, lừa ai vậy?"

"..." An Cẩn Du bị ánh nhìn chăm chú tràn ngập thâm ý của Tô Minh Duệ làm cho sợ hãi, một lần nữa xác định người đàn ông nhìn qua thì có vẻ lịch sự phong nhã từ trong xương này còn bà tám hơn so với bất cứ người nào.

Cho một người đại diện bà tám mang theo Niép Quân Hạo còn chưa kịp thích ứng với cuộc sống thời hiện đại, thật sự sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?

Tô Minh Duệ nhìn chăm chăm hai người một hồi lâu, cuối cùng vẫn bị ánh mắt lạnh lẽo mang đầy ý tứ cảnh cáo của Niép Quân Hạo dọa cho không thể không thu hồi ánh mắt, ho nhẹ một tiếng, nói: "Anh Niếp muốn cô An ở gần chăm sóc anh là vì muốn cô ấy làm trợ lý của anh?"

"Trợ lý"? Đó là cái quỷ gì? Nhưng mà nghe người đàn ông này nói như vậy, có lẽ đúng như ý nghĩ của mình.

Niép Quân Hạo trầm tư một lát, khẳng định: "Không sai, chính là trợ lý. Yêu cầu duy nhất của tôi đúng là như vậy, tôi muốn cô ấy làm trợ lý của tôi."

Tô Minh Duệ nghe vậy không khỏi quay đầu liếc mắt nhìn An Cẩn Du ở bên cạnh Niép Quân Hạo. Vừa nghe được lời nói của Niép Quân Hạo, Tô Minh Duệ không nhận được cho là những lời này là do An Cẩn Du xúi giục anh. Cô làm như vậy là để về sau có thể dựa dẫm vào người có quyền thế là Niép Quân Hạo, nắm chặt Niép Quân Hạo về sau có thể dễ dàng thăng tiến, hơn nữa nhân cơ hội phát lên.

Nhưng nhìn giữa không khí giữa hai người hôm nay, Tô Minh Duệ lại phát hiện mình sai rồi.

Đối với yêu cầu đột ngột của Niép Quân Hạo, An Cẩn Du hiển nhiên cũng không cảm kích, kinh ngạc đến không kịp phản ứng. Việc Niép Quân Hạo muốn An Cẩn Du cùng tham gia hình như cũng không phải là bởi vì hai người là người yêu.

Hai người này cho người khác cảm giác có chút kỳ lạ, nhưng cũng rất thú vị. Trực giác nói cho anh ta biết, mang theo hai người này có thể cho anh ta nhiều vui mừng hơn so với việc chỉ mang theo một mình Niép Quân Hạo.

Nghĩ đến đây, Tô Minh Duệ cười nhạt quay đầu nhìn về phía An Cẩn Du, nói: "Cô An có ý kiến gì không?"

An Cẩn Du nhìn Tô Minh Duệ một cái, thử dò xét: "Anh Tô cũng muốn cho tôi làm trợ lý của anh ấy?"

Tô Minh Duệ cười cười nói: "Nếu anh Niếp tới làm ở Tỉnh Thành, sau này sẽ là nghệ sĩ của Tỉnh Thành, nếu cần thiết, bên cạnh nghệ sĩ không thể thiếu một hai trợ lý có thể chăm lo chuyện ăn uống đi lại của bọn họ. Cô An vốn quen biết với anh Niếp, thay vì để một người xa lạ chăm sóc cuộc sống thường ngày của anh Niếp, không bằng để người quen đảm nhiệm. Không biết cô An có cảm thấy có chỗ nào không tiện hay không?"

"Cô ta dĩ nhiên không có vấn đề gì." An Cẩn Du còn chưa kịp nói chuyện, Niếp Quân Hạo đã lên tiếng trước, tiến lên một bước, vỗ lên bả vai An Cẩn Du, nói: "Không phải là cô vừa mất việc cho nên hiện tại rất rảnh rỗi sao? Còn có cái gì không tiện chứ."

"..." Mặc dù Niếp Quân Hạo nói sự thật, nhưng những lời này lại thoát ra từ trong miệng một con sâu gạo chân chính như anh lại khiến người ta vừa nghe liền muốn nổi giận. Đến cùng thì ai mới là kẻ chỉ biết ở nhà hưởng thụ hả?!

An Cẩn Du cắn răng nghiêng lợi đập một phát mạnh vào sau lưng Niếp Quân Hạo, không thêm đề ý đến chuyện đối phương bất mãn kêu gào, cười gượng nói với Tô Minh Duệ: "Ừm, tôi không có chỗ nào bất tiện, chỉ là tôi muốn hỏi một chút, tiền lương khi làm trợ lý của anh ấy là?"

Tô Minh Duệ cười cười, đưa ra năm đầu ngón tay của mình thêm một lần nữa.

Trong lòng An Cẩn Du thoáng động: "Ba số không?"

Tô Minh Duệ gật đầu: "Dĩ nhiên đây chỉ là lương căn bản của nhân viên làm theo tháng, làm tốt hơn thì sẽ có thêm những phần thưởng khác."

An Cẩn Du được câu trả lời khẳng định, hai mắt bỗng nhiên sáng lên, kích động đến không thể tự chủ mà tiến lên cầm tay Tô Minh Duệ, nói: "Lúc nào bắt đầu làm?"

Tô Minh Duệ bị sự nhiệt tình quá mức đột ngột của An Cẩn Du làm cho sợ hết hồn, cùng lúc đó, sau lưng chợt lạnh, nghiêng đầu nhìn lại, liền thấy ánh mắt nguy hiểm của người nào đó cách đó không xa đang nhìn mình chăm chú.

Gian nan nuốt một ngụm nước miếng, Tô Minh Duệ cười khan nói: "Khi nào cô An có thể bắt đầu làm việc?"

"Đương nhiên là càng nhanh càng tốt." Đó cũng đều là tiền nha tiền, tiền lương một tháng khi làm công việc này bằng hai tháng tiền lương ở công việc trước của cô, đây là vẫn chưa tính cả tiền thưởng. Nếu cộng thêm tiền thưởng... Quả nhiên là tái ông mất ngựa*, họa phúc khôn lường, đây coi như là có nhân họa đắc phúc**.

*Nghĩa là: ông lão ở biên giới mất ngựa, biết đâu là họa hay là phúc. Hai điều họa phúc cứ xoay vần với nhau, khó biết được, nên khi được phúc thì không nên quá vui mừng mà quên đề phòng cái họa sẽ đến; khi gặp điều họa thì cũng không nên quá buồn rầu đau khổ mà tổn hại tinh thần. Việc đời, hết may tới rủi, hết rủi tới may, nên bất chước tái ông mà giữ sự thản nhiên trước những biến đổi thăng trầm trong cuộc sống.

**Tương tự: Trong cái rủi có cái may.

Hiển nhiên là mắt An Cẩn Du đã bị rất nhiều rất nhiều tiền mặt làm cho sang rực lên, cả người cũng tràn ngập hơi thở nhộn nhạo kích động vì tiền mặt.

Niếp Quân Hạo: "... Rõ ràng là bốn cái chủ muốn tính kể nha đầu này, sao quay đầu lại thì lại thấy nha đầu này ngược lại càng thêm vui mừng vậy? Vì sao đột nhiên có cảm giác ngọt ngào khó thở, không còn lời nào để nói thế này?"

Tô Minh Duệ: "... Thì ra trên đời này thật sự có người nguyện ý vì tiền mà tự bán mình... Thật đúng là cuộc sống muôn màu muôn vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Ảnh Đế Mau Vào Trong Chén* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Các Bà Bác Hưng Hân

Editor: Trịnh Phuong

Sau khi bàn bạc một vài chuyện liên quan tới công việc với Tô Minh Duệ, màn đêm đã bắt tri bất giác buông xuống. An Cẩn Du vốn định giữ đối phương ở lại ăn cơm tối, dù sao vị này sau này có thể là kim chủ của mình.

Tô Minh Duệ ngược lại rất vui lòng, chỉ tiếc ánh mắt lạnh lẽo đang chiếu vào sau lưng này làm anh ta có cảm giác mình là nếu mình thật sự ở lại, không những sẽ tiêu hóa không tốt, còn có khả năng bị giết người diệt khẩu. Cho nên, để mạng nhỏ của mình được bảo toàn, anh ta chỉ đành phải uyển chuyển cự tuyệt lời mời của An Cẩn Du, mang theo chó cưng hoảng hốt chạy mất.

Sau khi An Cẩn Du cùng Niếp Quân Hạo ăn xong, nghĩ tới Niếp Quân Hạo thật sự muốn vào làng giải trí, mỗi lời nói hành động đều sẽ bị mọi người chú ý, cho nên cần bù lại một vài kiến thức thông thường cho anh một chút.

Vì vậy, buổi tối hôm đó, An Cẩn Du khẳng khái bỏ qua chiếc laptop nhỏ bé của mình, nói cho Niếp Quân Hạo biết những thứ thông dụng và kiến thức liên quan đến thời đại này, cho Niếp Quân Hạo biết làng giải trí, người đại diện, minh tinh... rốt cuộc là cái gì.

Lần này Niếp Quân Hạo ngược lại không ra vẻ mất kiên nhẫn, bởi vì anh cũng biết mình quả thật nên hoàn toàn hiểu rõ thế giới này. Anh ghét việc chính mình không biết gì, cảm giác không hợp với thế giới này, đáng ghét hơn là giữa mình cùng An Cẩn Du vẫn cách nhau một tầng màng mỏng không nhìn thấy. Mặc dù anh không biết vì sao bản thân lại có suy nghĩ như vậy, chính anh không hiểu được.

Nghĩ không hiểu, anh nhất quyết đổ tội cho người khác. Anh không thích chuyện mình vốn nắm giữ trong lòng bàn tay lại chợt thoát khỏi khống chế của chính mình.

Cuộc hẹn với Tô Minh Duệ được định vào buổi chiều ngày kế tiếp. Buổi sáng hôm đó, An Cẩn Du cảm thấy không có chuyện gì, liền muốn đi tới chỗ của một người bạn ở khá xa.

Chỉ là, cô cũng không thể ngờ tới, lần này Niếp Quân Hạo cố ý đi theo mình ra ngoài.

"Tôi đi gặp bạn, anh đi theo làm gì?" An Cẩn Du mặt im lặng nhìn chằm chằm Niếp Quân Hạo ở trước mặt mình, liếc mắt.

Niếp Quân Hạo xem như chuyện đương nhiên, nói: "Tôi mặc kệ, cô không thể cứ ném tôi ở nhà. Điều quan trọng nhất là, tôi không muốn sống chung một chỗ cùng con chó ngu xuẩn này."

Từ lúc bị An Cẩn Du phát hiện mình sợ chó, Niếp Quân Hạo ngạo kiều một hồi, cũng có chút cảm giác "càng tô càng đen".

"Gâu gâu gâu..." Tiền Đa Đa đang gặm khúc xương ở bên cạnh, nghe được lời nói của Niếp Quân Hạo, lập tức bắt đầu kích động, sủa một hồi về phía Niếp Quân Hạo, như có ý muốn nói: "Anh nói ai là con chó ngu xuẩn? Anh mới là con chó ngu xuẩn, cả nhà anh đều là chó ngu xuẩn!" Truyện chỉ dừng tại

"..."

An Cẩn Du nhìn một người một chó đang đối đầu với nhau, không biết làm sao, càng thêm nhức đầu.

An Cẩn Du cùng Niếp Quân Hạo mất to trừng mắt nhỏ một hồi lâu, cuối cùng rốt cuộc là An Cẩn Du thua trận, bỏ lại một câu với Niếp Quân Hạo: "Dù sao cũng không phải là chuyện lớn gì, anh thích đi cùng thì cứ đi."

Hai người cùng nhau xuống lầu, nhưng An Cẩn Du không đi thẳng đến nhà bạn mình, mà đi tới chợ, mua một chút rau dưa người khác thích ăn.

Dĩ nhiên, mang theo Niếp Quân Hạo đi cùng, không thể thiếu tình huống lại bị những bà cô, ông bác nhiều chuyện thăm hỏi một lần, dù sao thì đây có thể là lần đầu tiên An Cẩn Du đi mua thức ăn cùng đàn ông.

An Cẩn Du không sợ người khác làm phiền. Cô đã giải thích vô số lần với bọn họ rằng quan hệ của mình cùng Niếp Quân Hạo không phải như bọn họ nghĩ, nhưng một đám bà tám vô cùng nhiệt tình sao có thể tin tưởng? Họ sôi nổi giống như là cần thuốc lắc, vây quanh Niếp Quân Hạo không ngừng hỏi han, hện không thể hỏi rõ mười tám đời tổ tông nhà Niếp Quân Hạo.

Cuối cùng, An Cẩn Du nhìn không nổi nữa, giờ món ăn đã mua xong lên, lần đầu tiên từ trước tới nay không mặc cả cùng những bà cô này giống bình thường, liền lập tức lôi Niếp Quân Hạo chạy trốn chết.

Chỉ là, hành động này của An Cẩn Du rơi vào trong mắt những bà cô kia càng làm cho họ hiểu lầm rằng An Cẩn Du giấu đầu lòi đuôi, chột dạ xấu hổ. Một nhóm người dùng ánh mắt làm người ta nổi da gà mà ôn hòa nhìn hai "người yêu nhỏ" hoảng hốt trốn đi.

Cho đến khi bóng lưng của hai người hoàn toàn biến mất trong tầm mắt, một đám người liền không hẹn mà cùng tụ tập lại, sôi nổi lên tiếng.

"Vừa nãy mọi người có thấy không, cậu trai Tiểu Du mang tới thật đẹp trai nha."

"Đúng vậy, tôi lớn tuổi như vậy rồi cũng mới lần đầu nhìn thấy một đứa con trai anh tuấn như vậy đấy. Quả thật là còn đẹp hơn so với những diễn viên, ca sĩ trong tivi."

"Quả thật là không tệ, nhưng mà, tôi nói nha, một người đàn ông không nhất quyết phải đẹp trai, quan trọng nhất vẫn là phải biết thương người, biết đối xử tốt với Tiểu Du. Vừa rồi mọi người cũng không thấy, lúc nãy mặt đất có nước, khi Tiểu Du đạp phải thiếu chút nữa trượt chân, khi đó cậu trai kia đang nói chuyện với chúng ta, vừa nhìn Tiểu Du như vậy, lập tức liền đưa tay đỡ người, còn trách Tiểu Du mấy câu, dặn con bé phải cẩn thận một chút. Hắc hắc hắc, đây mới là người đàn ông tốt biết thương người."

"Đúng vậy, đúng vậy."

Một đám các bà bác giống như phát hiện vùng đất mới, soi mói từng chi tiết nhỏ về hai người kia. Nói đến có hình có dạng, giống như hai người thật sự đã bước vào giai đoạn tình yêu cuồng nhiệt, chỉ còn kém một bước cuối cùng. Cho nên nói, không nên coi thường trí tưởng tượng của các bà bác, cho bọn họ một điểm tựa, họ thường có thể đưa trí tưởng tượng bay ra tận ngoài không gian.

Ở một chỗ khác, một trong những nhân vật chính sau khi lòi kéo Niếp Quân Hạo vội vàng chạy khỏi chợ bán thức ăn, mới thoáng thả chậm bước chân, chống đầu gối thật thấp, thở hổn hển. Cô thật vất vả mới điều hòa được hơi thở, ngẩng đầu nhìn về phía Niếp Quân Hạo, cũng không nhìn được phỉ một tiếng, nờ nự cười.

Ban này, những bà bác kia thấy Niếp Quân Hạo giống như ong mật thấy mật ong, từng người một chen lấn nhào lên trên, muốn đi tới nói chuyện với Niếp Quân Hạo, ép áo sơ mi trắng của Niếp Quân Hạo thành một vật hy sinh đáng thương, bị vò đến nhàu nhĩ.

Tác giả có lời muốn nói: Chương sau có nhân vật mới, oa ha ha ha. Kính xin đợi!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Ảnh Đế Mau Vào Trong Chén* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50: Bánh Chung Bản Khuê Mật!

Niếp Quân Hạo nghe được tiếng cười của An Cần Du, ánh mắt trắng xanh sắc như dao lia một cái về phía An Cần Du.

An Cần Du lập tức im lặng, chỉ là khoe miệng khê giương lên cùng với đáy mắt khê tràn ra sóng gợn đã để lộ cảm xúc chân thật của cô vào giờ phút này.

Trong ánh mắt soi mói ngày càng lạnh lẽo của Niếp Quân Hạo, An Cần Du ho nhẹ một tiếng, hoàn toàn thu lại nụ cười, tiến lên sửa sang lại bộ đồ bị nhăn nhúm của Niếp Quân Hạo.

Lúc này, An Cần Du vô cùng may mắn vì Niếp Quân Hạo đã thu liễm* không ít so với lần đầu tiên gặp mặt, nếu không những bà bác cứ nhào tới như vậy, chỉ sợ đã bị đánh cho trọng thương.

*Bớt phóng túng.

Nghĩ tới đây, An Cần Du có chút chột dạ, nói vài lời tốt cho những bà bác kia: "Cái đó, anh đừng tức giận. Họ đều là người rất nhiệt tình, lần đầu tiên gặp anh cho nên mới tò mò hỏi anh nhiều thêm mấy câu, không có ác ý gì. Những lời họ vừa nói kia, anh cũng đừng quá để ý. Bình thường họ đều rất quan tâm tôi... tôi lại chưa từng đi mua đồ ăn với nam sinh nào, anh coi như là người đầu tiên, cho nên bọn họ có chút hiểu lầm."

Vội vàng nói tốt cho những bà bác, An Cần Du hồn nhiên không phát hiện, hôm nay mình cùng Niếp Quân Hạo có nhiều tư thế có thể khiến người khác hiểu lầm.

Niếp Quân Hạo nghe thấy An Cần Du gần như lấy lòng mà giải thích, có chút sững sờ. Không biết sao, khi nghe thấy An Cần Du nói mình là người đầu tiên đi chợ cùng cô, anh lại có chút cảm giác ưu việt khó hiểu.

Còn chưa suy nghĩ kĩ xem tại sao bản thân bỗng nhiên lại có cảm giác ưu việt, Niếp Quân Hạo liền thoáng cúi đầu, nhìn An Cần Du ở chỗ cách mình không tới 10 cm. Cô đang cúi đầu, vẻ mặt thành thật tìm kiếm chỗ bị nhăn lại trên quần áo mình, sau đó đưa tay vuốt phẳng những chỗ đó.

Đây là lần đầu tiên Niếp Quân Hạo nhìn An Cần Du ở khoảng cách gần như vậy, lúc này mới phát hiện ra thì ra An Cần Du có một đôi mắt phượng cực kỳ xinh đẹp.

Bình thường cô chỉ làm việc trong văn phòng, không thường xuyên tiếp xúc với ánh nắng mặt trời cho nên làn da trắng nõn, so với làn da đã được bôi phấn nước gạo của những cô gái ở cổ đại còn mịn màng hơn, hiện tại làn da cô bị ánh mặt trời chiếu vào vậy mà lại thêm một màu sáng nhàn nhạt, rất động lòng người.

Thật ra thì, nói một cách thẳng thắn, bề ngoài của An Cần Du cũng không tệ, ít nhất là ở trong mắt Niếp Quân Hạo, những cô gái mà anh đã từng gặp ở thời đại này cũng chưa có ai xinh đẹp bằng An Cần Du. Sờ dĩ anh vẫn một mực gọi An Cần Du là xấu gái, không phải là bởi vì chuyện An Cần Du mạo phạm anh vào lần đầu tiên gặp mặt nên mới có ý gọi như vậy, mà bởi vì, mặc dù anh không thể không thừa nhận An Cần Du quả thật cũng không xấu xí, nhưng ngại mặt mũi nên cũng không thể chịu thua, thay đổi cách nói ban đầu của mình.

"Xong rồi." An Cần Du sửa sang xong nếp nhăn trên quần áo của Niếp Quân Hạo, vui mừng khê hô một tiếng báo thành công, gọi Niếp Quân Hạo như đã đi vào cõi thần tiên trở lại.

Giật mình vì vừa rồi bản thân vậy mà lại nhìn An Cần Du đến ngây người, Niếp đại giáo chủ đột nhiên cảm thấy thật mất mặt, lùi nhanh về phía sau, bất mãn lầm bầm một tiếng: "Thật là, không phải cô muốn tới nhà bạn sao? Cứ tiếp tục như vậy thì sẽ đến trưa mất, còn không đi mau."

An Cần Du ngạc nhiên, không hiểu vì sao Niếp Quân Hạo đang rất tốt đột nhiên lại thay đổi, nhưng mà đứa nhỏ này...

Chỉ là, Niếp Quân Hạo nói cũng không sai. Nhà bạn của An Cần Du khá xa, phải ngồi hai tuyến xe buýt, quả thật nên đi sớm một chút. An Cần Du vốn có ý xấu định cho Niếp đại giáo chủ ngồi xe buýt một lần, đáng tiếc, Niếp Quân Hạo đã từng ném qua thiết thời một lần nên đã căm thù đến tận xương tủy đối với loại hộp sắt này, nhất là loại hộp sắt to lớn như xe buýt, nói gì cũng không chịu lên xe cùng An Cần Du.

An Cần Du không còn cách nào, chỉ đành phải đi bộ tới nhà bạn cùng Niếp Quân Hạo một lần nữa. Chạy qua chạy lại như vậy, khi An Cần Du đi đến cửa nhà bạn mình thì đã gần tới trưa.

Nhấn chuông cửa nhà đối phương một hồi lâu cũng không có nghe thấy ai đáp lại, An Cần Du nhú nhú mày, thông thạo lấy ra chìa khóa dự bị của căn

hộ từ trong túi tiền, mở cửa.

Mặc dù Niếp Quân Hạo thắc mắc về lí do vì sao An Cẩn Du lại có thể có chìa khóa nhà người ta, nhưng vẫn yên lặng đi theo An Cẩn Du vào nhà bạn cô.

Khi thấy rõ cảnh tượng bên trong nhà, trong chớp mắt, Niếp Quân Hạo có ảo giác, cảm giác như không phải mình tới nhà của một người, mà là không cẩn thận chạy tới một bãi rác rộng lớn nào đó.

So với căn nhà trống trải, trong phòng đãth thêm một vài đồ đạc linh tinh của An Cẩn Du thì căn nhà này, nhìn tới mặt bàn có các loại đồ ăn mua bên ngoài, ăn xong cũng đều không dọn dẹp, thì thật đúng là có chút hùng vĩ.

Có chỗ nào giống một căn nhà chứ, rõ ràng chính là một cái ổ chó mà. Không, ổ chó của Tiễn Đa Đa cũng sạch sẽ, chính tề hơn nơi này gấp mấy trăm lần

Niếp Quân Hạo vốn không ngừng khiếp sợ đối với cảnh tượng lộn xộn cùng cực như vậy, tai nhọn khẽ run, chợt nghe được một tiếng vang nhỏ vụn truyền ra từ nơi nào đó trong phòng, nhất thời thức tỉnh, xoay người quát lên: "Ai đang ở đó?"

An Cẩn Du nghe thất tiếng quát của Niếp Quân Hạo thì cũng nhanh chóng chạy ra từ một căn phòng khác, cũng nhìn về nơi phát ra âm thanh theo Niếp Quân Hạo. Nơi phát ra tiếng động chính là cái ghế salon kia, trên mặt cô lộ vẻ hoảng hốt.

Không lâu sau, hai người liền trở mắt nhìn ghế phía sau ghế salon chợt đưa ra một cánh tay trắng nõn. Cánh tay kia lục lọi một hồi trên ghế salon, sau đó chợt dùng sức khẽ chống. Một giây kế tiếp, một cái đầu đen thùi lùibồng thò ra từ sau ghế, mái tóc hơi dài xõa ở trước mặt, khiến người ta căn bản không thấy rõ diện mạo chân thực của người kia.

“...”

An Cẩn Du cùng Niếp Quân Hạo không hẹn mà cùng hít vào một ngụm khí lạnh. An Cẩn Du gần như là phản xạ vô điều kiện, nắm chặt lấy một tay của Niếp Quân Hạo, sắc mặt trắng xanh, trắng bệch như tờ giấy.

Sắc mặt Niếp Quân Hạo rét lạnh, một tay khác không bị An Cẩn Du cầm lấy nhanh chóng tụ tập công lực trong cơ thể, đang định đánh một chưởng về phía cái đầu đen thùi lù này, lại thấy này cái đầu đó khẽ động, có chút không xác định mà kêu một tiếng: "Chị Tiểu Du?"

An Cẩn Du nghe tiếng gọi này thì ngẩn ra, cũng có chút không xác định trả lời một câu: "An An?"

Niếp Quân Hạo thấy thế liền dừng động tác lại, một chưởng vốn định đánh ra cứ như vậy cứng rần ngưng lại ở giữa không trung, kinh ngạc quay đầu nhìn về phía An Cẩn Du: "Hai người biết nhau?"

An Cẩn Du liếc mắt nhìn nữ sinh có chút dọa người ở đối diện, cứng ngắc gật đầu một cái, cười khan nói: "Cô ấy chính là bạn của tôi, Kỳ An An."

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Ảnh Đế Mau Vào Trong Chén* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51: Tôi Là Bạn Trai Của Cô Ấy

Editor: Trịnh Phương.

Kỳ An An, ngoại trừ Diệp Sơ Tinh, Hạ Vũ Tinh, thì chính là người chị em thứ ba vô cùng thân thiết với An Cẩn Du, cũng là nhỏ tuổi nhất trong bốn người. Mặc dù đã sắp tốt nghiệp nghiên cứu sinh, nhưng cô nàng này nhỏ hơn đám An Cẩn Du tới bốn tuổi, còn nhỏ hơn một, hai tuổi so với những sinh viên vừa tốt nghiệp đại học. Nguyên nhân cuối cùng, cũng chỉ là bởi vì Kỳ An An thông minh hơn người bình thường không chỉ một chút.

Từ lúc mới bắt đầu học tiểu học, Kỳ An An vốn đã vì quá mức thông minh mà thỉnh thoảng nhảy lớp, nhảy đến cuối cùng, gần như đã thành người nhỏ tuổi nhất nhưng lại có thành tích cao nhất trong lớp. Bởi vì thường xuyên nhảy lớp, trong kiếp sống học sinh của Kỳ An An không có lấy một người bạn tương đối thân thiết, bởi vì nói không chừng một ngày trước Kỳ An An vẫn còn học ở lớp họ, một ngày sau liền chạy đến lớp cao hơn so với bọn họ. Tình trạng này khiến cho Kỳ An An không học được cách giao tiếp cùng người lạ. Mặc dù sau đó, cha mẹ Kỳ An An phát hiện chuyện này liền không cho cô ấy nhảy cấp nữa, nhưng có lẽ lúc đó đã không kịp nữa rồi.

An Cẩn Du cùng Kỳ An An có thể trở thành bạn thân, thật ra là một chuyện ngoài ý muốn. Lúc ấy, mẹ của An Cẩn Du mới qua đời không bao lâu, họ hàng thân thích không có ai muốn nhận nuôi cô, ném cô ra khỏi nhà để cô tự sinh tự diệt. Khi đó, là mẹ Kỳ An An nhặt được An Cẩn Du.

Sau khi mẹ Kỳ biết được chuyện của An Cẩn Du, lại nghĩ mình chỉ có một đứa con gái, con gái lại cần có bạn chơi chung, cho nên giữ người lại. Mặc dù sau đó An Cẩn Du không chịu thua kém, chuyện học tập và những chỉ tiêu cần có trong cuộc sống cơ bản đều là chính mình tự cấp tự túc, nhưng phần ân tình của nhà họ Ki đối với cô, An Cẩn Du vẫn ghi nhớ trong lòng. Sau khi biết Kỳ An An thi đậu đại học ở thành phố mình đang theo học, cô chủ động đưa ra yêu cầu để bản thân thỉnh thoảng đi qua chăm sóc cô ấy.

Nói đến chỗ này, liền không thể không cảm thán một câu, khi một người được Thượng Đế ban cho một loại tài năng phi phàm, thường sẽ kèm theo một thiếu sót ở phương diện khác.

Mặc dù chỉ số thông minh của nha đầu Kỳ An An này mặc dù cao đến kinh người, nhưng trên phương diện sinh hoạt hoàn toàn chính là một con gà mờ. Những năm này, nếu không có mẹ Kỳ, ba Kỳ và An Cẩn Du phí tâm chăm sóc, chỉ sợ là ngôi sao sáng chói trên Internet Kỳ An An này sớm đã bị long đong rồi.

Sau khi hai người An Cẩn Du và Niếp Quân Hạo bước vào nhà Kỳ An An được nửa giờ, phòng khách vốn lộn xộn như bãi rác đã trở nên vô cùng gọn gàng sạch sẽ, mặt sàn sáng bóng đến nỗi có thể soi gương.

An Cẩn Du đang khí thế bừng bừng mà làm com trong phòng bếp, còn ở trên bàn com ở phòng khám, một nam một nữ đang mắt to trừng mắt nhỏ cách nhau một chiếc bàn ăn com.

Về mặt Niếp Quân Hạo kinh ngạc mà nhìn bé gái (???) có khuôn mặt trắng hồng, tròn trịa ở phía đối diện. Trên mặt của cô gái, một đôi trong suốt to tròn nhìn mình chăm chăm, đáy mắt đều là tò mò. Nửa giờ sau, vẻ ngoan cường bày ra trên mặt cô gái tóc ngắn, bây giờ đã trở thành vẻ nhu thuận đặc trưng trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Bé Mập, khiến cô bé đối diện nhìn qua càng trở nên đáng yêu giống như em bé.

Niếp Quân Hạo nhìn chăm chăm Kỳ An An nhìn một hồi lâu, thật sự khó có thể liên hệ "nữ quý" hấp hối, âm khí bay tứ tung của nửa giờ trước cùng với bé gái tràn đầy sức sống, đáng yêu cùng cực của hiện tại với nhau.

Nửa giờ sau, An Cẩn Du nhìn về phía Kỳ An An, giống như là đã hiểu ra cái gì, chỉ về phía Kỳ An An gầm nhẹ một tiếng: "An An, em lại làm việc đến quên cả giờ giấc, biến bản thân thành đáng về này!"

Gào xong trực tiếp xách Kỳ An An lên, ném vào phòng tắm, chính mình thì ra tay dọn dẹp gian phòng thê thảm không nở nhìn này. Qua mười mấy phút, cùng với lúc An Cẩn Du thu dọn nhà xong, người bị ném vào phòng tắm cũng chậm rãi đi ra, lại trở thành một người hoàn toàn khác.

Kỳ An An chớp chớp đôi mắt to tròn của cô ấy, rốt cuộc vẫn không nén được tò mò trong lòng, nhỏ giọng hỏi: "Anh trai này, quan hệ của anh và chị Tiểu Du là như thế nào vậy?"

Niếp Quân Hạo nhún mày. Anh phát hiện ra, kể từ sau khi anh đi theo An Cẩn Du, liền thường xuyên có người hỏi anh hoặc An Cẩn Du về vấn đề này.

Hỏi tương lại lúc những lời lảm bảm của lão già kì lạ mà An Cẩn Du gặp lần trước, Niếp Quân Hạo ho nhẹ một tiếng, nói: "Tôi là bạn trai của cô ấy."

"Bạn trai?" Kỳ An An vui mừng hô nhỏ một tiếng, ánh mắt nhìn về phía Niếp Quân Hạo cũng càng trở nên nóng bỏng.

Niếp Quân Hạo bị Kỳ An An nhìn vậy thì có chút không thoải mái, vừa định mở miệng, lại thấy Kỳ An An đột nhiên đứng lên, vươn bàn tay qua bàn com rồi đặt lên bả vai của mình, gương mặt búp bê trở nên nghiêm túc, nặng nề nói: "Sau này chị Tiểu Du liền giao cho anh, anh phải đối xử tốt với chị ấy, không được bắt nạt chị ấy nha."

"..." Toàn thân Niếp Quân Hạo cứng đờ, cảm giác thật kì lạ. Đáng về cô bé này một mực muốn giao pho nha đầu An Cẩn Du kia mình, rốt cuộc là muốn chơi đùa cái gì vậy?! Đang lúc Niếp Quân Hạo chuẩn bị bắt đầu tìm tòi nghiên cứu Kỳ An An, đôi thoại của hai người rốt cuộc cũng phải dừng lại. Âm thanh của An Cẩn Du chọt truyền ra từ phòng bếp, cắt đứt cuộc nói chuyện của hai người.

"Thức ăn đều tốt, Niếp quân hạo đi vào bụng xuống." Kỳ An An là một cuộc sống ngu ngốc, không quấy rối coi như cảm ơn trời đất, an cẩn du làm sao có thể để cho nàng đã chạy tới giúp một tay cho nên, an cẩn du có thể sai khiến người của cũng chỉ còn lại có Niếp quân hạo một người.

"..." Nha đầu kia rốt cuộc lại sai bảo mình. Niếp Đại Giáo chủ rất là bất mãn, nhưng vẫn bất đắc dĩ đi vào bụng đồ ăn.

Một màn này rơi vào trong mắt Kỳ An An lại có ý nghĩa khác, chính là biểu hiện cho việc Niếp Quân Hạo rất nghe lời An Cẩn Du. Cặp mắt to tròn càng trở nên sáng rực.

Một bàn món ăn dọn lên, Kỳ An An nhận lấy chén com An Cẩn Du đưa tới, như vô tình nói: "Gần đây chị Tiểu Tình cùng chị Tiểu Du rất ít khi đến thăm em nha."

Động tác trên tay của An Cẩn Du dừng lại, nhớ tới tình huống hiện tại trong nhà Diệp Sơ Tình, khóe miệng khẽ co rút, nói: "Gần đây chị Tình của nhóc bạn nói yêu đương, tương đối không rảnh."

Kỳ An An sùng sốt một chút, sau đó lộ ra một vẻ bình tĩnh: "A, hóa ra là vậy. Chị Tiểu Du, gần đây chị cũng không hay tới đây, cũng là bởi vì đang bạn nói chuyện yêu đương sao?" Die5n\$leq&uy\$do*n

Lúc trước, mỗi tuần, dù có bận rộn tới đâu, An Cẩn Du cũng sẽ tới đây nấu com cho mình, nhưng chủ nhật tuần trước, Kỳ An An đợi suốt cả hai ngày cũng không gặp được người, còn lo lắng An Cẩn Du xảy ra chuyện gì, kết quả thì ra là có chuyện như vậy.

An Cẩn Du bị câu hỏi của Kỳ An An dọa sợ đến suýt nghẹn, thật vất vả mới có thể nuốt hết com trong miệng, thẹn quá hóa giận trừng Kỳ An An một cái: "Ăn com của em đi, trẻ con không được nói lung tung."

"Em không phải là trẻ con mà." Kỳ An An bất mãn lăm lăm một câu, nhìn An Cẩn Du đang tức giận, nhìn mình một cách soi mói, cô nàng chu miệng nói:

"Thức ăn chị Tiểu Du làm vẫn là ngon nhất! Nếu những năm này không có chị Tiểu Du mỗi tuần đều nấu cơm cho em ăn, có lẽ em đã chết đói từ sớm rồi. Chị Tiểu Du là Bồ Tát cứu khổ cứu nạn, em không biết phải cảm ơn chị như thế nào nữa, thật khó nghĩ mà."

An Cần Du thấy Kỳ An An không hề dấy đưa tới đề tài kia nữa thì khẽ thở phào, lại nghe thấy những lời sau đó của Kỳ An An, không khỏi có chút dờ khóc dờ cười, dùng một chút mới nói: "Khách khí cái gì, nếu như không có dì Phương cùng cha em, có thể chị đã không còn tồn tại trên đời rồi."

Câu nói này được An Cần Du nói ra một cách vô cùng nhẹ nhàng, nhưng tai Niếp Quân Hạo rất thính nên có thể nghe rõ ràng, lập tức ngẩng đầu lên.

Vậy mà, điều chân chính khiến Niếp Quân Hạo kinh ngạc không phải những lời này của An Cần Du, mà giọng điệu của cô khi nói chuyện. Tang thương mà lạnh nhạt, điều khiến anh giật mình là cô gái nhìn qua có vẻ thêm đề ý tới bất cứ việc gì thì ra cũng có lúc đau buồn như vậy.

Một lúc sau, Niếp Quân Hạo đã thấy An Cần Du khôi phục lại dáng vẻ như cũ chỉ trong nháy mắt, tiếp tục vui vẻ nói chuyện với Kỳ An An, giống như những thứ anh vừa nghe thấy chẳng qua chỉ là ảo giác của mình trong chốc lát, nhưng Niếp Quân Hạo biết rõ vừa rồi không phải là ảo giác.

Thình thịch thình thịch... Trái tim không thể khống chế mà đập mạnh lên, rất giống với sự rung động trước đây không lâu, khi An Cần Du thay anh sửa sang lại quần áo. Từ lúc Niếp Quân Hạo chào đời tới nay, đây là lần đầu tiên anh sinh ra ý muốn tìm hiểu sâu hơn đối với một người, mà lúc này, Niếp Quân Hạo vẫn không biết loại cảm giác này, được gọi là động lòng.

----- Lời tác giả -----

Bạn trai, bạn là con trai, Tiểu Ngư Nhi, người này là không cần thận nhảy vào hồ mình đào, havana... Giáo chủ đại nhân rút cuộc xuân tâm đại động rồi! Hắc hắc hắc, con đường truy thê vẫn còn dài, Giáo chủ mau cố gắng lên!

Hoàn cảnh sinh trưởng khác nhau quyết định tính cách khác nhau của các nhân vật, trong bốn người bạn thân thiết này, Hạ Vũ Tinh cùng Kỳ An An coi như là thiên chi kiêu tử, lớn lên mà không buồn không lo, cả đời trời chày, không có khó khăn quá lớn, mà Diệp Sơ Tinh cùng An Cần Du lại khác. Họ đều phải trải qua một chút đau khổ, cho nên, mặc dù mấy người này tốt hơn, nhưng cá tính không giống nhau, những thứ này về sau cũng sẽ từng điểm từng điểm vạch trần bí mật.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Ảnh Đế Mau Vào Trong Chén* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 52: Thổ Hào Tinh Thành

Editor: Trịnh Phương.

An Cần Du cùng Niếp Quân Hạo dùng xong cơm nước ở nhà Kỳ An An, cảm thấy thời gian đã không còn sớm, liền đứng lên rời khỏi nhà Kỳ An An, chuẩn bị đi tới Tinh Thành.

"Cô thường đến nhà nha đầu kia để nấu cơm cho cô ta sao?" Ra khỏi nhà Kỳ An An, Niếp Quân Hạo chủ động mở lời với An Cần Du.

Lúc này, khi đi chợ mua thức ăn cùng An Cần Du, anh đã cảm thấy nghi ngờ. Muốn đi tới nhà bạn làm khách, nha đầu này còn mua thức ăn làm gì? Nhưng đến nhà Kỳ An An, nhìn An Cần Du quen thuộc xách theo những thức ăn kia đi vào phòng bếp nhà Kỳ An An, anh mới chợt hiểu ra, thì ra là nha đầu này là mua thức ăn để tới nhà Kỳ An An nấu cơm. Hơn nữa, nhìn dáng vẻ của cô và Kỳ An An, hiển nhiên đây không phải là lần đầu tiên.

Mặc dù An Cần Du có chút ngạc nhiên vì Niếp Quân Hạo lại chủ động hỏi thăm chuyện của mình, nhưng cảm xúc kinh ngạc này cũng chỉ dừng lại trong chớp mắt mà thôi. Trong đầu An Cần Du tự động giải thích hành động này của Niếp Quân Hạo thành tâm huyết dâng trào, đột nhiên hăng hái.

"Đúng vậy. Mặc dù An An thông minh hơn so với người bình thường, nhưng là năng lực sinh tồn quả thực là khiến cho nhân thần cộng phần*. Chỉ cần em ấy không đốt trụi phòng bếp, chúng tôi coi như đã phải cảm ơn trời đất, nào dám trông cậy em ấy có thể tự nuôi sống chính mình. Mặc dù cũng có lúc ở một mình, em ấy có thể liên tục gọi đồ ăn bên ngoài, nhưng nếu ăn nhiều những loại đồ ăn này sẽ không tốt cho sức khỏe. Hơn nữa, công việc hiện tại của An An phần lớn đều rất tốn chất xám"

*Cả người và thân đều phần nộ.

An Cần Du nói xong, không nhịn được dùng một chút, hơi lo lắng nói: "Anh đừng nhìn An An còn nhỏ nhỏ, nhưng em ấy là người lợi hại nhất trong bốn người chúng tôi đó, người bình thường nhìn những thứ em ấy làm thì căn bản đều không hiểu. Người giống như em ấy, nếu như không được bổ sung dinh dưỡng đầy đủ, thân thể rất dễ xảy ra vấn đề. Cho nên Chủ nhật hàng tuần tôi đều có định đến làm cho em ấy hai bữa cơm. Có lúc Tiểu Tinh không bận rộn, thỉnh thoảng cũng sẽ mang cho em ấy một vài đồ ăn ngon và thuốc bổ. Nhưng đây cũng không phải biện pháp lâu dài. Mặc dù quan hệ của chúng tôi cùng An An rất tốt, nhưng rốt cuộc cũng không thể theo em ấy cả đời, biện pháp tốt nhất là tìm được một người đàn ông có thể chăm sóc em ấy cả đời, có thể đối xử tốt với em ấy mới được."

An Cần Du vẫn chưa nói xong, không phát hiện Niếp Quân Hạo ở bên cạnh mình vào giờ phút này đang nhìn chằm chằm cô bằng ánh mắt có chút phức tạp.

Niép Quân Hạo phát hiện, thật ra thì bình thường An Cẩn Du cũng không nói nhiều, nhưng chỉ khi nhắc tới bạn bè của cô, An Cẩn Du liền trở thành một người nói nhiều, giống như nói mãi không hết chuyện. Hai mắt sáng long lanh, giọng nói không tự chủ mang theo mấy phần tự hào, thật giống như bởi vì bạn mình vô cùng tốt, mình cũng rất có cảm giác vinh dự, bình yên, vui sướng, là về mặt Niép Quân Hạo chưa từng thấy, khiến cõi lòng khó khăn lắm mới có thể bình tĩnh lại của anh lại bắt đầu nhảy lên không ngừng. D±Đ8L} QYĐ

"Tiểu Tinh mà cô nói là ai?"

An Cẩn Du ngẩn ra, cảm giác hôm nay Niép Quân Hạo trở nên kỳ quái một cách khó hiểu. Nếu là ngày bình thường, anh sẽ không ngừng hỏi thăm chuyện của người khác sao?

"Tiểu Tinh là một người bạn khác của tôi, ở căn hộ đối diện nhà chúng ta. Về sau, ặc, hay là thôi đi, lá gan của Tiểu Tinh tương đối nhỏ, nếu gặp thì có thể sẽ bị anh hù dọa." An Cẩn Du thay đổi ý định, hiển nhiên là vẫn cho rằng người này vẫn là một nhân vật nguy hiểm. Niép Quân Hạo nghe vậy, sắc mặt không khỏi tối sầm lại. Cái gì gọi là gặp mình thì sẽ bị hù dọa? Chẳng lẽ dung mạo của mình rất dọa người sao? Chính mình rất ít khi chủ động mở miệng hỏi tới chuyện của người khác, người phụ nữ này không cảm tạ ân đức, thụ sủng nhược kinh* thì thôi, lại còn châm chọc mình. Quả nhiên, những cảm giác khác thường vừa nãy của mình đều là ảo giác, sao anh có thể có cảm giác khác hẳn với người thường đối với người phụ nữ này? Tuyệt đối không có!

*Được cưng chiều (sủng ái) mà lo sợ.

Kết quả là, lòng tự ái bị đá kích, Giáo chủ đại nhân lại tiếp tục ngao kiêu. Sau đó, trên đường đi tới Tinh Thành, anh không chủ động nói chuyện nữa.

An Cẩn Du sớm quen với tính tình vui giận thất thường của người này, lúc này đương nhiên sẽ không đi tìm phiền phức. Hai người cứ như vậy trầm mặc đi tới tòa nhà đồ sộ của Tinh Thành.

Tinh Thành là một công ty giải trí, tập kết bộ ba ảnh đế- ảnh hậu- ca vương, thậm chí là nhân tài ưu tú nhất trên cả nước, vì vậy, cao ốc tổng bộ của Tinh Thành đương nhiên phải tráng lệ hơn một chút so với những nơi khác.

An Cẩn Du cùng Niép Quân Hạo đứng ở lầu dưới của Tinh Thành, ngẩng đầu nhìn tòa nhà cao mười mấy tầng trước mặt, mặt kính thủy tinh dưới ánh mặt trời tỏa ra ánh sáng lấp lánh, hòa cùng hai chữ Tinh Thành bằng vàng, khiến người ta cảm thấy một luồng hơi thở cường hào đập vào mặt.

An Cẩn Du nhìn cao ốc trước mắt, thật sự không nhìn được mà oán thầm. Quả nhiên, người có tiền chính là không giống với người bình thường, tùy tiện một cái tên trên cửa chính đã có thể làm cho người ta muốn quỳ mọp xuống. Nếu có thể lấy cái bảng tên bằng vàng phía trên đó xuống, nhất định có thể bán được rất nhiều tiền đi QAQ Chút chút, đột nhiên lại cảm thù nhà giàu thì phải làm sao? Di\$en^anl*eq^uy#don

Niép Quân Hạo ngược lại không hề kinh ngạc như An Cẩn Du. Tối qua, lúc tra tài liệu trên mạng, anh đã từng cảm thán rằng mặc dù kiến trúc ở thời đại này không hoa lệ như trước kia, nhưng lại có thể xây nhà cao như vậy mà không đổ.

Hai người dừng trước cửa lớn của Tinh Thành trong chốc lát, liền thu hồi kinh ngạc, đi vào bên trong.

Trước quầy tiếp tân hình tròn, một tiếp tân nhìn qua vô cùng lễ phép thấy hai người đi vào, mỉm cười nói: "Thưa ngài, ngài có cần giúp gì không ạ?"

An Cẩn Du trở nên lúng túng, đáp lại: "Chúng tôi đến tìm ngài Tô Minh Duệ, chúng tôi đã hẹn trước với ngài Tô."

Tiếp tân sững sốt một chút, ngẩng đầu nhìn Niép Quân Hạo đứng sau lưng An Cẩn Du một cái, đáy mắt xẹt qua một tia sáng tỏ, nụ cười trên mặt cũng càng sâu hơn: "Là cô An và anh Niép sao? Ngài Tô đã sớm căn dặn, khi tới thì hai người có thể đến thẳng phòng làm việc của ngài Tô. Tiểu Ngụy, đưa cô An cùng anh Niép lên phòng làm việc của ngài Tô."

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Ảnh Đế Mau Vào Trong Chén* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 53: Bị Người Hâm Mộ Nhìn Thấu!

Lời còn chưa dứt, một cô bé mặt tròn đã bước ra từ phía sau quầy tiếp tân, đi tới trước mặt hai người nói: "Mời hai vị đi bên này."

An Cẩn Du cùng Niép Quân Hạo vừa mới rời đi, tiếp tân vừa còn đoan trang lễ độ tiếp đãi lập tức quay đầu, không thèm để ý tới hình tượng mà cùng mấy chị em phía sau khởi động chế độ mê trai.

"Các cô thấy không, có thấy anh đẹp trai hàng cực phẩm đó không? Thật sự là trai đẹp cực phẩm nha! Tôi làm nhân viên tiếp tân ở đây đã lâu như vậy, nghề sỡ trẻ trong làng giải trí, gặp qua vô số trai đẹp, thế nhưng không có ai vượt qua được sắc đẹp của người vừa rồi, diện mạo quá mức nghịch thiên rồi."

"Đúng vậy đúng vậy, ô ô ô, chị Duyệt, sao vừa nãy chị không gọi em đi dẫn đường, người ta cũng muốn ngắm soái ca ở khoảng cách gần."

Tiếp tân bị oán trách giờ tay vỗ tiếp tân trẻ còn đang khóc một cái, khinh thường nói: "Chỉ dựa vào trình độ mê trai này của cô, cho cô đi thì không phải là một đường đều nhìn về phía trai đẹp mà chảy nước dãi sao? Dọa người ta chạy mất thì làm thế nào?"

"Hu hu hu..."

"Không biết sao, sao tôi lại có cảm giác mới soái ca vừa rồi nhìn thật quen mắt nha?"

Lời nói của một cô bé khác ở bên cạnh thành công hấp dẫn sự chú ý của mọi người, chị Duyệt kinh ngạc nhìn về phía cô bé kia nói: "Không phải là Tiểu Thất đã vô tình gặp được soái ca này chứ? Loại chuyện như vậy thế nhưng không chia sẻ cùng các chị em, lá gan của cô thật lớn nha."

Cô gái được gọi là Tiểu Thất cuống quýt tránh khỏi móng vuốt của mấy chị em đồng nghiệp đang đưa tới, cuống cuống nói: "Sao em có thể gặp được người đẹp trai như vậy chứ? Nếu em thật sự đã từng gặp qua, sao em có thể quên được. Cho em chút thời gian, em suy nghĩ."

Tiểu Thất nhủ mảy trăm tư mảy phút, giống như là chợt nhớ ra cái gì đó, hai mắt tỏa sáng rút điện thoại của bản thân ra, bàn tay dưới sự chú ý của mọi người, mở ra trang đầu của Microblogging.

Tiểu Bình: "..."

"Oh my god, thật sự là anh ấy. Tôi nói tại sao lại nhìn quen mắt như vậy, thì ra là không mặc cổ trang, nhất thời không nhận ra. Chắc chắn, thật xin lỗi nam thần, thân là một người mê sắc đẹp thế nhưng em lại không nhận ra anh từ cái nhìn đầu tiên, em có tội."

Mấy người bên cạnh nhìn Tiểu Thất luôn luôn khéo léo chợt lộ ra vẻ luống cuống như vậy, đều không khỏi có chút kinh ngạc, đồng thời cũng càng thêm tò mò đối với thân phận của soái ca kia.

"Tiểu Thất bé nhỏ, cô biết người vừa rồi là ai sao? Vậy nói mau nói mau."

Tiểu Thất kích động đến đỏ bừng cả khuôn mặt nói: "Thật ra thì tôi cũng không biết rốt cuộc anh ấy tên là gì, chỉ là tình cờ nhìn thấy có người đăng hình của anh ấy lên Microblogging, chỉ cần nhìn qua liền bị mê hoặc QAQ Các cô cũng không biết khi mặc cổ trang, nhìn anh ấy đẹp trai bao nhiêu. Chắc chắn, thật là nhìn người thật một lần thì liền thương nhớ."

"Hóa trang cổ trang ở chỗ nào? Cho chúng tôi nhìn một chút đi." Mọi người nghe lời nói của Tiểu Thất, tất cả lập tức đều trở nên háng hái, thúc giục Tiểu Thất lấy hình năm thân ra.

Tiểu Thất che giấu không được, rốt cuộc vẫn không thể nào giữ được tấm ảnh quý giá chụp nam thần của mình, chỉ đành phải trơ mắt nhìn nam thần bị mọi người vây xem.

"Ai nha, thật sự rất đẹp mắt. Lần đầu tiên tôi thấy có người hóa trang cổ trang mà không làm mất nửa điểm mạnh mẽ của đàn ông nha."

"Tất nhiên, nam thần nhà tôi là công tử thời cổ tào nhã, giỏi văn giỏi võ, phẩm cách cao thượng. Thấy không? Còn có người nói là nam thần nhà ta tay không dùng kiếm bay lên cứu bé gái khỏi tai nạn đụng xe nha, thật sự là đẹp trai ngây người."

Tiểu Thất vừa nói như vậy, những người khác mới phát hiện phía dưới mấy nam cổ trang quả thật là khoảng không trống rỗng, mọi người nhìn chòng chọc vào bức hình, trong nháy mắt bị bản lĩnh hoa lệ của trai đẹp thu phục.

"Mẹ nó, đây là treo lên bằng dây cáp đi, nhất định là treo bằng dây cáp."

"Ài, không đúng không đúng, cái này tôi đã xem qua, còn lên một kênh tin tức trên radio, sao có thể là hàng giả treo bằng dây cáp. Đây là cao thủ võ lâm hàng thật giá thật, cao thủ võ lâm 100%! Chắc chắn, người đi đường thật may mắn, về sau tôi cũng muốn làm fan nào tào của nam thần. Nam thần mặc cổ trang quả thật là đẹp trai đến ngây người!"

Tiểu Thất thấy có người ca ngợi nam thần của mình thì càng kích động: "Đúng vậy đúng vậy, nam thần mặc cổ trang quả thật là đẹp trai đến trào máu, cho nên vừa rồi thấy nam thần không mặc cổ trang, tôi mới không thể nhận ra ngay, nhưng mà vẫn là đẹp trai như vậy. Chị Duyệt, thật vất vả em mới có cơ hội tiếp xúc gần gũi cùng nam thần, cứ như vậy bị chị phá mất, em liều mạng với chị!"

"Tiểu Thất, tỉnh táo một chút."

Lâu một cửa Tỉnh Thành- nơi tiếp khách, trở nên rối tung rối mù trong khoảnh khắc, mà đầu sỏ tạo nên trận hỗn loạn này- Niếp Quân Hạo vẫn hồn nhiên không hay biết mình đã bị người khác nhận ra, lúc sắp đi vào khúc quanh cùng người dẫn đường và An Cẩn Du, chợt ngừng một chút.

An Cẩn Du phát hiện điều không đúng, quay đầu lại vừa lúc thấy Niếp Quân Hạo nhìn nơi nào đó, về mặt vô cùng nghi hoặc: "Sao vậy?"

Niếp Quân Hạo khôi phục sắc mặt ban đầu, lắc đầu nói: "Không có gì, có lẽ là tôi nhìn lầm."

An Cẩn Du không nghi ngờ gì, thúc giục một câu: "Đi nhanh một chút, vị kia đang đợi chúng ta."

Tiểu Ngụy đưa hai người An Cẩn Du tới cửa phòng làm việc của Tô Minh Duệ, gõ cửa nói: "Ngài Tô, cô An cùng anh Niếp đến rồi."

Vừa dứt lời, liền nghe thấy bên trong phòng truyền đến một loạt tiếng bước chân, sau đó, cửa chính của phòng làm việc cứ như vậy mở ra, về mặt Tô Minh Duệ rất hưng phấn nhỏ người ra từ bên trong. Thấy hai người An Cẩn Du, đôi mắt anh ta liền phát sáng: "Hai người đã tới, mau vào mau vào! Tiểu Ngụy, cô có thể đi xuống rồi, việc tiếp theo tôi tự làm là được."

Tiểu Ngụy sững sốt một chút, gật đầu một cái, giương mắt mà nhìn người được gọi là người đại diện khó tính nhất ở Tỉnh Thành- đại diện Tô. Nhìn thấy anh ta nhiệt tình đón người vào phòng, cho đến khi đi xuống lầu, Tiểu Ngụy vẫn còn vô tri vô giác.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Ảnh Đế Mau Vào Trong Chén* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54: Không Có Hộ Khẩu Thì Làm Thế Nào?

Lúc này, chiến tranh ở lầu dưới đã diễn ra được một lúc, thấy tiểu Ngụy cuối cùng cũng đi xuống, một nhóm người ủa lên, ồn ào lộn xộn hỏi: "Sao rồi sao rồi? Hai người kia thật thật sự vào phòng làm việc làm việc của ngài Tô?"

"Có vào, chị Duyệt, chị nói xem, có phải là em bị ảo giác rồi không? Vừa rồi em thấy ngài Tô vô cùng nhiệt tình, tự mình tới cửa đón người vào, không phải trực tiếp để người ta tự đi vào. Hôn nữa, ngài ấy còn nói với em, để ngài ấy tự mình chiêu đãi hai người kia. Trời giáng mưa máu hay sao mà Tô nhị thiếu mất cao hơn đầu lại đột nhiên biến thành như vậy?"

Tiểu Thất cũng không để ý đến dáng vẻ bị đá kích đến mất hồn của Tiểu Ngụy, giờ phút này trong lòng cô nàng chỉ có một ý nghĩ.

"Oa oa oa, nam thần vào phòng làm việc của ngài Tô, vậy có phải có nghĩa là ngài Tô chuẩn bị đưa hấn tới Tỉnh Thành làm nghệ sĩ không? Vậy chẳng phải là em có thể tận mắt nhìn thấy phong thái của nam thần sao? Nam thần, em muốn sinh hầu tử* cho anh, um um um..."

* Sinh con.

Tiểu Thất kích động đến nổi hận không được cất giọng hét lên để tỏ rõ sự kích động của mình, lại bị chị Duyệt lạnh tay lẹ mắt bịt miệng lại.

"Um um um..." Chị Duyệt, chị làm gì vậy?

"Hừ, đừng lớn tiếng như vậy có được không? Cô có còn muốn ở đây làm để đợi nam thần tới Tỉnh Thành làm nữa hay không hả? Nói một cách nghiêm túc, nếu anh ta thật sự tới đây làm nghệ sĩ, ngài Tô chắc chắn cũng đã an bài xong công việc tốt nhất cho anh ta. Nếu cô rêu rao bậy bạ, hoặc là tùy tiện lan truyền tin tức này ra ngoài, làng giải trí loạn như vậy, khó tránh khỏi sẽ có người cảm thấy chuyện nam thần nhà người cứu người là vì lấy lòng mọi người, cái này không phải là hại nam thần nhà cô sao?"

Tiểu Thất nghe lời nói của người đối diện xong cũng bình tĩnh lại, chị Duyệt thấy vậy cũng buông tay ra.

Tiểu Thất mặt áy náy nói: "Là em thiếu suy nghĩ."

Chị Duyệt khích lệ vỗ vỗ bả vai của cô nàng, nói: "Người trẻ tuổi luôn tương đối nóng nảy. Nhưng có một số việc không thể quá xúc động. Làng giải trí có câu, một mét đã đen mười phần. Vì hình tượng cao lớn uy vũ của nam thần của chúng ta, chúng ta nhất định phải làm một người có tư tưởng, có lý trí."

"Vâng vâng vâng, em đều nghe chị Duyệt."

"..." Mọi người bên cạnh thấy hai người đã đắm chìm trong thế giới của mình, sau ột yên lặng chảy xuống một giọt mồ hôi lạnh to đùng. Thân, nhà hai người sao có thể tạo ra hai kẻ mê trai như hai người vậy?

Chị Duyệt cảm thấy người bên cạnh nhìn chằm chằm vào mình bằng ánh mắt 呆, bỗng quay đầu đi, ánh mắt sắc như lưỡi đao bay vèo vèo ra bên ngoài: "Các cô có ý kiến đối với lời nói của tôi?"

"..." Khuôn mặt của đám nhân viên trẻ tuổi trở nên cứng ngắc, không dám lộ ra vẻ mặt khác thường nào nữa.

"Không có ý kiến là tốt rồi. Phải nhớ, các cô được đứng ở chỗ này, có mấy lời có thể nói, có mấy lời không thể nói. Nếu ngay cả điểm này cũng không được, tùy tiện chạy đi ba hoa với người khác, hậu quả không phải là thứ mà các cô có thể gánh nổi, biết không?"

Một đám con gái trẻ tuổi lập tức bị dọa sợ, gật đầu như bấm tôi nói: "Nhớ!"

Một bên khác, sau khi Tô Minh Duệ dẫn hai người vào cửa thì liền tự mình đi pha trà, để lại hai người An Cẩn Du cùng Niếp Quân Hạo nhìn chằm chằm căn phòng sáng trưng này, ước chừng lớn bằng hai căn phòng ở nhà bọn họ.

An Cẩn Du lập tức liền bị phần. Gào gào gào, nhà tư bản vạn ác, sa đọa bóc lột sức lao động của nhân dân, các người nhất định sẽ gặp báo ứng! QAQ

Niếp Quân Hạo thấy căn phòng làm việc lớn như vậy cũng không nghĩ đơn giản như An Cẩn Du. Tối hôm qua anh đã tìm hiểu rõ xem người đại diện là

một thứ gì, đương nhiên biết rằng dù một người đại diện được coi trọng đến đâu đi chăng nữa thì cũng tuyệt đối không có khả năng được xếp cho một phòng làm việc có diện tích lớn như vậy. Xem ra, Tô Minh Duệ không phải người đơn giản.

Hai người đều có tâm sự riêng, Tô Minh Duệ đã rót trà xong, mời hai người ngồi: "Vậy thì theo những gì chúng ta đã bàn vào ngày hôm qua, hôm nay chúng ta làm thủ tục trước đã, Hai người mang giấy chứng nhận tới chưa?"

An Cẩn Du sừng sốt: "Giấy chứng nhận gì?" Sao ngày hôm qua cô không nghe thấy anh ta bảo hôm nay phải mang giấy tờ gì tới đây nha?

Tô Minh Duệ cũng ngây ngẩn cả người, về mặt đương nhiên nói: "Chứng minh thư của anh Niếp đó."

"Ách, không có."

Sắc mặt Tô Minh Duệ càng trở nên khó coi. Mang chứng minh thư, anh ta vốn tưởng rằng cô là một người có hiểu biết về những việc như vậy, nhưng bây giờ vừa nhìn, rõ ràng là không phải như vậy.

"Là quên mang, hay là mất?"

Trên mặt An Cẩn Du lộ vẻ lúng túng: "Là không có."

"..." Tô Minh Duệ im lặng nhìn Niếp Quân Hạo ở phía đối diện một chút. Người đàn ông này nhìn qua cũng đã hai mươi mấy tuổi rồi đi? Thậm chí ngay cả giấy chứng nhận thân phận cũng còn chưa làm?

Niếp Quân Hạo tiếp nhận ánh nhìn 𠄎 nhưng chăm chú của Tô Minh Duệ, sắc mặt có chút khó coi.

"Không có thể căn cước, hẳn là vẫn có hộ khẩu đi?" Tô Minh Duệ hít một hơi thật sâu, tiếp tục hỏi.

An Cẩn Du nghe vậy, vẻ lúng túng trên mặt càng rõ lên, Tô Minh Duệ lập tức cảm thấy không đúng, khó có thể tin nói: "Cô đừng nói với tôi rằng hộ khẩu cũng không có."

An Cẩn Du cười khan hai tiếng, hít sâu một hơi, nhấn mạnh nói: "Đại khái có thể nói là như vậy, đây là không có hộ khẩu."

"..."

An Cẩn Du nhìn vẻ mặt gần như đã tê liệt của Tô Minh Duệ, im lặng hỏi ông trời. Cô chưa từng làm mình tỉnh, sao có thể biết loại chuyện như vậy còn cần các loại thẻ căn cước, hộ khẩu. Mấu chốt nhất là, bắt cô tạo ra một thân phận phù hợp cho một người mới vừa xuyên tới từ cổ đại trong vòng một tuần, còn làm hộ khẩu, không phải là quá làm khó cho cô sao? Cô cũng chỉ là người dân bình thường nhỏ bé thôi có được hay không vậy?

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Ảnh Đế Mau Vào Trong Chén* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 55: Oan Gia Ngõ Hẹp

Tô Minh Duệ hóa đá trong chốc lát, rốt cuộc thoát khỏi tình trạng này, ánh mắt nhìn về phía hai người An Cẩn Du cũng nhiều thêm mấy phần tìm tòi nghiên cứu mà lúc trước không có: "Ách, tôi có thể mạo muội hỏi một câu là tại sao anh Niếp không có hộ khẩu không?"

"Tôi..." Niếp Quân Hạo vừa định mở miệng, tay phải lại bị An Cẩn Du lặng lẽ nắm lấy bên dưới bàn.

An Cẩn Du nhìn ra sự tìm tòi nghiên cứu cùng phòng bị rõ ràng tại đáy mắt của Tô Minh Duệ, biết người khác có thể là hiểu lầm, dù sao cái từ không có hộ khẩu này cũng không phải là chuyện vinh quang gì.

"Anh Tô, chuyện là như này." An Cẩn Du điều chỉnh sắc mặt, lựa chọn ngôn từ để nói: "Bạn tôi không có hộ khẩu là bởi vì anh ấy sinh ra ở một thôn nhỏ vô cùng vắng vẻ lạc hậu ở trong núi. Trong thôn đó, mọi người cũng vô cùng trọng nam khinh nữ, nhà bạn tôi cũng không ngoại lệ. Trong mắt bọn họ, chỉ có con gái thì cần bản không thể nối dõi tông đường."

Nói tới chỗ này, An Cẩn Du than nhẹ một tiếng, rất là bất đắc dĩ nói: "Nhưng đáng tiếc, cha mẹ bạn tôi không có tiền đồ, sinh rất nhiều con nhưng vẫn toàn con gái. Hiện tại không phải đều làm kế hoạch hoá gia đình sao? Nhưng, anh cũng hiểu tư tưởng phong kiến mà, không sinh được con trai thì nhất quyết không chịu bỏ qua, cho nên sau khi sinh được năm đứa con gái, cuối cùng mới họ mới có thể khổ sở sinh hạ một bé trai duy nhất là bạn tôi."

An Cẩn Du nói đến đây liền lén dò xét Tô Minh Duệ một cái, thấy thái độ của anh ta có chút buông lỏng, lúc này mới tiếp tục nói dối: "Vừa nãy tôi cũng đã nói rồi, nhà bạn tôi ở một vùng nông thôn vắng vẻ lạc hậu, trong nhà không giàu có, lại sinh nhiều con, vì nuôi sống những đứa bé này mà nghèo rất mỏng toi, chứ nói chi là cầm tiền đi làm chứng minh thư, cho nên nhà bạn tôi một mực tránh đội sản xuất, trên hộ khẩu cũng chỉ có tên hai đứa con, mấy đứa sinh sau cũng không dám viết vào hộ khẩu, cho nên mới biến thành bộ dáng bây giờ."

An Cẩn Du dừng câu chuyện, cắn cắn môi, cố gắng để cho thái độ của mình không lộ ra một chút hốt hoảng nào, nhưng kỳ thật trong lòng lo sợ muốn chết, chỉ sợ Tô Minh Duệ nhìn ra một chút đầu mối.

Từ lúc Tô Minh Duệ nghe xong lời nói của An Cẩn Du, gương mặt nghiêm nghị quan sát Niếp Quân Hạo như đang suy nghĩ điều gì đó, thẳng đến khi thấy lông mày của Niếp Quân Hạo hơi nhíu lại. Một hồi lâu, trên mặt anh ta mới chợt lộ vẻ mặt bùng tỉnh, than thở không dứt: "Thì ra là có chuyện như vậy. Phải biết rằng, cuối cùng có thể sinh ra một cực phẩm như vậy, tôi nhất định cũng sẽ kiên quyết sinh bằng được."

An Cẩn Du: "..."

Niếp Quân Hạo: "..."

Cái gì gọi là nếu biết cuối cùng có thể sinh ra cực phẩm như vậy, tôi nhất định cũng sẽ kiên quyết sinh bằng được? Anh Tô sẽ anh không quên anh là đàn ông chứ? Nam nam sinh tử, không nên ép tôi nào bỏ* nha!

* Tường tượng lung tung.

Khóe miệng An Cẩn Du giật giật, rõ ràng là nên vui mừng vì Tô Minh Duệ tin lời nói của mình, nhưng vì sao nàng đột nhiên cô lại có loại cảm giác âm u nhảm chán rằng người trước mặt này đang nói nhảm. Người đàn ông ngày hôm qua còn phí hết tâm tư khuyên Niếp Quân Hạo tham gia vào làng giả trí sao tại sao đột nhiên lại khiến cô cảm thấy không đáng tin như vậy? Để người như vậy đưa Niếp Quân Hạo vào làng giả trí thật sự sẽ không xảy ra chuyện sao?

An Cẩn Du hít một hơi thật sâu, lặng lẽ dẫn câu chuyện trở lại đề tài cũ: "Chắc hẳn bạn tôi cũng không nghĩ có một ngày chính mình sẽ trở thành một minh tinh, cho nên không kịp ứng phó. Vậy bây giờ, chuyện này..."

"Không có việc gì, không có việc gì, đề tôi xử lý, không phải là không có hộ khẩu cùng chứng minh thư sao? Cho tôi thời gian ba ngày, mọi chuyện sẽ đâu vào đó. Tin tưởng tôi, chỉ cần anh Niếp trong sạch, tất cả chuyện khác tôi đều có thể giải quyết." Nghe lời nói tràn đầy khí thế bá đạo của Tô Minh Duệ, An Cẩn Du lần nữa cảm thấy nội tâm bị đã kích, cả người đều không khỏe.

Ngài Tô, chuyện người khác xem là vô cùng khó khăn, cầu xin ngài đừng nói việc này đơn giản giống như đang nói "Hôm nay tôi không cẩn thận giẫm vào một cây cái trắng lớn". Anh thật sự chỉ là người đại diện sao? Vì sao tôi bỗng nhiên cảm thấy người đáng sợ chân chính là anh nha?

Niếp Quân Hạo lẳng lặng nghe An Cẩn Du cùng Tô Minh Duệ nói chuyện, ánh mắt nhìn về phía Tô Minh Duệ càng thêm thâm trầm, trong mơ hồ còn mang theo chút phức tạp.

"Nếu hai người đã tới, dù sao bây giờ không có thể cản cước thì chúng ta cũng không kị hợp đồng được, không bằng xem một chút điều khoản trong hợp đồng trước, còn sắp xếp công việc tương lai cho anh Niếp."

"Sắp xếp?"

"Ừ, cân nhắc đến chuyện anh Niếp không ưa việc diễn kịch, tôi quyết định cho anh một thời gian để thích ứng, xem có thể đóng một vài quảng cáo để bắt đầu nổi tiếng hay không, đến lúc đó từ từ tham gia vào lĩnh vực điện ảnh và truyền hình sau."

An Cẩn Du ngơ ngác, gật đầu một cái, nói: "Những thứ này dĩ nhiên là ngài Tô tương đối hiểu biết, ngài quyết định là được rồi."

Hai người An Cẩn Du cùng Tô Minh Duệ lại nói chuyện một hồi, nhìn sắc trời bên ngoài đã khá trễ, lúc này mới đứng dậy tạm biệt.

Tô Minh Duệ tạm thời còn có một vài chuyện phải xử lý, nghĩ tới đi xuống cũng chẳng qua xa mấy bước, cũng đã đi lên qua một lần, bao nhiêu cũng có chút quen thuộc, liền không có tự mình đưa hai người đi ra ngoài. Chỉ là ở hai người trước khi xuất môn cố ý dặn dò ba ngày sau tới nữa làm công việc. Vậy mà, Tô Minh Duệ không nghĩ tới dạ, An Cẩn Du hai người ở nơi này xa mấy bước địa phương gặp được phiền toái.

An Cẩn Du cùng Niếp Quân Hạo vừa đi qua khúc quanh, chợt thấy Niếp Quân Hạo lại dừng bước một lần nữa, không khỏi có chút nghi ngờ: "Sao vậy?"

Khóe môi Niếp Quân Hạo khẽ nhếch, nhìn chằm chằm vào người đại diện đang nói chuyện gì đó đang nói chuyện với một thiếu niên cách đó không xa, cười lạnh nói: "Thì ra là tôi không nhìn lầm"

"Ừm." Trên mặt An Cẩn Du tràn đầy dấu hỏi chấm.

Niếp Quân Hạo lại vô cùng rõ ràng, thiếu niên đang tức giận cách đó không xa đúng người anh mới nhìn thấy lúc này, cũng chính là đầu sỏ khiến anh phá hủy TV rồi đắc tội An Cẩn Du, bị cô đuổi ra khỏi nhà, là nhân vật nam ngu ngốc (nam trụ) trong bộ phim ngôn tình vô hiệp cầu huyết.

Giống như cảm nhận được ánh mắt của hai người Niếp Quân Hạo, thiếu niên vốn đang giận dữ với người đại diện ở đối diện chợt xoay người lại, hung hăng trừng mắt nhìn hai người một cái.

An Cẩn Du đang đứng cùng Niếp Quân Hạo: "..."

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Anh Để Mau Vào Trong Chén* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 56: Năm Cũng Trúng Đạn

Editor: Trịnh Phuong

Ánh mắt của thiếu niên đối diện quét qua người hai người Niếp Quân Hạo một lượt, sau đó lại như phát hiện ra cái gì, lửa giận trên mặt lập tức biến thành bình tĩnh, tiếp đó, sắc mặt càng trở nên khó coi, mặt đen thui đi tới chỗ hai người Niếp Quân Hạo đang đứng. Một quá trình vô cùng bình thường như vậy, lại khiến người ta cảm thấy vô cùng kịch tính.

Người đại diện đáng thương đứng bên cạnh thiếu niên mới vừa đóng vai trò nơi trú ẩn chợt phát hiện trên đầu không có âm thanh, có chút kinh ngạc ngẩng đầu lên, lại thấy nghệ sĩ mình chịu trách nhiệm quản lý vậy mà lại đi tới chỗ hai người xa lạ, lập tức sốt ruột mở miệng: "Phuong Vũ, cậu chạy tới bên đó làm gì? Mau trở lại, lát nữa chúng ta còn có một buổi phỏng vấn đấy."

An Cẩn Du nghe được tiếng hô to này của người đại diện, sùng sốt một chút, cảm giác cái tên Phuong Vũ này cực kỳ quen tai. Phuong Vũ Phuong Vũ... Ồi mẹ nó, Phuong Vũ không phải là nam trụ Tô Kiệt Khắc trong bộ phim võ hiệp ngôn tình cầu huyết đang được nhiều người yêu thích gần đây sao?

Nghe nói người tên Phuong Vũ này là một thần tượng mới nổi gần đây, nhưng thanh thế đã rất lớn. Người bên ngoài cũng thân thiết gọi hắn là nam diễn viên trẻ xuất sắc, được khen là người có khả năng giành được giải thưởng người mới có thực lực nhất sau ảnh đế Nhan Mặc, là một nghệ sĩ rất có tiềm năng. Không ngờ cậu ta vậy mà cũng là một thành viên của Tinh Thành, càng không nghĩ tới lần đầu tiên bọn họ đến Tinh Thành, nghệ sĩ đầu tiên gặp được chính là cậu ta.

Phuong Vũ nghe được tiếng gào thét của người đại diện ở sau lưng, biểu tình càng trở nên giận giữ, ngừng chân, quay đầu lại rống to với người đại diện: "Kêu cái gì mà kêu! Không phải nói người phát ngôn nhìn tôi không vừa mắt sao? Chẳng lẽ tôi còn phải mặt nóng đi dán mông lạnh* của gã? Gã là cái thá gì? Chỉ bằng gã mà cũng muốn tranh với tôi, gã cũng xứng?"

* Một người đối đãi nhiệt tình với người kia, nhưng người kia lại chẳng thêm dè ý, ngó ngang tới.

Sở dĩ Phuong Vũ lại nổi giận như vậy ở trước công chúng, nguyên nhân cuối cùng là bởi vì, trước đó vài ngày, Tô thị mới sản xuất ra một loại đồng hồ đeo tay, đang tìm một người phát ngôn thích hợp.

Tinh Thành trên danh nghĩa vốn là một phần của Tô thị, danh tiếng của Phuong Vũ càng lớn mạnh hơn nhờ vào bộ phim võ hiệp cầu huyết cách đây không lâu, tài năng cũng thuộc dạng mà người cùng thế hệ căn bản không người dám so sánh. Mà với sản phẩm đồng hồ đeo tay mà Tô thị tốn gần nửa năm để hoàn thành các giai đoạn sản xuất, một khi làm người phát ngôn cho nó, không khác nào trải sẵn một con đường bằng phẳng cho sự nghiệp của cậu ta, sau này, công việc phát ngôn tại vô số công ty dưới trướng Tô thị liền có thể để cậu ta tùy tiện lựa chọn.

Phuong Vũ vốn tràn đầy lòng tin, cảm thấy vị trí người phát ngôn của sản phẩm lần này, trừ chính mình ra thì không còn ai khác, nào có thể đoán được, trước đây không lâu, người đại diện của mình tình cờ nhận được tin tức. Lần này, trong danh sách thí sinh của Tô thị quả thật có mình, nhưng vẫn còn một người khác, cũng là nghệ sĩ của Tinh Thành, một ca sĩ nổi tiếng vừa ra mắt tên Quý Hân, hơn nữa, theo ý của cấp trên, dường như là coi trọng Quý Hân hơn một chút.

Tin tức này không thể nghi ngờ là đã chạm tới chỗ hiểm của Phuong Vũ. Cậu ta cảm thấy việc cấp trên đánh đồng cậu ta với một ca sĩ tay mơ, đối với cậu ta mà nói, quả thật là vô cùng nhục nhã.

Người đại diện không ngờ Phuong Vũ sẽ kích động như vậy, còn không có đầu óc mà thể hiện sự bất mãn ở trước mặt mọi người, lập tức khăn trương nhìn xung quanh, chỉ sợ không cẩn thận liền bị đám chó săn (paparazzi- thợ săn ảnh) bắt được.

Cũng may anh ta quét qua hiện trường một vòng, cũng chỉ nhìn thấy bọn họ cùng hai người An Cẩn Du, lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Còn không đợi anh ta yên lòng quá lâu, Phuong Vũ liền đi tới chỗ hai người kia, hiển nhiên là muốn lấy hai người làm thành nơi trú ẩn mới.

Thành thật mà nói, An Cẩn Du cũng không thích Phuong Vũ, hoặc là nói, cô không thích nhân vật giả tạo lại khoa trương mà Phuong Vũ đóng trong bộ phim cầu huyết kia. Trong phim, Phuong Vũ chính là nhân vật chính đi theo khuôn sáo cũ- có rất nhiều bàn tay vàng, phương diện thoải mái cũng rất đủ, nhưng nếu nói khó nghe một chút, đó chính là đầu óc có chút quá mức đơn thuần, thường xuyên không biết tự lượng sức, đầu vồ đối thủ có trị giá vũ lực cao hơn mình. Mặc dù loại kịch tính này cuối cùng cũng sẽ âm thầm dương soa(*) đã thông hai mạch Nhâm Đốc(**), hoặc là lĩnh ngộ ra chiêu thức nghịch tập thắng hiểm mà trước kia không có cách nào lĩnh ngộ được trong lúc cận kề cái chết, nhưng chuyện này cũng không thể che giấu bản tính tự đại lại ngu xuẩn.

(*) Âm thác dương soa (hay âm dương kém sai): có lệch lạc về thời gian, địa điểm, con người.

(**) Mạch Nhâm (任脉) là mạch của các kinh âm, mạch Đốc (督脉) thấu tóm tất cả các kinh dương. Trong quan điểm của y khoa cổ truyền phương Đông thì mạch Nhâm cùng với mạch Đốc tạo thành hai mạch chủ trọng trên cơ thể con người. So ra, An Cẩn Du ngược lại thích một nhân vật phản diện

là tà hộ pháp của Ma giá hơn. Mặc dù vị Tà hộ pháp này chỉ là hộ pháp, nhưng thực lực cũng không thấp hơn Giáo chủ, là người rất khiêm tốn.

Có tin đồn là hắn đã từng là một thanh niên tài tuấn nổi danh giang hồ, có một thê tử (vợ) mà hắn yêu tha thiết cả đời. Thê tử của hắn khuynh thành tuyệt đại (vô cùng tài giỏi xinh đẹp), thể gian hiếm có, vì vậy khiến cho không ít người mơ ước. Rốt cuộc có một lần, thừa dịp Tà hộ pháp đi xa, những võ lâm chính phái miệt mài nhân nghĩa đạo đức này muốn làm ra chuyện không có đạo đức với thê tử đang ở lại nhà của hắn, thê tử của hắn trình liệt khác thường, bước đến đường cùng liền dứt khoát nhảy lầu, hồng nhan bạc mệnh.

Khi Tà hộ pháp trở về, biết được chuyện này, huy kiếm tàn sát hết tất cả những người bức bách ái thê nhảy lầu vào ngày đó, sau đó quảng kiếm tham gia Ma giáo, nhất niệm (một ý nghĩ) thành ma. Hơn nữa, hắn thề độc, đời này phải giết hết nhân sĩ chính phái đối trá trong thiên hạ để an ủi thê tử trên trời có linh thiêng. Di*end8an0e;quy7don

Lúc An Cẩn Du biết được chuyện cũ này, cô lập tức cảm thấy bản thân bị một chậu máu chó đổ xuống đầu, nhưng mà các làm với tính tình có thù tất báo của nhân vật này khiến người ta thật thoải mái, từ đó về sau, An Cẩn Du liền yêu thích nhân vật nửa chính nửa tà này. Mỗi lần nhìn thấy hắn ra sân đều giống như là cần phải thuốc lắc. Có thể nói, An Cẩn Du chịu xem hết bộ phim đó hoàn toàn là vì nhân vật này.

Nói đến chỗ này liền không thể không báo thêm một câu, phần diễn của nhân vật này chính là do tân ảnh đế Nhan Mặc- Nhan đại thần đảm nhiệm.

Tinh Thành có thể chịu đựng mức độ nổi tiếng của Nhan Mặc đại thần để tôn lên người mới Phương Vũ này, đủ để thấy được mức độ coi trọng của Tinh Thành đối với cậu ta, hoặc là nói, cậu ta là người được chú ý nhất trong đám người mới. Chẳng qua, hiện nay có một Trình Giáo Kim (*) là Niếp Quân Hạo xuất hiện giữa chừng, tình thế sẽ nảy sinh khác biệt rất lớn. Đáng tiếc, An Cẩn Du lại không biết điều này.

(*) Thời Đường có nhiều tướng tài giỏi cũng như thời Tam Quốc vậy, một trong những tướng dũng mãnh vũ lực cao nhất là Trình Giáo Kim. Hào hán này khỏe như voi, thời trẻ phá làng phá xóm, lại còn làm thảo khấu vô cùng hung hăng ngang ngược. Sau này làm tướng thì chuyên gia lấy toàn lực đánh ba búa. Đánh xong mà địch không chết thì bỏ chạy, nghỉ ngơi một chút quay lại đánh ba búa tiếp. Bởi vậy, hào hán này là chuyên gia phá bình, chịu lợi chứ không chịu thiệt. Tên nào mà hay nửa đường nhảy ra phá bình chuyện của người khác thường gọi là Trình Giáo Kim.

Mặc dù An Cẩn Du không thể nào thích Phương Vũ bởi vì nhân vật ngu xuẩn trong phim, nhưng trong lòng cũng hiểu đó chỉ là diễn xuất mà thôi, cô thật sự không nên lấy đó làm thành kiến, đặc biệt với đối phương vào lúc này. Di*end%an!%eq&uy%do0n

Hơn nữa, dù nói thế nào thì người trước mắt cũng là một thành viên của Tinh Thành, sau này tất phải thành người hợp tác với Niếp Quân Hạo, cũng coi là tiền bối của Niếp Quân Hạo. Nếu đắc tội cậu ta, về sau Niếp Quân Hạo vào làng giải trí khó bảo đảm là sẽ không bị người khác ngáng chân, cho nên lúc này nên tạo mối quan hệ với người trước mắt mới phải.

Đáng tiếc, An Cẩn Du nghĩ như vậy, nhưng người khác cũng không nghĩ như vậy. Hiển nhiên là An Cẩn Du không biết, thật ra thì diễn trò chia ra làm rất nhiều loại hình, mà trong đó có một loại được đặt tên là: tự biên tự diễn.

An Cẩn Du nhìn Phương Vũ ngày càng đi tới gần chỗ bọn họ, há miệng, còn chưa kịp mở miệng nói chuyện, liền bị Phương Vũ dùng ngữ điệu giễu cợt tới đập vào mặt: "Hai người người làm việc vất vả tới?"

"Ách, ngài Quân hiểu lầm, bạn tôi là nghệ sĩ mới gia nhập Tinh Thành."

"Người mới." Hai mắt Phương Vũ rét buốt, cười lạnh nói: "Tôi ngược lại có mắt không trông rồi. Lúc nào thì Tinh Thành cũng nhận người làm việc vất vả vào làm nghệ sĩ vậy? Thật là đời sau không bằng đời trước mà."

An Cẩn Du: "..."

Niếp Quân Hạo: "..."

Loại nằm cũng trúng đạn như vậy, đến tận cùng là muốn âm ỉ thế nào nha?

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Ảnh Đế Mau Vào Trong Chén* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Giáo Chủ Độc Miệng.

Phương Vũ coi như là một đối tượng tương đối nổi bật trong đợt huấn luyện người mới lần này của Tinh Thành. Cậu ta có một gương mặt tuấn tú hiền lành rất dễ lừa gạt người xem, còn có một người đàn bà giàu có ở phía sau chống lưng, cho nên cũng như thuận buồm xuôi gió trong ngành giải trí chỉ chú ý tới khuôn mặt.

Nhưng đáng tiếc chính là, Phương Vũ này quá mức tự đại cùng ích kỷ, chuyện gì cũng tính toán chi li, lại không thèm để người khác vào trong mắt, nói khoa trương chính là vì quá tài năng nên không nhìn nổi người khác tốt hơn cậu ta nửa phần. Người bên ngoài không biết bản tính của cậu ta, bị ngoại hình của cậu ta lừa gạt, cho nên từ lúc ra mắt tới giờ, Phương Vũ vẫn luôn được rất nhiều người yêu thích. Nhân viên nội bộ của Tinh Thành cũng biết bộ mặt thật của cậu ta, phần lớn cũng không ấn tượng tốt gì đối với cậu ta.

Phương Vũ cậy vào chính mình hiện tại được công ty trọng dụng, khi dễ người mới có tiềm lực của công ty đã không phải là lần một lần hai, những người mới này vừa vào làng giải trí, không có danh tiếng gì, tự nhiên không dám đối đầu trực tiếp cùng Phương Vũ, chỉ có thể cắn răng chịu đựng uất ức, im hơi lặng tiếng. Mà mọi người trong công ty cố kị địa vị kim chủ hiện tại của cậu ta, cũng đều mắt nhắm mắt mở, nhưng lần này không giống.

“Xxx con mẹ nó, Phương tiểu tiên nhân lại đang bắt nạt người mới rồi, hơn nữa lần này rất đáng chết, dám bắt nạt nam thần nhà tôi, không thể tha thứ! Lão nương phải đi lên đánh cho gã mặt mũi bầm dập, cho gã biết tại sao hoa lại hồng như vậy!” Tận mắt thấy nam thần của mình bị biến thành nơi trút giận, trong nháy mắt, Tiểu Thất thu hồi bộ dáng thực nữ thường ngày, lập tức hóa thân thành khủng long bạo chúa phun lửa, biểu lộ ra bộ dạng cô gái hung tàn, vung tay áo lên muốn chạy về phía trước.

Người bên trên cũng bị đáng về đối lập của cô nàng dọa cho sợ ngây người, cũng may trong đó còn có người thần trí tương đối tỉnh táo, lập tức kéo lại cánh tay của cô nàng, nói: “Tiểu Phiến, bình tĩnh một chút.”

“Chị Duyệt, người để cho ta thể nào tỉnh táo nhà ta Nam thần bị người khi dễ cũng” Tiểu Thất quay đầu lại nhìn bắt được mình người, nóng nảy khề hô nói.

Chị Duyệt tỉnh táo đáp lại cô nàng một câu: “Tiểu Phiến, cô đừng quên chúng ta chỉ là nhân viên của Tỉnh Thành, nhân viên không thể nhúng tay vào chuyện của các nghệ sĩ, quy định này còn được in thành văn bản nữa kia.”

Tiểu Thất ngẩn ra, gương mặt khổ sở, lòng đầy căm phẫn nói: “Chẳng lẽ chỉ có thể tro mắt nhìn nam thần nhà em bị người ta bắt nạt... Aaaa, nghĩ một chút đã cảm thấy không thể nhẫn nhịn được! Coi như là thật sự bị đuổi việc, em cũng phải bảo vệ nam thần.”

Chị Duyệt nhìn bộ dạng thiếu não của Tiểu Thất mà dở khóc dở cười: “Trước hết cô đừng có gấp, chị đã có cách.”

Nghe vậy, không chỉ là Tiểu Thất, những cô gái bên cạnh thật vất vả mới tỉnh hồn lại cũng đều bu lại, hiếu kỳ nói: “Cách gì?”

“Ngài Niếp kia cùng cô An tới gặp ngài Tô, cho dù bọn họ chỉ là người mới, nhưng lại là người mà ngài Tô đích thân tuyển, là người của ngài Tô. Đã như vậy, nếu bọn họ xảy ra chuyện, đương nhiên đi mời ngài Tô ra mặt giải quyết là thích hợp nhất.”

Mọi người bừng tỉnh, chợt hiểu ra, không hẹn mà cùng cảm thán một câu: “Vẫn là chị Duyệt suy nghĩ chu đáo.”

“Việc này không nên chậm trễ. Hai người Tiểu Ngụy cùng Tiểu Thất nhanh đi lên mời ngài Tô xuống đây, chúng tôi ở đây quan sát tình hình.”

Chị Duyệt đưa mắt nhìn Tiểu Ngụy cùng Tiểu Thất đi lên lầu, đáy mắt cũng xẹt qua một nụ cười rõ ràng. Cô ta cũng coi như là một nhân viên lâu năm ở đây, đã sớm khó chịu đối với Phương Vũ ngu ngốc chuyên ý thể hiếp người người này. Cậu ta suốt ngày chỉ biết được đăng chân lân cận đầu, leo cao đập thấp, tính tình vô cùng ác liệt, lần này càng thêm không có mắt mà bắt nạt người của ngài Tô.

Từ sau khi ngài Tô cho ra mắt ảnh đế Nhan Xong thì chưa từng thu thêm bất cứ người nào, hiện tại thật vất vả mới thu một người, tất nhiên sẽ không nhìn nổi việc người mình mang tới bị người khác bắt nạt. Phương Vũ đánh chó cũng không biết ngó mặt chủ, lần này nhất định cho gã biết, quá mức tự phụ thì sẽ phải trả bằng một cái giá thảm trọng. Ở Tỉnh Thành, đặc tội ai cũng có thể, nhưng không thể đặc tội ngài Tô.

Phương Vũ phát tiết cơn giận, châm chọc hai người Niếp Quân Hạo xong, hồi lâu cũng không nghe thấy hai người nói chuyện, hai mắt đảo qua người hai người, sau khi nhìn rõ tướng mạo của Niếp Quân Hạo, sắc mặt gã càng trở nên khó coi.

“Tôi nói tạo sao một người làm việc vất vả cũng có thể phát lên làm phượng hoàng, thì ra là một tiểu bạch kiểm (mặt trắng nhỏ) có khuôn mặt coi như không tệ. Chỉ tiếc, dáng dấp đẹp hơn nữa cũng có ích lợi gì? Toàn thân đều là hàng via hè, nhìn là biết trình độ kinh tế thấp kém. Hắc hắc hắc, tôi nói, không phải trước kia cậu là tên ăn mày trên đường cái, sau đó được khác nhìn trúng rồi tìm đến chứ?”

“...” Sao người này lại giống một con chó điên thích cắn người linh tinh vậy? Về mặt An Cẩn Du xấu hổ nhìn cái miệng mở ra nói là không thể khép lại của tên đàn ông trước mắt, nước miếng bắn loạn khắp nơi. Quả nhiên, nam thần thể hệ mới gì đó của làng giải trí đều là giả dối, mắt thấy mới là thật nha.

Muốn như vậy người hiển nhiên không biết An Cẩn Du một người, Niếp Quân Hạo hí lại hai mắt, có chút giễu cợt nhìn cái này thì ra mấy tới cửa bói mớ thiếu niên, cười lạnh một tiếng, rút cuộc mắng trả lại: “Đáng đáp tốt lại mặc quần áo hàng via hè là tên ăn xin, vậy cậu có biết đáng đáp khó coi lại đeo vàng đội bạc* là thứ gì không?”

* Ăn mặc sa hoa, dùng toàn đồ hàng hiệu đắt tiền.

Phương Vũ không ngờ Niếp Quân Hạo sẽ nói một đề tài khác không có chút liên quan nào vào thời điểm này, liền có chút không kịp phản ứng: “Cái gì?”

Khóe môi Niếp Quân Hạo giương lên, bình tĩnh lại tàn nhẫn khạc ra bốn chữ: “Mặt người dạ thú.”

An Cẩn Du: “...”

Phương Vũ: “...”

Mọi người vây xem: “...”

Yên tĩnh ngắn ngủi đi qua, Phương Vũ chợt phục hồi tinh thần lại, hiểu được hàm nghĩa trong lời này của Niếp Quân Hạo, gầm nhẹ một tiếng: “Cậu mắng

tôi?”

Đám người An Cẩn Du vừa nghe Phương Vũ hô như vậy thì đều lập tức phản ứng lại. Thành thật mà nói, dung mạo của Phương Vũ cũng coi như xuất chúng. Khuôn mặt non nót nhỏ nhắn, lông mày lá liễu, mắt sáng như sao, nhìn qua thì giống như một em trai hàng xóm đẹp trai thanh thuần. Chỉ tiếc, người hiện tại gã đang đối mặt là Niếp Quân Hạo có vẻ đẹp có thể khiến cho cả người và thần cùng phấn. Nếu lấy ra so sánh, không phải là đáng đáp của gã có chút khó coi, còn là mặt người dạ thú đeo vàng đội bạc sao?

So sánh với Phương Vũ tức giận tức đến nỗi muốn phát hỏa, Niếp Quân Hạo lại bình tĩnh đến cực điểm, lạnh lùng khắc ra một câu: “Tôi lại không chỉ mặt gọi tên. Trên đời này không ít người có đáng đáp khó coi lại tự nhận mình hơn người, chính cậu tự nhận mình là loại người đó, còn trách ai được?”

“Cậu!” Phương Vũ bị Niếp Quân Hạo nói đến giận điên lên. Từ khi tham gia vào làng giải trí tới nay, gã vẫn luôn thuận buồm xuôi gió, tất cả mọi người đều phải nhân nhượng gã, chưa từng phải chịu việc bị người khác nhục nhã như vậy, lập tức liền giận dữ gơ tay muốn đánh người.

Người đại diện của Phương Vũ lúc này rốt cuộc cũng hồi hồn lại, cuống quýt tiến lên ôm lấy hông Phương Vũ, không để gã ra tay: “Phương Vũ, cậu tỉnh táo lại đi, nhất quyết không thể xuống tay.”

Nào có thể đoán được Niếp Quân Hạo hình như còn ngại mọi chuyện chưa đủ loạn, vào lúc gã giận giữ đến cực điểm mà đổ thêm dầu vào lửa, bổ sung thêm một câu: “Ha ha, mọi người nói khi chó cắn người thường không sửa, chó sửa thì sẽ không cắn người. Hiện tại, trước mắt cũng có một con chó rất biết sửa, còn muốn cắn người, quả nhiên có nhiều lời đồn là không thể hoàn toàn tin tưởng, thật đúng là được mở rộng kiến thức.”

An Cẩn Du: “...” Lần đầu tiên cô phát hiện ra, mẹ kiếp, thì ra cái người mình nhất được này không chỉ kiêu ngạo mà còn rất độc mồm độc miệng. Xét hàm nghĩa của lời nói này, thật đúng là tức chết người không đến mạng nha!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Ảnh Đế Mau Vào Trong Chén* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 58: Thực Tế Cũng Không Phải Là Diễn Trò

Editor: Trịnh Phương

"Hi hi..." Lúc Tô Minh Duệ đi xuống lầu cùng Tiểu Thất và Tiểu Ngụy, nghe được lời này của Niếp Quân Hạo, sừng sốt một chút, hẳn là không nhịn được mà bật cười.

Tiểu Ngụy, Tiểu Thất theo sát phía sau hiển nhiên cũng không nghĩ tới Niếp Quân Hạo sẽ nói như vậy, kinh ngạc hai mắt nhìn nhau.

Thật vất vả mới nhịn được cười, Tô Minh Duệ định đứng ở góc bí mật tại khúc quanh, khoanh tay trước ngực, mặt nhàn nhã xem náo nhiệt.

Mới rồi Tiểu Ngụy cùng Tiểu Thất đi lên nói cho anh ta biết, người vừa đi ra từ phòng làm việc của anh ta cách đây không lâu đang bị người khác làm khó ở dưới lầu, anh ta còn khẩn trương đi xuống, hiện tại xem ra ngược lại mình lo sợ không đâu rồi. Hồi tưởng lại ở bộ dạng khó dây vào của người này lúc ở nhà An Cẩn Du, sao có thể dễ dàng bị người bắt nạt như vậy.

Vừa đúng, thừa cơ hội này, anh ta cũng muốn nhìn một chút xem tên tiểu tử này sẽ phản kích như thế nào. Dù sao thì chuyện bị người ta nhắm vào chèn ép sau khi vào làng giải trí nhìn mãi cũng quen mắt, học cách ứng đối những chuyện này ra sao cũng là một thứ mà sau này Niếp Quân Hạo phải học.

"Chó má, mày lại dám mắng tao? Mày là cái thá gì, bắt quá chi là một người mới nghèo kiết hủ lậu, lại dám nói tao như vậy? Mày có biết tao là ai không? Chỉ cần tao nhúc nhích đầu ngón tay là có thể bóp chết mày dễ như trở bàn tay!"

Niếp Quân Hạo liếc kẻ nhếch nhác phát điên ở phía đối diện một cái, khẽ cười nói: "Người ở chỗ này cũng có thể làm chứng, lần này tôi có chỉ mặt gọi tên hay không. Là anh tự nhận về mình, sao có thể trách tôi? Chỉ là, có đôi lời tôi quả thật cần sửa lại, các hạ thật đúng là tài giỏi, tùy tiện nhúc nhích đầu ngón tay liền có thể bóp chết một người, điểm này chó cũng không thể làm được, tôi thiếu cũng phải là heo mới được."

"..." Giáo chủ đại nhân, người đây là đang biến tướng châm chọc người đối diện là đầu heo sao? Chỉ là, có phải Giáo chủ đại nhân anh quên mất một chuyện hay không?

An Cẩn Du ho nhẹ hai tiếng, vô cùng tốt bụng mà nhắc nhở Giáo chủ một câu: "Niếp Quân Hạo, cái kia, hình như heo không có đầu ngón tay."

Niếp Quân Hạo quay đầu tán thưởng nhìn An Cẩn Du một cái, đáy mắt hẳn là tràn đầy nụ cười. Trên mặt lại giả trang ra một bộ mặt đột nhiên bình tĩnh, sờ lên cằm như có điều suy nghĩ, nói: "Hắc hắc hắc, là tôi nhớ lộn, heo chỉ có chân, không có đầu ngón tay nha. Cả đầu ngón tay cũng không có thì còn nói gì tới chuyện nhúc nhích ngón tay liền có thể bóp chết người? Thật là không biết tự lượng sức mình."

An Cẩn Du: "..." Giáo chủ đại nhân, anh vừa ý rồi, anh nhất định là rất vừa ý! Giờ khắc này, An Cẩn Du chợt có chút đồng tình với Phương Vũ phải hứng chịu mấy lời nói độc địa này. Quả nhiên là cấp độ khác nhau, chỉ có thể bị vô tình nghiền ép. Thí chủ, bảo trọng.

Ở một góc khác, hai cô nàng đi theo Tô Minh Duệ xem náo nhiệt, nghe Niếp Quân Hạo này tức chết người không đền mạng, cũng kích động không thôi.

"Chít chít, nam thần quả nhiên cool ngầu, đẹp trai đến ngây người! Quả nhiên là tôi bị ảo giác đến không cứu được nữa rồi, vì sao lại đột nhiên cảm thấy lời nói ác độc của nam thần có chút mạnh mẽ (đáng yêu) chứ? Cái này không khoa học!"

"Tiểu Phiến, cô không phải là người."

"..."

Tô Minh Duệ xem náo nhiệt một hồi, khóe môi vẫn giương lên, nhưng anh ta cũng biết nếu tiếp tục làm như vậy thì ắt sẽ sai lầm. Đến lúc đó, cái tên Phuong Vũ ngu ngốc kia sẽ bắt chập tất cả mà phát giận, phá huỷ mọi thứ. Anh ta thật vất vả mới nhìn trúng một người, nếu người này gặp chuyện thì anh ta sẽ chịu tổn thất đến không bù nổi mất.

Vừa nghĩ như vậy, nụ cười trên mặt Tô Minh Duệ thoáng thu lại chút, khẽ hô một tiếng: "Tiểu Phiến, Tiểu Ngụy, hai cô lại đây."

Hai người vốn vội vàng lộ vẻ háo sắc nghe vậy vội tiến tới gần Tô Minh Duệ, nhỏ giọng kêu: "Ngài Tô."

"Các cô đi ra ngoài, như vậy..."

Tiểu Thất cùng Tiểu Ngụy nghe Tô Minh Duệ phân phó, hai mắt lóe sáng, gật đầu một cái, hào hứng chạy ra ngoài.

"Tên khốn kiếp này, tức chết tôi rồi. Triệu Thành, anh buông tôi ra, hôm nay tôi nhất định phải dạy dỗ tên này thật tốt. Lão tử lớn như vậy còn chưa từng bị ai chọc tức đến như vậy đâu."

Triệu Thành, cũng chính là người đại diện của Phuong Vũ đương nhiên không nào buông tay. Nếu Phuong Vũ ra tay, nếu như bị người có tâm lợi dụng thì sẽ lớn chuyện. Suy nghĩ một chút, từ khi người này vào làng giải trí tới nay, anh ta ngoài sáng và trong tối thu thập cho gã bao nhiêu cục diện rồi rắm, người này còn không biết thu liễm thì thôi, lại còn tệ hại hơn, thật đúng là sợ người khác chưa đủ phiền. Nghĩ tới đây, Triệu Thành cũng không khỏi sinh ra mấy phần oán hận với Phuong Vũ.

Mà đối thành biểu hiện của người sắp bị đánh là Niếp Quân Hạo thì lại thành thạo khác thường. Anh đã sớm chuẩn bị xong, nếu người đối diện thật sự dám động thủ với anh, anh nhất định sẽ khiến tiểu tử kia nếm thử một chút cái gì gọi là nhúc nhích đầu ngón tay liền bóp chết một người. Nha đầu An Cẩn Du kia chỉ nói là không thể giết người, lấy bản lĩnh của anh, chơi một người thành nửa chết nửa sống là không thành vấn đề. do&#nd—
an\eqsy%odo0n

Về phần An Cẩn Du, từ lúc Phuong Vũ đi tới gây khó dễ với bên mình, cô đã cảm thấy có chỗ không đúng. Cho đến khi thấy Phuong Vũ liều mạng giằng giàng muốn đánh về phía Niếp Quân Hạo, hận không thể nghiền xương Niếp Quân Hạo thành tro, cô mới đột nhiên phản ứng kịp, quá giống, quá giống. Dáng vẻ lúc này của Phuong Vũ lúc này rất giống với dáng vẻ của vai chính bộ phim võ hiệp cầu huyết kia. Tính tự cho mình là đúng giống nhau, dạng không thêm để người khác vào mắt cũng giống nhau.

Một thoáng kia, An Cẩn Du rốt cuộc cũng ý thức được điểm mấu chốt. Choáng nha, chẳng lẽ hàng này cho là thực tế cũng giống với việc giả diễn này phim truyền hình? Bởi vì gã là nam chủ, cho nên chỉ cần là việc giả muốn làm, vô luận không biết tự lượng sức mình cỡ nào cũng đều có thể đạt thành; chỉ cần là vật giả muốn, tất cả mọi người không thể không nhân nhượng gã, tất cả mọi người đều nghe lời gã, cho nên gã mới có dũng khí mà một mình đấu với Giáo chủ đại nhân rõ ràng có cấp độ cao hơn gã?

Nghĩ như vậy, trong nháy mắt, An Cẩn Du cảm thấy mình đã tìm được chân tướng rồi. Trong nháy mắt, bệnh nghề nghiệp hàng năm của tác giả nào đó cứ như vậy hiện lộ ra, vô cùng đồng tình nói một câu với Phuong Vũ: "Thực tế cũng không phải là diễn trò, thế giới này không phải thế giới của một mình anh."

Cho nên, đầu năm nay, phải tránh việc quá nhập tâm vào nhân vật, lại càng không thể coi tình tiết máu chó trong phim ảnh vào thực tế. Trên đời không có ai cao quý từ nhỏ, cũng không ai có nghĩa vụ nhân nhượng người nào, càng không ai không có người đó liền sống không nổi, Trái Đất ít đi một mình anh thì cũng không ngừng chuyển động. Tự luyến là loại bệnh, phải trị

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Ảnh Đế Mau Vào Trong Chén* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 59: Lời Nói Ác Độc Lại Miệng Thiều.

Bởi vì câu nói đột ngột vang lên của An Cẩn Du, hiện trường khả nghi mà yên tĩnh mấy giây.

Đang lúc này, bên ngoài bất thành linh truyền đến âm thanh xôn xao không ngừng, mấy người quay đầu lại theo phản xạ, liền thấy một nhóm phóng viên vọt tới chỗ Niếp Quân Hạo.

An Cẩn Du gần như lập tức phản ứng lại mà kéo Niếp Quân Hạo sang một bên, đồng thời khề hô một tiếng: "Niếp Quân Hạo, mau cúi đầu."

Niếp Quân Hạo ngẩn ra, mặc dù không hiểu rõ rằng vì sao An Cẩn Du lại nói như vậy, nhưng vẫn mím mím môi, cúi đầu xuống.

An Cẩn Du thừa dịp này mà ngăn ở trước mặt Niếp Quân Hạo, giúp đỡ anh từ từ lui về phía sau.

Không ngoài dự đoán, những ký giả kia trực tiếp lướt qua hai người, chen chúc chạy tới chỗ Phươg Vũ. Sau đó, hai người An Cẩn Du liền nghe được cách đó không xa truyền đến một hồi huyền não cùng tiếng đặt câu hỏi hùng hổ dọa người.

"Phươg Vũ, nghe nói anh vừa làm khó người mới ở nơi này, là thật sao? Hơn nữa, đây thật giống như không phải là lần đầu tiên anh làm khó người mới, hình như cái này rất không phù hợp với hình tượng ôn hòa lễ độ mà anh biểu hiện ra ở trên màn ảnh. Nói cách khác, những thứ mà công chúng thấy được lúc trước đều là giả sao?"

"Phươg Vũ, xem tư thế này của anh, chẳng lẽ là anh chuẩn bị đánh người? Hình như anh cùng người đại diện của mình cũng xảy ra xung đột, vậy xin hỏi, có phải hai người có mâu thuẫn gì không?"

"Phươg Vũ, xưa nay anh vẫn nổi danh vì sự khéo léo lễ độ trên màn ảnh, hôm nay cư nhiên truyền ra tin tức rằng anh chèn ép người mới, ra tay đánh người. Có phải những hành động việc làm trên màn ảnh đều là gạt người không? Anh muốn giải thích như thế nào về chuyện này?"

"Phươg Vũ..."

"Phươg Vũ..."

Âm thanh chất vấn, trách móc nặng nề theo nhau mà đến, làm hai người Phươg Vũ không kịp đối phó, khi bọn họ khôi phục tinh thần lại muốn tìm hai người Niếp Quân Hạo, lại phát hiện hai người đã sớm bỏ trốn mất dạng.

An Cẩn Du thừa dịp hai người Phươg Vũ hai người bị người bao vây liền mang theo Niếp Quân Hạo trốn ra khỏi vòng vây, nhanh chóng trốn ra cửa chính của Tỉnh Thành. Cho đến khi hoàn toàn không thấy được những người đó, An Cẩn Du mới xem như dừng bước lại, thở gấp nói: "Ha ha ha, thật không nghĩ tới anh thế nhưng lại nói ra được những lời như vậy, anh cũng không nhìn thấy sắc mặt ban nãy của Quân Vũ* khó nhìn bao nhiêu. Còn có, nhớ tới từng người trong những kí giả kia đều đâm vào đúng chỗ đau của anh ta, đáng về kia, thật sự là quá buồn cười."

* Không biết chỗ này có phải là tác giả viết nhầm không nữa. Ở chương 55 cũng có một chỗ tác giả viết "Quân tiên sinh", chương này lại nhắc đến tên Quân Vũ khá nhiều lần nên mình cứ giữ nguyên là Quân Vũ vậy.

"Cô rất vui về?" Niếp Quân Hạo nhìn bộ dạng hả hê của An Cẩn Du thì cũng có chút xem thường. Trong mắt anh, Phươg Vũ đó bất quá là chỉ là một tên tôm tép nhãi nhép thích nhảy lung tung mà thôi, nếu không phải là An Cẩn Du từng nói rằng không thể tùy tiện ra tay đánh người, anh đã sớm ném con người dám can đảm cản trở mình ra đường.

"Tôi cũng không phải là rất vui về nha... Chẳng qua là cảm thấy đầu óc người này có chút vấn đề, không có chuyện gì lại tìm tôi gây phiền toái, hiện tại bị người khác chèn ép. Thật đúng là đáng đời." Mặc dù An Cẩn Du không thích phiền toái, nhưng cũng không phải là loại người hiền lành, không có đạo lý rằng người khác đều đã chèn ép, bắt nạt đến trên đầu mình mà còn phải im hơi lặng tiếng. Thấy Phươg Vũ đó bị Niếp Quân Hạo chọc cho tức giận đến như vậy, cô tự nhiên cũng có cảm giác hả lòng hả dạ, chỉ là...

"Hỏi anh một vấn đề." An Cẩn Du chọc Niếp Quân Hạo đang ở bên cạnh một cái, hiếu kỳ nói: "Nếu như vừa rồi người nọ thật sự nhào lên ra tay với anh, anh sẽ làm như thế nào?"

Niếp Quân Hạo liếc An Cẩn Du một cái, khinh thường nói: "Cô cho rằng lấy bản lĩnh mèo ba chân của tên đó, thật sự có thể sờ tới vạt áo của tôi?"

An Cẩn Du: "..."

"Hơn nữa..." Về mặt Niếp Quân Hạo một bộ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép mà nhìn An Cẩn Du, bổ sung: "Chó cắn cô một cái, cô còn chuẩn bị cắn ngược lại đúng không? Cũng không sợ gặm xong liền miệng đầy lông."

"..." An Cẩn Du hết chỗ nói trong chốc lát, bắt đầu tổn hại thừa lời. Coi như là cô đã thấy rõ rồi, người này không chỉ kiêu ngạo, độc miệng, con mẹ nó cái lại còn rất giỏi. Nếu như có thể, bây giờ cô thật sự rất muốn hành hung anh một trận!

Lúc đã ra ngoài, hai người An Cẩn Du cũng không nghĩ tới, trận ầm ĩ của bọn họ cùng Quân Vũ này không chỉ hoàn toàn rơi vào trong mắt Tô Minh Duệ, mà còn bị một người khác ngoài dự đoán của mọi người vây xem.

Nhan Mặc cùng người đại diện Hình Tân của anh ta mới được gọi về từ bên ngoài, vừa bước một bước vào cửa chính của Tỉnh Thành, đang chuẩn bị vào thang máy liền thấy được trận ầm ào cách đó không xa, hơn nữa hết sức bình tĩnh vây xem toàn bộ quá trình.

"Thực tế cũng không phải là diễn trò, thế giới này cũng không phải thế giới của một mình anh" sao? Lúc này Nhan Mặc vẫn đeo kính mát, một tia sáng rõ bởi vì câu nói sau cùng của An Cẩn Du xẹt qua đôi mắt sắc bén được che giấu sau mắt kính.

Hình Tân cũng không phát hiện ra điểm ấy, chỉ giữu cột nhìn hai người Quân Vũ bị các kí giả vây quanh cách đó không xa, cười lạnh nói: "Uổng phí cấp trên còn đặc biệt cho cậu đi làm nhân vật phụ trong phim do cậu ta thủ vai chính để tăng độ nổi tiếng cho cậu ta, không ngờ cậu ta vì vậy mà lại trở nên quá coi trọng chính mình. Thật đúng là bần nhão không thể trát tường (kẻ vô dụng)."

Nhan Mặc nghe lời nói khỗ đại cừu thâm (*) từ người đại diện của mình, không nhìn được cười một tiếng, nói: "Cần gì phải tức giận như vậy, bất quá cũng chỉ là một người mới thôi. Trong vòng tròn này, người không biết tránh đi mũi nhọn, cẩn thận, biết giữ bản phận thì không thể tồn tại lâu dài. Người nhìn cậu ta không vừa mắt cũng không phải chỉ có một mình anh, có rất nhiều người nguyện ý trừng trị cậu ta. Ở chỗ này, có mắt không trông, đắc tội người không nên đắc tội có thể đáng sợ hơn so với bất cứ chuyện gì."

Nhan Mặc nói xong, tự tin nhìn về một góc nào đó khá xa, Hình Tân nhìn theo theo hướng nhìn của anh ta, trên mặt không khỏi nổi lên mấy phần kinh ngạc: "Sao Tô Minh Duệ cũng xuống dưới này vậy? Bình thường không phải ngay cả công ty cũng lười tới sao? Hiện tại lại nhàn hạ thoải mái xem loại kịch này."

"Anh không phát hiện những ký giả vây quanh người mới kia chính là do anh ta cho người ta dẫn đến sao?"

"A? Từ lúc nào mà Tô Minh Duệ trở nên thích xen vào việc của người khác như vậy?"

Nhan Mặc nhìn người đại diện của mình vừa lộ ra vẻ mặt mặt kinh ngạc, khóe môi lãnh ngạnh (lạnh cứng) khẽ cong lên: "Chuyện của người khác đương nhiên là việc không liên quan, nhưng hai người vừa này thì không phải. Tôi đoán người đàn ông bị gây khó dễ kia là nghệ sĩ mới mà gần đây Minh Duệ muốn ký hợp đồng, những ký giả kia cũng chỉ là một lời cảnh cáo mà Minh Duệ muốn giành cho người mới kiêu ngạo kia mà thôi."

"Nghệ sĩ mới?" Hình Tân sững sờ, hồi tưởng lại gò má của Niếp Quân Hạo mà anh ta vừa nhìn thấy: "Chuyện này cũng thật kỳ lạ. Từ lúc anh ta giao cậu cho tôi thì không thấy anh ta tìm những người khác tới nữa. Hạng người gì mà có thể khiến anh ta phá lệ cũ như vậy? Sớm biết như vậy, vừa rồi tôi đã qua nhìn người nọ một chút rồi."

Nhan Mặc không nói gì thêm, nhưng Hình Tân lại như nhớ tới cái gì đó, quay đầu lại hỏi một câu: "Lại nói, cậu thật sự không có ý định tiếp tục kí hợp đồng?"

Nhan Mặc trầm mặc chốc lát, gật đầu một cái, nét cương nghị trên mặt lộ ra mấy phần buồn bã: "Vốn là vào vòng tròn này cũng chỉ là vì tìm người, nhiều năm như vậy lại không tìm được, tôi cũng nên đổi cách khác."

Hình Tân nhìn Nhan Mặc một cái thật sâu, mặc dù cảm thấy vô cùng tiếc hận, nhưng rốt cuộc cũng không nói gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Anh Để Mau Vào Trong Chén* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 60: Hóa Ra Là Một Nhân Yêu (*)

(*) Nhân yêu: Người đồng tính.

Editor: Trịnh Phương

Đúng như lời nói của Nhan Mặc nói, trong vòng tròn này, có mắt không trông, đắc tội người không nên đắc tội đáng sợ hơn nhiều so với bất cứ chuyện gì.

Bởi vì trước đó Phương Vũ gây chuyện với người đại diện của gã cùng Niếp Quân Hạo, sau đó lại vì những ký giả này đột nhiên xông tới mà mất đi cơ hội dạy dỗ Niếp Quân Hạo ngay tại chỗ, khi trở về lập tức muốn xả giận.

Các ký giả vừa rời khỏi, Phương Vũ lập tức gọi điện thoại cho kim chủ phú bà của gã, nói liền một mạch tất cả mọi chuyện xảy ra với chính mình trong ngày hôm nay, cuối cùng vẫn không quên oan ức oán trách.

Người ở đầu bên kia điện thoại hiển nhiên là rất nhân nhượng với gã, ngay từ đầu đã dùng lời nói nhỏ nhẹ dụ dỗ, mặc dù khi nghe tới Tô thị thì dừng một hồi lâu, nhưng sau đó lại vẫn khéo léo lựa lời dụ dỗ gã, nói với gã rằng về sau sẽ tìm cho gã một người đại diện khác, điều này khiến cho tâm tình của Phương Vũ tốt hơn không ít.

Sau khi cúp điện thoại, Phương Vũ còn nghĩ, nếu Niếp Quân Hạo cũng là người mới của Tỉnh Thành, vậy sau này có rất nhiều cơ hội gặp lại được anh, đến lúc đó mình sẽ dạy dỗ anh ta thật tốt, để anh ta biết được hậu quả khi đã đắc tội với mình, không cần quá vội.

Vậy mà, lần này Phương Vũ cũng phải chịu tổn thất rất lớn. Từ sau ngày đó, các loại thông báo, quảng cáo, thậm chí còn phim điện ảnh và truyền hình đã dự định kí hợp đồng với gã đều bất tri bất giác giảm bớt hơn nửa. Đến khi gã cảm thấy có điều không đúng, thì công ty đã không cho gã nhận công tác mới trong một thời gian dài, hơn nữa còn chuẩn bị thu hồi người đại diện.

Phát hiện điểm này, lòng Phương Vũ nóng như lửa đốt, muốn chạy đi tìm người quản lý cấp cao của công ty, nhưng bị báo cho biết những người đó đều rất bận, không rảnh để gặp gã. Trong tuyệt lộ (*), gã lần nữa gọi điện thoại tìm kiếm sự cứu trợ từ kim chủ của mình, lại liên tiếp gọi mười cuộc mà cũng không có người nhận, cuộc gọi cuối cùng thậm chí biến thành số không tồn tại.

(*) Tuyệt lộ: bước đường cùng.

Phương Vũ thể mới ý thức được rằng có thể là bản thân đã gây đại họa, đắc tội với người không nên đắc tội mà không biết, lúc này mới bước lên con đường lạnh băng không có lối thoát tàn nhẫn nhất với nghệ sĩ.

Những chuyện xảy ra với Phương Vũ này, An Cẩn Du cùng Niếp Quân Hạo đương nhiên không biết.

Ba ngày kế tiếp, không có việc gì làm, An Cẩn Du cùng Niếp Quân Hạo liền nhàn nhã ở trong nhà chờ thông tin từ Tô Minh Duệ, mà cùng lúc đó, cuộc sống ở chung của bọn họ rốt cuộc cũng được cải thiện hơn, ít nhất là sẽ không xảy ra chuyện hơi chút là lại ra tay với nhau như trước nữa.

Dĩ nhiên, An Cẩn Du cũng không phải là cả ngày đều ở nhà đợi. Hôm nay cô không có việc làm, cả ngày chỉ ở không, cảm thấy vô cùng bức bối, cho nên liền chạy tới nhà Kỷ An An để cải thiện bữa ăn cho cô ấy, thỉnh thoảng còn đi tới chỗ của Diệp Sơ Tinh một chút, nhưng không ở lại lâu.

Tuy nói Diệp Sơ Tinh ở tương đối gần, nhưng hiện tại cô ấy cũng không phải chỉ có một mình, không thể tùy tiện tới nhà người ta làm kỳ đà cản mũi, quá nhiều thế giới hai người của nhà bọn họ, An Cẩn Du vẫn tự ý thức được điều này.

Mấy ngày nay được sống dễ chịu khác thường, An Cẩn Du không phát hiện ra rằng khi cô thường xuyên ra cửa đi lại trong mấy ngày nay, một người khác trong nhà đã dần dần thích ứng với cuộc sống hiện đại, hơn nữa còn thường xuyên thừa dịp cô đi ra ngoài hoặc là lúc cô ngủ mà vận công chữa thương hoặc trộm dùng chiếc laptop nhỏ của cô để bổ sung kiến thức về thế giới này.

Chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi, Giáo chủ đại nhân đã xảy ra lần lột xác mà người bình thường khó có thể tưởng tượng được, ngay sau đó, ánh mắt thỉnh thoảng nhìn sau lưng An Cẩn Du cũng chuyển từ tìm tòi, nghiên cứu, nghi ngờ của ban đầu trở thành vô cùng có tính xâm lược. Còn An Cẩn Du hoàn toàn không hề có cảm giác về tất cả chuyện này cũng vì vậy mà định ra sổ phận bị lấn áp đẩy bị kịch của cô về sau.

Ba ngày sau, Tô Minh Duệ quả nhiên gọi điện thoại tới đúng hẹn, nói với hai người chuyện đã làm xong chứng minh thư, hai người có thể tới ngay bây giờ. Trái tim treo cao của An Cẩn Du trong mấy ngày lúc này mới coi như hạ xuống. Làm người đại diện chủ chốt của Tỉnh Thành, hiệu suất làm việc của Tô Minh Duệ cũng không phải là cao bình thường. Ngày hôm sau, hai người An Cẩn Du liền nhận được cuộc gọi thứ hai của anh ta, nói anh ta vừa nhận một quảng cáo cho Niếp Quân Hạo, bảo An Cẩn Du lập tức đưa Niếp Quân Hạo qua, anh ta đã sắp xếp nhà tạo mẫu ngự dụng (*) xong xuôi rồi.

(*) Ngự dụng: Vật vua dùng. Chắc cách gọi “nhà tạo mẫu ngự dụng” này là để chỉ những nhà tạo mẫu tài giỏi mà chỉ những người ‘tai to mặt lớn’ mới mời được.

Nhà tạo mẫu ngự dụng, giống như tên, chính là một người tạo mẫu dành riêng cho nghệ sĩ. Nhà tạo mẫu có thể mang hai chữ “ngự dụng” đều là người vô cùng có tài hoa trong lĩnh vực tạo hình, mà bình thường, có thể mời được người như vậy làm nhà tạo mẫu dành riêng cho mình thì cũng chỉ có những nghệ sĩ nổi danh. Niếp Quân Hạo chỉ là một người không tính là người mới của làng giải trí, vậy mà Tô Minh Duệ đã đặc biệt mời một nhân vật như vậy hóa trang cho anh, đủ thấy anh ta coi trọng Niếp Quân Hạo như thế nào.

An Cẩn Du biết nhưng người có thành tích cao trong một lĩnh vực nào đó thường có tính cách không giống người bình thường, cho nên trước khi nhìn thấy nhà tạo mẫu này, cô đã nghe Tô Minh Duệ không ngừng khoe khoang rằng người nọ tài giỏi như thế nào, giành được bao nhiêu giải thưởng quốc tế. Từ lúc đó cô đã bắt đầu không ngừng mơ mộng tới hình tượng của người nọ rồi.

Nhưng sự thật chứng minh, năng lực YY (*) của An Cẩn Du vẫn còn quá kém. Trong chớp mắt khi nhìn thấy nhà tạo mẫu thời thượng được yêu thích nhất, nhân vật nổi tiếng quốc tế này, An Cẩn Du chỉ muốn rống to một câu: Dựa vào, ai tới nói cho tôi biết, người một đầu tóc dài màu xanh xanh đỏ đỏ, khuôn mặt trắng tới nỗi có thể không cần trang điểm đã có thể biểu diễn The Ring (*), quan trọng nhất là khi giơ tay nhắc chân tận mang theo một mùi hương hỗn loạn kì lạ, chỉ cần duỗi tay ra thì nhất định sẽ là Lan Hoa chi mất hồn. Rốt cuộc là người bị bệnh thần kinh ở bệnh viện nào lên chạy ra ngoài vậy!?

(*) The Ring (Còn có tên “Vòng tròn định mệnh”): Đây là một bộ phim kinh dị tâm linh sản xuất năm 2002, được làm lại từ phim Ring của Nhật Bản năm 1998 (hay còn gọi là Ringu). Cả hai bộ phim đều dựa theo cuốn tiểu thuyết Ring - Vòng tròn ác nghiệt của Koji Suzuki. Bộ phim được đạo diễn bởi Gore Verbinski với các diễn viên chính Naomi Watts và Martin Henderson. Bộ phim xếp thứ 20 trong top 100 khoảnh khắc kinh dị nhất mọi thời đại của kênh truyền hình cáp Bravo.

Không đợi An Cẩn Du lấy lại tinh thần từ trong cơn khiếp sợ, hai mắt của người đàn ông kia vậy mà bỗng sáng rực lên giống như đèn pha, trực tiếp bổ nhào tới chỗ mình, tại lúc tất cả mọi người kinh ngạc nhìn soi mói mà chớp ngay lấy tay của mình, kích động nói: "Cô chính là người mới khiến A Duệ cố ý tìm người ta tới giúp sao? Không hổ là người A Duệ nhìn trúng, đúng là rất hoàn mỹ! Qua đây nhanh lên, để người ta tận tình thay da đổi thịt cho cô."

"..." Quý ông này, anh bị bệnh đục tinh thể sao? Người hoàn mỹ chân chính đang đứng bên cạnh tôi, anh không có việc gì lại bổ nhào lên người ta làm gì?! Không thấy người bên cạnh đều đã nhìn sang đây sao?

Cả người An Cẩn Du cứng ngắc cười khan hai tiếng: "Quý ngài này, ngài hiểu lầm. Tôi chỉ là một trợ lý, người cần ngài hóa trang là vị bên cạnh tôi."

Hiển nhiên là Tô Minh Duệ cũng bị biến cố bất thành lĩnh này dọa sợ, nghe được lời nói của An Cẩn Du thì mới xem như phục hồi tinh thần lại, vội hoà giải nói: "Đúng vậy đúng vậy. À, nghệ sĩ tôi đưa tới phải là người bên cạnh này mới đúng."

À, ngăn ra, lúc này mới lưu luyến đưa mắt từ trên người An Cẩn Du rồi đến trên người Niếp Quân Hạo, hai mắt vừa sáng lên, cũng không thấy có cảm giác mãnh liệt khi nhìn An Cẩn Du: "Người này không tồi. A Duệ, lần này anh thật đúng là nhặt được báu vật nha, khó trách anh lại gọi tôi trở về từ nước ngoài gấp như vậy."

Niếp Quân Hạo cũng không có chút xíu ấn tượng tốt đẹp nào đối với người đàn ông có sức cảm dỗ, lần đầu tiên gặp mặt liền trực tiếp nhào tới thân thiết còn nắm tay An Cẩn Du này. Anh bước nhanh về phía trước, đánh rụng bàn tay quấy rối đang nắm lấy tay An Cẩn Du của Alie, lôi An Cẩn Du ra sau lưng mình.

Cùng lúc đó, ánh mắt Niếp Quân Hạo hơi có vẻ lạnh lẽo bắt đầu nhanh chóng tuần tra trên người của người này. Tóc thật dài, đàn ông, có sức cảm dỗ, mặc cỡ ngai ngừng như phụ nữ, người như thế được gọi là gì nhỉ?

Niếp Quân Hạo chợt hồi tưởng lại lời An Cẩn Du đã nói với mình khi ở tiệm cắt tóc lúc trước, vào lúc tất cả mọi người chưa kịp phản ứng, khạc ra một câu: "Hóa ra là một nhân yêu."

Alie cùng Tô Minh Duệ: "..."

Quần chúng vây xem: "..."

An Cẩn Du: "..."

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Ảnh Đế Mau Vào Trong Chén* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61: Không Phải Là Nhân Yêu, Mà Là Một Người Đàn Ông Có Cử Chỉ Như Phụ Nữ

Không khí trong phòng hóa trang rơi vào tình trạng tĩnh mịch trong mấy giây. Alie giống như là bị đâm trúng điểm chết, cặp mắt giống hệt mắt hồ ly kia gần như tràn đầy nước mắt trong suốt chỉ trong chớp mắt, đoán chừng ngay cả vòi nước cũng không phun nước nhanh tới khoa trương như vậy.

Đang ở lúc tất cả mọi người đều cho là anh ta sắp khóc ra thành tiếng, nước mắt trong đôi mắt trắng xanh của anh ta đều chảy ngược trở về, hai mắt đỏ ngầu. Sau khi làm bộ đáng thương khịt khịt cái mũi, anh ta chạy ra khỏi chỗ đông người ở trước mắt nhanh như một trận gió, ngồi xổm trong góc trống năm.

Xa xa mọi người còn có thể nghe được âm thanh buồn bã, oán trách không dứt của anh ta: "Nhân yêu nhân yêu, anh dám nói người khuynh thành tuyệt đại, phong nhã hào hoa, người gặp người thích, hoa gặp hoa nở như người ta là nhân yêu. Hu hu hu, quá khinh người, quá khinh người, người tầm thường không có một chút thẩm mỹ nào! Về vòng xoáy nguyên rủa anh, nguyên rủa anh, rủa chết anh..."

Mọi người vây xem: "..."

Niếp Quân Hạo: "..."

Khỏe miệng An Cẩn Du giật giật, mặt im lặng nhìn người đang ở cách đó không xa, thầm nghĩ vị quý ông này, ngài quả thật không phải là một nhân yêu, mà nhiều lắm là cũng chỉ có thể cũng coi là một người đàn ông có tính cách như phụ nữ. Nói ngài là nhân yêu, quả thực là vũ nhục hai chữ "nhân yêu" mà!

Nghĩ tới đây, An Cẩn Du không khỏi thở thật dài một tiếng, mặc dù cô biết người có tài trong một lĩnh vực nào đó thật ra thì thường kì quái hơn so với người bình thường, nhưng mà không cần kì quái đến trình độ này chứ? Năng lực chịu đựng của trái tim nhỏ bé của cô có hạn nha.

Tô Minh Duệ bắt đầu dĩ năng trấn. Ặc, trong khoảng thời gian ngắn, anh thậm chí có loại cảm giác không xác định được rằng chính mình cố ý tìm người này từ nước ngoài tìm trở về đến tột cùng là đúng hay sai.

Sau một thời gian ngắn ngủ tự phủ nhận cùng tự kiểm điểm bản thân, Tô Minh Duệ rút cuộc khôi phục tỉnh táo, đi nhanh đến góc tường mà người nào đó vẫn còn ngồi ăn năn hối hận, dứt khoát nói: "Alie, thợ trang điểm nổi tiếng quốc tế. Trước kia, khi Nhan Mặc quay quảng cáo thì đều là anh ta đảm nhận công việc tạo hình, bao gồm lần cậu ấy hóa trang thành Vampire (*) để làm người phát ngôn của rượu đỏ lúc trước."

(*) Vampire: Ma cà rồng, quỷ hút máu.

An Cẩn Du nghe vậy, hai mắt hơi sáng lên, lập tức vứt bỏ suy nghĩ châm chọc người nào đó lên chín tầng mây, kích động không thôi, hỏi: "Đó là chương trình quảng cáo một chai rượu đỏ Lafite năm 96* trong vai Vampire sao? Quảng cáo đó quả thật rất tuyệt nha, trong đó ảnh đế Nhan quả thật đẹp trai ngây người!"

* Chai Chateau Lafite Rothschild Pauillac sản xuất năm 1996, giá \$ 287. Vào giữa thế kỷ thứ 18, một chính trị gia người Pháp sắp sửa ra nước ngoài nhưng trước đó ông đến viếng một bác sĩ. Vị bác sĩ này kê toa cho ông loại rượu Lafite như dạng rượu thuốc. Chính trị gia này quá yêu thích loại rượu này đến nỗi ông đã biếu vua Louis XV một vài chai và trước đó một thời gian dài loại rượu này đã trở thành thứ rượu thượng hạng của thành Versailles và còn gọi là "Ngự tửu". Trên GG có ghi rượu Chateau Lafite Rothschild thuộc quyền sở hữu của gia tộc Rothschild ở vùng Medoc nước Pháp.

Khi Nhan Mặc mới ra mắt, quả thật là anh ta đã làm người phát ngôn rượu đỏ một lần. Nói như vậy, các loại rượu đỏ được quảng cáo đó đều là đồ vật xa hoa, thế nhưng lần quảng cáo đó lại đi ngược với những quảng cáo về rượu vang trước đó, sử dụng hình tượng của vampire.

Trong đoạn quảng cáo của bộ phận truyền, Nhan Mặc được hóa trang thành một vampire mang dáng vẻ vô cùng khốc huyết ngồi trên vương tọa hoa lệ, ưu nhã nhảm nháp loại rượu đỏ thuần mỹ sáng ngời giống như máu tươi, tà mị cuồng quyến, khuôn mặt anh tuấn nghiêm nghị lại nghiêm diêm dọa lăng lợ, trong lúc phát tay đều là khí chất quý phái cùng vẻ xa hoa lăng phí. Năm đó Nhan Mặc vẫn chỉ là người mới, chính là vào quảng cáo này mà lập tức trở nên nổi tiếng, trở thành người được yêu thích nhất trong thế hệ mới của quảng cáo, hơn nữa từng bước từng bước đi đến vị trí hôm nay.

Die8nD@nl3qu&yd0n

(Khốc huyết: Tàn khốc, huyết ảo| Vương tọa: Ghế ngồi dành cho bậc vua chúa, quý tộc| Thuần mỹ: trong sạch tốt đẹp.)

Niếp Quân Hạo nhìn bộ dáng kích động không thôi này của An Cẩn Du, không biết vì sao mà trong lòng đột nhiên cảm thấy có chút ghen ghét. Nha đầu này thật là... Trước mặt nhiều người như vậy lại không biết thu liễm, lần ở trước mặt Diệp Tinh Thành còn chưa tính, bây giờ lại còn tệ hại hơn, không có liêm sỉ mà bày tỏ sự ngưỡng mộ đối với một người đàn ông xa lạ.

Niếp Quân Hạo một chút cũng không phát giác, trạng thái của mình bây giờ thật ra thì vô cùng không đúng, hiển nhiên là giống như một người chồng hay ghen tuông đang phải trơ mắt nhìn vợ mình hồng hạnh xuất tường (ngoại tình).

Alie nghe được lời nói của An Cẩn Du thì hai mắt tỏa sáng, thay đổi không khí trầm lắng cùng bộ dáng buồn bã không dứt trước đó, lại muốn lao về phía trước, trong miệng còn không nhịn được mà hô to: "Quả nhiên vẫn là cô bé đáng yêu này biết phân biệt tốt xấu."

Cô bé đáng yêu... Không hiểu sao, An Cẩn Du chợt cảm thấy cả người lạnh cóng, toàn thân nổi đầy da gà. Chính mình là một cô gái đã hơn 20 lại bị một người đàn ông luôn làm ra những cử chỉ của phụ nữ gọi thành cô bé đáng yêu, loại cảm giác này thật đúng là không phải cảm nín bình thường đâu.

Di(end&an!e!Q*uy&don

Tô Minh Duệ cũng đã sớm nhìn rõ ý đồ của Alie, nhẫn tâm đập một cái, sau đó lời người trở về tại chỗ, ngược lại chỉ hướng Niếp Quân Hạo đang ở đối diện, nói: "Đây là nghệ sĩ tôi mới ký hợp đồng- Niếp Quân Hạo, cũng chính là vai nam chính của quảng cáo ngày hôm nay, anh phụ trách hóa trang cho người ta thật tốt, cần phải tạo ra hiệu quả khiến người ta hai mắt tỏa sáng, kinh ngạc không dứt."

"Kinh ngạc?" Alie ngần ra, làm như đã hiểu ra điều gì đó, cặp mắt đào hoa tinh xảo kia khẽ liến lên trên, nơi đuôi mắt nơi sinh ra mấy phần mỉa ý (quyến rũ), cho Tô Minh Duệ một cái nhìn đầy thâm ý, khẽ cười nói: "Người này chuẩn bị biến anh ta thành Nhan Mặc thứ hai?"

Tô Minh Duệ nhú mày, khẽ cười một tiếng, nói: "Không, tôi sẽ biến anh ta trở thành kiểu mẫu mới của làng giải trí."

Sắc mặt của Alie hơi đổi. Nói cách khác, Tô Minh Duệ là đang chuẩn bị bồi dưỡng Niếp Quân Hạo thành sự tồn tại vượt qua cả Nhan Mặc. Ngược lại cũng rất thú vị.

"Bây giờ nói cái này còn hơi sớm, xem anh ta có thể nắm chặt cơ hội này hay không." Alie giờ giờ Lan Hoa chỉ (*) của anh ta lên, cười nhạt nói: "Thời gian cũng không còn sớm, một lát nữa nhiếp ảnh gia sẽ tới, chúng ta phải nắm chặt thời gian, mấy người lại đây với tôi."

(*) Lan Hoa chỉ: Kiểu tay mà thái giám hay làm đó =)) Mọi người search ảnh trên gg nha, mình không dẫn ảnh trong bài được.

An Cẩn Du ngớ ngẩn, chỉ chỉ chính mình nói: "Tôi cũng phải đi?"

Alie cười cười: "Cô không phải là trợ lý của anh ta sao? Đương nhiên là phải đi vào cùng anh ta, nếu anh ta đột nhiên cảm xúc dâng trào mà không muốn làm nữa, tôi không quản được."

"Ách!" An Cẩn Du im lặng. Cô coi như là thấy rõ rồi. Trợ lý là gì? Chức vị này căn bản là vú em, phải chăm sóc việc ăn uống cùng cuộc sống thường ngày của người khác không nói, còn phải cùng vào cùng ra, quan trọng nhất là, nếu cảm xúc của nghệ sĩ không tốt, còn phải ở bên cạnh dụ dỗ. Nghĩ như vậy, thái độ của An Cẩn Du càng trở nên buồn khổ. Minh quả nhiên là người có số vất vả mà, hức hức

Nhưng rất nhanh, An Cẩn Du phát hiện việc mình đi theo Alie là một việc làm rất chính xác, bởi vì người nào đó, ách, giống như lần ở tiệm cắt tóc, không cho người khác đụng vào đầu của anh.

"..."

"Anh muốn làm gì?" Niếp Quân Hạo chớp ngay lấy cánh tay đang hướng tới đầu mình của Alie, ánh mắt lộ ra tia nhìn bất thiện, nói.

An Cẩn Du thấy thế, chung báo động trong lòng lập tức vang rung trời, trước khi Niếp Quân Hạo nói ra lời nói kinh người nào đó, nhanh chóng đẩy bàn tay đang bị Niếp Quân Hạo nắm chặt của đối phương ra, cường thế chen vào giữa hai người, cười khan nói: "Cái đó, anh ắt không thích người khác đụng vào đầu của anh ấy, cho nên mới phản ứng như vậy."

Alie sững sờ: "Không thích người khác đụng vào đầu, vậy sao có thể làm tóc?"

An Cẩn Du nghẹn lời, thận trọng trả lời một câu: "Cái đó, nếu không quá khó khăn, ngài nói cho tôi biết, tôi tới làm cho anh ấy, được không?"

"Cô?" Alie có chút kinh ngạc nhìn An Cẩn Du một cái, hiển nhiên không thể tin được rằng An Cẩn Du có thể làm việc này.

"Trước kia tôi cũng từng học việc trong tiệm cắt tóc, kiểu tóc này của anh ấy cũng chính là do tôi làm, nếu như yêu cầu của ngài không quá khó khăn, thì tôi có thể làm giúp." Di&end*an(!qu&syd&on

Lúc này Alie mới chú ý tới đầu tóc chỉnh tề của Niếp Quân Hạo, liếc nhìn An Cẩn Du, nói: "Đây là cô làm?"

An Cẩn Du gật đầu một cái, đáy mắt Alie xẹt qua một tia sáng nhàn nhạt, khẽ cười nói: "Được, đúng là không quá khó, cô làm giúp anh ta cũng được. Cô qua đây, vén phần tóc bên này của anh ta lên phía trên một chút, còn có..."

Bởi vì Alie phải nói rõ cho An Cẩn Du biết cách tạo kiểu tóc cho Niếp Quân Hạo, cho nên cách An Cẩn Du vô cùng gần, chính An Cẩn Du ngược lại cũng không có cảm giác gì, toàn tâm cũng tập trung vào lời giảng giải của Alie, thỉnh thoảng biểu lộ ra bộ dáng khiêm tốn học tập.

Niếp Quân Hạo lại trái ngược. Giờ phút này, hai con mắt của anh đều nhìn chòng chọc vào bàn tay thỉnh thoảng cầm lấy tay của An Cẩn Du, đột nhiên cảm thấy sợi dây nào đó trong đầu mình đứt phụt một cái, một lại cảm xúc vô cùng xa lạ và những cảm giác rất quen thuộc chợt bùng lên trong lòng, giống như mới tỉnh dậy từ giấc ngủ đông, có chút vị chua, lại có phần khó chịu, ngũ vị tạp trần (*), ghen tức lẫn lộn.

(*) Ngũ vị tạp trần: Ngũ vị gồm chua, cay, ngọt, mặn, đắng. Câu này có ý chỉ nỗi lòng rối bời.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Ảnh Đế Mau Vào Trong Chén* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Vợ Chồng Son Giận Đối Nhau

Có lẽ ánh mắt của Niếp Quân Hạo quá mức rõ ràng, cũng có thể là do Alie vốn tinh tế hơn so với người bình thường, trước lúc một bụng lửa giận của Niếp Quân Hạo sắp bùng nổ, Alie bỗng thu bàn tay đang sờ sảng trên người An Cẩn Du lại, ho nhẹ một tiếng, mặt nghiêm túc nói: "Cứ như vậy là được. Cô bé đáng yêu, em cứ làm đi, người ta ở bên cạnh nhìn, nếu em làm sai thì người ta sẽ nhắc." Ngay sau đó, anh ta nhanh nhẹn như một con thỏ mà lui về phía sau vài bước, thoát khỏi khu vực đang âm ỉ phát ra tiếng chuông cảnh báo nguy hiểm.

Niếp Quân Hạo tức giận không có chỗ xả: "..."

"Oh." An Cẩn Du vô cùng khó chịu mà phui phui da gà đã nổi lên khắp người. Mọi người nói xem, một đấng mày râu nhìn qua thì cao lớn thô kệch, phong cách ăn mặc vô cùng độc đáo lại dùng giọng nói nũng nịu có thể khiến người khác phát bực mà nói ra hai chữ "người ta", cảm giác này thật đúng là không phải lời nhân (*) bình thường.

(*) Lời nhân: Những người chuyên phát biểu, làm những hành động gây sốc.

Bất luận thế nào, Alie rất có ánh mắt đã tránh khỏi một cuộc tai bay vạ gió, thời gian tiếp theo, bên trong phòng hóa trang nho nhỏ liền chỉ loáng thoáng có thể nghe thấy một vài tiếng va chạm của chai lọ lo lo.

Alie chỉ ở hướng dẫn An Cẩn Du mấy câu ở lúc đầu thì liền lui về phía sau, đứng tại một chỗ ở bên cạnh mà vuốt cằm, vẻ mặt nghiêm túc như có điều suy nghĩ, An Cẩn Du thỉnh thoảng hỏi xem có phải Niếp Quân Hạo cảm thấy khó chịu hay không. Cùng với đó, dưới sự trấn an tỉ mỉ của An Cẩn Du, Niếp Quân Hạo dần thu lại hơi thở có chút sắc bén quanh thân, ánh mắt cũng gần như đã ôn hòa trở lại.

Hồi tưởng lại trước đây không lâu người đàn ông này còn thỉnh thoảng lộ ra thái độ đối địch với mình, đáy mắt Alie bỗng lướt qua một tia sáng thú vị. Nhìn tóc của Niếp Quân Hạo đã được làm gần xong, lúc này mới cười nhạt, mở miệng phá vỡ không khí mập mờ giữa hai người: "Hai người có quan hệ như thế nào?"

Nghe vậy, bàn tay đang chuẩn bị cho vào chậu nước của An Cẩn Du liền dừng lại, hiển nhiên là có chút kinh ngạc với câu hỏi này của Alie. Chưa kịp giải thích, cô đã nghe thấy người khác nói ra một câu làm cô không kịp ứng phó: "Quan hệ thế nào? Tôi là bạn trai của cô ấy."

An Cẩn Du: "..."

Câu trả lời giống như lẽ đương nhiên của Niếp Quân Hạo khiến cả người An Cẩn Du đều Sparta (*) rồi. Không thêm đề ý tới bên cạnh còn có những người khác, mặt cô đen thui nhìn về phía Niếp Quân Hạo, găm nhẹ một câu: "Bạn trai cái gì? Bạn trai cái đầu anh đấy! Đã nói chỉ là bạn bè bình thường, bạn là con trai, không phải là bạn trai!"

(*) Sparta: Ngôn ngữ mạng của giới trẻ Trung Quốc, dùng để chỉ trạng thái kích động tới độ gào thét như điên ấy ==)

Niếp Quân Hạo bị An Cẩn Du đột nhiên nổi đóa làm cho sợ hết hồn, sắc mặt cũng trở nên có chút khó coi trong nháy mắt, vẻ mặt tỏ cáo nhìn An Cẩn Du, nói: "Không phải cô nói sao? Bạn trai chính là bạn là con trai, hiện tại lại nói khác, quả nhiên là lòng phụ nữ như kim dưới đáy biển, không thể nói lý."

"..." An Cẩn Du nghẹn lời, lúc này mới nhớ tới mấy lời qua loa mà lúc trước mình nói với Niếp Quân Hạo. Ặc, quả nhiên là muốn làm người thì phải thành thật, không thể tùy tiện loạn nói láo, nếu không thì rất dễ gặp bảo ứng. Hiện tại cô đúng là tự nâng đá đập chân mình. Hu hū u, đột nhiên cảm thấy chân đau quá, rách chân rồi sao? QAQ

An Cẩn Du không để ý đến Niếp Quân Hạo tức giận bất bình mà mang vẻ mặt cương cứng quay đầu lại xem Alie, lại thấy hai mắt anh ta ẩn chứa sức sống tràn đầy, vẻ mặt ngượng ngùng nhộn nhạo, khi thấy An Cẩn Du nhìn tới thì càng thêm cợt nhả mà uốn éo Hoa Lan chỉ của mình, không ngừng cười khanh khách, nói: "Người ta hiểu, hiểu. Hai người chỉ là bạn bè, bạn bè bình thường, không có quan hệ đặc biệt khác, cho nên vợ chồng son hai người chớ giận đối vì cái này, người ta biết da mặt hai người rất mỏng mà... Ngoan."

"..." Vợ chồng son, vợ chồng son, vợ chồng son... Trong đầu An Cẩn Du lặp đi lặp lại mấy chữ này, cuối cùng xác định mình và Niếp Quân Hạo hiện tại thật sự là nhảy vào Hoàng Hà cũng không rửa sạch tội. Vợ chồng son em gái anh, cả nhà anh đều là vợ chồng son! QAA

Trước trước sau sau giằng co đại khái khoảng hơn một giờ, cuối cùng An Cẩn Du cũng thoát khỏi bể khổ, gần như chạy trốn mà chạy ra khỏi cái phòng hóa trang làm người ta khó thở này.

Cảm thấy ánh mắt mập mờ sau lưng khiến cô đứng ngồi không yên đã hoàn toàn biến mất, An Cẩn Du mới không nhận được khề thở phào một hơi, tìm một chỗ ở bên ngoài rồi kiên nhẫn chờ đợi.

Tô Minh Duệ nhận thay Niếp Quân Hạo một chương trình quảng cáo nhãn, hơn nữa còn là nhãn dành cho tình nhân trong truyền thuyết.

Lúc nghe được tin tức này, An Cẩn Du cũng lấy làm kinh hãi, cố gắng muốn coi thường cảm giác kì lạ trong lòng vì nghe thấy tin Niếp Quân Hạo phải đi đeo nhãn cho một người phụ nữ khác, nhưng ngược lại càng để ý hơn.

Nhưng cô lại nghĩ, có lẽ một cổ nhân (*) thông thái rôm rả như Niếp Quân Hạo chỉ sợ cũng không biết hàm nghĩa đại biểu của nhãn đôi tình nhân là gì, chứ đừng nói chỉ là hiểu chuyện một người đàn ông đeo nhãn cho một người phụ nữ rồi cuộc có bao nhiêu mập mờ.

Nhưng cho dù nghĩ như vậy, cảm giác kì lạ ở đáy lòng An Cẩn Du vẫn không hề giảm đi. Bởi vậy, cô chỉ đành phải dời lực chú ý của bản thân lên chuyện khác, ví dụ như hỏi Tô Minh Duệ: "Anh Tô, sao anh lại nghĩ đến việc nhận một quảng cáo về nhãn cho anh ấy? Mặc dù tôi không phải là người trong giới giải trí, nhưng cũng biết loại quảng cáo này bình thường cũng phải có yêu cầu nhất định đối với người phụ trách việc phát ngôn."

Tô Minh Duệ nhìn chằm chằm cô gái này. Khi chưa quen thì cảm thấy anh ta là loại người nghiêm túc, chính tề, nhưng khi đã quen biết, bạn sẽ phát hiện thật ra anh ta là một người vô cùng nhiệt tình, và lại còn vô cùng thích tám chuyện.

Nghe An Cẩn Du hỏi việc này, anh bạn này rất hài lòng, lại nhộn nhạo bung mặt nói: "Về sau đều là người trong nhà, gọi tôi một tiếng anh Duệ là được rồi, đừng kêu ngài Tô này ngài Tô nọ nữa, tôi cũng gọi cô là Tiểu Du. Nói đến quảng cáo này nha, còn phải nói từ đêm nguyệt hắc phong cao (*) kia."

(*) Đêm nguyệt hắc phong cao: Đêm không trăng, gió lớn, ngầm chỉ thời điểm thích hợp để làm chuyện xấu.

"Đêm nguyệt hắc phong cao?" An Cẩn Du bị lời dạo đầu này tạo cảm giác rất 囧, sau đó lại giống như là nhớ ra cái gì đó, thử hỏi một câu: "Chẳng lẽ đêm hôm đó anh bị ăn đòn?"

Tô Minh Duệ nghe vậy, trên mặt nổi lên mấy phần lúng túng, nhưng chuyện này cũng không hề đủ để ảnh hưởng tới sự nhiệt tình của anh ta: "Không sai, chính là đêm đó. Cô không phải biết vị kia nhà cô có bao nhiêu lợi hại đâu, vậy mà chỉ dùng một quyền đã có thể đánh ngã tôi, làm cho người ta hoàn toàn không có đường trở tay, quả thật là còn lợi hại hơn so với cao thủ võ lâm trong truyền thuyết."

"..." Đó là bởi vì anh ta vốn chính là cao thủ võ lâm. Còn có, cái gì gọi là vị kia nhà cô? Thật sự không phải là của nhà cô, giữa bọn họ thật sự không có một xu quan hệ nào cả. Vì sao là tất cả mọi người chỉ thích ghép bọn họ vào với nhau vậy?!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Ảnh Đế Mau Vào Trong Chén* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 63: Tay Không (*) Rất Điên Cuồng

(*) Tay không: giống với "nhân không" (cuồng người có sắc đẹp), tay không có nghĩa là người cuồng tay đẹp.

Tô Minh Duệ không để ý đến vẻ mặt khổ bức (*) của An Cẩn Du, tiếp tục nói: "Sau khi đánh tôi, cậu ta đưa tay lấy ví tiền từ trong túi tôi. Cô phải biết, khi đó, trừ hai mắt ra, ngay cả một ngón tay tôi không thể nhúc nhích được, cứ như vậy mà nhìn tay cậu ta tới gần, cả người tôi đều sợ đến ngáy ra."

(*) Khó bức: Đau khổ, bức bách.

Nói tới chỗ này, Tô Minh Duệ quả thật giống như một thiếu nữ hoài xuân, gương mặt lộ một bộ hoa si khiến người ta không dám nhìn thẳng, cả người bao phủ một quang sáng Mary Sue (*) hết sức mãnh liệt.

(*) Mary Sue: Một kiểu nhân vật (thường là nữ) hoàn hảo về mọi mặt. Kiểu nhân vật này thường là các nữ chính nhu nhược, tốt bụng trong ngôn tình, trừ các nữ phụ, nam phụ phản diện ra thì tất cả mọi người đều yêu quý cô ấy, muốn tôn cô ấy lên làm nữ thần đời mình =))

"..." Này này, anh Duệ, anh dù sao cũng là người đại diện chủ chốt số một của Tinh Thành, chú ý hình tượng một chút đi. Nếu để người khác biết anh cũng có thể lộ vẻ háo sắc đối với nghệ sĩ của mình, những người sùng bái anh sẽ hoàn toàn sụp đổ mất. Sao cô lại có cảm giác rằng cảnh tượng này chút quen thuộc nhỉ? Cô nên cảm thán rằng vật hợp theo loài người chia theo nhóm sao? Anh và Alie không hề là bạn tốt, phát động bộ dạng háo sắc như vậy thấy thế nào? Trình độ mê trai cao ngất đó của các anh đều là hàng nhân tạo sao?

Giờ phút này Tô Minh Duệ không hề biết một chút nào về chuyện An Cẩn Du độc thoại nội tâm, vẫn say mê nói: "Khi đó ánh trăng nhu hòa rơi trên ngón tay thon dài mà trắng nõn của cậu ấy, tựa như từng cây bạch ngọc, cực kì xinh đẹp. Lúc ấy tôi liền nghĩ, chính là nó, chính là đôi tay trắng như trứng bóc này, về sau tôi nhất định muốn để đôi tay này tới trước ống kính quảng cáo, khiến người của toàn thế giới thưởng thức đôi tay mỹ lệ này, quý gối vì nó." Dđ*!\$q8đ

An Cẩn Du: "..."

An Cẩn Du bị khiếp sợ triệt để đã không biết nên nói gì. Lòng yêu mến này khiến cô choáng muốn chết rồi nha! Không nói tới chuyện người này là một tên tay không, nhưng xét tới lần đưa tay khi đó của Niếp Quân Hạo hình như là vì móc ví tiền của anh Duệ đi? Anh cũng không thèm chú ý tới điểm này mà trực tiếp quý lay tay của người ta. Đây thật sự là hành vi mà một đại trượng phu nên có sao? Sao trước kia tôi lại không nhìn ra bản chất của anh vậy anh Duệ? Tiết tháo của anh rơi đâu mất rồi?

An Cẩn Du đã không còn sức lực để châm chọc nữa. Khỏe miệng cơ rút nửa ngày, đang định chạy đi chỗ khác, một chỗ cách xa con người đang đắm chìm trong thế giới của mình, yên lặng chờ Niếp Quân Hạo thay quần áo xong rồi ra ngoài.

Đội gần mười lăm phút, đang lúc An Cẩn Du hoài nghi rằng có phải tên kia lại không biết mặc những trang phục kia như thế nào hay không, cửa phòng thay quần áo đột nhiên vang lên một tiếng cọt két, dần mở ra dưới ánh nhìn chăm chú của một đám người.

Trong chớp mắt, bên trong phòng nghỉ vốn còn có chút huyền ảo đột nhiên yên tĩnh lại, tiếng cười nói biến mất, tất cả mọi người vốn còn đang làm việc cũng đều dừng tay lại.

Có vài người, chỉ cần vừa xuất hiện, mặc kệ bạn có muốn hay không, ánh mắt của bạn cũng sẽ không tự chủ mà chuyển theo người đó, mà người đàn ông vừa ung dung ra khỏi phòng thay đồ chính là một trong số đó.

Người đàn ông chậm rãi ra khỏi phòng thay đồ, mái tóc ngắn gọn lưu loát vốn rơi xuống nhưng vì đã được vuốt keo mà khẽ nhếch lên, lông mi cong dài. Mày kiếm dài rậm, mắt phượng hẹp dài, sống mũi cao thẳng, đôi môi đỏ nhạt, làn da mềm nhẵn đến nỗi gần như không thấy được bất kỳ lỗ chân lông. Gương mặt này tuân thủ hoàn mỹ đến không có nửa điểm tì vết, cho dù dưới vô số ánh nhìn soi mói cùng với đèn flash, khuôn mặt đó vẫn không thể bắt bẻ một điểm nào.

Mà từ một khác kia, khi Niếp Quân Hạo đi ra khỏi phòng thay đồ, An Cẩn Du mới hiểu rốt cuộc tại sao các nữ sinh đều nói rằng đàn ông mặc áo sơ mi màu trắng luôn đẹp trai nhất.

Để cho hợp với nội dung quảng cáo, Tô Minh Duệ chuẩn bị cho Niếp Quân Hạo một bộ tây trang Armani kiểu mới nhất màu trắng tinh. Không thể không nói, Tô Minh Duệ hoạt động trong làng giải trí nhiều năm như vậy, ánh mắt của anh ta, dùng một từ "tuyệt vời" cũng chưa thể hình dung hết. Bộ tây trang này mặc lên người Niếp Quân Hạo quả thật giống như là đồ đặc biệt làm cho anh, làm toàn thân anh, trong lúc phát tay cũng thoải mái tản ra quý khí (khí chất quý phái), khiến tầm mắt người ta không tự chủ được mà bị anh hấp dẫn, rồi lại không dám nhìn thẳng vào mắt anh, chỉ vì muốn tự nhắc nhở chính mình rằng sự tồn tại của mình cùng anh thật sự có sự khác biệt trên trời dưới đất. Die7nd8anl^e!qu&yd0n

Người này, bất luận đứng ở nơi nào, anh đều là một sự tồn tại khiến người ta chỉ có thể ngưỡng vọng (nhìn ngắm trong ngưỡng mộ).

An Cẩn Du luôn biết rõ, thật ra thì Niếp Quân Hạo rất ưu tú, nhưng loại cảm giác trực tiếp bị dung mạo cùng khí thế của anh đánh thẳng vào tâm trí này thì vẫn là lần đầu tiên, ngay cả lần ở siêu thị cũng chưa từng mãnh liệt như vậy.

"Thịch thịch thịch thịch thịch..." Trái tim An Cẩn Du chợt có chút không thể khống chế mà bắt đầu nhảy lên kịch liệt. Cô chưa bao giờ nghĩ tới, thì ra người luôn làm loạn trong nhà mình cũng có thể có một mặt như vậy, một mặt làm cho người ta không kiềm chế được mà động lòng.

"Quả thật là người đẹp vì lụa, hiện tại tôi coi như là đã hiểu được hàm nghĩa của câu nói này. Chỉ bằng vào khí chất cùng dung mạo như vậy, quả thật đã đủ để sánh với Nhan Mặc." Alie mở miệng vào đúng lúc này đã thành công kéo hồn phách đang treo ngược cành cây của An Cẩn Du trở lại.

Lúng túng vì sự luống cuống của bản thân khi này, An Cẩn Du cuống quýt hít một hơi thật sâu, cố gắng kềm chế tâm bình không tĩnh tình của chính mình. Nhưng trong lòng thì hơi kinh ngạc, rốt cuộc hôm nay cô bị sao vậy, vậy mà lại nhìn chằm chằm một người lâu như vậy. Nhất định là bị mấy lời nói gây hiểu lầm của mọi người lúc trước, nhất định là vậy.

Cũng may vừa rồi mọi người đều bị thay sự thay đổi của Niếp Quân Hạo hấp dẫn, không có ai phát hiện sự khác thường của cô. D%&D(L@Q!Đ

Tô Minh Duệ nghe được lời nói của Alie, vẻ mặt cũng trở nên vui mừng, rốt cuộc thì không có ai không thích việc người mình nhìn trúng được người khác công nhận: "Vai nam chính cùng nhiếp ảnh gia đều đã chuẩn bị xong, kế tiếp cũng chỉ cần chờ vai nữ chính tới là được."

Niếp Quân Hạo một tay chống nạnh, tìm kiếm An Cẩn Du trong đám người mà không biết rằng hiện tại chính mình đã sớm trở thành cảnh đẹp trong mắt người khác. Không đợi ánh mắt của anh cùng An Cẩn Du chạm nhau, anh đã nghe thấy lời nói của Tô Minh Duệ, nghi ngờ hỏi một câu: "Nữ chính?"

Tô Minh Duệ cho là Niếp Quân Hạo tò mò người quay quảng cáo cùng anh, cười nhạt nói: "Là một người đã hoạt động trong nghề khá lâu, nhân phẩm cũng năng lực đều không cần lo lắng, cho nên một lát nữa chắc chắn sẽ đến."

Sắc mặt Niếp Quân Hạo trầm xuống, chỉ cần nghĩ đến việc lát nữa mình có thể phải chụp ảnh này nọ cùng với một người phụ nữ xa lạ thì liền có chút không vui, nhưng nghĩ tới những lời dận dò của An Cẩn Du trước khi chuẩn bị đi, rốt cuộc không nói gì nữa.

Chỉ là, trong lòng anh nghĩ rằng, người phụ nữ kia tốt nhất nên an phận một chút, không làm ra chuyện gì khiêu chiến ranh giới cuối cùng của anh, nếu không, trong từ điển của anh cũng không có từ gì gọi là không đánh phụ nữ. Dr*enD#an!*eqU7yd8on

Niếp đại giáo chủ xưa nay có chút thích sạch sẽ bày tỏ, bình sinh ghét nhất phụ nữ động tay động chân với anh, ách, An Cẩn Du là một ngoại lệ, ngoại lệ...

Mà giờ khắc này, cảm giác kì lạ mà An Cẩn Du thật vất vả mới đè xuống, bởi vì cuộc đối thoại của hai người mà lại tăng lên.

Lần quảng cáo này, sản phẩm chính là đôi nhẫn kim cương tình nhân, cho nên trừ Niếp Quân Hạo đảm nhận vai trò nam chính ra, còn phải có một người khác làm nữ chính. Dưới dung mạo khiến người khác kinh ngạc của Niếp Quân Hạo, sẽ có rất ít cô gái không bị anh che đi hào quang. Hơn nữa, quảng cáo này vốn là bởi Tô Minh Duệ cố ý nhận để Niếp Quân Hạo chính thức ra mắt, anh ta cũng không hi vọng có một người phụ nữ không xứng với Niếp Quân Hạo tới hạ thấp trình độ chung của quảng cáo.

Vì vậy, ngay từ khi thương lượng với Tô Minh Duệ về việc làm quảng cáo, tổ quảng cáo này quyết định chỉ chụp mặt của Niếp Quân Hạo cùng đôi tay trao đổi nhẫn của hai nhân vật chính, bởi vì cả quảng cáo nữ chính chỉ cần dùng mỗi tay, cho nên Tô Minh Duệ không mời người tai to mặt lớn gì trong giới, mà chỉ là một người có bàn tay đẹp.

Nhưng mà đâu được như vậy, đến khi tất cả mọi người đã chuẩn bị xong, lại xuất hiện chuyện ngoài ý muốn.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Ảnh Đế Mau Vào Trong Chén* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 64: Con Mẹ Nó, Như Vậy Mà Cũng Được!

Edit:Nhật Dương

"Cô nói cái gì, xảy ra tai nạn xe cộ, tại sao ngay lúc mấu chốt thể này lại không cẩn thận như vậy, hiện tại người thế nào, đã đưa đến bệnh viện và không có nguy hiểm tính mạng sao, cô nói hôm nay không thể chụp được à, nhưng người bên chúng tôi cũng đã chuẩn bị xong hết rồi. Cô nói bây giờ bỗng nhiên tôi chạy đi đâu tìm ra một đôi tay giống như vậy tới đây, được rồi được rồi, tôi biết rồi, cứ như vậy." Về mặt của Tô Minh Duệ đen thui cúp điện thoại, sau đó quay đầu nhìn mọi người đang nhìn anh, khẽ thở dài nói: "Mọi người chờ thêm một chút nữa, do người đó trên đường tới đây xảy ra tai nạn xe cộ, tôi lại tìm một người khác tới đây, đợi thêm nửa tiếng nữa."

Nghe vậy, một đám người đã đợi một lúc lâu không hện mà cùng lộ ra chút mệt mỏi, chỉ do nể mặt Tô Minh Duệ nên mới không lên tiếng oán trách.

Nhưng Niếp Quân Hạo lại không có cố kỵ điều này, vốn nghe nói muốn chụp hình chung với một người phụ nữ xa lạ cũng đã khiến anh cực kỳ không vui rồi, đợi lâu như vậy lại còn bị cho leo cây nên càng không thể nhẫn tới cực điểm. Trên trán đã hiện lên chút tức giận, phải biết rằng lúc trước đều là người khác chờ anh, khi nào thì đến phiên một giáo chủ mà giáo như anh chờ người khác.

Đang định lên tiếng thì đã có một người trước anh một bước, mạnh mẽ đẩy người nào đó ra, đột nhiên chặn lời nói đến miệng của anh lại.

"Còn tìm cái gì, lãng phí thời gian lãng phí tinh lực, không phải chỉ là để lộ một bàn tay thôi sao, để cho cô ấy lên." Alie đẩy An Cẩn Du còn chưa tỉnh hồn lại do bất ngờ kinh sợ bên cạnh Niếp Quân Hạo ra, nụ cười trên mặt càng thêm sâu.

Mọi người ở đây cũng bị biến cố bất ngờ này làm sợ hết hồn, bao gồm Niếp Quân Hạo và An Cẩn Du tạm thời bị đẩy ra cứu tràng.

Tô Minh Duệ chỉ sững sờ trong chốc lát sau đó sắc mặt chợt trở nên khó coi: "Alie, cậu phải biết tôi rất kỳ vọng vào quảng cáo này, đây không phải là đang nói đùa. Hơn nữa rõ ràng cậu cũng biết bàn tay phù hợp với yêu cầu quảng cáo chiếc nhẫn này thật sự rất..."

Lời phản đối của Tô Minh Duệ ngừng lại chỉ vì Alie đã lập tức kéo tay An Cẩn Du tiến tới trước mặt Tô Minh Duệ, thậm chí còn đưa ra trước mặt mọi người.

Chỉ trong chớp mắt, tiếng bàn luận khe khẽ xung quanh đều biến mất, tất cả mọi người đều nhìn chăm chăm vào bàn tay trắng nõn thon dài đến khó tin của An Cẩn Du.

Bởi vì quanh năm đều làm việc trong văn phòng, sau khi tan ca về cũng đều trực tiếp trở về nhà, sinh hoạt hằng ngày của An Cẩn Du rất có quy luật cũng chỉ có hai điểm trên, cộng thêm da của An Cẩn Du vẫn luôn rất tốt, tự nhiên tay cũng thế, trắng nõn lại trơn bóng, móng tay trên những ngón tay thon dài được cắt tỉa vô cùng chỉnh tề, khiến người nhìn vô cùng thoải mái.

Đôi mắt Tô Minh Duệ trừng lớn, nhìn chăm chăm tay An Cẩn Du một lúc mới có chút khó tin cảm thán một câu: "Không ngờ cô mà cũng có một đôi tay

giống như đôi tay của một nhà nghệ thuật." .////ddlqd////

"Ách" Khóe miệng An Cẩn Du co rút, thật sự không rõ lời này của Tô Minh Duệ đến tột cùng là đang khen cô hay là tổn hại cô, chỉ đành phải áp ứng trả lời lại: "Lúc nhỏ tôi có học piano mấy năm."

"Piano, thì ra là như vậy." Về mặt Tô Minh Duệ như bưng bình, nhưng cũng vì vậy mà bỏ lỡ về mắt mác chột lóe nơi đáy mắt của An Cẩn Du khi nói lời này.

Nhưng mà anh ta không phát hiện, không có nghĩa là những người khác không phát hiện, ít nhất Niếp Quân Hạo vẫn chú ý An Cẩn Du chính là một trong số đó. Mặc dù chỉ trong nháy mắt nhưng anh lại thấy rõ ràng ngay lúc đó An Cẩn Du có chút thương cảm, trực giác nói cho anh biết, cái piano gì đó, tuyệt không đơn giản với cô như khi cô nói nhẹ nhàng như vậy.

"Tốt lắm, đã như vậy thì cô lên đi. Alie, kêu người ta trang điểm tay giúp cô ấy một chút." Tô Minh Duệ trầm mặc trong chốc lát rồi dứt khoát nói.

"Được rồi, người ta đã nói rồi, có khi nào ánh mắt của người ta nhìn sai đâu, hắc hắc, tiểu đáng yêu tới đây một chút, người ta tự mình trang điểm cho đôi tay nhỏ bé của cưng."

An Cẩn Du bị giọng nói của Alie kích thích run cả người, lúc này mới chột hồi hồn kêu lên một tiếng, lui về phía sau, khoát tay nói: "Đợi chút, loại chuyện như vậy sao tôi có thể làm được, tôi chỉ là một phụ tá nhỏ nhỏ chạy trước chạy sau, sao tôi có thể làm được chuyện như quay quảng cáo được, mọi người hãy tìm người khác đi."

"Người khác." Tô Minh Duệ bị An Cẩn Du thỉnh lĩnh sợ hãi kêu lên làm sợ hết hồn, sau khi lấy lại tinh thần thì lập tức nắm ngay lấy tay An Cẩn Du nói: "Tiểu Du, chúng ta không phải là bạn sao."

"Ách, cái này..." Bỗng nhiên rất muốn nói không phải.

Làm như nhìn thấu suy nghĩ trong lòng An Cẩn Du, Tô Minh Duệ căn bản không cho An Cẩn Du cơ hội phản bác đã lập tức ra tay trước để chiếm được lợi thế nói: "Vừa rồi em cũng đã gọi anh là anh Duệ, em nói chúng ta không tính là bạn bè thì anh cũng sẽ không đồng ý."

"..." Anh Duệ, anh còn có thể vô sỉ thêm chút nữa sao.

"Nếu đã là bạn bè rồi, hôm nay anh Duệ anh đây một người bạn gặp nạn, nói thế nào thì em cũng không thể khoanh tay đứng nhìn, mà nên cố hết sức vì anh Duệ anh ra chút sức lực nhỏ của em không phải sao."

"..." Tôi tôi tôi, nhưng lại không lời nào để phản bác. ///N.D///ddlqd/////

An Cẩn Du buồn bực trong chốc lát, vẫn còn hơi gầy gù nói: "Nhưng... nhưng em chưa làm cái này bao giờ."

Tô Minh Duệ thấy An Cẩn Du có chút dao động, hai mắt sáng lên, không ngừng cố gắng nói: "Không trải qua cái này cũng không sao cả, lại không để em diễn, em chỉ cần lộ đôi tay nhỏ bé ra mà thôi. Tiểu Du à, không phải anh Duệ làm khó em... em xem một đám người trong studio này của chúng ta, trừ em ra đều là đàn ông. Nếu không phải em, còn có thể... để một đám đàn ông diễn với vị kia nhà em sao."

"..." Đã nói vị kia không phải là của nhà cô rồi, thế nào mà nói một cái hai cái đều không nghe, An Cẩn Du đã vô lực châm chọc rồi.

Tô Minh Duệ vừa nói thế, An Cẩn Du mới phát hiện cả một đoàn êkip, từ nhiếp ảnh gia đến thợ trang điểm, thậm chí cả những trợ thủ đạo cụ sư bên cạnh, trừ cô ra, tất cả thuần một sắc đều là nam. Mẹ nó, đây là kỳ thị giới tính trần trụi sao.

Tô Minh Duệ làm như nhìn thấu được chút dấu vết rồi rầm đau trướng trong lòng An Cẩn Du, bình tĩnh nói: "Tiểu Du, cái này cũng không nên trách anh, muốn trách chỉ có thể trách đáng đáp vị kia nhà em quá tốt."

"Đây là cách nói gì vậy."

Tô Minh Duệ thở dài, bày ra bộ dáng sống không thể yếu nói: "Ai bảo bình thường vị kia nhà em lại xuất sắc như vậy, hơn nữa cứ đứng ở chỗ nào thì lại vô ý thức thả ra hormone nam tính, trừ kháng nguyên thể là em ra, anh tin chắc rằng không có bất kỳ người phụ nữ nào có thể chống cự lại anh ấy. Tiểu Du, em ngẫm lại xem, anh mà để nấy cô đó đi vào thì chắc chắn nấy cô đó sẽ lộ vẻ háo sắc chảy nước miếng nhìn vị kia nhà em cả ngày cho xem, lại kéo chậm tiến độ, anh sợ không thể quay được quảng cáo này."

"..." Lý do này thật sự là say lòng người giờ phút này An Cẩn Du chỉ muốn bạo một câu chửi bậy: con mẹ nó, vậy mà cũng được.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Ảnh Đế Mau Vào Trong Chén* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 65: Nhẫn Tình Nhân

Tô Minh Duệ thấy thời cơ gần như chín muồi thì tiến lên chụp vai An Cẩn Du như một trường bối, không dấu vết chặn An Cẩn Du không cho cô tiếp tục lui về phía sau, ý vị sâu xa nói: "Cho nên, tiểu Du, vì cứu vãn tổ chụp hình dương thịnh âm suy này thì tại anh cần em hy sinh vì nghĩa"

"..." An Cẩn Du 囧囧 trợn mắt nhìn chằm chằm bộ dạng kích động hùng hồn này của Tô Minh Duệ thì chỉ im lặng lườm anh.

Anh Duệ, dù em có ít đọc sách thì anh cũng không cần gạt em, vừa rồi lúc Alie đẩy em ra thì anh cũng không nói như vậy, vừa bắt đầu đã cực kỳ ghét bỏ em dù biết rõ em là người phụ nữ duy nhất ở nơi này.

Tô Minh Duệ không ngờ An Cẩn Du lại mềm không được cứng cũng không xong, anh cũng đã nói nhiều như vậy mà cô vẫn giữ bộ dáng bình tĩnh thà chết chứ không chịu khuất phục, hai mắt xoay chuyển một vòng rồi ho nhẹ một tiếng nói: "Được rồi, bây giờ là thời đại dân chủ, nếu em không muốn, anh cũng không thể cưỡng cầu. Như vậy đi, chúng ta dùng phương pháp cũ, bỏ phiếu biểu quyết, thiếu số phục tùng đa số. Tối đây tối đây, ai đồng ý tiểu Du thay thế vị quay quảng cáo tay cho chúng ta leo cây kia thì xin giờ tay."

Lời nói của Tô Minh Duệ còn chưa dứt, những người xem kịch vui sau lưng kia đã vô cùng phối hợp ‘soạt, soạt, soạt’ giơ tay lên, từ xa nhìn lại trường quay giống như mọc lên một rừng học sinh mới chỉ trong chớp mắt. Mà sở dĩ sẽ xuất hiện cảnh tượng như vậy cũng do ý tưởng của tất cả mọi người rất đơn giản.

Mọi người vây xem dù sao chỉ là chụp tay, lại không lộ mặt, chụp của người nào cũng là chụp, huống chi tay cô bé này cũng rất đẹp. Bọn họ đã vì bàn tay trước mà lãng phí không ít thời gian, nếu còn tìm thêm cái khác thì không biết lại phải đợi bao lâu. Còn không bằng để cho cô bé này chụp, sớm chụp xong một chút thì ai về nhà này tìm mẹ của mình.

Alie: tiểu đáng yêu vốn do anh ta đẩy lên, tự nhiên anh ta có một trăm hai mươi triệu trái tim hi vọng cô chụp. Thật ra thì từ lúc vừa chỉ điểm cho tiểu đáng yêu sửa sang lại kiểu tóc cho vị kia nhà cô, anh ta đã chú ý tới bàn tay của tiểu đáng yêu, hơn nữa trong nội tâm còn ảo tưởng tới trường hợp tiểu đáng yêu trao đổi nhân với vị kia nhà cô nhưng sao anh ta có thể nói cho người khác biết được điều này, gào thét rống...rống... //n.d//dd;lqd//

Về phần nhân vật Niếp Quân Hạo_Niếp đại giáo chủ sắp chụp chung với An Cẩn Du thì bày tỏ: dù sao theo ý tứ của những người này thì mặc kệ thế nào cũng sẽ tìm một người phụ nữ tới đây chụp chung cái đồ bỏ quảng cáo gì đó cho anh. Thay vì là một người phụ nữ xa lạ lộn xộn lung tung thì chẳng bằng để cho An Cẩn Du, ít ra thì anh nhìn thuận mắt, cũng sẽ không bài xích việc tiếp xúc với cô.

Kết quả là trong lúc mọi người theo đuổi tâm tư của mình, mặc dù dưới tình huống điểm xuất phát hoàn toàn bất đồng nhưng mục đích lại nhất trí đến lạ thường thì An Cẩn Du thành công bị bắt.

Dường như Tô Minh Duệ đã sớm lường trước được tình huống sẽ là như vậy nên cười giống như một con hồ ly ăn vụng, hả hê nói: "Anh cũng bỏ một phiếu, số phiếu đã sớm hơn phân nửa, cho nên thiếu số phục tùng đa số, tiểu Du, em phải nhận đi."

"..." Cô nên nói cái gì đây, đã nói là dân chủ không miễn cưỡng rồi, không bắt buộc vậy mà ý kiến của cô đâu, không cần chơi người ta như vậy a a a.

Cứ như vậy dưới sự ép buộc mua bán, An Cẩn Du không thể không bị buộc khuất phục dưới cường quyền, bị mọi người cứng rắn nhét vào phòng hóa trang của Alie.

Cả người sợ hãi nhìn Alie hai mắt sáng lên, thoa một đồng lớn đồ gì đó lên tay để cho cô xoa đều. Lúc xoa còn thỉnh thoảng nghe Alie không ngừng thất vọng lầm bầm: "Chắc chắc chắn, cũng chỉ có tay là quá không hoàn mỹ, nếu có thể trang điểm thêm một chút là tốt rồi, đến lúc đó hai người bọn em đi ra ngoài thì tuyệt đối sẽ là đôi kim đồng ngọc nữ khiến người ta hai mắt tỏa sáng. A a a, bỗng nhiên cảm thấy ngứa tay quá, hàng mẫu tốt nhất đang ở rõ ràng trước mặt mình mà mình chỉ có thể trở mặt nhìn cô ấy vẫn chỉ là bán thành phẩm mà không thể đụng, loại cảm giác này thật sự là quá giày vò a a a."

"..." An Cẩn Du hết ý kiến ngay tại chỗ, thật hoài nghi danh tiếng vị thợ trang điểm ngự dụng vang danh quốc tế này có phải do tốn một số tiền lớn mua được hay không.

Không đi thường thức giày vò vị đại soái ca nhân thần cộng phần đặt bên ngoài kia mà cứ không ngừng nhìn chằm chằm vào cô, còn kinh thần không thôi, thẩm mỹ như vậy thì thật sự không có vấn đề sao.

So với An Cẩn Du 囧 quần bách không lời và Alie thần bí lảm nhảm thì bên trong phòng hóa trang còn sót một người khác lại tỉnh táo khác thường, khi nghe được mấy thứ Alie lải nhải nói thảm thì từ từ mở đôi mắt đóng chặt của mình ra mà nhìn An Cẩn Du đang ngồi trên ghế vẫn không hay biết gì, đầy mắt xẹt qua tia sáng khó phát hiện.

Mấy phút sau, lúc An Cẩn Du đi từ trong phòng hóa trang ra, cô cảm thấy đôi tay đã theo cô hơn mấy chục năm này có chút không giống của chính cô, rõ ràng là vẫn còn ở trên người cô nhưng có hơi xa lạ.

Thấy An Cẩn Du ra ngoài, một đám nhân viên chụp ảnh đang nói chuyện phiếm giết thời gian lập tức lên tinh thần chào hỏi mọi người và bắt đầu làm việc. Mà lúc này nhân vật chính quan trọng sắp lên sân khấu lại ngồi một mình trong góc xoay xoay một cái vòng tròn nhỏ. ;;;;l;;q;;d;;

"Niếp Quân Hạo, anh đang làm gì đấy?" An Cẩn Du vừa ra khỏi phòng hóa trang không được mấy bước thì đã thấy cảnh tượng như vậy. Thoảng đến gần, vừa nhìn mới phát hiện vật Niếp Quân Hạo xoay trong tay đúng là sản phẩm mà bọn họ sắp quảng cáo, là chiếc nhẫn nam trong cặp nhẫn tình nhân kia.

An Cẩn Du vừa phát hiện điểm này thì trong nháy mắt chỉ cảm thấy cả người không tốt, đây chính là chiếc nhẫn mà nghe nói còn là sản phẩm nhẫn kim cương chủ chốt của một nhà quốc tế nổi danh, một chiếc vòng tròn nhỏ như vậy thôi thì cũng đã có giá trị ít nhất là bảy tám con số.

Bảy tám con số, là bảy tám con số đó, đây chính là con số trên trời mà An Cẩn Du sống nhiều năm như vậy cũng khó có thể tưởng tượng được, sống hai mươi mấy năm mà ngay cả năm con số cô cũng không thể cảm nóng được vài lần huống chi là con số trên trời nặng trịch như vậy, vô số tờ tiền xanh đỏ có cánh cứ bay tới bay lui trước mặt lại bị tên phá của không có chút hiểu biết nào cầm ở trên tay chơi đùa như một món đồ chơi, quả thật là không thể nhìn được.

Tiểu nhân trong lòng An Cẩn Du phát ra một tiếng thét chói tai thật dài, giữa lúc bản tính thần giữ của sắp bộc phát lại nghe Niếp Quân Hạo mở miệng trước một bước hỏi: "Cái vòng tròn này dùng để làm gì?"

"Ách" Tiếng quát mắng đã lên đến miệng của An Cẩn Du lập tức bị nghẹn ngay trong cổ họng. Một lúc sau mới giống như tìm lại được giọng nói mà nhỏ giọng trả lời: "Đeo ở trên ngón tay, giống như nhẫn ở thời các anh."

"Nhẫn". Niếp Quân Hạo nhủ mảy, thử đeo chiếc nhẫn nam vào ngón tay cái của mình lại phát hiện căn bản không thể đeo vào, chỉ đành phải lấy ra, thử đeo vào ngón tay khác, cho đến cuối cùng đeo vừa vào ngón áp út mới bỏ qua.

Niếp Quân Hạo đưa tay ra một chút, xa xa nhìn chiếc nhẫn phát sáng dưới ánh mặt trời rạng rỡ rồi lầm bầm nói: "Là một cái vòng tròn sáng choang rách nát, nơi nào có thể so với nhẫn được làm từ ngọc thạch, thật không hiểu nổi ý tưởng của những người ở đây."

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Ảnh Đế Mau Vào Trong Chén* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 66: Người Ngoài Cuộc Thì Tỉnh Táo, Người Trong Cuộc Thì U Mê

"..." An Cẩn Du nghe Niếp Quân Hạo nói nhỏ như vậy thì không khỏi ㄟ, đúng rồi, chiếc nhẫn kim cương giá trị này trong mắt Niếp Quân Hạo cũng chỉ là một cái vòng tròn nhỏ bình thường mà thôi, còn không bằng một cái nhẫn ngọc. Bất quá...

"Cái vòng tròn rách nát trong miệng anh được gọi là nhẫn, bằng bạc, chính là bạc trong số vàng bạc châu báu mà thời anh dùng để đúc bạc, sau này bạc khá hiếm nên cũng được xem như là một thứ rất quý. Tốt nhất là anh đừng có cầm nó chơi loạn, làm mất nó thì đoán chừng có bán hai chúng ta cũng không đền nổi đâu. Còn có, chính là..."

An Cẩn Du dùng một chút, lúng túng ho nhẹ một tiếng, hai mắt có chút tránh né nói: "Ở thời đại này, bình thường nhẫn được chia làm hai phần, một phần cho người nữ, một phần cho người nam, thường dùng cái này để làm tín vật xác định quan hệ tình nhân. Bởi vì khi một người tự tay đeo món đồ này lên tay của đối phương thì có ngụ ý là bắt nột đối phương. À, thì giống như tín vật đính ước ở thời các anh."

"Tín vật đính ước." Dù là Niếp Quân Hạo thì cũng bị kinh hãi khi nghe được lời giải thích này: "Tín vật đính ước ở thời đại của cô có thể tùy tiện trao đổi như vậy sao, thậm chí còn có thể tùy tiện giao cho một người đàn ông hay phụ nữ xa lạ."

Đột nhiên Niếp Quân Hạo cảm thấy anh bị người ta lừa, cũng bởi vì anh không biết quá nhiều về thế giới này, thế nhưng thiếu chút nữa bị người ta lừa đưa ra tín vật đính ước đầu tiên trong cuộc đời anh mà không hề biết, hơn nữa nếu như không phải bởi vì ngoài ý muốn thì phần tín vật đính ước này còn có khả năng sẽ rơi vào trong tay của một người phụ nữ xa lạ mà chính anh cũng chưa từng gặp qua lần nào, nghĩ đến khả năng này thì cả khuôn mặt Niếp Quân Hạo đều đen.

An Cẩn Du không ngờ Niếp Quân Hạo sẽ có phản ứng lớn như vậy, cô vội vàng cứu chữa nói: "Thật ra thì cũng không giống như anh nghĩ, đây cũng chỉ là thủ đoạn tiêu thụ mà thôi. Làm một cái ví dụ, trước khi trường bồi của các anh đưa tín vật đính ước ra thì cũng phải có tín vật đính ước trước. Nói như vậy thì vật này đều được mua từ chỗ của thương nhân, mà thương nhân vì thúc đẩy đồ đặc của họ bán được thì sẽ tìm những người giống chúng ta để quảng cáo."

"Ý của cô là bây giờ chúng ta làm tất cả mọi thứ cũng chỉ vì để cho người khác bán được mấy thứ này nhiều hơn." Sắc mặt Niếp Quân Hạo càng thêm khó coi, cả người cũng bị bao phủ trong một đám khí đen dày đặc.

"Có thể nói là như vậy, chúng ta giúp họ bán đồ, mà anh cũng có thể mượn vật này khai hóa sự nổi tiếng của anh, theo như nhu cầu mà thôi, ở địa phương nào cũng vậy, cho nên anh cũng không cần thiết phải khổ cừ đại hận như vậy. Còn tôi thì..." Bỗng nhiên An Cẩn Du như nhớ ra điều gì đó, vội vàng sợ hãi hô to một tiếng, "Ai nha." //nd/////

"Làm sao vậy." Lừa giận trong lòng Niếp Quân Hạo bị An Cẩn Du bắt ngờ sợ hãi hô to mà bị dọa không còn, lộ vẻ lo lắng hỏi.

Nào đoán được vào lúc này An Cẩn Du lại nói một câu: "Đột nhiên tôi bị bắt lên sân khấu thay cho tay cô người nẫu kia, theo lý thuyết thì tôi cũng có thể lấy được một phần thù lao trong cái quảng cáo này mới đúng. Không được, tôi phải đi nói rõ với anh Duệ trước mới được. Không nói rõ ràng trước, đến lúc đó anh ta lại tính vào tiền phụ cấp vật và của tôi thì làm thế nào."

Vừa dứt lời, An Cẩn Du thật giống như bị đại họa giáng xuống đầu, nhìn cũng không nhìn Niếp Quân Hạo một cái đã xông thẳng đến chỗ Tô Minh Duệ đang nói chuyện với người điều chỉnh ánh sáng ở cách đó không xa, lưu lại một mình Niếp Quân Hạo đối mặt với chiếc nhẫn còn đang đeo trên ngón vô

đánh của anh, sắc mặt càng đen hơn.

Niép Quân Hạo trầm mặc một lúc lâu nhưng anh vẫn cứ nhìn chăm chăm vào chiếc nhẫn kim cương sáng choang kia, hận không thể nấu nó ngay tại chỗ.

Nhưng theo thời gian từng chút từng chút trôi qua, tức giận và sát khí trong mắt Niép Quân Hạo từ từ tiêu tán, cuối cùng biến thành những cảm xúc phức tạp khó hiểu. Anh quay đầu liếc mắt nhìn An Cần Du đang kích động khoa tay múa chân với Tô Minh Duệ cách đó không xa, khẽ ho nhẹ một tiếng, len lén tháo chiếc nhẫn trên tay ra giữ trong lòng bàn tay.

"Chuẩn bị xong, có thể chụp ảnh rồi. Người đâu, đều tới đây đi." Rốt cuộc thì người trong tổ chụp ảnh cũng bố trí xong vị trí của các máy chụp hình, họ cao giọng hô to một tiếng để hấp dẫn sự chú ý của mọi người.

Vì muốn chụp ra một khung cảnh nghệ thuật đẹp hơn cho quảng cáo mà nhóm nhiếp ảnh gia còn cố ý chọn địa điểm chụp ở một bờ biển trống trải mà yên tĩnh. Trên đỉnh đầu, ánh mặt trời chói mắt, từng đám mây trắng, đối diện là biển rộng mang theo vị mặn nhè nhẹ, màu nước xanh lam đón gió vỗ từng đợt từng đợt vào bờ biển, bên cạnh đó cũng giúp cọ rửa bãi cát mịn càng thêm sạch sẽ. Nhìn từ xa, nơi biển rộng xa xôi kia, màu xanh lam của mặt biển và bầu trời hòa vào cùng một khối, trời nước một màu, đẹp không sao tả xiết.

Lúc An Cần Du nghe tiếng gọi thì cô vẫn đang nói với Tô Minh Duệ về chuyện thù lao, trên khuôn mặt nhỏ nhắn còn đang theo gọng kính đen vừa dày vừa nặng cũng vì Tô Minh Duệ cam kết thù lao mà vui mừng tỏa sáng.

Chợt nghe được tiếng gọi, An Cần Du sững sốt một chút sau đó vội cười xin lỗi Tô Minh Duệ rồi xoay người chạy trở về.

Nhưng Tô Minh Duệ lại như nhớ ra điều gì, khẽ gọi lại: "Chờ một chút."

"Hả, sao vậy anh Duệ?" An Cần Du ngừng bước quay đầu nhìn Tô Minh Duệ đầy nghi hoặc.

Tô Minh Duệ chạy chậm lên mấy bước đuổi theo An Cần Du, như có ý nhìn đôi mắt to trên mặt cô rồi nhỏ giọng hỏi: "Tiểu Du, em bị cận rất nặng à?"

An Cần Du sững sốt một chút mới hiểu được thật ra lời này của Tô Minh Duệ là đang hỏi mắt kính trên mũi cô, vội cười cười nói: "À, không có, cái này là đeo chơi thôi, em không có bị cận thị."

"Như vậy à." Hai mắt Tô Minh Duệ sáng lên, bất ngờ đưa tay lấy gọng kính đen che hơn nửa gương mặt của An Cần Du xuống, sau khi nhìn rõ đôi mắt hạnh xinh đẹp dưới gọng kính thì đáy mắt xẹt qua chút kinh ngạc, trên mặt lại cố làm ra vẻ thoải mái nói: "Như vậy thì thuận mắt hơn."

"..."

An Cần Du sờ sờ sống mũi bất ngờ trở nên trống rỗng của cô, có chút không quen, cặp mắt kính này vốn khi mới vào công ty đã đeo, vì nghe quá nhiều về quy tắc ngầm của công ty nên tùy tiện lấy ra dùng để "phòng thân", mang lâu cũng thành thói quen, dù sao cũng không có độ, đeo lên cũng không ảnh hưởng đến công việc hằng ngày, bây giờ đột nhiên lấy xuống thì đúng là có chút không quen. Chỉ là, vừa rồi không phải nói chỉ chụp tay thôi sao, quan tâm mặt nhìn có thuận mắt hay không để làm gì, quả nhiên ý tưởng của những quái nhân làng giải trí đều khiến người ta khó hiểu.

"Anh Duệ, nếu không còn gì nữa thì em đi trước, bên kia đang thúc giục rồi."

"Còn có một việc." Tô Minh Duệ khẽ sát vào tai An Cần Du mà nhỏ giọng dặn dò, "Chắc đây cũng là lần đầu tiên Niép Quân Hạo chụp loại quảng cáo này, nếu có thể, em tận lực hướng dẫn cậu ta một chút, để cậu ta sớm nhập vai."

Nghe vậy thì khước miệng An Cần Du không tự chủ căng ra, cái gì gọi là lần đầu tiên cậu ta quay quảng cáo, tự cô hướng dẫn tên Niép Quân Hạo kia quay quảng cáo lần đầu cho tốt, chẳng lẽ chính cô thì không phải sao, anh Duệ, có phải anh quá coi trọng em hay không.

Chỉ là tính táo, suy nghĩ kỹ một chút thì cũng đúng, dù gì thì cô cũng là người hiện đại, cũng đã thấy qua loại chuyện quay quảng cáo như vậy nhưng Niép Quân Hạo là cổ nhân, chỉ nhìn phản ứng khi anh biết được sự thật về chiếc nhẫn cũng đủ biết, ách, không phải anh Duệ đã nhìn ra cái gì đi.

Ôm một bụng đầy nghi hoặc, trong lòng An Cần Du có chút không chắc gặt đầu một cái rồi chợt dạ xoay người chủ động đi tới kéo Niép Quân Hạo chạy tới chỗ chụp hình.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Anh Để Mau Vào Trong Chén* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 67: Cảm Giác Yêu

Tô Minh Duệ nói như vậy, nhưng An Cần Du cũng không có ý định đi hướng dẫn Niép Quân Hạo làm gì. (Tiểu thuyết hay nhất là có phần thể nghiệm) Theo sự chỉ đạo của nhiếp ảnh gia, An Cần Du nắm chặt tay Niép Quân Hạo chạy trên bờ cát, trong đầu chỉ đơn thuần nghĩ tới thù lao Tô Minh Duệ cam kết cho mình, tâm tình rất tốt. Khuôn mặt nhỏ nhắn bị giấu đi bởi chiếc kính gọng đen không tự chủ nở nụ cười còn sáng lạn hơn so với ánh mặt trời trên đầu.

Niep Quân Hạo nhìn nụ cười trong sáng trên mặt An Cẩn Du, trong lòng không hiểu sao khẽ động, lại không tự chủ mà bị An Cẩn Du ảnh hưởng. Trên khuôn mặt vốn có chút lạnh lẽo bởi vì chuyện chiếc nhẫn, cũng dần hiện lên một chút ý cười thần nhiên. Giờ phút này có thể Niep Quân Hạo căn bản không biết, ánh mắt nhìn về An Cẩn Du của anh có bao nhiêu cung chiêu cùng dung túng.

Alle thu tất cả những chuyện này vào mắt, đáy mắt rõ ràng ánh sáng bất quá (bà tám, nhiều chuyện), giây lát sau, anh ta mới nén sự hưng phấn lại, giả vờ giận mà bật cười một tiếng: "Như vậy còn nói không có quan hệ đặc biệt gì, ai tin chứ!"

Có lẽ là bởi vì người chụp quảng cáo này cùng Niep Quân Hạo đúng lúc là An Cẩn Du mà không phải người khác, những tấm hình đầu tiên này được chụp thuận lợi khác thường.

Nhiếp ảnh gia chụp không ít ảnh bàn tay mang nhẫn của hai người đan vào nhau, thậm chí còn chụp hình đặc tả và quay video về hành động của đầu ngón tay. Sau khi chụp xong, nhiếp ảnh gia xem lại từng cảnh mà hai bàn tay đan vào nhau từ video, trong mắt cũng toát ra nụ cười tán thưởng. Nhưng lần đầu quay quảng cáo của hai người cũng không thể tiến hành thuận buồm xuôi gió như vậy đến khi kết thúc.

Sau khi nhiếp ảnh gia chụp xong những bức ảnh đặc tả chiếc nhẫn nhỏ kia, cuối cùng tập trung vào tấm ảnh cần làm nổi bật chiếc nhẫn cùng với nhân vật nam chính là Niep Quân Hạo thì hai nhân vật chính rốt cuộc lại gặp phải phiền toái không nhỏ. d;đ~l_q+đ

"Thâm tình một chút, thâm tình hơn một chút. Thâm tình, có hiểu hay không?! Hiện tại cậu đang đối mặt với đối tượng mà cậu sắp cầu hôn, người cậu yêu thích nhất, cầu xin cậu đừng có trưng ra vẻ mặt khổ đại cừu thâm (đau khổ, thù hận sâu sắc), giống như người khác giết chết cả nhà cậu có được hay không?" Phải chụp lại vô số lần, bởi vì Niep Quân Hạo không phối hợp mà khiến hình ảnh càng ngày càng vắn vẹo, nhiếp ảnh gia vẫn cố nén tức giận rồi cuối cùng cũng bị ức chế đẩy bụng lừa giận, đứng dậy hướng thẳng về Niep Quân Hạo một trận.

Sắc mặt Niep Quân Hạo trầm xuống, đang muốn phát giận lại bị An Cẩn Du nắm tay trước một bước, ngăn ở trước mặt của anh, nói xin lỗi với vị nhiếp ảnh gia kia: "Đây là lần đầu tiên anh ấy quay quảng cáo, hơn nữa trước kia cũng chưa từng trải qua việc yêu đương, cho nên muốn anh ấy lập tức đạt được yêu cầu của ngài thì có chút khó khăn".

Nhiếp ảnh gia nghe vậy, ánh mắt lập tức quét qua người của hai người An Cẩn Du một vòng, về mặt một bộ "Tôi ít đọc sách, nhưng cô không cần gạt tôi, các người không phải là một đôi sao? Còn nói chưa từng yêu, lừa gạt ai đó?"

Chỉ là, vị nhiếp ảnh gia này cũng coi là người hoạt động lâu trong nghề, tự nhiên biết vấn đề tình cảm của mình tình là một điều cấm kỵ không thể tùy tiện nói lung tung, liền ho nhẹ một tiếng, nói sang chuyện khác: "Trước không nói tới vấn đề tình cảm, vừa rồi bảo cậu ta quỳ một chân trên đất, sao nói lâu như vậy mà cậu ta vẫn đứng thẳng như đầu gỗ!"

An Cẩn Du ngăn ra, hiển nhiên cũng phát hiện điểm này, đưa tay kéo Niep Quân Hạo đang bày ra vẻ mặt đen xì tới gần, thấp giọng hỏi: "Niep Quân Hạo, anh làm sao?"

Niep Quân Hạo thấy An Cẩn Du không giúp mình, còn theo lời của nhiếp ảnh gia kia mà chất vấn mình, sắc mặt càng trở nên khó coi: "Dưới đầu gối đàn ông là vàng, bọn họ thế nhưng lại bắt ta quỳ xuống. Bồn Giáo Chủ lạy trời quỳ đất quỳ phụ mẫu, sao có thể quỳ trước người khác!"

"..." Ấc! Quả nhiên văn hóa xưa nay rất khác biệt, sự khác biệt giữa trăm ngàn năm không phải dễ dàng có thể lấp đầy như vậy. A a a, sao cô lại quên điểm này chứ!? An Cẩn Du thậm chí không nhìn, che mặt không dám nhìn thẳng.

Một hồi lâu, vừa hít sâu một hơi, đứt gân não phun ra một câu: "Khi ở cổ đại anh có thể chỉ cần lạy trời quỳ đất lạy cha mẹ, nhưng ở đây anh nhất định phải quỳ nhiều thêm một người, bà xã anh." An Cẩn Du vừa nói ra lời này, không chỉ Niep Quân Hạo ngây ngẩn cả người, chính An Cẩn Du cũng ngây ra. Một khắc khi cô bật thốt ra lời nói kia, cô liền nhớ ra, người mà Niep Quân Hạo phải quỳ hình như là cô...

A a a, tại sao cô có thể nói ra lời nói không biết liêm sỉ như vậy! Đây không phải gián tiếp thừa nhận mình là vợ người ta sao?! Lỡ miệng lỡ miệng, đây mới thật là lỡ miệng nha!

An Cẩn Du nhìn về mặt ngạc nhiên đến cực điểm của Niep Quân Hạo, hận không thể đào hố tại chỗ, chôn những lời kinh người cô vừa nói xuống đó. Tại sao cô có thể phạm phải sai lầm thấp kém đến vậy, nhất định là gần đây quá gần gũi với người này, trí thông minh đều giảm xuống.

"Thịch thịch thịch thịch thịch..." Lời nói của An Cẩn Du thành công khuấy loạn hai trái tim nhỏ non trẻ không có một chút kinh nghiệm gì về tình yêu.

Trong khoảng thời gian ngắn, những người bên cạnh giống như không còn tồn tại, hai người chỉ có thể nghe thấy trái tim của mình mất khống chế mà nhảy lên, đập vào xương sườn ở phía trên khiến trong người có chút đau đau.

Đang lúc giữa hai người lâm vào cục diện lúng túng khiến người ta không biết làm sao, một giọng nói quen thuộc chọt chen vào, phá vỡ sự trầm mặc vây quanh hai người.

"Tôi nói, hai người thì thầm cái gì vậy?" Tô Minh Duệ vừa nhận một cuộc điện thoại nên phải rời đi, vừa mới trở lại đã thấy công việc đã ngừng lại, nghi ngờ một chút, hỏi thăm nhiếp ảnh gia mới biết việc chụp một tấm hình cuối cùng không thuận lợi, liền để nhiếp ảnh gia nghỉ ngơi trước một lúc, mình đi tìm người.

Vốn còn lo lắng hai người mơ màng như mới tỉnh mộng, lúc này mới phát hiện ra hai người vừa mới vui vẻ nói chuyện, còn dựa sát vào nhau, sau lại cuống quýt lui về phía sau hai bước, kéo giãn khoảng cách. Nào có thể đoán được, cử động này rơi vào trong mắt Tô Minh Duệ, căn bản là giấu đầu hở đuôi.

Đáy mắt Tô Minh Duệ ánh lên ý cười, giễu giễu nói: "Nghe nói vừa có người giải thích với nhiếp ảnh gia, nói vị kia nhà cô ấy chưa từng yêu, vậy hai người đây là...?"

"Anh Duệ, bọn em thật sự không phải như anh nghĩ, vừa nãy chẳng qua là..." An Cẩn Du nghe vậy càng trở nên luống cuống tay chân, muốn giải thích nhưng lại cảm thấy ngôn ngữ quá nghèo nàn. D'Đ/L*Q%Đ

"Được rồi được rồi, không đùa với hai người, em nói không phải thì không phải thôi. Chỉ là, anh hi vọng hai người nhớ, hiện tại chúng ta đang làm việc. Anh mặc kệ các em có phải là người yêu thật hay không, có phải thật sự vậy không có kinh nghiệm yêu hay không, nếu hai người nhận công việc này thì phải nghiêm túc phụ trách, ra về trong lòng hai có... cảm giác yêu."

"Cảm giác yêu?" Niếp Quân Hạo ngần ngừ lặp lại.

Lông mày Tô Minh Duệ nhăn lại thành một ngọn núi nhỏ, trầm nghĩ, chẳng lẽ hai người này thật sự như bọn họ từng nói, không phải là loại quan hệ kia? Tiêu tử này rõ ràng rất để ý nha đầu kia, mà thái độ của nha đầu đối với tiêu tử kia cũng quá...

Chẳng lẽ hai người này thật sự là chim non, ngay cả việc thái độ đối đãi với đối phương hoàn toàn khác biệt so với người khác cũng không phát hiện? Tô Minh Duệ càng nghĩ càng thấy đúng là có chuyện như vậy, ánh mắt nhìn về phía hai người cũng không khỏi dính vào mấy phần xấu bụng hài hước.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Anh Để Mau Vào Trong Chén* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 68: Tim Đập Rộn Lên

"Cái gọi là cảm giác yêu chính là, ừm..." Tô Minh Duệ dừng một chút, ho khan hai tiếng nhìn về phía hai người nói: "Cậu có cảm giác như vậy không? Chính là khi nhìn thấy một người, hoặc là bởi vì một câu nói, một động tác, thậm chí chỉ là một nụ cười của người đó, trái tim vốn rất bình tĩnh, bất thành linh lại không ngừng đập thình thịch, sau đó còn có thể thường xuyên vì người đó mà làm ra làm ra một vài hành động mà bình thường mình không thể làm, nhượng bộ, nhân nhượng, bao dung, thậm chí còn phóng túng..."

Tô Minh Duệ nhìn về mặt của hai người trước mặt càng ngày càng trở nên vì diệu bởi vì từng câu từng chữ mình nói ra, nhất là khi chứng kiến hai người này sau khi nghe xong lời của mình thì liền trầm tư chốc lát, thế nhưng không hèn mà cũng bắt đầu dùng khóe mắt liếc trộm đối phương, gần như suýt chút nữa thì không khống chế được mà bật cười.

Hai người này nhìn thật cơ trí, nhưng trên mặt tình cảm cũng vẫn làm hai tên gốc làm người ta lo lắng nha. Nhìn bộ dạng cẩn thận ngu ngốc của hai người, cõi đời này vẫn còn có những đứa bé thuần khiết như vậy, làm cho anh ta có chút không đành lòng nha.

Trong lòng Tô Minh Duệ cười trộm đủ rồi, khó khăn lắm mới ngừng ý cười trên khóe môi. Cũng được, về sau đều là người mình, sẽ để cho mình diễn vai anh trai tri kỷ một lần, giúp hai con ngỗng gốc ghéech này một tay thôi.

Tô Minh Duệ nghĩ như vậy, ho nhẹ một tiếng, ra về đạo mạo nói: "Hai người thật sự không hiểu loại cảm giác này sao? Vậy được rồi, anh liền gắng gượng giúp các em biểu diễn một lần là được."

"Biểu diễn?" Hai người ngớ ngẩn, đồng thời quay đầu nhìn về phía Tô Minh Duệ, lại thấy Tô Minh Duệ chợt kéo tay An Cẩn Du qua, cứ như vậy mà kéo người tới bên cạnh mình.

Hai người căn bản không nghĩ tới Tô Minh Duệ lại đột nhiên ra tay, đều sửng sờ. An Cẩn Du nhất thời không thể bắt bẻ, chỉ kém điểm bị kéo đến trực tiếp ngã vào trong ngực đối phương.

Thật vất vả mới ổn định thân hình, lại phát hiện giờ phút này mặt của cô cùng mặt của Tô Minh Duệ cách nhau chỉ có mấy centimet. Không đợi cô kịp hồi phục lại tinh thần từ trong kinh ngạc, đã thấy khóe môi Tô Minh Duệ nhếch lên, từ từ cúi đầu xuống, hẳn là chuẩn bị...

Die°nda€n3quyđ0n

"..." Trong đầu An Cẩn Du một mảnh trống rỗng, có cái gì đó lập tức nổ tung. Nhìn khuôn mặt ngày càng đến gần của Tô Minh Duệ, mặt liền biến sắc, gần như là bản năng mà muốn đưa tay đẩy người ra.

Vậy mà, không đợi An Cẩn Du chủ động ra tay đẩy người ra, đã có một người hồi phục lại tinh thần từ trong kinh ngạc lúc ban đầu, mặt đen thui, cực kỳ tức giận tiến lên, trực tiếp xóc cổ áo của Tô Minh Duệ lên, kéo người kéo ra phía sau.

Phịch một tiếng trầm đục, An Cẩn Du chỉ cảm thấy một cái bóng đen thoáng qua trước mắt. Một giây kế tiếp, khuôn mặt chỉ cách mình mấy centimet liền nhanh chóng ngã phía sau, bay ra ngoài.

Thần trí đang trở về, trước mặt cô đã xuất hiện một bóng dáng quen thuộc đưa lưng về phía cô.

"Tên khốn kiếp này, rốt cuộc nhà ngươi muốn làm gì?" Niếp Quân Hạo ngăn ở trước mặt của An Cẩn Du, sắc mặt khó coi chưa từng có, cặp mắt phượng xinh đẹp kia khẽ nhếch lên rồi nheo lại, mang theo lạnh lùng cùng sát ý trước nay chưa từng có. Nếu không phải vẫn còn tồn tại mấy phần lý trí, biết ở chỗ này không thể tùy tiện giết người, chỉ sợ một giây kia Tô Minh Duệ đã đầu thân hai nơi rồi.

Tô Minh Duệ ngã nhào trên đất hỗn nhiên không biết mình vừa mới đi dạo cõi chết một lượt. Vừa một rồi, cái mộng mạnh mẽ tiếp đất, đau đến nỗi anh ta suýt nữa kêu toáng lên. Cũng may bọn họ đang ở trên bờ cát, hạt cát tương đối mềm, nếu ở trên sàn nhà bền chắc, chắc bàn tọa (*) của anh ta đã sớm nát luôn rồi. D#Đ+L!Q@Đ

(*) Bàn tọa: cái mộng =)) Minh đề Hán Việt cho lịch sự:))

Đứng một chỗ xoa cái mộng đau trong chốc lát, đáy lòng Tô Minh Duệ âm thầm khề nguyên rủa một tiếng. Đầu năm nay người tốt thật là khó làm, không cần thận một chút, tiếp theo liền gặp phải tai bay vạ gió.

Nghĩ như vậy, Tô Minh Duệ tức giận tròn mắt tức giận quan sát bốn phía của Niếp Quân Hạo một lượt, sau đó trực tiếp lướt qua anh, nhìn về hướng An Cẩn Du đang ở sau lưng anh, nói: "Cảm giác gì?"

"Hả?" Cái gì mà cảm giác gì? An Cẩn Du chưa hết chấn kinh nghiêng đầu nhìn.

"Anh hỏi em, vừa nãy, khi anh muốn hôn em, em có cảm giác gì?"

Niếp Quân Hạo ngăn ở trước người An Cẩn Du nghe vậy, sắc mặt trầm xuống, ánh mắt nhìn về phía Tô Minh Duệ càng trở nên bất thiện. Nếu như ánh mắt thật sự có thể giết chết người, chỉ sợ Tô Minh Duệ sớm đã chết trăm ngàn lần rồi.

Trong lòng An Cẩn Du giật mình, hồi tưởng lại chuyện vừa xảy ra, sắc mặt trắng nhợt nói: "Anh Duệ, anh vừa rồi là đang nói đùa sao?"

Tô Minh Duệ liếc cô một cái, nói: "Đương nhiên là đùa giỡn. Anh chỉ là muốn cho các em cảm nhận một chút xem cái gì gọi là tìm đập rộn lên mà thôi, vừa rồi Tiểu Du em cũng chưa từng có một chút xú cảm giác vui mừng đến tìm đập rộn lên nào."

"Quả thật có chút tìm đập rộn lên, chỉ là không có vui mừng, trái lại còn rất kinh sợ."

Khóe miệng Tô Minh Duệ rụt rụt, 囁囁 có hồn nói: "Tiểu Du, em đây quả nhiên là ghét bỏ anh Duệ sao?"

An Cẩn Du yên lặng ngẩng đầu nhìn trời, giống như cam chịu.

Tô Minh Duệ: "..."

Nội tâm Tô Minh Duệ yên lặng rơi lệ trong chốc lát, gian nan thu thập trái tim thủy tinh đã vỡ nát dưới đất, nhỏ giọng nói: "Vậy anh đổi lại cách nói, nếu người vừa đối làm chuyện đó với em chính là Quân Hạo thì sao?"

Niếp Quân Hạo cùng An Cẩn Du đều sững sờ vì nghe được lời này của Tô Minh Duệ, cũng không kịp tức giận, thậm chí còn bất đắc dĩ. Kinh ngạc ngắn ngủi đi qua, sắc mặt của hai người không hèn mà cùng đỏ lên, trong đầu gần như là đồng thời toát ra một câu: nếu như người vừa làm loại chuyện đó với nha đầu chính là Niếp Quân Hạo anh?

"Thích thích thích..." Nhịp tim hỗn loạn trước đây không lâu lại một lần nữa xuất hiện, nhịp đập vô cùng của trái tim đụng chạm tới bộ ngực khiến cho hai người có cảm giác gần như không thể được ý muốn đưa tay giữ lấy lồng ngực của mình, khác nhịp tim không chịu khống chế.

"Thế nào? Có cảm thấy có chỗ nào không giống hay không?" Vào lúc hai người đang trầm mặc, sắp dao động vì lời nói của Tô Minh Duệ, câu nói chen vào của anh ta đã thành công khiến hai người đang mất hồn thức tỉnh lần nữa.

An Cẩn Du thẹn quá hoá giận nói: "Có thể có cái gì không giống, còn không giống chỗ nào? Quả nhiên là đàn ông, không có cái gì tốt cả, chỉ thích chiếm tiện nghi người khác, hừ!"

Dứt lời, cô tròn mắt nhìn Niếp Quân Hạo bên cạnh cùng Tô Minh Duệ một cái, lộ ra vẻ nữ tính hiếm thấy, chính là xoay người chạy đi.

"Hắc hắc hắc, Tiểu Du xấu hổ." Tô Minh Duệ đứng lên từ trên mặt đất, vỗ vỗ bụi đất trên người, rất là nhiều chuyện đi tới đụng đụng vào người Niếp Quân Hạo nói: "Người anh em, còn chưa đuổi theo?"

Nào có thể đoán được lại được đáp lại về mặt lạnh lùng, kiêu ngạo giống như đang không vui: "Tôi có đuổi hay không mắc mớ gì tới anh xen vào việc của người khác." Nói xong, cũng không quản Tô Minh Duệ phản ứng ra sao, xoay người đuổi theo hướng An Cẩn Du vừa rồi đi.

"..."

Lưu lại một mình Tô Minh Duệ đứng bên bờ biển, gió biển thổi tung, nhìn chằm chằm một đầu tóc tai vốn vô cùng tiêu sái đã trở nên rối bời, vô cùng thê lương ngira mặt lên trời thở dài: M* k***, đầu năm nay thật con mẹ nó tốt bụng cũng bị sét đánh nha nha nha... Về sau mình tuyệt đối sẽ không làm loại chuyện phí sức lại chẳng có kết quả tốt này nữa QAQ

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Anh Để Mau Vào Trong Chén* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 69: Quỳ Xuống Đất Cầu Hôn

Editor: Trịnh Phuong

"Được rồi được rồi, các bộ phận chuẩn bị vào vị trí, nắm chặt thời gian một lần nữa, trời đã sắp tối, đợi đến lúc tối đen như mực thì còn thấy cái gì." Nhiếp ảnh gia liếc mắt nhìn mặt trời đã bắt đầu lặn về tây ở phía đối diện, nhú nhú mây, lớn tiếng hô.

Nguy, nếu đến buổi tối ngày hôm nay bọn họ vẫn không thể chụp xong một tấm hình cuối cùng này, cũng chỉ có thể để tới ngày mai tiếp tục làm.

Mọi người đương nhiên hiểu ẩn ý trong lời nói của nhiếp ảnh gia, quay đầu nhìn về phía hai người Niếp Quân Hạo, trong nháy mắt, ánh mắt trở nên nóng bỏng hơn. Điều nói con người là động vật lười biếng, có thể làm một lần liền qua chuyện, tự nhiên không thích giãy vò tới lui, mà bây giờ, người có thể quyết định xem bọn họ có bị giãy vò hay không chính là hai nhân vật chủ chốt ở phía đối diện.

"Hai người không cần lo lắng, hồi tưởng một chút tới những lời tôi vừa nói những, tận lực diễn có tình cảm một chút, biểu hiện hết cảm xúc yêu thương, động lòng của hai người ra." Tô Minh Duệ nghe nhiếp ảnh gia cách đó không xa hô to, gật đầu một cái, vẫn có chút không yên lòng dặn dò.

Niếp Quân Hạo cùng An Cẩn Du đồng thời ngẩn ra, khuôn mặt nhỏ nhắn của An Cẩn Du ửng đỏ, trong lòng âm thầm nói, sao trước kia cô lại không nhìn ra Tô Minh Duệ này không chỉ nhiều chuyện, mà còn thích lái nhai như bà già vậy chứ!

Niếp Quân Hạo cũng hiếm khi không lộ ra vẻ bất mãn, thậm chí quá giận, chỉ chậm rãi quay đầu nhìn về phía An Cẩn Du, trong hai tròng mắt tĩnh mịch như biển, làm người ta khó có thể nhìn ra được suy nghĩ thật sự trong nội tâm của anh vào giờ phút này. DߝLߝQ@Đ

Một hồi lâu, Niếp Quân Hạo giống như nghĩ thông suốt cái gì đó, trong hai tròng mắt thâm thúy nhanh chóng xẹt qua một tia sáng rực rỡ, giống như một ngôi sao băng vụt qua chân trời trong đêm tối.

Thì ra là vậy! Thì ra trong anh vậy mà lại tồn tại cảm giác như thế đối với nha đầu này. Lúc trước anh thế nhưng không hề biết. Nếu không phải Tô Minh Duệ chỉ dẫn, sợ rằng chính mình còn phải mơ hồ một thời gian thật dài mới phát hiện, thì ra là anh đối đãi khác biệt với nha đầu này như vậy.

Cẩn thận hồi tưởng, từ lúc anh không hiểu sao rơi đến thế giới này, đều là nha đầu này vẫn luôn ở bên anh.

Mặc dù nha đầu này luôn chọc giận bản thân, luôn bày ra sắc mặt không tốt đối với mình, còn nhiều lần thô bạo đuổi mình ra khỏi cửa, dùng con chó ngu xuẩn trong nhà uy hiếp anh, tính toán anh. Nếu người bình thường dám đối xử với anh như vậy, anh đã sớm chặt người nọ làm trăm mảnh rồi, nào giống với người ở trước mắt này.

Lại nói, đã bị đuổi ra khỏi cửa hai lần, tuy nói anh vẫn chưa quen với cuộc sống nơi đây, nhưng anh đường đường là một Giáo chủ mà giáo cũng bị đối đãi như vậy, mặc dù đàn ông tốt không chấp nhất với phụ nữ, không xuống tay đối phó nha đầu kia, cũng tội gì phải nhiều lý lập đi lập lại việc chạy về tìm nha đầu kia.

Nhưng lúc đó chính anh lại căn bản chưa từng muốn rời khỏi nha đầu kia. Thay vì ý nghĩ cả đời không qua lại với nhau, ngược lại anh một lòng chỉ nghĩ tới việc làm thế nào để trở về tìm người, sau đó khiến cô không dám đối xử với mình như vậy nữa. Hôm nay nghĩ tới...

Ngay sau đó, Niếp Quân Hạo lại nghĩ tới sự rung động thường xuyên xuất hiện trước đây không lâu. Thấy dáng vẻ mệt mỏi của An Cẩn Du, anh sẽ lo lắng, khi thấy trên mặt An Cẩn Du thoáng hiện sự tịch mịch, anh sẽ không thể khống chế mà đau lòng lo âu, lúc nghe thấy An Cẩn Du nói vài lời mập mờ không rõ, một lần tình cờ đụng chạm với đối phương, anh sẽ sinh ra một loại tâm tình xa lạ chưa từng có. Còn khi này, vừa nhìn thấy Tô Minh Duệ muốn hôn An Cẩn Du, đầu của anh giống như bị cái gì đánh vào, đầu óc luôn luôn duy trì sự tỉnh táo tuyệt đối chợt mơ màng, lúc phản ứng lại, thân thể đã đi trước một bước, thuận theo trái tim của mình, giận không thể nén chấn trước mặt của An Cẩn Du. d+đ?l=q#đ

Tất cả những chuyện đó, không khỏi tỏ rõ, miêu tả sinh động một đáp án.

Niếp Quân Hạo cũng không phải ngốc, ngược lại anh rất thông minh. Chỉ là, dù thế nào anh cũng không nghĩ tới mình sẽ thích một người ở một nơi như vậy, trong một thời đại như thế mà thôi.

Anh vẫn cho là, kể từ sau khi biết những chuyện mà cha mẹ của anh đã trải qua, anh sẽ không thể thích bất cứ ai, mà khoảng thời gian đó anh quả thật không gặp được người nào có thể làm cho anh chấn chỉnh động lòng.

Die(nd@n3quýd0n

Trong lòng Niếp Quân Hạo có phần rối rắm trừ trừ một hồi lâu, cuối cùng không thể không thỏa hiệp, thừa nhận chính mình là một thằng tới nay thật ra thì như có cảm giác, lại bản năng tránh chân tướng, hẳn giống như thật đối với người khác động lòng.

Nghĩ như vậy, ánh mắt Niếp Quân Hạo nhìn về phía An Cẩn Du cũng mang theo mấy phần ý vị sâu xa khó có thể dùng lời diễn tả được, mà lúc này đã,

An Cẩn Du bởi vì mấy lời kia của Tô Minh Duệ mà thẹn quá hóa giận, nội tâm thăm hỏi Tô Minh Duệ vô số lần, cũng không phát hiện sự khác thường của những người kia.

Mọi người tiếp tục, nhiếp ảnh gia nín thở mà đợi.

Nước biển cọ rửa bờ biển lên, thiếu niên vẻ mặt trang nghiêm nhìn cô gái đối diện, lòng mảy của nhiếp ảnh gia, lại nhần thành một ngọn núi, lại muốn lên tiếng bảo ngưng lại. Vừa muốn đứng dậy, lại bị Tô Minh Duệ kéo xuống trước.

"Chờ một chút." Nhiếp ảnh gia nhìn Tô Minh Duệ một cái, cắn cắn môi, lần nữa ngồi xuống. Thời gian từng chút từng chút trôi qua, nhiếp ảnh gia kinh ngạc phát hiện cảm xúc nơi đáy mắt của thiếu niên cách đó không xa hẳn là từ từ xảy ra biến hóa, ánh sáng rực rỡ lưu chuyển.

Niép Quân Hạo nhìn An Cẩn Du một cái thật sâu, trong đầu chợt nhớ lại câu nói lúc trước của An Cẩn Du: "Khi ở cổ đại anh có thể lạy trời quỳ xuống đất lạy cha mẹ, nhưng ở người đây nhất định phải quỳ nhiều thêm một người, quỳ bà xã."

Những lời này cứ mãi quanh quẩn trong đầu, Niép Quân Hạo thậm chí có chút quỷ thần xui khiến khụy đầu gối mà mọi người vốn tưởng cả đời này anh cũng không thể dùng để quỳ trước người khác. Trong ánh nhìn chăm chăm đầy kinh ngạc của An Cẩn Du, rốt cuộc làm được yêu cầu quỳ một chân trên đất của nhiếp ảnh gia.

Niép Quân Hạo nhìn về kinh ngạc không thể che giấu cùng với vẻ luống cuống tay chân của An Cẩn Du, nội tâm vốn yên tĩnh lại lần nữa xôn xao. Trái tim kịch liệt nhảy lên giống như đánh nát một chút cổ chấp còn ẩn sâu trong nội tâm, khiến anh không thể không nộ vũ khí đầu hàng. Nhưng cổ tình nhìn về mặt còn mang theo vài phần luống cuống của An Cẩn Du thì Niép Quân Hạo lại cảm thấy một trận nhẹ nhõm, thậm chí trong lòng chợt toát ra một ý nghĩ, nếu như là lời của cô..., có lẽ cũng không phải là khó tiếp nhận như vậy.

Mà nếu người này đánh nát quy tắc chính mình vẫn luôn hết lòng tuân thủ từ trước tới nay, làm mình sinh ra dao động, vậy cô liền phải phụ trách lấy thân báo đáp đối với mình. Đứng, lấy thân báo đáp!

Về phần ý kiến của An Cẩn Du, Giáo chủ ngao kiêu(*) bày tỏ, mình cũng có thể tự đâm hai mắt, coi trọng một người cái gì không có như cô, cô có lý do gì cự tuyệt, lại có bản lĩnh gì mà cự tuyệt người anh tuân theo tiêu sái, phong lưu phóng khoáng, tài hoa hơn người như mình.

(*) Ngao kiêu: Dùng để chỉ tuýp người bề ngoài tỏ ra lạnh lùng, cường ngạnh nhưng nội tâm dịu dàng, ảm áp.

Nghĩ như vậy, đáy mắt Niép đại giáo chủ nổi lên mấy phần bất đắc dĩ, trước mắt bao người lấy ra nhẫn cho nữ nam kim cương sáng rỡ, chậm rãi đeo lên ngón áp út của An Cẩn Du. d&đ€l/q#đ

An Cẩn Du từng nói, vòng tròn nhỏ nhỏ này được đặt tên là chiếc nhẫn, là tín vật xác định quan hệ giữa nam và nữ. Tự tay đeo tín vật này lên tay của đối phương, liền biểu thị cho việc bất nột đôi phương. Mà nay anh tự mình đeo cái này vào ngón tay An Cẩn Du, liền có ý nghĩa đòi này của người phụ nữ này cũng bị anh trói buộc, không bao giờ có thể rời khỏi mình nữa.

Ý nghĩ như vậy làm đáy mắt Niép Quân Hạo tràn ra nụ cười mang theo vài phần dịu dàng cùng thỏa mãn, giống như là không cần thầy dạy cũng biết, hôn lên chiếc nhẫn tỏ rõ chủ quyền của anh.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Ảnh Đế Mau Vào Trong Chén* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 70: Cảnh Đẹp Hiếm Có

Edit: Nhật Dương

An Cẩn Du ngơ ngác nhìn hành động hoàn toàn khác lúc trước này của Niép Quân Hạo, mặc dù trong lòng nhiều lần nhắc nhở chính mình rằng đây là giả nhưng trái tim vẫn không không chế được mà không ngừng nhảy lên.

Nhất là khi trên khuôn mặt anh tuân vẫn luôn không được tự nhiên của Niép Quân Hạo xuất hiện nét nghiêm túc hiếm có, nghiêm túc đeo nhẫn cho cô, hơn nữa ngay cái cúi người hôn kia, biết rõ đây chẳng qua chỉ là đang diễn, biết rõ đây cũng không phải là chân thật nhưng An Cẩn Du vẫn không cách nào không chế được trái tim bướng bỉnh của mình.

Dù sao trên đời này không có cô gái nào có thể giữ bình tĩnh khi được bạn trai cầu hôn đầy lãng mạn như vậy, nhất là khi người này vẫn là...

Giống như bị Niép Quân Hạo cuốn hút, biểu cảm trên mặt An Cẩn Du cũng từ từ dịu xuống, từ kinh ngạc lúc đầu biến thành khẽ vui sướng, khóe môi cũng không nhịn được mà cong lên cho thấy trong lòng người được đeo nhẫn không hề bình tĩnh.

Trong nháy mắt đó, trên bờ biển rộng như chỉ còn có hai người họ đang đối mặt với nhau. Thiếu niên áo trắng quỳ một chân trên cát, trong mắt là ý cười dịu dàng mong đợi, cúi đầu hôn lên đôi tay mà anh xem như là trân bảo hiếm có kia, mà thiếu nữ mặc váy trắng kia, một tay được người thiếu niên nắm, một tay khẽ vuốt mái tóc dài sau tai cô. Gió thổi tung làn váy trắng dài của cô thiếu nữ, làn váy dài trắng thuần và mái tóc dài hơi xoắn của cô đọng đưa

trong gió như tạo thành một bản âm hưởng ngẫu hứng.

Phía sau hai người là ánh chiều tà sắp chìm vào mặt biển đỏ thẫm, ánh nắng chiều chiếu lên khuôn mặt không phấn son lại chứa nụ cười yếu ớt của cô gái, cuối cùng tạo thành vẻ đẹp làm rung động lòng người trước nay chưa từng có.

Sóng biển buổi chiều tối lúc mọi người chưa phát hiện đang tăng dần lên, vừa cọ rửa bờ biển vừa mạnh mẽ vỗ vào từng tảng đá ngầm bên bờ biển, bọt nước tùy ý nở rộ cách hai người không xa, lẫn vào ánh chiều tà tạo thành những màu sắc rực rỡ kỳ lạ nhưng đẹp không sao tả xiết.

Các nhiếp ảnh gia ở cách đó không xa đều bị sự phối hợp thiên thời địa lợi nhân hòa, cảnh đẹp ngoài dự đoán của mọi người này làm sợ ngây người, cũng may bọn họ còn ghi nhớ sứ mệnh của mình, từng người từng người một đều cầm chặt máy chụp hình trong tay.

Trong khoảnh khắc, tiếng máy chụp hình “tách, tách, tách...” từ bốn phương tám hướng không hẹn mà cùng vang lên ghi lại cảnh đẹp duy mỹ này từ các góc độ khác nhau.

Khiến người ta kinh ngạc là, lúc này nếu như có người đi tới bên cạnh những nhiếp ảnh gia này xem họ chụp thì sẽ phát hiện, mặc dù cấp trên đã chỉ thị chỉ cần chụp trọng điểm vào vai nam chính và tay của nữ nhân vật chính tay là được nhưng trong tám mươi chín phần trăm ảnh mà những nhiếp ảnh gia này chụp đều đưa An Cẩn Du_nữ chính vốn chỉ được xem là đạo cụ này vào. //n.d/////

Chỉ vì không có một nhiếp ảnh gia nào có thể chống lại được cảnh đẹp chân chính, thân là một nhiếp ảnh gia, chuyện hạnh phúc và kích động nhất không gì khác ngoài việc được chứng kiến tận mắt và ghi lại cảnh đẹp khó có được trên đời đó lại. Một khắc đó, sự tức giận của nhóm nhiếp ảnh gia do một lần lại một lần thất bại lúc trước đã tiêu tán hoàn toàn, mà thay vào đó là sự thỏa mãn khó có thể dùng lời diễn tả được. Giống như vì cảnh đẹp này mà sự chờ đợi lúc trước đều đáng giá.

Bởi vì chụp rất thuận lợi nên nhóm nhiếp ảnh gia cũng cảm thấy hài lòng với hai người trong hình, nghe nói hai người này đều là người mới nhưng lại có thể diễn ra ý cảnh chân thật dưới tình huống này, e rằng tiền đồ sau này trong làng giải trí là vô lượng.

Nhưng các nhiếp ảnh gia cho rằng cảnh đẹp này là diễn lại không biết, thật ra trong hai người nhân vật chính trong tám hình có một người cho là thật, không, cũng có lẽ hai người đều cho là thật.

Dĩ nhiên, phần chân thật này cũng không phải là tất cả mọi người đều không phát hiện, ít ra thì có hai người ngoại lệ.

"Chắc, chắc, chắc hình ảnh này đúng là đẹp đến không tưởng." Al-ice đi tới bên cạnh Tô Minh Duệ rồi khoanh tay trước ngực, nhìn hai người ở phía xa kia, nhỏ giọng nói, "Không thể không nói ánh mắt của anh vẫn luôn rất tốt, trước là Nhan Mặc, bây giờ Niếp Quân Hạo, đều là nhân tài có triển vọng phát triển vô cùng."

Tô Minh Duệ quay đầu liếc mắt nhìn người bạn tốt nhưng lại quái gở này của anh rồi khẽ cười nói: "Bọn họ bẩm sinh đã có điều kiện xuất chúng hơn người bình thường, dĩ nhiên cũng do tạo hình của cậu rất tốt."

"Dù có xuất chúng nhưng nếu không thể gặp được Bá Nhạc có thể hiểu bọn họ thì cũng chỉ uống công mà thôi." Al-ice nói đến đây thì hai mắt cũng không nhìn Niếp Quân Hạo mà ngược lại nhìn chằm chằm An Cẩn Du trước mặt Niếp Quân Hạo.

Tô Minh Duệ quen biết Alie nhiều năm, tự nhiên có thể nhìn ra sự nghiêm túc trong giọng điệu cười đùa của anh, nhưng cũng vì vậy mà anh mới càng cảm thấy kinh ngạc.

"Cậu cứ để ý cô nhóc đó như vậy, diện mạo của cô nhóc đó trong mắt tôi nhiều nhất cũng chỉ ở mức trung, như thế nào thì trình độ cũng không đến mức thể gian ít có như Niếp Quân Hạo được nhưng lực chú ý của cậu trên người cô nhóc đó còn nhiều hơn Niếp Quân Hạo đó. Al-ice, không phải cậu coi trọng con gái người ta rồi chứ." nói tới chỗ này, Tô Minh Duệ nhin không được liếc mắt nhìn bạn tốt của mình, tốt bụng nhắc nhở, "Nếu nói như vậy, tôi khuyên cậu một câu, sớm bỏ cuộc đi, đừng nhìn tên kia kia như vậy, anh ta cũng không phải dễ chọc."

Al-ice nghe vậy thì nhin không được liếc Tô Minh Duệ một cái, dờ khóc dờ cười nói: "Làm sao có thể, tôi để ý cô ấy là do khuôn mặt của cô ấy quá hoàn mỹ."

"Hoàn mỹ?"

"Không sai, có lẽ trong mắt cậu, bộ dạng của tiểu Du không quá xuất sắc, nhưng trong mắt thợ trang điểm chúng tôi thì khuôn mặt của cô ấy tuyệt đối xuất sắc hơn người bình thường. Cái cô ấy thiếu là một Bá Nhạc phát hiện ra vẻ đẹp của cô ấy mà thôi. Chỉ thật đáng tiếc, Bá Nhạc này không phải là cậu, chắc chắn chắc." Al-ice nói tới đây thì có chút há hê.

Giống như Tô Minh Duệ hiểu rõ anh, anh cũng hiểu rõ Tô Minh Duệ. Hàng này rõ ràng là đại thiếu gia nhà có tiền, cô tình không chịu trải qua những ngày thoải mái mà lại chạy tới làm người đại diện chạy trước chạy sau cho người ta, còn thích tiền như vậy, thật sự khiến người ta không biết nói cái gì cho phải. Mà ở trong mắt anh, nếu như An Cẩn Du có thể vào làng giải trí thì giá trị có thể so ngang với Niếp Quân Hạo. Tô Minh Duệ nâng Niếp Quân Hạo nhưng lại không nâng An Cẩn Du, nhìn như buồn bán lời kì thực lại thiệt thòi lớn.

Tô Minh Duệ nghe Al-ice nói xong, cũng không có ân hận biết vậy chẳng làm như Al-ice dự đoán, ngược lại nở nụ cười như hồ ly giống người nào đó: "Làm sao cậu cứ khẳng định tôi không phải là Bá Nhạc của cô ấy."

Lần này đổi lại là Al-ice ngây ngẩn cả người, một đôi mắt trừng lớn không dám tin nhìn Tô Minh Duệ: "Ý của cậu là, chẳng lẽ nói..."

Tô Minh Duệ chỉ cười không nói, nhưng Alie như đã hiểu ra điều gì đó, nhỏ giọng mắng một tiếng: "Chết tiệt."

Sao anh lại quên, dù gì đi nữa thì người này cũng là người của nhà họ Tô, trong người chảy dòng máu thương nhân giống như anh trai anh ta, mà cái gọi là thương nhân là vô gian bất thương cũng không biết sau khi hai người kia phát hiện mình lại bị lừa thì sẽ có phản ứng thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Ảnh Đế Mau Vào Trong Chén* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 71: Miễn Phí Cung Cấp Ảnh Bán Khỏa Thân

Tô Minh Duệ ra tay rất nhanh, ngày đó sau khi chụp quảng cáo xong, anh đã lập tức tìm người sắp xếp quảng cáo cũng như các công việc tiếp theo. Hơn nữa sau khi biết nhà quảng cáo đã chế tác xong phích quảng cáo, anh còn dùng mấy tấm hình chụp sườn mặt của Niếp Quân Hạo mà anh lấy được từ nhóm nhiếp ảnh gia để hối lộ đám người tiểu Thất và tiểu Ngụy đã trở thành fan cuồng của Niếp Quân Hạo từ lâu.

"Tiểu Phiến, tiểu Ngụy, hai cô tới đây một chút." Tô Minh Duệ đi tới lầu một, thừa dịp lầu một có ít người, thần thần bí bí ngoắc ngoắc ngón tay với hai cô gái nhỏ.

Tiểu Thất và tiểu Ngụy liếc nhau, vội bỏ công việc trong tay rồi đi tới gần Tô Minh Duệ nghi ngờ hỏi: "Tô tiên sinh, có chuyện gì không ạ?"

Tô Minh Duệ nhìn vẻ mặt nghiêm túc và trang trọng của hai người, bộ dáng như gặp phải đại địch thì hơi dờ khóc dờ cười nói: "Hai người đừng khẩn trương, tôi tìm hai người chỉ là do có chút việc muốn mời hai người giúp một tay."

Sau đó còn không tự chủ được mà đưa tay sờ sờ mặt mình rồi có chút bất đắc dĩ nghĩ: bộ dáng của anh rất đáng sợ sao, sao mấy cô gái này một đám đều nhìn anh cứ như chuột nhìn thấy mèo vậy.

Tiểu Thất và tiểu Ngụy thấy bộ dáng của Tô Minh Duệ không giống như là khởi binh vấn tội thì khẽ thở ra một hơi, trên mặt cũng hiện lên chút tươi cười.

Tuy nói lúc Tô Minh Duệ ở công ty thì rất nghiêm khắc với các nghệ sĩ dưới tay anh lại đối với các cô cũng không tệ, nhưng điều này cũng không thể trở thành cơ hội để các cô có thể qua lại thân thiết với Tô Minh Duệ.

Mặc dù biết rõ Tô Minh Duệ không có ác ý với mình, nhưng uy thế bẩm sinh trên người, chức vụ treo cao trên đầu cùng với trong công ty có đủ mọi lời đồn người này yêu cầu nghiêm khắc với các nghệ sĩ dưới tay ra sao thì cũng đủ khiến người ta không thể không sợ hãi người đàn ông nhìn như vui vẻ dễ tính này, lo lắng mình chỉ cần sơ ý một chút thì sẽ chọc vị đại nhân vật này mất hứng, ngay cả chén cơm cũng khó giữ.

"Tô tiên sinh không cần khách khí, có chuyện gì mà chúng tôi có thể giúp một tay thì ngại cứ việc nói." Tiểu Thất và tiểu Ngụy bày ra vẻ mặt kiên định mà gật đầu.

Bộ dáng thấy chết không sờn kia lại khiến Tô Minh Duệ có chút dờ khóc dờ cười lần nữa, làm anh càng cảm thấy chính anh cần phải suy nghĩ thật kỹ xem trước kia có phải đã làm chuyện gì thương thiên hại lý hay không mà khiến mấy cô gái này nhìn anh đều là dạng đức hạnh này.

Tô Minh Duệ buồn bực một lúc mới mở miệng hỏi: "Nếu như tôi nhớ không lầm thì hình như hai người là fan của Niếp Quân Hạo thì phải!"

"Niếp Quân Hạo?" Tiểu Thất và tiểu Ngụy liếc nhau rồi cùng không hiểu mà hỏi lại một câu.

Tô Minh Duệ giật mình, lúc này mới nhớ trước kia Niếp Quân Hạo chưa ra mắt đã nổi tiếng trên Microblogging rồi, mặc dù một nhóm người không ngừng kích động gọi anh ta là nam thần, nhưng lại giống như còn không biết tên của anh ta. Chỉ là cái này không sao, kể tiếp, anh sẽ khiến cái tên này thường xuyên xuất hiện trước mắt quần chúng, để bọn họ muốn không nhớ cũng không được.

"Niếp Quân Hạo chính là chàng trai ngày đó bị Phương Vũ gây khó dễ."

"..." Tiểu Thất và tiểu Ngụy toàn thân chấn động nhưng chỉ sững sờ trong chốc lát đã chợt phát ra một tiếng thét chói tai mắt không chớp.

"Tên của nam thần nhà chúng ta là Niếp Quân Hạo, ô ô ô, tôi lại biết tên của nam thần nhà chúng ta, nói ra nhất định sẽ làm cho rất nhiều người ước ao ghen tị. Niếp Quân Hạo, Niếp Quân Hạo tên này rất lóa mắt, thật dễ nghe. Nam thần, em là fan cuồng của anh, nam thần cầu xin gả." ///n/d...///

Tô Minh Duệ: "..."

Tuy nói vẫn biết mấy sinh vật thuộc bộ tộc theo đuổi ngôi sao này rất đáng sợ, nhưng dù thế nào đi nữa anh cũng không ngờ những người này sẽ điên cuồng đến trình độ này, những fan cuồng trước kia của Nhan Mặc cũng không có khoa trương đến vậy, tuy vậy thì điều này cũng nói rõ gương mặt của Niếp Quân Hạo có lực ảnh hưởng như thế nào, lúc này mới ra mắt có mấy lần mà đã có hiệu quả như vậy rồi thì đừng nói đến việc sau này sẽ thường xuyên xuất hiện trong tầm mắt của mọi người.

Tô Minh Duệ đè ép cảm giác chính anh vừa bị kinh sợ xuống, khẽ ho một tiếng. Tiểu Ngụy ở bên cạnh tương đối lý trí hơn lúc này cũng cuống quýt không

dấu vết đưa tay kéo tiểu Thất.

Lúc này tiểu Thất mới phát hiện sự luống cuống của mình, nhất thời có chút lúng túng lại xấu hổ cúi đầu cười ngây ngô hai tiếng: "Tô tiên sinh, tôi... tôi có chút kích động, ngại dừng..." "Không có việc gì, tôi chỉ hỏi một câu, nếu mấy cô là fan cuồng của anh ta thì hẳn là cũng biết đề tài dùng hình ảnh của anh ta làm chủ gần đây trên Microblogging phải không!"

Tiểu Thất hai mắt sáng lên, trên mặt lại kích động thêm lần nữa, chỉ do lần trước có kinh nghiệm nên lần này thoáng khác chế mình, cười cười nói: "Biết á, tôi chính là do cái đó nên mới trở thành fan cuồng của nam thần, đối với nam thần vừa thấy đã yêu."

Tô Minh Duệ hải lòng cong khóe môi: "Xem ra cô thật sự rất thích Niếp Quân Hạo. Đã như vậy thì bây giờ nam thần của cô có chút việc cần cô giúp một tay."

"Cái gì, nam thần cần tôi giúp một tay sao!" Tiểu Thất kinh ngạc đến ngây người lần nữa, sau khi kịp phản ứng thì khó khăn lắm mới có thể khác chế không thét lên một tiếng, sau đó cô lập tức bày ra dáng vẻ của một fan hâm mộ chuyên nghiệp nên có, ngẩng đầu ưỡn ngực nói, "Nam thần có phân phó, tiểu Thất dù có lên núi đao xuống biển lửa cũng sẽ không chối từ."

Tiểu Ngụy: "... " sao trước kia không nhìn ra dưới vẻ bề ngoài nhu nhược của con bé tiểu Thất này còn ẩn giấu linh hồn của một nữ hán tử đây, quả nhiên là người thì không thể nhìn bề ngoài.

Tô Minh Duệ: "... " đầu năm nay con gái cũng có thể hung hãn như vậy sao, sao chột có loại cảm giác chạy đi xem nhảm phim, lại còn lên núi đao xuống biển lửa, con bé này cho là cô đang diễn phim kiếm hiệp sao.

Tô Minh Duệ chỉ quần bách trong chốc lát sau đó giật giật khóe môi nói: "Không có nghiêm trọng như vậy, chính là..."

Tô Minh Duệ dừng một chút rồi lấy những tấm hình đã chuẩn bị sẵn từ trong túi ra, cười đến giống như sóm xám dụ dỗ tiểu bạch thỏ: "Nhìn xem trong tay tôi là vật gì?"

Tiểu Thất ngoan ngoãn đưa mắt sang nhìn vật trên tay Tô Minh Duệ, sau khi nhìn rõ góc ảnh quen thuộc trên gương mặt anh tuấn trong hình kia thì cả khuôn mặt cũng trở nên sinh động khác thường.

"Đây là..."

Tô Minh Duệ không hề có tiết tháo mà trả lời: "Là ảnh ngọc của nam thần nhà cô, nếu như chuyện lần này cô làm tốt thì những tấm ảnh này đều là của cô, sau này tôi còn có thể cung cấp miễn phí các vật phẩm riêng tư mà nam thần nhà cô đã dùng qua, thậm chí là ảnh bán khóa thân cho cô."

"Cái gì..." một tiếng thét chói tai thật dài xẹt qua chân trời, mang theo trần đầy không dám tin.

Mà bên khác tiểu Ngụy cũng bất ngờ, mặc dù nói cô cũng rất thích Niếp Quân Hạo nhưng còn xa xa chưa nhập ma như tiểu Thất, cô ở bên cạnh yên lặng nghe Tô Minh Duệ nói lời dụ dỗ tiểu Thất thì nhất thời cảm thấy hình tượng cao lớn vô cùng của người nào đó trong lòng cô đã bị sụp đổ một góc.

Tô tiên sinh thậm chí ngay cả nhân viên và nghệ sĩ dưới tay của mình đều không buông tha, thế nhưng dùng đồ dùng cá nhân của nghệ sĩ đã dùng qua và ảnh bán khóa thân để thu mua lòng người, Tô tiên sinh, tiết tháo của ngài đâu, bị ham mê tiền tài của ngài ăn mất rồi sao.

Nhưng không thể phủ nhận Tô Minh Duệ dùng một chiêu này thật cao minh. Tiểu Thất nghe thấy sau khi hoàn thành nhiệm vụ không những có thể có được ảnh ngọc của nam thần mà còn có thể có được ảnh bán khóa thân của nam thần thì đầu lập tức mống, một dòng khí nóng xông thẳng lên óc, trực tiếp đưa đến...

"Mẹ nó, tiểu Thất em chảy máu mũi, khăn giấy đâu, khăn giấy..." tiểu Ngụy vừa mới bắt đầu quay đầu đã thấy chóp mũi tiểu Thất giống như vòi nước mất khống chế mà phun ra một phong cảnh diễm lệ thì lập tức bị sợ tới mức kêu lên.

Cô luống cuống tay chân lấy khăn giấy từ trong túi ra nhét vào mũi tiểu Thất, miệng còn không ngừng nói thầm: "Tiểu Phiến tỉnh táo một chút."

Tiểu Thất che lỗ mũi bị bịt kín, ồm ồm nói: "Ô ô ô, chị để cho em tỉnh táo thế nào đây, đây chính là ảnh bán khóa thân của nam thần đó, ảnh bán khóa thân, vừa nghĩ tới nam thần..."

Nói tới chỗ này, thân thể gầy yếu của tiểu Thất chột ngừng lại, không lâu sau lại nghe trong góc truyền ra tiếng hô nhỏ: "Tiểu Phiến, máu mũi, máu mũi, không cần suy nghĩ nữa dừng dừng á."

Tô Minh Duệ: "... "

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Ảnh Đế Mau Vào Trong Chén* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 72: Người Hâm Mộ Mất Không Chế

Edit: Nhật Dương

Mấy phút sau, khi cả người tiểu Thất mất thăng bằng, mũi chặn hai miếng khăn giấy trắng, vẻ mặt suy yếu do mất máu quá nhiều xuất hiện trước mặt Tô Minh Duệ lần nữa thì Tô Minh Duệ đã không biết nên nói gì.

Đang lúc Tô Minh Duệ do dự có muốn tìm người khác giúp hay không thì tiểu Thất như đã nhìn thấu sự chần chừ của Tô Minh Duệ mà vội vượt lên trước một bước cầm tay Tô Minh Duệ biểu hiện sự trung tâm nói: "Tô tiên sinh, chỉ cần có thể vì nam thần cống hiến chút sức lực, tiểu nữ dù có xông vào nơi nước sôi lửa bỏng thì cũng sẽ không hối từ."

"Nhưng thân thể của cô không có sao chứ." Lòng mảy của Tô Minh Duệ run lên, đột nhiên anh có chút hoài nghi phán đoán của mình.

Tiểu Thất nghe vậy thì lập tức ưỡn ngực thẳng lưng, thấy chết không sờn nói: "Thân là người hâm mộ của nam thần, chút thương nhỏ này sao có thể ngăn cản quyết tâm hiến dâng cuộc đời này cho nam thần của tôi được."

Tô Minh Duệ: "... em gái, chỉ vì nam thần của em mà em cũng nhanh liều mạng đi.

Tô Minh Duệ xấu hổ ho nhẹ hai tiếng, gật đầu nói: "Vậy cũng tốt, chuyện là như vậy. Cô cũng biết bây giờ nam thần nhà cô đang đầu quân dưới danh nghĩa của tôi, đúng lúc gần đây anh ta có chụp một quảng cáo, tôi dự định dùng quảng cáo này để cho anh ta chính thức gia nhập làng giải trí."

Tô Minh Duệ còn chưa nói xong, hai mắt tiểu Thất đã sáng lên ngắt lời anh, kích động không thôi nói: "Nói như vậy thì nam thần thật sự vào Tỉnh Thành và gia nhập làng giải trí sao, vậy thì có nghĩa là sau này tôi có thể chiêm ngưỡng phong thái của nam thần trên tivi sao, tùy ý thu lại sao."

"Người cũng vào làng giải trí rồi, cô nói những thứ đó có còn xa sao." Tô Minh Duệ cười cười, nhìn tiểu Thất kích động đến mức muốn phụt bay hai tờ giấy chặn mũi ra thì chợt thu lại tươi cười, nghiêm túc nói, "Bây giờ bên kia cũng đã chuẩn bị xong phần quảng cáo, nhưng tôi cảm thấy vẫn còn thiếu một chút mở màn."

"Mở màn?" Tiểu Thất thấy Tô Minh Duệ như vậy thì cũng vội vàng bày ra bộ dáng hoa si của mình, cô tò mò hỏi.

Tô Minh Duệ gật đầu nói: "Cô cũng biết trước kia Niếp Quân Hạo là đề tài nóng bỏng trên Microblogging. Trên tay tôi là những tấm ảnh Niếp Quân Hạo đang chụp quảng cáo nhưng không thấy rõ mặt. Việc tôi muốn cô giúp là cô hãy dùng thân phận nhân viên nội bộ của mình để thả tin tức lên Microblogging, rang nóng đề tài trước khi quảng cáo được tung ra ngoài, người thông minh như cô thì hẳn biết phải làm sao rồi chứ."

Tiểu Thất giật mình, trong mắt xẹt qua một tia sáng.

Ở trong làng giải trí đủ mọi sắc màu này thì chuyện lăng xê cho các minh tinh nổi tiếng có ở khắp nơi. Làng giải trí có một câu rất đúng, không xào không nổi, có xào mới có thể nổi, phải xào trước thì sau này mới càng nổi tiếng. Vì vậy, ở trong giới giải trí, không ít minh tinh lợi dụng dáng người, gương mặt thậm chí còn là các scandal để làm bệ phóng. Mà thời nay quả thật trong giới không thiếu người trước khi được rang nóng thì cũng chỉ là một người không danh không tiếng nhưng sau khi rang nóng thì thuận lợi bò lên trên, nhảy một cái đã trở thành một minh tinh.

Tiểu Thất cũng xem như đã làm một thời gian trong Tỉnh Thành, tự nhiên cô cũng biết một ít chuyện ngầm trong này, chuyện Tô Minh Duệ muốn cô làm, trong lòng cô biết rõ, lập tức ngừng đầu ưỡn ngực, phỏng theo kiểu chào của các binh sĩ trong truyền hình nói: "Bảo đảm hoàn thành nhiệm vụ."

Sau đó thèm thường không thôi mà cười nói với Tô Minh Duệ: "Tô tiên sinh, bây giờ ngài có thể đưa hình cho tôi chưa."

Khóe miệng Tô Minh Duệ nhin không được căng ra, anh do dự đưa hình ra, nhưng còn chưa đưa tới trước mặt tiểu Thất thì đã bị động tác mau chuẩn ngoan giống như mảnh hổ của cô đoạt mất, bộ dáng như sợ anh hối hận.

Tô Minh Duệ: "..."

Trong lòng Tô Minh Duệ thầm than đầu năm nay các cô gái đều hung hãn như vậy, còn nhin không được mà nhắc nhở một câu: "Tiểu Phiến, đừng để máu mũi rơi vào trong hình." ///n.d////////

"Biết, biết." Tiểu Thất gật đầu như già tói, ngay sau đó thì cẩn thận xem xét những tấm hình “cướp đoạt được” trong tay, một giây tiếp theo...

"Phụt"

"A, tiểu Phiến, em lại chảy máu mũi rồi, khăn giấy đâu, không được, tiếp tục như vậy thì em sẽ vì mất máu quá nhiều mà chết, phải lập tức đến bệnh viện, bệnh viện..."

Tô Minh Duệ: "..."

Không thể không nói, có lúc lực chiến đấu của phụ nữ khiến các đấng mày râu cũng phải khen ngợi. Trước đó không lâu tiểu Thất còn chảy máu mũi hết lần này đến lần khác, nhưng ngay sau đó đã hồi đầy máu sống lại ngay tại chỗ.

Cho nên lúc Tô Minh Duệ trở lại phòng làm việc của anh không lâu, lúc anh mở máy vi tính đăng nhập vào Microblogging, sau một lúc đã phát hiện trên

Microblogging nổi bật có thêm một Microblogging mới.

Người đưa tin trên Microblogging có id được đặt tên là ‘Tiểu Thất nhà ta sắp trở thành hot girl’, nội dung của Microblogging cũng rất đơn giản bình thường: Nam thần nhà tôi sao cứ đẹp trai như vậy, còn kèm theo một nụ hôn phía sau: có cảm thấy nam thần nhà tôi nhìn rất quen mắt hay không.

Tô Minh Duệ vừa nhìn thì đã nhận ra cái id này là của cô chủ hotgirl đã đưa mặt Niếp Quân Hạo lên trên blog đầu tiên.

Khóe miệng Tô Minh Duệ cong lên, quyết định nhanh chóng gọi điện thoại thông báo cho bộ phận tuyên truyền từ sớm đã chuẩn bị tham gia vào làn sóng mạng này, bắt đầu bình luận tuyên truyền.

Sau khi nói chuyện điện thoại xong, lực chú ý của Tô Minh Duệ lại đặt lên Microblogging lần nữa, anh phát hiện có một vị hot girl thấy được bài đăng trên Microblogging này trước, sau đó không nói hai lời mà chia sẻ, hơn nữa còn bình luận biểu đạt cảm giác kích động của mình: *hình động biểu cảm*, kinh hiện nam thần phiên bản hiện đại, vẫn cứ đẹp trai như một, tiếp tục duy trì...ing.

Bởi vì hai bài đăng trước trên Microblogging nên lượt theo dõi của vị hot girl này từ lúc đó không quá ba con số đã bất ngờ đột phá, bây giờ đã hơn bảy con số, hơn nữa còn đang không ngừng tăng lên. Hôm nay những người theo dõi thấy vị hot girl này bất ngờ chia sẻ một tài khoản Microblogging nên có chút tò mò nhấn vào, kết quả không nhìn còn khá, vừa nhìn thì tất cả mọi người đều kích động.

Nam thần yên lặng đã lâu lại xuất hiện ở nhân gian, còn bất ngờ chuyển đổi trang phục, lập tức từ cổ đại xuyên đến hiện đại, điều này sao có thể khiến những người vẫn luôn ngồi châu chực chú ý theo dõi vị hot girl này bình tĩnh được.

Trong khoảng thời gian ngắn, khu bình luận trên Microblogging của tiểu Thất náo nhiệt giống như chợ sớm, người đến người đi, người thích Microblogging của tiểu Thất cũng lấy tốc độ mà mắt thường có thể nhìn thấy được mà nhanh chóng tăng lên.

Tô Minh Duệ liếc mắt nhìn nội dung bình luận, phát hiện đa số là những cô gái mê trai, cầu xin ảnh bán khóa thân, cầu xin hôn gió, cầu xin gả, bấm sang vài trang mới nhìn thấy có một hai người hỏi nguồn gốc hình.

Mà lúc này đây, tiểu Thất sau khi đăng trên Microblogging xong thì vẫn trầm mặc lập tức xuất hiện trả lời một câu: nhân viên nội bộ chụp ảnh giành được, nam thần chụp quảng cáo mới thật sự là đẹp trai *một tay che mặt*, nữ chính đối diện nam thần không phải là ma-nơ-canh, cũng không phải là ngôi sao mà chỉ là thỉnh thoảng sẽ luôn luôn ủng hộ nam thần riu...rít.

Hiển nhiên lời nói làm nũng của tiểu Thất vừa xuất hiện đã nhắc lên sóng gió trong khu bình luận. Không ít người đều kinh hô nam thần lại quay quảng cáo, khẩn cầu biết thời gian công bố quảng cáo, cầu xin tên, cầu xin ảnh...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Ảnh Đế Mau Vào Trong Chén* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: Lãng Xê Như Thế Nào?

Song, tục ngữ nói đúng, trên đời này có trắng tất có đen, giống như trên đời này có ánh sáng ban ngày, thì nhất định sẽ có đêm tối đối lập lại.

Trong khu bình luận, một đám em gái bán manh (giả đáng yêu) làm nũng lẫn lộn cầu phúc lợi, nhưng cũng có người đỏ mắt nhìn không nổi, âm dương quái khí (quái gở) chỉ ra. Quả nhiên không ngoài dự đoán, đây cũng là một thủ đoạn lãng xê minh tinh, mượn cơ hội giờ trò, từ đầu đến cuối đều là gạt người, cũng chỉ lừa gạt được một vài thiếu nữ ngu ngốc chưa từng trải qua việc đời mà thôi, có vài người còn có ý đắm vào bên trong.

Những lời xấu xa này vừa nói ra, hiển nhiên khiến cho nhiều người tức giận, không ít người bị ám chỉ là thiếu nữ ngu ngốc bắt đầu hung ác túm lấy những người kia.

Nhưng cũng có người nghe được mấy phần khó hiểu từ trong lời nói này, không thể không nói loại lời đồn này chính là một loại khác của bảo sao hay vậy. Mỗi một điều ngôn luận đều có thể ảnh hưởng tới phán đoán của người khác. Lời đồn đãi này vừa xuất hiện liền ảnh hưởng tới phán đoán của không ít người.

Tô Minh Duệ thu tất cả vào trong mắt, khóe môi cười quyến rũ, khoác com-lê trả lời một câu: Lâu trên lầu bôi đen ngôi sao trên Microblogging rằng, sở dĩ nam thần xuất hiện là bởi vì thấy tai nạn giao thông nên hăng hái làm việc nghĩa, chuyện này ngay cả bản tin thời sự cũng đã phát rồi, còn có thể giả bộ lãng xê sao? Tôi xem cậu là thấy nam thần có nhiều fan hâm mộ như vậy, lòng ghen tỵ liền quấy phá.

Tô Minh Duệ lên tiếng đúng lúc đã thành công cân bằng chút dao động trong lòng mọi người thêm lần nữa, chỉ trong chớp lát liền lấy được vô số tiếng ủng hộ của người khác, mọi người bỗng chốc nhất trí đối ngoại, cùng đim chết những nhân vật thích bôi nhọ người khác này.

Một khác kia, trái tim tất cả mọi người trong đều có một ý nghĩ, chuyện kia đã lên tin tức một lần, sao có thể làm giả để lãng-xê, cũng không cần tới cách này.

So sánh với cách nói này, họ tình nguyện tin tưởng nam thần là bởi vì người đó ngoài ý muốn lấy ưu ái của người tìm kiếm ngôi sao, lúc này mới bước vào

làng giải trí dưới sự mong đợi của muôn người.

Những tên xấu xa này ra ngoài gây chuyện, tất nhiên như người nợ từng nói, là ghen tỵ với nam thần nhà các cô, tới đây cho bôi đen nam thần, họ thân là fan nào tàn của nam thần, là hậu thuẫn kiên cố nhất của nam thần, sao có thể tha thứ, bỏ qua chuyện này như vậy.

Những fan hâm mộ này không biết trong lúc vô tình chính mình đã nhìn ra được một phần chân tướng, càng không biết sự kích động nhất thời của bọn họ đã thành công đưa Microblogging của Tiểu Thất lên tới đầu trang, thành toàn tâm tư của Tô Minh Duệ.

Tô Minh Duệ nhìn cảnh mạch nước ngầm bắt đầu khởi động này trên Microblogging, khoe môi không tự chủ được gọi lên một nụ cười tính toán.

Làng giải trí thật thật giả giả, giả giả thật thật, cho tới bây giờ cũng chưa có sự thật thuần túy, càng không có giả dối thuần túy. Nửa thật nửa giả, nửa giả nửa thật, mới có thể chân chính làm tới giọt nước không lọt. Với các nghệ nhân mà nói, lăng-xê có thành công hay không, thì phải xem fan có tin hay không, dĩ nhiên fan không tin lăng-xê, nhưng nếu họ tin, vậy liền không phải lăng-xê, mà là chân thật.

Có sức nóng trên Microblogging, cộng thêm những em gái đáng yêu này tranh nhau quảng bá, lại phối hợp quảng cáo tuyên truyền.

Không lâu sau, quảng cáo đầu tiên chứng minh cho việc Niếp Quân Hạo chính thức bước vào làng giải trí, dưới sự trông mong ngóng chờ của không ít người, xuất hiện ở trên TV, lại xuất hiện trên màn ảnh lớn của quảng trường trung tâm thành phố với biển quảng cáo to lớn ở lân cận.

Trải qua xử lý hậu kỳ, hình quảng cáo hiển nhiên còn tin xảo hoa mỹ hơn so với video quay chụp ngày đó. Tới khi gương mặt Niếp Quân Hạo vừa xuất hiện ở trên TV, liền thu hút sự chú ý của vô số người, nhất là một màn cuối cùng kia, khi Niếp Quân Hạo quỳ một chân trên đất, giống như cầu hôn, càng cổ động không ít người bày tỏ tình yêu, tiến tới hôn nhân.

Một khác kia, fan hâm mộ vẫn luôn chú ý Niếp Quân Hạo trên Microblogging cuối cùng đã hiểu tại sao người viết blog nói nữ chính của nam thần không phải là cô, cũng không phải Tinh Hồ.

Mất phương của thiếu niên trong tấm hình vốn có chút bén nhọn, bởi vì điều gì đó mà hơi rũ xuống, thu lại mấy phần sắc bén, lại có thêm mấy phần nhu hòa.

Kèm theo nắng chiều dịu dàng, tay trái thiếu niên nhẹ nâng một bàn tay trắng nõn khác, thật giống như đang cầm bảo vật trân quý nhất cõi đời này. Vào lúc đó nhiếp ảnh gia vừa lúc đặc tả về mặt của anh, gương mặt tuấn tú mặc dù được phóng đại nhưng vẫn hoàn mỹ vô khuyết như củ treo lên dịu dàng cùng cung chiều với nụ cười yếu ớt, chậm rãi đeo chiếc nhẫn kim cương trong tay vào ngón áp út bàn tay kia. Hơn nữa, tại lúc tất cả mọi người nín thở, cúi thấp người xuống, thương yêu lại cung chiều vô hạn hôn lên bàn tay mang chiếc nhẫn kia.

Hình ảnh như ngừng lại tại một khác tươi đẹp nhất này, một thoáng kia, tất cả mọi người giống như vô tình nghe được âm thanh của hạnh phúc, tim đập thành thịch.

Các thiếu nữ vốn đã là fan Niếp Quân Hạo từng cái người che ngực ngã xuống đất, trong đầu sớm bị một loạt câu "Nam thần, cầu gả", "Nam thần, em muốn sinh hầu tử cho anh", "Cô gái kia trước mặt kia mau mau buông nam thần ra, để tôi tới", "Cô gái máy mần đứng đối diện đó cô rớt cuộc là ai, cô tới đây, tôi bảo đảm không đánh cô" chài quét nhiều lần. Mà những người lúc trước không biết Niếp Quân Hạo này là người của ai, cũng dần bắt đầu chú ý tới anh vì quảng cáo này.

Trải qua quảng cáo này, mặc dù Niếp Quân Hạo coi như không quá náo nhiệt, nhưng lại khiến người ta nhớ gương mặt anh, vô luận là các thiếu nữ xuân tâm mạnh động hay là các bà mẹ, tất cả đều nhớ tới thiếu niên đã mang tới không ít rung động trong quảng cáo, mà đây đúng là mục đích của Tô Minh Duệ.

Trong mắt hần, cái này chẳng qua chỉ là bắt đầu, mà không lâu về sau, Niếp Quân Hạo tất sẽ nhắc lên một trận sóng gió động trời trong làng giải trí, vô luận là trong lĩnh vực gì.

Trên Microblogging náo nhiệt nghị luận, trên TV không ngừng quảng cáo, thậm chí còn có thể nhìn thấy biển quảng cáo lớn bất mắt tại trung tâm thành phố thỉnh thoảng khiến người ta dừng chân thưởng thức. Những chuyện này, hai người trong cuộc là Niếp Quân Hạo cùng An Cẩn Du cũng không hề có cảm giác.

Sau ngày quay chụp quảng cáo đó, Tô Minh Duệ liền cho bọn họ nghỉ ngơi một thời gian ngắn. Tuy nói Niếp Quân Hạo là nhân tài Tô Minh Duệ chuẩn bị bồi dưỡng trọng điểm, nhưng rớt cuộc cũng là một người mới, còn chưa nổi tiếng đến mức mọi người đều biết, vì vậy hiện tại công việc đang chờ anh cũng không nhiều.

Và lại Tô Minh Duệ cũng muốn xem trước hiệu quả của quảng cáo đầu tiên này một chút, liền lòng từ bi đồng ý cho hai người mấy ngày nghỉ, để bọn họ thật quý trọng thời gian rảnh rỗi cuối cùng này. Dù sao, sau này chờ Niếp Quân Hạo thật sự nổi tiếng, chỉ sợ sẽ khó có được lúc nhàn rỗi như vậy.

Từ khi An Cẩn Du bị đuổi ra khỏi nhà bắt đầu sinh hoạt cá nhân đến nay, đã thật lâu không được rảnh rỗi như vậy. Cầm số tiền đặt cọc không ít Tô Minh Duệ cho mình cùng Niếp Quân Hạo sau khi quay quảng cáo để mua một cái TV lớn, cả ngày cùng Niếp Quân Hạo ngồi ghế salon, ôm khoai tây chiên xem TV. Trong khoảng thời gian này, Niếp Quân Hạo đã hoàn toàn thích ứng với muôn ngàn loại hình quảng cáo cùng với phim truyền hình trong TV. Cuộc sống gia đình tạm bợ này trôi qua rất thú vị, hai người một con chó, ngược lại càng ngày càng có cảm giác người một nhà.

Chỉ là, gần đây An Cẩn Du gặp được một việc phiền lòng, hơn nữa việc phiền lòng này rất không đúng dịp mà có liên quan tới chó cưng Tiền Đa Đa nhà cô.

Chương 74: Đang Ở Đâu?

"Niếp Quân Hạo, gần đây anh có phát hiện Tiền Đa Đa cả ngày phờ phạc rã rượi, ăn cơm ít hơn so với bình thường hay không?" An Cần Du ngồi xổm phía trước thau cơm nhìn Tiền Đa Đa. Trước kia bất kể mình cho nó bao nhiêu cơm nó đều sẽ ăn sạch toàn bộ, nhưng bây giờ thường xuyên có thể còn dư lại hơn một nửa.

An Cần Du vẻ mặt lo lắng nhìn chăm chú vào chó cưng sống nương tựa lẫn nhau cùng mình nhiều năm, giống như là nhớ ra cái gì đó, quay đầu nhìn về phía Niếp Quân Hạo, mặt nghiêm túc hỏi: "Tôi nói, không phải là anh thừa dịp tôi không ở nhà mà bắt nạt nó chứ?"

Niếp Quân Hạo đang nằm ngang nghe vậy, sắc mặt không khỏi trầm xuống, trầm nghĩ, nha đầu này xảy ra chuyện gì vậy? Cô đây là nói mình tính toán chi li với một con chó, trong ngoài bất nhất, tiểu nhân hèn hạ vụng trộm ra tay độc ác sao?

Ách, được rồi. Mặc dù mình quả thật không chào đón con chó ngu ngốc này, đã từng cũng muốn làm như vậy. Nhưng anh cũng chính là suy nghĩ một chút mà thôi, rốt cuộc cũng không có chân chính xuống tay. Tại sao nha đầu này có thể oan uổng anh? Hơn nữa, nha đầu này thể nhưng lại oan uổng anh vì con chó ngu ngốc này, chẳng lẽ ở trong lòng của cô, mình so ra còn kém con chó vừa nhìn đã biết rất ngu xuẩn đần độn kia sao?

Giáo chủ đại nhân thật vất vả hiểu được mình có cảm tình đối với người khác, đang chuẩn bị đối với người đó tốt hơn một chút, hai người vui vẻ sống qua ngày, bởi vì biến cố này mà lần nữa ngạo kiều, hừ lạnh một tiếng nói: "Ta là thân phận gì, còn phải giờ thủ đoạn với một con chó không có chút trí thông minh này sao?"

Thái độ An Cần Du thoáng dịu xuống, đang lúc Niếp Quân Hạo cho là cô nên nói xin lỗi vì khi nãy bản thân đã vô lễ đối với mình, lại thấy trên mặt cô xẹt qua một tia sáng tỏ, gật đầu một cái, nói: "Đúng là tôi nghĩ nhiều rồi, anh sợ chó như vậy, Tiền Đa Đa không bắt nạt anh coi như xong, sao anh có thể bắt nạt được nó."

Sắc mặt Niếp Quân Hạo tối sầm: "..."

An Cần Du cũng không để ý đến sự xấu hổ của Niếp Quân Hạo, giờ phút này tất cả thể xác và tinh thần của cô đều đặt ở trên người của Tiền Đa Đa.

Nếu là bình thường, Niếp Quân Hạo nói ra lời coi thường nó như vậy, Tiền Đa Đa ắt sẽ bất mãn sủa mấy câu với Niếp Quân Hạo. Nhưng hôm nay Tiền Đa Đa nghe lời Niếp Quân Hạo nói thì căn bản cũng không để ý đến anh, vẫn cúi cái đầu lớn của mình nằm ở bên trong ổ chó. Một bộ "Tôi muốn yên lặng, các người đừng đến làm phiền tôi", An Cần Du thấy vậy lòng liền đau, dù sao cũng là người bạn nhỏ nuôi nhiều năm, thấy Tiền Đa Đa như vậy, trong lòng An Cần Du cũng rất không thoải mái.

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Lúc trước không phải đều tốt sao, thế nào bất thành linh lại trở thành như vậy?" An Cần Du ôm ái vuốt ve chó cưng đang uể oải không thể phản chấn, trên mặt đều là lo lắng.

Niếp Quân Hạo hừ lạnh một tiếng, hiển nhiên rất không hài lòng với việc An Cần Du đặt quá nhiều sự chú ý lên người của Tiền Đa Đa, khinh thường trả lời một câu: "Ai biết được, nói không chừng là đụng phải vật bản gi đó, bị dọa sợ."

"Đụng phải vật bản gì đó?" An Cần Du theo phản xạ nghĩ tới lão Phong ở lầu dưới khu nhà bọn họ. Lão Phong này thích giả thần giả quỷ, chẳng lẽ là đụng phải đồ gì không sạch sẽ ở bên cạnh ông ta?

Nhưng ngay sau đó, suy đoán này liền bị An Cần Du phủ định. Gần đây lão Phong rất ít tới đây ăn cơm, mấy ngày trước các bà các bác ở chợ bán thức ăn đã nói, hình như ông ta về quê thăm người thân, theo lý thuyết Tiền Đa Đa sẽ không gặp ông ta mới đúng.

An Cần Du trầm mặt suy tư chốc lát, mới sâu kín khắc ra một câu: "Tôi nhớ rồi, hình như là sau ngày anh Duệ vào nhà, Tiền Đa Đa liền biến thành như vậy, ngày đó lúc sắp đi anh Duệ sắp đi, Tiền Đa Đa còn lưu luyến không rời con chó Bắc Mỹ kia của nhà anh Duệ không thôi, sau đó liền..."

An Cần Du nói tới chỗ này chợt dừng lại, Niếp Quân Hạo đứng phía sau cũng nhú mày, khẽ cười nói: "Con chó đàn này nhà cô sẽ không là phát tình chứ?"

"..." An Cần Du chợt quay đầu đi nhìn về phía Niếp Quân Hạo, sau đó lại cuống quýt quay đầu nhìn về phía Tiền Đa Đa điềm đằm đáng yêu, thấy thế nào cũng có cảm giác Niếp Quân Hạo nói rất có lý.

"Kính coong, kính coong..." Không kịp đợi An Cần Du hồi phục tinh thần lại từ trong cơn chấn kinh, ngoài cửa chợt vang lên chuông cửa, lập tức cắt đứt trạng thái như đi vào cõi tiên của cô.

An Cần Du không để ý tiếp tục trấn an Tiền Đa Đa, vừa đứng dậy đi ra phía ngoài, vừa dặn dò Niếp Quân Hạo chăm sóc Tiền Đa Đa một chút.

Niếp Quân Hạo nghe An Cần Du dặn dò, lông mày run lên, lúng túng ho nhẹ một tiếng, yên lặng nhìn trời, quyết định làm như vừa rồi cái gì cũng không

nghe được.

An Cẩn Du vừa mới mở cửa nhà mình ra liền thấy một bóng dáng quen thuộc đang đứng ở trước cửa, phía sau còn vị hộ hoa sứ giả trước kia đã gặp vài lần nhà cô ấy.

"Tiểu Tinh, còn có ngài Hạ?" An Cẩn Du kinh ngạc thốt lên, người ngoài cửa chính là Diệp Sơ Tinh cùng Hạ Minh Hiên ở sát vách.

Hạ Minh Hiên đứng sau lưng Diệp Sơ Tinh, khẽ mỉm cười nói với An Cẩn Du: "Cô An gọi tôi Minh Hiên là được, gọi ngài Hạ thì xa lạ quá."

An Cẩn Du sững sờ, liếc mắt nhìn Diệp Sơ Tinh, vừa liếc nhìn Hạ Minh Hiên, cười một tiếng nói: "Đã như vậy, Minh Hiên cũng gọi tôi là Cẩn Du là được rồi, cô An cũng xa lạ."

Hai người nhìn nhau cười một tiếng, coi như là hoàn toàn thừa nhận thân phận của đối phương.

An Cẩn Du lúc này mới nhớ tới mấy người vẫn còn ở bên ngoài, vội mời hai người vào nhà: "Mau vào bên trong, vừa lúc tôi sắp làm cơm xong, hai người ở lại ăn đi."

Quan hệ của An Cẩn Du cùng Diệp Sơ Tinh vốn thân mật, thường xuyên đến nhà ăn cơm. Đối với việc này cũng không có gì kỳ lạ, hai người Diệp Sơ Tinh liền gật đầu đồng ý.

Hai người Diệp Sơ Tinh vừa theo An Cẩn Du vào nhà liền thấy được Niếp Quân Hạo đang ngồi bên trong phòng khách, Diệp Sơ Tinh chợt sững sờ, có chút kinh ngạc mà hỏi: "Tiểu Du, vị này là?"

Dù thế nào Diệp Sơ Tinh cũng không thể nghĩ đến việc sẽ gặp phải một người đàn ông xa lạ trong nhà An Cẩn Du, hơn nữa nhìn cách ăn mặc của người đàn ông này, hiển nhiên cũng không phải là khách, mà càng giống như là chủ nhân. Như vậy, nói cách khác, người đàn ông này là ở nơi này, ở chung một chỗ với An Cẩn Du.

An Cẩn Du lúc này cũng ngẩn ra, mới vừa nhìn thấy hai người Diệp Sơ Tinh, cô vui mừng tiếp đón, không suy nghĩ nhiều liền đón người ta vào nhà. Lúc này mới xem như nhớ lại trong nhà trừ cô và Tiền Đa Đa còn có một người, một người đàn ông! Hiện tại cô phải giới thiệu với bạn thân của mình về người đàn ông đang "ở chung trong một mái nhà" với chính mình đây?

An Cẩn Du nhìn vào ánh mắt dò hỏi của hai người Diệp Sơ Tinh cùng với Niếp Quân Hạo, kiên trì cười cười nói: "Tiểu Tinh, cậu đừng hiểu lầm, anh ấy chỉ là một người bạn ở nhờ nhà mình, tên Niếp Quân Hạo. Niếp Quân Hạo, đây là bạn tốt nhất của tôi, Diệp Sơ Tinh, phía sau là bạn trai của cô ấy, Hạ Minh Hiên."

"Ồ tạm nhà Tiểu Du cậu?" Diệp Sơ Tinh nghe vậy, sắc mặt cũng càng trở nên phức tạp, một lời trúng đích, hỏi: "Tiểu Du, cậu nói ngài Niếp ở tạm nhà cậu, nhưng Tiểu Du, nhà cậu không phải chỉ có một phòng ngủ nhỏ sao? Ngài Niếp ở tại chỗ cậu thì ngủ ở đâu!?"

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Ảnh Đế Mau Vào Trong Chén* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: Đề Là Người Xuyên Không

Bị Diệp Sơ Tinh chợt trúng trọng điểm, sắc mặt An Cẩn Du lập tức đỏ, cô khẽ ho hai tiếng nói: "Luôn có chỗ ở, tiểu Tinh, cậu đừng suy nghĩ nhiều. Không nói cái này nữa, cũng đừng đứng đây, mau đến ngồi xuống nói đi."

An Cẩn Du vội vàng nói sang chuyện khác, cô kéo tay Diệp Sơ Tinh lôi cô tới chỗ ghế sofa.

Diệp Sơ Tinh nhú nhú mày, càng thêm nghi ngờ An Cẩn Du giấu đầu hở đuôi, nhưng bây giờ cũng không phải là thời cơ tốt để hỏi cô nên Diệp Sơ Tinh đành tạm thời trầm mặc đi theo An Cẩn Du tới bên cạnh ngồi xuống. Diệp Sơ Tinh không nói lời nào, tự nhiên Hạ Minh Hiên ở sau lưng cũng không nhiều lời, yên lặng đi tới chỗ gần Diệp Sơ Tinh nhất rồi ngồi xuống.

Mấy người vừa ngồi xuống, đã nghe Niếp Quân Hạo này giờ vẫn không nói lời nào hỏi một câu: "Anh tên Hạ Minh Hiên?"

An Cẩn Du và Diệp Sơ Tinh sững sờ, đồng thời ngẩng đầu lên nhìn hai người.

Sắc mặt của Hạ Minh Hiên không hề thay đổi, anh chỉ cười nhạt gật đầu đáp: "Không sai."

Nhận được đáp án chính xác, đôi mắt phượng bén nhọn kia của Niếp Quân Hạo chợt nheo lại. Một giây tiếp theo, lúc mấy người An Cẩn Du bất ngờ không kịp đề phòng, Niếp Quân Hạo bỗng nhô người ra khỏi ghế sofa, tay phải cong lại thành trảo, hung hăng chụp lấy Hạ Minh Hiên ở đối diện.

"..."

An Cẩn Du và Diệp Sơ Tinh đều hoảng sợ trước hành động nổi loạn đột ngột của Niếp Quân Hạo, không tự chủ được mà hoảng sợ thét lên, ngược lại, đối tượng bị công kích_Hạ Minh Hiền lại hết sức tỉnh táo.

Mắt thấy bàn tay phải mạnh mẽ cứng rắn như sắt thép của Niếp Quân Hạo vươn thẳng đến mí mắt của mình, rốt cuộc Hạ Minh Hiền cũng hành động, thân thể khẽ nghiêng về phía trước, tay trái dẫn đầu chế trụ ngay vị trí gan bàn tay đang xông thẳng vào mặt anh, tay phải vừa uốn, linh hoạt giống như rắn nước mà quần lên cánh tay phải của Niếp Quân Hạo, lợi dụng mặt đối mặt mà phản hướng chụp vào mặt của đối phương.

Tròng mắt của Niếp Quân Hạo co rút lại, tay trái nhàn rỗi cũng lập tức nâng lên, không chút do dự vỗ một chưởng vào bàn tay phải đang đánh tới của Hạ Minh Hiền.

“Phanh” một tiếng, hai người đàn ông không nhường bộ lẫn nhau đều bị chưởng đối chưởng đánh lui về phía sau hai bước, thoáng kéo dài khoảng cách.

Mặt của Niếp Quân Hạo và Hạ Minh Hiền không hiện chút biểu tình mà giằng co với nhau, một lúc sau, Niếp Quân Hạo dẫn đầu phá vỡ sự trầm mặc, anh cười lạnh nhìn gương mặt còn xinh đẹp hơn phụ nữ ở đối diện nói: "Hạ Minh Hiền, nếu như bốn tọa nhớ không lầm, đoạn thời gian trước tiên tử hoàng tử Hạ quốc có ý mưu đồ bí mật soán vị nhưng khi sắp thành lại bại, mới bị hoàng đế Hạ quốc ban cho cái chết giống như cũng được gọi với cái tên này."

Trên thực tế, từ lúc Hạ Minh Hiền bước vào cửa, Niếp Quân Hạo cũng đã chú ý tới người đàn ông đi theo An Cẩn Du vào này. Người trong giang hồ, phàm là người có nội lực cao cường đều có thể nhìn ra chút đầu mối luyện võ của người khác.

Lúc Niếp Quân Hạo vừa xuyên qua hiện đại thì nội lực chỉ còn lại không tới ba thành, nhưng mấy ngày "tĩnh dưỡng" ở trong nhà An Cẩn Du đã khiến anh khôi phục một chút, tuy nói bây giờ cũng chỉ khôi phục được bốn năm phần công lực trước kia nhưng vẫn dư sức từ trên người đối phương cảm nhận được họ là người bình thường hay là người giang hồ có một thân nội lực giống như anh.

Ngay lúc cảm nhận được hơi thở "đồng loại" trên người Hạ Minh Hiền, Niếp Quân Hạo không hề nghi ngờ gì mà khiếp sợ, vừa tò mò lại lo lắng nhiều hơn.

Khiếp sợ là do trên đời này, ngoại trừ anh ra thì còn có người có nội lực, mà người này giống như còn quen biết An Cẩn Du; tò mò xem đến tột cùng thì người "đồng loại" này là ai, có phải cũng là người đến từ hàng ngàn năm trước giống như anh hay không, hay chỉ là người tập võ của thời đại này; lo lắng là người này và anh cùng xuất hiện bên người An Cẩn Du là do trùng hợp hay còn vì điều gì khác, người này có thể uy hiếp đến anh và An Cẩn Du hay không.

Dưới nhiều ý nghĩ xoay quanh, Niếp Quân Hạo quyết định yên lặng theo dõi biến hóa, tìm đúng thời cơ dò xét đến cùng. Mà sau khi người đối diện nói ra cái tên quen thuộc kia, mầm mống hoài nghi trong lòng Niếp Quân Hạo càng nhanh chóng nảy mầm bén rễ, cho nên anh quyết đoán ra tay thử dò xét đối phương sâu cận ngay lúc đám người Hạ Minh Hiền ngồi xuống.

Kết quả thăm dò nằm ngoài dự đoán mà lại nằm trong tình lý. Nói khéo thì cũng khéo, ban đầu lúc vị Tứ hoàng tử Hạ quốc này mưu đồ soán vị đã dùng kỹ thuật đánh cận chiến rất giống Tây Khương. Vì thế, người đệ đệ không ra gì kia đã từng đề cập về người này với anh, vì vậy anh có ấn tượng khá sâu với cái tên Hạ Minh Hiền này. Hơn nữa, mấy chiêu đơn giản vừa rồi đã khiến Niếp Quân Hạo xác định phỏng đoán của anh, xem ra vị tiện nghi đệ đệ kia của anh nói không sai, kỹ thuật của người này cực kỳ giống với của Tây Khương bọn anh, dĩ nhiên thân phận của người này cũng đã rõ ràng rành.

Mà trên thực tế, lúc Niếp Quân Hạo thử dò xét Hạ Minh Hiền, Hạ Minh Hiền cũng đồng thời thử thăm dò Niếp Quân Hạo.

Nghe Niếp Quân Hạo nói câu kia, hai mắt Hạ Minh Hiền khẽ sáng lên, khẽ cười nói: "Niếp Quân Hạo, Niếp Quân Hạo, nếu như tôi nhớ không lầm thì tiên nhị hoàng tử mà năm đó Tây Khương bàn tán huyền ảo xôn xao, tự nguyện thoát khỏi hoàng thất, buông tha quyền thừa kế vương vị Tây Khương, lại dẫn thân vào giang hồ, kế thừa Thánh Lạc giáo mà mẹ anh ta sáng lập ra, trở thành giáo chủ ma giáo mà người trên giang hồ vừa nghe tin đã sợ mất mật, giống như cũng được gọi với cái tên này."

An Cẩn Du và Diệp Sơ Tinh vốn bởi vì tiếng đánh nhau vang dội của hai người mà từ kinh ngạc lúc đầu tỉnh hồn lại, còn chưa kịp nói gì đã bị đối thoại của hai người làm sợ ngây người lần nữa.

An Cẩn Du và Diệp Sơ Tinh: "..."

Bây giờ là tình huống thế nào, tiên tứ hoàng tử Hạ quốc là cái quỷ gì, tiên nhị hoàng tử Tây Khương lại là cái quỷ gì; mưu đồ bí mật soán vị thất bại, bị tâu đề ban cho cái chết, buông tha quyền thừa kế, thừa kế ma giáo, dựa vào, rốt cuộc thì một loạt từ ngữ cao thâm kia là gì, đã xảy ra chuyện gì vậy, vì sao họ không hiểu hai người này đang nói cái gì, chẳng lẽ chỉ trong nháy mắt thời gian mà họ đã xuyên không rồi sao, a phi, không đúng, giống như không phải họ xuyên mà là hai người này xuyên.

Nghĩ thông suốt điểm này, An Cẩn Du nhìn không được mà hít vào một hơi lạnh, ban đầu gặp Hạ Minh Hiền ở trong nhà Diệp Sơ Tinh, lúc nghe Diệp Sơ Tinh nói cô ấy nhắc được Hạ Minh Hiền, cô vẫn có chút hoài nghi thân phận của Hạ Minh Hiền. Chỉ là dù thế nào thì cô cũng không ngờ, choáng nga, thế nhưng lại giống Niếp Quân Hạo, đều là người xuyên không. Hơn nữa nghe lời nói của hai người này thì... , đậu đen rau giá, hai người này lại là "đồng hương" đến từ cùng một thời đại, là các cô quá huyền ảo hay là thế giới này huyền ảo đây.

An Cẩn Du kinh ngạc nhìn Diệp Sơ Tinh bên cạnh, lại thấy khuôn mặt vẫn trước sau bình tĩnh như một của cô ấy cũng hiện lên vẻ ngạc nhiên giống như cô, hiển nhiên cũng không nghĩ tới sẽ xuất hiện sự trùng hợp như vậy.

Niếp Quân Hạo cũng không phát hiện hai người An Cẩn Du kinh ngạc, nghe Hạ Minh Hiền nói, thì đáy mắt anh nhanh chóng xẹt qua một tia lệ quang, lúc đầu chuyện anh buông tha quyền thừa kế cũng không phải là bí mật, cũng có rất nhiều người biết, nhưng chuyện sau đó anh trở thành giáo chủ ma

giáo lại hiếm có người biết, trên giang hồ lại càng không có mấy người liên hệ anh với nhị hoàng tử ban đầu của Tây Khương, nhưng chỉ một câu của người dị quốc này lại vạch trần thân phận của anh, người này tuyệt không đơn giản.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Ảnh Đế Mau Vào Trong Chén* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Cho Anh Không Nghe Lời!

Nghĩ như vậy, Niếp Quân Hạo ngược mắt nhìn người đối diện rồi khẽ cười lạnh nói: "Không ngờ anh lại biết rõ như vậy."

"Đợi chút, các anh..." An Cẩn Du vừa định lên tiếng hỏi thì không ngờ Niếp Quân Hạo vừa nói xong câu đó đã không chút dấu hiệu nào mà ra tay.

"..." An Cẩn Du và Diệp Sơ Tinh thấy vậy thì hoảng sợ.

Hạ Minh Hiền như đã sớm biết Niếp Quân Hạo sẽ ra tay lần nữa, khẽ nhủ mày. Va chạm vừa rồi đã khiến anh có chút hiểu rõ thực lực của người đối diện, lần này cũng không dám giữ lại, cứ như vậy đánh nhau với Niếp Quân Hạo lần nữa.

Căn phòng tồi tàn của An Cẩn Du không thể nào cung cấp hoàn cảnh tốt cho hai người đánh nhau, dưới tình huống này những chiêu thức hoa hoa lệ lệ một cái cũng không thể sử dụng được, bắt buộc hai người chỉ có thể sử dụng những chiêu thức cận chiến đơn giản nhất nhưng cũng đồng thời có lực nhất để đánh nhau.

Lần này hai người hiển nhiên cũng đã có ý thăm dò từ trước, ra tay vừa nhanh vừa mạnh, hai cô gái bên cạnh nhìn hoa cả mắt nhưng lại càng sợ hãi run rẩy hơn.

Cũng may lúc hai người đánh còn biết lo lắng cho căn phòng nhỏ bé tội nghiệp này của An Cẩn Du, nếu không thì căn phòng mà An Cẩn Du thật vất vả mới cứu vãn lại được này đã sớm bị xóc lên.

Nhưng dù hai người này đã vô cùng thức thời cố gắng tránh những đồ vật bày biện trong phòng An Cẩn Du nhưng rốt cuộc thì căn phòng của An Cẩn Du thật sự nhỏ đến mức đáng thương, ngay cả khi hai người đã cố gắng khống chế lực phá hủy ở trong phạm vi nhỏ nhất thì cũng không thể tránh khỏi tạo thành những tổn thất nhất định.

Những tiếng va đập "bịch, bịch... bang, bang..." vang vọng khắp căn phòng, xen lẫn trong đó là đủ tiếng đồ vỡ của những đồ vật trong nhà.

Hai người đánh nhau một lúc, võ công của Hạ Minh Hiền vốn cũng không thấp mà nội lực bị hao tổn của Niếp Quân Hạo vẫn chưa khôi phục nên dần dần rơi vào thế hạ phong, nhưng dù vậy thì rơi vào trong mắt người bên cạnh vẫn đủ kinh sợ.

Diệp Sơ Tinh thấy hai người đánh nhau kịch liệt, trong lòng nóng nảy, khẽ hô lên một tiếng: "A Hiền, đừng đánh nữa."

Hạ Minh Hiền nghe Diệp Sơ Tinh la lên, động tác trong tay dừng lại, muốn thu tay lại nhưng đối với mặt với thế công của một người một chiêu so với một chiêu tàn nhẫn, khiến anh muốn rút người ra cũng không được.

An Cẩn Du lập tức nhìn thấu điểm này, sắc mặt cũng không khỏi có chút khó coi, hét theo Diệp Sơ Tinh: "Niếp Quân Hạo, đừng đánh nữa."

Lúc này Niếp Quân Hạo đang đánh với Hạ Minh Hiền, làm sao có thể nghe thấy An Cẩn Du gào thét, hơn nữa dù nghe thấy thì e rằng cũng sẽ không vì vậy mà dừng lại.

An Cẩn Du thấy Niếp Quân Hạo không để ý tới mình, sắc mặt càng thêm khó coi, gầm nhẹ một tiếng: "Niếp Quân Hạo, đừng đánh nữa."

Chấn tai như vậy nhưng lần này Niếp Quân Hạo vẫn xem tiếng gào thét của cô như gió bên tai.

Gân xanh trên đầu An Cẩn Du không ngừng nhúc nhích, nghe tiếng đồ đạc trong nhà đồ vỡ càng ngày càng rõ ràng, An Cẩn Du nhìn nửa ngày, rốt cuộc không thể nhịn được nữa, cắn răng nghiêng lợi cao giọng hét lớn: "Tôi bảo hai anh dừng tay, lỗi tai của hai anh bị điếc sao, lão nương không phát uy, hai anh xem lão nương là mèo he-łok-it-ty rồi. Tiền Đa Đa lên, cắn chết cái tên cứng đầu cứng cổ bại gia phá hoại đồ đạc kia cho chủ nhân chị."

Tiền Đa Đa vốn phờ phạc rã rượi nằm trong ổ chó của mình xuân buồn thu đầu, thoi thóp một hơi, vừa nghe chủ nhân cho gọi, lập tức phát huy phẩm chất nghề nghiệp trấn giữ tốt đẹp, lập tức vút nổi buồn của nó ra khỏi chín tầng mây, đứng tại chỗ sủa một tiếng rồi nhào thẳng đến chỗ Hạ Minh Hiền và Niếp Quân Hạo đang đánh nhau.

"Gấu, gấu gấu" người đàn ông hư này lại chọc chủ nhân mất hứng, ăn một nhào của tiểu gia đây.

Niếp Quân Hạo không ngờ lúc này An Cẩn Du sẽ gọi Tiền Đa Đa ra hạ đài anh nên không hề có một chút phòng bị với Tiền Đa Đa đang bất ngờ nhào tới, trông mất chột co lại, thân thể theo phản xạ lui về sau.

Hạ Minh Hiền nghe tiếng quát của An Cẩn Du thì ngẩn ra, thấy Niếp Quân Hạo chợt rút người, bàn tay chuẩn bị quét tới mặt Niếp Quân Hạo vội vàng chuyển hướng, hiêm hiêm xẹt qua khuôn mặt của Niếp Quân Hạo, chỉ kém một chút nữa là đã đánh trúng chỗ yếu của đối phương.

Hạ Minh Hiền còn không kịp thở phào một hơi do anh kịp thu tay trong chiêu cuối cùng thì đã bị một mả trước mắt làm giật mình.

Niếp Quân Hạo nghe Tiền Đa Đa sửa thì vội vàng thu tay lại, còn không kịp nhớ phải tránh ra thì đã bị Tiền Đa Đa nhào thẳng qua, hai bắp chân run lên, bỗng chốc ngã về phía sau.

Mấy người trong phòng chỉ nghe những tiếng ‘bình bình bang bang’ vang động, lúc nhìn lại thì thấy Niếp Quân Hạo đã thành công trở thành tù binh của Tiền Đa Đa.

Diệp Sơ Tinh kinh ngạc thì không cần phải nói, Hạ Minh Hiền càng bị cảnh trước mắt làm giật mình. Cách chân anh không xa, nho nhỏ Tiền Đa Đa hai chân đạp trên đầu Niếp Quân Hạo bị ngã ra sau, ngẩng đầu sửa những tiếng hà hê, còn sắc mặt Niếp Quân Hạo bị nó đạp thì tái nhợt, động cũng không dám động, còn không ngừng đổ mồ hôi lạnh, bộ dáng khổ sở gần đất xa trời.

"..." Hạ Minh Hiền há miệng, cuối cùng cũng không hề nói gì.

Ai có thể nghĩ tới, nhân vật trước đây không lâu vẫn cùng mình đánh khó phân thắng bại, quay đầu lại đã bị một con chó khi dễ đến nói không ra lời. Ai có thể nghĩ đến giáo chủ ma giáo mà trước kia những người trong giang hồ vừa nhắc đến đã biến sắc, ma đầu giết người trong truyền thuyết lại sợ chó, nếu để những nhân sĩ chính phái cả ngày đòi đánh diệt ma giáo, phụ trợ chính nghĩa biết, không biết cảnh tượng đó sẽ thú vị như thế nào.

Một hồi binh hoang mã loạn giầy vò đi qua, cuối cùng thì căn phòng của An Cẩn Du cũng khôi phục yên tĩnh lại lần nữa. Bốn người lại ngồi về ghế sofa, Diệp Sơ Tinh và Hạ Minh Hiền ngồi đối diện hai người An Cẩn Du.

Nhớ lại tất cả những chuyện vừa mới xảy ra, trong lòng Diệp Sơ Tinh vẫn còn sợ hãi, cô không để ý đến sự tồn tại của hai người An Cẩn Du mà ôm lấy cánh tay Hạ Minh Hiền, vẻ mặt lo lắng hỏi: "A Hiền, vừa rồi anh có bị thương không?"

Hạ Minh Hiền sững sờ, cũng bởi vì câu hỏi tràn ngập lo lắng này của Diệp Sơ Tinh mà thái độ bất giác dịu xuống, đưa tay nắm lấy bàn tay Diệp Sơ Tinh đang nắm tay anh, mười ngón tay quen thuộc đan vào nhau, khẽ cười nói: "Không có việc gì, anh không có bị thương, đừng lo lắng."

Diệp Sơ Tinh hơi ngẩng đầu đã chìm vào trong nét mặt cương chiều của Hạ Minh Hiền, trong lòng mềm nhũn, khẽ đỏ mặt, cô nhìn không được hơi cúi mặt xuống.

"..." Niếp Quân Hạo ngồi đối diện hai người, nhìn những bong bóng màu hồng không ngừng toát ra giữa hai người, khóe miệng nhìn không được căng ra.

Hai người này xảy ra chuyện gì vậy, không biết bây giờ trên mạng có rất nhiều câu độc thân đều hò hét rằng tú ân ái sẽ bị chết rất nhanh sao, mặc dù bây giờ anh cũng có cảm tình với người nào đó, nhưng dù sao thì vẫn chưa chính thức xác định thân phận, cho nên anh cũng được xem như là một trong những thành viên câu độc thân, hơn nữa cho dù hai người muốn tú ân ái thì có thể về nhà hãy tú hay không, cứ tú ân ái trước công chúng, má nó, thật sự là quá không đạo đức.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Ảnh Đế Mau Vào Trong Chén* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 77: Sự Chênh Lệch Rõ Ràng.

Niếp Quân Hạo bị hai người đối diện anh em em, tú ân tú ái không coi ai ra gì chọc cho mù mắt, theo bản năng quay đầu nhìn về phía An Cẩn Du ngồi ở bên cạnh mình, lại phát hiện cô ngay cả một ánh cho mình một cũng lười cho, một lòng chú ý tới Tiền Đa Đa nhào vào trong ngực cô.

Niếp Quân Hạo: "..."

Bình thường không ai đối lập thì không cần vội, nhưng đối diện với tình huống không so không biết như vậy, vừa so sánh với người ta, Niếp Quân Hạo lập tức đã cảm thấy trong lòng bất bình.

Tuy nói vừa rồi hai người đánh nhau một trận kịch liệt, nhưng hai bên căn bản cũng không bị thương gì, nhưng vài phút cuối cùng kia, mình bị con chó ngu xuẩn kia đánh lên, ngã nhào xuống đất không nói còn phải khuất phục. Người chân chính bị thương là mình mới đúng, chứ tên đàn ông đối diện kia một cọng tóc gãy cũng không bị thương tổn được lại được hỏi han ân cần. Mà trái lại, chính anh một thân thương tích, không được trị liệu không nói, vừa rồi mình đánh nhau với tên đàn ông kia kịch liệt như vậy, nha đầu này thậm chí ngay cả câu quan tâm hỏi han cũng không có, còn chỉ quan tâm con chó ngu xuẩn kia, thật là không có chút quan tâm nào. Phát hiện điểm này, trong lòng Giáo chủ đại nhân âm ức triệt để.

An Cẩn Du cũng không để ý đến cái nhìn chăm chú ai oán mà phần nộ của Niếp Quân Hạo, nhìn bong bóng màu hồng của hai người đối diện bay loạn khắp nơi, hiển nhiên cũng có chút không nuốt, ho nhẹ một tiếng, nhắc nhở hai người đối diện trong nhà này còn có người khác tồn tại.

Diệp Sơ Tinh nghe thấy An Cẩn Du ho nhẹ một tiếng, chợt hồi hồn lại, lúc này mới nhớ tới bây giờ bọn họ đang ở trong nhà người khác mà không phải tại nhà chính mình, da mặt vốn đã không dày lập tức đỏ bừng. Nếu như bây giờ trên đất có một cái hố, Diệp Sơ Tinh nhất định hận không thể lập tức chui vào ẩn nấp không ra nữa.

Hạ Minh Hiên thấy thế, cười nhạt cầm tay Diệp Sơ Tinh, lập tức mở rộng vòng tay chính mình, để Diệp Sơ Tinh có một nơi né tránh, đồng thời ngẩng đầu lên nhìn về phía hai người An Cẩn Du ở đối diện: "Cẩn Du có vấn đề gì, bây giờ có thể hỏi."

An Cẩn Du nhìn thấu ý cười nhẹ nhàng nơi đáy mắt Hạ Minh Hiên, biết đây là anh đang giúp đỡ Diệp Sơ Tinh nói sang chuyện khác, hóa giải sự căng thẳng, cũng không nín lấy chuyện vừa rồi không buông, nói thẳng: "Ừ, hiện tại có phải anh nên giải thích trước một chút hay không, chuyện hai người mới vừa nói kia, ừm, cái đó, anh cũng là xuyên việt tới?"

Khoảnh khắc Hạ Minh Hiên động thủ với Niếp Quân Hạo thì đã biết rõ sau đó An Cẩn Du nhất định sẽ hỏi cái này, cũng không kinh ngạc, lạnh nhạt gật đầu một cái.

An Cẩn Du hít một hơi khí lạnh, ngay sau đó hỏi: "Vậy tình huống khi Tiểu Tinh nhặt anh về...?"

"Khi đó tôi mới đến nơi này, hơn nữa còn bị thương, là tiểu Tinh đã cứu tôi."

An Cẩn Du: "... " Sao kịch tình này nghe có chút quen tai vậy?

An Cẩn Du như tỉnh ngộ nhìn thoáng qua Niếp Quân Hạo còn đang giận dữ vì chịu kích thích ở bên cạnh, làm như nhớ ra cái gì đó, lòng mày không khỏi nhíu lại.

Chắc chắn chắc, sao Tiểu Tinh lượm được một người, mình cũng lượm được một người, Tiểu Tinh nhặt được một mỹ nam ưu tú ấm áp dịu dàng, khéo hiểu lòng người như vậy, còn biết tự mình kiếm tiền nuôi gia đình, chăm sóc Tiểu Tinh. Mà người mình nhặt được lại...

Khỏe miệng An Cẩn Du không khỏi méo xệch, ấm áp dịu dàng, khéo hiểu lòng người vẫn là thôi đi, người này không gây phiền toái cho mình bại gia (phá sản), cô đã nên cảm động đến rơi nước mắt rồi. Trông cậy vào việc anh kiếm tiền nuôi gia đình, được rồi, hiện tại anh đúng là kiếm tiền, nhưng nuôi gia đình gì đó thì còn kém xa.

Niếp Quân Hạo không được tự nhiên nửa ngày cũng không thấy An Cẩn Du quăng thêm nửa ánh mắt cho mình nữa, ngược lại nhìn cô chuyện trò vui vẻ cùng với con hồ biết cười (*) ở đối diện, trong lòng nhất thời lạnh tới cực điểm. Gương mặt âm trầm, cực khổ lắm mới đợi được An Cẩn Du xoay đầu lại nhìn về phía anh, lại nhìn thế nào cũng cảm thấy ánh mắt nhìn anh mang đầy ghét bỏ.

(*) Con hồ biết người (cv: tiểu diện hồ): ví với người bên ngoài thì cười nói vui vẻ, bên trong thì vô cùng độc ác.

Ghét bỏ ghét bỏ ghét bỏ... Anh đường đường là giáo chủ Ma giáo, phong lưu tiêu sái, anh tuấn lỗi lạc, cho tới bây giờ chỉ có người khác mong chờ được dán lên lấy lòng anh, nha đầu này lại dám ghét bỏ anh, thật sự là không có một chút khả năng quan sát nào.

Lúc này giáo chủ ngạo kiều không có nghĩ tới, An Cẩn Du có thể thật sự không có con mắt tinh tường, nhưng nhìn từ một góc độ khác, chính anh lại coi trọng An Cẩn Du không có mắt nhìn như vậy, thì ánh mắt cũng sẽ không tốt hơn chỗ nào. Cho nên hai người không có thương thức giống nhau, căn bản là con rùa thấy hạt đậu vừa mất, tuyệt phối!

An Cẩn Du vốn đang ghét bỏ Niếp Quân Hạo, lúc này lại thấy Niếp Quân Hạo bởi vì tức giận bất bình còn biểu lộ ra bộ dạng hung tàn đối với mình, hồi tưởng lại mấy thứ chai chai lọ lọ trong nhà bị hủy hoại trong những ngày qua, nhìn lại Hạ Minh Hiên tí mỉa chu đáo đối với Diệp Sơ Tinh ở đối diện, trong lòng thật sự không khỏi thâm than một tiếng, người với người sao lại có sự khác biệt lớn như vậy chứ.

Cũng may Niếp Quân Hạo cũng không có thuật đọc tâm, tình cảm của hai người vẫn là chưa tới đến tâm linh tương thông, nếu không, nếu để anh biết mình ở trong lòng của An Cẩn Du, vừa so sánh cùng với con hồ biết cười ở phía đối diện kia, sự thật căn bản là khác nhau một trời một vực tàn nhẫn như vậy, nhất định sẽ nội thương.

An Cẩn Du thờ dài, thu hồi ánh mắt, lần nữa nhìn về phía Hạ Minh Hiên nói: "Vậy những người như Tứ hoàng tử nước Hạ, nhị hoàng tử Tây Khương mà hai người vừa nhắc tới rốt cuộc là ai?"

An Cẩn Du vừa ném ra vấn đề này, người mở miệng đầu tiên cũng không phải Hạ Minh Hiên, mà là Diệp Sơ Tinh.

"Tiểu Du, A Hiên anh ấy hẳn là hoàng tử của quốc gia nào đó ở thời đại kia, vừa lúc xếp hạng thứ tư ở hoàng gia, cho nên được người khác tôn xưng (*) làm Tứ hoàng tử."

(*) Tôn xưng: cách gọi kính trọng.

An Cẩn Du sững sờ, sững sờ chốc lát mới có hơi kinh ngạc nhìn về phía Diệp Sơ Tinh nói: "Tiểu Tinh, cậu biết những chuyện này?"

Diệp Sơ Tinh gật đầu một cái, quay đầu nhìn Hạ Minh Hiên một cái, có chút ngượng ngùng nói: "Thật ra thì ngay từ đầu A Hiên cũng chưa từng muốn giấu giếm mình, cho nên không bao lâu sau khi mình nhặt anh ấy về, anh ấy đã nói chuyện này với mình rồi. Chỉ là khi đó, mình còn tưởng rằng là anh ấy đang nói đùa, cũng không cho là thật, không nghĩ tới thật ra là sự thật. Vừa rồi A Hiên cùng vị này, Ặc, ngài Niếp nói chuyện, mình mới nhớ tới thì ra là những lời A Hiên nói khi đó đều là thật."

Hạ Minh Hiền nghe lời này của Diệp Sơ Tình cũng có chút ngại ngùng, chỉ chốc lát sau phục hồi tinh thần lại cũng có chút dờ khóc dờ cười, anh đã nói ban đầu khi anh nhắc tới chuyện này với Diệp Sơ Tình, tại sao Diệp Sơ Tình có thể bình tĩnh như vậy, cô ấy sẽ không để lời thổ lộ tình cảm của mình vào trong lòng, cho là mình đang nói giỡn với cô ấy.

Nghĩ như vậy, Hạ Minh Hiền không nhận được cầm tay Diệp Sơ Tình, giằng giằng nói: "Anh lừa gạt em khi nào chứ?"

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Diệp Sơ Tình ửng đỏ, càng trở nên ngượng ngùng.

Mắt thấy không khí giữa hai người lại một lần nữa phát triển theo hướng ngọt ngào, An Cẩn Du lại cuống quýt ho nhẹ một tiếng, dẫn đề tài trở lại: "Khụ khụ, còn có, anh ta vừa nói cái gì mà bí mật mưu đồ soán vị, bị Tần Đế ban cho cái chết là xảy ra chuyện gì?"

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Ảnh Đế Mau Vào Trong Chén* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 78: Thân Phận Của Nhau.

Thật ra thì đây mới chính là điều An Cẩn Du thật sự quan tâm. Phải biết rằng, mặc kệ ở triều đại nào, mưu đồ soán vị, bị ban chết đều không phải là loại từ ngữ tốt đẹp gì. Hạ Minh Hiền đánh giá tới những từ ngữ này, chẳng lẽ lúc trước anh ta còn là một nhân vật phản diện? Sờ đi ngay từ đầu cô đã rất đề phòng Hạ Minh Hiền, chính là vì xem người này trở thành nhân vật phản diện không rõ lai lịch, mặc dù sau đó Hạ Minh Hiền đã giải trừ nỗi lo lắng cô, nhưng tình huống hiện tại lại khơi dậy sự phòng bị của cô. Người như vậy ở chung một chỗ với Tiểu Tình thật sự tốt sao?

An Cẩn Du toàn tâm toàn ý suy nghĩ cho bạn thân hiển nhiên không chú ý đến, nếu thật muốn nói đến vai nhân vật phản diện mà nói, thật ra thì nhân vật phản diện chân chính phải là giáo chủ Ma giáo an vị ở bên cạnh cô cách đó không xa. orz

Hình như Hạ Minh Hiền đã sớm liệu đến việc An Cẩn Du sẽ hỏi cái này, bình tĩnh tự nhiên nói: "Chuyện này nói ra rất dài dòng, nhưng mà nếu mọi người hỏi, vậy tôi cũng không muốn giấu giếm. Trên thực tế, tuy tôi là Tử hoàng tử nước Hạ, nhưng kỳ thật tôi cũng không phải là con trai Hạ vương, cũng chính là phụ hoàng ta. Mẫu phi ta là Hoàng Quý Phi Nhu gia được đón là được phụ hoàng sủng ái nhất, nhưng kỳ thật trong lòng phụ hoàng có người khác. Lúc ấy phụ hoàng chuyển sủng người yêu, mẫu phi xấu hổ không chịu nổi, vì tranh thủ tình cảm mà sinh hạ tôi, mà thật ra thì tôi cũng chỉ là con riêng do nàng cùng hoàng thúc trên danh nghĩa của tôi tư thông."

An Cẩn Du cùng Diệp Sơ Tình không ngờ thân phận của Hạ Minh Hiền còn trộn lẫn một phần phức tạp như vậy, nhất thời cũng có chút sững sờ.

Hạ Minh Hiền thấy thế khẽ mỉm cười, không dấu vết nắm tay Diệp Sơ Tình, rồi nói tiếp: "Bởi vì có một thân phận không thể để cho người ngoài biết như vậy, lại thêm vào việc mẫu phi truyền thụ tư tưởng cho tôi từ nhỏ đến lớn, cùng với một chút lí do riêng, ngay lúc đó trong lòng tôi chỉ có một ý nghĩ, chỉ có đứng ở đỉnh cao nhất, mới có thể không có kỵ gì lấy được thứ tôi muốn, bảo vệ thứ tôi cần tìm, cho nên khi đó tôi mới có thể cực đoan như vậy."

Nói tới chỗ này, Hạ Minh Hiền ngừng đầu không để lại dấu vết nhìn An Cẩn Du một cái, lời nói xoay chuyển: "Chỉ là, hiện tại tôi đã biết cách làm của mình khi đó có chút cực đoan. Sau khi đến nơi này, tôi phát hiện ra rất nhiều điều tốt đẹp mà trước kia không thể nhìn ra. Cho nên, phần sai lầm kia..."

Đoạn văn này của Hạ Minh Hiền thật ra là mang theo vài phần cất câu lấy nghĩa (*). Điều anh không nói cho hai người An Cẩn Du biết chính là, ban đầu, mục tiêu lớn nhất khiến anh ta mưu đồ soán vị thật ra là vì lấy được một người, muốn vĩnh viễn ở chung một chỗ với người kia, mà người kia vừa vặn bị anh ta ngộ nhận là Diệp Sơ Tình, nhưng kỳ thật là một người bạn tốt khác của bọn An Cẩn Du- Hạ Vũ Tình, người bị nhầm lẫn khi trao đổi linh hồn.

(*) Cất câu lấy nghĩa: Lấy một câu trong lời nói của người khác rồi giải thích theo ý của mình.

Ngay từ lúc xuyên qua không bao lâu thì anh ta đã biết rõ chuyện này rồi, nhưng xét thấy lúc đầu anh ta đã làm một vài chuyện quá đáng bởi vì chấp niệm đối với người khác, bây giờ đối mặt với bạn bè của người ta, anh ta cảm thấy vẫn nên biến những chuyện này thành bí mật vĩnh viễn chôn dấu dưới đáy lòng sẽ thích hợp hơn. Nhất là bây giờ anh ta đã tìm được người trong lòng thật sự của mình, tất cả những chuyện đã trải qua cũng đều trở nên không quan trọng.

Diệp Sơ Tình cũng là lần đầu tiên nghe Hạ Minh Hiền nói đến những chuyện này, mặc dù trên mặt không có gì khác thường, nhưng đáy mắt cũng không tự chủ nổi lên mấy phần đau lòng, khẽ nắm chặt tay Hạ Minh Hiền.

Hạ Minh Hiền tự nhiên cũng cảm giác được điều này, nụ cười bên môi lập tức sâu hơn không ít.

"..." An Cẩn Du nhìn bóng hồng giữa hai người lần nữa không coi ai ra gì mà bay lên cùng với ánh sáng chói lóa bắt đầu phát ra giống như mây trắng cái bóng đèn chiếu sáng mù mắt người, thật là có loại kích động muốn tự chọc mù hai mắt.

Hai người kia tú ân ái có thể phân rõ tình huống có được không hả??? Chó độc thân bày tỏ hứng không nổi nha hứng không nổi.

An Cẩn Du giật giật khóe miệng, cũng không nói nữa cái gì. Nếu Hạ Minh Hiền đã nói biết việc làm ban đầu của mình quá mức cực đoan, nên biết rõ

chính mình đã làm sai điều gì, tục ngữ nói đúng, biết sai để sửa, không gì tốt hơn. Huống chi, bọn họ vốn cũng không phải là người cùng một thời đại, đúng sai phải trái, lại nói bọn họ thật ra không có tư cách gì để phán xét.

Cô nghĩ cũng rất đơn giản, xác định người trước mắt không phải người xấu, mà anh ta lại đối đãi thật lòng với Diệp Sơ Tình, như vậy là đủ rồi.

Sau khi nghĩ thông suốt điểm này, An Cẩn Du liền thu lại ánh mắt từ trên người Hạ Minh Hiên, ngược lại ném đến chỗ Niếp Quân Hạo bởi vì vừa bị bỏ rơi mà nghiêm mặt, nói: "Lại nói, anh vừa xảy ra chuyện gì?" Niếp Quân Hạo thấy An Cẩn Du cuối cùng cũng thu hồi lại ánh mắt từ trên người con hồ biết cười đối diện kia, dời đến trên người của mình, sắc mặt hơi bớt giận, nhưng vẫn có chút không vui hỏi: "Cái gì mà xảy ra chuyện gì?"

An Cẩn Du liếc mắt nhìn Niếp Quân Hạo rõ ràng đang giận dữ, không kềm chế không được mà dữ tợn trừng mắt, cười ha ha nói: "Anh cũng không muốn nói gì với tôi? Mặc dù Minh Hiên cũng đều là người xuyên qua giống anh, nhưng anh ấy chưa từng có chuyện giấu giếm Tiểu Tình. Mà còn anh, ở nhà tôi lâu như vậy, đến bây giờ tôi đối với việc anh ai còn chưa rõ, còn nhị hoàng tử điện hạ của Tây Khương kia là xảy ra chuyện gì?"

An Cẩn Du nói xong cũng có chút bất mãn nhìn Niếp Quân Hạo một cái. Từ đầu đến giờ, cô đều chỉ biết là Niếp Quân Hạo là một giáo chủ Ma giáo, võ công rất tốt, thông minh tuyệt đỉnh, còn cái khác thì hoàn toàn không biết. Nếu không phải là biết người này không xấu, thì với một nhân vật không rõ lai lịch như vậy, cô đã sớm một cước đuổi đi, lúc này thừa dịp hai người Diệp Sơ Tình đều ở đây, có cơ hội thăm dò một chút thật giả của đối phương, An Cẩn Du tự nhiên sẽ không dễ dàng bỏ qua cơ hội này.

Mặc dù Niếp Quân Hạo vui mừng vì An Cẩn Du rốt cuộc cũng bắt đầu thông suốt, chuẩn bị tìm hiểu mình, nhưng cũng có chút không vui về các xưng hô của An Cẩn Du đối với Hạ Minh Hiên. Nói Minh Hiên Minh Hiên, gọi con hồ biết cười đối diện đó thân thiết như vậy, gọi mình chính là Niếp Quân Hạo Niếp Quân Hạo xa lạ, cả tên họ, thật là khiến người ta bức lửa.

Dưới sự chú ý sai lệch như vậy, Niếp Quân Hạo ôm trong lòng đầy bụng ghen tức đối mặt với chất vấn của An Cẩn Du, tự nhiên không thể nào dứt khoát thừa nhận những điều này đều là sai lầm của mình, chỉ đành phải hừ lạnh một tiếng, quay đầu đi chỗ khác, có chút bất mãn nói: "Cô lại không có hỏi ta."

An Cẩn Du: "... " Ý tứ trong lời nói của người này là, chuyện này vẫn nên tự trách mình, nhưng loại chuyện này tôi không hỏi chẳng lẽ anh không biết tự mình nói ra sao? Giáo chủ đại nhân, kiêu ngạo cũng là bệnh, phải trị!

Lời này của Niếp Quân Hạo vừa nói ra, không chỉ là An Cẩn Du có chút im lặng, Diệp Sơ Tình ngồi ở đối diện bọn họ cũng hơi cau mày lại. Đối với người đàn ông hiện tại đang ở trong nhà An Cẩn Du, thấy anh vậy mà lại dùng thái độ như vậy nói chuyện cùng An Cẩn Du thật sự có chút bất mãn.

Cho nên nói, chị em tốt chính là không có đạo lý. An Cẩn Du sẽ lo nghĩ đủ đường thay cho Diệp Sơ Tình bởi vì sự tồn tại của Hạ Minh Hiên, đồng thời, Diệp Sơ Tình cũng sẽ bởi vì Niếp Quân Hạo xuất hiện, còn không ngừng bắt bẻ đối với người đàn ông có khả năng trở thành bạn trai An Cẩn Du này.

Lúc này Niếp Quân Hạo hiển nhiên không biết cũng chính vì một câu nói không tự nhiên của mình, đã đưa tới sự bất mãn cho chị em tốt của An Cẩn Du, mà hậu quả trực tiếp chính là con đường tình cảm sau này sẽ càng trở nên nhấp nhô.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Ảnh Đế Mau Vào Trong Chén* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79: Thật Sự Không Phải Bạn Trai?

Editor: Trịnh Phương

Mấy ngày nay, An Cẩn Du đã có sự thấu hiểu nhất định đối với việc nghĩ một đằng nói một lẽo cùng với kiểu vui buồn thất thường của người nào đó, im lặng thô táo (*) trong chốc lát, liền nhanh chóng bình tĩnh lại, thở dài, bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười thỏa hiệp nói: "Vậy hiện tại tôi hỏi, Niếp Đại giáo chủ anh có thể sinh lòng từ bi nói cho tôi biết hay không, cũng tiện cho tôi có chút hiểu đối với anh mà không đến nỗi không biết gì cả. Dù sao bây giờ chúng ta cũng coi như là cùng ở chung một mái nhà."

(*) Thô táo: từ trong hành vi hay lời nói của người khác tìm ra điểm sơ hở, không phù hợp để chen lời thắc mắc hay than thở. Chủ yếu mang tính vui đùa. | đậm; chọc; nói móc

Lời nói của An Cẩn Du thành công khiến Niếp Quân Hạo hiểu sai lần nữa. Trước đây An Cẩn Du không muốn thừa nhận hai người bọn họ ở chung một chỗ, hôm nay lại thừa nhận hai người cùng ở chung dưới một mái nhà ngay trước hai người này, thật sự là...

Lỗi tai Niếp Quân Hạo ứng phó, nhưng trên mặt lại cứ không lộ ra chút nào, ho nhẹ một tiếng nói: "Thật ra thì không có gì hay để nói, mẫu thân bản tọa chính là người sang lập Thánh Nhạc giáo, bề ngoài xinh đẹp, võ công cũng rất lợi hại. Năm đó ở trên giang hồ cũng được xem là nhân vật số một số hai, bề tôi dưới vấy dẫm không hết, chỉ tiếc không biết nhìn người, bị Tây Khương vương kia lừa, sinh ra bản tọa. Ban đầu Tây Khương vương cũng không biết chuyện này, về sau bản tọa lớn hơn một chút, biết bản tọa có huyết thống vương tộc Tây Khương, liền cứng rắn nạp mẫu thân bản tọa làm phi. Nhưng mẫu thân của ta há là người mà hấn có thể tùy ý chi phối, liền trực tiếp mang bản tọa rời khỏi hoàng cung Tây Khương."

Một vài câu nói hời hợt của Niếp Quân Hạo, cũng ẩn giấu một chút khinh thường nhàn nhạt cùng với oán hận phát ra từ nội tâm. D^đ+I_q-đ

An Cẩn Du nghe thấy trong giọng nói Niếp Quân Hạo có phần không vui, không khỏi có chút kinh ngạc, không ngờ thân thể Niếp Quân Hạo còn có một đoạn quanh co ly kỳ như vậy, khó trách lúc trước đã có cảm giác anh giống như không có chút quan tâm nào đối với cha mình, thì ra là...

Niếp Quân Hạo nói tới chỗ này giống như là nghĩ tới điều gì, hừ lạnh một tiếng nói: "Người đàn ông kia sau đó dĩ nhiên cũng gặp báo ứng, trước khi chết, con lớn nhất không có tiền đồ liền muốn nhận bổng tọa trở về, tự cho là ngai vàng ngôi vua Tây Khương quý báu biết bao, là một chuyện mọi người sẽ không cự tuyệt, lại không biết chỗ ngồi đó trong mắt bổng tọa căn bản không đáng giá nhắc tới. Cho nên, sau khi bổng tọa mệt mỏi vì hấn nhiều lần quấy rầy, trực tiếp liền đoạn tuyệt quan hệ cha con với hấn, từ bỏ quyền thừa kế hoàng thất Tây Khương. Dù sao bổng tọa vẫn luôn theo họ mẹ, một chút quan hệ với hấn cũng không có."

Đám người An Cẩn Du nghe Niếp Quân Hạo giải thích, liếc nhau một cái, không nói gì.

Một hồi lâu, cũng là Hạ Minh Hiền mở miệng hỏi một câu: "Thì ra là như vậy, vậy xin hỏi Niếp Giáo chủ tới thế giới này như thế nào?"

Hai mắt Niếp Quân Hạo hơi híp lại, nhàn nhạt quét qua Hạ Minh Hiền một cái, khẽ phun ra hai chữ: "Ngoài ý muốn."

Hạ Minh Hiền không để ý đến chuyện Niếp Quân Hạo lạnh nhạt đối với mình, trên mặt hiện lên một nụ cười xinh đẹp tuyệt trần tựa như hoa sen, ý vị sâu xa nói: "Niếp Giáo chủ xác định chỉ là ngoài ý muốn, mà không phải là tất nhiên?"

Hai mắt Niếp Quân Hạo lạnh băng, cười như không cười nhìn Hạ Minh Hiền, đáy mắt chậm rãi dấy lên một trận bão táp nhàn nhạt thoáng qua.

Thâm ý (ý nghĩ sâu xa) trong lời nói của Hạ Minh Hiền, Niếp Quân Hạo há có thể không biết. Thật ra thì, ngay từ một thoáng Niếp Quân Hạo rơi xuống vách đá kia, anh cũng đã cảm thấy một chút đầu mối.

Ban đầu, chuyện chính mình đi Tuyệt Đình Nhai (đốc núi) bệ quan, cũng chỉ có mấy thân tín của anh biết, bên ngoài chỗ bệ quan cũng có thêm mấy người anh vô cùng coi trọng trấn giữ. Theo lý thuyết, ngay cả một con chim cũng rất khó bay vào, chứ đừng nói chỉ là nhiều người tới đánh lên như vậy. Ờ...

Điều khiến anh khó có thể tin nhất là, trước khi những người kia đánh lên mình, anh căn bản không nghe thấy bên ngoài truyền đến bất cứ động tĩnh gì, cho dù là một chút tiếng đánh nhau. Thực lực của những người canh giữ ở phía ngoài chỗ bệ quan, Niếp Quân Hạo đã quá là rõ ràng. Dù bọn họ có bị tập kích giống như mình đi chăng nữa, cũng chắc chắn không chết ngay lập tức. Hơn nữa những người đánh lên mình kia, Niếp Quân Hạo cũng nhớ mang máng. Mặc dù những người đó che mặt nên không thấy rõ mặt mũi, thế nhưng thân thủ lại rất giống cảm vệ quân hoàng thất Tây Khương.

Dù loại chi tiết như vậy, chỉ có cách giải thích duy nhất, đó chính là trong giáo có gian tặc, có người muốn thay thế vị trí của mình, hơn nữa người này còn cùng với vị hoàng huynh đã ngồi lên vương vị nhưng vẫn không thấy an ổn, hộc tác.

Mất thấy không khí giữa Niếp Quân Hạo cùng Hạ Minh Hiền, bởi vì câu nói kia của Hạ Minh Hiền mà trở nên có chút tế nhị, An Cẩn Du vội ho nhẹ một tiếng, cắt đứt giằng co giữa hai người: "Ngoài ý muốn cũng được, đương nhiên cũng được, dù sao các anh cũng đã tới nơi này, chỉ sợ về sau cũng không trở về được. Cho nên những chuyện cũ trước kia, thật sự không cần phải quá để ý."

Lời này của An Cẩn Du vừa nói ra, Hạ Minh Hiền đã nở nụ cười trước, thoải mái ôm Diệp Sơ Tình vào trong ngực, lạnh nhạt nói: "Cẩn Du nói không sai, chuyện lúc trước cũng đã không còn quan trọng, quan trọng là hiện tại. Đừng nói không trở về được, cho dù thật sự có thể trở về, nơi này có Tinh nhi, tôi cũng đã không muốn trở về." D%DL+Q~Đ

Da mặt Diệp Sơ Tình vốn rất mỏng, bởi vì những lời này của Hạ Minh Hiền mà lúc này lại trở nên có chút ửng đỏ.

An Cẩn Du nhìn bộ dạng dính dính nhót nhót của hai người, thật sự cảm thấy có chút không thích ứng được, giật giật khóe miệng: "Hiện tại cũng đã nói rõ ràng, mới nghe lời kẻ của hai người, các anh ở cô đại hấn là không có Tết nhỉ?"

Hạ Minh Hiền nghe vậy liếc nhau một cái với Niếp Quân Hạo, trầm miệng một lời (đồng thanh) nói: "Đúng là không có."

An Cẩn Du hài lòng gật đầu: "Không có là tốt. Khụ khụ, hiện tại Niếp Quân Hạo đang ở nhà tôi, tính là bạn của tôi. Mà bây giờ Minh Hiền là bạn trai Tiểu Tình, nếu như có thể, hi vọng hai người có thể vui vẻ ở chung."

An Cẩn Du còn chưa dứt lời, Hạ Minh Hiền đã mở miệng cắt đứt lời của cô trước, cười nhạt nói: "Cẩn Du, thật ra thì hôm nay tôi cùng Tinh nhi tới đây là muốn thương lượng với cô một chuyện."

An Cẩn Du sững sờ: "Chuyện gì?"

Hai người Hạ Minh Hiền liếc nhau một cái, cũng là do Diệp Sơ Tình xấu hổ đỏ mặt mở miệng nói: "Minh cùng A Hiền đã nghĩ xong, hai tháng sau kết hôn." D?đ/l;q=đ

"..."

Trong nhà yên lặng đến hít thở không thông được mấy giây, chợt vang lên một tiếng kêu kinh hãi: "Cái gì?!"

An Cẩn Du về mặt kinh ngạc nhìn hai người đối diện, đáy mắt tràn đầy không dám tin. Hôm nay cách lần đầu tiên cô gặp Hạ Minh Hiền chỉ khoảng mười ngày, cô còn chưa quen với việc chị em tốt của mình thoát khỏi hàng ngũ chó đốm thân, vậy mà hai người này lại nói với mình, bọn họ muốn nhanh chóng

thoát khỏi hàng ngũ người chưa cưới, không lâu sau sẽ kết hôn. Điều này khiến cho cô, một chỗ độc thân ngay cả bạn trai cũng chưa có làm sao mà chịu nổi nha. QAQ

Trên thực tế, sự kinh ngạc của Niếp Quân Hạo đối với chuyện này không ít hơn chút nào so với An Cẩn Du. Sáng sớm đụng phải một "Đồng hương" tới từ cùng một chỗ với mình đã quá khiến anh kinh ngạc, hiện nay "Đồng hương" này còn tự nói với mình, anh ta sắp kết hôn!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Anh Để Mau Vào Trong Chén* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 80: Trình Độ Võ Công Của Giáo Chủ

Nhìn hai người đối diện xuân phong đắc ý, chàng chàng thiếp thiếp, lại nhìn người nào đó bên cạnh mình còn chưa thông suốt, lại suy nghĩ đến hình thức chung đụng của hai người bây giờ, trong nháy mắt Niếp Quân Hạo bị thực tế tàn khốc đánh trọng thương muốn học máu.

Dường như Hạ Minh Hiền rất hài lòng với phản ứng của hai người An Cẩn Du, đáy mắt xẹt ý cười, khẽ nói: "Cẩn

Du cũng biết, ba mẹ Tinh nhi đều mất, những thân thích kia cũng chỉ có hứng thú với tài sản của Tinh nhi. Bây giờ bạn thân của Tinh nhi cũng chỉ có cô và An An. Chính Tinh nhi cũng không quá biết rõ những chuyện này, có người thảo luận cùng cô ấy một chút cũng tốt. Cô và cô ấy là chị em tốt, càng là bạn bè cùng lứa, suy nghĩ trên phương diện này cũng sẽ tương đối gần, cho nên hi vọng đến lúc đó Cẩn Du có thể giúp đỡ nhiều hơn trong hôn lễ của chúng tôi."

"Đó là tự nhiên, hôn lễ của tiểu Tinh, tôi tất nhiên sẽ nghĩa bất dung từ giúp một tay." An Cẩn Du nghe vậy cũng không kịp kinh ngạc, rốt cuộc thì chị em tốt của cô phải kết hôn với người trong lòng của cô ấy rồi. Làm chị em tốt của cô ấy, tại sao cô lại không mừng thay đổi phương. Tự mình An An còn lo thân mình không xong, loại chuyện như vậy tự nhiên không trông cậy thể vào cô ấy được. Chỉ là...

"Tiểu Tinh, cậu dẫn Minh Hiền đến xem An An rồi chứ?" An Cẩn Du chợt ngừng đầu lên nhìn hai người đối diện, cô nhớ lần trước lúc cô đến chỗ Kỳ An An thì rõ ràng Kỳ An An còn chưa biết chuyện hai người.

Diệp Sơ Tinh gật đầu, có chút ngượng ngùng nói: "Ừ, lúc trước sang nấu cơm cho An An, anh ấy có đi theo. An An cũng cảm thấy A Hiền rất tốt, có thể chăm sóc tốt cho mình."

"..." An Cẩn Du im lặng liếc nhìn Hạ Minh Hiền, này nhìn như thuốc cao dán, sao cứ có cảm giác chỉ cần tiểu Tinh đi tới đâu, anh ta cũng sẽ cùng đi đến đó, chỉ cần anh ta thật tâm thích tiểu Tinh, một người muốn đánh một người lại nguyện chịu đựng thì cô cũng không phản đối.

Thời gian tiếp theo, dĩ nhiên là giao cho hai cô gái thảo luận việc chuẩn bị hôn lễ, mà hai người đàn ông ở bên cạnh lại nói chuyện câu được câu không, tranh đấu gay gắt, nhưng khi ánh mắt của hai cô gái liếc sang hoặc xoay đầu lại hỏi ý kiến thì biểu hiện lại rất là hòa thuận.

Thảo luận đơn giản về những dự tính cho hôn lễ xong, ánh mắt của Diệp Sơ Tinh khẽ lưu chuyển, không dấu vết đảo qua người Niếp Quân Hạo đang nói chuyện với Hạ Minh Hiền cách đó không xa, sau đó thu hồi tầm mắt, hiếm khi nghiêm túc nhìn An Cẩn Du, nhỏ giọng hỏi: "Tiểu Du, thật sự không phải là bạn trai sao?"

An Cẩn Du sững sờ, bỗng nhiên ngừng đầu nhìn Diệp Sơ Tinh, sợ run trong chốc lát mới xem như hiểu Diệp Sơ Tinh hỏi cái gì, dờ khóc dờ cười nói: "Tiểu Tinh, cậu suy nghĩ nhiều, quan hệ giữa mình và anh ấy thật sự không phải là quan hệ bạn trai bạn gái. Anh ấy ở đây là do lúc anh ấy xuyên việt tới đúng lúc rớt xuống trước mặt mình, cuối cùng thì mình không thể thấy chết mà không cứu nên chỉ có thể nhặt anh ấy về nhà. Sau đó biết anh ấy xuyên việt, chưa quen với cuộc sống ở đây, lại chỉ nhận biết một mình mình, mình càng không thể độc ác mà ném anh ấy ra ngoài tự sinh tự diệt, vì vậy mới biến thành bộ dạng như bây giờ, không phải như cậu nghĩ. Hơn nữa, cậu xem phương thức chung đụng của tụi mình bây giờ, sao có thể là loại quan hệ kia được."

An Cẩn Du cũng không có phát hiện lúc cô nói những lời này, đáy mắt lại hiện lên chút chột dạ.

Thẳng thắn mà nói thì An Cẩn Du che giấu rất tốt, người bình thường rất khó nhìn ra sự khác thường trên mặt cô, nhưng Diệp Sơ Tinh không phải là người bình thường. Làm chị em với An Cẩn Du nhiều năm như vậy, một chút khác biệt của An Cẩn Du cũng không thoát khỏi ánh mắt của Diệp Sơ Tinh.

Diệp Sơ Tinh cảm thấy An Cẩn Du không tự chủ tránh né, đôi mày thanh tú khẽ nhíu lại, trong lòng thầm suy nghĩ, mặc dù tâm địa của tiểu Du không xấu, nhưng cô ấy lại rất cố chấp với một số việc, giống như trên phương diện đối xử với đàn ông, trước kia cho dù là bạn tốt nhất của cô ấy đến tìm cô ấy chơi, không có chỗ ở, cô ấy cũng tình nguyện đại xuất huyết mà bỏ tiền cho anh ta đi tìm một khách sạn ngủ tạm một đêm, cũng không chịu để anh ta ngủ lại nhà mình. Huống chi là loại người vừa bắt đầu đã không quen biết như Niếp Quân Hạo.

Sau đó mặc dù biết người này không phải là người hiện đại thì lấy cá tính của tiểu Du, nhiều lần cũng chỉ giúp anh ta chút ít thôi, tuyệt đối không giống như bây giờ mà ở chung một chỗ như chuyện đương nhiên. Hơn nữa tiểu Du luôn miệng nói phương thức chung đụng của bọn họ không phải là loại quan hệ kia, nhưng cô nhớ rõ lúc đầu cô và Hạ Minh Hiền cũng bởi vì phương thức chung đụng như vậy mà từng chút từng chút tiến đến với nhau.

Diệp Sơ Tinh vừa nghĩ như thế thì càng lo lắng, có thể vừa nhìn thấy bộ dáng nghĩa chánh ngôn từ lừa mình dối người của An Cẩn Du thì lại không biết

nên giải thích với cô ấy như thế nào. /////n/d////

An Cẩn Du thấy Diệp Sơ Tinh muốn nói lại thôi, thật giống như cũng không tin tưởng cách giải thích của cô thì vội vàng dời đề tài.

Bởi vì không ngờ nhà An Cẩn Du sẽ thêm một người, còn là một người đàn ông nên Diệp Sơ Tinh lại nói chuyện với An Cẩn Du một lúc thì uyển chuyển từ chối đề nghị hai người ở lại ăn cơm của An Cẩn Du, đứng dậy ra về với Hạ Minh Hiền.

Vừa mới ra khỏi cửa nhà An Cẩn Du không xa, Diệp Sơ Tinh lập tức lo lắng ôm lấy cánh tay của Hạ Minh Hiền, dò hỏi: "A Hiền, vị Niếp tiên sinh kia, anh biết rõ lai lịch của anh ta sao?"

Mặc dù An Cẩn Du vẫn không thừa nhận hai người có quan hệ thân mật gì, nhưng Diệp Sơ Tinh lại cảm thấy hai người không thể nào không có gì cả. Nhất là sau khi nhìn thấy hai người ở chung, càng cảm thấy có chút không yên tâm.

Mặc dù thời gian Hạ Minh Hiền và Diệp Sơ Tinh ở chung không lâu, nhưng với hiểu biết về con gái không khác kiếp trước là mấy thì tự nhiên sẽ hiểu nổi lo lắng trong lòng cô bây giờ, khẽ mỉm cười nói: "Lúc trước anh và anh ta cũng không quen biết, chỉ vì có một thời gian sang Tây Khương ở, cũng chỉ nghe nói về nhân vật được xem như là nổi tiếng ở Tây Khương như anh ta thôi."

"À." Diệp Sơ Tinh gật đầu, suy nghĩ một lúc lại tiếp tục hỏi, "Vậy nói đến đánh nhau thì anh và anh ta, ai lợi hại hơn?"

Hạ Minh Hiền không ngờ Diệp Sơ Tinh sẽ hỏi điều này nên sững sốt một chút rồi mỉm cười nói: "Lúc này anh và anh ta có đánh một lúc, anh phát hiện anh ta còn trọng thương chưa tốt, đại khái bây giờ chỉ có năm thành công lực nên anh thoáng chiếm thượng phong. Nhưng nếu ngày khác anh ta khôi phục toàn bộ công lực thì chỉ sợ ngay cả anh cũng..."

Lời nói của Hạ Minh Hiền khiến Diệp Sơ Tinh nhìn không được mà hít một hơi lạnh, chung đụng lâu như vậy, cô cũng biết người nhìn như dịu dàng lịch sự trước mắt nếu thật sự ra tay thì có rất ít người là đối thủ của anh hơn bất cứ ai.

Lúc đầu có một lần sau khi cô tan ca về nhà trễ, bị một đám côn đồ ngăn lại, muốn cướp tiền cướp sắc. Cũng may Hạ Minh Hiền thấy cô trễ như vậy còn chưa trở lại, không yên lòng mà ra ngoài tìm người, kịp thời chạy tới, lập tức nổi giận mà lấy một địch mấy, đánh những người kia không bỏ dẫy nổi, Hạ Minh Hiền lợi hại như vậy mà vẫn không địch lại người đàn ông kia. Vậy sau này nếu anh ta và Tiểu Du nào loạn mâu thuẫn, động thủ, thì chẳng phải Tiểu Du sẽ...

Hạ Minh Hiền liếc mắt nhìn Diệp Sơ Tinh cái gì cũng viết ở trên mặt, dở khóc dở cười kéo tay của cô nói: "Không cần phải lo lắng, nếu sau này bọn họ xảy ra xung đột thật thì Tiểu Du cũng sẽ không ăn thiệt thòi."

"Hả." Diệp Sơ Tinh kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Hạ Minh Hiền, hiển nhiên không hiểu sao Hạ Minh Hiền lại khẳng định như vậy.

Hạ Minh Hiền chỉ cười không nói, mới rồi ở trong nhà An Cẩn Du anh đã sớm phát hiện, nhìn từ phương thức chung đụng của hai người kia thì dường như là An Cẩn Du nhân nhượng Niếp Quân Hạo, nhưng nếu nhìn sâu sẽ lập tức phát hiện, thật ra chân chính ở thế yếu là Niếp Quân Hạo.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Ảnh Đế Mau Vào Trong Chén* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 81: Giáo Chủ Ngốc Mạnh (*)

(Tạm dịch: Giáo chủ ngốc nghếch đáng yêu =)))

Editor: Trịnh Phuong

Một người khác bỗng có chút tiếc nuối tiễn hai Diệp Sơ Tinh và An Cẩn Du đi, vừa mới quay đầu liền thấy Niếp Quân Hạo mặt âm trầm nhìn mình chăm chăm, mặt của đối phương lại chỉ cách mình có mấy centimet, ngay cả một phần một sợi lông trên mặt cũng nhìn rõ.

An Cẩn Du sợ hết hồn, khẽ nguyên rủa một tiếng: "Niếp Quân Hạo, anh làm cái gì vậy?"

Niếp Quân Hạo hừ lạnh một tiếng: "Người đàn ông kia là người của bạn tốt của cô, cô nên biết kiêng dè, gọi thân mật như vậy làm cái gì?"

An Cẩn Du yên lặng (*) một chút, cạ lời nói: "Bọn Tiểu Tinh sẽ không ngại."

(*) Chỗ này trong QT để là "quần", nhưng Hán Việt lại là ô vuông nên editor mạn phép chém ra hai chữ "yên lặng" để bày tỏ sự căm lặng của nữ chính =))

Niếp Quân Hạo nghe vậy càng phát ra ý tứ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép (*): "Bọn họ không ngại thì cô cũng phải biết kiêng dè nha, cô nói, cô làm sao có thể không biết kiêng chế như vậy?"

(*) Chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: yêu cầu nghiêm khắc với người khác để mong họ hoàn thiện mình hơn

An Cẩn Du: "... "Chỉ là gọi một cái tên mà thôi, có quan hệ gì với việc không biết kiềm chế nha?

An Cẩn Du bắt đầu dĩ trừng mắt, chẳng thèm tiếp tục dây dưa cùng người này, đẩy người sang bên, nhỏ giọng nói: "Tránh qua một bên đi, tôi nên đi nấu ăn rồi."

Nào có thể đoán được, Niếp Quân Hạo bị An Cẩn Du đẩy một cái, ngược lại thuận thế kéo tay An Cẩn Du lại, không để cho cô rời đi như vậy.

An Cẩn Du có chút giận, khẽ quát: "Niếp Quân Hạo, anh nổi cơn cái gì? Buông tay."

Giương mặt Niếp Quân Hạo lạnh lùng, cũng không buông tay, chỉ không tự nhiên khạc ra một câu: "Gọi tên tôi." dien~dan^^le Quy~don

"Ha ha..."

Niếp Quân Hạo nhìn bộ dáng nghi hoặc của An Cẩn Du, bất mãn nói: "Cô đều đã gọi tên của người đàn ông kia rồi, tại sao không gọi tên tôi? Gọi tên tôi."

An Cẩn Du về mặt đồ dẫn nhìn người đàn ông lòng đầy căm phẫn ở đối diện, càng cảm thấy cạn lời. Hiện tại là sao? Bởi vì một cái tên mà đưa tới sự tranh thủ tình cảm. Giáo chủ đại nhân, anh bao nhiêu tuổi rồi, vẫn là trẻ con sao? An Cẩn Du cố nén sự kích động, tiếp tục trợn trắng mắt, tức giận quát một tiếng: "Tránh ra."

Sắc mặt Niếp Quân Hạo không thay đổi, trầm giọng nói: "Cô gọi tên tôi thì tôi sẽ tránh."

An Cẩn Du trợn mắt nhìn Niếp Quân Hạo một cái, thật sự không hiểu Niếp Quân Hạo này vô duyên vô cớ nổi điên làm gì. Nhìn người đàn ông che trước mặt mình, lại nghĩ anh muốn nghe, mình liền gọi một tiếng cũng không có gì tổn thất.

Nhưng đến phút chót lại phát hiện, lúc gần như có thể bật thốt lên mấy chữ người khác cũng có thể nói, khi đến chỗ người này, mình thế nhưng có chút nói không ra.

"Ách..." An Cẩn Du bế tắc trong chốc lát, nhìn thẳng vào ánh mắt mong chờ của Niếp Quân Hạo, lời nói đã đến bên miệng càng trở nên khó thốt ra, cuối cùng cũng có chút buồn bực, lại cá giận nói: "Rốt cuộc anh nhường hay không nhường?"

Niếp Quân Hạo hừ lạnh một tiếng, không kiêu ngạo không tự ti nói: "Không nhường, đã nói là cô gọi tôi sẽ nhường, cô không gọi tôi nhất định không nhường."

Sắc mặt An Cẩn Du trầm xuống, cười lạnh một tiếng nói: "Không nhường đúng không? Ha ha, Tiền Đa Đa, lên!" Niếp Quân Hạo vừa thấy An Cẩn Du cười lạnh liền có chút dự cảm không tốt, quả nhiên, theo một tiếng ra lệnh của An Cẩn Du, Tiền Đa Đa vốn đã lùi về chỗ lập tức chui ra, liền nhảy lên ghế sofa đập một cái lên mặt của anh.

"Con chó ngu ngốc này!"

"Gâu gâu gâu..." Tên đàn ông hừ hống này!

Một người một chó loạn thành một đoàn, An Cẩn Du cũng không rảnh tiếp tục để ý tới bọn họ, như không có chuyện gì xảy ra, xoay người liền vào phòng bếp, chỉ là nếu là coi thường một chút xui xẻo trên vành tai mà nói, có lẽ còn có sức thuyết phục. D+Đ*L/Q-Đ

Chuyện An Cẩn Du gọi tên này cuối cùng cũng không giải quyết được gì, An Cẩn Du không để ở trong lòng, Niếp Quân Hạo lại nhớ rất kỹ, trong lòng suy nghĩ tại sao An Cẩn Du có thể gọi tên người đàn ông khác "Thân thiết" như vậy mà lại không gọi tên mình. Không được, anh nhất định phải nghĩ cách khiến nha đầu này gọi ra.

Trong lúc vô tình, ngày nghỉ Tô Minh Duệ cho hai người cứ như vậy từng chút từng chút trôi qua.

Cùng lúc đó, Niếp Quân Hạo cũng nhận được chỉ thị công việc kế tiếp của anh, nhận thêm một quảng cáo, mà quảng cáo không được chết từ tế (?) này, vừa vặn là quảng cáo đồng hồ đeo tay mà lúc trước Phương Vũ trăm phương nghìn kế muốn đón lấy của tập đoàn Tô thị.

Ở trong mắt Tô Minh Duệ, nếu như nói quảng cáo trước kia chỉ là thử nước (*), vậy thì bây giờ Niếp Quân Hạo thật sự cần một quảng cáo có giá trị hơn để mở đầu cho sự nổi tiếng.

(*) Thử nước ở đây dùng để chỉ việc thăm dò, giống như việc mọi người khảo sát ý kiến người tiêu dùng trước khi quyết định tập trung kinh doanh một mặt hàng nào đó.

Chẳng qua, ở trong mắt anh ta, hiệu quả của quảng cáo thử nước kia rõ ràng còn tốt hơn không ít so với anh ta dự đoán, trước không nói tới độ nóng trên Microblogging, hơn nữa bản thân bộ phận tuyên truyền của Tỉnh Thành lại tuyên truyền thêm, quảng cáo truyền ra lúc trước đã có không ít người chú ý, quảng cáo ra sau sẽ càng thêm nhắc lên một hồi trận nào động.

Hiện nay ở thành phố F, vô luận là đàn ông hay phụ nữ, người lớn hay trẻ nhỏ, gần như đều đã từng xem quảng cáo này, hơn nữa, có thể nói mặc dù những người này còn chưa biết đến tên của Niếp Quân Hạo, nhưng gương mặt này của Niếp Quân Hạo quả thật đã in vào trong lòng của mọi người.

Mà nay, việc anh ta muốn làm đúng là, thừa thắng xông lên, vào lúc khuôn mặt của Niếp Quân Hạo còn chưa phai nhạt trong lòng mọi người, để anh lần nữa xuất hiện trong tầm nhìn của mọi người, hơn nữa phải dùng hình thức càng thêm rung động. Cân nhắc đến những điều này, quảng cáo Tô thị sắp quay chụp này không thể nghi ngờ là lựa chọn tốt nhất.

Hôm nay An Cần Du mang Niếp Quân Hạo ra ngoài trước, cố ý hóa trang kỹ càng cho Niếp Quân Hạo một lần, không những lấy ra kính mát lớn mình quý trọng thật lâu cho anh, còn đội cho anh một cái mũ có thể che chắn một phần nhất định. d%đ;L~q+đ

Ngay từ lúc Tô Minh Duệ thông báo cho bọn họ biết hôm nay phải cùng anh ta đi đàm phán về hợp đồng quảng cáo, liền thuận tiện dẫn dò An Cần Du, sau bài quảng cáo lần trước, nói thế nào thì hiện tại Niếp Quân Hạo cũng là nhân vật công chúng, ra vào đã không thể tùy tiện giống như trước đây, dù gì cũng phải che giấu một chút, nhất là về sau Niếp Quân Hạo có thể sẽ càng ngày càng nổi tiếng. Dưới tình huống này, những đám chó săn chỗ nào cũng nhúng tay kia cũng ắt sẽ để mắt tới Niếp Quân Hạo.

Nếu không cẩn thận để bọn họ phát hiện chỗ ở của hai người, hơn nữa thấy hai người cùng vào cùng ra, cũng nhất định sẽ gặp phải phiền toái không nhỏ, cho nên An Cần Du cùng Niếp Quân Hạo vẫn còn cần thời gian để thích ứng những tình huống này.

"Hi hi..." An Cần Du lần nữa vỗ trang từ trên xuống dưới cho Niếp Quân Hạo xon, liếc nhìn của mình thành quả, rốt cuộc không nhịn được bật cười.

Niếp Quân Hạo nghe tiếng có chút nghi ngờ quay đầu nhìn cô một cái, hiển nhiên có chút không rõ An Cần Du đang cười cái gì.

An Cần Du nhìn bộ dáng nghi ngờ này của Niếp Quân Hạo, ngược lại càng thêm buồn cười. Nhìn dáng vẻ anh tuấn trong trẻo của Niếp Quân Hạo quen rồi, lúc này thấy thiếu niên có bộ mặt phốt tỉnh trước sau như một mang theo một chiếc kính mát lớn như nhà giàu mới nổi, trên đỉnh đầu còn mang theo một cái mũ che đi vẻ đẹp nhân thân cộng phần, hơn nữa có chút dáng vẻ nghi hoặc, thấy thế nào cũng cảm giác có chút ngốc manh.

"Thế nào?" Niếp Quân Hạo thấy An Cần Du cười liên tục, không khỏi nhíu nhíu mày, nhỏ giọng hỏi.

An Cần Du cũng không dám cười quá mức, nghe anh nói như vậy liền vội vàng ngừng cười, nghĩ một đằng nói một lẻo nói: "Không có gì, cảm thấy anh ăn mặc như vậy cũng rất đẹp mắt."

Niếp Quân Hạo nghe lời này của An Cần Du thì không nghi ngờ gì, ngược lại có chút đắc ý. Niếp Quân Hạo vẫn rất có lòng tin đối với dung mạo của mình, lúc này nghe An Cần Du khen ngợi anh như vậy, trong lòng tự nhiên vui mừng.

An Cần Du nhìn anh hoàn toàn không biết gì cả, chỉ vì lời nói của mình liền có vẻ mặt đắc ý rõ ràng, mặc dù có chút áy náy vì đối phương tin tưởng mình như thế, mình lại trọn mắt nói lời bịa đặt, nhưng càng nhiều hơn là sự vui sướng khi người gặp họa đối với người có mức độ đáng yêu quá mức tương phản này.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Ảnh Đế Mau Vào Trong Chén* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82: Gặp Lại Phương Vũ

Sự thật chứng minh, Tô Minh Duệ cũng hài lòng đối với cách An Cần Du hóa trang cho Niếp Quân Hạo, ít nhất ở trong mắt của anh ta, dưới trang phục như vậy, đoán chừng ai cũng sẽ không tin rằng người trước mắt này chính là nhân vật cấp nam thần hiện đang nổi tiếng trên Internet.

Tô Minh Duệ hài lòng quan sát Niếp Quân Hạo một hồi lâu, khẽ gật đầu, cố nín cười tỉnh, cười nói với An Cần Du: "Không tệ không tệ, về sau ra ngoài cũng giả trang như vậy là được rồi."

An Cần Du được tán dương tự nhiên vui mừng, hai mắt sáng rực, không ngừng gật đầu liên tục.

Mà thân là người trong cuộc, Niếp Quân Hạo nhìn nụ cười gần như giống hệt trên mặt hai người, không hiểu sao chợt cảm thấy sau lưng run lên. Anh có cảm giác từ lúc mình không cẩn thận xuyên qua đến một nơi không quen này, hơn nữa sau khi có quan hệ dính líu với hai người trước mắt kia, rất nhiều chuyện của mình cũng thoát khỏi quỹ đạo vốn có.

Cũng may An Cần Du đã sớm báo cho Tô Minh Duệ về bản chất say xe của Niếp Quân Hạo, loại xe lần này Tô Minh Duệ cho người lái tới đón bọn họ là một chiếc xe ba bánh.

Khi thấy chiếc xe ba bánh "Phong cách" kia, khóe miệng An Cần Du rụt rụt, thiếu chút nữa lập tức lăn ra đất cười phá lên. Thử nghĩ đến cảnh người đại diện, lá bài chủ chốt của Tỉnh Thành mặc đồ Tây đi giày da, nhân mô cầu dạng (*), tỉnh anh xã hội, ngồi nghiêm chỉnh ở trong một chiếc xe ba bánh lạc hậu, thấy thế nào cũng có chút không được tự nhiên.

(*) Nhân mô cầu dạng: chỉ những người trông nghiêm túc (dùng được với cả nghĩa đen và nghĩa bóng).

Lúc An Cần Du liếc mắt nhìn Tô Minh Duệ, lại nhìn thoáng qua cách ăn mặc giống như nhà giàu mới nổi của Niếp Quân Hạo, bày tỏ nhin cười thật là

khô cứng. Hai mặt hang này là tới gây cười sao?

An cần Du vội vàng nén cười hiển nhiên quên mất, sở dĩ Niếp Quân Hạo phải biến thành bộ dạng nhà giàu mới nổi hiện tại này, hoàn toàn là nhờ phúc của cô.

Tô Minh Duệ hẳn nhiên không biết mình cũng thành đối tượng giễu cợt của An Cần Du sau khi nhận người, mang hai người đi đổi một bộ quần áo tiện lợi xong liền trực tiếp đưa hai người tới Tô thị. Dọc theo đường đi không yên tâm lắm, dẫn dò hai người chú ý tới hạng mục công việc một chút, nói xong lại không yên lòng an ủi hai người chớ căng thẳng, khiến cho hai người theo ở phía sau lần nữa thấy được một mặt bà già của anh ta.

Có thể là do xe ba bánh thông gió tốt hơn so với những chiếc ô tô con uy vũ khí phách kia, Niếp Quân Hạo ngồi lên cũng không có gì không khỏe, nhưng cũng bởi vì phương tiện di chuyển lạc hậu, đám người Tô Minh Duệ tốn khá nhiều thời gian so với kế hoạch đã định ra để chạy tới đích.

Tô Minh Duệ mới vừa dẫn hai người đi vào cao ốc tổng bộ của tập đoàn Tô thị, An Cần Du liền bị rung động lần nữa.

Lúc trước, khi ở Tỉnh Thành, thấy tòa cao ốc này tượng trưng cho thổ hào, An Cần Du có chút đã cảm khái. Hiện giờ lại nhìn thấy cao ốc tổng bộ tập đoàn Tô thị, An Cần Du mới biết cái gì gọi là thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân (*), đây mới thật sự là cường hào nha!

(*) Thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân: Giải thích vắn tắt thì nó tương tự câu “Núi cao còn có núi cao hơn” ấy.

An Cần Du không tự chủ liếc nhìn một góc nào đó ở bên cạnh một cái, sau đó cực kì đau buồn phát hiện, trong phim truyền hình thường nói, chuyện WC của kẻ có tiền cũng còn muốn lớn hơn một chút so với phòng khách của người bình thường này dĩ nhiên là sự thật. Phát hiện kiến một dân chúng bình dân như cô làm sao mà chịu nổi! Những nhà tư bản vạn ác này, quý hút máu! Không thể phủ nhận, trong khoảnh khắc đó, An Cần Du một lần nữa thù hận nhà giàu.

Nhưng mà cảm xúc oán giận này của An Cần Du cũng không kéo dài bao lâu, bởi vì khi bọn họ bước vào tập đoàn Tô thị không bao lâu, liền lại một lần nữa chứng kiến như thế nào là oan gia ngõ hẹp.

An Cần Du từ xa đã nhìn thấy có người đi vào từ một cái cửa khác, sau đó thẳng tắp đi tới hướng bọn họ.

Mới đầu An Cần Du còn không quá chú ý, đối đối phương đến gần hơn chút, mới tập trung nhìn kỹ, nhưng mà trên mặt lại không nhịn được xẹt qua một tia kinh ngạc. Người đối diện đang đi tới kia, không phải chính là Phương Vũ bọn họ gặp được ở Tỉnh Thành sao?

Niếp Quân Hạo là người luyện võ, giác quan tự nhiên lợi hại hơn một chút so với bất cứ kẻ nào. Ngay từ lúc Phương Vũ cùng người đại diện của cậu ta vào cửa, anh liền phát hiện người này chính là cái kẻ lúc trước đã bôi móc mình ở Tỉnh Thành, hai mắt khẽ hí một cái, còn không đợi anh làm ra phản ứng gì, người bên cạnh chợt đưa một cái tay tới, chậm rãi đặt lên mu bàn tay anh, mang theo vài phần ý tứ trấn an.

Niếp Quân Hạo ngẩn ra, vừa mới ngẩng đầu liền đối diện với khuôn mặt nhỏ nhắn bình tĩnh lại lo lắng của An Cần Du, thấy An Cần Du lắc đầu với mình, thái độ thù địch chưa kịp bốc lên trong lòng Niếp Quân Hạo cứ như vậy được tạm thời đè xuống không để lại dấu vết.

Phương Vũ thấy mấy người Niếp Quân Hạo cũng có chút kinh ngạc, sau khi nhìn rõ hai người Niếp Quân Hạo ở bên cạnh Tô Minh Duệ, sắc mặt càng thêm khó coi. Cũng may Triệu Thành sau lưng cậu ta lập tức kéo cậu ta một cái, ném một ánh mắt cảnh cáo cho cậu ta.

Lúc này Phương Vũ mới thu lại chút bất mãn trên mặt, hít sâu một hơi, chủ động nghênh đón nói: "Ngài Tô, ngài cũng tới."

Tô Minh Duệ không quá để ý liếc mắt nhìn tiểu minh tinh gần đây bị anh ta bày mưu đặt kế mà bị đá kích không góc đầu lên được, tiểu tụy đi không ít này, khóc mỗi kẻ nhếch, nói: "Phương Vũ cũng tới, hôm nay các cậu đến đây là...?"

Phương Vũ thấy Tô Minh Duệ hỏi cái này, cười cười, ngẩng đầu ưỡn ngực nói: "Hôm nay tôi tới đây là vì nói chuyện về một quảng cáo."

Tô Minh Duệ nhìn cậu ta như vậy, đáy mắt xẹt qua một tia giễu cợt, khẽ cười, nhàn nhạt đáp một câu: "Thật đúng lúc, hôm nay tôi cũng tới đây là vì muốn đàm phán một quảng cáo cho nghệ sĩ dưới trướng tôi."

Lời của Tô Minh Duệ vừa nói ra, Phương Vũ cùng Triệu Thành không hẹn mà cùng đổi sắc mặt. Mọi người đều biết, lúc này Tô thị chỉ có một quảng cáo còn chưa đưa ra quyết định chọn người cuối cùng, những người này đường hoàng đi tới Tô thị như vậy, mục đích không cần nói cũng biết.

Phương Vũ nghe lời này của Tô Minh Duệ, đáy mắt cũng đã không ức chế nổi nữa, phát ra mấy phần phẫn nộ tột đỉnh.

Lúc trước, dù thế nào cậu ta cũng sẽ không nghĩ đến việc mình dưới con thịnh nộ tùy tiện tìm nơi trút giận vừa lúc chính là nghệ sĩ Tô Minh Duệ vừa ký hợp đồng, cũng bởi vì mình "Có mắt không trông", trực tiếp đưa đến hậu quả tiền đồ sáng rực rỡ của mình bị dẫn lửa thiêu thân, cảnh ngộ bị số mệnh tàn khốc vứt bỏ. Cổ tình mình lại không thể tìm đối phương báo thù, không những không thể báo thù, còn không thể không khúm núm với đối phương, chỉ vì người của Tỉnh Thành đều biết, tuy Tô Minh Duệ này là người đại diện, cũng là một người đại diện không thể chọc vào.

Phương Vũ mạnh mẽ nuốt xuống cơn giận này, ký thác tất cả hi vọng vào lần quảng cáo này của Tô thị. Chỉ cần có thể bắt được nhánh quảng cáo này, cậu ta liền tuyệt đối có thể lật người trong một lần hành động, đến lúc đó, chờ cậu ta lần nữa đứng lên, dọn dẹp những người này cũng không muộn, đến lúc đó cậu ta nhất định phải làm cho những người không biết phải trái này quỳ rạp xuống dưới chân của cậu ta, để cho bọn họ biết kết cục khi đắc tội mình là thế nào. Nhưng cậu ta không có nghĩ tới, một người mới như vậy, ý có Tô Minh Duệ cho anh ta chỗ dựa, thế nhưng cũng dám tới giành mất một phần hi vọng cuối cùng này với bản thân. Những người này là muốn bức mình tới chết sao?!

Chương 83: Lần Đầu Gặp Gỡ Ảnh Đế

Editor: Trịnh Phương _

Không thể không nói, có vài người chính là từ ta cảm giác quá mức tốt đẹp, loại chuyện nhận quảng cáo như vậy vốn rất dễ đụng chạm, công ty muốn quay quảng cáo xưa nay cũng vẫn chọn người ưu tú mà dùng, vậy thì cái gì mà tồn tại tiết mục cố ý nhắm vào cậu ta? Hơn nữa, lấy tư thế đậu đỗ bìm leo (*) như bây giờ, mấy người Niếp Quân Hạo cũng tội phải hạ giá trị con người đi nhắm vào hắn. Rốt cuộc, cũng chỉ là có vài người, mặc dù là mình làm sai, lại không thể thừa nhận mình sai, chỉ biết tìm các loại biện pháp, tìm các loại lý do đổ hết sai lầm lên đầu người khác, mà Phương Vũ chính là người như vậy. di3ndan~l3qu^yd0n

(*) Đậu đỗ bìm leo (Nguyên văn “Tuồng đào chúng nhân thôi”): Xuất phát từ truyện Hồng Lâu Mộng, ý nói khi người gặp nạn, những người xung quanh sẽ thừa dịp công kích.

Tô Minh Duệ nhìn về oán hận không thể che giấu trên mặt Phương Vũ, nhú nhú mảy, thầm nghĩ, người dễ cảm xúc lộ ra ngoài như vậy nhất định không thể nào tiến xa trong làng giải trí, nhưng loại người điên cuồng này vẫn là nên xử lý cho thỏa đáng sớm một chút, nếu không, ai biết lúc nào thì sẽ bị cậu ta cắn ngược lại một cái. Đầu năm nay, chỗ nóng này còn có thể nhảy tường kia.

Đang lúc không khí giữa mấy người trở nên rất tế nhị vì lời nói của Tô Minh Duệ, mấy người chợt nghe thấy bên ngoài truyền đến một trận náo nhiệt, ồn ào, thỉnh thoảng còn có thể nghe được tiếng máy chụp hình tách tách thỉnh thoảng vang lên, rất rõ ràng, là một nhân vật lớn nào đó xuất hiện.

Đám người Phương Vũ cùng Niếp Quân Hạo đồng thời sững sờ, gần như là theo phản xạ mà nhìn sang nơi phát ra âm thanh.

Cửa lớn cách đó không xa chẳng biết lúc nào đã tụ tập một đám paparazzi, ký giả cùng một đồng fan hâm mộ không ngừng kích động chia làm hai hàng ở bên ngoài, người hâm mộ có chút hưng phấn quá mức, nếu không phải hôm nay tất cả đám ký giả kia đều không ngừng hưng phấn hướng máy ảnh của bọn họ ra ngoài, những fans kia không ngừng vỗ tay, reo hò ra bên ngoài, đám người An Cẩn Du bọn họ đã nghĩ là bọn họ tới vì mình rồi.

"Xảy ra chuyện gì?" An Cẩn Du vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy loại chiến trận này, không nhịn được có chút kinh ngạc hỏi một câu.

Tô Minh Duệ hít lại hai mắt, thì thầm một câu: "Người đó cũng tới."

Thấy vậy, không chỉ là An Cẩn Du, ngay cả mấy người bên cạnh cũng có chút nghi ngờ. Người đó là ai? D~Đ^^L%Q+Đ

Không đợi mấy người đoán ra nguồn gốc, cách đó không xa lần nữa truyền đến một trận ồn ào náo nhiệt còn lớn hơn so với vừa rồi. Những người hâm mộ điên cuồng này gần như đều sắp tránh thoát được những nhân viên an ninh ra sức ngăn cản, đẩy nhau ra ngoài.

Cùng lúc đó, mấy người liền thấy một nhóm người ở xa xa vây quanh một bóng người đi vào cửa chính.

Sau khi người đó đi vào cửa chính, An Cẩn Du mới xem như hoàn toàn thấy rõ tướng mạo của người đó. Người tới cao khoảng 1m85 trở lên, không chênh lệch lắm so với Niếp Quân Hạo, cũng là loại hình hoàn toàn khác biệt.

Ở đó, dưới một thân tây trang xa hoa màu đen, loáng thoáng còn có thể thấy rõ dáng người mảnh mẽ cao ngất kia, dung nhan tuấn mỹ giống như vị thần trong thần thoại Hy Lạp, làm cho người ta không thể tìm ra nửa điểm tí vết từ trong đó. Người đàn ông thoáng khép lại mày kiểm soát hồ lộ ra mấy phần cương nghị cùng tuấn lãng mà chỉ quân nhân mới có, cặp mắt vô cùng bén nhọn sáng rực kia khẽ nheo lại, rõ ràng lộ ra mấy phần không kiên nhẫn cùng phiền chán (vì phiền phức mà chán ghét) đối với những người đồng loạt xông lên ở bên cạnh. Nhưng sự áp bách ràng buộc khác hẳn với người thường này, làm cho người ta rất khó tìm ra nửa điểm sai lầm từ trong lời nói cử chỉ.

An Cẩn Du ngẩn người, sắc mặt hơi phức tạp. Cô vừa vặn biết được người cách đó không xa kia, có thể nói có rất ít người thành phố F không biết. Bởi vì vài năm nay, ở nước Z, anh ta chính là tồn tại độc nhất vô nhị, không ai có thể thay thế được trong giới điện ảnh và truyền hình, thậm chí là làng giải trí, ảnh đế Nhan Mặc.

Đám người Phương Vũ thấy Nhan Mặc xuất hiện, sắc mặt cũng biến đổi, trong lòng càng thêm không khỏi dâng lên mấy phần lo lắng, rất nhanh, phần lo lắng này của bọn họ liền được chứng thực. dien%dan~le^^quy*don

"Nhan ảnh đế, nghe nói lần này Tô thị cố ý nhanh chóng mời anh trở về từ nước ngoài, xin hỏi chuyện này là thật hay không? Điều này có phải nói rõ Tỉnh Thành dưới trướng Tô thị, những năm này còn chưa thể bồi dưỡng được thế hệ sau có tài hoa, có năng lực giống như Nhan ảnh đế hay không?" Một ký giả nhỏ tìm đúng cơ hội, nhanh chóng tiến tới trước mặt Nhan Mặc, lời nói sắc bén hỏi.

Nhan Mặc lạnh lùng nhìn lướt qua kí hiệu của tòa soạn báo trên thân người này, sau đó chậm rãi thu hồi ánh mắt, cũng không trả lời.

Mà Hình Tân ở bên cạnh nghe vậy, hai mắt cũng rét lạnh, khóe môi xẹt qua một đường cong lạnh lẽo, khẽ cười nói: "Lần này Nhan Mặc trở về đúng là

do chính công ty yêu cầu, chỉ là hành trình của Nhan Mặc vốn vẫn luôn là do tổng công ty sắp xếp, tới chỗ nào, đi hay ở như thế nào, đều có quy định nghiêm chỉnh. Chúng tôi thật sự không hiểu câu cứu cấp mà cậu mới vừa nói là có ý gì. Về phần thể hệ sau của Tinh Thành, tài hoa cùng năng lực của Nhan Mặc đều là do người trong giới công nhận, nếu không anh ấy cũng sẽ không thể duy trì danh tiếng của anh để cho đến nay, mà để có được những thứ này, tất cả đều là dựa vào anh ấy chính mình từng bước đi trên con đường của mình. Năm đó đã có người từng nói Nhan Mặc là kỳ tài mười năm, thậm chí hai mươi năm mới gặp một lần của giới diễn viên, hiện tại kỳ hạn mười năm, hai mươi năm còn chưa tới, các người không cần phải gấp gáp như vậy."

Nói tới chỗ này, hai mắt Hình Tân chuyển một cái, như có cảm giác nhìn vào Phương Vũ cách đó không xa một cái, như có chút ám chỉ nói: "Hiện tại tất cả mọi người trong làng giải trí đều muốn trở thành Nhan Mặc thứ hai, nhưng người trẻ tuổi nên làm đến nơi đến chốn, mà không nên tham vọng một thứ quá cao. Mà nếu như người trẻ tuổi đạt được quyết tâm, biết vận sức chờ phát động, ai có thể biết sau này làng giải trí sẽ xuất hiện biến cố gì?"

d~đ^l%q_đ

Phương Vũ bị cái nhìn kia của Hình Tân khiến cho cả người trở nên lạnh lẽo, cắn cắn môi, đôi tay gắt gao nắm chặt, trong lòng cảm giác lời nói tự tin này của Hình Tân giống như là nói cho mình nghe.

Những ký giả nghe lời này của Hình Tân, sắc mặt cũng khê biến. Kinh ngạc ngăn ngừi đi qua, càng bắt đầu trở nên kích động, vội vàng hỏi: "Nhan ảnh đế, lời này của người đại diện của anh có phải đang ám chỉ sau này có thể sẽ có người vượt qua anh hay không? Nếu như thật sự có một ngày như vậy, anh sẽ đáp lại như thế nào?"

Lần này, Nhan Mặc ngoài dự đoán của mọi người, không tiếp tục giữ yên lặng như trước, cặp con ngươi đông lạnh rừng mình lạnh lùng quét lên thân người hỏi, bỏ lại một câu: "Danh tiếng ảnh đế vốn cũng không phải là dành riêng cho một mình tôi, bất luận là ai cũng có tư cách còn có tới cướp lấy. Chỉ là..."

Nhan Mặc đột nhiên chuyển biến, làm cho tất cả mọi người ở đây không tự chủ nuốt nước miếng.

Trầm mắt lạnh lẽo của Nhan Mặc quét qua trên người của tất cả mọi người, gần từng chữ, trầm bổng du dương nói: "Chỉ là, trước khi những người kia có bản lĩnh leo lên vị trí này, tôi sẽ luôn ngồi ngay ngắn ở phía trên, chờ đợi tất cả mọi người khiêu chiến, nửa bước không dời."

Giọng nói lạnh lạnh mà từ tính vang vọng trong không gian trống trải của đại sảnh tầng một, rung động tuyệt đối không dừng ở những ký giả bao quanh Nhan Mặc.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Ảnh Đế Mau Vào Trong Chén* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 84: Ảnh Đế Khác Với Chó Diên

Trong đại sảnh to lớn, tiếng ồn ào đã sớm biến mất, chỉ còn dư lại câu nói hùng hồn kia, quanh quẩn thật lâu.

Sau đó, giống như là quả lắc đồng hồ đã rỉ sắt thật lâu đột nhiên nhận được động lực, lần nữa chuyển động, những người hâm mộ chờ thật lâu ở cửa chợt bạo phát ra một trận gào thét điên cuồng.

"Nhan Mặc! Nhan Mặc! Nhan Mặc!"

Các fan một trận lại một trận đều nhip, hét lên giống như hô vạn tuế làm trong lòng tất cả mọi người ở đó đều không khỏi chấn động, chăm chú nhìn người đàn ông sắc bén giống như lưỡi kiếm ra khỏi vỏ, mất đi khả năng mở miệng.

Những paparazzi, ký giả này cũng sững sờ trong chốc lát, nhưng bọn họ cũng là người từng trải việc đời, rất nhanh liền hồi phục thần trí, muốn tiếp tục xin ý kiến, nhưng tiếc là lúc này Nhan Mặc đã lại không thèm để ý tới bọn họ nữa, đi thẳng vào bên trong.

Niép Quân Hạo nhìn người đàn ông bị mọi người vây chặt cách đó không xa, không biết sao đáy lòng chợt dâng lên ý chí chiến đấu đã lâu không thấy, người đàn ông này có lẽ sẽ là một đối thủ rất tốt.

Nhan Mặc nói xong lời này, không để ý đến những ký giả bị chính mình trấn áp này nữa, cất bước đi về phía trước.

Những ký giả kia lúc này mới bỗng phục hồi tinh thần lại từ trong rung động, cuống quýt muốn tiến lên tiếp tục hỏi thăm, lại bị Hình Tân nhìn thấu trước một bước, gió tay để bảo an đuổi tất cả những phóng viên không mời mà đến này ra khỏi cửa chính tập đoàn Tô thị. D~đ_l/q*đ

Lúc này Phương Vũ cuối cùng cũng hồi hồn lại từ trong kinh ngạc, há miệng, vừa muốn nói chút gì, lại thấy Nhan Mặc giống như nhìn phía bọn họ một cái, ngay sau đó liền chậm chậm đi tới chỗ bọn họ.

Phương Vũ cuống quýt dừng lại câu chuyện. Mặc dù cậu ta tự cho mình là giỏi nhưng đối với vị tiền bối có địa vị không thể lay chuyển trong giới phim ảnh này vẫn có mấy phần sợ hãi.

Nhan Mặc đi qua trước mặt Phương Vũ, chỉ lễ độ gật đầu một cái với cậu ta, sau đó liền trực tiếp đi tới chỗ mấy người Tô Minh Duệ, chủ động chào hỏi: "Anh Duệ."

Tô Minh Duệ nhìn lướt qua Phương Vũ sắc mặt trắng bệch vì bị Nhan Mặc xa cách ở cách đó không xa, cười một tiếng, nhiệt tình nói: "Là A Mặc hả, sao trở lại cũng không nói một tiếng. Lần này trở về là tính làm gì?"

Lời này của Tô Minh Duệ vừa nói ra, Nhan Mặc còn chưa đáp lại, Hình Tân theo sát phía sau đã cười nhạt trả lời một câu: "Anh Duệ, lần này Nhan Mặc trở về là nghe nói gần đây công ty có một quảng cáo đồng hồ đeo tay vẫn chưa tìm được người thích hợp, công ty có chút bận tâm, để anh ấy trở lại xem một chút."

Lời này của Hình Tân vừa nói ra, sắc mặt hai người Phương Vũ một lần nữa thay đổi. Mặc dù Hình Tân chỉ kín đáo nói Nhan Mặc chỉ là trở lại xem, nhưng nếu Nhan Mặc thật sự có ý muốn thử một chân vào, như vậy nào còn có cơ hội cho bọn họ.

Tô Minh Duệ nghe vậy cũng không có phản ứng quá lớn, chỉ cười nhạt nói: "Công ty lo lắng như vậy cũng đúng, những năm gần đây có người mới nào có thể được mọi người chú ý nhiều giống như A Mặc, lúc mấu chốt dĩ nhiên đầu tiên sẽ nghĩ tới A Mặc." D%Đ_L=Q+Đ

Nhan Mặc khẽ gật đầu, từ chối cho ý kiến đối với lời nói của Tô Minh Duệ, ngược lại đưa mắt dò đến hai người Niếp Quân Hạo bên cạnh Tô Minh Duệ, nhún nhún mày nói: "Hai vị này là nghệ sĩ anh Duệ mới ký?"

Tô Minh Duệ thấy Nhan Mặc thế nhưng chủ động hỏi tới hai người Niếp Quân Hạo, cũng có chút kinh ngạc, ngay sau đó cười nói: "Một người thôi, một người khác là trợ lý của cậu ấy. Quân Hạo, tới đây làm quan đi, đây là Nhan Mặc, tiền bối của cậu. Nhan Mặc, đây là nghệ sĩ tôi mới ký, Niếp Quân Hạo."

Thật ra thì An Cẩn Du có chút bận tâm Niếp Quân Hạo vào lúc này như xe bị tuột xích, nhưng sự thật chứng minh, thời khắc mấu chốt Niếp Quân Hạo vẫn cực kỳ đáng tin, ít nhất lúc nhìn thấy tiền bối Nhan Mặc này không phát huy thuộc tính độc miệng của mình giống lần trước nhìn thấy Quân Vũ, ngược lại khéo léo lễ độ gọi: "Tiền bối khỏe."

Điều này làm cho đám người An Cẩn Du lấy làm kinh hãi, cũng làm cho đáy mắt Tô Minh Duệ xẹt qua nụ cười yếu ớt có vẻ hài lòng.

Tầm mắt Nhan Mặc dừng lại ở trên người của Niếp Quân Hạo chốc lát, gật đầu một cái, lễ độ đáp một câu: "Xin chào."

Ngay sau đó đưa mắt quay lại trên người Tô Minh Duệ, giọng nói lãnh ngạnh [lạnh lùng, cứng nhắc] thoáng ôn hòa hơn chút, nói: "Ánh mắt của anh Duệ vẫn luôn rất tốt."

Khoe môi Tô Minh Duệ nhếch lên, trong lòng âm thầm tán thưởng, không hổ là người do mình đào tạo ra từ trước, mặc dù con người lạnh lùng một chút, nhưng vẫn còn nói giúp mình một câu vào thời điểm này.

Ở trong mắt người bình thường, lời này của Nhan Mặc có lẽ chỉ là một câu khen tặng đối với Tô Minh Duệ, khen ngợi ánh mắt anh ta tốt, nhưng chỉ cần là người trong giới thì đều hiểu được, trên thực tế những lời này của Nhan Mặc cũng chính là gián tiếp thừa nhận, người Tô Minh Duệ mới ký này không tệ, bày tỏ mình tán thưởng đối với người mới này.

Bên kia, Phương Vũ cùng với Triệu Thành nghe lời này, sắc mặt trắng xanh tái đi, ánh mắt Phương Vũ nhìn về phía Niếp Quân Hạo càng thêm càng thêm ghen tỵ rõ ràng. Tại sao người mới này có thể có được Tô Minh Duệ bảo vệ, có thể được Nhan Mặc tán thưởng, mà mình lại chỉ có thể bị chèn ép lần nữa. dien~dan^_^le%quy◇don

Hình Tân thấy không khí giữa mấy người bắt đầu có chút thay đổi, tức thời ho nhẹ một tiếng nói: "Anh Duệ, Nhan Mặc còn có việc đang đợi, chúng tôi đi trước một bước."

Tô Minh đã đạt được mục đích, tự nhiên sẽ không giữ hai người lại nữa, gật đầu một cái nói: "Ừ, có rảnh lại gặp."

Hình Tân chân trước vừa mới đưa Nhan Mặc đi, Phương Vũ đã lập tức náo loạn lên tiếng, âm dương quái khí [quái gở] nói: "Không ngờ quan hệ của ngài Tô cùng Nhan ảnh đế tốt như vậy."

Tô Minh Duệ từ chối cho ý kiến, cười cười nói: "Trước đây là tôi tự mình dẫn dắt Nhan Mặc, đương nhiên tình khác hoàn toàn khác với người bình thường."

Phương Vũ đứng phải cây đinh mềm, sắc mặt càng trở nên khó coi, căn bản không để ý đến người đại diện ở phía sau thâm lời kéo cậu ta, hừ lạnh một tiếng, nói: "Đáng tiếc, trong vòng tròn này, tình cảm có thể đáng bao nhiêu tiền, đến lúc thật sự va chạm, những người khác chưa chắc sẽ nhớ đến phần tình cảm và thể diện nông cạn này, đến lúc đó..."

Ánh mắt Phương Vũ nhìn về phía Niếp Quân Hạo tràn ngập oán độc, thứ mình không có được, người này cũng mơ tưởng có được.

Có Nhan Mặc cản trở ở trước mặt, tin tưởng rằng dù mình không chiếm được thì quảng cáo đó cuối cùng cũng sẽ không rơi vào tay người này. Nghĩ như vậy, trong lòng Phương Vũ liền hiện ra mấy phần sáng khoái, chỉ tiếc phần sáng khoái này của cậu ta cũng không kéo dài được lâu.

Niếp Quân Hạo nhún nhún mày, có chút khinh thường bật cười một tiếng, đơn giản đáp một câu: "Đây chính là điểm khác nhau giữa ảnh đế với chó điên. Tiền bối có khả năng nói ra lời như vậy đối với người uy hiếp đến anh ấy, mà chó điên đối mặt với người uy hiếp đến nói thì cũng chỉ biết sủa loạn càn loạn."

"Mày nói cái gì?" Sắc mặt Phuong Vũ đột biến, giờ tay liền muốn đánh người, lại bị Triệu Thành sớm có dự liệu ngăn lại, nhỏ giọng quát: "Phuong Vũ, tỉnh táo một chút, nơi này không phải Tinh Thành, là Tô thị."

Lời này của Triệu Thành cũng không mang tới tác dụng quá lớn, một tia hy vọng cuối cùng cũng bị tước đoạt. Giờ phút này Phuong Vũ hiển nhiên đã có chút điên cuồng, d/đ;+q*đ

Đang lúc mọi người vây xem cho là người này có thể sắp ra tay đánh người ở cửa lớn Tô thị, biến cố xảy ra.

Niếp Quân Hạo đang nguy hiểm híp mắt nhìn chăm chăm Phuong Vũ ở đối diện gương nanh múa vuốt với mình, dự tính rằng nổi phượng thật sự dám ra tay ở ngay trước mặt mọi người, anh nhất định sẽ khiến cậu ta nếm thử một chút cái gì gọi là khổ mà không nói được.

Nghĩ như vậy, Niếp Quân Hạo căn bản không ý thức được một bóng dáng nho nhỏ chọt vọt tới từ đằng xa, nhanh chóng nhào về phía mình.

Cho đến khi cảm giác dưới chân hơi nặng, kinh ngạc cúi đầu, liền đối diện với một khuôn mặt tươi cười đáng yêu quen thuộc, cùng với tiếng gọi nhỏ nhẹ cũng quen thuộc nốt: "Anh trai lớn."

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Ảnh Đế Mau Vào Trong Chén* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85: Hoàng Thái Tử Của Tập Đoàn Tô Thị

Edit: Nhật Dương

Tiểu Đậu Đậu đột nhiên xuất hiện ngoài dự kiến của tất cả mọi người, không chỉ riêng đám người Niếp Quân Hạo mà ngay cả đám người Nhan Mặc sắp bước vào thang máy cũng bị đứa bé đột nhiên xuất hiện này hấp dẫn, xoay người nhìn xem tiểu đậu đình đang ôm chặt bắp đùi của Niếp Quân Hạo thì bỗng dưng đầy mắt hiện lên chút kinh ngạc.

"Anh trai." An Cẩn Du nhìn chăm chăm đứa bé manh đến bạo đột nhiên xuất hiện còn dùng hai tay nhỏ bé nắm chặt ống quần của Niếp Quân Hạo này, trên mặt khó che giấu nét kinh ngạc.

Cái tên ngạo kiều khó chịu này mà cũng có một em trai đáng yêu như vậy thì thật sự là không có thiên lý, mà không đúng, lúc nào thì nhiều ra một em trai mà cô lại không biết chút nào vậy.

Niếp Quân Hạo cũng không nghĩ sẽ gặp lại đứa bé được anh cứu một lần ở chỗ này, sắc mặt trầm xuống, vừa định khiến tiểu đậu đình này buông tay ra thì lại thấy tiểu đậu đình này mở to đôi mắt thiên chân vô tà tội nghiệp nhìn anh nói: "Anh trai, ôm."

Niếp Quân Hạo: "... " đứa nhỏ này được một tác lại muốn tiến một thước.

"Đứa nhỏ này." Gân xanh trên đầu Niếp Quân Hạo nổi lên, vừa định đưa chân ném tiểu đậu đình đang níu chặt ống quần của anh ra thì chọt bị người va vào từ phía sau.

Né người sang một bên đồng thời một bóng dáng quen thuộc vèo một cái đã chạy đến chân anh ôm lấy tiểu đậu đình cạnh chân kia, hơn nữa còn kích động nói: "Bộ dáng của đứa nhỏ này thật đáng yêu quá, Niếp Quân Hạo anh đừng khi dễ nó."

Niếp Quân Hạo: "... " con mắt nào của cô nhìn thấy tôi khi dễ tên tiểu đậu đình này, rõ ràng là tên tiểu đậu đình này quấy lấy tôi không buông, đừng có thiên vị như vậy chứ.

An Cẩn Du không để ý đến ánh mắt bắn tới của Niếp Quân Hạo, hai mắt sáng lấp lánh nhìn tiểu đậu đình trước mặt cô, thân thiết cười nói: "Bảo bảo, con tên gì, năm nay mấy tuổi?"

Đậu Đậu mở to đôi mắt to tròn trong suốt không có chút tạp chất kia nghi ngờ nhìn An Cẩn Du một lúc lâu, xác định An Cẩn Du sẽ không làm hại mình thì lúc này mới cắn đầu ngón tay út mập mạp của mình nói: "Con tên là Đậu Đậu, năm nay..."

Đậu Đậu duỗi mấy ngón tay ngắn ngủn của mình ra, lúc thì duỗi ba ngón lúc thì duỗi bốn ngón rồi nghiêng đầu nhỏ, trong mắt to đều là nghi ngờ, rồi rầm một lúc lâu, cuối cùng đưa ra năm đầu ngón tay nói: "Đậu Đậu năm nay ba tuổi rưỡi, sắp bốn tuổi rồi."

"Phốc." An Cẩn Du thu hết mọi động tác nét mặt của Đậu Đậu vào trong mắt, sau đó thì bị manh đến xuất huyết ngay tại chỗ, nhất là khi cuối cùng đứa nhỏ này đưa ra năm đầu ngón tay, vẻ mặt nghiêm túc như một tiểu đại nhân, thật sự là đáng yêu đến bạo.

Vì để tránh trở thành bà thím quái dị, An Cẩn Du cố nén kích động ôm đứa trẻ này vào trong ngực gầy xéo một lúc, mỉm cười hỏi: "Vậy sao một mình Đậu Đậu lại biết chạy đến đây?"

Nói đến đây, An Cẩn Du vô tình nhú mày, liếc mắt nhìn xung quanh, phát hiện trừ bọn họ ra thì cũng không có người lớn nào. Đáng chết, là ai bỏ đứa bé đáng yêu thế này ở đây, không sợ không cẩn thận bị người xấu bắt đi sao. Đậu Đậu nghe vậy thì ngây thơ nghiêng nghiêng đầu nhìn An Cẩn Du một chút, lại nhìn Niếp Quân Hạo sau lưng An Cẩn Du đang bắt mắt vì đứa nhỏ là nó chiếm đoạt lực chú ý của An Cẩn Du một chút rồi đương nhiên nói: "Đậu Đậu tìm đến anh trai, anh trai, ôm." nói xong, Đậu Đậu còn giang hai cánh tay ra muốn Niếp Quân Hạo ôm.

Nếu như nói ngay từ đầu cái ôm bắt đầu đó còn có thể miễn cưỡng xem như là ngoài ý muốn, vậy bây giờ đứa nhỏ này lại biểu hiện thân cận rõ ràng với Niếp Quân Hạo lần nữa thì An Cẩn Du thật sự không thể nào lại lừa mình dối người, cô quay đầu nhìn Niếp Quân Hạo khó hiểu nói: "Niếp Quân Hạo, anh biết đứa nhỏ này sao?"

Một người cô đại như Niếp Quân Hạo thì làm sao có thể có người thân ở thời đại này, cho nên đứa bé này cũng không phải là người thân của Niếp Quân Hạo, nhưng từ đầu đến cuối đứa bé này vẫn nhìn chăm chăm Niếp Quân Hạo, còn biểu hiện ý tốt với người đàn ông rõ ràng khiến rất nhiều đứa bé đều sợ hãi này, là thật sự nhận nhầm người, hay là nói...

Niếp Quân Hạo hừ lạnh một tiếng, vừa định mở miệng giải thích thì lại bị người nào đó ở đối diện chỉ sợ thiên hạ không loạn mĩa mai.

"Đứa nhỏ này là do vị Niếp tiên sinh này mang tới đi, anh Duệ, không phải em nói chứ, người nghệ sĩ này của anh cũng không tránh khỏi quá thiếu trách nhiệm. Tôi đàm hiệp ước lại còn mang theo đứa bé đến đây, anh ta xem nơi này là nơi nào, là công viên vui chơi cho trẻ em sao." Lời nói cay nghiệt của Phương Vũ thành công đưa ánh mắt của mọi người từ Đậu Đậu chuyển sang người anh ta.

Tô Minh Duệ cũng không bị lời của anh ta ảnh hưởng chút nào, chẳng những không tức giận mà còn khẽ nở nụ cười: "Đứa bé này không phải do nghệ sĩ của tôi mang tới, người xem nơi này là công viên vui chơi cho trẻ em cũng không phải là anh ta, mà là..."

Phương Vũ nghe tiếng cười của Tô Minh Duệ, không biết sao lại cảm thấy có dự cảm chẳng lành, nhưng ngoài miệng vẫn còn cố chấp không muốn vì vậy mà bỏ qua, anh ta cười lạnh nói: "Đứa nhỏ này đều chỉ tên muốn nghệ sĩ của anh ôm, đứa nhỏ này không phải do anh ta mang tới thì còn có thể là ai."

"Là tôi." Lời của Phương Vũ còn chưa dứt thì một giọng nói từ tính mà uy nghiêm giống như một lưỡi dao sắc bén dứt khoát chen vào từ sau lưng mọi người.

Mọi người ngẩn ra, dường như theo bản năng xoay người nhìn ra sau lưng.

Cùng lúc đó, một người đàn ông trung niên tuấn mỹ, mặc tây trang quý giá lịch sự đang từ từ đi tới, từng bước từng bước trầm ổn khí phách, trong lúc vô hình bộc lộ rõ uy áp mạnh mẽ của người nắm quyền khiến người ta phải ngưỡng vọng.

Không đợi đám người Niếp Quân Hạo kịp phản ứng, Nhan Mặc và Hình Tân bởi vì Đậu Đậu xuất hiện mà quay lại đã cung kính khom người khẽ kêu lên một tiếng với người tới: "Tô tổng."

Trong lòng của Phương Vũ và Triệu Thành đều chấn động, không dám tin nhìn người đàn ông đột nhiên xuất hiện này, đôi mắt khắp tập đoàn Tô thị, người có thể khiến vị ảnh đế Nhan Mặc này gọi một tiếng Tô tổng, chỉ sợ cũng chỉ có tổng giám đốc đương nhiệm của tập đoàn Tô thị Tô Nghị mà thôi, chân chính khiến hai người Phương Vũ giật mình hơn vẫn còn ở phía sau.

Đậu Đậu vốn đang đứng trước mặt An Cẩn Du, nghe được giọng nói quen thuộc thì vội từ bên người An Cẩn Du nhô ra, khi nhìn rõ người đang chạm rãi đi tới thì đôi mắt to trong nháy mắt cong thành hình trăng lưỡi liềm, mềm nhũn kêu một tiếng: "Ba."

"..." Đứa bé này gọi Tô tổng là ba, vậy đứa bé này là con trai của Tô tổng, nổi danh với cái tên hoàng thái tử của tập đoàn Tô thị.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Ảnh Đế Mau Vào Trong Chén* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 86: Làm Người Muốn Lưu Khẩu Đức

Edit: Nhật Dương

Triệu Thành đứng sau lưng Phương Vũ ý thức điểm này thì sắc mặt nháy mắt trở nên trắng bệch, nhớ lại những gì Phương Vũ nói trước đó, trên mặt hai người lại càng hiện lên chút lo lắng.

Khiếp sợ qua đi nhưng trong lòng lại tràn đầy nghi ngờ, sao hoàng thái tử của tập đoàn Tô thị lại biết Niếp Quân Hạo, còn thân thiết với anh ta như vậy, chẳng lẽ Niếp Quân Hạo là người của Tô thị, là nhân vật có hậu trường trong truyền thuyết.

Trách không được, trách không được một người vừa mới vào Tỉnh Thành như vậy đã có thể trực tiếp trở thành người dưới tay Tô Minh Duệ, còn để cho anh ta ra mặt bảo vệ, hai người Phương Vũ càng nghĩ càng cảm thấy có chuyện như vậy, sắc mặt cũng vì vậy mà càng trở nên khó coi.

May mà Niếp Quân Hạo người bị phỏng đoán không biết suy nghĩ của hai người này, nếu không thì chắc chỉ biết yên lặng nhìn trời, không biết nên nói gì

với hai người này, hai người thật sự nghĩ nhiều, thật ra tất cả cũng chỉ là do lúc đó đầu anh nóng lên mà tạo ra cuộc nghiệt duyên này.

Tô Nghị khẽ gạt đầu với hai người Nhan Mặc, sau đó nhìn cũng không nhìn hai người Phuong Vũ một cái, bước nhanh lướt qua hai người đi tới trước mặt An Cẩn Du, trên nét mặt nghiêm túc cũng bởi vì thấy đứa con của mình mà trở nên nhu hòa ấm áp: "Đậu Đậu."

Đậu Đậu lập tức giơ cao đôi tay nhỏ bé, ôm Đậu Đậu vào trong ngực, hơn nữa còn cười ôn hòa với An Cẩn Du ở bên cạnh, ánh mắt như có thâm ý quét qua Niếp Quân Hạo, đáy mắt xẹt qua chút kinh ngạc, nhưng anh che giấu nét kinh ngạc này đi rất nhanh rồi khẽ gạt đầu với Niếp Quân Hạo một cái.

Mặc dù An Cẩn Du không rõ thân phận của người trước mặt lắm, nhưng nhìn thái độ của Nhan Mặc để với người họ cùng với sắc mặt thay đổi của hai người Phuong Vũ thì trong lòng cũng mơ hồ biết được thân phận của người này, chỉ sợ không đơn giản, cũng vội vàng lễ phép đáp lại bằng một nụ cười.

Tô Nghị thu hồi tầm mắt, yêu thương hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của con trai bảo bối mình một cái, có chút bất đắc dĩ nhờ giọng trách cứ một chút: "Con đó, lại chạy loạn khắp nơi, có biết ba và mẹ lo lắng cho con lắm không."

Mặc dù là giọng trách cứ nhưng sao Tô Nghị lại nở nụ cười ôn hòa khắc với đứa con trai bảo bối duy nhất của mình, hiển nhiên Đậu Đậu cũng phát giác điểm này, khéo léo ôm cổ ba ngập ngừng nhận sai: "Đậu Đậu biết sai rồi, lần sau không dám, ba ba đừng giận."

Tô Nghị nhìn bộ dạng điềm đạm đáng yêu của con trai mình, sao nữa trách cứ bé nữa, cũng cúi đầu tay ngắt đầu mũi của bé một cái, ngay sau đó ôm bé xoay người sang chỗ khác, thay đổi nét ôn hòa với An Cẩn Du và bé lúc trước mà khẽ trầm mặt cười nói: "Đậu Đậu là tôi mang tới. Tôi mang theo con của mình đến công ty đi lại, chẳng lẽ còn phải hỏi ý kiến của cậu sao, mà nói đi cũng phải nói lại, dù tôi thật sự xem nơi này là khu vui chơi cho trẻ em thì cũng là chuyện của nhà họ Tô tôi, giống như còn chưa tới phiên một nghệ sĩ nhỏ nhỏ như cậu tới khoa tay múa chân."

"Tô tổng, tôi không phải, là tôi không biết..." Sắc mặt Phuong Vũ trắng bệch, nóng nảy mở miệng muốn giải thích lại bị Tô Nghị tàn nhẫn cắt đứt.

"Không phải cái gì, cậu muốn nói những gì tôi vừa nghe đều là giả sao?" Đôi mắt luôn kiên nghị ôn hòa của Tô Nghị bởi vì khẽ giơ lên mà có vẻ sắc bén rét lạnh.

Phuong Vũ bị anh nhìn chằm chằm như vậy thì sau lưng chợt lạnh, lời nói ra đến khóe miệng cứ như vậy bị nghẹn ở cổ họng, ra không được mà nuốt xuống cũng không xong.

Trên thực tế, Tô Nghị cũng không nghĩ cho anh ta cơ hội giải thích, hai mắt sắc bén nhanh chóng quét qua người Phuong Vũ rồi trầm giọng hỏi một câu: "Ngược lại nhìn có có chút quen mắt, cậu là nghệ sĩ của Tinh Thành sao?"

Phuong Vũ nghe vậy thì nhanh chóng phản ứng, không hề phát hiện người đại diện sau lưng đang không ngừng nháy mắt, bộ dạng gấp gáp, vội trả lời: "Tôi là Phuong Vũ, nghệ sĩ của Tinh Thành, lần này tới Tô thị là vì bàn về hợp đồng quảng cáo."

Phuong Vũ vừa nói xong, trong lòng Triệu Thành lộ bộ phận thầm nói một tiếng không tốt, sắc mặt cũng trở nên tái nhợt.

Quả nhiên, Tô Nghị vừa nghe Phuong Vũ nói xong, hai mắt rét lạnh, nghiêm túc nói: "Nếu là bàn về hợp đồng quảng cáo thì bây giờ cậu có thể đi về."

"Cái gì!" Phuong Vũ mở to hai mắt, khó có thể tin chính anh ta còn chưa tiến vào gấp mặt nói chuyện đã bị trực tiếp tuyên bố từ hình, lập tức có chút kích động nói, "Ngài, ngài, ngài... sao ngài để tôi cứ như vậy đi về được."

An Cẩn Du và mọi người: "... Cậu trai trẻ này xác định anh ta không có bệnh chứ, sao lại hỏi ra vấn đề não tàn như vậy, thiếu não cũng là bệnh, phải trị."

Tô Nghị sừng sốt một chút rồi cảm thấy hơi buồn cười đối với việc anh đánh giá cao trí thông minh của người khác: "Tại sao à, bằng việc tôi là tổng giám đốc của Tô thị, là người cầm quyền của Tô thị, tất cả Tô thị đều do tôi định đoạt."

"Ngài."

Triệu Thành thấy Phuong Vũ còn muốn trêu chọc vị tôn đại phạt ở đối diện này thì vội vàng tiến lên ngăn Phuong Vũ lại. Phuong Vũ là nghệ sĩ mà anh một tay dẫn dắt, bây giờ bọn họ là cùng vinh cùng bại, anh không thể lơ đãng nhìn Phuong Vũ tự hủy tiền đồ, ít nhất bây giờ không được.

"Tô tổng, tính tình Phuong Vũ có chút nóng nảy, chỉ là người trẻ tuổi ít nhiều đều có chút huyết khí dâng cao, nhanh mồm nhanh miệng, đây cũng là chuyện khó tránh khỏi. Vừa rồi cậu ấy không cẩn thận mạo phạm Tô tổng và Tô thiếu gia là cậu ấy không đúng, tôi thay cậu ấy nói xin lỗi ngài, hi vọng Tô tổng ngài đại nhân có đại lượng, không cần so đo với một tiểu bối. Bình tĩnh mà xem xét thì mọi mặt của Phuong Vũ đều rất tốt, tin tưởng chỉ cần Tô tổng có thể cho cậu ấy một cơ hội, thì sẽ phát hiện rất nhiều ưu điểm trên người cậu ấy, hợp cùng quảng cáo đồng hồ đeo tay mà quý công ty sắp đẩy ra lại càng tăng thêm sức mạnh."

Lời nói mềo mề dài dẫu của Triệu Thành cũng không làm Tô Nghị dao động, khẽ cười liếc mắt nhìn Phuong Vũ hi vọng đều hiện rõ ràng trên mặt sau lưng anh ta thì không hề khách khí nói: "Không cần, tôi nghĩ tôi có đầy đủ lý do tin tưởng những gì tôi nghe thấy nhìn thấy, hơn nữa làm ra phán đoán chuẩn xác mà nói. Đồng hồ đeo tay mà gần đây Tô thị đẩy ra là hơi thờ ơ xa hoa, đoạn trang nội liếm. Mà vừa rồi vị Phuong tiên sinh này đã thể hiện đầy đủ con người của cậu ấy là người trẻ tuổi đầy nhiệt huyết, kích động dễ giận, mà điểm này không thể nghi ngờ là đi ngược lại ý nghĩa của đồng hồ chúng tôi."

Dứt lời, Tô Nghị không để ý đến sắc mặt khó coi của Triệu Thành, trực tiếp lướt qua anh ta nhìn Phuong Vũ được cản phía sau nói: "Hơn nữa, tôi lấy thân phận người từng trải nhắc nhở Phuong tiên sinh một câu, trẻ tuổi nhiệt huyết, tuổi trẻ khí thịnh cũng không phải là tư bản để một người nói năng ngông cuồng, người trẻ tuổi, làm người muốn lưu khẩu đức, nếu không, đây không phải là một lần dạy dỗ của cậu. Bảo an, đưa bọn họ ra ngoài."

Phuong Vũ bị Tô Nghị nói đến xanh mặt, Triệu Thành cũng biết hết hy vọng, nhưng vẫn không cam lòng từ bỏ, còn muốn mở miệng nói chuyện thì một nhóm bảo an làm việc nhanh chóng đã tiến vào từ bên ngoài.

Lúc này Phuong Vũ mới ý thức được tính nghiêm trọng của chuyện này, vội vàng la lên: "Tô tổng, ngài không thể..."

"Tôi không thể nào, Phuong tiên sinh, đừng trách tôi nhắc nhở cậu một câu, bây giờ cậu đang đứng ở Tô thị, mà ở Tô thị, chỉ cần lời của tôi, chính là mệnh lệnh tuyệt đối." Tô Nghị nói xong thì thật sự không muốn tiếp tục dây dưa với những người này, khẽ quát một tiếng, "Kéo ra ngoài."

"Không, Tô tổng, Tô tổng..." Hai người Phuong Vũ gây yếu sao có thể là đối thủ của nhóm bảo an, chỉ trong chốc lát đã bị kéo ra ngoài, xa xa còn có thể nghe thấy tiếng gào của bọn họ.

Mấy người An Cẩn Du cũng không ngờ ba của vị tiểu Đậu Đậu này lại khí phách như thế, vừa ra mặt đã gọn gàng sạch sẽ đuổi Phuong Vũ động một chút là chạy tới bởi móc ra ngoài.

Đang kinh ngạc, lại thấy Tô Nghị chợt xoay đầu lại nhìn Tô Minh Duệ cười như không cười ở cách đó không xa, bất đắc dĩ hỏi một câu: "Biết trở lại."

Tô Minh Duệ thấy Tô Nghị nhìn sang thì trong lòng biết phải đối mặt, lúc này nghe anh hỏi như thế, không khỏi chột dạ sờ lỗ mũi một cái nói: "Em đây không phải có chuyện sao, anh cũng đừng nhìn em như vậy, em rất sợ đó, anh trai."

"Anh trai."

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Ảnh Đế Mau Vào Trong Chén* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 87: Đều Là Người Một Nhà

"Chú." Tiểu Đậu Đậu đang nhu thuận nằm trên vai Tô Nghị nghe được giọng nói quen thuộc cũng giật mình ngẩng đầu lên, sau đó gọi Tô Minh Duệ ở cách đó không xa một tiếng, hoàn toàn chứng thực thân phận của Tô Minh Duệ.

Tô Minh Duệ thấy cháu nhỏ rót cuộc chú ý tới mình, ngoài mừng rỡ thì không khỏi có chút ai oán: "Tiểu Đậu Đậu đáng yêu nhất nhà chúng ta đến bây giờ mới phát hiện chú, thật sự khiến chú đau lòng mà."

Tô Minh Duệ nói xong còn làm bộ Tây Thi ôm ngực, bộ dáng cực kỳ đau thương, mọi người ở bên cạnh không hên mà cùng rót xuống một tảng da gà, sau đó rồi rít nhìn anh đầy khiển trách.

Đường đường là người đại diện con bài chủ chốt, cậu hai của tập đoàn Tô thị mà lại nói những lời lừa gạt trẻ con như vậy, như lời của cậu hai Tô, tiết tháo của ngài đâu rồi.

Tiểu Đậu Đậu đơn thuần lại rất tin tưởng lời nói của Tô Minh Duệ, không hề nghi ngờ, vội vã cuống cuống nói: "Đậu Đậu, Đậu Đậu không có ý, chú đừng đau lòng."

Tô Minh Duệ bị nét mặt đáng yêu của cháu nhỏ nhà mình manh đến nên xem nhẹ anh trai mình đang tràn ngập uy hiếp bên cạnh, khẽ ho nhẹ một tiếng nói: "Chú cũng biết Đậu Đậu không có ý, cho nên chỉ cần Đậu Đậu hôn chú một cái là chú sẽ không đau lòng."

Tiểu Đậu Đậu không chút hoài nghi tính chân thật trong lời nói của chú mình, vội vàng vươn đôi tay ngắn ngủn ôm cổ Tô Minh Duệ rồi đặt một nụ hôn đầy nước miếng lên má của Tô Minh Duệ: "Moaa~"

"..."

An Cẩn Du cũng ít nhiều đoán được thân phận của Tô Nghị qua đoạn đối thoại giữa Tô Nghị và Phuong Vũ, lúc này nghe mấy người nói chuyện lại càng thêm kinh ngạc rớt cằm.

Niếp Quân Hạo biết con trai bảo bối của tổng giám đốc tập đoàn Tô thị đã khiến cô quá kinh ngạc, bây giờ Tô Minh Duệ người đại diện con bài chủ chốt của Tinh Thành lại là em trai của tổng giám đốc tập đoàn Tô thị, rốt cuộc thì quan hệ rối loạn này là loại quan hệ nào đây?

Sắc mặt An Cẩn Du trầm xuống, hoảng hốt ngửi ra mùi vị âm mưu trong mớ quan hệ bòng bong này.

Mà lúc này Niếp Quân Hạo bên cạnh An Cẩn Du cũng cảm giác được thân phận của những người trước mắt không đơn giản, hai mắt khẽ rét lạnh, chậm rãi đưa tay cầm lấy tay của An Cẩn Du ở bên cạnh, vô tình che chắn cô ở phía sau, đáy mắt cũng xuất hiện chút phòng bị với mấy người trước mắt.

Tô Nghị thu hết mọi biến hóa của hai người Niếp Quân Hạo vào trong mắt, ôm Đậu Đậu cười một tiếng với mọi người: "Nhiều người ở đây miệng tap, đi đến chỗ của tôi rồi nói chuyện tiếp. Nhan Mặc cũng cùng đi thôi, gần đây Thẩm Nhã luôn nhắc đến cậu."

Nhan Mặc vẫn đứng bên cạnh khẽ gật đầu, nghĩ đến người cô trong nhà Tô Nghi, trong đôi mắt không gọn sóng cũng nhìn không được hiện lên chút ấm áp.

Trong lòng An Cẩn Du có chút lo lắng, nhưng nhìn người đàn ông che trước mặt mình, cùng với đôi bàn tay đang đan vào nhau thật chặt của hai người, đáy lòng vốn khẩn trương cũng chợt thần kỳ ổn định lại, ngẩng đầu liếc nhìn Tô Minh Duệ như có cảm giác nhìn lại, nhỏ giọng nói: "Đi theo bọn họ thôi, có một số việc phải nói rõ ràng mới được, để tránh sau này chúng ta cái gì cũng không biết, đặc tội với người không nên đặc tội trong hội này mà chọn phải phiền toái." Niếp Quân Hạo gật đầu một cái, càng nắm chặt tay An Cẩn Du. Bây giờ nội lực của anh đã khôi phục gần năm thành, tuyệt đối không có vấn đề khi bảo vệ anh và An Cẩn Du, cũng không sợ những người này gài bẫy bọn họ. //n/d//

Một đám người đi theo Tô Nghi tiến vào thanh máy dành riêng để lên phòng của tổng giám đốc ở tầng cao nhất, cũng không ai phát hiện trong lúc bọn họ nói chuyện, bên ngoài cửa chính tập đoàn Tô thị. Cách một lớp thủy tinh vừa dày vừa nặng, một bóng dáng nhỏ nhỏ cẩn thận núp trong một góc, máy chụp hình trong tay 'tách, tách, tách' vang lên không ngừng, đợi khi xác định mọi người trong sảnh lầu một đã đi vào thang máy, bóng dáng kia mới khẽ thở phào nhẹ nhõm, đôi môi sáng màu khẽ cong lên, tự thu dọn đồ đạc trong tay xong chuẩn bị rời đi, nhưng sau khi xoay người thấy rõ con đường xe cộ như nước thì thân thể cứng lại, khuôn mặt nhỏ nhắn vốn mừng rỡ cũng lập tức xụ xuống.

Đám người Niếp Quân Hạo vừa vào thang máy, Tô Minh Duệ lập tức phát hiện sắc mặt Niếp Quân Hạo có chút khó coi, còn cho rằng Niếp Quân Hạo bị bộ dáng vừa rồi của anh trai mình dọa sợ, vội vàng tiến lên trấn an nói: "Đừng khẩn trương, đừng khẩn trương, thật ra thì bình thường anh trai tôi rất dễ nói chuyện, sờ dĩ vừa rồi hung ác như vậy, hoàn toàn là do miệng tên Phương Vũ đó nhọn quá, đều nói xấu đến trên người Đậu Đậu, hai người đừng quá để ý."

Niếp Quân Hạo nghe vậy chỉ miễn cưỡng ngẩng đầu nhìn anh một cái, sắc mặt vẫn không tốt hơn chút nào. Điều này khiến Tô Minh Duệ càng thêm xác định suy nghĩ trong lòng mình, xem bộ dạng của tên nhóc này bị dọa sợ không nhẹ đó, sao trước kia anh lại không phát hiện lá gan tên nhóc này lại nhỏ như vậy.

Duy nhất biết được nội tình, An Cẩn Du vội vàng tiến lên hoà giải: "Anh Duệ, lần đầu tiên anh ấy nhìn thấy một đại nhân vật như Tô tổng đây nên khó tránh khỏi có chút khẩn trương, chỉ là anh cũng biết có vài người anh không nói còn may, anh càng nói thì họ sẽ càng khẩn trương, cho nên anh cứ mặc kệ anh ấy, một lúc là khỏe thôi."

Tô Minh Duệ sững sốt một chút, suy nghĩ một lúc cũng cảm thấy An Cẩn Du nói rất có đạo lý, hiểu rõ gật đầu một cái, không hề quấy rầy Niếp Quân Hạo nữa.

An Cẩn Du nhẹ nhàng thở ra, có chút lo lắng quay đầu nhìn Niếp Quân Hạo. Cũng may mặc dù sắc mặt Niếp Quân Hạo có chút khó coi, nhưng cũng không có gì khác thường.

An Cẩn Du thấy thế thì thầm nghĩ trong lòng, xem ra đối với thang máy cũng choáng váng, nhưng cuối cùng cũng không rõ ràng như say xe vậy, ít nhất sẽ không choáng váng đến mức ói ra, phải biết rằng ói trong thang máy, bọn họ ngay cả chỗ trốn cũng không có.

Kết quả là, trong lúc An Cẩn Du lo sợ bất an, Niếp Quân Hạo cực kỳ khó chịu, những người khác đều có tâm sự riêng, thang máy chậm rãi lên tầng cuối cùng, văn phòng của tổng giám đốc.

Mọi người vừa đi ra khỏi thang máy, Tô Nghi đã thay đổi bộ dáng nghiêm túc vừa rồi, khẽ cười nói với hai người An Cẩn Du: "Đều là người một nhà, không cần gò bó."

"..." An Cẩn Du ngơ ngẩn, khóe miệng không tự giác kéo lên, mờ mịt cảm thấy lời này của Tô Nghi không phải vui mừng mà là kinh sợ. Thường ngày Tô tổng của chúng ta cũng tự quen thuộc như vậy sao, coi ai là người một nhà?

Nhưng rất nhanh An Cẩn Du biết hàm ý trong lời này của Tô Nghi, ngay lúc cửa phòng tổng giám đốc được mở ra, một bóng dáng nhỏ nhắn chợt nhanh chóng nhào ra từ bên trong, dọa hai người An Cẩn Du giật mình, Niếp Quân Hạo theo bản năng bước lên một bước, về mặt phòng bị bảo hộ An Cẩn Du sau lưng.

Thế nhưng bóng dáng đó cũng không nhào tới bọn họ, mà là...

"Áy áy áy, tiểu Đậu Đậu, sao con có thể bỏ lại một mình mẹ mà chạy đi như vậy, con có biết mẹ lo lắng cho con nhiều lắm hay không, đứa bé vừa đáng yêu vừa mềm mại, xinh đẹp như con nếu như bị những người xấu có mưu đồ gây rối bên ngoài bắt đi thì phải làm sao bây giờ hu..hu..hu..."

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Anh Để Mau Vào Trong Chén* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 88: Mỗi Quan Hệ Phức Tạp.

An Cẩn Du giương mắt mà nhìn nhìn người phụ nữ xinh đẹp nhìn qua ba mươi tuổi đầu người mỹ phụ cứng rắn từ Tô Nghi trong ngực đem cái có thể thương tiều oa nhi giành kiếm hơn nữa dùng sức đem tiều oa nhi chết ôm vào trong ngực, rú rít khóc ồ lên.

Sau kinh ngạc ngẩn ngui, An Cẩn Du chậm rãi đưa mắt dò đến trên người những người bên cạnh, lại phát hiện trừ cô và Niếp Quân Hạo ra, tất cả những người khác đều là một bộ thấy nhưng không thể trách, vẻ mặt có chút bất đắc dĩ, hiển nhiên đã sớm nhìn quen tình huống này rồi.

Tô Minh Duệ liếc mắt nhìn Đậu Đậu tội nghiệp chịu nỗi khổ giày xéo, mím miệng nhỏ, muốn khóc nhưng không thể khóc trong ngực Đoạn Thâm Nhã, vừa liếc nhìn Tô Nghị yêu chiều vợ như mạng ở bên cạnh, lúc này căn bản không dám ý kiến chút nào, khóe miệng không khỏi nhếch lên, mở miệng cứu vãn đứa cháu nhỏ của mình, nói: "Chị dâu, chị đừng ôm Đậu Đậu chặt như vậy, Đậu Đậu cũng bị chị ép tới sắp khóc."

Lúc này Đoạn Thâm Nhã mới ngừng khóc, cúi đầu nhìn con trai ngốc manh trong ngực mình, vô tội nói: "Đậu Đậu, mẹ siết đau con sao?"

Đậu Đậu còn chưa kịp nói chuyện, Tô Nghị bên cạnh đã lên tiếng trước một bước, nói: "Không phải vậy, vừa rồi là do Đậu Đậu không tìm thấy mẹ nên sợ hãi, chút nữa đã khóc. Cho nên chuyện này không phải lỗi của em, em đừng đau lòng."

Lời này của Tô Nghị vừa nói ra, bốn phía liền đột nhiên lọt vào một bầu không khí tĩnh mịch đến hít thở không thông.

"..." "Mấy tháng không gặp, năng lực mở mắt nói mò của anh cả thật là càng lúc càng cao minh rồi. Đây là Tô Minh Duệ đang co rút khóe miệng, không biết nên nói gì."

"..." "Sớm biết Tô tổng giám đốc yêu vợ như mạng, lại không biết anh ta vì vợ mình, mà ngay cả con trai cũng có thể hy sinh. Bội phục, bội phục nha! Đây là Hình Tân đang đẩy mắt kính trên sống mũi một cái, đẩy mắt khó nén kinh ngạc."

"..." đã lâu không gặp, dương thương yêu cô giống như trước kia, nếu ba cùng ông bà nội biết thì cũng nên yên tâm. Chỉ là dương đối đãi với độc đinh của nhà họ Tô như vậy, thật sẽ không có vấn đề sao? Đây là Nhan Mặc mặt mũi lạnh lùng, thật ra thì nội tâm có chút lo lắng.

"..." "Đột nhiên cảm thấy đứa nhỏ tiểu Đậu Đậu này thật đáng thương. Đây là sự đồng điệu hiếm có của hai người An Cẩn Du."

"..." "A? Tại sao ba ba lại nói vừa rồi mình vì không tìm được mẹ mà sợ khóc? Chính mình tới đây không phải đi tìm mẹ, mà là tới tìm anh trai lớn, hơn nữa mình cũng không có bị hù dọa khóc nha! Đây là tiểu Đậu Đậu đầu óc mơ hồ vì bị cha mình chen miệng vào. Di3ndan3quyđ0n

"Đậu Đậu, thật vậy sao?" Đoạn Thâm Nhã cúi đầu nhìn Đậu Đậu trong ngực mình hỏi.

Mặc dù Đậu Đậu không hiểu rõ tại sao ba ba phải nói như vậy, nhưng vẫn ngoan ngoãn gật đầu một cái.

Lấy được câu trả lời khẳng định, trong hốc mắt Đoạn Thâm Nhã lại một lần nữa đọng đầy nước mắt: "Tiểu Đậu Đậu đáng yêu nhà mẹ lại bị hù sợ, quá đáng thương, đều là mẹ sai, đều là mẹ sai."

Mọi người: "..."

Nhan Mặc bị tiếng riu rít của Đoạn Thâm Nhã nhiễu đến có chút nhức đầu, đưa tay day day thái dương nói: "Cô, tìm được đứa bé về là tốt rồi, đừng khóc."

Đoạn Thâm Nhã nghe được tiếng Nhan Mặc, tiếng khóc liền ngừng, sững sờ quay đầu nhìn về phía Nhan Mặc bị bỏ qua ở một bên, cứng ngắc nói: "Nhan Mặc?"

Khóe miệng Nhan Mặc khẽ co rút, gật đầu một cái nghiêm mặt nói: "Vâng, cô, là cháu."

"..."

An Cẩn Du cũng bị tiếng khóc của Đoạn Thâm Nhã âm ỉ có chút nhức đầu. Tuy nói nhìn bộ dạng hoa lệ đầm mưa (*) của một người phụ nữ xinh đẹp cũng rất là đẹp để động lòng người, thế nhưng tiếng khóc không ngừng biến đổi cũng khiến cho người ta có chút không chịu nổi.

(*) Nguyên văn "Lê hoa đới vũ" [梨花带雨]: Giống như hoa lê dính hạt mưa. Vốn miêu tả dáng vẻ khi khóc của Dương quý phi. Sau này được dùng để miêu tả sự kiều diễm của người con gái

Nhan Mặc lên tiếng ngăn lại trong lúc vô hình đã cứu cô thoát khỏi bế khổ, chỉ là còn chưa đợi cô đưa cho Nhan Mặc một ánh mắt cảm kích, liền lại một lần nữa nghe thấy Nhan Mặc gọi người phụ nữ phú phái này là, cô.

Tô Nghị luôn luôn chú ý tới An Cẩn Du, liếc mắt nhìn bộ dạng trở mặt mà nhìn của An Cẩn Du, ho nhẹ một tiếng nói: "Giới thiệu một chút, đây là vợ của tôi, Đoạn Thâm Nhã. Cô ruột của Nhan Mặc, chị dâu tiểu Duệ."

"..."

Tiểu đậu đinh đó là con ruột chủ tịch tập đoàn Tô thị, vợ chủ tịch tập đoàn Tô thị là cô ruột của đương kim ảnh đế Nhan Mặc, người đại diện được xem là lá bài chủ chốt của công ty giải trí Tinh Thành dưới trướng Tô thị- Tô Minh Duệ là em trai ruột của chủ tịch tập đoàn Tô thị. Nói như vậy, không phải chính là người một nhà sao? Khó trách vừa rồi Tô tổng nói như vậy.

Chắc chắn, trong một cái chớp mắt này, An Cẩn Du cảm thấy ác ý rõ ràng đến từ toàn bộ thế giới.

Đoạn Thấm Nhã nghe được tiếng Tô Nghị, quay đầu nhìn lại, lúc này mới phát hiện ra, nơi này trừ mấy người quen là Tô Minh Duệ cùng với Nhan Mặc ra, vẫn còn có hai người xa lạ.

"Hai vị này là..." Đoạn Thấm Nhã ôm Đậu Đậu, cặp con người xinh đẹp tuyệt trần kia khẽ nâng, có chút hiếu kỳ quan sát hai người thiếu niên thiếu nữ được đưa tới đây.

"Chị dâu, người này là nghệ sĩ em vừa ký, Niếp Quân Hạo, bên cạnh là trợ lý của cậu ấy, An Cẩn Du." Tô Nghị còn chưa kịp nói chuyện, Tô Minh Duệ đã thân thiện giới thiệu "thành quả chiến đấu" gần đây của mình với chị dâu.

Đoạn Thấm Nhã bừng tỉnh hiểu ra, liếc mắt nhìn hai người Niếp Quân Hạo, hàng mi nét mày khẽ mỉm cười nói: "Thì ra là nghệ sĩ gần đây tiểu Duệ mới ký, khó trách bộ dáng tốt như vậy. Nếu Tiểu Duệ đưa hai người tới đây, chính là coi hai người thành người mình, ở nơi này không cần quá thận trọng, coi chỗ này như nhà mình là được rồi."

Trên mặt Đoạn Thấm Nhã treo nụ cười hòa ái thân thiện, ung dung quý phái, không hề có một chút ngạo mạn xa cách nào của bề trên. Đấy mắt Niếp Quân Hạo sáng lấp lánh, cũng là không có nói gì, An Cẩn Du cũng không tự chủ khẽ buồn lòng tinh thần, vừa định lên tiếng, lại nghe thấy Đậu Đậu vui trong ngực Đoạn Thấm Nhã không đồng ý xoay người trả lời một câu: "Mẹ, không phải nghệ sĩ không phải nghệ sĩ, anh trai không phải nghệ sĩ của chú nhỏ, mà là ở anh trai đã cứu Đậu Đậu khỏi cái xe."

Giọng nói tre con non nớt của Đậu Đậu có chút mơ hồ không rõ làm người không biết nội tình như Tô Minh Duệ và Nhan Mặc không hiểu nổi, mà An Cẩn Du bởi vì những lời này của Đậu Đậu, trong đầu nhanh chóng xẹt qua một tia sáng.

Đậu Đậu nói Niếp Quân Hạo đã cứu nó, lần đầu tiên Đậu Đậu nhìn thấy Niếp Quân Hạo liền ôm bắp đùi của anh thân thiết gọi anh là anh trai lớn, giống như đã sớm quen biết. Niếp Quân Hạo từ khi xuyên qua đến bây giờ cũng chỉ từng đi ra ngoài một mình hai lần, hai lần đều là bị chính mình đuổi ra ngoài, ở trong hai lần này, một lần là Niếp Quân Hạo đánh cướp thiếu niên bắt lương cùng anh Duệ, một lần gặp tai nạn xe cộ, cứu một đứa bé.

An Cẩn Du chợt tỉnh ngộ, nhìn đoạn Đậu Đậu trong ngực Đoạn Thấm Nhã, bật thốt lên: "Em chính là đứa bé đã được Niếp Quân Hạo cứu trong vụ tai nạn xe đó!?"

An Cẩn Du đột nhiên kêu lên khiến cho tất cả mọi người sợ hết hồn, không khí trong tầng lầu trống rỗng lập tức trở nên có chút vi diệu.

"Tai nạn xe cộ? Tai nạn xe cộ gì?" Đoạn Thấm Nhã sợ run một hồi lâu, phản ứng lại đầu tiên, sắc mặt trắng xanh tái đi, trợn to hai mắt nhìn về phía An Cẩn Du, hơi có vẻ vội vàng hỏi.

Tất cả mọi người bên cạnh không biết nội tình cũng đều kinh ngạc nhìn về phía An Cẩn Du, hiển nhiên muốn nghe cô giải thích chân tướng chuyện này một chút.

An Cẩn Du nghe thấy tiếng kinh hô của Đoạn Thấm Nhã thì cũng sửng sốt, sắc mặt khẽ biến đổi, thầm nghĩ là mình sai rồi. Nếu như người mẹ này của Đậu Đậu vốn không biết chuyện, không phải là mình đã không cần thận lắm mồm gây họa sao?

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Ánh Đế Mau Vào Trong Chén* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 89: Rốt Cuộc Là Nam Hay Là Nữ?!

Thật ra thì tuổi thật của Đoạn Thấm Nhã đã hơn bốn mươi tuổi rồi, nhưng hàng năm đều ở trong nhà không ra ngoài, hơn nữa cô ấy giỏi về bảo dưỡng, nhìn qua thậm chí còn trẻ tuổi hơn mấy phần so với phụ nữ trưởng thành tuổi ba mươi. Giờ phút này bởi vì câu nói kia của An Cẩn Du, hai tròng mắt của cô ấy trào lên sóng nước, tràn đầy kinh hoàng cùng gấp gáp, làm người ta thấy trong lòng cũng không khỏi sinh ra mấy phần ý nghĩ - thương xót.

Tô đại tổng giám đốc vẫn luôn coi vợ như bảo vật trong lòng càng thêm đau lòng vô biên, đưa tay cầm lấy bàn tay hơi lạnh của vợ yêu, nhưng lại không hề nói câu nào.

An Cẩn Du dưới ánh mắt vội vàng nhìn chăm chú của Đoạn Thấm Nhã có chút hoảng hốt lui về phía sau. Đang lúc cô khẩn trương đến không biết nên làm như thế nào cho phải, một bàn tay lập tức xuất hiện cầm lấy bàn tay hơi lạnh của cô.

Cùng lúc đó, một giọng nói quen thuộc lần nữa vang lên ở bên tai, mang theo một tia trấn an: "Đừng sợ, tôi ở đây."

An Cẩn Du ngạc nhiên một chút, quay đầu lại nhìn, Niếp Quân Hạo cũng thật vất vả mới khôi phục lại như cũ từ sự chóng mặt khi đi thang máy.

Hai đôi tay nắm lấy nhau truyền qua chút ấm áp nhàn nhạt, trái tim đang vì khẩn trương mà mất tự chủ cũng lần nữa thoáng bình tĩnh lại vì những lời này của Niếp Quân Hạo.

Trên thực tế, ngay sau lúc Đậu Đậu vừa nói ra câu nói kia Tô Nghị đã muốn lên tiếng ngăn cản, lại rút cuộc vẫn là chậm một bước, chỉ đành phải bất đắc dĩ than nhẹ một tiếng, nói: "Chuyện này nói ra rất dài dòng, hay là chúng ta vào phòng trước rồi hãy nói."

Tô Nghị nhắc nhở như vậy, mọi người mới coi như là phản ứng lại, bọn họ dĩ nhiên lại đứng ở trước cửa phòng làm việc của tổng giám đốc nói chuyện. Tất cả lập tức đề xuống nghỉ ngơi trong lòng, cùng đi vào phòng làm việc theo Tô Nghị.

Đoạn Thấm Nhã ôm Đậu Đậu, vừa mới ngồi lên trên ghế sa lon liền không kiềm chế được lần nữa nóng nảy hỏi: "Nói như vậy, những điều cô An vừa nói đều là thật? Đậu Đậu thật sự từng xảy ra tai nạn xe cộ?"

An Cẩn Du được Tô Minh Duệ mang tới, đang ngồi chung với Niếp Quân Hạo ở đối diện, nghe được Đoạn Thấm Nhã lời này, toàn thân chấn động, có chút chột dạ nói nhỏ một câu với Tô Nghị: "Thật xin lỗi, tôi không biết."

Chỉ sợ vị Tô tổng này cho là mình nói ra chuyện này để bầu vùi quan hệ với Tô thị, dù sao ở trong lòng của An Cẩn Du, nghiêm chỉnh mà nói thì cô và Niếp Quân Hạo hiện tại cũng chỉ là dân chúng bình thường, so với loại tập đoàn Tô thị to lớn có tiền này căn bản là khác nhau một trời một vực. Mình không có ý tứ kia, khó đảm bảo đối phương không nghĩ như vậy.

Tô Nghị ngó người, nhìn dáng vẻ thận trọng của An Cẩn Du, không khỏi có chút buồn cười, trấn an nhìn An Cẩn Du một cái, cười nói: "Chuyện này không trách cô, là tôi có ý gạt Thấm Nhã, không muốn làm cho cô ấy lo lắng. Thật ra thì sau đó tôi cũng vẫn luôn tìm vị này, à, ngài Niếp, chỉ là tìm thật lâu cũng không lấy được tin tức chính xác, lúc này mới không thể không buông tha, không ngờ đang lúc tôi cho là không tìm được ân nhân cứu mạng Đậu Đậu nữa, lại một lần nữa gặp được ngài Niếp. Có lẽ đây chính là duyên phận."

"A Nghị, đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?" Đoạn Thấm Nhã càng nghe lời này của Tô Nghị thì càng lo lắng hơn. Nghĩ đến chuyện con trai bảo bối của mình có thể đã gặp phải nguy hiểm trong khi chính mình hề biết gì, trên khuôn mặt xinh đẹp cũng hiện lên mấy phần lo sợ không yên.

Nhan Mặc ngồi ở bên cạnh cô ấy nhìn thấy cô mình như vậy, cũng có chút không đành lòng, nhíu nhíu mày, thấp giọng khuyên nhủ: "Cô, trước đừng có gấp, không phải bây giờ Đậu Đậu vẫn rất khỏe sao? Cô kiên nhẫn nghe được nói."

Tô Nghị thấy vợ yêu lo lắng như thế cũng có chút đau lòng, quay lại và hỏi: "Chuyện này còn phải nói đến chuyện từ mấy ngày trước. Thấm Nhã, em còn nhớ rõ thím Minh chăm sóc Đậu Đậu mà anh đã cho nghỉ việc vài ngày trước sao?"

Đoạn Thấm Nhã từng sốt một chút, lúc này mới nhớ tới trước đó vài ngày, cô ra ngoài rồi trở về lại phát hiện không thấy thím Minh mời tới tạm thời chăm sóc Đậu Đậu, sau khi hỏi mới biết bà bởi vì làm việc không tốt nên bị Tô Nghị cho nghỉ.

Đối với chuyện này, thật ra Đoạn Thấm Nhã không hề để ý, dù sao đây cũng không phải là lần đầu tiên, ngay từ lúc trước nhà cô cũng đã từng đổi 2-3 bảo mẫu. Hiện tại, con người đều là động vật ích kỉ, đặc biệt là trong những gia đình như nhà họ, thường xuyên có xu hướng tạo nên tính tham lam cho không ít người. Những bảo mẫu bị sa thải trước kia phần lớn đều là vì điều này, thím Minh bị đuổi, Đoạn Thấm Nhã cũng thoải mái nghĩ tới phương diện này, cũng không có quá để ở ý.

Hiện tại Tô Nghị lần nữa nhắc tới bà ta trong tình huống này, chẳng lẽ...

"Chuyện này có quan hệ với thím Minh?"

Tô Nghị gật đầu một cái, đơn giản kể lại đầu đuôi chuyện xảy ra ngày hôm đó.

Sau khi Đoạn Thấm Nhã nghe xong, sắc mặt trắng nhợt, những người khác nghe xong sắc mặt cũng có chút khó coi. Thật sự là không ngờ thím Minh đó sẽ vì tham một chút đồ bán phá giá liền dễ dàng bỏ Đậu Đậu ở ven đường, còn suýt nữa vì vậy mà gây ra họa lớn.

Vừa nghĩ tới cháu nhỏ, em họ nhỏ bé đáng yêu như vậy, trong lúc chính mình khó có thể dự liệu có thể cứ như vậy vùi thân dưới bánh xe, máu tươi tràn ra, sắc mặt của mọi người ở đây cũng lập tức trầm xuống.

"Đợi chút, anh cả. Anh nói lần tai nạn xe đó, không phải là sự kiện trong tin tức vài ngày trước chứ?" Tô Minh Duệ mang bộ mặt sa sầm, từ lời nói hiện tại của An Cẩn Du cùng anh trai mình, lập tức liên tưởng đến vụ tai nạn giao thông cách đây không lâu.

Anh ta đã xem vụ tai nạn giao thông này trên một blog nhỏ về Niếp Quân Hạo, sau đó còn có video, dù có thể nhìn rõ Niếp Quân Hạo trong video, nhưng đứa bé được anh ôm vào trong ngực cũng không có lộ mặt, anh ta cũng không có chú ý, hôm nay vừa nghĩ, nói không chừng đứa bé được ôm đó chính là cháu nhỏ khá ái nhà anh ta nha!

Sở dĩ Tô Minh Duệ có thể nhanh chóng kết nối hai chuyện này với nhau, thứ nhất là bởi vì chuyện mấy người vừa nói rất giống với tai nạn giao thông trong video kia, thứ hai là bởi vì khi đó anh ta vừa lúc nghe nói sau khi xảy ra chuyện không lâu, anh trai mình không có dấu hiệu nào mà đột nhiên ngừng hợp tác với một công ty tên Nhật Diệu, mà này nằm trong tai nạn xe người gây ra họa vừa lúc chính là công ty chủ tịch con riêng.

Mất thấy Tô Nghị gật đầu một cái, đáy mắt Tô Minh Duệ xẹt qua một tia sáng tỏ. Khó trách được anh cả sẽ nhanh chóng quyết định dừng lại việc hợp tác với đối phương, nghe nói người gây ra họa kia sau đó còn rất phách lối. A, nếu đổi thành anh ta, dám động đến con trai bảo bối của mình, anh ta không thể không làm cho công ty đó phá sản, mặc dù tình huống hiện tại của bọn họ đoán chừng cũng cách phá sản không xa.

"Không sai, chính là vụ tai nạn đó, khi đó nếu như không phải là nhờ ngài Niếp ra tay cứu giúp, hậu quả khó mà lường được. Chỉ tiếc ngày đó sau khi đặt Đậu Đậu xuống, ngài Niếp đã đi mất, tôi cho người giúp đỡ tìm kiếm ngài Niếp, muốn đổi mặt nói lời cảm ơn với ngài Niếp, lại không nghĩ rằng tìm thật lâu cũng không tìm được ngài, càng không nghĩ tới ngài Niếp sẽ được tiểu Duệ mời vào Tỉnh Thành, lấy cách này để gặp lại."

Tô Nghị vừa nói như thế, mấy người trong phòng đều không khỏi có chút thờ dãi.

Nhìn Đậu Đậu ngây thơ đáng yêu trong ngực Đoạn Thâm Nhã, ánh mắt mấy người nhìn về phía Niếp Quân Hạo cũng không khỏi mang thêm mấy phần kính trọng.

Niếp Quân Hạo cũng không nghĩ tới đứa nhỏ mà mình tiện tay cứu lúc mới tới còn có lai lịch lớn như vậy, chỉ là...

Liếc mắt nhìn Đậu Đậu ngồi ở trong ngực Đoạn Thâm Nhã, toàn thân mặc quần áo trẻ em đáng yêu, nhũ nhũ mỳ mỳ nói: "Có một vấn đề."

Mấy người nghe Niếp Quân Hạo mở miệng, soạt một tiếng, tất cả đều quay đầu nhìn lại.

Tô Nghị sững sờ dưới, khẽ hỏi: "Ngài Niếp có thể hỏi."

Niếp Quân Hạo mặt rầu rĩ nói: "Tôi nhớ là khi đó tôi ôm một bé gái mặc một chiếc váy công chúa, nhưng hiện tại đứa bé nhà anh lại mặc đồ nam. Ta chỉ muốn hỏi một câu, đứa bé nhà anh rốt cuộc là nam hay nữ?"

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Ảnh Đế Mau Vào Trong Chén* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 90: Không Cần Thận Dẫn Lửa Thiêu Thân

Lời này của Niếp Quân Hạo thành công khiến không khí vốn nặng nề ở hiện trường chớp mắt đã xảy ra thay đổi. 】

"Hi hi..." Ngưng trệ ngắn ngủi qua đi, Tô Minh Duệ không nhịn được đầu tiên, nhỏ giọng khẽ nở nụ cười, hơn nữa độ cong của nụ cười nơi khóe môi không tự chủ mà càng lớn lên: "Ha ha ha ha, rất xin lỗi, tôi thật sự là có chút không nhịn được."

Nụ cười này của Tô Minh Duệ khiến cho mọi người vốn đang sững sờ ở bên cạnh cũng đều khôi phục thần trí, trên mặt cũng có chút không khỏi tức cười, duy chỉ có trên mặt An Cẩn Du cùng Tô Nghị nổi lên từng tia lúng túng nhỏ.

Niếp Quân Hạo nhũ nhũ mỳ mỳ, đối với chuyện mọi người đột nhiên cười to có chút không hiểu. Tuy nói anh không hiểu nhiều lắm đối với cái thế giới này, hơn nữa cho tới bây giờ trong mắt anh, An Cẩn Du có lúc mặc cái loại quần cực ngắn để lộ da thịt đều rất đòi phong bại tục, đợi đến anh và cô xác định quan hệ nhất định phải nghiêm túc nói với cô một chút, không thể để cô mặc loại quần áo như vậy ra ngoài.

Khụ khụ, thôi đi. Chính là bởi vì không hiểu nhiều lắm về cách ăn mặc của thế giới này, mấy ngày nay, trong lúc nhồi nhét kiến thức về thế giới này, Niếp Quân Hạo thường đặc biệt có ý tra xét về phương diện quần áo của cái thế giới này, biết thời đại này chỉ có bé gái mới có thể mặc cái loại váy công chúa này, mà bé trai tuyệt sẽ không mặc. Nhưng anh rõ ràng nhớ ban đầu mình cứu đứa nhỏ kia mặc váy công chúa của bé gái, nhưng bây giờ những người này lại nói nó là bé trai.

"Khụ khụ..." Tô Nghị ho nhẹ một tiếng, cảnh cáo liếc Tô Minh Duệ một cái, hơi lúng túng nói: "Đậu Đậu nhà tôi là bé trai."

"Vậy vì sao?" Niếp Quân Hạo nhũ nhũ mỳ mỳ, vừa định hỏi nữa, lại bị Đoạn Thâm Nhã đối diện nhanh chóng ngắt lời, nói: "Chuyện này, thật ra là do tôi."

"Hử?"

Nghe tiếng, tất cả ánh mắt của mọi người đều chuyển lên trên người của Đoạn Thâm Nhã.

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp tuyệt trần của Đoạn Thâm Nhã lập tức nổi lên mấy phần tiếc nuối, khổ não nói: "Mọi người cũng biết một đời trước của nhà họ Tô đều là đàn ông, cho nên lúc đầu khi tôi mang thai, tôi cùng mẹ vẫn rất muốn con gái, ai biết sau đó lại cố tình sinh ra bé nam. Tuổi của tôi cùng A Nghị cũng không nhỏ, ai biết sau này còn có thể có con nữa hay không, cho nên vẫn cảm thấy rất tiếc nuối. Ban đầu khi mang thai, mẹ cùng tôi cũng mua rất nhiều váy cho bé gái, mua cũng mua rồi, để không cũng là lãng phí. Hiện tại Đậu Đậu còn nhỏ, nhìn bề ngoài còn không nhìn ra là nam hay nữ, tôi liền thỉnh thoảng, thật sự là thỉnh thoảng sẽ cho nó mặc như một bé gái."

Mọi người lặng yên: "...". Nhìn dáng vẻ này của ngài cũng không giống như là trùng hợp nha.

Tô Minh Duệ gật gật khóe miệng, quay đầu nhìn về phía Tô Nghị, không nói nên lời: "Anh, anh cứ để chị dâu làm như vậy sao?"

Nghe Tô Minh Duệ nói như vậy, Nhan Mặc cũng không dấu vết nhìn lại, hiển nhiên cũng thật tò mò Tô Nghị sẽ trả lời như thế nào.

Tô Nghị đón lấy ánh nhìn chăm chú của em trai cùng cháu trai, lúng túng ho khan, nói: "Đứa bé là do chị dâu em khổ sở sinh ra, cô ấy chỉ có một ước muốn như vậy, sao anh có thể cự tuyệt cô ấy?" Tô Minh Duệ và Nhan Mặc: "...". Đây chính là thể nô nha! Về sau mình nhất định không thể rơi vào kết cục giống anh trai/ dương!

Niep Quân Hạo nghe Đoạn Thấm Nhã giải thích, nghi ngờ nơi đây mắt cũng căng trở nên nồng đậm, nhỏ giọng lầm bầm nói: "Mọi người ở thời đại này lại thích cho bé trai giả gái, thật sự là sở thích kỳ lạ."

An Cẩn Du ngồi ở gần Niep Quân Hạo nghe được tiếng lầm bầm của Niep Quân Hạo như bị sét đánh, kinh dị nhìn Niep Quân Hạo một cái, trong lòng vô cùng khinh bỉ nói móc: Cái gì gọi là người thời đại này, không cần vợ dũa cả nắm nha, người bình thường sẽ không làm như vậy đâu.

An Cẩn Du há miệng, đang muốn giảng giải cho Niep Quân Hạo một chút, chợt nghe được bên cạnh truyền đến một câu làm trái tim cô thiếu chút nữa ngừng đập: "Thời đại này?"

An Cẩn Du ngẩn ra, cứng cổ chậm rãi quay đầu, liền thấy Hình Tân bên cạnh vẫn luôn không nói gì ngồi bên cạnh Nhan Mặc cười như không cười nhìn mình, không khỏi cười khan hai tiếng nói: "Đừng hiểu lầm đừng hiểu lầm, ý tứ của anh ấy là nói, hiện tại là thời đại nào, sinh nam sinh nữ đều như nhau, tại sao có thể trọng nữ khinh nam như vậy."

"Thì ra là như vậy." Hình Tân gật đầu một cái, hình như là tin lời giải thích của An Cẩn Du, thế nhưng con người trong đôi mắt dài nhỏ ẩn dưới gọng kính vàng lại làm cho An Cẩn Du theo bản năng cảm thấy sau lưng chợt lạnh.

Đoạn Thấm Nhã cũng không để đoạn nhạc đệm nhỏ này của hai người vào trong lòng, nghe thấy An Cẩn Du nói như vậy, có chút xấu hổ nói: "Tôi cũng không phải nói bé trai không tốt. Nói cho cùng cha mẹ ai không thích đầy đủ nam nữ, có con trai lại có con gái."

An Cẩn Du thấy Đoạn Thấm Nhã nói như vậy, cũng lập tức tán đồng gật đầu, hai mắt chuyển một cái nói: "Thật ra thì cô Tô cũng không cần mắt mát như vậy, Đậu Đậu chọc người thương như vậy, mặc kệ là nam hay nữ cũng làm người khác ưa thích. Nếu cô thật sự thích bé gái như vậy, sau này chờ anh Duệ lấy vợ sinh con, sinh cho cô một cháu gái nhỏ, đến lúc đó còn không phải có cả trai cả gái, nhộn nhộn nhip nhip."

"Đúng vậy, sao lúc trước tôi lại không nghĩ ra chứ!" Lời này của An Cẩn Du vừa nói ra, hai mắt Đoạn Thấm Nhã đột nhiên sáng lên, ánh mắt nhìn về phía Tô Minh Duệ cũng lập tức có chút trở nên nóng bỏng.

"Phốc khụ khụ khụ..." Tô Minh Duệ vừa lúc ở uống trà, bị hai người phụ nữ hù dọa như vậy, bị sặc tại chỗ, thật vất vả mới bình phục chút, lo lắng nói: "Chị dâu, chị đừng làm loạn, em còn chưa có ý định này đâu."

Đoạn Thấm Nhã nghe vậy có chút không vui, phản nản: "Cái gì gọi là không có tính toán này, em cũng gần ba mươi rồi, người bình thường ở tuổi này sợ rằng cũng có hai con rồi, em cũng tới lúc kiếm một người vợ tốt sinh con rồi."

Nói xong, ánh mắt Đoạn Thấm Nhã chợt chuyển hướng tới An Cẩn Du phía đối diện, nhìn chằm chằm từ trên xuống dưới quan sát một hồi lâu, thẳng đến khi An Cẩn Du cảm thấy sau lưng lạnh run, đột nhiên sinh ra một dự cảm xấu.

Quả nhiên, Đoạn Thấm Nhã nhìn An Cẩn Du một hồi lâu, hai mắt chợt tỏa sáng nói: "Tiểu Duệ tiểu Duệ, chị cảm thấy cô bé này rất không tồi, không nói tới về bề ngoài tốt, vừa nhìn đã biết là một người dịu dàng đảm đảm từng trải. Nếu là em và cô ấy ở cùng một chỗ, về sau nhất định sẽ sinh ra một bé gái thật đáng yêu"

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Ảnh Đế Mau Vào Trong Chén* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 91: Cô Ấy Là Của Tôi!

Lời này của Đoạn Thấm Nhã vừa nói ra, không khí trong phòng làm việc lần nữa trở nên có chút tế nhị.

An Cẩn Du cảm thụ ánh mắt bắn tới từ bốn hướng, cuồng quít cúi đầu, hận không thể đào một cái hố chôn mình ngay tại chỗ. Cô bây giờ xem như là tự chuốc lấy họa sao? Cứu mạng với! QAAQ

Tô Minh Duệ cũng bị các ghép loạn uyên ương của chị dâu mình làm cho sợ hãi, đối diện đột nhiên bắn tới luồng khí lạnh lẽo của cái chết khiến anh ta cảm giác cả người mình đều sắp bị đâm thành cái sàng, khốc không ra nước mắt nói: "Chị dâu, chị đừng nói lung tung, em cùng cô bé này thuần khiết trong sạch, không hề có một chút quan hệ. Hơn nữa cô ấy đã có bạn trai, chị nói vậy sẽ hại chết em."

"Bạn trai?" Đoạn Thấm Nhã sững sờ, quay đầu liếc mắt nhìn An Cẩn Du, nghi ngờ nói: "Bộ dáng này của cô ấy, cũng không giống như là người có bạn trai nha."

An Cẩn Du vừa nghe Đoạn Thấm Nhã nói như vậy, trên mặt càng trở nên lúng túng, mà Niep Quân Hạo ngồi ở bên người cô nghe vậy sắc mặt còn lại đen thêm mấy phần.

Tô Minh Duệ vô cùng hiểu lực chiến đấu của Niep Quân Hạo thấy thế liền hoảng sợ đến toát mồ hôi lạnh, nói: "Chị dâu, là thật, bạn trai người ta hiện tại còn ngồi ở bên cạnh, chị đừng..."

Đoạn Thấm Nhã hít vào một ngụm khí lạnh, ánh mắt quét qua quét lại ở trên người hai người An Cẩn Du, giật mình không thôi nói: "Thì ra là hai người lại

là..."

"Không đúng không đúng!" An Cẩn Du thấy mọi người lần nữa nghi ngờ quan hệ của mình cùng Niếp Quân Hạo, gần như là muốn giải thích theo phản xạ, lại chợt nghe thấy bên cạnh truyền đến một tiếng nói quen thuộc tràn ngập tức giận: "Con lừa ngốc nhỏ."

"Hả?" An Cẩn Du nghe thấy tiếng nói, có chút nghi ngờ quay đầu đi, vừa vặn chống lại cặp mắt đen nhánh mà thâm thúy của Niếp Quân Hạo.

Trước đó cô rõ ràng mặt đối mặt nhìn vào mắt của Niếp Quân Hạo nhiều lần, lại chưa từng có một lần nào giống như bây giờ, đôi mắt gần như vậy. Ánh mắt của Niếp Quân Hạo cũng không lớn nhưng lại hẹp dài, đuôi mắt khẽ nhếch mang theo một tia kiêu căng bẩm sinh, hai mắt màu đen sâu thẳm giống như hai xoáy nước sâu không thấy đáy, làm cho người ta dù thế nào cũng nhìn không thấu ý nghĩ chân thật nơi đáy lòng của chủ nhân đôi mắt này.

Di3nda~n13qu (*)yd0n

Dưới loại ánh nhìn chăm chú lại thâm thúy này, chỉ cần chốc lát, liền rất dễ dàng bị cảm xúc phức tạp ẩn chứa bên trong xoáy nước hoàn toàn kéo vào trong đó, khó có thể tự kiềm chế.

Lòng của An Cẩn Du run lên bần bật, có chút không biết làm sao, hỏi một câu: "Niếp Quân Hạo, anh làm gì ưm..."

Lời còn chưa dứt, khuôn mặt tuấn tú vốn đang đỏ sẫm mặt An Cẩn Du nhanh chóng phóng đại, hai mắt đột nhiên co lại.

Cùng lúc đó, An Cẩn Du chợt cảm thấy trên môi mình giống như bị cái gì đó hung hăng đặt lên, mà cái ót của cô cũng bị một cánh tay rộng rãi lại ấm áp ôm ái đỡ lấy, ngăn trở tất cả đường lui.

Một khắc kia, khoảng cách giữa hai người gần trước nay chưa từng có, gần đến nỗi gần như có thể thấy rõ mỗi một lỗ chân lông trên mặt đối phương, gần đến nỗi gần như có thể nghe được tiếng hít thở của nhau, cảm giác mềm mại trên môi, cùng với việc bởi vì kinh ngạc trong một cái chớp mắt kia mà bị vội vã cạy răng ra 邦, sau cùng còn từng chút từng chút bị đoạt đi hô hấp.

Cả đầu An Cẩn Du gần như đều rối thành một đồng tương hồ vì thiếu dưỡng khí, cho đến khi rốt cuộc không thể hít thở được không khí trong lành, bên tai còn truyền đến một tiếng trách cứ cùng cười khê: "Đồ ngốc, không biết lúc hôn cũng phải hô hấp sao"

An Cẩn Du còn đang ngơ ngẩn cả người, gần như là tỉnh táo lại trong một cái chớp mắt.

Mà đúng lúc này, bên cạnh thật giống như còn ngại không đủ mà truyền đến tiếng thét chói tai thật dài của phụ nữ: "A a a, nụ hôn nóng bỏng tiêu chuẩn, quả thật là nụ hôn nóng bỏng tiêu chuẩn! Người tuổi trẻ bây giờ nha, thật sự là quá nhiệt tình không bị gò bó nha, nào giống thời của chúng ta, nắm tay một chút đều phải tìm một chỗ không người, thật là một chút cũng không biết nề mặt người khác, ôi..."

Nói thì nói như thế, nhưng Đoạn Thâm Nhã trong khoảnh khắc khi hai người hôn nhau kia liền nhanh chóng che cặp mắt tò mò của đứa bé trong ngực, mà mình lại tròn to hai mắt, hoàn toàn thu hết toàn bộ quá trình hai người hôn môi vào đáy mắt, trên mặt lại vẫn mang vẻ hưng phấn kích động không kịp tiêu tan. D%Đ+L_QĐ

Tiếng thét chói tai này của Đoạn Thâm Nhã hoàn toàn đè dứt dây cung được gọi là lí trí trong đầu An Cẩn Du, mặt nhỏ đỏ lên, trên đầu nổi gân xanh, nâng tay lên bay vọt đến tát một cái lên mặt Niếp Quân Hạo: "Đáng chết, Niếp Quân Hạo, anh là tên khốn kiếp, đây chính là nụ hôn đầu của tôi đấy!"

Đối với Niếp Quân Hạo đã khôi phục năm thành công lực mà nói, động tác vung tay cho một cái tát này của An Cẩn Du quả thật có thể so với động tác chậm

Cổ tay Niếp Quân Hạo khẽ đảo, nhẹ nhàng nắm cổ tay An Cẩn Du, dùng sức ôm người vào trong lồng ngực mình, giữ chặt An Cẩn Du đang giãy giụa dễ như trở bàn tay, trên gương mặt tuấn tú vốn căng lên, bởi vì những lời phía sau này của An Cẩn Du mà vẻ mặt lại hiện lên mấy phần đặc ý: "Nụ hôn đầu?"

"Nói nhảm, tôi cũng không phải là anh, tùy tùy tiện tiện cũng có thể hôn môi với người khác!" Hai mắt An Cẩn Du chợt trừng, bởi vì bị Niếp Quân Hạo giữ chặt nên không đánh được mà càng thêm tức giận.

Nào có thể đoán được, ngay sau đó Niếp Quân Hạo lại nói ra một câu khiến cho An Cẩn Du đều sợ ngây người: "Không có người khác, tôi cũng là lần đầu tiên."

"..." An Cẩn Du sững sờ, cả người đều giống như bị sét đánh qua, hoàn toàn cứng ngắc tại chỗ.

Niếp Quân Hạo thừa dịp cơ hội này thành công giữ An Cẩn Du trong ngực để cô không thể động đậy xong, Niếp Quân Hạo từ từ ngẩng đầu lên, vẻ hài lòng mừng rỡ trên mặt kia hoàn toàn biến mất trong một cái chớp mắt, ánh mắt bén nhọn tràn ngập cảnh cáo quét qua Tô Minh Duệ cùng Đoạn Thâm Nhã, từng chữ từng chữ, âm vang có lực nói: "Ít đánh chủ ý lên cô ấy, cô ấy là của tôi!"

"..."

Không khí trong phòng làm việc của tổng giám đốc lần nữa rơi vào một mảnh tĩnh mịch, vậy mà phần tĩnh mịch này cũng không kéo dài được bao lâu, liền bị một tiếng thét chói tai cao vút phá vỡ: "A a a, dục vọng thật là mạnh mẽ, loại đối thoại của tổng giám đốc bá đạo này vậy mà thật sự xuất hiện trong hiện thực hơn nữa còn một chút cũng không khiến người ta cảm thấy không tốt như vậy, thật là làm cho người ta động lòng! Đàn ông ghen quá nhiên là đẹp trai nhất!" d~đ!+q^^đ

Tô Minh Duệ and (và) Nhan Mặc: "... "Đã nhiều năm như vậy, chị dâu/ cô trẻ vẫn còn hoang dã như vậy mà anh trai/ dưỡng có thể chịu được cô ấy. Chị là chị dâu/ cô nhỏ khen một người đàn ông khác ngay trước mặt chồng mình, thật sự không có chuyện gì sao?!"

Chuyện bí kịch nhất trên đời này là khi ngồi trong lòng người yêu lại đưa mắt dán lên trên người tên đàn ông khác, còn khen ngợi đối phương ngay trước mặt của mình, nói đối phương đẹp trai nhất.

Tô Nghị yêu vợ như mạng trước sau như một ần ần cảm thấy trái tim mình bị ghim một mũi tên, tay phải không thể khống chế đưa tới bên hông của vợ yêu, ôm cả vợ và đứa bé vào trong ngực biểu thị công khai chủ quyền, đáy mắt càng nhanh chóng xẹt qua một tia khói mù tượng trưng cho âm mưu đen tối của mình.

Đàn ông khi ghen đẹp trai nhất sao? Buổi tối ngày hôm nay anh ta nhất định sẽ khiến cô vợ bé nhỏ của sâu sắc trải nghiệm một chút sự kinh khủng khi đàn ông ghen.

Mọi người vây xem liếc mắt nhìn cả nhà hai người Niếp Quân Hạo cùng Tô Nghị ôm nhau thật chặt: "... "Tú ân ái thần mã (*) thật sự là chớp mù mắt chó bọn họ. Các người show ân ái như vậy, có để ý tới cảm thụ của chó độc thân chúng tôi không?

(*) Thần mã: Ngôn ngữ mạng Trung Quốc, nghĩa là “cái gì”, “gì đó”. Editor cảm thấy để nguyên từ hay hơn nên quyết định giữ nguyên là “thần mã”.

Vậy mà mọi người không biết là, thân là nhân vật chính của sự kiện, lòng dạ An Cẩn Du giờ phút này muốn phát điên không hề kém hơn mọi người chút nào. Nụ hôn đầu mất đi trong lúc hồ đồ coi như xong, người phụ nữ kia nói gì mà Niếp Quân Hạo có dục vọng với mình, ghen vì mình. Ý nghĩa này chẳng lẽ là Niếp Quân Hạo có ý với mình?

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Ảnh Đế Mau Vào Trong Chén* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 92: Cây Rụng Tiền Nha Cây Rụng Tiền

Không đợi An Cẩn Du hồi phục lại tinh thần từ câu nói kia của Đoạn Thấm Nhã, Tô Minh Duệ đã ho nhẹ, cười khan đám đương vai trò người hoà giải nói: "Chị dâu, chị cũng thấy đấy, tiểu Du đã có bạn trai, chị nói lời này sẽ khiến bạn trai người ta không vui, cũng ảnh hưởng không tốt đối với con gái nhà người ta, cho nên sau này tận lực tránh nói ra những lời như vậy, tránh cho làm cho người khác hiểu lầm."

Đoạn Thấm Nhã ngớ ngẩn, cũng có chút đáng tiếc nhìn An Cẩn Du một cái, nhỏ giọng nói: "Như vậy sao, chị biết rồi."

"..." An Cẩn Du vốn còn muốn giải thích đôi câu, lại phát hiện Tô Minh Duệ một mực dung bộ mặt đau khổ vì bị bức ép nháy mắt nhìn mình, hơn nữa bộ dạng thương tiếc không dứt kia của Đoạn Thấm Nhã, hiển nhiên là một bộ nếu như chính mình nói thêm một câu không phải nữa thì nhất định sẽ gán ghép mình với Tô Minh Duệ, về mặt cô lung túng, cứ như vậy bỏ thời cơ tốt để giải thích.

Đợi đến lúc cô tỉnh táo lại, những người khác đã dùng ánh mắt ra hiệu chuyện đề tài, còn giải thích là trời đã tối.

Ánh mắt Tô Nghị uy nghiêm quét qua mọi người một cái, cũng khôi phục tỉnh táo ban đầu, kéo đề tài trở lại nói: "Mặc kệ nói thế nào, chuyện Đậu Đậu làm phiền ngài Niếp ra tay cứu giúp, sau lần đó tôi vẫn luôn hy vọng có thể tìm được ngài Niếp, trực tiếp nói câu cảm ơn với ngài Niếp."

Hai mắt Niếp Quân Hạo sáng lên, vừa định nói chuyện, lại bị Tô Minh Duệ giành trước một bước.

"Hắc hắc, anh, nếu anh thật sự muốn cảm ơn Quân Hạo, liền đưa quảng cáo đồng hồ lần này của Tô thị cho Quân Hạo đi, thế nào?" Tô Minh Duệ vừa nghe Tô Nghị nói như thế, ánh sáng trong mắt chói lọi, về mặt nịnh hót nói.

Lời Tô Minh Duệ còn chưa dứt, Hình Tân ngồi bên cạnh Nhan Mặc đã phản đối: "Ai, anh Duệ, không thể nói như thế. Công việc xếp riêng, tư là tư, không thể nhập làm một."

"..." Lúc này Tô Minh Duệ mới nhớ tới sau khi đuổi tên Phương Vũ làm người ta ghét kia đi, quản lí của người tranh giành quyền phát ngôn chân chính với Niếp Quân Hạo vẫn ngồi ở đối diện.

Tô Nghị nghe lời của hai người cũng nhúu mày, khề cười nói: "Mọi người tới đây cũng là vì chuyện người phát ngôn?" D-Đ*L/Q+Đ

Nói xong còn nhìn lướt qua Nhan Mặc trầm mặc không nói cùng với Niếp Quân Hạo, đáy mắt xẹt qua một tia sáng nhàn nhạt, quay đầu nhìn về phía hai người đại diện, cười nhẹ nói: "Nhan Mặc còn chưa tỉnh, câu ấy do công ty có ý tìm trở về. Tiểu Duệ, em vừa xảy ra chuyện gì? Đột nhiên cảm thấy hứng thú đối với chuyện của Tô thị? Trước kia em vẫn chán ghét tránh xa chuyện có liên quan đến Tô thị, ngay cả ba mẹ giữ em nhậm chức trong tập đoàn cũng không muốn, sao lần này lại..."

Tô Minh Duệ lúng túng sờ sờ đầu mũi của mình, ngây ngô cười nói: "Không phải em đây muốn dùng phương pháp nhanh nhất để khiến người này thành siêu sao sao? Anh, anh cũng không phải không biết hợp đồng của Nhan Mặc ký kết cùng Tỉnh Thành còn không tới một năm nữa là hết hạn, nhìn tình hình hiện tại, cậu ấy cũng không có ý định tiếp tục kí nữa. Đã như vậy, em đương nhiên phải sớm tìm kĩ đường lui, tiếp tục bồi dưỡng một người nối

nghiệp thừa kế những sự nghiệp trước kia của Nhan Mặc."

Lời Tô Minh Duệ vừa nói ra, khiến An Cẩn Du rút cuộc tránh thoát khỏi sự trói buộc của Niếp Quân Hạo, ngồi vào bên cạnh cũng ngây ngẩn cả người. Nhan ảnh để không có ý định tiếp tục kí hợp đồng với Tinh Thành, là chuẩn bị rút khỏi làng giải trí, hay là chuẩn bị ký với công ty khác?

Không, không đúng, Nhan ảnh để là cháu ruột của bà xã tổng giám đốc tập đoàn Tô thị, căn bản là người một nhà với Tô thị, thậm chí còn có Tinh Thành, anh ta cũng không thể đi ký hợp đồng với công ty khác. Nói cách khác, Nhan ảnh để cố ý lui giới. Nếu như bị những người hâm mộ ảnh để điên cuồng ở bên ngoài biết được chuyện này, không biết có bao nhiêu người tan nát cõi lòng đầy đất nha.

Trong lòng An Cẩn Du cả kinh, cảm giác thật giống như mình trong lúc vô tình đã nghe được chuyện gì không nên biết, anh anh anh, cô sẽ không bị giết người diệt khẩu chứ?

Tô Minh Duệ cũng không có phát hiện lời nói của mình mang đến cho An Cẩn Du bao nhiêu rung động, tiếp tục cảm khái nói: "Anh, anh đừng nhìn danh tiếng bên ngoài của Tinh Thành hiện tại, người mới một nhóm lại một nhóm, nhìn qua cũng không ít, nhưng trên thực tế thì người lên được mặt bàn thật không nhiều lắm. Nhất là hai năm qua lại đột nhiên nhiều hơn một công ty Nhã Vận, không ít hạt giống tốt cũng bị bọn họ đoạt mất. Trong mắt người ngoài, có lẽ Tinh Thành phong quang vô hạn, nhưng chỉ có mình em biết, Tinh Thành cũng chỉ có thể dựa vào Nhan Mặc để chống đỡ. Nếu lại tiếp tục như vậy, đến lúc Nhan Mặc rời khỏi Tinh Thành, không ai có thể gánh vác trách nhiệm nặng nề, chỉ sợ thật sự bị Nhã Vận một mực đè ép."

Tô Minh Duệ vừa nói ra lời này, Hình Tần cũng trầm mặc. Trên thực tế cũng rất nhiều người biết Tinh Thành là sản nghiệp dưới danh nghĩa Tô thị, nhưng chỉ sợ có rất ít người biết được, người hiện chân chính quản lý Tinh Thành hiện tại cũng không phải tổng giám đốc tập đoàn Tô thị, Tô Nghị, mà là Tô Minh Duệ rất được hai người già ở nhà họ Tô lão yêu thích, cũng là cậu hai không thể cho người ngoài biết của nhà họ Tô.

Mà anh ta mặc dù là người đại diện danh tiếng giống với đối phương, nhưng trên thực tế cũng chỉ là một cấp dưới hưởng lương của Tô Minh Duệ mà thôi. Ngay cả Nhan Mặc ban đầu cũng là do anh ta dẫn dắt một thời gian mới giao tới tay của mình, để mình từng chút từng chút dần cậu ấy lên vị trí ánh sáng. d-đ^!%q+đ

Hiện tại Nhan Mặc đã có ý định lui giới, thân là người nắm nắm quyền của Tinh Thành, Tô Minh Duệ phải tính toán vì tình hình chung của tương, đương nhiên phải nhanh chóng tìm người lần nữa chống đỡ Tinh Thành. Bên trong làng giải trí đổi mới nhanh chóng như thế nào, không có dòng máu lửa sau để đổi mới, chờ đợi bọn họ liền chỉ có bị kết quả bị loại bỏ, điểm này Tô Minh Duệ rõ ràng hơn so với bất luận kẻ nào.

Tô Nghị nghe xong lời nói của Tô Minh Duệ, tiếp tục nhú mồm nói: "Ý của em là em chuẩn bị bồi dưỡng cậu ta để thế chỗ cho Nhan Mặc?"

Tô Minh Duệ liên tục không ngừng gật đầu, nhanh chóng chạy đến sau lưng Niếp Quân Hạo nói: "Không sai, anh xem gương mặt này, vóc người này của cậu ấy một chút, hơn nữa phần quảng cáo này của Tô thị tới tay, nhất định sẽ một lần là nổi tiếng. Đến lúc đó, đây chính là cái cây rụng tiền nha cây rụng tiền, em có dự cảm cậu ấy tuyệt đối là gốc cây rụng tiền còn lớn hơn so với Nhan Mặc nha."

Mọi người: "..."

Hai mắt Tô Minh Duệ đang lấp lánh thổi phồng Niếp Quân Hạo với Tô Nghị, giống như đã bắt đầu ảo tưởng ra quang cảnh sau này dựa vào người này kiếm một số tiền thật lớn, gương mặt mơ mộng, không chút nào phát hiện ra mình đã lỡ miệng nói ra, cho đến khi...

"Thì ra là, ở trong mắt anh, tôi chính là một cây rụng tiền, ha ha."

Tiếng cười lạnh nho nhỏ khiến người ta rùng mình ớn lạnh của Niếp Quân Hạo chợt truyền đến từ phía trước, làm toàn thân Tô Minh Duệ cứng đờ.

Nhan Mặc nghe vậy cũng cười lạnh một hồi: "Tôi cũng không biết, thì ra trước đây tôi chính là cái cây rụng tiền trong mắt anh Duệ nha."

Tô Minh Duệ: "... " Ách, không cẩn thận mà đắc ý quên hình, lộ nguyên hình, đắc tội với người không thể đắc tội. Làm sao đây? QAQ

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Ảnh Đế Mau Vào Trong Chén* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93: Chiếm Đoạt Quyền Phát Ngôn

Editor: Trịnh Phương _

"A ha ha ha, hai người nói cây rụng tiền gì vậy? Vừa rồi tôi có nói lời như vậy sao? Sao tôi lại không nhớ?" Tô Minh Duệ thấy tình thế không tốt, cuống quýt cười khan hai tiếng, nhìn trời giả vờ ngây ngốc.

Đáy mắt Niếp Quân Hạo cùng Nhan Mặc không hèn mà cùng xẹt qua một tia sáng lạnh, tuy nói sớm biết vào làng giải trí cũng chính là đảm nhiệm chức vụ cây rụng tiền cho công ty đại diện, nhưng biết là biết, chính tai nghe được lại là một chuyện khác.

Nhất là Niếp Quân Hạo, ngay từ lúc trước anh vẫn vô cùng bài xích chuyện "người diễn trò" này, hôm nay lại bị Tô Minh Duệ trực tiếp nói thành cây

rụng tiền. Cây rụng tiền em gái người! Chẳng lẽ tên khốn này không biết ở cổ đại chỉ có những ca kỹ nơi múa hát giải trí, dựa lâu bán rẻ tiếng cười mới có thể bị người khác gọi là cây rụng tiền? Thử như vậy sao một người đường đường là một giáo chủ mà giáo như anh, đến nơi này lại bị người khác lấy ra so với những ca kỹ này, thật là có chút không có thể nhẫn.

Tô Minh Duệ sợ hết hồn hết vía nhìn về mặt tối tăm của hai người đối diện, nội tâm đã sớm lệ rơi thành sông, đột nhiên cảm thấy mình cũng sắp khóc vì sự ngu ngốc của bản thân. Phải biết rằng hai người đối diện này đều là người hung tàn, anh ta làm đối thủ của một người cũng không thể, chứ đừng nói chi là hai người. Ngộ nhờ bọn họ buồn bực mà xông lên cả hai, mình đoán chừng sẽ không thấy được ánh mặt trời ngày mai QAQ

Mặc dù Tô Nghị rất muốn làm như không biết cái tên đầu thiếu gân nào đó ở đối diện, nhưng rốt cuộc vẫn niệm tình anh em, không có cách nào trơ mắt nhìn em trai nhỏ nhà mình bị đánh, ít nhất là không thể bị đánh ở trong phòng làm việc của mình, nếu không khi lan truyền ra ngoài mặt mũi của tổng giám đốc Tô thị biết để chỗ nào.

Nghĩ như vậy, Tô Nghị liền ho nhẹ hai tiếng, lên tiếng kéo đề tài trở lại: "Chuyện này anh cơ bản nắm rõ, chỉ là chuyện phát ngôn, Hình Tân nói không sai, chuyện nào ra chuyện đó. Anh sẽ thêm ngài Niếp vào danh sách diễn thử, nhưng cuối cùng có thể đứng thứ nhất hay không, phải xem bản lĩnh của anh ta. Tiểu Duệ, nếu em muốn bồi dưỡng anh ta thành siêu sao có thể thay thế Nhan Mặc trong tương lai, thì phải để anh ta tôi luyện nhiều hơn, mà không phải chuyện gì cũng chuẩn bị chu đáo. Em là người đại diện của anh ta, không phải là mẹ của anh ta."

Tô Minh Duệ lần nữa lúng túng sờ sờ chóp mũi, cười khan hai tiếng, nói: "Biết biết, chỉ cần anh cho cậu ấy cơ hội này, em tin tưởng cậu ấy nhất định có thể làm được."

Bên kia Hình Tân nghe vậy cũng đẩy kính mắt trên mũi mình lên một cái, khẽ cười nói: "Anh Duệ, anh cứ như vậy khẳng định nghệ sĩ này của anh có thể thắng được Nhan Mặc, đoạt được quyền phát ngôn tới tay?"

Tô Minh Duệ không trả lời câu hỏi của Hình Tân, mà quay đầu đi, tội nghiệp nhìn về phía Nhan Mặc, sử dụng lá bài tình cảm, nói: "Nhan Mặc, nhìn trên thân phận coi như là bậc cha chú trên danh nghĩa, cậu nhất định sẽ không đuối tận giết tuyệt, có đúng hay không?"

Con người trong đôi mắt tràn đầy gió sương của Nhan Mặc bỗng chốc rét lạnh, trầm giọng nói: "Nếu như tôi không có nhớ lắm, anh chỉ lớn hơn tôi hai tuổi."

Tô Minh Duệ cũng không hề có một chút cảm giác xấu hổ vì cạy già lên mặt nào, vô sỉ nói: "Lớn hơn một ngày một giờ cũng là lớn, lại càng không nói lớn hơn hai tuổi." D%Đ/L;Q=Đ

Nhan Mặc: "... Anh còn có thể không biết xấu hổ thêm một chút sao?

Hình Tân thấy thế có chút nhức đầu ần ần thái dương của mình, cảm thấy cực kỳ mất thể diện thay vì cấp trên trên danh nghĩa này của mình, đồng thời cũng hỏi ra vấn đề khiến anh ta hoang mang từ trước tới nay: "Anh Duệ, nếu anh thật sự thích tiền như vậy, ban đầu sao lại không muốn tuân theo ý của ông Tô, trực tiếp lấy thân phận của anh đảm nhiệm một chức vụ trong Tô thị, dù là làm một quản lý nhỏ nhỏ, tiền kiếm được dù sao cũng sẽ không ít hơn so với số tiền kiếm được ở Tỉnh Thành, không chỉ bớt việc còn đỡ tốn sức, nào phải phí sức tới như vậy, mệt sống mệt chết."

Tô Minh Duệ nghe xong lời này cũng giáo hoạt cười một tiếng: "Tô thị là của nhà họ Tô, cũng là của anh cả, tôi chỉ muốn Tỉnh Thành, đây là điều đã nói từ ngày lúc bắt đầu rồi. Hơn nữa khi làm sâu gạo ăn cơm trắng trong Tô thị, nào có cảm giác thành công vì tự mình nghĩ cách kiếm nhiều tiền."

"..." An Cần Du hẳn cùng khốn khổ bày tỏ, ý tưởng của người có tiền thật khó hiểu, người thành công các người thật biết cách chơi. Mặc kệ nói thế nào, mục đích Tô Minh Duệ mang Niếp Quân Hạo tới Tô thị đã hoàn thành rồi, hơn nữa còn là hoàn thành vượt mức. Anh ta vốn chỉ là muốn tìm người phụ trách riêng của quảng cáo nói một chút, lại không nghĩ rằng trước kia Niếp Quân Hạo còn từng cứu cháu nhỏ của mình. Hiện tại cháu nhỏ là bảo bối của cả nhà họ, lần này thì hay rồi, không chỉ cho anh trai anh ta một phần tình, cả nhà họ Tô cũng thiếu anh một phần tình.

Ánh mắt Tô Minh Duệ nhìn về phía Niếp Quân Hạo trước kia cũng đã sáng không thể tưởng tượng nổi, hiện tại càng thêm sáng như bóng đèn mấy nghìn vôn.

Sau khi mấy đấng này râu trò chuyện xong chuyện chính, lại bị Đoạn Thẩm Nhã hỏi vài câu về việc nhà. Sau, lúc này Tô Minh Duệ cùng Hình Tân mới mang theo nghệ sĩ nhà mình ra khỏi cửa chính phòng làm việc tổng giám đốc Tô thị.

Lúc này Niếp Quân Hạo cùng An Cần Du rốt cuộc mới nhẹ nhàng thở ra. Mặc dù thái độ của đám người Tô Nghị cùng Đoạn Thẩm Nhã đối với bọn họ đều vô cùng hòa ái dễ gần, nhưng ở đây trừ hai người ra thì mọi người không phải người quen cũng là người thân, cho nên hai người thật sự có chút không ăn khớp.

Đoạn Thẩm Nhã cùng Đậu Đậu cũng rất không nề rời hai người này, một đường đưa đến cửa văn phòng, nhất là Đậu Đậu.

"Anh trai, chị Du, về sau phải nhớ tìm đến chơi với Đậu Đậu, Đậu Đậu chỉ có một mình, cũng không có ai chơi với Đậu Đậu." Đậu Đậu vui ở trong ngực An Cần Du, ôm chặt cổ của An Cần Du, đầm đìa đáng yêu nói.

Đứa nhỏ rất thông minh, cũng rất nhạy cảm. Mặc dù cũng rất thích Niếp Quân Hạo, lại biết Niếp Quân Hạo có mang lòng thù địch với mình, cho nên lúc này so với Niếp Quân Hạo, bé thích gần gũi với chị gái nhìn qua rất dịu dàng này hơn.

Mà trên thực tế, lựa chọn của đứa nhỏ là chính xác. Cách sau lưng bọn họ không xa, Niếp Quân Hạo sắc mặt tái xanh nhìn đậu đỏ nhỏ [ý chỉ trẻ con:D] này nằm ở trên vai An Cần Du, khuôn mặt nhỏ nhắn thỉnh thoảng còn cọ gò má An Cần Du, sợi dây được đặt tên là lý trí trong đầu kia căng thẳng, thiếu chút nữa liền bị kéo đứt. Tên tiểu tử thối này lại dám ăn đậu hũ của nhà đầu kia, loại chuyện như vậy anh còn chưa từng làm, lại bị một đứa bé giành

trước.

An Cẩn Du một chút cũng không hề cảm nhận được người sau lưng đang lấn lộn ghen tức, nghe lời này của tiểu Đậu Đậu, lòng càng thêm mềm đến rồi tỉnh rồi mừ, bảo đảm lần nữa, nói: "Ừ, có cơ hội nhất định tôi chơi cùng Đậu Đậu."

Đoạn Thấm Nhã nhìn bộ dạng An Cẩn Du đỡ đứa bé, trên mặt càng lộ ra thêm mấy phần kích động rõ ràng, mỉm cười nói: "Xem ra Đậu Đậu rất thích cô nha, An."

An Cẩn Du ngẩng đầu nhìn về phía người phụ nữ quý phái này, cười cười nói: "Đậu Đậu rất đáng yêu, tôi cũng rất thích bé. Còn nữa, cô Tô gọi tôi Tiểu Du là được."

Đoạn Thấm Nhã vui mừng quá đỗi, nụ cười trên mặt càng trở nên sâu sắc hơn: "Vậy Tiểu Du cũng gọi tôi là di Thấm là được."

Đoạn Thấm Nhã lại quan sát từ trên xuống dưới của An Cẩn Du một hồi lâu, càng nhìn càng vừa ý, thật sự là có chút không hết hi vọng, thử dò xét mà hỏi một câu: "Tiểu Du, cô cùng tiểu Duệ thật sự không thể sao?"

An Cẩn Du: "..."

Niếp Quân Hạo sau lưng An Cẩn Du: "... Không phải là người này nghiền đào góc tường đấy chứ?

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Ánh Đế Mau Vào Trong Chén* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 94: Có Người Giàu Có Làm Chỗ Dựa Trong Truyền Thuyết

Edit: Nhật Dương

Trước khi Niếp Quân Hạo nổi giận, Đoạn Thấm Nhã thấy An Cẩn Du trầm mặt, xác định cô không có cảm giác với Tô Minh Duệ, có chút mất mát lắm lắm một câu: "Như vậy sao."

Đoạn Thấm Nhã mê mang một lúc sau chợt ngẩng đầu lên, vẻ mặt mong đợi nhìn An Cẩn Du nói: "Vậy sau này cô sinh em bé, nếu như là con gái thì để bé nhận tôi làm mẹ nuôi có được hay không?"

An Cẩn Du bị những lời nói không theo lẽ thường của Đoạn Thấm Nhã dọa sợ ngây người, không nói những thứ khác, con của cô nhận cô ấy làm mẹ nuôi, cô lại gọi cô ấy là di, vai vế như vậy thật sự không cần lo lắng sao, nhưng Tô phu nhân vẫn cứ muốn níu kéo quan hệ gia đình như vậy.

Đợi chút, bà xã của chủ tịch tập đoàn Tô thị muốn làm mẹ nuôi con gái tương lai của cô nếu như thật sự là như vậy, chẳng phải cô sẽ trở thành người một nhà với nhà họ Tô sao, đây chẳng phải là có người giàu có làm chỗ dựa trong truyền thuyết sao.

Nhưng ý niệm này chỉ dừng lại trong đầu An Cẩn Du vài giây sau đó nhanh chóng tiêu tán.

Chủ tịch và bà xã của chủ tịch tập đoàn Tô thị là ai, cô lại là người nào, đối phương có thể chỉ là đùa một chút thôi, nếu cô xem là thật thì mới thật sự là...

An Cẩn Du nghĩ như vậy xong thì khẽ cười khan hai tiếng, vừa định mở miệng uyển chuyển cự tuyệt, lại bị Đoạn Thấm Nhã trước một bước cắt đứt, điềm đạm đáng yêu nhìn cô chăm chăm nói: "Tiểu Du, cô hẳn tâm cự tuyệt một yêu cầu nhỏ nhỏ như vậy của tôi sao?"

An Cẩn Du cứng đờ, cười hắc hắc hai tiếng rồi quay đầu nhìn Tô Minh Duệ và Tô Nghị cầu cứu.

Tô Minh Duệ yên lặng quay đầu nhìn trời, làm như không nhìn thấy ánh mắt cầu cứu của An Cẩn Du. Phải biết rằng trong mắt anh, An Cẩn Du đã sớm là người của Niếp Quân Hạo, mọi người đều có thể nhìn ra Niếp Quân Hạo rất để ý An Cẩn Du.

Đã như vậy thì sau này An Cẩn Du sinh con ra thì tám chín phần mười sẽ là của Niếp Quân Hạo, đứa bé thừa kế gen ưu tú của Niếp Quân Hạo và An Cẩn Du nhất định sẽ không hề thua kém, đến lúc đó sẽ lại là một đời cây rụng tiền, cây rụng tiền mới á.

Kết quả vì tương lai cây rụng tiền này, Tô Minh Duệ quyết đoán từ bỏ tiết tháo của mình, thấy chết mà không cứu.

Tô Minh Duệ lăm trợn lùi bước, càng không cần nói đến Tô Nghị đã sớm dưỡng thành thói quen mọi chuyện đều nghe theo bà xã yêu quý của mình, Tô đại tổng giám đốc bên cạnh còn khí phách bồi thêm một câu: "Nếu Thấm Nhã thích, cô An cứ đồng ý đi, xem như thỏa mãn một tâm nguyện nhỏ nhỏ của cô ấy, cô ấy thật sự rất thích con gái."

Lời này của Tô Nghị không khác nào hoàn toàn chặn An Cẩn Du cự tuyệt, khỏe miệng cô khề co rút, miễn cưỡng trả lời: "A ha ha ha, đây là vinh hạnh của tôi, sao tôi lại cự tuyệt chứ, nếu như sau này vận khí tôi tốt sinh ra con gái thì nhất định sẽ để đi Thẩm nhận làm con gái nuôi."

Tuy nói như vậy nhưng trong lòng An Cẩn Du lại nhin không được chăm chọc, bình thường mà nói thì không phải những nhà có tiền mất cao hơn đầu đều rất khinh thường dính líu quan hệ với những người bình dân như bọn họ sao, có lúc tránh còn tránh không kịp, sao đến nhà này lại hoàn toàn khác, gia đình này thật sự không có vấn đề sao.

Đoạn Thẩm Nhã cũng không biết lúc này nội tâm An Cẩn Du đang chăm chọc, thấy An Cẩn Du đồng ý, vẻ mặt vui mừng, nắm ngay lấy tay còn đang ôm Đậu Đậu của An Cẩn Du nói: "Cô đồng ý rồi nhé, không cho đổi ý."

"A ha ha ha, được." An Cẩn Du đã không biết nên dùng vẻ mặt gì để đối mặt với Đoạn Thẩm Nhã, ngược lại lúc này Đậu Đậu trong ngực An Cẩn Du tò mò chen vào một câu: "Mẹ, mẹ và chị đang nói gì đó?"

Đoạn Thẩm Nhã vui vẻ nheo khuôn mặt nhỏ nhắn của Đậu Đậu, khề cười nói: "Mẹ đang ước định với chị, để sau này chị sinh cho con một em gái."

"Chị sinh cho Đậu Đậu một em gái sao?" Đậu Đậu ngập đầu ngón tay út mập mạp, vẻ mặt ngây ngô nhìn An Cẩn Du, lặp lại lời nói của mẹ bé.

An Cẩn Du: "... " cô đã không biết nên nói như thế nào về vai vế hỗn loạn này nữa.

Đang lúc An Cẩn Du hai mắt lấp lánh nhìn gia đình này, không biết nên làm ra phản ứng gì thì rốt cuộc người sau lưng cô không thể nhịn được nữa mà tiến lên một bước, lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai tóm lấy Đậu Đậu trong ngực An Cẩn Du nhét vào trong ngực Đoạn Thẩm Nhã rồi nhỏ giọng nói với An Cẩn Du: "Tôi đói rồi, chúng ta về nhà."

Phút cuối cùng còn quay đầu lại gạt đầu một cái với mấy người ở đối diện, sau đó cắn răng nghiêng lợi bỏ lại hai chữ: "Cáo từ."

Mọi người: "... "

Đoạn Thẩm Nhã bị động tác bất ngờ của Niếp Quân Hạo làm sợ hết hồn, sau khi phản ứng kịp thì liếc mắt nhìn Đậu Đậu trong lòng ngực mình, giống như phát hiện ra điều gì, cười khanh khách nói: "Chắc chắc chắc, lại ghen lại ghen, thậm chí ngay cả đám của một đứa bé cũng ăn, vậy thì thật sự là rất đáng yêu."

Mọi người như có cảm giác, quay đầu lại liếc mắt nhìn Tô đại tổng giám đốc cả người bao phủ đầy mây đen bên cạnh: "... "

An Cẩn Du không hề chuẩn bị đã bị Niếp Quân Hạo lôi kéo chạy về phía trước, đôi khi cô kịp phục hồi tinh thần thì bọn họ đã bước vào trong thang máy, thang máy đang nhanh chóng hạ xuống lầu dưới. Sắc mặt Niếp Quân Hạo còn khó coi hơn lúc đi thang máy lên.

Vốn An Cẩn Du còn muốn phát tiết một chút tức giận nhưng khi thấy sắc mặt Niếp Quân Hạo hết sức khó coi thì có chút không tiền đồ nuốt trở lại trong bụng, đổi thành một câu lo lắng hỏi: "Niếp Quân Hạo, anh không có sao chứ?"

Vốn Niếp Quân Hạo cũng có chút tức giận, lúc này lại còn bị say thang máy, miễn cưỡng ngẩng đầu nhìn An Cẩn Du một cái rồi kéo mạnh cổ tay An Cẩn Du.

An Cẩn Du không hề phòng bị, người khề nghiêng một cái sau đó trực tiếp nhào vào trong ngực Niếp Quân Hạo.

Đầu An Cẩn Du va vào lồng ngực mạnh mẽ kiên cố, cô khề sợ ngây người. Tay chân luống cuống đứng thẳng dậy, vừa muốn đưa tay đẩy Niếp Quân Hạo ra lại nghe một chữ không hồn giận: "Chóng mặt."

Tay An Cẩn Du vươn ra chợt dừng lại giữa không trung, cứng ngắc chốc lát, cuối cùng khề than nhẹ một tiếng, yên lặng thu hồi lại, mặc cho Niếp Quân Hạo ôm cô càng chặt hơn, không thể động đậy được nữa.

May mắn đây là thang máy chuyên đưa tổng giám đốc đến phòng làm việc, người bình thường căn bản không thể đi vào, nếu không thì hai người ôm nhau như vậy đã sớm bị người khác thu hết vào mắt rồi.

Khoảng cách của hai người lại một lần nữa gần đến mức trước nay chưa từng có, chiều cao thấp hơn khiến lúc này An Cẩn Du chỉ phải ngoan ngoãn nằm trước ngực Niếp Quân Hạo.

Bàn tay vốn muốn đẩy Niếp Quân Hạo ra vừa đứng đặt trên ngực trái của anh, có thể cảm nhận nhịp tim có lực vô cùng rõ ràng từ lòng bàn tay truyền tới.

Không biết sao, An Cẩn Du chợt cảm thấy nhiệt độ bàn tay đặt trên ngực Niếp Quân Hạo đang dần tăng lên, nhiệt độ như men theo cánh tay từ từ chạy lên trên cổ cô, trên mặt, thậm chí là sau tai, khiến đầu cô cũng có chút lộn xộn.

Ừm, thật giống như có chút nóng, nhất định là do thang máy quá kín, nhất định là như vậy, An Cẩn Du tự lừa mình dối người nhắm hai mắt lại, trong đầu không ngừng nhắc đi nhắc lại những lời này.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Ảnh Đế Mau Vào Trong Chén* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 95: Áp Đảo Trước Rồi Nói Sau

Còn không đợi cô hoàn toàn tỉnh táo đã nghe thấy trên đỉnh đầu truyền đến một tiếng ‘đỉnh’, cuối cùng thì thang máy cũng tới lầu một.

"Niếp..." An Cẩn Du giật mình, vừa định mở miệng, Niếp Quân Hạo đã buông cô ra trước, lạnh tay lẹ mắt lôi An Cẩn Du ra khỏi thang máy.

"Tại sao?" Vừa mới bước ra khỏi thang máy, Niếp Quân Hạo đã kề mặt sát vào mặt của An Cẩn Du, trầm giọng hỏi.

"Cái... cái gì tại sao?" Mặt An Cẩn Du vất vả lắm mới hạ nhiệt thì bởi vì mặt Niếp Quân Hạo đột nhiên phóng đại trước mắt mà lập tức nóng lên lần nữa.

Niếp Quân Hạo có chút bất mãn hừ một tiếng, đứng thẳng lên quay mặt sang chỗ khác nói: "Trước đó rõ ràng cô cũng không nhận biết những người đó, tại sao muốn nói chuyện với bọn họ, tại sao muốn đồng ý với bọn họ chuyện đó?"

An Cẩn Du ngẩn ra, sững sờ một lúc mới hiểu Niếp Quân Hạo nói là chuyện cô vừa mới đồng ý với Đoạn Thâm Nhã: "Đây là về vấn đề lễ phép, người khác chủ động nói với anh, chẳng lẽ anh còn có thể mặt lạnh khó gần sao, về phần chuyện vừa rồi nói với di Thâm thì sau này ai biết được, di Thâm thích con gái, ai biết sau này tôi có thể sinh con gái hay không, xem như đến lúc đó tôi thật sự sinh con gái, có thể bọn họ cũng chỉ xem trước đó là chuyện đùa mà thôi. Lui vụn bước mà nói, nếu bọn họ thật sự nghiêm túc, nhìn đám người di Thâm cũng đều không phải là người xấu, để con gái tôi làm con gái nuôi của bọn họ cũng không có gì..."

An Cẩn Du nhìn thẳng vào mặt Niếp Quân Hạo, cũng dưới ánh mắt càng lúc càng rét lạnh của đối phương mà không tự chủ được hạ thấp giọng, có chút chột dạ.

Nhưng nghĩ lại, cô nói là con gái của cô, đây là xảy ra chuyện gì, cô thích nói với người khác cái gì thì nói cái đó, làm gì phải ở chỗ này chột dạ.

Nghĩ như vậy, An Cẩn Du tự bơm hơi đủ, vừa định ngẩng đầu ưỡn ngực trở lại thì nghe được tiếng bước chân dồn dập từ nơi không xa truyền đến.

Hai người An Cẩn Du quay đầu nhìn lại thấy Tô Minh Duệ từ bên kia đang nhanh chóng vọt tới, thờ hồn hèn chạy tới trước mặt hai người, khom người chống lên đầu gối, thờ không ra hơi, tức giận nói: "Sao hai người có thể không đợi tôi đã tự chạy đi rồi, chạy một chết tôi rồi."

Đáng thương vị người đại diện đại nhân kia bị hành động bất ngờ của Niếp Quân Hạo chặn ngay tại chỗ, dưới sự nhắc nhở của Hình Tân mà phục hồi tinh thần lại thì đã không kịp, chỉ có thể trơ mắt nhìn thang máy khép lại trước mặt mình.

Bất đắc dĩ, chỉ có thể chạy từ cầu thang xuống vài tầng để sử dụng thang máy nhân viên, lại một đường chạy như điên tới trước mặt hai người.

Rốt cuộc tìm thấy hai người Niếp Quân Hạo trước thang máy chuyên dụng, Tô Minh Duệ bày tỏ, đầu năm nay còn có người đại diện nào bị ai như anh không, đã thay nghệ sĩ chạy trước chạy sau, bận trước bận sau, vậy mà cuối cùng vẫn còn bị nghệ sĩ ghét bỏ, dẫn theo trợ lý rồi đi bỏ lại anh, lưu lại mình anh một người ngàn dặm đuổi theo nghệ sĩ, hời ời...

An Cẩn Du nghe Tô Minh Duệ nói như vậy thì mới nhớ vừa rồi Niếp Quân Hạo đi quá nhanh bỏ anh lại trên lầu, hơi ngượng ngùng nói: "Xin lỗi anh, vừa rồi đi gấp, không có lo lắng kéo theo anh Duệ, anh Duệ, anh không có sao chứ?"

Tô Minh Duệ khó khăn hô hấp lại bình thường xong thì khoát tay nói: "Được rồi được rồi, anh đưa bọn em về nhà trước."

"Cứ như vậy đi về." An Cẩn Du sững sờ một chút, không phải tới nói quảng cáo sao, sao lại lập tức đi về.

Tô Minh Duệ giao hoát cười một tiếng nói: "Em cũng thấy đó, nói cũng đã nói, còn ở lại chỗ này làm gì, đương nhiên là trở về chờ tin tức thôi."

"À." An Cẩn Du im lặng gật đầu, sau đó giống như nhớ ra điều gì đó, thử hỏi một câu, "Anh Duệ, anh đưa tụi em về bằng cách nào, không phải sẽ lại dùng chiếc xe ba bánh kia chứ?"

"Cái gì xe ba bánh." Tô Minh Duệ không vui đổi sắc mặt, "Đó là chiếc xe đạp hàng hiệu anh cố ý tìm ra đó, hàng hiệu đó."

An Cẩn Du: "... " Đó còn không phải là xe ba bánh sao, thật sự cho rằng đổi một nhãn hiệu thì tụi em cũng không biết là xe ba bánh sao, mặc dù tụi em ít đọc sách nhưng cũng không phải không có kiến thức thông thường. //n/d//

Tô Minh Duệ lắc đầu chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, cất bước chuẩn bị đi thì chợt ngừng chân, như có cảm giác hỏi: "Lúc này hai người giống như đang thảo luận cái gì phải không?"

Niếp Quân Hạo nhìn Tô Minh Duệ một, nhớ tới người này vừa rồi đúng lúc cắt đứt hai người thảo luận, lại nghĩ đến chuyện Đoạn Thâm Nhã trăm phương ngàn kế muốn tác hợp hai người này thì sắc mặt lúc này cũng trở nên âm trầm, hừ lạnh một tiếng, cũng không trả lời.

An Cẩn Du cười cười lấy lệ: "Không có gì, không có gì."

Tô Minh Duệ lướt nhìn tìm tòi nghiên cứu hai người một, cảm nhận khí tức người lạ chớ gần đáng sợ trên người Niếp Quân Hạo thì cả người run lên, rốt cuộc không nói gì, dẫn hai người An Cẩn Du ra khỏi trụ sở Tô thị.

Một khắc trước khi ra khỏi trụ sở Tô thị, An Cẩn Du không tự chủ được mà quay đầu liếc mắt nhìn cầu thang có chút đặc biệt này, trong đầu cũng không tự chủ được mà hiện lên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp kia của Đoạn Thẩm Nhã.

An Cẩn Du không có nói cho Niếp Quân Hạo biết, sở dĩ lúc này đồng ý đề nghị của Đoạn Thẩm Nhã, ngoài những nguyên nhân vừa rồi nói kia là một phương diện thì trên một phương diện khác cũng không biết thế nào, cô cảm giác vị Tô phu nhân kia khá quen, quen thuộc đến mức khiến cô không tự giác được muốn gần gũi với cô ấy. Thật sự muốn nghĩ kĩ lại xem đã gặp qua cô ấy ở đâu nhưng rồi lại nghĩ không ra, càng không biết phần cảm giác quen thuộc này rốt cuộc đến từ đâu.

An Cẩn Du và Niếp Quân Hạo ngồi trên chiếc xe ba bánh "phong cách" kia của Tô Minh Duệ, sau khi chào tạm biệt Tô Minh Duệ thì trở về nhà của mình.

Bận rộn suốt một ngày, đầu tiên là gặp gỡ tiểu thị tui tươi khiêu khích; còn gặp được Nhan ảnh để hoàn toàn xứng đáng là siêu sao trong giới điện ảnh, nam thần quốc dân bây giờ; cuối cùng còn gặp được hoàng thái tử của tập đoàn Tô thị, biết được quan hệ của Nhan ảnh để còn có anh Duệ người đại diện của mình và tập đoàn Tô thị. Những chuyện này chỉ cần tùy tiện chọn ra một đưa cho đám chó săn truyền thông cũng đủ để lên trang đầu báo giải trí sáng mai nhưng lại cố tình để bọn họ đụng phải tất cả chỉ trong vòng một ngày.

Bởi vì sự giãy vò này mà An Cẩn Du hoàn toàn mệt rã rời, cô giống như đã có thể đoán được sau này Niếp Quân Hạo sẽ không quá mức thuận buồm xui gió trong giới giải trí, không phải có một câu nói thật hay sao, có một số việc biết càng nhiều chết càng sớm, hôm nay trong lúc vô tình cô lại biết nhiều chuyện không muốn người bên ngoài biết như vậy, có thể chột một ngày nào đó bị giết người diệt khẩu hay không đây.

Cuối cùng cũng kết thúc một ngày bốn ba, An Cẩn Du vừa móc chìa khóa mở cửa nhà xong thì trực tiếp ném mình lên ghế sofa, thoải mái khẽ rên một tiếng, nhắm mắt lại, chuẩn bị nằm ngay đơ trong chốc lát rồi mới nghĩ đến biện pháp giải quyết vấn đề no ấm.

Nào có thể đoán được, An Cẩn Du vừa mới nằm lên ghế sofa không bao lâu đã bất chợt cảm thấy trên người bị đè nặng, kinh ngạc mở mắt ra thì đã thấy gương mặt điển trai không thể bắt bẻ của Niếp Quân Hạo ngay trước mắt.

An Cẩn Du hít vào một ngụm khí lạnh, cười hắc hắc nói: "Đói bụng rồi hả, nghỉ ngơi trước đi rồi tôi lại đi nấu cơm."

Thái độ Niếp Quân Hạo đè trên người An Cẩn Du cũng không có chút biến hóa nào, ánh mắt nhìn cô vẫn sâu thẳm giống nhau mấy lần trước.

Nụ cười trên mặt An Cẩn Du trở nên cứng ngắc, còn không kịp nói gì đã nghe thấy người phía trên sâu kín trả lời: "Tôi không đói bụng."

An Cẩn Du: "..."

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Ảnh Đế Mau Vào Trong Chén* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 96: Cô Là Người Đã Có Bạn Trai

Edit: Nhật Dương

Yên lặng một lúc thì An Cẩn Du nhìn không được giật giật cơ thể bị ép đến cứng ngắc, nhỏ giọng nói: "Không đói bụng thì cũng phải đứng dậy trước, anh cứ đè ép tôi như vậy rất không thoải mái."

Niếp Quân Hạo vẫn không nhúc nhích, nét quật cường trên gương mặt vẫn chưa lui, đôi mắt đen nhánh kia nhìn chăm chăm An Cẩn Du bị đè không thể nhúc nhích ở dưới khiến cô cảm thấy sau lưng chột lạnh.

Một lúc sau Niếp Quân Hạo mới hừ lạnh một tiếng, rốt cuộc mở miệng nói: "Về sau cách Tô Minh Duệ, ừm, không, là cách tất cả những người đàn ông khác xa một chút."

An Cẩn Du ngẩn ra, sau khi lấy lại tinh thần thì nhìn không được liếc mắt nhìn Niếp Quân Hạo một cái, khẽ nguyên rủa nói: "Niếp Quân Hạo, anh lộn xộn cái gì, đột nhiên anh nói con gì vậy, mau đi xuống, anh đè khiến tôi rất không thoải mái."

An Cẩn Du đưa tay muốn đẩy Niếp Quân Hạo ra, tiếc rằng Niếp Quân Hạo nhìn như rất gầy yếu nhưng lúc này đè trên người cô lại giống như một tảng đá, đẩy thế nào đều không nhúc nhích, An Cẩn Du tức giận tới mức nhìn không được liếc anh một cái.

Niếp Quân Hạo nhú mày, không nhúc nhích, sau đó nói tiếp: "Cô đồng ý với tôi thì tôi mới dậy, nếu không..."

An Cẩn Du nghe vậy thì càng tức giận: "Niếp Quân Hạo, anh đừng quá đáng. Tôi có tiếp xúc nhiều với người đàn ông nào khác hay không thì mắc mớ gì đến anh, anh là gì của tôi, mắc mớ gì muốn quản tôi."

Mặt Niếp Quân Hạo tối sầm, đôi mắt lạnh lẽo nhìn chằm chằm An Cần Du lâu đến mức cả người cô run lên, lúc này mới sâu kín nói một câu: "Tại sao à, bằng tôi là bạn trai cô, cô là người đã có bạn trai, tại sao cô có thể thay đổi thất thường, không tuân thủ nữ tắc."

"..."

An Cần Du hóa đá mấy giây sau đó mới cắn răng nghiêng lợi nói: "Bạn trai cái gì mà bạn trai, tất cả đều là nói bạn là con trai bình thường."

Hai mắt Niếp Quân Hạo nhú lại, trong nháy mắt đáy mắt xuất hiện chút nguy hiểm nhìn chằm chằm An Cần Du nói: "Cô đây là muốn không nhận trưởng?"

"Không nhận trưởng?" An Cần Du bị chọc giận quá hóa cười, "Cái gì mà không nhận trưởng vốn chính là không có, anh để tôi nhận trưởng thế nào?"

Niếp Quân Hạo khinh thường hừ lạnh một tiếng, cố chấp nói: "Tôi hỏi cô, bạn trai và bạn là con trai giống nhau, những lời này phải do cô nói hay không?"

"Không sai, lời này đúng là tôi nói, nhưng khi đó tôi không phải là..."

An Cần Du muốn giải thích, đáng tiếc còn chưa nói xong đã bị Niếp Quân Hạo cắt đứt: "Là cô nói là tốt rồi. Cô nói bạn là con trai chính là bạn trai, còn nói với người khác tôi là bạn là con trai của cô, nói đơn giản là tôi là bạn trai của cô. Tôi có lên mạng tra ý nghĩa của từ bạn trai rồi, thì ra sớm như vậy cô đã có ý với tôi trên phương diện kia rồi."

Nói đến chỗ này, Niếp Quân Hạo chế nhạo nhìn An Cần Du một cái, trên mặt khó nén được vẻ hả hê: "Mặc dù gương mặt của cô không tính là tuyệt sắc, tính tình cũng không tốt như vậy, còn có chút bạo lực, không chút dịu dàng đảm đảm nào nhưng xem cô nấu cơm ăn rất ngon, xem cô cũng rất chăm sóc bồn tọa trong khoảng thời gian bồn tọa ở chỗ này, bồn tọa sẽ gắng gượng đón nhận ám hiệu của cô, về sau làm bạn trai của cô thật tốt, sẽ che chở cô thật tốt."

"..." Che chở cái đầu anh đó, còn dùng từ che chở như vậy, còn có thể nhưng lại ghét bỏ cô như vậy, cần gì phải miễn cưỡng tiếp nhận cô như vậy, chẳng lẽ anh không biết có câu gọi là dưa hấu xanh không ngọt sao.

Quan trọng nhất là, xxx con mẹ anh, người nào đã sớm có ý với anh trên phương diện kia, ai ám chỉ với anh ý tứ trên phương diện kia, lão nương chưa từng có ý với anh trên phương diện kia được không, nếu không mỗi tối chúng ta cùng giường chung gối, anh còn có thể hoàn hảo không chút tổn hại như bây giờ không, sỡ dĩ nói với anh câu kia hoàn toàn là do khi đó đầu bị cửa kẹp tức giận quá mức nên thuận miệng nói mà thôi. Ai biết anh lại lên mạng tìm kiếm chuyện này như vậy.

An Cần Du châm chọc một lúc mới chợt nhớ ra sỡ dĩ Niếp Quân Hạo có thể lên mạng đều là do cô dạy...

Rốt cuộc lúc này An Cần Du cũng cảm nhận được cái gì gọi là tự bẽ mặt đập chân mình, không chỉ chân sẽ bị thương mà còn bị chọc tức.

Sau khi tỉnh táo lại, An Cần Du hít một hơi thật sâu, cười gượng nói: "Không sai, câu nói kia đúng là tôi nói. Chỉ là..."

"Chỉ là làm sao..." Sắc mặt Niếp Quân Hạo khẽ trầm xuống, có chút nguy hiểm nheo mắt lại, thân thể khẽ cong lên như một con dã thú chuẩn bị phát động tấn công. Nếu An Cần Du dám nói ra một câu phản bác sẽ lập tức nhào tới giải quyết đối phương ngay tại chỗ.

An Cần Du bị khí thế của Niếp Quân Hạo làm sợ hết hồn, chỉ là cô cũng không phải là một cái nhuyển chân tôm dễ dàng bị dọa sợ (sợ vãi hà~~), này choáng nha, dám nói cô có mưu đồ bất chính với anh đúng không ha ha, rất tốt...

An Cần Du ho hai tiếng, hắng giọng một cái nói: "Chuyện này, được rồi, tôi thừa nhận là tôi sai rồi, là tôi chưa nói rõ ràng với giáo chủ đại nhân ngài, khiến giáo chủ đại nhân ngài hiểu lầm, thật sự rất xin lỗi. Giáo chủ đại nhân ngài anh minh thần võ, dụng võ đường đường, tuấn mỹ bất phàm, nhất định sẽ không so đo với một tiểu nha đầu đáng đáp không được, tính tình không được, còn không ôn nhu sẵn sốc như tôi chứ."

Niếp Quân Hạo bị An Cần Du thổi phồng một chút, nét hài lòng hiện rõ trên gương mặt. Anh đã nói rồi, đường đường một giáo chủ mà giáo như anh, dung mạo trác tuyệt, võ công cao cường, kiếp trước còn nắm mạch máu kinh tế của cả vùng đông nam giàu có nhất Tây Khương, mặc dù không thể nói phú khả địch quốc nhưng cũng tuyệt đối có thể tính là phú giáp một phương rồi. Khi đó không biết có bao nhiêu người nhắm vào dung mạo tiền tài của anh, chủ động muốn leo lên giường anh đều bị anh cự tuyệt hết, đủ thấy anh giữ mình trong sạch đến mức nào.

Ưu tú lại cường hãn như anh làm sao có thể không giải quyết được một nha đầu nhỏ nhỏ như vậy, chỉ sợ lúc trước cô đã trao trái tim thiếu nữ cho anh rồi, chỉ là anh không có phát hiện mà thôi. Nếu không thì sao một cô gái lại đối với một người đàn ông xa lạ..., ách, được rồi, là cô đối với anh cực kỳ tốt.

Niếp Quân Hạo càng nghĩ càng cảm thấy có chuyện này, khoe miệng khẽ cong lên, trên mặt khó giấu vẻ đắc ý nhưng ngoài miệng cô tình lại ra vẻ uy nghiêm nói: "Khụ khụ, thật ra thì cô cũng không tệ như những gì cô nói, ít ra thì đồ ăn cô nấu rất ngon. Mặc dù trên người cô có rất nhiều khuyết điểm nhưng những cái này đều có thể thay đổi. Chỉ cần sau này cô không lại nghĩ một đằng nói một nẻo, khách khí với tôi một chút, đừng động một chút lại nổi lên tính tình, những khuyết điểm đó của cô tôi đều có thể bao dung."

"..." Nói như vậy thì cô còn muốn cảm ơn anh đã khẳng định tài nấu nướng của cô rồi, trong lòng An Cần Du cắn răng nghiêng lợi nghĩ.

An Cần Du cố nén muốn một cái tát đánh bay người có gương mặt điển trai đang dương dương tự đắc phía trên kia, cô cắn răng nghiêng lợi cười cười

nói: "Nếu như không phải hôm nay tôi nghe anh nói như vậy, tôi còn không biết thì ra hình tượng của tôi trong lòng anh là như vậy, thật sự là thâm tâm không nỡ nhìn đâu, ha ha..."

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Ảnh Đế Mau Vào Trong Chén* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 97: Tôi Muốn Danh Phận!

Kèm theo hai tiếng ha ha cuối cùng kia của An Cẩn Du, trực giác nhạy bén được bồi dưỡng qua nhiều năm của Niếp Quân Hạo lập tức vang lên tiếng báo động. Một giây sau, anh nhanh tay lẹ mắt chống một chân xuống trước, thuận lợi chặn lại động tác của An Cẩn Du, hung mãnh đá lên đùi phải.

Niếp Quân Hạo nhìn theo hướng cái chân kia đá sang, chính là phía trên của mình, không khó tưởng tượng nếu không phải vừa rồi mình phản ứng nhanh, vị trí cái chân không cần nói cũng biết này sẽ bị đá trúng.

Nghĩ đến đây, sắc mặt Niếp Quân Hạo u ám, nhìn chằm chằm An Cẩn Du, vẻ mặt tức giận nói: "Tôi đã nói tôi không thêm đề ý, cô còn không thông suốt cái gì? Vô duyên vô cớ muốn đánh người, rốt cuộc là cô muốn như thế nào?"

An Cẩn Du bị chọc giận quá mà cười lên, liên tục cười lạnh nói: "Cút em gái anh (*) chứ không thêm đề ý, tôi muốn như thế nào? Tôi còn muốn hỏi anh muốn thế nào đây. Vừa mới về nhà liền vô duyên vô cớ đề tôi ở trên ghế salon coi như xong, lại còn tự cho phép dùng thân phận bạn trai tôi như lẽ đương nhiên, quân tôi cái này lại quân tôi, lại vẫn dám ghét bỏ tôi. Đáng chết, gặp phải cái tên khốn kiếp như anh thật đúng là tôi xui xẻo tám đời, còn không mau tránh ra cho tôi?"

(*) Em gái anh: Từ ngữ mạng Trung Quốc. Câu này tương đương: "Cút c*n m* anh đi chứ không thêm đề ý". =))

Niếp Quân Hạo không hề đặt sự giận dữ của An Cẩn Du vào trong mắt một chút nào, nhanh chóng giữ chặt đôi tay vung vẩy của An Cẩn Du, lại gần trước mặt của An Cẩn Du, oán giận nói: "Tôi muốn như thế nào? Được, tôi liền nói cho cô biết rốt cuộc tôi muốn thế nào. Không sai, tôi chính là không thích cô thân mật thâm thiết, cười cười nói nói với người đàn ông khác, tôi chính là không thích cô nói chuyện phiếm cùng những tên đàn ông nhìn qua đã biết không phải là cái thứ đồ chơi gì, lại vứt tôi sang một bên. Tôi chính là không thích cô cái gì cũng nói với người khác, nhưng cái gì cũng không nói với tôi. Cô là người của tôi, tôi nhất định phải đòi một cái danh phận, như vậy mới có thể khiến cô về sau không thể vừa nói vừa cười, kẻ vai sát cánh cùng những thứ đàn ông bụng dạ khó lường kia."

An Cẩn Du: "..."

‘Cô là người của tôi, tôi phải có một danh phận’? Cái này cái này cái này cái này chẳng lẽ chính là tỏ tình trong truyền thuyết? An Cẩn Du tròn to hai mắt, không dám tin nhìn về phía thiếu niên đang có cảm xúc kích động. D*Đ+L/Q>Đ

Lời thông báo trực tiếp này của Niếp Quân khiến đầu óc vốn được coi linh hoạt của An Cẩn Du vào lúc này thâm trầm chết máy.

Kinh ngạc ngẩn ngui đi qua, khiếp sợ trong lòng An Cẩn Du từ từ bị một chút tức giận bất ngờ xảy ra thay thế rồi.

Tên khốn này tỏ tình vẫn không ai bì nổi như vậy. Nói cái gì mà thân mật thâm thiết, còn cười cười nói nói, kẻ vai sát cánh. Này nha, rốt cuộc là con mắt nào của anh nhìn thấy tôi kẻ vai sát cánh cùng người đàn ông khác?

Đợi chút, nói như vậy chẳng lẽ là... Về tức giận trên mặt An Cẩn Du bỗng dừng ngừng lại, hai mắt lại trừng lớn thêm không ít, nhịp tim trong nháy mắt này lại càng nhảy lên đến tốc độ cao nhất kể từ lúc chào đời tới nay.

Niếp Quân Hạo nhìn sắc mặt An Cẩn Du từ lúc mới bắt đầu kinh ngạc đến oán giận sau đó, rồi cuối cùng đến ngượng ngùng, biến đổi mấy lần, nhưng vẫn không có lên tiếng, có chút không nhịn được, đang muốn nói chuyện, lại nghe thấy An Cẩn Du chợt thấp giọng nỉ non phát ra một cao: "Vừa rồi là anh đang ghen?"

Biểu tình trên mặt Niếp Quân Hạo chợt cứng đờ. Ghen? Anh đường đường là một Giáo chủ ma giáo, lại ghen vì tiểu nha đầu này?

"Mới không có!" Niếp Quân Hạo gần như là phản bác theo phản xạ, rất là mạnh mẽ: "Sao bọn giáo chủ có thể ghen chỉ vì một tiểu nha đầu như cô? Cô nhìn lại mình một chút, đáng đáp khó coi coi như xong, còn không có đáng người người, trước không lời sau cũng không vênh lên, một chút lực hút với đàn ông cũng không có.""Ken két..." An Cẩn Du nghe thấy rất rõ sợi dây thần kinh được đặt tên là lý trí trong đầu mình không chịu nổi gánh nặng liên dứt, cùng lúc đó, trên cái trán trơn bóng cũng lập tức xuất hiện một chữ thập đỏ thẫm.

Niếp Quân Hạo vẫn còn không biết sống chết tiếp tục cầu nhàu: "Chuyện đó còn chưa tính, cô còn không hề có một chút sự dịu dàng sẵn sàng, hiền lương thực đức nên có nào của một cô gái, động một chút là thích đánh người, thật sự là không có chút nào giống phụ nữ."

"..." Dầu thấp trên trán An Cẩn Du đã từ một biến thành ba, rồi đến năm, kịch liệt gia tăng, trở thành một hàng lại một hàng dầu thấp.

"Cũng chỉ có tôi, gần đây không biết là trúng thứ tà gì, có mắt không trông coi trọng cô, nếu không thì với sắc đẹp và tướng mạo này của cô, chỉ sợ

không có người đàn ông khác đồng ý muốn. Dựa vào một điểm này, thái độ của cô đối với tôi nói thế nào cũng nên tốt hơn một chút. Còn nữa, sau này phải hiểu tam tòng tứ đức, giữ gìn khuôn phép đợi tôi ở nhà, không được tiếp tục đi ra ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt, trêu hoa ghẹo nguyệt, nếu không tôi tức giận, nói không chừng liền..."

"Liên cái gì?"

Niép Quân Hạo nhíu nhíu mày, chầm chước chốc lát, mím mím môi uy hiếp nói: "Liên không cần cô nữa."

"Nói như vậy, anh là phát từ bì, người có địa vị cao lại đầu hàng nhân nhượng trước người có địa vị thấp, chịu chấp nhận tôi... tôi còn phải cảm tạ anh?" An Cẩn Du giận quá hóa cười, cặp mắt kính kia che đi mưa gió đang nổi lên bên trong con người.

Niép Quân Hạo nhìn chằm chằm An Cẩn Du một, trên mặt cũng lộ ra một bộ: "Điều này còn phải nói. Tôi đã nói rõ ràng như thế rồi, sao cô còn hỏi vấn đề ngu ngốc như vậy? Quả nhiên thông minh thấp là tồn thất nặng nề, không có cách nào để cứu." Thấy sắc mặt An Cẩn Du càng trở nên u ám, cả người cũng bối vì quá mức tức giận mà hơi run lên.

Niép Quân Hạo đang đề nghị An Cẩn Du, đương nhiên cũng phát hiện một điểm này, có chút nghi ngờ hỏi: "Cô đây là phát run, rất lạnh sao?"

An Cẩn Du ngẩng đầu nhìn chằm chằm ánh mắt của Niép Quân Hạo, đôi môi khẽ nhếch, khẽ phun ra hai chữ: "Ha ha." d~đ+l-q=đ

"..."

Không đợi Niép Quân Hạo phục hồi tinh thần lại từ trong nụ cười lạnh ngoài dự đoán này của An Cẩn Du, liền lại nghe thấy An Cẩn Du lạnh lùng quát một tiếng về chỗ cách đó không xa: "Tiền Đa Đa, cần anh ta!"

Niép Quân Hạo lập tức hít vào một ngụm khí lạnh, vèo một bò dậy từ trên người An Cẩn Du, chỉ vào An Cẩn Du nói: "Cô cô cô..."

"Cô cái gì mà cô. Tiền Đa Đa, cần anh ta!" An Cẩn Du không chút để ý tới Niép Quân Hạo đang luống cuống tay chân, đứng dậy liền lần nữa khẽ quát một tiếng với chó cưng nghe thấy tiếng gọi của chủ nhân, chạy như ra từ bên trong phòng ngủ.

Tiền Đa Đa vừa mới vọt tới cửa liền nghe thấy chỉ thị của chủ nhân, càng bắt đầu trở nên kích động, vui mừng phóng tới hương ghế salon, vèo một chạy dọc theo ghế sa lon dọc đến vị trí chỗ dựa sau ghế, chân sau dùng sức đập một vào lưng ghế, nghe răng trợn mắt lao thẳng tới mặt của Niép Quân Hạo, chân quơ móng vuốt sắc bén, phát ra một tiếng găm nhẹ: "Gâu gâu gâu..." Dám bắt nạt chủ nhân, cào chết, cần chết anh!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Ảnh Đế Mau Vào Trong Chén* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 98: Bởi Vì Phim Thần Tượng Đưa Tới Bi Kịch.

Niép Quân Hạo đối mặt với thiên địch, chỉ số chiến đấu thẳng tắp giảm xuống, luống cuống tay chân lui về phía sau một phen, trực tiếp ngã xuống từ trên ghế salon.

Lúc này An Cẩn Du mới được tự do, đứng lên từ trên ghế salon, thoải mái nhàn nhã phìu phìu nếp uốn bị ép ra trên quần áo, cười lạnh liếc mắt nhìn Niép Quân Hạo vẫn còn đang vật lộn cùng Tiền Đa Đa: "Giáo chủ đại nhân, anh phải ngoan ngoãn ở đây chơi với Tiền Đa Đa thôi. Đáng đáp của cô gái nhỏ như tôi khó coi, tính tình lại không tốt, còn rất bạo lực nhỏ mọn, người nhỏ lực nhỏ, thật sự là không xứng với Giáo chủ đại nhân anh. Cho nên về sau lời như bạn trai vẫn là không nên tùy tiện nói ra, anh coi như chưa từng nói, tôi cũng coi như chưa từng nghe, đến đây chấm dứt."

Dứt lời, không tiếp tục để ý tới gương mặt tuấn tú của Niép Quân Hạo đang kinh ngạc tới cực điểm, xoay người liền muốn rời đi.

Niép Quân Hạo thấy thế, sắc mặt đại biến, vội vàng cao giọng hô to một câu: "Con lừa ngốc nhỏ, sao cô có thể..." Lời còn chưa kịp nói xong, liền bị An Cẩn Du cắt đứt.

An Cẩn Du giống như nghĩ tới điều gì, bước chân chợt dừng lại, bỗng chốc quay đầu nhìn mặt của Niép Quân Hạo một, nhíu mày dặn dò: "Tiền Đa Đa, nhớ rõ đừng cào mặt."

Trên mặt Niép Quân Hạo vui mừng, thâm nghĩ, quả nhiên là nha đầu này vẫn đau lòng mình, thật là nghĩ một đằng nói một nẻo.

Đáng tiếc, không để anh vui mừng quá lâu, liền nghe thấy An Cẩn Du cách đó không xa lại bổ sung một câu: "Vốn là chỉ có gương mặt đó có thể nhìn, bị cào rồi còn kiếm tiền thế nào."

Niép Quân Hạo: "..."

Dặn dò xong, An Cẩn Du không nhìn cuộc chiến kịch liệt của một người một chó ở sau lưng, không còn một tia lưu luyến nào, nhanh chóng đi vào phòng bếp nhỏ chuẩn bị bữa ăn tối đến muộn.

Lấy gạo nấu cơm, nấu nước rửa rau, tiếng nước nóng ừng ục ừng ục sôi lên quanh quần trong phòng bếp nhỏ yên tĩnh, tất cả đều tiến hành đều vào đây, An Cẩn Du tỉnh rụi giống như tất cả mọi chuyện xảy ra vào hôm nay cùng tiếng va chạm thỉnh thoảng truyền tới bởi vì cuộc chiến kịch liệt của một người một chỗ bên ngoài, không có chút ảnh hưởng nào đối với cô.

Mắt thấy nước nóng bên trong đã sôi, An Cẩn Du mới vớt một quả dưa leo vừa được rửa sạch ra từ bên trong chậu, thả lên trên thớt gỗ.

Tay cầm con dao phay sáng loang loáng, ánh mắt nhìn chăm chú vào dưa leo trước mặt, An Cẩn Du chợt dừng lại, ánh mắt nhìn chăm chăm dưa leo khe dao động, chợt trở nên sâu sắc khác thường.

Một hồi lâu, An Cẩn Du chợt giơ cao dao phay trong tay lên, nhanh chuẩn độ bấm vào giữa quả dưa leo, dưa leo đáng thương cứ như vậy bị tàn nhẫn chém thành hai nửa, thiếu chút nữa rớt xuống từ trên thớt.

Cùng lúc đó, trong phòng bếp nhỏ đột nhiên vang lên một loạt tiếng gầm nhẹ có vẻ đè nén: "A a a, nào có ai khiến tỏ tình thành ra như vậy, tên khốn đáng chết này!"

"..."

Sau hôm đó, An Cẩn Du cùng Niếp Quân Hạo gần như là hoàn toàn rơi vào chiến tranh lạnh.

Niếp Quân Hạo là âm thầm tức giận mình nói đã đến mức đó rồi, nha đầu này không những không cảm động, lại còn cho con chó ngu xuẩn kia cắn mình. Từ nhỏ đến lớn anh chưa từng chịu con tức như vậy/ Trước kia đều có rất nhiều phụ nữ muốn ngã vào lòng anh, mà anh chẳng thèm ngó tới, sao đến nha đầu này lại biến thành như vậy?! Thật sự là... thật sự là quá khinh người!

Còn An Cẩn Du tức giận là vì, Niếp Quân Hạo kia tỏ tình thì cũng thôi đi, tôi ít đọc sách, anh cũng đừng gạt tôi, đó là tỏ tình hay căn bản chính là trêu chọc mình. Cố tình chính mình lại vì sự trêu đùa của đối phương mà tâm thần đại loạn, hợp với con giận kim nén trong mấy ngày qua, ngấm lại đều cảm thấy một bụng tức, thật là muốn xách người khác lên làm thành bao cát ra sức đánh một trận a a a...

Hai người ai cũng không chịu thua trước, ai cũng không chịu vứt bỏ thể diện đi cầu hòa trước.

Mặc dù hai người cùng ở dưới một mái hiên, cúi đầu không thấy ngẩng đầu lại gặp cũng khó có thể nhìn thấy bọn họ từng có một chút trao đổi. Thậm chí vào lúc ăn cơm, hai người đều ngồi đối mặt với nhau, nhìn thức ăn đầy bàn, mắt nhìn thẳng, lúc ăn cơm trừ tiếng vang do bát đĩa va chạm, hai bên gần như không phát ra tiếng, chứ đừng nói chỉ là sau khi ăn xong vui ở trên ghế salon xem TV, căn bản đều là mỗi người ngồi ở một đầu riêng của ghế salon, ở giữa ngăn cách rõ ràng như Sở hà Hán giới (*), phân biệt rạch ròi.(*). Sở hà Hán giới (diễn tích): Sở hà Hán giới chính là con sông ngăn cách trong bàn cờ tướng. Đây chính là con sông định biên cho nước Sở và Hán Trong lịch sử Trung Hoa xưa, giữa Lưu Bang và Sở vương Hạng Vũ xảy ra nhiều cuộc chiến triển mien khiến trăm họ lầm than, lòng dân oán trách. Thấy vậy, Hạng Vũ bèn nói với Hán Vương:

“Mấy năm nay thiên hạ khốn khổ vì hai chúng ta. Bây giờ quyết một trận sống mái để khỏi làm khổ thiên hạ”.

Hán vương đáp: “Ta chỉ đấu trí chứ không thèm đấu sức”

Hai bên giáp mặt nhau ở khe Quảng Vũ. Hán Vương kể 10 tội lớn của Sở Vương, Sở vương tức giận dùng nỏ bắn trúng Hán Vương, Hán vương đeo tên chạy vào Thành cao. Hai bên cố thủ trên vùng đất của mình. Mãi về sau khi không còn đủ lực để triệt nhau, hai bên mới ký giao ước lấy Hồng Cầu làm ranh giới phân chia.

Từ diễn tích này người ta coi bàn cờ tướng như 2 quốc gia Hán, Sở lấy ranh giới là một dòng sông “Sở hà Hán giới”. Trong tình huống truyện, nam nữ chính tương tự với hai nước Hán, Sở này:v

Dưới không khí vì diệu (tế nhị) như vậy, ngay cả vật biểu tượng như Tiền Đa Đa cũng phát hiện không khí khác thường giữa hai người này. Mặc dù rất thích ý khi thấy cô chủ nhà mình bày sắc mặt đối với tên đàn ông hư hỏng đó, nhưng trong thời điểm thần hồn nát thần tính này, Tiền Đa Đa vẫn thông minh giữ vững trầm mặc, không bỏ đá xuống giếng, để tránh dẫn lửa thiêu thân, được không bù nổi mất.

Kết quả là, dưới sự giận dữ chiến tranh lạnh của hai người, thời gian lặng lẽ trôi qua. Mà hai người chiến tranh lạnh một liên tục tiếp chiến tranh lạnh đến lúc Tô Minh Duệ chính thức xác định người phát ngôn cho Tô thị, hơn nữa báo cho hai người.

"Anh Duệ nói, đã xác định được người phát ngôn cho Tô thị, bảo chúng ta là ngày mai đến phòng chụp ảnh chụp quảng cáo thứ hai." An Cẩn Du nhận điện thoại xong, liếc mắt nhìn Giáo chủ đại nhân đang ngồi xem phim truyền hình mục nát cách đó không xa, nhỏ giọng mà nói ra.

Niếp Quân Hạo nghe thấy An Cẩn Du mấy ngày nay vẫn luôn lạnh lùng với mình lại chủ động nói với bản thân, sừng sốt một chút, quay đầu nhìn lại.

Nào có thể đoán được, vào lúc anh quay mặt lại thì An Cẩn Du cũng ngẩn ra, mang bộ mặt sa sầm, khoanh tay trước ngực: sau từ "Haizzz", căn bản không tiếp tục để ý tới Niếp Quân Hạo, xoay người vào phòng ngủ.

Niếp Quân Hạo: "..."

Bên tai truyền tới tiếng “bịch” một do An Cẩn Du đóng cửa phòng ngủ lại. Giương mắt Niếp Quân Hạo đã đen đến mức có thể so với đáy nồi, tầm mắt không tự chủ trôi dạt đến phim truyền hình vẫn đang chiếu cách đó không xa, khi thấy nữ chính ngu ngốc trong phim bởi vì việc nhỏ nhặt không đáng kể của người nào đó mà giận đến xoay người rồi đi. Nam chính ngu ngốc thấy thế không nói hai lời, tiến lên kéo lấy chân tay nữ chính ngu ngốc, ôm người

vào trong lòng, nhanh chuẩn độc nhắm ngay cái miệng nhỏ của đối phương mà hôn xuống. Lập tức, nữ chính ngu ngốc một giây trước còn giận sôi lên, một giây sau đã biến thành bộ mặt ngượng ngùng ngoan ngoãn, vùi ở trong ngực nam chính ngu ngốc, vẻ mặt đỏ ửng không muốn ra ngoài, mẫu thuẫn giữa hai người cũng tiêu tán mất tích trong một chớp mắt.

Niép Quân Hạo ngớ ngẩn, trên mặt rớt cuộc lộ ra một bộ mặt bưng bít hiểu ra, ánh mắt sâu thẳm liếc mắt nhìn cửa phòng ngủ đóng chặt, đáy mắt sáng lấp lánh, do dự một hồi lâu, rốt cuộc cam chịu số mệnh đứng dậy đi tới phòng ngủ cách đó không xa.

Lại đứng ở trước cửa phòng đóng chặt do dự một hồi lâu, Niép Quân Hạo mới hít một hơi thật sâu, gõ tay gõ cửa phòng.

An Cẩn Du ở trong phòng nghe thấy tiếng vang, nhú nhú mảy, đi tới cửa, mở cửa phòng ra, đập vào mắt chính là gương mặt tuấn tú quen thuộc của Niép Quân Hạo: "Làm sao, bây giờ tôi còn ưm..."

Còn chưa nói xong, Niép Quân Hạo đã nhanh chóng đưa tay nắm hai bả vai của cô, phòng ngừa cô chạy trốn, sau đó cúi người hôn lên cái miệng nhỏ nhắn khẽ nhếch của An Cẩn Du, ngăn chặn lời nói phía sau của cô.

An Cẩn Du tròn to hai mắt, không dám tin nhìn người đàn ông này, sau khi cướp đi nụ hôn đầu của mình, lại một lần nữa cướp đi nụ hôn thứ hai của mình.

Cái hôn này của Niép Quân Hạo còn nhập tâm hơn so với nụ hôn đầu tiên, cho đến sau khi anh rời khỏi cánh môi An Cẩn Du, khóe còn có chút chưa thỏa mãn, hồi tưởng sự ngọt ngào ban nãy. Trong lòng nghĩ, lần này nha đầu này cũng sẽ không tức giận, không để ý tới mình nữa nhỉ?

Niép Quân Hạo vui rạo rực cúi đầu, muốn xem bộ dáng người trong ngực, lại không nghĩ rằng đập vào mắt cũng không phải vẻ mặt trầm mê không thể kềm chế vì nụ hôn, vẻ mặt hốt hoảng của thiếu nữ hoài xuân, mà là gương mặt lạnh lùng, cần răng nghiến lợi của nữ anh hùng, nghênh đón anh cũng không phải là thẹn thùng nũng nịu như nữ chính ngu ngốc trong phim truyền hình, mà là...

Một cái tát phát ra tiếng "Bốp" thanh thúy vang dội cả phòng.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Ảnh Đế Mau Vào Trong Chén* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 99: Anh Ta Tự Ngược

Editor: Trịnh Phương .

Sau đó, kèm theo một hồi quyền đâm cước đá trầm đục, tiếng ném đồ đặc bình bình bang bang, còn có một tiếng gầm nhẹ dè dè: "Niép Quân Hạo, tên khốn kiếp nhà anh, tối nay không cho phép vào phòng của tôi, ngủ trên sofa cho tôi."

Niép giáo chủ Niép Quân Hạo đáng thương cứ như vậy liền bị đập ra khỏi phòng ngủ, chạy tới ngủ phòng khách. Sự thật chứng minh, trên TV đều là gạt người.

Tiền Đa Đa vui trong ổ chó ở phòng khách, nghe tiếng động ngáp thò đầu ra, khi thấy bộ dạng một vị Giáo chủ che nửa bên mặt ngây ngốc đứng ở cửa phòng, không nhận được hả hê thử nhe răng.

Hừ ngậm cái này không mở to mắt nam nhân hừ lại dám nhiều lần ăn chủ nhân cái miệng nhỏ nhắn, gấp báo ứng đi đáng đời, để cho người chiếm chủ nhân nhà ta tiện nghi, tiểu gia cũng còn không có chiếm qua tiểu gia Gia Bảo bói tiểu Bạch tiện nghi đâu.

Nhưng mà cô chủ, hình như lúc trước cô còn dặn dò tôi không được cào vào mặt của tên đàn ông hư hỏng này, hiện tại một tát này của ngài cũng khiến trên mặt đàn ông hư in dấu năm ngón tay đỏ, thật sự không cần lo lắng sao?

Tiền Đa Đa im lặng nhìn Niép Quân Hạo một cái, yên lặng quay đầu lại đuổi thân trở về bên trong ổ chó. Nha, thôi, loại chuyện như vậy là chuyện của người làm chủ như bọn họ phải lo, nó chỉ cần yên tĩnh làm một con chó đẹp trai, suy nghĩ thật kỹ xem làm thế nào để theo đuổi nữ thần trong lòng nó là được rồi.

Buổi tối hôm đó, An Cẩn Du dùng hành động biểu hiện quyết tâm của mình, suốt cả một đêm cũng không mở cửa phòng ra, ngay cả bữa ăn tối hôm đó cũng để Giáo chủ khổ ép đến nỗi phải tự mình đi tìm đồ ăn.

Sáng sớm hôm sau, Niép Quân Hạo không thể làm gì hơn là ngủ ghé salon, đầu năm ngón tay trên mặt không ít cùng quàng thâm ở mắt, từ một thân eo mỗi lưng đau đã cảm nhận được cái gì gọi là độc như con gái và tiểu nhân. Con lừa ngốc nhỏ rất tức giận, hậu quả rất nghiêm trọng.

Không phải Niép Quân Hạo không muốn lập lại chiêu cũ, nửa đêm giả làm A Phiêu chạy đến bên cửa sổ phòng An Cẩn Du cầu thu dưỡng, dù sao cũng không phải là trước kia anh chưa từng làm như vậy. Nhưng xét một chút tới trạng thái giận dữ của An Cẩn Du hiện tại, anh vẫn cảm thấy tuân thủ để tránh mạo hiểm như vậy.

Sáng sớm Tô Minh Duệ liền chạy tới cửa chung cư của An Cẩn Du đón người, nhìn sơ qua bộ dạng khổ ếp này của Niếp Quân Hạo liền hít một hơi khí lạnh, quay đầu nhìn về phía An Cẩn Du, nói: "Tiểu Du, sao đột nhiên Quân Hạo lại biến thành bộ dáng này? Em ngược đãi cậu ấy?"

An Cẩn Du khinh thường hừ lạnh một tiếng: "Không có."

"Vậy sao cậu ấy..."

Tô Minh Duệ còn chưa nói xong, An Cẩn Du đã lạnh giọng cắt đứt lời hỏi thăm của anh ta: "Anh ta tự ngược."

Tô Minh Duệ: "..."

Niếp Quân Hạo: "..."

Sau đó, trên đường đi đến hiện trường chụp hình, Tô Minh Duệ bị kẹp ở giữa, một trái một phải cảm thụ áp suất thấp dày đặc trên người hai người, cuối cùng không nhịn được ho nhẹ một tiếng, sờ sờ cái mũi, chủ động quay sang một bên mở miệng hỏi An Cẩn Du: "Tiểu Du, em cùng Quân Hạo xảy ra chuyện gì? Lúc này mới qua vài ngày, các em cứ gặp nhau liền cùng ghét bỏ nhau như vậy, không phải lúc trước trở về vẫn rất tốt sao?"

Lúc này An Cẩn Du mới quay đầu nhìn Tô Minh Duệ một cái, lại nhìn lướt qua Niếp Quân Hạo ở một bên khác của Tô Minh Duệ, tức giận nói: "Không có gì."

Tô Minh Duệ nghẹn lời, ánh mắt nhìn về phía An Cẩn Du càng trở nên ý vị thâm trường [ý tứ hàm xúc], thật giống như đang nói, hai người các em như vậy cũng không giống như là không có gì nha.

An Cẩn Du im lặng liếc mắt, nói sang chuyện khác: "Con chó kia của nhà anh thế nào rồi?"

"Con chó kia nhà anh?" Tô Minh Duệ sững sốt một chút, nhất thời chưa kịp phản ứng, một lát sau mới chợt nói: "A, em là nói tới Tài Vượng Vượng? Nó ở nhà nha, hôm nay phải ra ngoài làm việc liền không mang ra ngoài cùng, nhờ dì giúp việc trong nhà chăm sóc nó giúp."

"Thì ra con chó Bắc Mỹ kia tên là Tài Vượng Vượng, ahahaha..." Khóe miệng An Cẩn Du rụt rụt, cười khan hai tiếng che kín châm chậm không thể kìm nén từ nội tâm của chính mình.

Tiền Đa Đa, Tài Vượng Vượng, cô nên cảm khái hai con chó này ngay cả tên cũng là tuyệt phối sao?

Tô Minh Duệ gật đầu một cái, có chút nghi ngờ nói: "Đúng vậy, gần đây Tài Vượng Vượng rất tốt, ăn ngon, ngủ ngon, không cảm thấy có chỗ nào kỳ quái. Chỉ là, em đột nhiên hỏi cái này làm gì?"

"Không có gì, chỉ là chợt nhớ tới lần đầu tiên thấy anh Duệ, bên cạnh anh còn mang theo một con chó Bắc Mỹ rất xinh đẹp, nhưng mấy lần này gặp anh cũng không thấy nó, còn tưởng rằng có phải là nó xảy ra chuyện gì hay không." An Cẩn Du cười khan tìm một lý do lấp liếm cho qua, nhưng trong lòng thì yên lặng chăm chọc, cũng không thể nói cho anh biết bởi vì con chó Bắc Mỹ kia nhà anh, Tiền Đa Đa nhà tôi cũng tư xuân chứ.

Nhớ tới bộ dạng com nước không vô, ủ rũ đau buồn chó cưng Tiền Đa Đa của mình trong mấy ngày nay, thật là có chút chỉ tiếc rèn sắt không thành thép (ví với việc yêu cầu nghiêm khắc đối với người khác, mong muốn họ được tốt hơn).

"Tiểu Du, em thật có tình yêu thương." Tô Minh Duệ thấy An Cẩn Du quan tâm chó cưng của mình như vậy, cũng không khỏi có chút cảm động: "Tài Vượng Vượng là sủng vật mà anh bắt đầu nuôi sau khi rời khỏi nhà, anh vẫn luôn rất thích nó, chỉ tiếc bình thường phần lớn thời gian đều phải bận rộn công việc Tỉnh Thành, lúc làm việc lại không tiện mang nó theo, cho nên phần lớn thời gian cũng khiến nó ở nhà một mình, aizzz, ngắm lại cũng là do người làm chủ như anh không làm tròn bổn phận."

An Cẩn Du nghe vậy, hai mắt cũng sáng lên, trên mặt vốn là áp suất thấp cũng nổi lên mấy phần ý cười khó nhận thấy: "Hoá ra là như vậy. Anh Duệ, tuy nói là động vật nhỏ, nhưng để một mình nó trong nhà, nó cũng sẽ cảm thấy cô đơn lạnh lẽo. Tài Vượng Vượng kia của anh Duệ trông lông xù, lại nhỏ nhỏ, thật đáng yêu, em cũng rất thích nó. Vừa lúc nhà em cũng có một con chó, nếu anh Duệ không ngại mà nói, về sau có thể mang Tài Vượng Vượng đến nhà em chơi, khi anh Duệ bận rộn đến mức không thể rảnh tay cũng có thể gửi Tài Vượng Vượng ở chỗ của em, đến lúc trở lại thì đón nó về, dù sao thì một con chó là nuôi, hai con chó cũng là nuôi, hơn nữa dù sao hai con chó ở cùng nhau cũng tốt hơn một con lẻ loi trợ trợ."

Lời này An Cẩn Du nói có tình có lý, Tô Minh Duệ cũng không khỏi động lòng, gật đầu một cái, nói: "Quả nhiên vẫn là con gái lo lắng chu đáo hơn, về sau anh nhất định mang Tài Vượng Vượng tới nhà Tiểu Du, để hai con chó bồi dưỡng tình cảm một chút."

"Ừ ừ." An Cẩn Du không ngừng gật đầu liên tục, trong lòng âm thầm thở một hơi nói, Tiền Đa Đa, cô chủ chỉ có thể giúp em đến đây, tiếp theo có được hay không đều dựa vào chính mình.

Niếp Quân Hạo vốn nghẹn một bụng tức giận vì bị An Cẩn Du lạnh nhạt, lúc này lại thấy An Cẩn Du tiếp xúc với một người đàn ông gần như vậy mà cười cười, nhất là người đàn ông này còn là người cách đây không lâu suýt nữa bị người ta ghép thành đôi với An Cẩn Du, khiến mình cùng An Cẩn Du trở mặt.

Nghĩ như vậy, Niếp Quân Hạo quyết đoán thay đổi hướng tấn công, hai mắt âm âm u u nhìn chăm chú vào Tô Minh Duệ.

Tô Minh Duệ đang bàn bạc về chuyện yêu chiều với An Cẩn Du tới quên cả trời đất, chợt cảm thấy sau lưng chợt lạnh, cả người cứng rần rùng mình một cái, cứng cổ nhìn về phía sau, liếc mắt một cái liền thấy được một loại ánh mắt sắc bén như lưỡi dao của người nào đó ở sau lưng, làm cho anh ta sợ đến

nổi lại sợ run cả người, theo phản xạ lui về phía sau vài bước, kéo giãn khoảng cách với An Cẩn Du.

Sao anh ta lại quên mất bên này còn có một người đàn ông võ công cao cường lại hùng mạnh chứ! Vừa rồi còn không phát hiện, lúc này bật ra sau Tô Minh Duệ mới phát giác vừa rồi mình tiếp xúc với An Cẩn Du gần đến mức này. Anh anh anh, nói nói cười cười gì đó cùng "người phụ nữ của anh" ngay trước mắt anh, anh ta sẽ không bị giết người diệt khẩu chứ?! Không cần aaa!!!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Ảnh Đế Mau Vào Trong Chén* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 100: Lại Một Tên Tình Địch?!

An Cẩn Du thấy Tô Minh Duệ đột nhiên nhảy ra thì cũng sửng sốt, khó hiểu ngẩng đầu nhìn lại. Sau khi chống lại ánh mắt tức giận sắc bén giống như là bắt gian tại trận của Niếp Quân Hạo, trong nháy mắt Tô Minh Duệ hiểu rõ nguyên nhân của hành động đột ngột kia.

Sau khi An Cẩn Du ngăn ra, trên mặt không khỏi có chút nóng bỏng, nhưng lại nhớ tới lời tỏ tình hôm đó của Niếp Quân Hạo. Khuôn mặt nóng bỏng của An Cẩn Du giống như bị tạt nước đá trong đêm đông, xuy một tiếng, hạ nhiệt.

Hai người nhìn nhau mấy giây, An Cẩn Du dẫn đầu rời ánh mắt đi rồi khoanh tay trước ngực hừ lạnh một tiếng: "Hừ!"

Niếp Quân Hạo thấy thế, sắc mặt cũng trở nên có chút khó coi, chỉ chốc lát sau cũng bắt chước rời mắt đi rồi hừ lạnh một tiếng: "Hừ!"

Tô Minh Duệ lại bị kẹp ở giữa, trở thành nhân bánh quy: "..."

Tô Minh Duệ nhìn hai người một trái một phải đang bạo phát bày ra dáng vẻ cả đời không qua lại với nhau hai người, khóe miệng không nhịn được rụt rụt, nội tâm phát điên nói: Dựa vào (*), chẳng lẽ hai người các cậu là đứa trẻ ba tuổi sao? Có kỳ cục như vậy hay không? Có cần kỳ cục như vậy hay không nha?! Trên đời này còn có người đại diện nào đau khổ hơn so với mình sao? Người đại diện khác có ai không phải ở chung hài hòa, vui vẻ hòa thuận với nghệ sĩ? Nhưng đến chính mình, nghệ sĩ nhìn chính mình không vừa mắt coi như xong, lại vẫn phải bị làm thành nhân kẹp bên trong bánh quy kẹp, chịu tầng tầng đè ép. Oa oa oa, chủ và thợ muốn bãi công.

(*) Dựa vào (ngọa tào:)): Từ ngữ mạng Trung Quốc, tương đương nghĩa "ĐM". :)2

Bởi vì một nốt nhạc đệm nho nhỏ này, trên con đường sau đó, Tô Minh Duệ từng bị dạy dỗ cũng không dám chủ động gọi chuyện cùng hai người mặt đen giống như cái bài vị này nữa.

Anh ta là một thanh niên tài俊 chính trực đang trong giai đoạn cường thịnh, cũng không có tật gì khó nói, lại bị kịch chuẩn bị trở thành vật hi sinh.

Quảng cáo phát ngôn lần này của Niếp Quân Hạo hoàn toàn khác lần trước, tuy nói đều là đại diện về vật phẩm trang sức, nhưng chiếc nhẫn lần trước kia là nghiêng về mặt ra về sự tốt đẹp lãng mạn của thiếu nam thiếu nữ hoài xuân hơn. Còn quảng cáo lần này là phải thể hiện ra ý nghĩa quan trọng về quý đạo thời gian của đồng hồ đeo tay, vì vậy ý nghĩa chính của toàn bộ quảng cáo, so sánh với sự lãng mạn tốt đẹp của lần trước, càng nhiều thêm một chút hào phóng sa hoa, tinh tiết phong phú.

Vì phối hợp với điểm này, khác với quảng cáo lần trước chính là, hiện trường đồng quảng cáo lần này không còn là ở bên ngoài, mà là ở bên trong một gian phòng chụp ảnh lớn nhất Tỉnh Thành, nhân viên quay chụp cũng không phải là mấy người trước kia, mà là người Tô Minh Duệ có ý mời tới để phối hợp với quảng cáo lần này, nhiếp ảnh gia có tiếng tăm trong nghiệp giới chỉ giới nhiếp ảnh gia chuyên nghiệp].

Dĩ nhiên, điểm khác biệt lớn nhất thật ra là, lần này không còn người hợp tác với Niếp Quân Hạo, cả quảng cáo hoàn toàn do một mình Niếp Quân Hạo diễn. Biết được điểm này, An Cẩn Du không khỏi có chút ló lửng. Mặc dù nhan sắc của Niếp Quân Hạo không tệ, nhưng dù sao lúc trước cũng chưa từng tiếp nhận bất kỳ huấn luyện chuyên nghiệp nào, hơn nữa thật ra thì còn tồn tại một chút bài xích [chán ghét/ loại trừ] đối với loại chuyện như vậy, lần này cũng không biết có thể tự diễn một mình hay không.

Không đợi An Cẩn Du nghĩ quá nhiều, Tô Minh Duệ đã mang theo hai người đi tới hiện trường chụp hình.

Chiếc màn sân khấu to lớn trong studio được chiếu đủ các loại màu sắc, đèn flash đặt đầy ở vị trí bên cạnh, cùng một đèn khác phóng ánh sáng chói mắt tới cùng một chỗ. Mà ở hướng ánh đèn hội tụ, bố trí đủ loại bối cảnh đa dạng rất giống phong cách cung đình của quý tộc châu Âu phương Tây, tất cả đều dùng cho việc chụp hình.

Đây vẫn là lần đầu tiên An Cẩn Du tới phòng chụp hình loại này. Tuy nói lần trước cũng là quay quảng cáo, nhưng dù sao cũng là lấy cảnh ở bên ngoài, bố trí cảnh còn lâu mới có được loại phức tạp giống như trong phòng, hơn nữa người ra vào studio cũng không có nhiều như bây giờ.

Không đợi An Cẩn Du hồi phục tinh thần lại từ rung động ban đầu, liền chợt nghe được một tiếng hô nhỏ quen thuộc truyền tới từ phía sau: "Bé đáng yêu thân ái, rốt cuộc chúng ta lại gặp mặt, mau tới cho chị ôm một."

An Cẩn Du nghe thấy liền đột ngột quay đầu lại, sau khi nhìn rõ cảnh tượng sau lưng, không nhịn được hít vào một ngụm khí lạnh.

Ở cánh cửa studio ở sau lưng cách bọn họ không xa, một người đàn ông mặc một chiếc áo sơ mi có hoa văn màu đỏ tía bạo, cùng với quần ống loe in hình hoa tía bạo rộng thùng thình, đỉnh đầu là một đầu tóc xù dài màu sắc rực rỡ mang về mặt hăng hái đánh tới chỗ mình.

Đang lúc An Cẩn Du nghĩ là chỉ sợ chính mình không tránh khỏi, chỉ có thể khổ ép mà chịu đựng làm đệm lót ở lần đầu tiên gặp mặt mọi người trong studio là lúc, cánh tay phải chợt bị một lực lượng to lớn kéo qua, thân hình thoát một, một đầu đâm vào trong ngực chủ nhân của nguồn lực mạnh mẽ này, suýt nữa va gãy xương mũi của chính mình. Mà bóng dáng vốn là thẳng hướng nhào tới chỗ An Cẩn Du, bởi vì chụp hụt, phù phù một tiếng, lấy cách thức chịch đâm đầu xuống đất mà trực tiếp ngã nhào xuống đất.

An Cẩn Du còn chưa hồi phục tinh thần lại từ biến cố chỉ mình treo chuông này, liền nghe thấy trên đỉnh đầu truyền đến một tiếng gầm nhẹ tràn ngập để ý cùng tức giận quen thuộc: "Cô ngốc sao, nhìn thấy người ta lao tới, cũng không biết tránh đi, ngay ngốc đợi tại chỗ chờ người ta đến đập."

Lý trí đi vào cõi thần tiên của An Cẩn Du bởi vì nghe được lời này của Niếp Quân Hạo mà lập tức thu hồi lại, vừa định lên tiếng phản bác, rồi lại nghe được một tiếng hét thảm cách dưới chân không xa: "Ngao, gương mặt tuần tử như hoa như ngọc của người ta!"

"..." An Cẩn Du bị sợ đến mức cả người giật mình, quay đầu nhìn lại, đúng lúc thấy bóng dáng vừa đánh lên mình đó bò dậy từ dưới đất, móc ra một gương nhỏ cẩn thận kiểm tra gương mặt đã được trát một tầng phấn lót mặt thật dày. Sau khi nhìn rõ vết đỏ nhàn nhạt trên gò má mình, trong nháy mắt cả kinh thất sắc, kêu thảm thiết thật giống như bị hủy dung.

An Cẩn Du trợn mắt há hốc mồm mà nhìn nhìn một tên đàn ông cao lớn thô kệch soi gương so sánh, soi trái soi phải, sau vẫn không đã ghìen mà đứng trước tấm gương bày ra một điệu bộ ông ọ ra dáng xinh đẹp, da gà đang nổi khắp toàn thân liền rơi xuống đầy đất, đáy lòng cũng không khỏi nổi lên vẻ nghi hoặc. Sao lại cảm thấy trăng cảnh này không khỏi có chút quen thuộc chứ?

An Cẩn Du gian nan nuốt ngụm nước miếng, nhớ tới lúc đầu người này hô tên của mình, cẩn thận quan sát người đàn ông "Xa lạ" này, xác định mình thật sự không có ấn tượng gì đối với anh ta, liền thử hỏi một câu: "Anh là?"

Người đàn ông vốn vẫn còn đứng ở trước gương bày ra các loại pose (*) nghe thấy câu hỏi của An Cẩn Du, thân hình bỗng dừng lại, trừng lớn cặp mắt có tính đặc tả ngằm kia, không dám tin nhìn về phía An Cẩn Du, nói: "Bé đáng yêu, em vậy mà lại quên mất chị! Lúc này mới qua vài ngày nha, em dĩ nhiên lại bội tình bạc nghĩa đối với chị của em như vậy rồi, trái tim chị thật sự là quá đau đớnna, ô ô ô..."

(*) Pose: Trong bản raw và QT đều đề là "poss" nhưng khi dịch ra thì từ "poss" không có nghĩa gì cả, nên kết hợp với văn cảnh, editor quyết định đề nó là "pose" (tư thế chụp hình).

Nghe đến đó, An Cẩn Du còn chưa nói chuyện, Niếp Quân Hạo bên trên đã tương đối nguy hiểm nheo mắt lại. Bé đáng yêu bội tình bạc nghĩa? Chẳng lẽ tên này lại là một tình địch?

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Ảnh Đế Mau Vào Trong Chén* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 101: Giáo Chủ Bộc Lộ Khí Phách

An Cẩn Du cũng giật mình, hoàn toàn không cảm nhận được áp suất thấp bỗng nhiên dâng lên bên cạnh, khóe miệng khẽ co rút hỏi: "Vị bác gái này, chúng ta quen biết nhau sao..."

Cả người đàn ông đang ngồi chồm hồm giả khóc trên mặt đất cứng đờ, đôi mắt bởi vì trừng to cộng thêm khuôn mặt hóa trang trắng toát nhìn hết sức đáng sợ, vô cùng đau đớn nhìn An Cẩn Du, một tay che ngực, một tay giơ lên kiểu lan hoa chỉ nói: "Tiểu đáng yêu, em...em...em...gọi tôi là bác gái sao..."

An Cẩn Du xấu hổ cười: "Gọi già rồi sao, vậy gọi là cô vậy. Cô à..."

"Cô..." Mặt người đàn ông xám như tro tàn, đôi môi run rẩy nói không ra lời, lóp phần thật dày trên mặt cũng bởi vì cơ mặt run run mà rơi là tả xuống.

An Cẩn Du nhìn thấy cũng kinh hãi, lòng tràn đầy áy náy, cảm thấy chắc người này sẽ không đến mức tắc nghẽn cơ tim ngay tại chỗ vì tức giận đâu.

Ngay lúc An Cẩn Du cho rằng đối phương chịu đã kích quá lớn, sắp không chịu được thì người này chợt hít vào một hơi thật sâu, sau đó vừa chạy đi vừa che mặt khóc trong khi tất cả mọi người đang trợn mắt há mồm.

"Tiểu Tô Tô, tiểu đáng yêu lại gọi nhân gia là cô...là cô...là cô đó... người ta không muốn sống nữa mà."

An Cẩn Du, Niếp Quân Hạo và mọi người: "..."

Là đối tượng thứ hai bị nhào tới, Tô Minh Duệ như đã sớm dự đoán được, lần này lòng mảy cũng không hề nhả lại một, thân thể khẽ nhích sang một bên, khiến người nhào tới vô hụt lần nữa, ngay lúc thân hình kia lao đảo ngã nhào xuống thì không chút lưu tình mà đạp một lên eo đối phương rồi cười

lạnh một tiếng khẽ quát: "Al-ice, bình thường một chút."

Alice bị một cước tàn nhẫn kia đập trúng "eo thon nhỏ" thì khẽ kêu lên một tiếng, quay đầu dùng vẻ mặt oán phụ chịu khổ bị vứt bỏ nhìn Tô Minh Duệ, tay giờ lên kiêu lan hoa chỉ tỏ cáo nói: "Tiểu Tô Tô, cậu làm vậy là ghét bỏ người ta đó, sao cậu có thể ghét bỏ người ta được chứ, chẳng lẽ cậu đã quên đoạn tình yêu khắc cốt ghi tâm tuyệt vời thiên cổ ban đầu của chúng ta năm đó sao, dưới làn hoa đào bay đầy trời như tuyết cậu đã nói người ta là độc nhất vô nhị trong lòng cậu, cậu nguyện ý bỏ người ta xem trời xem đất nhìn tuyết ngắm sao, ngắm trăng, bàn luận từ thi từ ca phú tới triết lý cuộc sống, cuộc đời này không phân phụ, bạc đầu chẳng xa nhau. Chưa từng nghĩ mới không bao lâu, cậu đã đứng núi này trông núi nọ, bạc tình bạc nghĩa, dĩ nhiên cũng chỉ nghe người mới cười, không thấy người cũ khóc, mọi lời thề non hẹn biển trước kia đều hóa thành nước chảy ra biển, một đi không trở lại. Lưu lại mình người ta yên lặng tuân thủ lời thề mê hoặc sai trái kia, thề lương bi ai làm sao, than ôi..."

"Than ôi... em gái cậu, ai thề non hẹn biển với tên nhân yêu đáng chết như cậu, còn đâu bạc răng long, cậu bình thường lại ngay cho tôi..." Tô Minh Duệ nghe Al-ice nói những lời y hệt oán phụ thâm cung khiến người ta nổi da gà đây người không thoải mái kia xong thì rốt cuộc không thể tiếp tục duy trì vẻ tỉnh táo trên mặt nữa, dùng sức đập lên eo ếch của Al-ice, vừa hung hăng giẫm vừa tức giận nói: "Còn nữa, nói bao nhiêu lần rồi, không cho gọi tôi bằng cái tên đó nữa."

"Ai...da..." Al-ice thét lên một tiếng chói tai thê lương, ngoài miệng lại không hề chịu để yên, "Tiểu Tô Tô, cậu mưu sát chồng sao, ai...da..."

Mọi người vây xem "..."

"Ô ô ô, tiểu Tô Tô cậu giẫm nhẹ một chút, bộ đồ người ta đang mặc rất đắt đó."

Mọi người vây xem "..."

An Cẩn Du sững sờ trong chớp lát, sau đó chợt giật mình bừng tỉnh, nhớ lại đoạn đối thoại vừa rồi của hai người, hai mắt mở to, vẻ mặt kinh ngạc hỏi: "Al-ice, là anh Al-ice sao..."

Alice đáng thương xoa cái eo già bị Tô Minh Duệ cuồng đập tàn phá một lúc, đang từ dưới đất bò dậy thì nghe An Cẩn Du sợ hãi kêu lên, bỗng dừng quay đầu, hai mắt lúng lúng nhìn An Cẩn Du.

"Tiểu đáng yêu, rốt cuộc em cũng nhận ra chị của em rồi, đến đây, mau cho chị ôm một, an ủi tâm hồn bị thương của chị đi." Nói xong, Al-ice lặp lại chiêu cũ, làm bộ sẽ nhào lên người An Cẩn Du.

An Cẩn Du theo phản xạ muốn lui ra sau nhưng lại quên mất mình đang ở trong ngực Niếp Quân Hạo, vừa lui thì không khác nào ôm ấp yêu thương trực tiếp va vào ngực Niếp Quân Hạo.

Cùng lúc đó, một tay Niếp Quân Hạo đặt bên hông An Cẩn Du, ổn định người cô lại rồi gắt gao ôm vào trong ngực. Sau đó đá một vào bàn đạp cụ, chiếc dù trên bàn cũng theo đó bay lên. Cổ tay còn lại của Niếp Quân Hạo khẽ đảo, cực kỳ chính xác cầm lấy cán dù. 'Vút' một tiếng, trực tiếp nhắm thẳng tới bóng dáng đáng ghét đang nhào tới An Cẩn Du kia. //n.d//llqd./

Cũng may lần này Al-ice đã rút ra kinh nghiệm từ hai lần dạy dỗ trước, lúc nhào qua cũng đồng thời luôn chú ý cử động của đối phương, ngay lúc Niếp Quân Hạo che chở An Cẩn Du vào trong ngực, rồi dùng đôi mắt âm lãnh kia nhìn chăm chú vào anh giống như đang nhìn một người chết thì anh cũng đã cố gắng thả chậm bước chân của mình lại, rốt cuộc khó khăn lắm mới dừng lại cách chỗ hai người An Cẩn Du không tới hai mét.

Mà ngay khi anh dừng lại được thì đầu chiếc dù có đường viền hoa theo phong cách hoàng gia châu Âu kia cũng chia thẳng vào cổ họng anh.

Cảm xúc lạnh lẽo của miếng kim loại ngay cổ họng khiến Alice khó khăn nuốt một ngụm nước miếng. Anh không hề hoài nghi rằng nếu vừa rồi không phải anh dừng lại nhanh thì cây dù nhìn như bình thường không có gì đặc biệt này sẽ không chút khách khí đâm thủng cổ họng anh ngay tại chỗ.

"Bình tĩnh, bình tĩnh, người ta chỉ đùa một chút thôi mà, chỉ đùa một chút, ha...ha...ha..." Al-ice nhìn thẳng vào ánh mắt lạnh như tuyết kia của người đối diện xong thì vội vàng giơ tay làm tư thế đầu hàng, liên tục lui ra sau vài bước, cười khan mấy tiếng.

Niếp Quân Hạo cười lạnh, cổ tay khẽ đảo, chiếc dù che mưa kia vốn chỉ vào Al-ice, ở trong tay anh lại nhẹ nhàng linh hoạt xoay tròn đa dạng, sau đó rần rắc một tiếng mạnh mẽ đâm xuống sàn nhà bằng bê tông cốt thép cứng rắn này trước mặt mọi người, phát ra tiếng xé kéo khiến mọi người không rét mà run.

Nhưng đây còn không phải là điều kinh khủng nhất, kinh khủng nhất là, đầu sỏ gây ra mọi chuyện này lại dùng giọng điệu mê hoặc trí mạng như phát ra từ chỗ sâu nhất của địa ngục, cười lạnh bổ sung thêm một câu: "Đùa giỡn sao, à, tôi hi vọng sau này sẽ không phải nhìn thấy hoặc là nghe thấy chuyện đùa tương tự như vậy, nếu không, tôi không ngại trả lễ lại, cũng đùa giỡn một chút với anh."

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Ảnh Đế Mau Vào Trong Chén* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 102: Nhiếp Ảnh Gia Quốc Tế

Sắc mặt Alice vì lời nói gần như cảnh cáo của Niếp Quân Hạo mà trắng bệch, đột nhiên đầu nhón cây dù nơi cổ cũng bởi vì Niếp Quân Hạo khẽ nhúc nhích mà nhích lên trước một chút, khiến hô hấp của anh trở nên có chút khó khăn.

Nhưng rất nhanh, khi anh thấy rõ tư thế của hai người đối diện thì tựa như đã hiểu ra điều gì, hai mắt khẽ sáng lên.

Ánh mắt mập mờ chậm rãi quét qua hai người, cuối cùng không nhìn được mà bùng mặt làm ra vẻ nhộn nhạo nói: "Chắc chắc chắc, mấy ngày không gặp, ham muốn chiếm giữ của tiểu Hạo Hạo đối với tiểu đáng yêu càng ngày càng rõ ràng rồi, nhìn xem thật hâm mộ, thật hâm mộ, thật hâm mộ mà...."

"Phốc" Tiểu Hạo Hạo, anh chắc chắn không phải là do anh muốn gọi người khác là chuột con sao, An Cẩn Du nhìn không được cười phun ra tiếng, cười xong mới chợt hiểu vừa rồi Alice mới nói cái gì, cúi đầu xem xét mới phát hiện từ lúc bắt đầu tới giờ cô vẫn vùi đầu trong ngực Niếp Quân Hạo, nụ cười trên mặt bỗng dưng cứng đờ, vội vàng tránh thoát lồng ngực của Niếp Quân Hạo, đi sang một bên.

Hiển nhiên Niếp Quân Hạo cũng nghĩ tới giống như An Cẩn Du, sắc mặt trầm xuống, nhất là sau khi chứng kiến An Cẩn Du kịp phản ứng, tránh anh giống như tránh rắn rết, sắc mặt Niếp đại giáo chủ càng đen hơn, ánh mắt nhìn Alice cũng càng thêm sắc bén.

An Cẩn Du cũng không biết suy nghĩ trong lòng của Niếp Quân Hạo nhưng bởi vì lời nói của Alice mà có chút ngưng ngừng, vừa mới ngẩng đầu đã thấy mặt Niếp Quân Hạo đen thui. Không biết sao lại nghĩ tới từ tiểu Hạo Hạo kia, thật sự nhìn không được mà phù một tiếng, lần nữa bật cười ra tiếng.

Vốn Niếp Quân Hạo vẫn còn đang nhìn Alice bằng ánh mắt sắc bén nhưng khi nghe tiếng cười của An Cẩn Du thì ngẩn người, khẽ quay đầu thì thấy bộ dạng vui vẻ của An Cẩn Du, trái tim không hề báo trước mà đập loạn một nhịp.

Từ sau khi hai người chiến tranh lạnh thì An Cẩn Du chưa từng cho anh sắc mặt vui vẻ chứ đừng nói đến việc cười với anh tươi như vậy. Nhìn An Cẩn Du lại nở nụ cười tươi như vậy ngay cạnh bên thì Niếp Quân Hạo mới phát hiện lúc An Cẩn Du cười lên, trên gò má lại xuất hiện hai lúm đồng tiền nho nhỏ, hòa lẫn với nét mặt cong cong, nhìn thế nào đều cảm thấy rất đẹp mắt.

‘Bang. bang’, một giây đó trái tim mất khống chế mà rung động, Niếp Quân Hạo chợt có cảm giác, xong rồi, anh giống như trúng độc quá sâu, không còn cách nào cứu chữa rồi.

Alice vừa mới tìm được đường sống trong chỗ chết, cảm nhận xung quanh nhanh chóng khôi phục ảm áp trong nháy mắt thì nhìn thoáng qua hai người ở cách đó không xa đầy thâm ý, khóe môi khẽ nhếch lên, nở nụ cười giảo hoạt.

Quả nhiên anh đoán không sai, đối với nhân vật nguy hiểm như Niếp Quân Hạo mà nói thì tiểu đáng yêu ôn nhu sẵn sốc, khéo léo hiểu lòng người của bọn anh tuyệt đối là khắc tinh của Quân Hạo, nghĩ như vậy lại cảm thấy thật đáng tiếc, tiểu đáng yêu trong trắng ngây thơ như rau cải trắng của bọn họ lại bị một con heo không hiểu thương hương tiếc ngọc ừ, thật khiến người ta than thở mà...

Động tĩnh bên này của An Cẩn Du đã sớm hấp dẫn sự chú ý của mọi người trong studio, chẳng qua do đa số mọi người cách khá xa, căn bản không nghe rõ mấy người Niếp Quân Hạo đang nói gì, nhưng nghe không rõ không có nghĩa là không nhìn thấy rõ, Niếp Quân Hạo vì chán nể Alice mà xuất ra một tay nhưng còn chưa hù dọa được Alice mà ngược lại đã chán nể hết mọi người đang vây xem ở cách đó không xa, bao gồm ông chủ lồi thối vẫn luôn vùi đầu điều chỉnh cuộn phim kia.

Trước khi đám người Niếp Quân Hạo bước vào, Trịnh Quân Diễm vẫn ngồi trong góc, trên miệng ngâm điệu thuốc, khói thuốc lượn lờ xung quanh, dưới cằm là những sợi râu đen chưa được cạo sạch sẽ, trong khi phun ra một làn khói thuốc, một đôi mắt khẽ híp giống như chưa tỉnh ngủ nhìn chằm chằm máy chụp hình trong tay, vẻ mặt có chút không kiên nhẫn.

Nói thật, nghe nói hôm nay muốn chụp quảng cáo cho một tiểu minh tinh mới vào nghề, anh rất không nguyện ý tới. Dù sao trước đây không lâu, mấy lão hồ đồ trong công ty kia cũng cứng rắn đưa một tiểu minh tinh cho anh. Để anh chụp cho anh ta một bộ chân dung hoàn mỹ, lại không nghĩ rằng tiểu minh tinh đó không những không có năng lực lại còn thích bùng cái giá ngôi sao lớn. Khiến tổ chụp ảnh chướng khí mù mịt, vì chuyện này anh còn bắt nắn một thời gian, bây giờ vẫn còn cảm giác bài xích xin miễn cho kẻ bắt tài đối với mấy nhân vật tiểu minh tinh này.

Lần này không phải xem ở người bạn cũ Tô Minh Duệ này, anh mới không nở hy sinh ngày chủ nhật nghỉ ngơi của mình để chụp quảng cáo cho tiểu minh tinh này đâu.

Cách đó không xa xôn xao, lúc bắt đầu Trịnh Quân Diễm cũng không quá để ý, chỉ là sau đó tiếng xì xào bàn tán bên cạnh càng lúc càng lớn, anh mới không kiên nhẫn mà thu hồi tầm mắt trên máy chụp hình về, ngẩng đầu nhìn thoáng qua chỗ xôn xao kia. Chỉ nhìn thoáng qua cũng đủ khiến Trịnh Quân Diễm ngây ngẩn cả người.

Cách đó không xa, thiếu niên rõ ràng chỉ mặc một chiếc áo sơ mi trắng bình thường được giặt sạch sẽ, trong tay cũng chỉ cầm một dù che nắng bình thường, rõ ràng là một màn cực kỳ bình thường nhưng bởi vì hơi thở thần nhiên xung quanh người nọ mà khiến người ta cảm nhận được cảm giác tỷ lệ thiên hạ từ thân hình thon dài cao ngất kia.//n,d///ddlq♦d//.....

Một tay của thiếu niên gắt gao che chở cô gái trong ngực, tay còn lại cầm chiếc dù bình thường kia, thân hình cao lớn mà kiên cố, từ góc độ Trịnh Quân Diễm đang ngồi nhìn lại, thiếu niên vừa lúc đứng ngay chỗ ngực chiếu ánh sáng, bên cạnh ô cửa sổ thủy tinh đang tiếp nhận ánh sáng mặt trời chiếu vào. Ánh mặt trời từ ngoài cửa sổ chiếu vào đang bao phủ lên cả người anh, quanh thân anh tràn ngập một tầng ánh sáng nhàn nhạt.

Trong giây phút đó, Trịnh Quân Diễm hít vào một ngụm khí lạnh, trong lòng khẽ động, chỉ có một cảm giác, rốt cuộc thì anh cũng tìm được thứ mà tới nay anh vẫn tìm, linh khí độc nhất vô nhị trên người của một người.

Phát hiện điểm này, Trịnh Quân Diễm khó nén được kích động trong lòng, vội một đứng lên khỏi ghế, cất bước đi tới chỗ đám người An Cẩn Du.

Đám người An Cẩn Du vẫn chưa phát hiện, trải qua chuyện vừa rồi, bọn họ đã trở thành tiêu điểm trong studio, vẫn còn nhỏ giọng nói cười.

An Cẩn Du bởi vì cách Alice gọi Niếp Quân Hạo mà cười thật lâu mới vắt và lẩm ngưng cười, khẽ ho một tiếng, cố làm ra vẻ nghiêm túc nói: "Anh Alice."

"Ai nha, đừng có gọi người ta là anh mà, gọi người ta là chị gái nhỏ á." Alice khẽ ngượng ngùng xấu hổ, không nhận được mà đá lông nheo với An Cẩn Du.

An Cẩn Du: "..."

Len lén liếc mắt nhìn cơ ngực hơi nhô ra của người nào đó, An Cẩn Du yên lặng chăm chọc một câu, đúng là nhỏ á, sau đó khóe miệng nhin không được khẽ kéo ra, hắng giọng một nói: "Được rồi, chị gái nhỏ, mới mấy ngày không gặp, sao chị lại thay đổi thành dạng này, thiếu chút nữa em không nhận ra được rồi."

Alice thấy An Cẩn Du hỏi hình tượng của mình, lập tức hà hê, khẽ nhếch chiếc cằm cổ cao ngạo kia của anh giống như một con chim công bất ngờ xòe đuôi, được nước nói: "Như thế nào, đẹp mắt đúng không đúng không, liếc mắt một đều phải quỳ gối giặt mình trước cách ăn mặc của chị đây, chị nói cho em biết, đây chính là trào lưu ăn mặc được lưu hành nhất hiện nay, nhìn tóc người ta này, nhìn quần áo, giày của người ta này. Nhiều bắt mắt, nhiều tráng lệ, quốc sắc thiên hương như chị đây nên được chú ý như vậy, khiến mọi ánh mắt đều bị người ta hấp dẫn, một không sót."

"..." Là thật bắt mắt, màu sắc sặc sỡ giống như chim công vậy, giống như người bình thường đều sẽ không ăn mặc như vậy, bỏ vào trong đám người dù muốn không chú ý tới anh đều không được.

Trong lòng An Cẩn Du khẽ chăm chọc, đồng thời lại lo lắng, thâm mỹ như vậy, thật sự không có việc gì sao, hai mắt của cô đều muốn bị chói mù rồi.

Ngay lúc An Cẩn Du lúng túng không biết nên nói gì tiếp theo dưới ánh nhìn tràn đầy mong đợi của Alice, chợt nghe sau lưng có một giọng nói xa lạ vang lên: "A Duệ, Alice."

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Ảnh Đế Mau Vào Trong Chén* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 103: Bởi Vì Cậu Ấy Đáng Giá

Edit: Nhật Dương

Mấy người An Cẩn Du nghe được âm thanh thì vội thu biểu tình trên mặt lại, nhìn theo hướng tiếng gọi thì thấy một ông chú lồi thoi đang đi tới, trong tay còn đang cầm một chiếc máy chụp hình, nhìn qua hẳn là rất đắt tiền.

Al-ice và Tô Minh Duệ đồng thời quay đầu, sau khi nhìn rõ đối phương thì không hẹn mà cùng nở nụ cười.

Al-ice tiến lên ôm Trịnh Quân Diễm một cái, thân thiết nói: "Anh Quân, đã lâu không gặp."

Trịnh Quân Diễm cười cười, cùng nói chuyện với Alice: "Tên nhóc này, ra nước ngoài lâu như vậy, trở lại cũng không nói một tiếng, nếu không phải hôm nay đụng phải, có phải cậu định chuẩn bị không nhận thức người bạn cũ này hay không hả!"

Al-ice nghe vậy thì lập tức vặn vẹo uốn éo cái eo ếch to lớn kia, cố làm bộ thẹn thùng nói: "Nào có như vậy mà..., do gần đây người ta bận quá, chưa kịp đi tìm anh Quân mà thôi. Sớm biết anh Quân nhớ người ta như vậy thì việc đầu tiên khi người ta xuống máy bay là đi tìm anh Quân ngay đó."

"Tên nhóc này, ra nước ngoài mấy năm mà tật xấu lẳng lơ cáng đáng này càng thêm nghiêm trọng rồi. Anh đã sớm nói nếp sống ở nước ngoài không thích hợp với em...em còn không nghe." Dù luôn tự xưng là định lực trác tuyệt, Trịnh Quân Diễm nghe Al-ice nói xong thì cũng có chút chịu không nổi, khóe miệng co rút nói.

Khẽ rung mình một cái, sau khi phui xuống một tầng da gà nổi lên, Trịnh Quân Diễm không cho Al-ice cơ hội phản bác, chuyển tầm mắt sang nhìn mấy người Niếp Quân Hạo bên cạnh, nói ra ý đồ của mình: "A Duệ, vị này là..."

Thật ra thì Tô Minh Duệ đã sớm phát hiện ánh mắt Trịnh Quân Diễm thường đảo qua người Niếp Quân Hạo, anh cảm thấy rất hài lòng.

Lần trước những lão già trong công ty kia thu tiền của một lão yêu bà nào đó mà nhét Phuong Vũ vào tổ chụp của Trịnh Quân Diễm, nhưng bởi vì Phuong Vũ trách móc nặng nề người trợ lý, người chụp hình của Trịnh Quân Diễm, còn làm giá ngôi sao lớn, khiến Trịnh Quân Diễm tức giận trong một thời gian thật dài, chuyện này Tô Minh Duệ cũng biết đến.

Mà hôm nay, nếu không phải Trịnh Quân Diễm xem ở mặt mũi của anh thì đã không tự nguyện tới đây, Tô Minh Duệ cũng biết điều này.

Lúc này nghe Trịnh Quân Diễm chủ động hỏi nhân vật chính của buổi quay chụp hôm nay, xem bộ dáng là thật sự hài lòng Niếp Quân Hạo. Ý thức được điều này, trên mặt Tô Minh Duệ cũng lộ ra chút đắc ý. Nhìn xem nhìn xem, để anh mới bắt đầu không tình nguyện tới, lúc này bị chớp sáng mù mắt đi, nghệ sĩ nhà anh chính là khác với những người bình thường, làm sao cũng có thể khiến người khác chú ý, chính là trâu bò như vậy, những dong chi tục phần kia sao có thể so sánh với cậu ấy.

Mặc dù trong lòng Tô Minh Duệ vụng trộm thoải mái vui vẻ nhưng trên mặt lại không lộ ra chút nào, mỉm cười giới thiệu với Trịnh Quân Diễm: "Đây là nghệ sĩ mới của mình, Niếp Quân Hạo, cũng là nhân vật chính của buổi chụp hôm nay, vị bên cạnh là trợ lý của cậu ấy, An Cần Du. Quân Hạo, tiểu Du, đây chính là nhiếp ảnh gia nổi tiếng quốc tế sẽ giúp Niếp Quân Hạo chụp quảng cáo hôm nay, Trịnh Quân Diễm, anh Quân. Anh Quân có tiếng là thiên tài làm việc trong giới, lần này anh tốn rất nhiều sức lực mới mời được anh ấy tới, cậu cũng đừng để anh mất thể diện nha."

An Cần Du sững sốt, không ngờ ông chủ nhìn qua lời thôi thúc này lại là tiền bối trong giới mà Tô Minh Duệ đặc biệt đề cập tới để chụp quảng cáo giúp Niếp Quân Hạo, quả nhiên là người thì không thể nhìn xem bề ngoài.

Nghĩ như vậy, An Cần Du vội vàng lễ phép cười chào hỏi người đối diện: "Trịnh tiên sinh tốt."

Niếp Quân Hạo thấy vậy cũng lễ phép gật đầu với Trịnh Quân Diễm một cái, lễ phép mà xa cách, không có biểu hiện quá mức nhiệt tình.

Trịnh Quân Diễm cũng không có quá mức để ý tới biểu hiện lạnh nhạt của Niếp Quân Hạo, lúc này cả người đều tập trung vào cây dù đang cầm sâu xuống nền nhà cạnh chân Niếp Quân Hạo, trong mắt tràn đầy vẻ kinh ngạc nhìn Tô Minh Duệ hỏi "A Duệ, từ trước đến nay ánh mắt của em đều không tẻ, chỉ là, người nghệ sĩ em mới ký này có phải học qua võ hay không..."

Tô Minh Duệ ghen lời: "Ngạch"

Trên thực tế, vừa rồi không chỉ đám người Trịnh Quân Diễm, chính Tô Minh Duệ cũng bị một tay khốc huyền này của Niếp Quân Hạo dọa sợ ngây người. Mặc dù vẫn biết bản lĩnh của Niếp Quân Hạo rất tốt nhưng không nghĩ rằng lại lợi hại đến trình độ này, đây chính là bề tông cốt thép thứ thiệt đó, vậy mà... ///dd//lqd.////.....

Tô Minh Duệ cảm thấy tam quan của anh lại bị đổi mới một lần nữa, đây chính là phi nhân loại rồi...

Lúc này nghe Trịnh Quân Diễm hỏi, Tô Minh Duệ ngẩn ra, sau đó cười khan hai tiếng nói: "Lúc trước Quân Hạo có học qua một chút võ thuật, có thể miễn cưỡng được coi là người luyện võ thôi."

Một bên An Cần Du nghe Trịnh Quân Diễm hỏi cũng sợ hết hồn, lúc này mới phát hiện ra vừa rồi Niếp Quân Hạo thật sự động võ thật.

"..." Về mặt An Cần Du khiếp sợ nhìn chằm chằm cây dù cầm thẳng tắp xuống nền nhà kia, mẹ nó, cái đồ phá sản Niếp Quân Hạo, vừa không chú ý một lúc đã đâm một lỗ thủng trên sàn nhà người ta rồi, đợi đã, anh Duệ sẽ không kịp phản ứng mà tìm cô đòi tiền bồi thường đi...

Gào..gào..gào, chỗ này vừa nhìn đã thấy sang rồi, mặc dù chỉ đâm một lỗ nhưng một lỗ nhỏ này cũng phải đền không ít tiền. Cô muốn khóc không ra nước mắt mà, cô nghèo tiền á, không biết anh Duệ có thể xem ở giao tình không tẻ với bọn họ mà giảm giá cho cô hay không, nếu không thì bán cô cũng không thường nổi á...

Về mặt An Cần Du đầy đau khổ mà nói dối: "Bạn em vừa sinh ra đã rất đẹp rất tốt, ba mẹ anh ấy lo lắng anh ấy lớn lên như vậy ra cửa dễ bị khi dễ, hoặc là bị người ghen tỵ, bị người vụng trộm tìm phiền toái, nên từ nhỏ đã cho anh ấy học một chút công phu quyền cước phòng thân, đúng, chính là vì phòng thân."

Niếp Quân Hạo nghe An Cần Du nói vậy thì sững sốt một chút, vừa định lên tiếng phản bác, anh học võ cũng không phải vì lý do tránh bị khi dễ như vậy, phải biết rằng từ nhỏ đến lớn người dám khi dễ anh căn bản đã không còn trên đời này nữa.

Chỉ tiếc, anh còn chưa kịp mở miệng đã cảm thấy tay nặng nặng, cúi đầu nhìn lại thì chống lại bộ dáng nóng nảy của An Cần Du không ngừng nhìn anh, lời đến khóe miệng lại nuốt trở vào. Lỗ tai ửng đỏ quay mặt qua chỗ khác, nghĩ thầm, được rồi được rồi, dù sao thì nha đầu này vừa mới khoe anh từ nhỏ đã rất đẹp, anh cũng không so đo cái này.

"Thì ra là như vậy." Trịnh Quân Diễm hiểu rõ gật đầu một cái, lúc này mới đánh giá Niếp Quân Hạo từ trên xuống dưới một lúc lâu, anh ngạc nhiên phát hiện tên nhóc trước mắt này không chỉ khí thế bức người mà bộ dáng cũng cực kỳ không tẻ.

Nhìn Niếp Quân Hạo một lúc thì Trịnh Quân Diễm mới sờ sờ cằm, ý vị sâu xa bổ sung thêm một câu: "Dung mạo như vậy thì thật sự cần thiết học một chút thuật phòng thân."

Hai người An Cần Du: "..."

Tô Minh Duệ cũng lo lắng mấy người cứ tiếp tục nói như vậy, sẽ xảy tai vạ gì đó, dù sao thì anh cũng hiểu rất rõ trình độ bu rầu của người nào đó, lập tức vội vàng nói sang chuyện khác: "Anh Quân, thời gian cũng không còn sớm, có lời gì thì đợi chúng ta chụp quảng cáo xong rồi hãy nói, bây giờ vẫn nên nắm chặt thời gian, trước hết để AI-ice dẫn Quân Hạo xuống hóa trang thôi."

Lúc này Trịnh Quân Diễm mới nhớ tới mục đích quan trọng hôm nay, vội thu nét kinh diễm nơi đáy mắt lại, gật đầu nói: "Công việc quan trọng, mấy cậu đi hóa trang trước đi."

Nói xong, còn hô một tiếng với mấy nhân viên làm việc đang lén lút chú ý bên này còn nhân tiện đục nước béo còn xung quanh: "Mọi người đến đông đủ,

chuẩn bị bối cảnh xong thì sau một tiếng chính thức bắt đầu."

Những nhân viên công tác đang xem náo nhiệt thấy Trịnh Quân Diễm nhìn sang thì tất cả lập tức thu hồi lòng hiếu kỳ, luống cuống tay chân bận rộn.

Mất thấy AI-ice mang hai người Niếp Quân Hạo đi, Trịnh Quân Diễm mới vô ý nhắc với Tô Minh Duệ bên cạnh một câu: "Thế nhưng lại vì người mới mà đặc biệt mời AI-ice từ nước ngoài về làm thợ trang điểm riêng cho cậu ấy, còn trăm phương ngàn kế gọi anh tới, nhìn bộ dáng của cậu là muốn hạ vốn gốc cho người mới này hả."

Tô Minh Duệ chỉ khẽ liếc Trịnh Quân Diễm một cái, trầm mặc một lúc mới mở miệng nói: "Sau này anh sẽ biết, đó là bởi vì cậu ấy đáng giá."

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Ảnh Đế Mau Vào Trong Chén* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 104: Hoàng Đế Còn Chưa Vội Thái Giám Đã Vội.

Thứ Niếp Quân Hạo sắp đại diện là một đồng hồ quý giá chủ đạo của tập đoàn Tô thị, vì vậy, Tô thị luôn rất coi trọng khoản tuyên truyền quảng cáo cho chiếc đồng hồ này. Không nói tới việc chọn người phải lựa chọn kĩ lưỡng, trong giai đoạn đầu của quảng cáo cũng phải trải qua vài lần sàng lọc, sau cùng mới xem như định ra một người cho hiện tại.

Trên đường phố phồn hoa mà bận rộn, nơi nơi đều là người lui tới, làn người qua đường nôn nóng đi phía trước, trong cảnh tượng như vậy, vai nam chủ chậm rãi đi trước, lạnh nhạt tự nhiên hiển nhiên trở thành ngoại tộc [khác loài] trong những người này. Khuôn mặt tinh tế tới cực điểm, trang phục lộng lẫy xa xỉ cùng với đồng hồ đang lóe lên ánh sáng màu bạc hoa lệ ở giữa cổ tay, không có chỗ nào mà không phải là cảnh đẹp hấp dẫn người qua đường dừng chân. Mà vào một chớp mắt khi nam chủ cúi đầu xem đồng hồ, toàn bộ tiếng động lớn cùng tiếng xôn xao xung quanh đều trở nên cứng lại trong một khắc kia.

Biểu cảm trên mặt cùng động tác của người qua đường ngưng lại, xe cô trên đường đứng yên bất động, từng giọt nước bắn ra từ đài phun nước cách đó không xa lại dừng ở giữa không trung. Tất cả gần như đều đã đứng lại trong một khắc kia, trở thành vĩnh hằng.

Tiếp theo, hình ảnh vừa chuyển, vai nam chủ đi giày Tây đi vào trong cao ốc phong cách châu Âu lộng lẫy xa hoa, nhìn nóc nhà màu trắng ngà được chạm rồng theo phong cách cổ điển trên đỉnh đầu, bên trong là tiệc rượu náo nhiệt, ăn uống linh đình. Nam chủ đi qua đủ loại người đang đàm tiếu phong thanh [tin đồn], trong tay cầm một ly rượu Champagne ngon màu vàng chanh, trên cổ tay cầm ly rượu vẫn mang chiếc đồng hồ màu bạc kia như trước, hào quang long lánh.

Một cảnh quay sau cùng, trên mặt bàn trắng thuần, bên cạnh một chiếc ly chân dài được rót đầy hai phần ba bằng Champagne có đặt một chiếc hộp hoa lệ chuyên dùng để đựng đồng hồ, sau lại được hậu kỳ viết lên một câu: "Quy đạo thời gian, linh hồn không thể ăn mòn năm tháng, thời gian càng dài sẽ chỉ làm dấu vết năm tháng càng lúc càng mờ", bài quảng cáo này liền xem như kết thúc viên mãn rồi.

Một loạt quá trình quay chụp quảng cáo này nhìn qua giống như vô cùng đơn giản, nhưng lúc thật sự quay, yêu cầu đối với các loại chi tiết cùng biểu hiện của nhân vật trong đó trong đó đều có yêu cầu vô cùng.

Lúc Niếp Quân Hạo mặc quần áo xong ra khỏi phòng thử đồ, không ngoài dự tính lại một lần nữa kinh diễm mọi người ở đây, quả thật vô cùng khác biệt với lúc trước, bây giờ toàn thân anh mặc tây trang màu đen, so với bộ tây trang màu trắng biểu hiện vẻ ngoài tuấn tú lần trước kia, anh dưới tây trang màu đen lại có vẻ càng thành thực mà đầy sức quyến rũ.

Mà đúng lúc này, đôi mắt của Trịnh Quân Diễm vốn bị bắt yên tĩnh ngồi ở một bên không nói lời nào lại một lần nữa sáng lên, ánh mắt nhìn về phía Niếp Quân Hạo cũng càng nóng cháy, nhưng mà lúc thật sự đến chỗ chính thức quay chụp, lại cũng không có thuận lợi như trong tưởng tượng.

"Người kia, Niếp Quân Hạo, đứng, nâng tay trái lên một chút, tay anh thấp như vậy thì ai nhìn thấy được đồng hồ của anh."

"Bên nhiếp ảnh gia kia xảy ra chuyện gì vậy hả, sao lúc này lại quay cảnh xa? Cận cảnh, cận cảnh hiểu không? Còn không mau đưa máy ảnh đến gần hơn một chút."

"Còn có người đóng vai phụ ở bên kia, ánh mắt của cậu nhìn cái gì vậy? Nhìn chỗ kia kia! Còn có vai nam chủ kia, anh trái lại cười một đi, lúc này anh lại banh một gương mặt người chết làm cái gì!" D+Đ*L/Q_Đ

Vừa mới bắt đầu quay chụp, Trịnh Quân Diễm liền lập tức rút đi về suy sút lời thôi khi vừa gặp đám người An Cẩn Du, khí thế mười phần đứng ở bên cạnh studio chỉ điểm [chỉ bảo, xoi mói] gang sơn, có chút không vừa ý, cũng không quan đối phương là thân phận gì, mắng chửi một hồi, nghiêm khắc đến mức được sánh ngang với Diệt Tuyệt sư thái trong truyền thuyết.

An Cẩn Du ở bên cạnh nhìn mà tim gan run sợ, sợ Niếp Quân Hạo bị mắng đến độc ác, không vui một liên tiêu diệt tất cả người trong studio.

Rất không dễ dàng đợi đến lúc Trịnh Quân Diễm hô một tiếng nghỉ ngơi giữa giờ, An Cẩn Du mới nhìn không được khẽ buông lỏng nhẹ nhàng thở ra, lúc đang muốn tiến lên đi tìm Niếp Quân Hạo, lại phát hiện có một người đã cướp đoạt tiên cơ trước một bước.

Trịnh Quân Diễm đã nhìn ra trạng thái của Niếp Quân Hạo hôm nay thật không tốt, Tô Minh Duệ cũng đã sớm đã nhìn ra.

Vì vậy, dưới sự tức giận liên tiếp của Trịnh Quân Diễm, dưới đáy lòng đã bắt đầu hoài nghi linh khí nhìn thấy trên người Niếp Quân Hạo lúc trước kia chỉ sợ là ảo giác của chính mình, hơn nữa bắt đầu oán giận với Tô Minh Duệ về việc Niếp Quân Hạo không ở trong trạng thái là lúc, Tô Minh Duệ nhanh chóng quyết định muốn nhân thời gian Trịnh Quân Diễm cho nghỉ ngơi, đứng dậy thần tốc đi tới chỗ Niếp Quân Hạo. D~đ%l^q?đ

Niếp Quân Hạo còn đang khó chịu vì việc quay chụp liên tiếp gặp khó khăn, nhìn thấy Tô Minh Duệ đi tới tự nhiên không có sắc mặt gì tốt.

Tô Minh Duệ trái lại không thêm đề ý, nét mặt biểu lộ một nét thoáng hiện tự cho là ý cười ôn hòa hỏi: "Quân Hạo, gần đây có phải cậu cùng Tiểu Du ôn ào xích mích chuyện gì hay không? Nói cho anh Duệ nghe một chút, nói không chừng anh Duệ có thể nghĩ ra kế cho cậu nha...."

Niếp Quân Hạo nghe vậy không khỏi nâng mắt liếc Tô Minh Duệ một, trong mắt mang theo vài phần khinh miệt rõ ràng, sau cùng bình tĩnh học ra một câu: "Chuyện của chúng tôi, không cần anh phải quản."

Tô Minh Duệ ghen lời, trong lòng âm thầm nghiêng răng nghiêng lợi, đứa nhóc xui xẻo này, có thể dùng ngạo kiều như vậy được không? Đều đã chiến tranh lạnh thành như vậy còn cứng rắn cái lại, thật sự là hoàng đế còn chưa vội thái giám đã vội, a phi, tôi mới không phải thái giám! D~đ%l-q=đ

"Quân Hạo, không thể nói như vậy, anh Duệ này cũng là vì quan tâm cậu cùng Tiểu Du. Phải biết rằng xã hội bây giờ, có thể lấy được một phần tình cảm chân thành tha thiết chuyện không dễ dàng biết bao nhiêu, cho dù là người yêu đắm đuối đến mức nào đi nữa thì cũng đều có khả năng trải qua thất nếm chi dương (*), mỗi người đi một ngã, càng không nói loại tình cảm nhìn qua là biết vẫn chưa được vững chắc của cặp tình nhân trẻ như các cậu, tùy tùy tiện tiện một chút hiểu lầm nhỏ, mâu thuẫn nhỏ, đều có khả năng khiến các cậu lỡ mất thời cơ, đến lúc đó cậu nhìn Tiểu Du đi vào vòng tay của những người khác, lập tức hối hận thì có lẽ cũng không còn kịp rồi."

(*) "Thất niên chi dương" nghĩa là đôi lứa yêu nhau nếu vượt qua cái ngưỡng bảy năm thì coi như bách niên giai lão, bên nhau trọn đời; bằng không thì xa nhau vĩnh viễn, muôn thuở không thể tái hợp.

Lời này của Tô Minh Duệ không thể nghi ngờ khiến trong đầu Niếp Quân Hạo tràn câu An Cẩn Du có thể đi vào vòng tay của những người khác này, sắc mặt Niếp Quân Hạo lập tức liền đen, trong lòng chỉ vô hạn tuần hoàn một câu. Nha đầu kia là của anh, của anh. . .

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Anh Để Mau Vào Trong Chén* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 105: Gặp Phải Kỹ Nữ Lục Trà Biểu (*)

(*) "Lục trà biểu" (green tea bitch) chỉ những người đã bán thân mà còn thích giả ngây thơ, yếu đuối, đa cảm, thực ra dã tâm rất lớn, có thể dùng mọi thủ đoạn để đạt được mục đích.

Tô Minh Duệ vẫn quan sát sắc mặt Niếp Quân Hạo, đương nhiên thu hết biểu hiện này vào đáy mắt, vội vàng không ngừng cố gắng nói: "Vừa nhìn Quân Hạo cậu như vậy liền biết là trước kia chưa từng có kinh nghiệm gì về chuyện yêu đương. Anh Duệ lấy thân phận người từng trải nói cho cậu biết, không nghe lời anh Duệ, chịu thiệt ngay trước mắt. Nếu cậu bỏ lỡ cô bé tốt như Tiểu Du, về sau đúng là đốt đèn lồng cũng sẽ không tìm ra. Đến lúc đó dù cậu có muốn hối hận, chỉ sợ cũng không còn kịp nữa rồi."

Niếp Quân Hạo nghe xong lời này của Tô Minh Duệ rốt cục có phản ứng, như có chút cảm giác ngắc đầu nhìn anh ta một cái, nói: "Người từng trải? Nghe giọng điệu của anh, sao lại giống như trước kia anh từng có rất nhiều phụ nữ?"

Tô Minh Duệ ghen lời, trên mặt nhanh chóng xẹt qua một chút xấu hổ, tuy chỉ là một cái chớp mắt, lại vẫn bị Niếp Quân Hạo nhạy cảm bắt giữ được, ánh mắt nhìn về phía Tô Minh Duệ cũng càng trở nên trợn lồi vài phần hoài nghi.

Tô Minh Duệ thấy "tri thức phong phú thu được qua sự từng trải" của chính mình bị người nào đó hoài nghi, gần như là ngắc đầu ưỡn ngực theo phản xạ, về mặt chắc chắn nói: "Đó là đương nhiên, mấy năm nay anh Duệ của cậu ở trong làng giải trí cũng không phải là dễ không, các kiểu phụ nữ gì đó, anh Duệ cậu cho dù chưa từng thấy được 1000 nhưng cũng phải đến 800, người từng thật sự kết giao quả thật là vô số kể, tuyệt đối có kinh nghiệm hơn rất nhiều so với con chim non nhỏ chưa khai trai như cậu."

Niếp Quân Hạo nghe vậy trái lại không có lộ ra sắc mặt sùng bái với anh ta như Tô Minh Duệ dự đoán, ngược lại có chút ghét bỏ bỏ lại một câu: "Anh thật lạm tình."

Lạm tình lạm tình lạm tình... Tô Minh Duệ bị quả bom mà Niếp Quân Hạo đột nhiên nện xuống đánh cho ngón ngang trong gió. Giây phút ngay người ngán ngủ qua đi, sắc mặt Tô Minh Duệ trầm xuống, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Không sai, là tôi lạm tình. Nếu cậu không muốn nói liền thôi, là do tôi nhàn rồi không có việc gì làm nên xen vào việc của người khác, tôi đi!"

Niếp Quân Hạo dù thế nào cũng không nghĩ tới Tô Minh Duệ bỗng nhiên phát giận, thấy anh ta xoay người sắp rời đi, bàn tay gần như là lập tức bắt được đối phương, lo lắng khê hô nói: "Chậm đã!"

Tô Minh Duệ cũng bị một hành động kia của Niếp Quân Hạo dọa tới, nhưng anh ta lập tức liền yên tĩnh trở lại, không dấu vết tránh thoát tay Niếp Quân Hạo, trong giây lát liền đổi nhân vật, giả bộ bày ra một bộ dạng không vừa ý, hỏi: "Còn có việc?"

Niếp Quân Hạo nhìn anh ta do dự một hồi lâu mới nói: "Anh vừa mới nói trước kia anh từng có rất nhiều phụ nữ, là thật?"

Tinh thần Tô Minh Duệ chấn động, ngửa cổ đắc ý nói: "Hàng thật giá thật, không thể giả được."

Niếp Quân Hạo thấy Tô Minh Duệ không giống như nói dối, trong lòng thầm suy nghĩ, một người đàn ông từng có rất nhiều phụ nữ hẳn là sẽ hiểu rất rõ tâm tư của con gái mới đúng, vậy hỏi anh ta xong có phải sẽ có thể tìm ra phương pháp phá giải cục diện bế tắc hiện tại giữa chính mình cùng nha đầu kia hay không?

Niếp Quân Hạo nghĩ như vậy, có chút không được tự nhiên hỏi: "Vậy anh có biết làm thế nào để cho con gái không thể tiếp tục phát... phát giận với bạn trai mình hay không?"

Tô Minh Duệ thâm sâu liếc nhìn Niếp Quân Hạo một cái, ra vẻ cao thâm nói: "Này cũng khó mà nói, phải xem cụ thể là vì sao cô gái này lại giận bạn trai mình, rồi phân tích chi tiết."

Niếp Quân Hạo trầm mặc giây lát, lại nói: "Ách... Là bạn trai cô gái này đã làm sai, chọc cô gái tức giận, mấy ngày nay đều không thèm để ý tới bạn trai của cô ấy. Hiện tại người bạn trai này nên làm gì bây giờ?"

Niếp Quân Hạo thật sự khó mà nói ra là bởi vì bản thân hôn An Cẩn Du một cái, bị cô đá ra khỏi phòng ngủ, chỉ có thể khổ bức ngủ ở phòng khách, đành phải uyển chuyển thay đổi một cách nói khác.

"Vấn đề này nha..." Tô Minh Duệ không dấu vết liếc qua Niếp Quân Hạo một cái, cảm thấy chính mình càng lúc càng giống anh trai tri kỷ, ho nhẹ một tiếng nói: "Nói nghiêm trọng cũng nghiêm trọng, nói không nghiêm trọng cũng không phải không nghiêm trọng."

Hai tròng mắt Niếp Quân Hạo trầm xuống, giọng điệu lạnh lùng nói: "Có ý tứ gì?"

Tô Minh Duệ bị tầm mắt của anh đông lạnh đến mức sau lưng chợt lạnh, run rẩy nói: "Thường thường mà nói, chỉ cần lỗi người đàn ông này phạm vào không phải không thể tha thứ..."

Tô Minh Duệ còn chưa nói xong, Niếp Quân Hạo đã nhú mày ngắt lời anh ta: "Tội không thể tha thứ?"

"Nói ví dụ như bắt cá hai tay, **, chân đạp hai thuyền, muốn làm ** các loại cùng người phụ nữ của anh ta..."

Tô Minh Duệ mới vừa giải thích xong, Niếp Quân Hạo lập tức điều chỉnh sắc mặt, vô cùng xác định nói: "Không có."

"..." Đứa nhỏ này cũng thật thành thật, làm hại chính mình cũng không kịp gây thêm mâu thuẫn. Anh ta phá thế nào?

Tô Minh Duệ giật giật khóe miệng, vẻ mặt ra vẻ đạo mạo nói: "Vậy thì không có gì đáng ngại, Quân Hạo, con gái đều là loại sinh vật dùng để dỗ, không thể bắt nạt. Cậu ngừng lại thật kỹ xem bình thường Tiểu Du thích cái gì, hợp ý cái gì nhất, dỗ cô ấy thật tốt, cứ như vậy, cô ấy nhất định rất nhanh có thể tha thứ cho cậu rồi."

"Hợp ý?" Niếp Quân Hạo có vẻ đắm chiêu ni non một câu, nhú nhú mi xoắn xuýt nói: "Nhưng mà một người đàn ông trưởng thành lại chịu thua một cô gái như vậy, không phải là quá mất mặt sao?"

Tô Minh Duệ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép liếc Niếp Quân Hạo một cái, bắt đắc dĩ nói: "Một người đàn ông trưởng thành giận dữ cùng một cô gái nhỏ liền không mất mặt sao? Anh lấy thân phận người từng trải nói cho cậu nghe, đầu năm nay, muốn theo đuổi được con gái, phải không biết xấu hổ!"

"Phốc..." Mấy nhân viên công tác thu xếp đạo cụ ở bên cạnh, vừa lúc nghe được lời này của Tô Minh Duệ, nhịn không được phun ra tiếng cười ngay lập tức.

Lúc Tô Minh Duệ lập tức nhìn qua, liền hoảng loạn hét lên, lộc cộc lộc cộc chạy mất dép, tạo nên một trận khói bụi không lớn không nhỏ, rất xa còn có thể nghe được tiếng cười không thể ngừng lại của mấy người kia.

Tô Minh Duệ: "..."

Trên mặt Niếp Quân Hạo xẹt qua một chút giật mình, sau đó giống như là bỗng nhiên nhớ tới cái gì, một mặt nhìn về phía Tô Minh Duệ nói: "Tôi vừa mới nói không phải tôi cùng con nhóc kia!"

Tô Minh Duệ ngẩn ra, nhìn vẻ mặt giấu đầu hở đuôi cùng bộ dạng không được tự nhiên kia của Niếp Quân Hạo, không thể tránh được mà quần bách một phen, trong lúc đó bỗng nhiên vô cùng thông cảm với nỗi vất vả mà An Cẩn Du phải chịu hàng ngày. Thằng nóc xui xẻo này còn có thể nghĩ một đằng nói một lẻo thêm một chút, lại ngạo kiều thêm một chút không?

Mất thấy ánh mắt Niếp Quân Hạo càng ngày càng phát triển theo hướng thẹn quá hóa giận, Tô Minh Duệ vội vàng tự biết có chuyển biến tốt liền thu tay, không hề có tiết tháo phụ họa nói: "Được được được, là anh nói sai là anh nói sai, vừa rồi cũng không phải nói cậu cùng Tiểu Du, không đúng không đúng."

Sắc mặt Niếp Quân Hạo lúc này mới tốt hơn chút, xấu hổ liếc nhìn Tô Minh Duệ một cái, thấp giọng nói: "Anh đứng ở đây đợi một lát, tôi đi xử lý một việc."

Nói xong, cũng không quản Tô Minh Duệ phản ứng như thế nào, xoay người đi tới cách đó không xa.

Tô Minh Duệ có chút tò mò nhìn theo hướng Niếp Quân Hạo đi đến, thấy An Cẩn Du vẫn còn đang sừng sờ dựa lên cây cột đối diện đối diện studio, cùng với Alice cùng Trịnh Quân Diễm đang lén lút trốn ở sau cây cột khác cách An Cẩn Du không xa, chuẩn bị xem náo nhiệt.

Tô Minh Duệ: "..."

An Cẩn Du còn đang tựa vào cạnh cây cột xuất thần, chợt nghe thấy phía sau truyền đến một tiếng quát lớn quen thuộc: "Con lừa ngọc nhỏ!"

An Cẩn Du sững sốt, cuống quýt xoay người sang chỗ khác, lập tức nhìn thấy Niếp Quân Hạo đứng sau lưng mình, vẻ mặt nghiêm túc nhìn chằm chằm chính mình, trong lòng không khỏi sinh ra vài phần dự cảm xấu.

Quả nhiên, Niếp Quân Hạo nhìn thấy An Cẩn Du xoay người lại, hàm răng chậm rãi cắn môi trên, vẻ mặt bất chấp tất cả nói: "Tôi chăm chỉ kiếm tiền nuôi gia đình, về sau cô không cần phải đuổi tôi ra ngủ ngoài phòng khách nữa có được không?"

"..."

Trên thực tế, lúc Niếp Quân Hạo nghe thấy Tô Minh Duệ nói phải dỗ cho con gái vừa ý, anh liền có cảm giác tiếp nhận được điều tình tủy, bưng tình đại ngộ.

Nói tới thứ An Cẩn Du yêu thích, gần như không cần phải suy nghĩ quá nhiều liền có thể nghĩ ra, đó chính là tiền bạc nha tiền bạc, An Cẩn Du thích nhất là tiền bạc nha.

Nếu là lúc ở cổ đại, Niếp Quân Hạo chính là một tên tài đại khí thô, loại chuyện như anh phải vùng tiền để đòi lấy nụ cười của người đẹp tuyệt đối không có khả năng. Nhưng hiện tại anh ngay cả chính mình cũng đã nuôi không nổi, không nói vùng tiền như rác, giờ khắc này Niếp Quân Hạo rốt cục lại cảm nhận được câu nói kinh điển kia, tiền bạc không phải vạn năng, nhưng không có tiền là tuyệt đối không thể!

Nghĩ trước nghĩ sau, Niếp Quân Hạo cảm thấy thứ duy nhất mà chính mình hiện giờ có thể đá động An Cẩn Du, cũng chỉ có công việc chính mình cực kì khinh thường, nhưng ở trong mắt người khác lại là chén vàng này.

Niếp Quân Hạo đứng do dự một hồi lâu, trong đầu không ngừng vang lên câu nói kia của Tô Minh Duệ: "Đầu năm nay muốn theo đuổi được con gái, phải không biết xấu hổ" rốt cục hạ quyết tâm, lúc này mới xuất hiện một màn long trời lở đất vừa rồi.

Tiếng nói của Niếp Quân Hạo vừa dứt, toàn bộ xung quanh lập tức đều yên tĩnh trở lại, trong studio to lớn, yên tĩnh đến gần như có thể nghe được tiếng một cây kim rơi xuống.

Một trận tĩnh lặng khiến người ta hít thở không thông qua đi, chợt nghe được một tiếng ho nhẹ không biết truyền đến từ nơi nào, mọi người lập tức như là bỗng nhiên hoảng sợ tỉnh lại từ trong giấc ngủ say, một đám khô phức trạng thái nói nói cười cười lúc trước, tự nhiên đi lại, thu thập này nọ lại thu thập này nọ, nhìn qua giống như không có gì khác thường, nhưng nếu thật sự nhìn kỹ mà nói, sẽ phát hiện những người này tuy mỗi người đều làm việc của chính mình, nhưng ánh mắt lại luôn luôn như có như không bồi hồi dừng trên người hai người trên người đối diện.

An Cẩn Du tròn mắt há hốc mồm nhìn thoáng qua người đàn ông đối diện, cảm nhận được tầm mắt giống như lửa đốt tới từ bốn phương tám hướng, rốt cục nhìn không được thất bại cúi đầu tay giữ chặt trán, không tiếng động hồi trời xanh.

Mà Alice, Trịnh Quân Diễm sớm trốn ở gần đó, chuẩn bị xem náo nhiệt cùng với Tô Minh Duệ theo sát phía sau, cuống quýt đi tới nghe vậy thân thể nghiêng một cái, suýt nữa ngã ra khỏi cây cột đang che chắn cho bọn họ.

Đuổi ra phòng khách ngủ? Có phải bọn họ đã nghe được chuyện nguy hiểm gì đó rồi hay không? Niếp Quân Hạo gần đây mới bị đuổi ra phòng khách ngủ, nói cách khác trước đây người này đều ngủ ở...

"Oh, my god! Tiểu khả ái cùng tiểu Hạo Hạo vậy mà từ trước cũng đã... Tiểu khả ái tôi thương đã vậy còn từng bị mạnh tay bẻ hoa, tiểu Hạo Hạo cậu đồ **, **!" Alice phục hồi tinh thần lại trước tiên, vẻ mặt oán hận nhìn hai người cách đó không xa.

"Người trẻ tuổi hiện tại nha." Trịnh Quân Diễm cũng lập tức hồi thần lại, ngậm điều thuốc còn chưa cháy hết, nhìn trời từ góc 45 độ tươi đẹp ưu thương tang thương không gì sánh được.

"... Hai cái các cậu, đủ rồi." Khóe miệng Tô Minh Duệ giật giật, thật sự rất không muốn thừa nhận chính mình quen biết hai người này.

"Anh đây là đang... bàn điều kiện với tôi?" An Cẩn Du hết chỗ nói một hồi lâu, không quá xác định hỏi.

Niếp Quân Hạo nhú mày, chớp mắt một cái liền khôi phục khí phách bá đạo điên cuồng vốn có, giống như về chịu thua thoáng qua lúc trước kia chỉ là ảo giác của mọi người: "Không, tôi chỉ là thuật lại một sự thật."

Alice, Trịnh Quân Diễm and Tô Minh Duệ: "..."

Trịnh Quân Diễm yên lặng không nói gì chỉ vào Niếp Quân Hạo cách đó không xa nói: "Hai người bọn họ thật sự là người yêu?"

Alice cũng có chút cứng ngắc há miệng thờ dốt: "Điểm này... Tôi cũng cực kỳ hoài nghi."

Tô Minh Duệ: "..."

Giờ khắc này, cách nghĩ của ba tên bạn chí cốt này hiếm khi lại đồng bộ: Loại đàn ông nghĩ một đằng nói một lẻo không được tự nhiên này, làm sao cô nhóc kia/ tiểu khả ái chịu được cậu ta?

Cho dù An Cẩn Du sớm đoán được Niếp Quân Hạo hẳn không dễ dàng nhả ra, nhưng thật sự nghe được lời này của Niếp Quân Hạo, An Cẩn Du vẫn bị kích thích mà nhện không được dâng lên một chút ý muốn xách người nào đó lên tàn bạo đánh một trận.

Hít mấy hơi thật sâu mới xem như nuốt xuống tức giận trong lòng, An Cẩn Du ngoài cười nhưng trong không cười nói: "Vậy nếu tôi không đồng ý?"

Sắc mặt Niếp Quân Hạo trầm xuống, hừ lạnh một tiếng, nổi giận nói: "Tôi đây liền không quay cái quảng cáo nữa."

Tô Minh Duệ nghe lén sau cây cột nghe nói như thế cảm thấy có chút thâm không nở nhìn mà bưng kín mắt, rốt cuộc là hàng này làm thế nào để xem lời khuyên giải chịu thua cô gái mà chính mình nói, lý giải thành thiết lập tổng giám đốc bá đạo như vậy!

Thấy thế, sắc mặt An Cẩn Du cũng trở nên có chút khó coi, giận quá hóa cười nói: "Anh đây là đang uy hiếp tôi?"

Niếp Quân Hạo không nói gì, chỉ dùng một đôi con ngươi sâu thẳm gắt gao nhìn chăm chăm An Cẩn Du, rất có khí thế An Cẩn Du không đồng ý liền thế không bỏ qua.

An Cẩn Du phun ra một miệng khí lạnh, mới thoáng kiềm chế buồn bực trong lòng, cười mỉa nói: "Được, tôi đồng ý, anh hoàn thành quảng cáo này thật tốt, chuyện gì cũng có thể thương lượng được."

Chờ trở về nhà, tôi nhất định mang Tiền Đa Đa cùng anh thật tốt... Thương lượng thương lượng, 23333333 (*) An Cẩn Du bổ sung một câu ở trong lòng.

(*) 23333333 phiên âm tiếng Trung giống tiếng cười ahahahahaha =))

Đám người Tô Minh Duệ giống với Niếp Quân Hạo, đều không biết trong lòng An Cẩn Du có tính toán nhỏ nhặt, nghe đến đó, thân thể lại nghiêng ngả, luống cuống tay chân bám vào cây cột, trợn mắt há hốc mồm liếc nhau một cái, trong lòng lại không hện mà cùng phun câu nói tục: "**** như vậy cũng có thể sao? Người trẻ tuổi thời nay đều đã xảy ra chuyện gì? Bọn họ lúc này mới lớn hơn hai người một chút, đã có sự khác biệt lớn như vậy sao? Thật là đủ rồi!"

Giáo chủ đại nhân có chỉ số thông minh cực cao, cũng tuyệt đối là sự phụ trong việc thương lượng chuyện tình cảm nghe vậy trước mắt sáng lên, trong lòng thâm nghĩ, xem ra tên Tô Minh Duệ kia cũng không có tội tệ như trong tưởng tượng, ít nhất vẫn lại là một người rất có kinh nghiệm trong việc theo đuổi con gái. Nhìn xem, nha đầu kia chiến tranh lạnh cùng chính mình lâu như vậy, cho tới bây giờ còn không phải bị chính mình dỗ được sao?

Giáo chủ đang tự cảm thấy tốt đẹp hoàn toàn không biết lý giải của chính mình đối những lời lý giải của Tô Minh Duệ đã sớm lệch lạc tới xa tít tắp, không những không dỗ được người ta, còn khiến người nào đó thêm tức giận, vậy nên đã định trước bị kịch sau đó, Amen...

May bên trong studio này phần lớn đều là một vài "thân tín" Trịnh Quân Diễm mang tới, mà quái tài Trịnh Quân Diễm này xưa nay có một thói quen bất thành văn, trong quá trình anh ta chụp ảnh, trừ những người có thể tin tưởng mà anh ta tự mình mang đến, hơn nữa tương đối kín miệng với người ngoài, không thể nào có bất luận kẻ nào đi vào trong vây xem, nếu không chỉ cần những lời Niếp Quân Hạo vừa nói với An Cẩn Du, liền hoàn toàn có khả năng trở thành cán chuối bị người ta nắm trong tay, uy hiếp tới Niếp Quân Hạo khi anh đã nổi tiếng.

Lại tiếp tục quay chụp, Niếp Quân Hạo được đảm bảo đã bớt đi vẻ ai oán cự người ngoài ngàn dặm lúc trước, việc quay chụp ngược lại trở nên thuận lợi ngoài dự đoán của mọi người.

Lúc ở cổ đại anh vốn là giáo chủ ma giáo, tuy nhiên từ nhỏ cũng là thiên chi kiêu tử (*), chưa từng chịu tổn thất quá nặng nề gì, nhưng quanh năm đều phải giao tiếp cùng những tên danh môn chính phái đối trá, nếu muốn nói tới loại việc diễn trò này, kỳ thật cũng chỉ là việc dễ như trở bàn tay.

(*) Thiên chi kiêu tử: Con cưng: Đứa con được cha mẹ cưng chiều quá sinh kiêu. Đứa con cưng của ông trời. Vốn ý chỉ tộc người Hồ hùng mạnh ở phương Bắc, sau lại chỉ đứa con do được cha mẹ cưng chiều quá mà sinh hư. Ở đây được hiểu là con người vô cùng ưu tú.

Bây giờ, Trịnh Quân Diễm không có bối cảnh dọa người như tia lửa bắn ra bốn phía như trước, ngược lại sau khi nhìn tiến độ quay chụp một hồi, yên lặng lui sang một bên, trực tiếp vứt công việc phía sau cho mình một vị trợ lý, chính mình nhưng lại lui đến bên người Tô Minh Duệ, cân nhắc một chút, vô ý nói một câu: "Tôi vốn cho rằng quảng cáo này, công ty sẽ cho Nhan Mặc tới chụp."

Tô Minh Duệ giống như sớm đã liệu đến việc Trịnh Quân Diễm sẽ hỏi cái này, nhíu mày, cười mỉa nói: "Ngay từ đầu, công ty phân vân xem rốt cuộc nên cho Nhan Mặc hay cậu ta tới quay quảng cáo này, quả thật dẫn tới một trận tranh luận rất lớn"

Động tác ngậm điều thuốc của Trịnh Quân Diễm ngừng một chút, một lát sau mới lại khôi phục việc nuốt mây nhà khói (ý là ông tiếp tục hút thuốc) lúc trước, hỏi một câu: "Cậu dùng cách gì để cho những lão già đó đồng ý?"

Lấy địa vị hiện tại của Nhan Mặc cùng Niếp Quân Hạo, một người là ảnh đế đang vô cùng nổi bật, một người lại chỉ là ma mới, lại còn là người không có danh tiếng gì, cho dù người này có tiền đồ, nhưng trong mắt những phần tử ngoan cố kia, cái nào tốt cái nào xấu, vừa nhìn liền hiểu.

Khỏe môi Tô Minh Duệ hơi nhếch, trong cặp mắt vẫn luôn ôn hòa kia cuối cùng hiện ra vài phần giảo hoạt cùng tính kẻ hiểm thủ: "Cũng không khó, chỉ là tôi nói cho những lão già đó là, không tới một năm nữa, hợp đồng của Nhan Mặc sẽ hết hạn, hơn nữa không có ý nghĩ muốn ký tiếp, hiện tại Nhan Mặc đều đã dần giảm bớt các loại quảng cáo, phát ngôn mà thôi."

Trịnh Quân Diễm nghe vậy hai tròng mắt bỗng dưng nhũn lại, quay đầu nhìn Tô Minh Duệ liếc mắt một cái, khẽ cười nói: "Phản ứng của những lão già đó nhất định rất thú vị?"

Tô Minh Duệ cười cười, giang tay nói: "Cũng không phải sao? Mấy năm nay Nhan Mặc đều là cây rặng tiền của Tinh Thành, cây rặng tiền này vừa đi, những lão già đó còn không phải sợ đến lật trời luôn sao? Một đám thiếu chút nữa lập tức đánh tới chỗ tôi, tiểu nhân thật sự rất hơi nhá."

Trịnh Quân Diễm nhìn thoáng qua bộ dạng vô lại của bạn xấu nhà mình, thật sự nhìn không được bật cười lắc đầu: "Thằng nhóc cậu thật sự thông minh lanh lợi, sao có thể để cho những lão già này đánh tới chỗ cậu? Cậu không đánh bọn họ tới bán thân bất toại [liệt nửa người] liền không tệ rồi."

Tô Minh Duệ nhẹ thở ra một hơi, ra vẻ bất đắc dĩ nói: "Tuy tiểu sinh (học trò tự xưng, thường thấy trong Bạch Thoại thời kỳ đầu) trẻ tuổi lại có thân thể khỏe mạnh, nhưng rốt cuộc vẫn là người văn minh, sao có thể đánh đồng cùng những lão già dã man đó?"

Trịnh Quân Diễm dờ khóc dờ cười, dương tay hung hăng vỗ một cái vào lưng Tô Minh Duệ, trầm giọng nói: "Đừng giả bộ, những lão già này biết Nhan Mặc không có ý nghĩ muốn ký tiếp, sao có thể dễ dàng từ bỏ ý đồ?"

Tô Minh Duệ nghe vậy cũng vội vàng thu lại vẻ vui đùa trên mặt mình, cười lạnh nói: "Đúng vậy, những lão già này đã sớm bị tiền tài làm choán váng đầu óc, không ép khô một chút giá trị sau cùng của những cây rặng tiền này thì sao có thể đồng ý buông tay? Ngay đó, tôi vừa dứt lời, những lão già này liền trở nên mồm năm miệng mười, sôi nổi thảo luận, một đám muốn tìm cách khiến cho Nhan Mặc tiếp tục ở lại Tinh Thành, tiếp tục bán mạng vì bọn họ."

Nói tới đây, ý cười trên mặt Tô Minh Duệ càng trở nên lạnh lẽo: "Tùy bọn họ ồn ào. Nếu bọn họ thức thời mà nói, nên thấy chuyển biến tốt liền thu, nếu như thực sự không cảm nhận được, tôi đều đã nói rõ ràng đến như vậy, bọn họ còn dám tiếp tục đánh chủ ý lên Nhan Mặc, đến lúc đó rơi vào kết cục thảm cũng đừng trách tôi, người nhà họ Đoàn sao có thể dễ dàng bị điều khiển như vậy?"

Trịnh Quân Diễm nghe thế khẽ thờ phào nhẹ nhõm, vứt tàn thuốc trong miệng xuống mặt đất nghiền nát, ngẩng đầu nhìn thoáng qua Niếp Quân Hạo đang ở trạng thái cực tốt cách đó không xa, đáy mắt đen tối khó hiểu.

Tô Minh Duệ nói rõ với những lão già kia rằng không quá một năm nữa Nhan Mặc sẽ rời khỏi công ty, những lão già này tìm cách nào giữ Nhan Mặc lại là chuyện của bọn họ, nhưng ý đồ tập trung tinh lực lên người Niếp Quân Hạo trong trận quyết đấu giữa hai người của Tô Minh Duệ đã quá rõ ràng.

Mặc kệ sau này những lão già kia có thể giữ Nhan Mặc lại hay không, chỉ nói trước mắt, lý do này của Tô Minh Duệ liền không chệch vào đâu được, liền không có ai có thể ngăn cản anh ta bồi dưỡng nguồn sống mới cho Tinh Thành vì việc mất đi Nhan Mặc sau này. Đến như quảng cáo lần này của tập đoàn Tô thị, có lẽ cũng từng do dự vì hai người kia, nhưng vào lúc biết được Nhan Mặc có ý lui về sau màn, toàn bộ đều đã trở nên khác biệt.

Một nơi giống như làng giải trí này, đều thay đổi nhanh như vậy. Mặc dù hiện giờ Nhan Mặc đang nổi tiếng đến mức không ai trong vòng có thể sánh kịp, nhưng chỉ cần qua non nửa năm, một dòng máu tươi mới chảy vào, đến lúc đó lại còn có bao nhiêu người nhớ rõ người đàn ông đã dựng nên thần thoại kia? Dưới sự cân nhắc cả hai phía, rốt cuộc Tô thị sẽ tuyển chọn Niếp Quân Hạo, coi như là chuyện trong dự kiến.

Trịnh Quân Diễm khẽ thở ra một hơi, sau đó dứt hai tay vào trong túi áo: "Xem ra, cậu vốn định để lại vị trí của Nhan Mặc cho tên nhóc kia rồi."

Lời này của Trịnh Quân Diễm không phải là câu nghi vấn, mà là lời khẳng định. Tô Minh Duệ không nói gì, tạm thời ngầm thừa nhận.

Trên thực tế, Trịnh Quân Diễm cũng không kỳ vọng Tô Minh Duệ có thể đáp lại chính mình, ánh mắt của anh ta chậm rãi chuyển xuống, đối diện chiếc dù che mưa vẫn rơi trên mặt đất cách đó không xa, đón gió hơi hơi lay động, thấp giọng nói: "Gần đây đạo diễn Thích dự định quay một bộ phim cổ trang, tôi đã xem qua kịch bản, rất không tồi, thành viên đoàn phim cũng rất mạnh."

Nói tới đây, Trịnh Quân Diễm dừng một chút, quay đầu thâm sâu liếc mắt nhìn Tô Minh Duệ một cái: "Quan trọng nhất là, có một nhân vật quan trọng trong đó đến nay còn chưa tìm được người thích hợp."

Thời gian Tô Minh Duệ ở trong làng giải trí cũng đủ dài, sao lại nghe không rõ hàm nghĩa trong lời này của Trịnh Quân Diễm, trước mắt lập tức sáng lên, gật đầu nói: "Anh Quân, về sau tên nhóc kia nổi tiếng, tôi nhất định mời anh một bữa cơm no đủ."

Trước kia không cho Niếp Quân Hạo vừa vào vòng liên phát triển teo hướng điện ảnh và truyền hình, thứ nhất là vì bản thân Niếp Quân Hạo bài xích đối với diễn kịch, thứ hai cũng là bởi vì không có kịch bản tốt, lúc này mới không thể không dừng lại, đường cong cứu nước, mượn quảng cáo tới đề cao tên tuổi Niếp Quân Hạo trước. Mà hiện giờ, trải qua hai lần quay quảng cáo, Tô Minh Duệ có thể cảm nhận được sự bài xích đối với diễn kịch của Niếp Quân Hạo đang từng chút từng chút giảm bớt, lại có thể đoán được sau khi quảng cáo hiện tại này truyền ra, danh tiếng của Niếp Quân Hạo sẽ được đề cao thêm lần nữa, lúc này tiến quân vào giới điện ảnh và truyền hình thật sự là không thể tốt hơn.

Trịnh Quân Diễm nhìn bộ dạng hai mắt phát sáng kia của Tô Minh Duệ, hơi có chút dờ khóc dờ cười: "Vậy thật đúng là chuyện lạ ngàn năm có một, con gà trống sắt như cậu vậy mà cũng có ngày chủ động mời người khác ăn cơm, đến lúc đó cũng đừng dẫn tôi tới quán ven đường liền coi như qua loa xong việc."

Ý cười trên mặt Tô Minh Duệ không khỏi cứng đờ, nhưng da mặt anh ta vẫn luôn dày quen, chút xấu hổ này cũng chỉ dừng lại trên mặt của anh ta trong một cái chớp mắt, liền lập tức chuyển thành tươi cười gần như nịnh nọt, nói: "Anh Quân, tôi đây cũng là thật tâm thật lòng muốn cảm ơn anh, anh nói như vậy thật là quá thương tổn trái tim của tôi rồi."

Trịnh Quân Diễm có chút ăn không tiêu lui về phía sau hai bước, kéo giãn khoảng cách với Tô Minh Duệ, sau đó hừ nhẹ một tiếng, trợn trừng mắt nói: "Trước không vội cảm ơn tôi, tôi chỉ là thuận miệng nói ra, sau này tên nhóc kia có thể đi tới bước nào, ai cũng không thể nói chính xác. Nhưng mà, có một điều khẳng định là, a Duệ, cậu thân là người đại diện của cậu ta nên rõ ràng hơn bất cứ ai, nếu tên nhóc kia thật sự muốn thay thế được vị trí hiện giờ của Nhan Mặc, dung mạo khí chất đều đã không phải là vấn đề, lại chỉ thiếu một thứ quan trọng nhất."

Tô Minh Duệ ngẩn ra, vẻ cười đùa trên mặt vừa rồi lập tức mất sạch, thâm sâu nhìn thoáng qua Niếp Quân Hạo cách đó không xa cùng với An Cẩn Du cùng đội bên cạnh, rất lâu mới nhẹ giọng thì thầm một câu: "Đúng vậy, chỉ thiếu một thứ quan trọng nhất."

So sánh với việc quay chụp đầy khó khăn của lần đầu tiên, lần quay chụp thứ hai thật sự có thể xem như thuận lợi đến mức có chút khó tin, nhưng dù là như vậy, lúc một đám người chụp xong cũng đã gần tới khuya.

Niếp Quân Hạo bị những nhiếp ảnh gia này thay đổi quần áo chụp vài pose, rất lâu không thể động, toàn thân đều nhanh chóng cứng ngắc.

Trịnh Quân Diễm vừa mới tuyên bố buổi quay chụp kết thúc, tươi cười đã cứng lại trên mặt Niếp Quân Hạo lập tức liền sụp xuống, bày một vẻ mặt phờ phạc đi tới một bên ngồi xuống, trong lòng lại bắt đầu có chút oán giận, không nghĩ tới chụp cái quảng cáo đều đã vất vả như vậy, lúc trước anh vui đầu khổ luyện hơn mười năm đều không có cảm thấy mệt xác như vậy.

Tuy An Cẩn Du còn đang tức giận vì những lời của của Niếp Quân Hạo, nhưng lúc này thấy bộ dáng này của anh, cũng không khỏi có chút đau lòng, nhất là nhớ tới buổi tối hôm qua chính mình lại đuổi người nào đó ra khỏi phòng, để cho anh ngủ phòng khách, không nói cả đêm đều đã ngủ không ngon, hôm nay lại phải làm việc vất vả như vậy.

Nghĩ như vậy, trong lòng An Cẩn Du không khỏi sinh ra vài phần cảm giác áy náy, vỗ vỗ tro bụi lây dính trên người mình, chủ động nâng bước đi đến phía sau Niếp Quân Hạo, để tay lên bả vai Niếp Quân Hạo, bắt đầu cẩn thận mát xa cho anh.

Ngay từ đầu Niếp Quân Hạo đã phát hiện có người đến gần, cảnh giác lúc đầu lại từ sau khi cảm nhận được người đến là ai liền thoáng thả lỏng, tùy ý An Cẩn Du đặt tay trên bả vai chính mình, hưởng thụ sự dịu dàng nhã nhặn hiếm thấy của An Cẩn Du.

Trong studio to lớn, sự ồn ào do thảo luận cùng với các loại âm thanh nhỏ vun vọt thu thập đồ đạc liên tục vang lên, nhưng giờ khắc này, toàn bộ tiếng tranh cãi âm ỉ từ bốn phía giống như đều đã không có quan hệ gì với bọn họ. Chẳng biết từ lúc nào, xung quanh hai người giống như đã xuất hiện một mảng chắn vô hình, chuẩn xác ngăn hai người ở bên trong, triệt để ngăn cách với những người bên cạnh.

Trải qua nốt nhạc đệm lúc trước, đã có không ít người bắt đầu chú ý tới đôi tình nhân nhỏ ngang nhiên "Liếc mắt đưa tình" trong studio, giờ phút này đã có không ít ánh mắt của mọi người tụ tập lên người hai người.

Theo lý thuyết, lúc công việc đã tới lúc gần kết thúc như vậy, tất cả mọi người đều phải vội vàng rời khỏi studio, mặc dù không ai tiến lên lắm miệng nhắc hai người rời đi, cũng ít có người muốn về nhà mà giống như mũi tên, rời đi trước.

Nhưng lần này nhưng là ngoại lệ, trong cả studio, nhân viên đã làm xong công tác chỉnh lý cũng được, người đã thu thập xong phim ảnh bắt đầu nói chuyện phiếm cũng thế, không ai rời đi, trong một khắc này, ánh mắt mọi người gần như toàn bộ đều gắn lên không khí thân mật khiến người bên cạnh không thể dung nhập của đôi tình nhân trẻ kia.

Ngay tại lúc một đám người bắt đầu đi bỏ não [suy nghĩ, tưởng tượng lung tung], thầm than một tiếng: Thối đời bạc bẽo, lòng người đổi thay, người trẻ tuổi hiện nay thật sự là quá không biết kiêng dè, trước công chúng vậy mà cũng dám show ân ái như vậy, thật sự là chói mù mắt chó của đám chó đực thân bọn họ nha! QAQ

Nhưng mà, quả thật là ngoài dự kiến của mọi người, đôi tình nhân thân thiết ngọt ngào, chàng chàng thiếp thiếp chưa xót ẽ răng, bốn phía đều đã bắt đầu bốc lên vô số trái tim màu phấn hồng trong mắt mọi người, sau một giây liền đột nhiên xảy ra chuyển biến thật lớn, khiến cho mọi người không kịp trở tay.

Niếp Quân Hạo cảm nhận được độ mạnh yếu vừa phải từ bả vai, cả người thoải mái đến mức muốn hừ hừ hai tiếng, đến chỗ bên miệng liền lại biến thành một loại hương vị khác: "Con lừa ngốc nhỏ, nếu bình thường cô cũng có thể dịu dàng như vậy mà nói, chúng ta cũng liền không cần ba ngày một trận âm ỉ nhỏ, năm ngày một trận tranh cãi lớn, làm loạn đến mức cả nhà không yên rồi."

"..." Ý của người này là bình thường chính mình một chút cũng không dịu dàng sao? Bàn tay đang mát xa của An Cẩn Du ngừng một chút, hai mắt hơi hạ xuống, có chút nguy hiểm mà nheo mắt.

Niếp Quân Hạo lại một chút cũng không phát hiện không khí bốn phía có chuyển biến, tiếp tục tìm đường chết mà ai oán nói: "Con lừa ngốc nhỏ, thật sự không phải tôi nói cô, tính tình của cô thật sự nên sửa lại cho tốt, xem tính tình giống như Mẫu Dạ Xoa của cô, động một tí liền đuổi người ra khỏi nhà, trách không được cô đã lớn tuổi như vậy lại vẫn không gả được, phải biết rằng ở thời đại của chúng tôi, phần lớn con gái mười ba mười bốn tuổi đều đã kết hôn, cho dù là lớn hơn một chút, mười lăm mười sáu tuổi cũng phần lớn đã có chồng, không giống như cô, đều đã hai mươi mấy tuổi, lại vẫn lẻ loi một mình."

"..." Nha, người này là có ý gì? Ghét bỏ mình già sao? Chính mình còn chưa ghét bỏ hắc khẩu thị tâm phi, tên khốn này vậy mà còn dám ghét bỏ mình già? Gân xanh rất không dễ dàng an tĩnh vài ngày của An Cẩn Du lại vui vẻ nhảy dựng lên, hai tay lúc trước vẫn ôn nhu xoa xoa đám đám giúp Niếp

Quân Hạo giảm bớt mỗi một giờ phút này cũng không thể khắc chế mà bắt đầu khép khép mở mở ở phía sau Niếp Quân Hạo, rất có xu thế rằng nếu người nào đó nói thêm câu nữa liền bóp chết anh.

Niếp Quân Hạo lại không nghĩ nhiều, làm việc xong, nghĩ đến buổi tối hôm nay anh không phải một mình ngủ ở phòng khách lạnh lẽo kia, tâm tình thật tốt, tiếp tục không sợ chết oán giận: "Tuổi của cô nếu ở chỗ chúng tôi thì đều được gọi là gái lơ thì, cũng may là tôi, không hiểu sao lại thích một cô gái không yêu điệu, ít học, không có một khuôn mặt đẹp như cô. Nếu là đặt trên người người khác, chỉ nhìn số tuổi này của cô, sợ là cũng bị dọa chạy, cô còn không biết đủ, động một tí liền quyền đâm cước đá với tôi, chắc chắn... Tay di chuyển sang bên một chút, đứng đứng đứng, chính là chỗ đó, dùng lực một chút, chưa ăn cơm sao?"

Giáo chủ đại nhân còn đang chuyên tâm oán giận, hoàn toàn không có phát hiện nguy hiểm đã từng bước tới gần, cho đến khi...

"Con gái cổ đại mười ba mười bốn tuổi phần lớn đã kết hôn, đó là bởi vì..."

Giọng nói sâu xa của thiếu nữ chợt truyền tới từ phía sau, khiến Niếp Quân Hạo theo phản xạ đáp lại một câu: "Ừm?"

"Bọn họ phần lớn yêu sớm."

"..."

"Bên này dùng lực một chút sao? Ha ha..." Tiếng cười nhẹ của thiếu nữ khiến người ta sờn gai ốc, Niếp Quân Hạo chợt cảm thấy phía sau lưng chợt lạnh, đang muốn quay đầu, cũng đã không còn kịp rồi.

"Răng rắc..." Cùng với một tiếng vang giòn tan khiến toàn thân người ta phát lạnh, tiếng kêu thảm thiết của thiếu niên vang vọng cả studio, khiến cho sắc mặt mọi người không hèn mà cùng trắng bệch, ánh mắt nhìn về phía thiếu nữ đứng lặng cách đó không xa đều không khỏi hiện lên vài phần... Kinh sợ

"Bóp bóp bóp..." An Cẩn Du cười lạnh nhìn thoáng qua thiếu niên trực tiếp cuộn người trên ghế dựa, thống khổ ôm bả vai chính mình, đầu đến nói không ra lời, vỗ vỗ bàn tay không có một chút tro bụi của chính mình.

Lập tức hừ lạnh một tiếng, không hề lưu luyến xoay người rời khỏi. Muốn bảo mình dùng lực một chút à? Bà đây cho anh ném thử Phân Cân Thác Cốt thủ (*) bà đây am hiểu nhất. Cũng dám chê tôi lớn tuổi, ở thời đại này ngay cả việc hỏi tuổi của một cô gái đã là hành vi rất không lễ phép, dám trắng trợn ghét bỏ chính mình lớn tuổi như vậy, thật sự là không muốn sống nữa. Vốn đang muốn về nhà lại tính sổ với tên này, giữ cho anh ta chút mặt mũi, hiện tại xem ra người này căn bản chính là... thiếu đánh. Một đám trợn mắt há hốc mồm nhìn đôi tình nhân một giây trước vẫn ngọt ngào suôn sẻ một giây sau liền hóa thân thành oan gia đối đầu, trong lòng mọi người không hèn mà cùng nhảy ra một ý nghĩ, thế giới này đã bắt đầu huyền ảo rồi sao?

(*) Phân Cân Thác Cốt thủ: Đại khái là tuyệt chiêu đánh trật xương người khác của chị Du=))

Trịnh Quân Diễm phản ứng lại đầu tiên thấy thế vội vàng ho nhẹ một tiếng, cao giọng quát: "Kết thúc công việc kết thúc công việc, về nhà ăn cơm đi."

Một tiếng hô to này không chỉ kéo lực chú ý của mọi người về, đồng thời cũng khiến An Cẩn Du ý thức được... Chính mình cũng không phải ở nhà, mà là ở trước mặt nhiều người trong studio.

Thân mình An Cẩn Du vừa lệch, chân trái đá vào chân phải, thiếu chút nữa ngã chổng vó.

Rất không dễ dàng ổn định thân hình, không xấu mặt ở trước mặt mọi người, An Cẩn Du cũng đã cảm giác được ánh mắt đột nhiên phóng tới từ bốn phương tám hướng, cả khuôn mặt lập tức đỏ bừng, vội đầu liền chạy ra bên ngoài, đầu cũng không dám ngẩng lên, sợ phải đối mặt với người trong studio.

An Cẩn Du hận không thể lập tức đào cái hố vùi mình vào, nhưng có người liền lại cứ không ước nguyện trong lòng của cô.

Mất thấy An Cẩn Du sắp đi ra cửa lớn studio, Alice như mới tỉnh lại từ trong mộng, không chịu cô đơn ní non một câu: "Emma, sức chiến đấu của tiểu khả ái này thật sự là đã đạt tới tiêu chuẩn nhất định, hiện nay bề ngoài cùng giá trị vũ lực của con gái quả nhiên đều là trái ngược."

Một câu này của Alice không thể nghi ngờ đã được không ít người lên tiếng ủng hộ, trong chớp mắt, An Cẩn Du ngừng chân, cảm thấy càng nhiều ánh mắt ném đến trên người cô hơn.

Giờ khắc này, trong lòng cô bị ép đến tuyệt vọng. Hình tượng thực nữ cô rất không dễ dàng duy trì nhiều năm như vậy liền khổ bức tuyên cáo phá sản ở trước công chúng, mà hết thảy chuyện này, tất cả đều do tên khốn nạn chết tiệt kia, a a a a... Vốn đang nghĩ việc làm ngày hôm qua có chút quá đáng, hôm nay cho phép người nào đó trở về phòng ngủ, bây giờ nghĩ lại... Ha ha, đêm nay không đá người nào đó ra ngủ ngoài đường, cô liền không họ phải An. D~đ+!~q*đ

Mà giờ phút này, giáo chủ đại nhân còn không biết do cái miệng tiện không được tự nhiên của mình mà lại dẫn lửa thiêu thân, còn đang tại khổ bức ôm lấy bả vai chịu nổi khổ bị tàn phá của chính mình, một chút cũng không hiểu rốt cuộc chính mình lại làm gì chọc cho An Cẩn Du không vui.

Mặc kệ nói như thế nào, quảng cáo đã quay xong, tảng đá lớn đặt ở trong lòng An Cẩn Du coi như đã dễ xuống.

Sau khi dọn dẹp hiện trường xong, vào lúc Alice ôm An Cẩn Du lưu luyến chia tay, cùng với cái nhìn chăm chăm của Niếp Quân Hạo khí lạnh bốn phía mà lại bởi vì vết xe đổ, không dám tùy tiện tiến lên biểu đạt bất mãn, Tô Minh Duệ rốt cục có thể mang hai người An Cẩn Du đi xuống lầu.

Một đường đi từ trên lầu xuống dưới lầu, Tô Minh Duệ lại cảm nhận được nỗi thống khổ khi bị làm nhân bánh quy, hai người này không giống với trận chiến tranh lạnh lúc trước, là càng ác liệt hơn chiến tranh lạnh.

Vào lúc này, có vài lần Tô Minh Duệ muốn chủ động mở miệng tìm chút đề tài, nhưng vừa thấy khuôn mặt đã đen tới cực điểm kia của Niếp Quân Hạo, suy nghĩ đến những điều đã nói với tên nhóc này lúc trước, lại không nghĩ rằng chỉ số tình cảm của tên nhóc này thấp như thế, không những không thể vẫn hồi tâm lòng còn con gái, trái lại còn hoàn toàn ngược lại, hai người chiến tranh lạnh đến lợi hại này mới mở miệng, ai biết người này có thể chuyển hòng súng, ngược lại trách tội đến trên đầu mình hay không, đến lúc đó chính mình chẳng phải là còn oan hơn so với Đậu Nga (*)?

• (*)

(*) Đậu Nga là nhân vật chính trong vở ca kịch “Đậu Nga oan”. “Đậu Nga oan” là vở ca kịch nổi tiếng của nhà văn Quan Hán Khanh đời nhà Nguyên, tác phẩm được sáng tác dựa trên câu chuyện có thật về nỗi oan khuất “Đông Hải Hiếu Phụ” trong “Liệt Nữ truyện”. Truyện kể Đậu Nga bị bọn vô lại hãm hại, lại bị thái thú Đào Ngột phán tội chém đầu một cách oan uổng. Nếu muốn hiểu hơn về Đậu Nga, mời bạn đọc tìm xem “Đậu Nga oan”.

Nghĩ như vậy, lời Tô Minh Duệ sắp nói ra miệng liền như vậy liên tiếp bị chặn ở ngay cổ họng, nhất định không thể thốt ra khỏi miệng.

Nhưng mà, ba người cũng quả thật chưa từng nghĩ đến, cuối cùng phá hủy cục diện xấu hổ này chính là một chuyện ngoài ý muốn như vậy.

Từ sau khi ra khỏi studio, An Cẩn Du liền một mực vì hình tượng thực nữ của mình không còn mà tức giận Niếp Quân Hạo, vừa ra khỏi thang máy liền trực tiếp vùi đầu đi ra bên ngoài, không một chút băn khoăn hai người đi theo phía sau, không có phát hiện cùng lúc cô hướng về phía trước, một bóng dáng hùng hổ cũng lập tức vọt vào từ bên ngoài.

"Tiểu Du, cẩn thận!" Một tiếng hét kinh hãi sau cùng của Tô Minh Duệ cũng đã muộn một bước.

"Ai nha..." An Cẩn Du nghe thấy Tô Minh Duệ kêu to, dưới chân theo phản xạ ngừng một lát, nhưng người trực tiếp xông tới lại không có nửa phần tạm dừng, trực tiếp liền đụng qua An Cẩn Du.

An Cẩn Du liền tiếp bị đụng liên lao đảo một cái, cả người không chịu nổi chế mà ngã về phía sau, mà không may là, phía sau vị trí An Cẩn Du ngã là một loạt bàn làm bằng thép, không khó tưởng tượng, sau một lần đụng mạnh bạo như vậy, toàn bộ eo và sau lưng An Cẩn Du sẽ là bộ dáng đồ sộ như thế nào.

Nghe thấy Tô Minh Duệ kêu to, mấy cô gái trực ban trước bàn tiếp tân cũng lập tức quay đầu sang, sau khi nhìn thấy một màn xảy ra cách đó không xa, tất cả đều hút một ngụm khí lạnh.

Tại lúc tất cả mọi người cho rằng lần này An Cẩn Du khó thoát một kiếp, chính An Cẩn Du cũng cho rằng chính mình không thể không phải nằm trên giường mười ngày nửa tháng là lúc, bóng dáng màu trắng xanh lấy tốc độ con người không thể nhìn rõ từ cửa thang máy ở rất xa lập tức lướt đến bên người An Cẩn Du.

An Cẩn Du chỉ cảm thấy một bóng trắng phút chốc hiện ra trước mắt, một giây sau, một cánh tay vô cùng thon dài mà vững chắc đã ôm lên eo mình, trước một giây chính mình thật sự có xu thế ngã xuống một loạt bàn ghế bằng thép, một lực lượng vô cùng mạnh mẽ đánh úp lại, liền tiếp kéo cô sang một hướng ngược lại.

An Cẩn Du chỉ cảm thấy một trận trời đất quay cuồng, đại não đã rối thành một nùi giống như tương hồ lại vẫn chưa kịp hoàn toàn tỉnh táo lại, đầu liền đập vào trong cái ôm rắn chắc quen thuộc, suýt nữa đụng gãy sống mũi thật cao của cô.

An Cẩn Du ấn đầu ôm cái mũi phát đau của chính mình, khó khăn đứng vững trong lòng người nào đó, liền nghe thấy trên đỉnh đầu truyền đến một giọng nói quen thuộc mà xa lạ, quen thuộc là bởi giọng nói, xa lạ là do nội dung nói chuyện của đối phương, hoặc là nói An Cẩn Du có chút không thể tưởng tượng câu hỏi như vậy sẽ phát ra từ trong miệng của anh, anh nói: "Không có việc gì?"

An Cẩn Du giật mình, ngoác ngẩng đầu lên, đối diện với vẻ lo lắng trần trụi không kịp che đi trên mặt đối phương.

Mất thấy An Cẩn Du ngây ngốc nhìn chính mình, lại một chút phản ứng đều không có, Niếp Quân Hạo nhú nhú mày, thầm nghĩ con nhóc kia hẳn không phải là đã không cẩn thận đụng vào đầu trước khi mình đi qua rồi chứ?

Nghĩ như vậy, lo lắng giữa trán Niếp Quân Hạo càng trở nên rõ ràng, chẳng quan tâm trường hợp, bàn tay liền sờ soạng trên người An Cẩn Du, muốn xác định rốt cuộc An Cẩn Du bị thương ở đâu.

Tay Niếp Quân Hạo lần mò ở trên người, An Cẩn Du như mới tỉnh lại từ trong mộng, đè lại tay đối phương, mặt đỏ bừng nói: "Không... Không có việc gì, tôi không sao, chỉ là có chút hoảng sợ mà thôi."

Niếp Quân Hạo vẫn là lần đầu tiên thấy mặt An Cẩn Du đỏ lên, nhìn khuôn mặt An Cẩn Du đỏ bừng ở khoảng cách gần như vậy, không hiểu sao, Niếp Quân Hạo chợt cảm thấy trong lòng mình có móng vuốt nhỏ gãi gãi, cảm thấy nếu không làm chút gì, thật sự rất khó ngừng sự ngứa ngáy trong lòng.

Ngay tại lúc An Cẩn Du khẽ cúi đầu hiếm khi có chút thẹn thùng, Niếp Quân Hạo cũng có chút tâm ngứa khó nhịn, không khí giữa hai người một lần nữa trở nên âm áp tuyệt mỹ chói mù mắt chói lúc, một tiếng mắng sát phong cảnh không thể bỏ qua phá hỏng bầu không khí hài hòa giữa hai người.

"Ai không có mắt như vậy, không thấy có người đi tới sao? Liên thẳng tắp va chạm tới như vậy, ánh mắt là mọc ở trên đầu sao?"

Tiếng chửi rủa gần như chanh chua mà khắc nghiệt, khiến An Cẩn Du cùng Niếp Quân Hạo đồng thời sững sốt, sau khi liếc nhau, hai người không hẹn mà cùng nhìn tới chỗ nguồn gốc tiếng nói, liền thấy một thiếu nữ trẻ tuổi mặc đồ có chút hở hang nóng bỏng, trang điểm đậm được một thiếu niên khúm núm đỡ lên, đứng ở chỗ không xa trọn mắt nhìn về phía hai người, rõ ràng liền là người vừa đụng vào An Cẩn Du.

Sắc mặt Niếp Quân Hạo bỗng trầm xuống, anh mới vừa thấy rất rõ ràng, sau khi An Cẩn Du nghe thấy Tô Minh Duệ kinh hô rõ ràng đã dừng bước, là này à đàn bà này tự mình xông tới chỗ An Cẩn Du, nếu không phải vừa rồi mình phản ứng nhanh, hậu quả sẽ là An Cẩn Du ngã xuống, mà lúc này à đàn bà này lại chạy đến ác nhân cáo trạng trước.

Nghĩ như vậy, sắc mặt Niếp Quân Hạo càng trở nên khó coi, ánh mắt nhìn về phía người đối diện cũng càng trở nên âm độc.

Thư Ca thấy người đối diện bị chính mình mắng xong cũng không có phản ứng gì, sắc mặt cũng trầm xuống. Từ nhỏ đã ngâm thìa vàng, được nuông chiều từ bé mà lớn lên, hai năm qua vào làng giải trí là nhờ vào quan hệ trong nhà mình, xuôi gió xuôi nước từng bước một hiện lên vị trí thiên hậu giới âm nhạc, đến đâu cũng được người nịnh bợ, đãi ngộ giống như sao vây quanh trắng, nhất là tại đây Tinh Thành, trừ bỏ những tiền bối không thường trở, một đám người bên trong có ai không phải khách khách khí khí với á?

Nghệ nhân còn như vậy, không cần phải nói những nhân viên công tác này, nhưng hôm nay hai người kia là xảy ra chuyện gì? Đụng vào người không nói, đôi mắt với lời mắng chửi của chính mình vậy mà lại vẫn là bộ dáng không sợ chết, bày sắc mặt cho á nhìn sao?

Thư Ca hiển nhiên không có một chút tự giác nào về việc kỳ thật vừa rồi là chính mình đụng vào người khác, một lòng chỉ cảm thấy là người khác mạo phạm chính mình, tâm tình á vốn không tốt, nhìn thấy vậy càng trở nên giống như thùng thuốc súng bốc cháy, giờ tay lên cao, đã muốn tát lên mặt An Cẩn Du, trong miệng lại vẫn hùng hùng hổ hổ nói: "Bản tiểu thư cũng dám va chạm, bản tiểu thư nhìn cô là thiếu dạy dỗ!"

"A..." Những cô gái ở trước bàn tiếp tân thấy Thư Ca đột nhiên ra tay đánh người cũng đều giật nảy mình, lập tức liền hít một hơi khí lạnh.

Khác với Phuong Vũ kia, Thư Ca ở công ty đúng là người thật sự có bối cảnh, cha của á vừa lúc là một vị trong Hội đồng quản trị Tinh Thành, mà ông nội của á là một trong những người có công gây dựng Tô thị cùng ông Tô.

Vì vậy, ở Tinh Thành, mặc dù biết tính tình đại tiểu thư này lớn lối lại khó hầu hạ, cũng không có ai dám trực tiếp biểu hiện ra chút bất mãn nào với á.

Một đám người đang lo lắng cho hai người Niếp Quân Hạo đồng thời cũng không thể không cảm thán một câu, hai người này mới vào Tinh Thành không tới nửa tháng vậy mà liền gặp phải một nam một nữ không coi ai ra gì trong Tinh Thành, vận khí này không đi mua xổ số thật là lãng phí.

An Cẩn Du cũng không nghĩ tới người phụ này đụng phải chính mình ác nhân cáo trạng trước không nói, lại còn không phân tốt xấu liền muốn ra tay, đầu óc một mảnh trống không chỉ kịp thôi qua một hàng chữ to: Thật cmn ch* m*, bên trong Tinh Thành ngoài mặt quang vinh chói lọi này rốt cuộc có bao nhiêu bông hoa kỳ lạ vậy?

Lúc bàn tay thẳng tắp đánh tới sườn mặt An Cẩn Du, lại dưới sự kinh ngạc của tất cả mọi người, dừng lại cách mặt An Cẩn Du mấy cm.

Mọi người trước bàn tiếp tân lại hít một hơi khí lạnh, Thư Ca cũng ngây ngẩn cả người, mở to hai mắt nhìn, về mặt kinh ngạc nhìn bàn tay thiếu niên đang nắm chặt cổ tay của mình.

Sững sốt một lát, Thư Ca cuống quýt vùng vẫy, muốn rút tay lại từ trong tay đối phương, lại phát hiện chính mình nỗ lực hồi lâu cũng không có nhúc nhích chút nào, ngược lại là tay mình nóng rất.

Thư Ca hét một tiếng, càng thêm căm tức: "Tên khốn này làm cái gì? Buông tay!"

So sánh với tiếng hô lớn chói tai giống như tiếng gào thét của Thư Ca, mặt Niếp Quân Hạo trầm như nước, vô cùng bình tĩnh phun ra hai chữ: "Giải thích."

Động tác vùng vẫy mãnh liệt của Thư Ca ngừng một lúc, ánh mắt vốn đặc biệt lớn liền trừng càng lớn hơn.

Từ khi á sinh ra đến bây giờ còn chưa có gặp ai có lá gan lớn như vậy, nói với á một câu nặng lời, chứ đừng nói tới việc bắt á giải thích với một tên vô danh tiểu tốt ở trước mặt mọi người, thế cho nên trong nháy mắt, á sâu sắc hoài nghi chính mình nghe lầm: "Cái gì?"

Lông mày Niếp Quân Hạo hơi hơi nhướn lên, khinh miệt cười cười: "Hóa ra là kẻ điếc, tôi tái lập lại một lần, tôi bảo cô... Giải thích."

Thư Ca cơ hồ là bị lời nói của Niếp Quân Hạo đánh tới u mê, kinh ngạc ngẩn ngui qua đi, Thư Ca rốt cục kìm nén không được tức giận trong lòng mình, tức giận đến toàn thân bắt đầu lạnh run: "Mày làm sao dám... Làm sao dám..."

"Làm sao dám? A, sao lại không dám? Đụng vào người liền phải xin lỗi, đây không phải chuyện đương nhiên sao?"

Lời này của Niếp Quân Hạo vừa nói ra, An Cẩn Du còn đang bị anh ôm vào trong ngực lại dẫn đầu kinh hãi, đụng vào người liền phải xin lỗi? Hóa ra người này còn hiểu được loại đạo lý này.

Chẳng qua lúc trước khi anh ta từ trên trời rơi xuống đụng vào chính mình sao lại không thấy anh ta giải thích với chính mình vậy? Còn nói phụ nữ hay thay đổi, quả nhiên đàn ông cũng là động vật thích thay đổi.

Châm chọc một lượt, lúc này An Cẩn Du mới hồi phục tinh thần lại, thần kinh thô sơ hoảng hốt nhớ tới bây giờ bọn họ còn đang đứng sòng đôi, cuống

quít kéo lực chú ý, nhìn phản ứng của người đối diện.

Thư Ca cho tới bây giờ đều chưa từng khó chịu như hôm nay, cả khuôn mặt âm trầm đến đáng sợ, ánh mắt lạnh băng trừng về phía Niếp Quân Hạo đến mức gần như hận không thể lập tức xé nát người này: "Các người tính là cái thứ gì? Bản tiểu thư không truy cứu sự vô lễ của các người, các người nên mang ơn, còn muốn để cho bản tiểu thư giải thích với các người, các người cũng xứng?"

Hai tròng mắt của Niếp Quân Hạo cũng nháy mắt lạnh xuống, ánh mắt nhìn Thư Ca phảng phất như đang nhìn một vật chết lạnh lẽo, sóng nước chẳng hề lay động lặp lại một câu: "Tôi bảo cô giải thích."

Cùng lúc đó, tay giữ Thư Ca thoảng buộc chặt, sắc mặt vốn âm trầm trắng xanh của Thư Ca liền trở nên trắng bệch, một loại đau đớn kịch liệt chợt truyền tới từ cổ tay, nhanh chóng lan tràn đến các nơi khác trên thân thể, khiến ả không thể chịu đựng nổi mà hét lên một tiếng: "A..."

"Cô chủ!" Phía sau Thư Ca, không chỉ có người đại diện mĩ thanh mục tú kia, bên ngoài còn có một đám vệ sĩ cao lớn mà ả mang từ nhà tới, những người này cũng là một trong những lí do khiến cho những người khác trong Tỉnh Thành có chút kiêng kỵ đối với Thư Ca.

Giờ phút này... những vệ sĩ đó thấy cô chủ nhà mình bị người khác vây khốn, lại còn phát ra một tiếng hét thảm, cả một đám đều không khỏi hô lớn một tiếng.

Thư Ca từ nhỏ đã được nuông chiều, đâu chịu nổi đau đớn như vậy, lập tức liền cao giọng quát lớn: "Không thấy bản tiểu thư bị bắt nạt sao? Những tên phế vật vô dụng các người, còn không mau đi tới hỗ trợ, đánh chết hai người không có ánh mắt này đi!"

Tiếng quát to này của Thư Ca khiến những vệ sĩ này giống như mới tỉnh khỏi giấc mộng, mọi người liếc nhau một cái, nhanh chóng xông đến chỗ hai người Niếp Quân Hạo.

Những người ở trước bàn tiếp tân thấy thế không khỏi hô nhỏ một tiếng, tất cả đều vọt ra khỏi quầy, có không ít người phản ứng kịp cuống quít chạy ra bên ngoài tìm bảo vệ.

Niếp Quân Hạo nhưng là một chút cũng không để những người người đàn ông vạm vỡ có hình thể cao lớn hơn chính mình mấy lần này vào mắt, hai tròng mắt rét lạnh, tay phải nắm chặt cổ tay Thư Ca hất mạnh, trực tiếp quăng Thư Ca lên một loạt ghế thép mà vừa rồi An Cẩn Du suýt nữa đụng vào kia.

Trong khoảnh khắc, một tiếng động bén nhọn vang vọng cả đại sảnh tầng một, hang ghế thép được sắp xếp chỉnh tề bị Thư Ca bị đâm cho xiêu xiêu vẹo vẹo, mà sắc mặt Thư Ca lại trắng nhợt, ôm lấy thắt lưng cùng cái bụng đau đớn cuộn thành một đoàn, sắc mặt người đại diện lịch sự nhã nhặn ở bên cạnh trắng bệch, hoảng hốt bước lên phía trước đỡ ả.

Nhưng mà, một màn này vẫn chưa đưa tới chú ý của nhiều người, giờ phút này, tất cả lực chú ý của mọi người đều đặt ở trên người Niếp Quân Hạo cách đó không xa.

Bảy tám gã đàn ông cao lớn cường tráng từ sau lưng Thư Ca mở miệng liền nhanh chóng vây hai người Niếp Quân Hạo vào trong, ngay cả An Cẩn Du nhìn tình hình này trong lòng đều đã không khỏi run lên, lo sợ bất an nghĩ lấy thực lực hiện tại của Niếp Quân Hạo có thể chống lại những người này hay không, dù sao người nào đó nhìn qua coi như vô công cao cường, nhưng đối với sinh hoạt hằng ngày cũng không phải là vô dụng bình thường.

Nhưng toàn bộ việc xảy ra tiếp theo, đã đủ chứng minh với An Cẩn Du, sự thật là giáo chủ đại nhân xưa nay chỉ bày ra bộ dạng vô dụng khổ bức trước mặt cô.

Những vệ sĩ xúm lại xung quanh hai người An Cẩn Du liếc nhau một cái, trong đó một người có vẻ gấp gáp đã giờ quả đấm về phía Niếp Quân Hạo, những người phía sau lập tức cũng không chịu lạc hậu mà đánh lên, nhóm em gái trước bàn tiếp tân thấy vậy thì tim gan run sợ, gần như là trong chớp mắt liền phun ra lời nói tục: "Mẹ nó, người to lớn như vậy, một người đánh nam thân thân kiểu thể nhuyễn [người đẹp lại yếu ớt] để đẩy ngã nhà tôi đã là quá đáng, vậy mà lại còn quần ấu, có biết xấu hổ hay không nha có biết xấu hổ hay không! Nam thân chạy mau!"

Nhóm em gái la lên cũng không thể hấp dẫn được sự chú ý của Niếp Quân Hạo. Niếp Quân Hạo nhìn quả đấm đánh thẳng đến kia, hai tròng mắt nhắm lại, một tay nắm eo An Cẩn Du ôm cô vào trong ngực kín đến không có kẽ hở hộ, một tay chạm rài giờ lên, trước mắt bao người vurun ra hai đầu ngón tay, cổ tay khê lật, chuẩn xác không chút sai lầm bắt lấy cổ tay đang nắm thành quả đấm đánh tới với khí thế to lớn.

Quả đấm cực mạnh liền kì dị dừng trước khuôn mặt Niếp Quân Hạo mấy cm như vậy, hô hấp của mọi người giống như đều đã tạm dừng một giây, tro mắt nhìn nụ cười giống như trào phúng tràn ra trên khuôn mặt hoàn mỹ không tỳ vết kia của Niếp Quân Hạo. Một giây sau, mọi người chỉ nghe thấy một tiếng rắc rắc giòn tan, thiếu niên lúc trước vốn bị mọi người cho là sẽ bị đánh cho mặt mũi bầm dập vẫn nhẹ nhàng đứng ở tại chỗ vẫn, nhưng người vạm vỡ ra tay trước kia lại kêu thảm thiết một tiếng, ôm lấy xương cổ ta bị vặn gãy của chính mình mà ngã nhào trên đất, cuộn mình thành một đoàn, không ngừng ** nói: "Tay của tôi... Tay của tôi..."

"..."

Tất cả mọi người vây xem bao gồm cả những vệ sĩ đã muộn một bước đều lấy làm kinh hãi, bọn vệ sĩ đưa mắt nhìn nhau, sau đó không biết là người nào hô lớn một tiếng: "Cùng tiến lên", mấy vệ sĩ còn lại đồng loạt xông lên, xông đến sau người Niếp Quân Hạo.

Những em gái trước bàn tiếp tân thấy thế lại oán giận kinh hãi hô một tiếng: "Nam thân cẩn thận, lũ cháu chắt của con rùa kia ở sau lưng anh. Chết tiệt, đánh không lại nam thân liền muốn chơi đánh lén, nam thân nhanh hạ gục bọn chúng!"

Kỳ thật không cần những em gái trước bàn nhắc nhở, Niếp Quân Hạo cũng đã sớm cảm nhận được có người đánh lén từ phía sau, nụ cười vốn treo trên

khuôn mặt hơi tái, Niếp Quân Hạo thậm chí cũng chưa từng xoay người, đầu phải hơi nhấc lên, sau đó dùng lực giẫm một cái, trực tiếp liền đá lên ngực vệ sĩ xông vào đầu tiên, lượng lực mạnh mẽ mà lẽ thường căn bản không thể giải thích kia trực tiếp đá vệ sĩ kia bay ra ngoài, giống như một quả bowling quay cuồng đánh lên người những người này, người trước ngã xuống, người sau tiến lên.

Cùng với một tiếng trầm đục to lớn, vệ sĩ bị đá bay ra ngoài kia không phụ sự mong đợi của mọi người, đảo ngã hai tên đồng bọn, ba người liền cứ như vậy mà ngã thành một đoàn, ngay cả sức lực đứng lên cũng không có.

"..." Động tác của nam thần thật sự là đơn giản thô bạo, thật hung dữ tàn bạo những vì cái lông (*) lại làm cho người ta cảm thấy thật quá là đẹp trai nha? Khó xử che mặt. Nam thần, bọn em sinh hầu tử cho anh.

(*) Vì cái lông: Đơn giản thì nó tương đương với từ "vì sao", nhưng editor thấy giữ nguyên thì có vẻ hay hơn =)) Đọc đam thường xuyên thấy mấy bạn tặc mao thụ nói từ này, nghe moe moe sao ấy:)

Niếp Quân Hạo nghe thấy động tĩnh phía sau liền xoay người sang chỗ khác, đối diện với bốn - năm vệ sĩ còn sót lại đã mặt lộ vẻ e sợ, khỏe môi giương lên, ôm eo An Cẩn Du chủ động đi tới chỗ bọn họ.

Kết quả là, trong đại sảnh rộng lớn của Tinh Thành liền xuất hiện một màn cực kỳ nực cười mà hài hài, một thiếu niên thân hình nhỏ gầy, ôm một cô gái có chút nhỏ xinh, từng bước ép sát đối với mấy người đàn ông vạm vỡ hung thần ác sát.

Toàn bộ chuyện xảy ra tiếp theo gần như là không có nửa điểm bất ngờ, hành hạ đến chết, thật sự là đơn phương hành hạ đến chết những tên khốn lúc trước vẫn thường xuyên nghênh ngang đi tới đi lui, điều vô giương oai trong Tinh Thành này. Chỉ trong thời gian năm phút đồng hồ, liền tất cả đều ngã xuống.

Lúc các nhân viên an ninh khoan thai đến chậm đi tới nhìn thấy ghé dựa đồ bừa bãi đầy đất, cùng với đám người cao lớn ngã trên đất, tiếng kêu than dậy khắp trời đất này.

"..."

Các nhân viên an ninh tập thể sợ ngây người, trợn mắt há hốc mồm nhìn một màn trước mắt này, không biết nên có phản ứng gì.

Không chỉ là các nhân viên an ninh, những cô gái trước bàn tiếp tân xem trận đơn phương nghiền áp từ đầu tới đuôi này cũng tập thể sợ ngây người. Lúc nhìn vào mắt của người chị em ở đối diện, là gần như đều có thể nhìn ra thần phục giống hệt chính mình từ trong mắt đối phương. Trời của tôi, rốt cuộc là thân thể nhỏ nhỏ nhu nhược kia lấy được sức lực lớn như vậy từ đâu?

Sau một lúc lâu trầm mặc, những cô gái tiếp tân mới giống như giật mình bừng tỉnh, kìm nén không được mà cao giọng kêu lên: "Thấy không, thấy không? Nam thần lấy một địch tám phải không, thật sự là lấy một địch tám nha! Không nói tới việc không hề tổn thương tới một sợi lông sợi tóc nào, vậy mà còn đánh ngã tất cả những người đó, ai nói nam thần gầy yếu? Nam thần đây gọi là tiềm lực to lớn, tất cả sức lực mạnh mẽ như sắt thép đổ đều giấu dưới thân hình nhỏ gầy kia, vận sức chờ phát động! A a a, không được, nam thần, cầu cho ôm đùi!"

"..." An Cẩn Du sau khi nghe tiếng thét chói tai của đám con gái này, vô cùng xấu hổ. Chẳng lẽ đây là fan nào tàn trong truyền thuyết? Lúc này Niếp Quân Hạo mới chính thức bước vào làng giải trí bao lâu nha, vậy mà đã có fan nào tàn mê muội như vậy, có cần đánh ngã nhanh như vậy hay không!

Không đợi An Cẩn Du tiếp tục châm chọc, liền nghe thấy trên đỉnh đầu truyền đến một tiếng hỏi nhỏ mang theo nghi hoặc: "Nam thần... Là cái gì?"

"..."

Tiếng thét chói tai khả nghi trong đại sảnh tạm dừng vài giây, mặc dù sau đó lại là một trận tiếng thét chói tai càng thêm cao vút.

"Nam thần vậy mà không biết nam thần là có ý gì?"

"Vì cái lông lại cảm thấy nam thần mơ hồ cũng thật đáng yêu?"

"Thân ái, không phải chỉ một mình cô cảm thấy đáng yêu. Nam thần nhanh vào trong bát đi!"

"..."

An Cẩn Du đã không biết nên châm chọc như thế nào... Fan nào tàn này bị sắc đẹp mê hoặc đến văng đầu rồi. Bất đắc dĩ lắc đầu, mới vừa nâng mắt liền thấy hai mắt sâu thẳm của Niếp Quân Hạo chăm chú nhìn vào chính mình, trên mặt rõ ràng lại vẫn cố chấp treo lên vẻ nghi hoặc.

An Cẩn Du bị anh nhìn đến có chút xấu hổ, ho nhẹ một tiếng, nghiêm mặt nói: "Ý của từ nam thần chính là người đàn ông được rất nhiều cô gái thích."

"Được rất nhiều cô gái thích?" Niếp Quân Hạo nhử nhử mi, trên mặt chẳng những không có lộ ra vẻ vui mừng đắc ý, ngược lại có chút phiền não, giống như chuyện được rất nhiều con gái thích ở trong mắt anh là một chuyện cực kì đáng buồn.

Sau một lúc lâu, An Cẩn Du mới lại nghe thấy Niếp Quân Hạo dùng giọng điệu do dự chỉ có hai người bọn họ nghe được nói: "Tôi không cần rất nhiều con gái thích, chỉ cần cô thích là đủ rồi."

Ý cười trên mặt An Cẩn Du bỗng ngưng cứng đờ, ngực đột nhiên chấn động, mở to hai mắt hết sức không dám tin nhìn chằm chằm Niếp Quân Hạo,

muốn nhìn ra một chút dấu vết vui đùa từ trong mắt anh, nhưng quả thật là cực kỳ đáng tiếc, cô thất vọng rồi, trong mắt Niếp Quân Hạo tràn đầy chân thành, chân thành trước nay chưa từng có. Người đàn ông này quả nhiên nói thật.

Nhìn thẳng ánh mắt kia, An Cẩn Du chợt cảm thấy chấn động trong lòng càng trở nên rõ ràng, trái tim nhỏ ở chỗ ngực trái không thể khống chế mà bị chạm tới nơi tận cùng trong chớp mắt, khiến cho An Cẩn Du ảo giác rất có khí phách, lại không trì hoãn một chút thì chỉ sợ trái tim mình liền muốn không thể khống chế mà nhảy ra ngoài lồng ngực.

An Cẩn Du cuống quýt nuốt dạ cúi đầu, không dám nói thêm một câu nào nữa, mà giờ phút này Niếp Quân Hạo cũng không có quá mức chú ý đến vẻ khác thường trên mặt An Cẩn Du.

Kiểm tra từ trên xuống dưới của An Cẩn Du một phen, xác định cô cô không hề bị thương sau trận đánh đấm vừa nãy, Niếp Quân Hạo mới nhẹ nhàng thả tay đang ôm eo An Cẩn Du ra, ngược lại cầm lấy cổ tay cô, lôi kéo cô đi tới trước mặt người phụ nữ vô lễ vẫn còn tê liệt ngã trên mặt đất, được người đại diện nâng lên, khó có thể tin nhìn chăm chăm vẻ sỉ ngã trên đất ở xa, từ trên cao nhìn xuống ả, không cho phép cự tuyệt mà lặp lại hai chữ lúc trước: "Giải thích."

Mà bây giờ, liền không có ai dám xem những lời này trở thành nói đùa.

Môi Thư Ca run rẩy 抖, phần nộ ngẩng đầu nhìn Niếp Quân Hạo, lớn tiếng nói: "Cậu làm cái gì? Cậu đã làm gì với bọn họ? Cậu đây là cố ý đánh người, tôi muốn kiện cậu."

Cô nàng này không hổ là xuất thân từ giới ca hát, tiếng rít của cá heo dễ dàng vang vọng cả đại sảnh tầng một, khiến cho mọi người vây cũng nhin không được muốn dùng tay che lỗ tai chính mình, ngăn cách tiếng ồn có chút đáng sợ này.

An Cẩn Du lại là bị người phụ nữ kì lạ này làm cho tức đến nở nụ cười. Tạm thời không nhắc tới việc ngay từ đầu người phụ nữ này đụng vào chính mình lại ác nhân cáo trạng trước, sau đó cũng do tính tình người phụ nữ này quá xấu, giờ tay muốn đánh chính mình, nếu không nhờ Niếp Quân Hạo ngăn lại, chỉ sợ người hiện tại nằm trên đất là chính mình.

Người phụ nữ này lại vẫn ý thế hiếp người, ý vào chính mình người đông thể mạnh muốn quần ả bọn họ, không nghĩ tới đá vào khối sắt cứng là Niếp Quân Hạo, thật sự quần ả lại bị miểu sát (giết chết trong một giây) tập thể, hiện giờ người phụ nữ này thấy đánh không lại Niếp Quân Hạo, còn muốn cắn ngược lại một cái, kiện anh? Người phụ nữ này thật sự cho rằng pháp luật là do nhà ả định à? Mắt của tất cả mọi người ở đây đều mù sao?

Giống như cảm thấy An Cẩn Du phần nộ, tay nắm lấy An Cẩn Du của Niếp Quân Hạo hơi nắm chặt, ánh mắt nhìn về phía Thư Ca càng bắt đầu trở nên lạnh băng: "Tôi bảo cô giải thích với cô ấy."

Thư Ca nghe vậy lạnh lùng cười, khinh thường nói: "Cô ta cũng xứng. . ."

Lời còn chưa dứt, mọi người thậm chí còn không thấy rõ Niếp Quân Hạo ra tay như thế nào, chỉ nghe một tiếng vỗ tay vang dội, Thư Ca một giây trước vẫn còn cứng cổ cao ngạo giống như một con thiên nga trắng, một giây sau vậy mà đã bị đánh cho lệch một bên mặt.

"Cậu... Cậu cũng dám đánh tôi?" Thư Ca ôm mặt nghiêng đi, hai mắt đỏ bừng, vẻ mặt kinh ngạc nhìn về phía Niếp Quân Hạo, Niếp Quân Hạo lại ngay cả lông mi cũng chưa từng nhếch một lần, cười lạnh trả lời: "Có cái gì không dám, tôi cũng không phải là những tên nguy quân từ lúc này cũng treo bên miệng câu không đánh phụ nữ. Cũng không phải lần đầu tiên tôi đánh cô, lần một mới lạ, lần hai liền quen."

"Phốc..." An Cẩn Du nghe vậy suýt nữa cười ra tiếng. Người này thật sự là bất minh tắc dĩ, nhất minh kinh nhân (*), lúc muốn phát huy thuộc tính độc miệng này có thể không còn mạnh (**) như vậy hay không?

(*) Bất minh tắc dĩ, nhất minh kinh nhân: Bỗng nhiên nổi tiếng, gây một tiếng ai nấy đều kinh ngạc ("Sử ký, Hoát kê liệt truyện": "thử điều bất phi tắc dĩ, nhất phi xung thiên: bất minh tắc dĩ, nhất minh kinh nhân". Ví với bình thường không có biểu hiện gì đặc biệt, nhưng khi làm thì có thành tích khiến mọi người kinh ngạc.)

(**) Mạnh: Đọc chệch của từ “moe” trong tiếng Nhật, có nghĩa là đáng yêu.

Thư Ca bụm mặt sừng sốt, lúc này mới phản ứng kịp, từ lúc bắt đầu đến bây giờ, tính ra thì Niếp Quân Hạo cũng đánh ả ba lần.

Nghĩ như vậy, cả người Thư Ca đều không tốt. Từ nhỏ đã được nâng niu trong lòng bàn tay, che chở lớn lên, ả chưa từng phải chịu uất ức như vậy, lập tức tiện phát điên kêu lên: "Từ nhỏ đến lớn, ba mẹ tôi cũng không dám đụng chạm tới tôi một cái, cậu cũng dám đánh tôi, cũng dám đánh tôi, tôi liều mạng với cậu." Di3ndan^^Bquy_d0n

Thư đại tiểu thư bị chọc tức không nhẹ triệt để phát điên, vậy mà muốn tay không đánh tới Niếp Quân Hạo vừa mới miểu sát một đám đàn ông cao lớn, may mà người đại diện bên người ả lại vẫn giữ lại vài phần lý trí, thấy à như vậy cuống quýt dung tay kéo Thư Ca một cái, có chút khiếp đảm khuyên can: "Thư Ca, đừng kích động, người đàn ông kia... rất lợi hại."

Người đại diện không nói lời nào thì không sao, vừa nói ngược lại khổ bức dẫn lừa thiêu thân, Thư Ca bị gã lôi kéo đánh không tới chỗ Niếp Quân Hạo, ngược lại xoay người giờ tay liền tát gã một cái, phát tiết hết tức giận nhận được từ chỗ Niếp Quân Hạo lên trên người người đại diện, nổi giận nói: "Phế vật vô dụng, cả đám đều là phế vật vô dụng!"

Niếp Quân Hạo nhìn bộ dáng hung tàn chẳng phân biệt được địch ta kia của Thư Ca, nhíu nhíu mi, nghiêng người không dấu vết che An Cẩn Du ở phía sau, trong ánh mắt bắt đầu lộ ra vài phần không kiên nhẫn, trên người nổi lên một tầng sát khí nhàn nhạt, hiển nhiên đã nhận nại đến cực hạn đối với bà

điền này.

"Niếp Quân Hạo, không cần..." An Cẩn Du cuống quýt kéo anh một cái, giáo huấn kia bà điền một phen không sao cả, nhưng nếu thật sự liên quan đến mạng người, dù là có Tô Minh Duệ che chở chỉ sợ cũng không dễ xong việc.

Ngay tại lúc An Cẩn Du tim gan run sợ nhìn Niếp Quân Hạo về mặt bình tĩnh, sát khí bốn phía, không biết nên khuyên nhủ như thế nào, một tiếng ho nhẹ đúng lúc vang lên trong sự khắc khẩu của mấy người.

Đám người An Cẩn Du ngăn ra, bỗng dưng quay đầu nhìn theo tiếng động, liền thấy Tô Minh Duệ chậm rì rì đi tới.

Lúc này An Cẩn Du cùng Niếp Quân Hạo mới nhớ tới lúc vừa xuống lầu, kỳ thật bên cạnh bọn họ còn mang theo một người, mà người này còn nhắc nhở An Cẩn Du một tiếng khi An Cẩn Du cùng Thư Ca sắp va vào nhau.

Nhưng sau đó, hai người An Cẩn Du liền không còn nhìn thấy người này, nhất là vừa rồi khi Niếp Quân Hạo bị đám vệ sĩ kia vây công, cũng không thấy Tô Minh Duệ xuất hiện, ngược lại là hiện tại Niếp Quân Hạo đã thu thập người ta xong, mới đi ra thể hiện độ tồn tại.

Dù việc như vậy, giải thích duy nhất là, vừa rồi người này nhất định đã chạy đến chỗ nào đó trốn, hoàn toàn chính chính xem xong màn kịch vui này.

Ý thức được điểm này, An Cẩn Du quyết đoán ném cho Tô Minh Duệ một ánh mắt khinh bỉ.

Tô Minh Duệ nhận được ánh mắt của An Cẩn Du, vẻ mặt xấu hổ sờ sờ cái mũi. Thật ra anh ta thật sự không phải cố ý trốn đi, ngay từ đầu nhìn thấy An Cẩn Du bị đụng vào, anh ta cũng cực kỳ sốt ruột muốn đi qua xem, nhưng mới đi về phía trước hai bước, anh ta liền dừng lại, chỉ vì anh ta nhận ra thân phận của người va chạm với An Cẩn Du.

Mà ngay trong chốc lát Tô Minh Duệ dừng lại, Niếp Quân Hạo cùng Thư Ca đã triệt để trở mặt, hơn nữa rất có xu thế đánh nhau.

Tô Minh Duệ thấy thế suy tư một lát, nhưng không định đi ra khuyên can ngay từ đầu, ngược lại tìm một nơi trốn đi, quan sát tất cả quá trình tranh đấu, một mặt là vì thăm dò thực lực chân thật của Niếp Quân Hạo, cùng lúc cũng là bởi vì Tô Minh Duệ muốn mượn cơ hội này cho vị đại tiểu thư từ trước đã luôn dựa vào quan hệ các loại đi cửa sau, tính tình ác liệt, ức hiếp nhân viên công tác và người khác khiến anh ta không có ấn tượng tốt gì một lần giáo huấn, để cho ả về sao có điều kiện kị cũng là chuyện tốt.

Tô Minh Duệ cũng không phải không lo lắng an nguy của hai người Niếp Quân Hạo, nhưng một cao thủ ngay cả ô nilon cũng có thể cầm ba phần xuống đất, sao có thể không có khả năng đánh lại một đám người bình thường? D*Đ/L+Q-Đ

Nghĩ như vậy, Tô Minh Duệ liền yên tâm thoải mái đứng chờ ở một bên cho tới bây giờ, xem đủ trò hay mới làm bộ làm tịch đi ra.

Thư Ca nhìn thấy Tô Minh Duệ cũng sửng sốt, ngay cả người đại diện cũng đứng lên từ trên mặt đất, ánh mắt như có như không quét trên người Niếp Quân Hạo một lần, nhưng cũng thoáng lãnh yên tĩnh trở lại.

Trầm tư trong nháy mắt, ngẩng đầu nhìn chằm chằm Tô Minh Duệ hỏi một câu: "Anh Tô (*), hai người kia hẳn không là người của người?"

(*) Vốn trong convert là Tô nhị ca, nhưng đây là truyện hiện đại mà editor lại không biết xưng hô thế nào cho đúng đủ nên đành để vậy, ai biết xưng hô thích hợp thì nhắc để mình sửa nha:Đ

"Đúng vậy, Thư Ca, vị này chính là nghệ sĩ tôi mới kí gần đây cùng trợ lý của cậu ấy." Tô Minh Duệ cũng không phủ nhận, gật gật đầu, giả bộ thành bộ dạng vừa mới có mặt, đi đến bên cạnh hai người Niếp Quân Hạo.

Lập tức nhìn lướt qua mấy người đàn ông lực lưỡng vẫn cuộn mình trên mặt đất kia, trong lòng thầm sáng khoái tới cực điểm, trên mặt lại lộ ra vẻ mặt hết sức kinh ngạc: "Ai nha, đây là có chuyện gì? Thư Ca, những người này không phải vệ sĩ của cô sao? Vệ sĩ của cô không ngoan ngoãn đứng bảo vệ sau lưng cô, nằm trên mặt đất làm cái gì?"

Thư Ca đạt được lời xác nhận sự thật của Tô Minh Duệ, vừa định tức giận, liền lại bị Tô Minh Duệ trách móc một phen, sắc mặt khể biến, lửa giận rất không dễ dàng mới ép xuống được lập tức lại bốc lên, cười nhạo nói: "Nằm trên mặt đất làm cái gì? Còn không phải chuyện tốt mà nghệ sĩ của anh làm ra?"

"A? Chuyện tốt nghệ sĩ của tôi làm ra?" Lòng mày của Tô Minh Duệ nhíu lại, tay lắc lắc ở sau lưng, để Niếp Quân Hạo cùng An Cẩn Du lùi ra phía sau của anh ta.

Tuy Niếp Quân Hạo bất mãn với người phụ nữ vừa rồi suýt nữa thương tổn đến An Cẩn Du lại còn cực kỳ không thể nói lý này, nhưng cũng biết lúc này không thể hành động theo cảm tính. Hai trông mặt khể chớp, lời kéo An Cẩn Du không dấu vết lùi ra phía sau Tô Minh Duệ, giao chuyện còn lại cho Tô Minh Duệ xử lý, dù sao người đại diện này không phải là chuyên môn phụ trách thu thập cục diện rồi rắc rối cho nghệ sĩ sao?

"Không sai." Thư Ca tự nhiên cũng thấy được hai người Niếp Quân Hạo lùi về phía sau, chỉ cho là hai người này là nhìn thấy thái độ của Tô Minh Duệ đối với mình, rốt cục đoán được thân phận của chính mình mà sợ hãi, hừ lạnh một cái, tính tình đại tiểu thư càng trở nên không kiêng nể gì.

Sau khi hung hăng đáp Tô Minh Duệ một câu, Thư Ca đẩy người đại diện của mình ra một cái, dơ tay chỉ vào An Cẩn Du liền tức giận khể hô lên: "Anh Tô, ánh mắt anh thật sự là càng ngày càng thụt lùi, mặt hàng như vậy cũng có thể xuất hiện trong công ty. Vừa rồi tôi mới quay quảng cáo về, vốn đã mệt chết, người phụ nữ không có mắt này lại cứ một đầu đâm tới, thiếu chút đụng ngã tôi, nếu không có Thuần Xương ở bên cạnh nâng đỡ tôi, chỉ sợ lúc này

Toàn thân Thư Ca chấn động, không nghĩ tới về luồng cuồng vừa rồi đều bị Tô Minh Duệ nhìn thấy, trên mặt xẹt qua một tia xấu hổ, giải thích: "Anh Tô, đó là bởi vì hai người kia vừa rồi thật sự có chút... Khinh người quá đáng, không sai, liền là..."

Thư Ca còn chưa nói xong, Tô Minh Duệ đã cười ngắt lời ả: "Thư Ca, cô đừng vội, tôi chỉ là thuận miệng hỏi một chút mà thôi, nhưng nói đến chuyện này, tôi ngược lại là muốn hỏi một chuyện."

"Chuyện gì?" Thư Ca nhìn ý cười trên mặt Tô Minh Duệ, phần bất an trong lòng càng trở nên mãnh liệt.

"Nếu hành vi của hai người này của tôi ác liệt như vậy, vậy bảo nguy gì gì đó cũng có không gì đáng trách, nhưng mặc dù là báo cảnh sát, cảnh sát qua xử lý loại phân tranh này, vì bảo đảm sự trong sạch của hai bên, nói vậy cũng sẽ không chỉ nghe lí do thoái thác của một bên. Trên luật pháp còn như vậy, còn không nói chuyện vừa này tôi đều đã nghe chân tướng chuyện này từ Thư Ca cô, lại từ đầu đến cuối cũng chưa từng nghe bọn họ nói, không bằng..."

Thư Ca nghe vậy sắc mặt bỗng dung biến đổi, thu lại vẻ mặt điềm đạm đáng yêu ban nãy, nhìn lướt qua hai người Niếp Quân Hạo ở sau người Tô Minh Duệ, sốt ruột nói: "Bọn họ không nói lời nào là do... Có tật giật mình, đúng, liền là có tật giật mình. Nếu không phải có tật giật mình, vừa rồi tôi nói nhiều như vậy, sao bọn họ có thể một câu cũng không nói, rõ ràng liền lặng im, này còn có cái gì để hỏi?"

Nói xong, mặt Thư Ca trắng xanh một phen, di chuyển ánh mắt đến trên người Tô Minh Duệ, có chút ý tứ gây sự, nói: "Anh Tô, hẳn không phải là anh muốn bao che hai người này đi?"

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Ánh Đế Mau Vào Trong Chén* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 106: Bạn Trai Thử Việc

Lời này vừa nói ra, An Cẩn Du liền hoàn toàn ㄟ rồi, cái gì gọi là bọn cô không biết phân biệt? Rõ ràng chính là cô ả này đôi mắt trắng thay đen, chẳng phân biệt được tốt xấu, nói liên hồi với Tô Minh Duệ, bọn cô nào có cơ hội chen miệng! Quả nhiên, suy nghĩ của loại sinh vật lục trà biểu này thật là quá khó hiểu, bọn họ tuyệt đối có sự khác nhau, khác nhau mấy năm ánh sáng!

Niếp Quân Hạo đứng ở bên người An Cẩn Du, mặc dù nói không biết rốt cuộc ả đàn bà này là thân phận gì, nhưng cũng có thể nghe ra ả này nói gần nói xa đều là gây áp lực với Tô Minh Duệ, có thể cũng có địa vị nhất định ở nơi này.

Chỉ là, giống như Tô Minh Duệ rất yên tâm cho Niếp Quân Hạo làm đủ chuyện, Niếp Quân Hạo cũng giống vậy, rất yên tâm để Tô Minh Duệ đối phó cô ả này.

Ả đàn bà xấu xí này vừa nhìn đã biết là hạng người ngực lớn nhưng không có đầu óc, mặc dù thật sự có hậu đãi gì đó, hậu đãi này dù lớn hơn nữa cũng sao có thể lớn hơn Tô thị? Tô Minh Duệ trăm phương ngàn kế dẫn mình tới đây, xem chính mình là cây rụng tiền, nhìn thế nào cũng không giống bộ dạng sẽ vì ả đàn bà ngu xuẩn này mà buông tha bọn họ.

Lúc này anh vẫn là nên đứng ở một bên yên lặng theo dõi biến hóa là được, tĩnh tâm lại tốn ít sức. Lui vạn bước mà nói, nếu như Tô Minh Duệ thật sự nghĩ không thông, đứng ở bên ả đàn bà kia, anh cũng có thể tùy tiện tiện mang An Cẩn Du rời đi. Lấy thực lực đã khôi phục đến hiện tại của mình, anh hoàn toàn nắm chắc, nơi này không có bất kỳ người nào ngăn được anh.

Mà giống như Niếp Quân Hạo đoán, Tô Minh Duệ tuyệt đối không có khả năng vì một ả đàn bà ngu xuẩn anh ta nhìn không vừa mắt mà buông tha hai người Niếp Quân Hạo. Lúc này không nhân cơ hội sáng khoái đập người khác một cước đã không tệ, sao có thể đứng ở bên đối phương?!

Tô Minh Duệ nghe thấy sự hốt hoảng Thư Ca che giấu bên dưới ngôn ngữ bèn nhon, giương môi cười một tiếng, bình tĩnh nói: "Nếu chuyện thật sự là nghệ sĩ dưới tay tôi không đúng, tôi đương nhiên sẽ không tùy tiện bao che bọn họ. Nhưng mà nếu Thư Ca cô không hi vọng tôi nghe bọn họ giải thích, vậy thì được, tôi liền không nghe."

Thư Ca thấy Tô Minh Duệ mở miệng, liền thở phào một cái, mặt lộ vẻ vui mừng.

Chỉ tiếc, trên mặt ả chưa kịp hoàn toàn nở nụ cười, liền nghe thấy Tô Minh Duệ lời nói vang lên, lại bổ sung một câu: "Lời của các cô tôi đều không nghe, tôi nghe người đứng xem cũng được chứ?"

Thư Ca không ngờ Tô Minh Duệ ngược lại sẽ xem chính mình là một trò đùa, nụ cười thư thái trên mặt cứ như vậy cứng lại.

Không đợi Thư Ca hoàn toàn phản ứng kịp, Tô Minh Duệ đã cất giọng gọi mấy cô gái đứng tại quầy tiếp tân tới đây.

Thấy vậy, sắc mặt Thư Ca hơi trầm xuống, hai mắt khẽ nheo lại, lạnh lùng quét qua mấy cô cái một cái, lớn tiếng dọa người nói: "Mấy người các cô đều thấy được chuyện vừa rồi chứ? Mau nói đầu đuôi câu chuyện cho anh hai Tô, nếu dám có nửa câu nói láo, cần thận bát com của các cô."

Mấy người Tô Minh Duệ nghe thấy vẻ uy hiếp trắng trợn trong giọng nói của Thư Ca, đáy mắt nhanh chóng xẹt qua một tia sáng lạnh, lại không mở

miệng nói chuyện.

Nếu bình thường Thư Ca nói lời ác độc như vậy với mấy cô gái ở quầy tiếp tân, người nhát gan một chút liền có thể nghe lời. Nhưng mà, quá đáng tiếc chính là, người hôm nay Thư Ca không ngừng muốn bêu xấu không phải là người khác, mà chính là nam thân mấy cô gái một mực yên lặng yên ỳng hộ, hơn nữa hiện tại nam thân của bọn họ có cậu hai nhà họ Tô bảo vệ. Thư Ca ở Tỉnh Thành có lẽ có tư cách điều võ đương oai, nhưng một khi so với cậu hai nhà họ Tô, bên nhẹ bên nặng, bọn họ đều là người có lý trí, sao lại không hiểu?

Mấy cô gái liếc nhau một cái, một người tương đối lớn gan trong đó dẫn đầu đứng dậy, mấy người An Cẩn Du theo tiếng động nhìn lại, liền thấy một cô bé có chút quen thuộc đứng dậy, cũng là cô nhân viên tiếp tân hôm đó tiếp đãi An Cẩn Du cùng Niếp Quân Hạo —— tiểu Ngụy.

Tiểu Ngụy tiến lên một bước háng giọng một cái, sau đó đứng trước mặt mọi người, ngốc ngốc hỏi một câu: "Éc..... Nói gì?"

"....." Một đám người nín thở chờ đợi nghe cô nàng bỗng nhiên nghe cô nàng hỏi vậy không hẹn mà cùng trượt chân, suýt nữa ngã nhào, sau khi khó khăn lắm mới ổn định thân hình, đều ném một ánh mắt khinh bỉ cho cô nàng.

Tiểu Ngụy dưới ánh mắt giống như khiển trách của một đám người, như mới tỉnh khỏi giấc mộng, liền ho nhẹ hai tiếng, nói: "Đầu đuôi câu chuyện của chúng tôi, có một chút sai lệch với chuyện cô Thư vừa nói."

Thư Ca nghe vậy sắc mặt bỗng dung biến đổi, nhìn về phía tiểu Ngụy ánh mắt cũng lập tức có chút trở nên bất thiện.

Nhưng Tô Minh Duệ lại như là đã sớm dự liệu, mỉm cười hỏi: "Hả? Không giống ở đâu? Vừa rồi cô Thư nói trợ lý nghệ sĩ của tôi không những đụng cô ấy, còn không để ai trong mắt mà mạo phạm cô ấy, chuyện này là có thật không?"

Tô Minh Duệ hỏi liên tục, tinh thần tiểu Ngụy chấn động mạnh một cái, không để ý đến ánh mắt cảnh cáo của Thư Ca, nhỏ giọng nói: "Cô An bên cạnh anh hai Tô kia có bảo anh Niếp đánh người hay không, tôi không rõ lắm, dù sao mặc dù chúng tôi tận mắt thấy tất cả, nhưng rốt cuộc chỗ đứng cũng không gần với mấy người bọn họ, trừ phi mấy người họ nói chuyện lớn tiếng, nếu không chúng tôi tuyệt đối không nghe rõ. Nhưng mà, mặc dù chúng tôi không nghe rõ bọn họ nói gì, nhưng vừa rồi mấy người chúng tôi ngược lại tận mắt thấy, ban đầu....."

Tiểu Ngụy nói tới chỗ này, không khỏi ngừng đầu nhìn Thư Ca một cái, rồi mới lại nói tiếp: "Là cô Thư đụng phải cô An trước, anh Niếp phản ứng tương đối nhanh, đỡ cô An. Sau đó cô Thư giống như rất tức giận, giơ tay liền muốn đánh cô An, có thể là lần đầu tiên cô An lần gặp loại chiến trận này, liền bị dọa sợ tại chỗ, cũng không biết né tránh, lúc này anh Niếp mới không thể không ra tay ngăn cô Thư lại. Lúc đó chúng tôi không thấy được anh Niếp nói chuyện, nhưng xem dáng vẻ bọn họ hình như là anh Niếp khuyên cô Thư mấy câu, cô Thư chẳng những không hết giận, ngược lại còn cho những vệ sĩ này của cô ấy đồng loạt xông lên, muốn đánh cô An cùng anh Niếp....."

"Cô nói láo!" Tiểu Ngụy còn chưa nói hết, Thư Ca đã nhanh chóng phát giận, hai mắt trừng trừng, vẻ mặt dữ tợn một bộ hận không thể xé nát đôi phượng tại chỗ.

Tô Minh Duệ nhíu mày, không để lại dấu vết kéo tiểu Ngụy kia về phía sau, ngay sau đó lại hỏi một câu: "Vậy vừa nãy cô Thư nói, Quân Hạo mới vừa đẩy cô ấy, còn tát cô ấy một cái, chuyện này....."

Tô Minh Duệ vừa nói ra lời này, tiểu Ngụy còn chưa kịp trả lời, bên cạnh liền truyền tới một giọng nói hơi có vẻ đột ngột nghi ngờ: "A Liệt, có này chuyện gì sao? Tại sao vừa tại tôi không thấy? Các cô nhìn thấy không?"

Tiểu Ngụy ngớ ngẩn, quay đầu nhìn sau lưng, vừa vặn nhìn thấy chị Duyệt dẫn đầu nhóm chị em tiếp tân đi dõm mở trường hai mắt với cô nàng.

Tiểu Ngụy lập tức hiểu ý gật đầu một cái, thu hồi tầm mắt, nhẹ giọng đáp lại: "Cái này em lại không rõ ràng lắm. Vừa rồi khi cô Thư bảo những vệ sĩ kia vây anh Niếp vào trong, vô cùng hỗn loạn, chờ khi chúng tôi tỉnh hồn lại, cô Thư đã bị ngã trên mặt đất, anh Niếp còn đang bị đám vệ sĩ kia quần lấy đánh nhau, chắc chắn sẽ không có thừa sức để đụng cô Thư, về phần tát cô Thư một cái, chuyện này..... Chúng tôi là thật sự không nhìn thấy, vừa rồi chúng tôi đứng ở bên cạnh, ai cũng không nhìn thấy anh Niếp ra tay với cô Thư, cô Thư đột nhiên nói anh Niếp tát cô ấy một cái, chúng tôi cũng rất kinh ngạc."

Ngu ý, vừa rồi những người đó đều nghe lời Thư Ca mà tất cả đều vọt tới, dưới sự hỗn loạn tung bùng, ai biết có phải Niếp Quân Hạo đẩy Thư Ca hay không, không chừng là vệ sĩ nào đó của Thư Ca chân tay vụng về, lúc xông tới không cẩn thận đụng phải cô chủ của gã, hay có thể là Thư Ca ngã nhào trong lúc xô đẩy, ai biết được?

Về phần cái bạt tai đó, tiểu Ngụy cũng không coi là đang nói dối, sự thật chính là thật sự không có bất kỳ ai thấy rõ rốt cuộc Niếp Quân Hạo là ra tay thế nào. Một cái tát vừa rồi kia của Niếp Quân Hạo thật sự quá nhanh, tất cả mọi người ở chỗ này gần như đều chỉ nghe được một tiếng bạt tai vang dội, sau đó liền thấy Thư Ca bụm mặt nổi điên với Niếp Quân Hạo, về phần Niếp Quân Hạo rốt cuộc có ra tay hay không, mắt thường không nhìn thấy, ai cũng không có cách nào nói rõ ràng.

"Các cô....." Dù thế nào Thư Ca cũng không thể ngờ những cô gái bình thường đối với á kính sợ lễ phép này, sẽ ở thời điểm này mà không để ý tới sự uy hiếp của mình, công khai giúp đỡ hai người mới này.

Thư Ca cũng không kịp nghĩ Tô Minh Duệ vẫn còn ở hiện trường, giương nanh múa vuốt lại muốn lập lại chiêu cũ, ra tay với người khác.

Tô Minh Duệ lại nhìn rõ cử động của ả trước một bước, sắc mặt khẽ biến, trầm xuống, tiến lên một bước nói: "Thế nào, ngoài miệng nói không lại người khác liền muốn ra tay đánh người? Thư Ca, cha cô chính là dạy cô như vậy sao?"

Động tác trên tay Thư Ca chợt dừng lại, gần như là thu lại khí thế âm u, ác độc trên người trong một cái chớp mắt, có chút đau lòng nói: "Anh hai Tô, anh tin tưởng lời người này nói? Anh tình nguyện tin tưởng lời người này nói cũng không nguyện tin tưởng lời của em?"

Mấy người An Cẩn Du nhìn vô bọc đầm đìa đáng yêu của Thư Ca, không hện mà cùng sợ run cả người, phải xuống một thân da gà.

Tô Minh Duệ cũng tự nhiên không có khả năng bị kỹ thuật diễn vùng về này của Thư Ca lừa gạt, hai mắt híp lại cười lạnh một tiếng nói: "Đến tốt cùng ai nói là thật ai nói là giả, trong lòng mọi người đều biết, cần gì nói quá rõ."

Thư Ca thấy Tô Minh Duệ là đã quyết định chủ ý đứng ở bên hai người mới kia, vẻ đáng thương trên mặt lập tức tiêu tán sạch sẽ, cũng trầm giọng hỏi: "Nói như vậy, hôm nay anh hai Tô là quyết tâm phải che chở hai người mới này? Vì thiên vị bọn họ, đối nghịch với tôi?"

Tô Minh Duệ khẽ cười một tiếng, không quá vừa ý nói: "Chưa nói tới hai chữ thiên vị, tôi chính là có ý đứng ở bên này. Nếu bây giờ Thư Ca cô nói tôi thiên vị bọn họ, cũng được, không bằng bây giờ chúng ta liên y theo ý trước của Thư Ca là báo cảnh sát thì sao? Thư Ca, cô đừng quên, khắp nơi trong đại sảnh Tỉnh Thành này đều gắn camera, đến lúc đó cảnh sát tới, cũng không cần ai nhiều lời, chỉ cần tra nội dung theo dõi một chút, rốt cuộc là ai ra tay trước là hiểu ngay, như vậy cuối cùng đã được công bằng chưa?"

Tô Minh Duệ vừa nói ra lời này, cả khuôn mặt Thư Ca đều trắng. Bây giờ ả không chỉ là một thiên kim nhà giàu, còn là một nhân vật công chúng.

Nếu thật sự làm giống như lời Tô Minh Duệ, chỉ sợ chân trước cảnh sát mới vừa vào cửa chính Tỉnh Thành, chân sau những hãng truyền thông khác sẽ giật tít "Thiên hậu nổi danh - nữ ca sĩ Thư Ca chen ép người mới tại cửa công ty Tỉnh Thành, bị người đại diện chủ chốt báo cảnh sát bắt giữ", đến lúc đó mình thật sự có thể sẽ bị hủy danh tiếng.

Gương mặt từ trắng đến anh, sau xanh đến đen, biến hóa nhiều lần, sắc mặt của Thư Ca coi như là hoàn toàn tối sầm. Ngẩng đầu phẫn hận nhìn đám người An Cẩn Du một cái, bỏ lại một câu: "Chúng ta về sau..... Chờ xem."

Sau đó thu lại tầm mắt tròn mắt nhìn Tô Minh Duệ một cái, dậm chân, đạp chiếc giày gót cao gần 15 cm nghênh ngang rời đi.

Thuận Xương, cũng chính là người đại diện thư sinh yếu đuối kia của Thư Ca thấy Thư Ca rời đi, run run rẩy rẩy gật đầu một cái với đám người Tô Minh Duệ, vội vội vàng vàng đi theo.

Đến đây, phen kịch vui này mới xem như câu huyết hạ màn.

Tô Minh Duệ nhìn Thư Ca ảo não đi, hài lòng lại hả giận huyết sáo một cái. Sau đó liếc mắt nhìn những vệ còn còn bò trên đất không dậy nổi này, quay đầu liếc mắt nhìn nhân viên an ninh luống cuống tay chân đứng ở bên cạnh, nhíu mày nói: "Còn không ném những người gây chuyện ở công ty này ra ngoài?"

Lúc này các nhân viên an ninh mới như tỉnh lại từ trong mộng, luống cuống tay chân tiến lên mang người đi. Sau khi sai bảo người xong, tâm tình Tô Minh Duệ rất tốt xoay người lại, một cái liếc đối diện với con người sâu xa của hai người An Cẩn Du, cả người không khỏi cứng đờ, bỗng nhiên sinh ra vài phần dự cảm chẳng lành.

"Sao..... Sao thế? Trên mặt của tôi dính thứ gì sao?"

An Cẩn Du lắc đầu một cái, ý vị sâu xa nói một câu: "Anh Duệ, em rốt cuộc biết tại sao anh bày đặt không muốn làm Tổng giám đốc, chạy tới làm người đại diện rồi."

"..... Tại sao?"

"Chỉ bằng kỹ thuật diễn cực kỳ cao cùng sự gian trá gài bẫy người không đền mạng của anh, không làm người đại diện, vậy thật sự là một tổn thất lớn của làng giải trí nha!"

Khóe miệng Tô Minh Duệ rụt rụt, bất đắc dĩ trả lời một câu: "..... Anh có thể xem lời này thành lời khích lệ đối với mình không?"

An Cẩn Du co rút khóe miệng, đưa anh ta hai chữ: "Ha ha."

Tô Minh Duệ: "....."

Mặc dù cực kì oán giận Tô Minh Duệ ở bên cạnh nhìn cả màn kịch vui mà không xuất hiện, nhưng cuối cùng An Cẩn Du vẫn không nhịn được hỏi một câu: "Anh Duệ, người phụ nữ vừa rồi kia có lai lịch gì, nhìn qua giống như thật lợi hại."

Tô Minh Duệ sờ lỗ mũi một cái, cười hắc hắc nói: "Là lai lịch rất lớn, ba của cô ta đứng lúc là một trong những thành viên quan trọng trong hội đồng quản trị của Tỉnh Thành."

An Cẩn Du sững sốt, trên mặt nhanh chóng xẹt qua một tia sáng tò, ngay sau đó có chút bối rối hỏi: "Vừa rồi anh Duệ đối với cô ta như vậy, có thể hay không....."

"Hẳn là không." Tô Minh Duệ còn đến không kịp lên tiếng, Niếp Quân Hạo đã chen vào trong đối thoại của hai người trước một bước, ngược mắt cười như không cười nhìn chằm chằm Tô Minh Duệ: "Nếu thật sự chọc ra phiền toái gì không thể giải quyết, vừa rồi người này cũng sẽ không chủ động xuất hiện."

Bị một câu lật tẩy, Tô Minh Duệ lần nữa lúng túng sờ lỗ mũi một cái, cười khan nói: "Tiểu Du, em yên tâm, mặc dù ba Thư Ca là thành viên quan trọng của hội đồng quản trị, nhưng dạng cha gì thì sinh loại con gái đó, ba cô ta cũng không coi ai ra gì như cô ta, ở trong hội đồng quản trị, nhìn thì rất nở mày nở mặt, thật ra thì đã sớm mất hết lòng dân, hơn nữa người kia vẫn luôn rất không vừa mắt anh, thừa cơ hội này cho nhà bọn họ một chút cảnh tỉnh cũng tốt. Tránh khỏi bọn họ cảm thấy anh quá tốt. Anh kính trọng bọn họ là bậc cha chú, ngược lại làm cho bọn họ quên mất người nắm quyền ở cái công ty này rốt cuộc là ai."

Tô Minh Duệ nói tới chỗ này lúc, đáy mắt xẹt qua một tia sáng nhàn nhạt.

Lúc này An Cẩn Du mới chợt hiểu, nhớ tới mặc dù người trước mắt này chỉ có chức vụ người đại diện, nhưng rốt cuộc cũng là em trai ruột của người đàn ông không khéo lập ra để quốc thương nghiệp Tô thị kia, mưa dầm thấm đất, trên người há lại không có một chút giáo hoạt tàn ác của người làm buôn bán.

An Cẩn Du hơi yên tâm, thở phào một cái, vừa quay đầu liền thấy mấy vị tiếp tân ghé thành một khối nói nhỏ cách đó không xa, sau khi ngăn người lại không nhìn được hơi mỉm cười nói: "Lại nói, chuyện ngày hôm nay còn cần phải cảm ơn các quý cô thật nhiều, nếu vừa rồi không phải là các cô giúp một tay, chỉ sợ Thư Ca đó sẽ không dễ dàng từ bỏ ý đồ như vậy."

Lời nói này của An Cẩn Du đặc biệt chân thành, chỉ vì cô vô cùng rõ ràng, hiện nay, xã hội này luôn có nhiều người dẹt hoa trên gấm (*), ít người giúp người khi gặp nạn. Người bình thường gặp phải loại chuyện như vừa rồi, trừ phi là số ít người tương đối nóng tính, mặc dù phần lớn mọi người không chọn tránh đi, nói chung cũng sẽ thờ ơ lạnh nhạt, mà không phải là gặp chuyện bất bình, nhất là vừa rồi Thư Ca kia còn từng uy hiếp họ như vậy. Dưới tình huống như thế họ còn có thể lựa chọn đứng ở bên bọn cô, điều này thật là đáng quý.

(*) Cầm thượng thiêm hoa (dẹt hoa trên gấm): làm tôn lên một cái gì đã có sẵn, dựa vào cái đã có sẵn để mà làm.

Mấy nhân viên tiếp tân vốn đang bối vì được quan sát nam thần ở khoảng cách quá gần mà xì xào bàn luận nghe được lời này của An Cẩn Du thì đều sững sờ, chuyển ánh mắt, lúc này mới lần đầu tiên nhìn thẳng cô gái vẫn luôn đi bên cạnh nam thần của mình, phát hiện mặc dù cô bé này đeo một đôi kính gọng đen tầm thường, bề ngoài nhìn qua có chút không đẹp, nhưng nụ cười trên mặt cũng rất là xinh đẹp, khác với những nụ cười dối trá công thức hóa bên trong làng giải trí, làm cho người ta vô cùng thoải mái. <^>[

Dưới sự cả kích của An Cẩn Du, mấy cô tiếp tân bình thường tùy tiện ngược lại có chút ngượng ngùng hiếm thấy, tất cả đều đáp lại bằng một tiếng cười, nói: "Chúng tôi chỉ là nói thật mà thôi, cô An không cần như vậy đâu."

Nói xong, trong mấy cô gái còn chợt truyền đến một tiếng hô to: "Hơn nữa, nam thần, tôi là fan nảo tảo của anh! Thẻ sống chết bảo vệ ở phía trước nam thần. Đề khen thưởng, nam thần, chúng tôi có thể cầu xin chút ít phúc lợi không?"

Nghe vậy, An Cẩn Du kinh ngạc quay đầu đi, vừa lúc đối diện đôi mắt nhỏ trong suốt sáng bừng của một cô gái đáng yêu, cũng là hotgirl tiểu Thất sống chết truy đuổi trên Microblogging đến nay.

Không đợi An Cẩn Du hồi phục lại tinh thần từ sự ngạc nhiên tột cùng do Niếp Quân Hạo vậy mà đã sớm có fan trung thành, Niếp Quân Hạo đã cái hiểu cái không nhủ nhủ mày, nghi ngờ nói: "Phúc lợi cái gì?"

"....." Đại sảnh to lớn ở tầng một yên lặng mấy giây, chợt bạo phát một hồi tiếng hét chói tai đáng sợ.

"Thứ như phúc lợi này dĩ nhiên là..... Nam thần, cầu ba vòng, cầu ảnh chụp!"

"Nam thần, cầu ôm đùi."

"Nam thần, cầu các loại phúc lợi ôm hôn."

"Nam..... Nam thần, cầu..... Cầu gãi!"

"....."

Lúc đầu những cô gái này còn có chút căng thẳng, có người đầu tiên mờ đầu, người phía sau liền lập tức bỏ đi cảm giác xấu hổ, chen lấn tới trước mặt đám người An Cẩn Du cầu xin các loại phúc lợi làm cho người ta khó có thể tiếp thu.

Niếp Quân Hạo cũng là lần đầu tiên đối mặt với loại chiến trận này, nhìn những hotgirl nhiệt tình đồng loạt xông lên kia, thầm than trong lòng rằng con gái thời đại này vậy mà lại không chút gò bó như vậy, đồng thời cũng có chút ngạc nhiên với những phúc lợi trong lời nói của những cô gái này: "Ba vòng cùng ảnh chụp là cái gì?"

"....." Yên tĩnh, lại một trận yên tĩnh. Nhưng trong dự liệu, ngay sau đó chính là tiếng hô hét càng trở nên hưng phấn kích động hơn.

"Nam thần, anh sao có thể đáng yêu tới như vậy? Mau tới xoa xoa mặt cho chị đây!"

"Nam thần, làm nũng là đáng xấu hổ."

"Bi kịch, bị Nam Thần manh tới mặt đầy máu, mặt máu quá nhiều."

"Vi nam thần, chảy nhiều hơn nữa máu cũng không chối từ. Nam thần, xin không được qua quýt, mạnh hóa tôi đi, meo meo ~"

Niép Quân Hạo: "....."

Tô Minh Duệ: "....."

An Cẩn Du: "....." Fan nào tàn quả nhiên là sinh vật khó hiểu nhất cõi đời này.

Thật vất vả ép Niép Quân Hạo bán đứng nhan sắc, hơn nữa còn cầm bút kí tên cho mấy hotgirl này, cuối cùng đám người An Cẩn Du mới trốn được ra bên ngoài.

Nhưng mà đây cũng là lần đầu tiên An Cẩn Du thấy Niép Quân Hạo viết chữ, mặc dù nhìn cách anh cầm bút cũng biết người này vẫn chưa quen với loại bút hiện đại này, nhưng chữ anh viết ra vẫn không có chút ảnh hưởng này tới toàn bộ cảnh đẹp, rắn chắc có lực, khí phách chính trực, cũng tỏa sáng lấp lánh như con người Niép Quân Hạo.

Cả đám hotgirl háo sắc được ký tên không ngoài ý lại phát ra một hồi than thở, trong đó cũng có không ít người nói lên đề xuất chụp ảnh chung, nhưng cuối cùng cũng bị Tô Minh Duệ lấy lý do lúc này Niép Quân Hạo chỉ được tính là nửa nhân vật công chúng mà cự tuyệt.

Dưới một phen giầy vò trước sau, lúc Tô Minh Duệ đưa hai người đến cửa chung cư, màn đêm đã hoàn toàn buông xuống.

Bốn bề vắng lặng, An Cẩn Du đi ở phía trước, chợt quay đầu lại phát hiện Niép Quân Hạo thế nhưng không có đi theo, không khỏi sững sốt. Giương mắt nhìn lại, lại thấy Niép Quân Hạo còn đứng ở cửa chung cư cách Tô Minh Duệ khá gần, bàn luận xôn xao, không biết nói những gì ở đó.

Một hồi lâu, Tô Minh Duệ mới dẫn đầu trực tiếp cử động, đưa tay vỗ vỗ bả vai Niép Quân Hạo, thật giống như đang cổ động anh.

Mặt Niép Quân Hạo hơi lạnh, gương mặt cứng ngắc, ngẩng đầu nhìn về phía An Cẩn Du, trong hai con ngươi đen nhánh kia xẹt qua một tia kiên quyết nhàn nhạt.

Thấy vậy, tóc gáy sau lưng An Cẩn Du dựng đứng, trực giác cảm thấy hai người đàn ông này giống như đàm luận chuyện rất không tốt gì đó sau lưng mình.

Sau khi Tô Minh Duệ nói với Niép Quân Hạo xong, rút cuộc rời đi, Niép Quân Hạo cũng từng bước một đi tới chỗ mình.

An Cẩn Du nhìn bóng lưng bị đèn đường kéo dài của Niép Quân Hạo, trong đầu không thể không chế hiện lên tất cả chuyện xảy ra ngày hôm nay, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ.

Vì che giấu sự khác thường của mình, An Cẩn Du chủ động mở miệng hỏi: "Vừa rồi anh Duệ nói gì với anh mà lâu như vậy?"

Không ngờ An Cẩn Du sẽ chủ động hỏi, trên mặt Niép Quân Hạo cũng nổi lên mấy phần lúng túng, chợt dạ trả lời một câu: "Không có gì."

Hiếm thấy anh lại như thế, An Cẩn Du nhú nhú mày, cũng không tin không có gì, chỉ là nếu Niép Quân Hạo không muốn nói, cô tự nhiên cũng sẽ không ép buộc.

Hai người cứ như vậy yên tĩnh không nói gì mà lên lầu. Trong chớp mắt khi lấy ra cái chìa khóa mở cửa nhà đi vào, An Cẩn Du theo thói quen muốn gọi chó cưng Tiên Đa Đa của mình một tiếng, nào biết An Cẩn Du mở to miệng còn chưa kịp ra tiếng, liền bị cái ôm đột đột từ phía sau của người sau lưng dọa sợ.

Kính ngạc ngăn ngui đi qua, thân thể An Cẩn Du hơi cứng ngắc giãy giụa, lại phát hiện người sau lưng lại không có một chút động tĩnh nào, không khỏi cười khan hai tiếng, nói: "Niép Quân Hạo, anh đang làm gì vậy? Nhanh buông tôi ra, cũng đã làm việc cả ngày, anh không mệt sao? Tôi..."

An Cẩn Du còn chưa nói xong liền nghe được một tiếng lẩm bầm bắt đầu truyền đến từ sau lưng: "Đã nói trực tiếp gọi tên của tôi mà."

An Cẩn Du ngẩn ra, cũng không biết nên nói gì tiếp. Hồi lâu, An Cẩn Du mới nghe thấy người phía sau thở dài một tiếng, sau đó tựa như đã đi tới quyết định nào đó, giống như quyết tâm, kề gần bên tai của cô, khẽ giọng nói mềm mỏng, nhỏ giọng dò hỏi: "Con lừa ngốc nhỏ, chúng ta ở chung một chỗ có được không?"

Đôi mắt An Cẩn Du chợt co rụt lại, cả người cũng bị cố định tại chỗ. Một hồi lâu, cô mới giống như là rút cuộc tìm về tiếng nói, có chút khô khốc nói: "Niép Quân Hạo, không nên nói giỡn, loại đùa giỡn tuyệt không buồn cười."

Lời vừa ra khỏi miệng, không khí bên trong nhà lập tức trở nên có chút khó đoán.

An Cẩn Du cắn cắn môi, nín thở chờ đợi người sau lưng phản ứng, nhưng chờ đợi hồi lâu, cũng không nghe thấy người phía sau truyền đến đôi câu vài lời.

An Cẩn Du liền thở phào nhẹ nhõm, thầm nghĩ quả nhiên là đùa giỡn. Đáy lòng không biết là may mắn hay là mất mát, chung quy lại cảm thấy đáy lòng trống trải, giống như đột nhiên thiếu đi một thứ. Thì ra, nói cho cùng mình lại có một chút xú kỷ vọng may mắn sao?

"Được rồi, buông tôi ra đi, sau này không nên lại....." Ổn định tâm tình một chút, An Cẩn Du đưa tay muốn kéo đôi tay ôm chặt mình của Niép Quân

Hạo ra.

Nào có thể đoán được, còn chưa nói xong, tay còn không kịp đụng phải người phía sau, Niếp Quân Hạo liền chủ động buông đôi tay ra, ngay sau đó một lực lượng lớn hơn truyền tới từ cánh tay, liền khiến An Cần Du xoay người.

An Cần Du thở một hơi khí lạnh, vừa quay người lại liền đối mặt với vẻ giận dữ của Niếp Quân Hạo, bên tai cũng cùng lúc vang lên tiếng rủa nhỏ của Niếp Quân Hạo đã phần nộ đến cực điểm: "Đáng chết, ai nói là tôi đang nói giỡn? Tôi nói lời như vậy liền giống như đùa giỡn hay sao? Không nên quá đáng, con lừa ngốc nhỏ, cô không cần cho là, ý vào tôi thích cô mà cô thể luôn cự tuyệt tôi, trời mới biết, từ lúc bốn giáo chủ cho đến bây giờ không có ai dám lặp đi lặp lại nhiều lần cự tuyệt tôi như vậy! Tôi cho cô biết, bị bức tới nóng này tôi liền..... Tôi liền....."

An Cần Du cũng không có chú ý cuối cùng Niếp Quân Hạo nói ra lời độc ác gì, giờ phút này, tất cả lực chú ý của cô đều tập trung trên câu "Ý vào tôi thích cô" kia của Niếp Quân Hạo.

Niếp Quân Hạo nín nửa ngày cũng không còn nói ra câu tôi liền như thế nào, tức giận cúi đầu nhìn, lại thấy An Cần Du kinh ngạc nhìn chằm chằm ngực mình, cả người cũng ngây ngốc giống như mất hồn, sắc mặt bỗng dưng trầm xuống, thử khẽ gọi một tiếng: "Con lừa ngốc nhỏ, cô..."

Lời còn chưa dứt, An Cần Du đã mất hồn nỉ non một câu cắt ngang anh: "Anh vừa mới nói..... Anh yêu thích tôi."

"....." Về mặt Niếp Quân Hạo trống rỗng trong chớp mắt, ngay sau đó gương mặt tuấn cũng có chút nhăn nhó.

An Cần Du nói xong lời này nhưng cũng giống như đột nhiên tỉnh lại, bỗng nhiên ngẩng đầu lên nhìn Niếp Quân Hạo, lớn tiếng lặp lại một lần nữa: "Anh vừa mới nói anh yêu thích tôi, tôi không có nghe lầm có đúng không? Anh nói anh yêu thích tôi!" D/Đ*%L_Q+Đ

"Tôi....." Về mặt Niếp Quân Hạo càng trở nên biến hóa thất thường, nghe thấy An Cần Du chất vấn, anh theo phản xạ liền muốn phản bác, nhưng ngay sau đó trong đầu liền vang lên lời nhắc nhở Tô Minh Duệ nói với mình lúc trước khi rời đi, phụ nữ là dễ dỗ dễ lừa, một người nghĩ một đằng nói một lẻo sẽ chỉ làm con gái cách mình càng ngày càng xa, thậm chí còn có thể chạy đến trong ngực người khác.

Chỉ cần vừa nghĩ tới một ngày kia trong tương lai An Cần Du vui ở trong ngực một người xa lạ, dùng ánh mắt nhìn người xa lạ nhìn mình, Niếp Quân Hạo trong nháy mắt cảm thấy cả người cũng không khỏe.

Tham muốn giữ lấy đối với An Cần Du lập tức áp đảo tính ngạo kiều không được tự nhiên của Niếp Quân Hạo, vụt một cái, anh bỗng nhiên ngẩng đầu, nhìn chằm chằm ánh mắt của An Cần Du, trung ra vẻ mặt bí trướng của trướng sĩ cắt cổ tay, cam chịu nói: "Đúng, không sai, cô không có nghe lầm, tôi nói tôi thích cô, tôi thích cô, tôi thích cô. Cho nên về sau cô không thể tùy tiện tiện tiện có hành động thân mật cùng người đàn ông khác, bởi vì cô là người có bạn trai, đúng, không sai, chính là như vậy!"

Niếp Quân Hạo nói ra từng lời chính nghĩa, ánh mắt lại dần tránh né An Cần Du đẩy ra, đến cuối cùng thậm chí cũng không dám nhìn thẳng vào mắt An Cần Du chút nào, gương mặt tuấn tú sớm nghiêng sang bên cạnh, cũng làm cho An Cần Du dễ dàng thấy được kia màu đỏ bùng lộ ra trên cái tai kia.

Mặt An Cần Du kinh ngạc mà nhìn màu đỏ điểm lệ trên cái tai nhọn của Niếp Quân Hạo, trái tim đột nhiên kịch liệt nhảy lên mấy cái. Chẳng lẽ người này là đang..... Xấu hổ?!

Hiểu rõ điểm này, An Cần Du đột nhiên cảm thấy có chút buồn cười, khoe môi nâng lên độ cong nhưng lại từ từ hạ xuống.

Lòng tự ái của Niếp Quân Hạo này còn lớn hơn rất nhiều so với người bình thường, trong mấy ngày sống chung với nhau, An Cần Du đã hiểu rất rõ. Nhưng, một người như vậy, vào lúc này lại quật cường tự nói với mình rằng anh thích mình, lấy tính cách của anh, ở trong lòng anh, nói ra những lời này, không thể nghĩ ngờ chính là chịu thua.

Nhưng anh..... vậy mà nói rồi, không có nửa phần đùa giỡn, chăm chú tự nói với mình anh thích mình. Vậy chỉ có thể thuyết minh một sự thật, anh thật sự thích mình?!

Nghĩ như vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn của An Cần Du bỗng chốc đỏ lên, gương mặt trong nháy mắt cũng trở nên nóng bỏng có chút không tương tượng được.

An Cần Du cuống quýt đưa tay quạt quạt trên mặt, giảm bớt nhiệt độ quá cao trên mặt, cũng không dám nhìn thẳng vào mắt Niếp Quân Hạo, nói: "Coi như anh yêu thích tôi, chúng ta cũng không phải là lập tức là có thể trở thành bạn trai bạn gái."

Niếp Quân Hạo nghe xong lời này cũng không đoái hoài tới mà tiếp tục ngạo kiều, nghiêng đầu lại, mặt bức tức nhìn An Cần Du, cả mắt đều là bất mãn tràn trề. Anh đều đã nói thẳng như vậy, con nhóc này lại vẫn muốn cự tuyệt mình một lần nữa, thật sự là..... Quá mẹ nó khinh thường người ta rồi!

An Cần Du nhìn thấu bất mãn của Niếp Quân Hạo, không hiểu sao, tính tình cậu chủ lớn lúc trước làm người ta có chút ghét bỏ này, hôm nay nhìn vào lại có thêm mấy phần đáng yêu.

An Cần Du một bên ở đáy lòng rủa thầm mình thật là không có thuốc nào cứu nổi, một bên sửa sang lại sắc mặt, ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt của Niếp Quân Hạo, nói: "Niếp Quân Hạo, ở cổ đại, có lẽ nam cưới nữ gả trên căn bản đều là lệnh của cha mẹ, lời của người mai mối, kết hôn chóng vánh, nhưng ở nơi này không phải như vậy, ở chỗ chúng tôi không phải là nói anh yêu thích tôi, chúng ta liền thành người yêu."

"Vậy phải thế nào mới tính?" Niếp Quân Hạo nghe vậy, tức giận trên người hơi nhật đi một chút, trên mặt vẫn còn mang theo bất mãn nồng đậm, có chút oán giận nhìn An Cần Du.

An Cẩn Du bị anh nhìn tới muốn cười, nhưng lại không thể không nhẫn nại, dung lời lẽ chính nghĩa đáp lại: "Bình thường, một chàng trai thích một cô gái, hơn nữa sau khi nói rõ tâm ý với cô gái này, nếu như cô gái cũng có tình cảm với chàng trai kia, sẽ đồng ý với chàng trai. Chỉ có như vậy, hai người mới có thể được tính là quan hệ bạn trai bạn gái."

"Đồng ý?" Lòng mày Niếp Quân Hạo nhú thành ngọn núi, híp hai mắt lại nhìn chăm chăm An Cẩn Du, trong lời nói đột nhiên mang theo mấy phần nguy hiểm: "Ý của cô là tôi thổ lộ với cô, nhất định phải được cô đón nhận tôi, đồng ý với tôi, tôi và cô mới xem như quan hệ bạn trai bạn gái? Nhưng bây giờ hình như cô vẫn đang do dự, không muốn đồng ý với tôi, nói cách khác, cô dự định cự tuyệt tôi?"

An Cẩn Du nhìn Niếp Quân Hạo giận tái mặt, thầm nghĩ trong lòng một tiếng không tốt, cuống quýt cười khúc khích hai tiếng, nói: "Thật ra thì cũng không tính là cự tuyệt, chỉ là từ lúc chúng ta gặp nhau đến bây giờ mới qua bao lâu, cho dù thời gian này đã sống chung, những vẫn không đến mức quá thấu hiểu lẫn nhau. Cho dù tôi không bài xích anh, nhưng việc này cũng quá nhanh, anh cũng phải cho tôi một thời gian để làm quen chứ."

An Cẩn Du dưới cái nhìn soi mói của Niếp Quân Hạo, có chút chột dạ cúi đầu, tiếng nói cũng càng ngày càng nhỏ, đến cuối cùng gần như đã không nghe rõ.

Niếp Quân Hạo thấy thế, lòng mày vẫn nhăn chặt như cũ, bất mãn trên mặt cũng là tiêu tán không ít, cực kỳ không được tự nhiên hỏi một câu: "Vậy quan hệ của chúng ta bây giờ tính là cái gì?"

An Cẩn Du nghe thấy vẻ chịu thua trong giọng nói của Niếp Quân Hạo, hai mắt hơi sáng lên, cái đầu đang rũ xuống lập tức ngẩng lên, dùng một chút, thử hỏi một câu: "Coi là..... Thử việc?"

Niếp Quân Hạo: "....."

"Thử việc?" Sắc mặt của Niếp Quân Hạo lại một lần nữa trầm xuống, hiển nhiên không quá hài lòng đối với thân phận này.

An Cẩn Du thấy tình thế không ổn, vội lừa dối nói: "Ý của thử việc chính là, tôi có thể đồng ý với anh trước, để anh coi như bạn trai của tôi, nhưng mà ở trong khoảng thời gian này, anh phải thử theo đuổi tôi trước, làm tôi cảm động, bỏ đi danh nghĩa thử việc, thật sự trở thành bạn trai chính thức của tôi."

Niếp Quân Hạo trầm tư chốc lát, giống như là đã hiểu ra cái gì, cười như không cười nói: "Nói cách khác, là trong khoảng thời gian này, nếu tôi không thể làm cô cảm động, cô vẫn có thể cự tuyệt?"

"....." An Cẩn Du quẫn bách một chút. Không phải bình thường người này rất ngốc sao, sao bây giờ đầu óc càng ngày càng thông minh vậy? Bỗng có chút dục cảm xấu.

Cố gắng đè cảm giác lo lắng xuống đáy lòng, An Cẩn Du cười khan hai tiếng, nói: "Cái này sao, bây giờ là thời đại tự do yêu đương, nếu như sau khi ở chung một thời gian cảm thấy không thích hợp, thì cũng có rất nhiều người chia tay, có mấy ai không có mấy người bạn trai cũ, bạn gái cũ....."

An Cẩn Du còn chưa nói xong, Niếp Quân Hạo đã lần nữa lên tiếng cắt đứt lời cô, lông mi khẽ chau lại, trong vô hình lộ ra mấy phần nguy hiểm: "Cô cũng có?"

"Cái gì?" An Cẩn Du có chút không phản ứng kịp.

"Bạn trai cũ, cô cũng có?" Vừa nghĩ tới lúc trước đã từng có một người đàn ông có thân phận bạn trai của An Cẩn Du, Niếp Quân Hạo liền không nhịn được có chút nổi cáu.

Khóe miệng An Cẩn Du giật giật, có chút không dám tin người đàn ông trước mắt này có thể bá đạo tới như vậy. Ăn đám với những người đàn ông mà cô tiếp xúc tương đối nhiều vào lúc này còn chưa tính, thậm chí ngay cả đám của bạn trai cũ cũng ăn, nhưng mâu chốt là.....

"Khụ khụ, không gạt anh, tôi thật đúng là không có. Trước anh cũng đã nói, tôi một không có vóc người, hai không xinh đẹp, quan trọng nhất là trong nhà lại nghèo rất mong toi, người đàn ông nào muốn ở chung với tôi?"

Niếp Quân Hạo cũng không có vì vậy mà bỏ qua, hung hỏ dọa người nói: "Nói như vậy, nếu trước kia, chỉ cần có đàn ông muốn cô, cô liền vui lòng tới gần bọn họ?"

Nụ cười trên mặt An Cẩn Du cứng đờ, trong lòng âm thầm hỏi tại sao hôm nay Niếp Quân Hạo lại trở nên không dễ lừa như vậy, trên mặt cũng là giả bộ nịnh hót: "Sao có thể như vậy? Dù nói thế nào, tôi cũng là một cô gái có nguyên tắc, biết suy tính trước sau, sao có thể tùy tiện kết giao với người đàn ông khác? Cũng chính là do Giáo chủ đại nhân anh tuần tiêu sái, phong lưu phóng khoáng, tôi mới....."

An Cẩn Du còn chưa nói xong liền thấy màu đỏ tươi khó khăn lắm mới biến mất trên lỗ tai của Niếp Quân Hạo bất thành linh lại xuất hiện, hơi sững sờ, cũng bắt đầu âm thầm hiểu được bản tính vị giáo chủ đại nhân này.

Niếp Quân Hạo dần xuống khí nóng bốc lên vì được An Cẩn Du thẳng thắn khích lệ trên mặt mình, nhưng trong lòng thì âm thầm hài lòng, quả nhiên, trong lòng của con nhóc này, ấn tượng đối với mình vẫn là rất không tồi, cho nên hiện tại cô nhóc cự tuyệt mình như vậy, có lẽ chỉ là có chút xấu hổ, đúng, xấu hổ. Bé gái thường tương đối dễ xấu hổ, để cô chính miệng thừa nhận loại chuyện như vậy, đúng là có chút khó xử cô.

Nghĩ như vậy, cái đuôi của Giáo chủ đại nhân vênh lên bầu trời, một chút bất mãn coi như hoàn toàn biến mất, liếc mắt nhìn An Cẩn Du, làm bộ nói: "Trước kia có người không nhìn trúng cô, là bọn họ không có ánh mắt, cô không cần quá để ý, tôi để ý là được. Cô chỉ cần nhớ, về sau khi kết giao với

tôi rồi, thì không thể lại mập mờ không rõ với người đàn ông khác nữa, nếu không..... Nếu không tôi sẽ tức giận."

Nói tới chỗ này, Niếp Quân Hạo nhủ nhủ mảy, giống như là nhớ ra hiện tại anh và An Cẩn Du giống như còn chưa phải là bạn trai bạn gái chính thức, hừ lạnh lại bổ sung một câu: "Bạn trai thử việc cũng là bạn trai, nếu cô quá gần gũi với người đàn ông khác, cũng tính là ngoại tình."

An Cẩn Du nghe vậy hai mắt hơi sáng lên: "Anh đây là đồng ý?"

Niếp Quân Hạo không được tự nhiên gật đầu một cái, nghiêm mặt nói: "Hừ, thử việc liền thử việc, nhưng mà lần thử này của chúng ta tuyệt đối không giống với lời cô nói, một ngày nào đó sẽ bởi vì không thích hợp mà tách ra, tôi sẽ chứng minh với cô, lựa chọn tôi chính là thích hợp nhất."

Anh muốn làm người đương nhiệm của cô nhóc này cả đời, mà không phải là tiền nhiệm!

Lời nói này của Niếp Quân Hạo đặc biệt kiên định, giống như đang tuyên cáo lời thề tồn tại muôn thuở nào đó với An Cẩn Du.

Khuôn mặt nhỏ của An Cẩn Du không nhìn được mà đỏ lên, thầm mắng mình không có tiền đồ. Rõ ràng lời nói này của Niếp Quân Hạo quá mức bá đạo độc tài, nhưng sau khi nghe xong, cô cố tình chẳng những không cảm thấy tức giận, ngược lại có chút vui vẻ.

Vì che giấu sự luống cuống của mình, An Cẩn Du ho nhẹ một tiếng, tiến lên một bước, vỗ nhẹ bả vai Niếp Quân Hạo, nghiêm túc nói: "Vậy sau này anh cần cố gắng nhiều hơn, tranh thủ sớm ngày làm tôi cảm động, để bản thân lên làm bạn trai chính thức."

Đáy mắt Niếp Quân Hạo nhanh chóng hiện ra mấy tia sáng, nhân cơ hội đề nghị: "Ừ, tôi sẽ cố gắng, chỉ là cô cũng phải đồng ý với tôi mấy điều kiện."

"Điều kiện?" An Cẩn Du sững sốt một chút, nghi hoặc nhìn về phía Niếp Quân Hạo: "Điều kiện gì?"

Niếp Quân Hạo dừng một chút, trầm tư chốc lát mới nói: "Về sau không cho hơi chút liên ra tay đánh tôi."

"....." Minh có thường xuyên đánh anh ta sao? Sao cô không nhớ rõ mình trở nên bạo lực như vậy từ lúc nào vậy?

"..... Được, chỉ cần anh không chọc giận tôi..... mà nói."

Niếp Quân Hạo do dự một chút, gật đầu, nói ra yêu cầu thứ hai: "Thứ hai, không thể tùy tiện tiện đuổi tôi ra khỏi nhà nữa."

"..... Chỉ cần anh không tiếp tục lẩn qua lẩn lại đồ đạc trong nhà, quá mức phá của, phải biết bây giờ chúng ta còn là người nghèo."

Niếp Quân Hạo nhủ mảy, sáng khoái đồng ý nói: "Không thành vấn đề, sớm muộn chúng ta cũng sẽ là người một nhà, đến lúc đó tôi đương nhiên sẽ chăm chỉ kiếm tiền nuôi gia đình."

Nghe được bốn chữ "Kiếm tiền nuôi gia đình" (*), mặt của An Cẩn Du không thể không chế mà lại nóng lên, hiếm khi không nổi giận: "Còn..... Còn có yêu cầu gì không?"

"Còn một điều cuối cùng."

"Cái gì?"

Lời An Cẩn Du còn chưa dứt, Niếp Quân Hạo đột nhiên kề gần bên tai của cô nhỏ giọng trả lời một câu: "Tối nay, tôi muốn ngủ phòng ngủ."

Giọng nói từ tính mà dịu dàng nhỏ nhẹ quanh quẩn ở bên tai, sắc mặt An Cẩn Du bỗng dưng đỏ lên, ngay cả liếc mắt nhìn Niếp Quân Hạo cũng không dám, vội vàng hấp tấp bỏ lại một câu: "Tùy anh. Thời gian không còn sớm, tôi đi nấu cơm." Liền xoay người chạy mất dạng.

Niếp Quân Hạo hiển nhiên không ngờ An Cẩn Du cứ như vậy đã chạy mất, sững sốt chốc lát mới hồi phục lại tinh thần. d~đ~l"3q^đ

Nhìn bóng lưng hoảng hốt chạy thoát của An Cẩn Du, không tự chủ đưa tay sờ sờ bả vai của mình, trên mặt không khỏi hiện lên một nụ cười có chút ngốc. Trong lòng thầm nghĩ, không ngờ người đại diện không biết điều đó còn rất có năng lực ở mặt khác, mình làm theo lời anh ta, liền cứ như vậy phá giải được cục diện bế tắc giằng co chùng mảy ngày với cô nhóc kia. Xem ra anh ta vẫn còn có chút tác dụng, về sau có thể học tập nhiều thêm một vài chiêu đồ dành con gái cùng anh ta. Chỉ là.....

Niếp Quân Hạo đột nhiên neho mắt lại, trong hai tròng mắt nhanh chóng xẹt qua một tia sáng lạnh lẽo nghiêm túc. Về sau nhất định phải để cô nhóc kia cách xa anh ta một chút, càng xa càng tốt!

Cùng lúc đó, người đại diện khổ ép cậu hai nhà họ Tô, Tô Minh Duệ đã về đến nhà, đang đứng ở trước ổ chó cưng của mình, chợt cảm thấy sau lưng chợt lạnh, một dòng lạnh lẽo trực tiếp chạy thẳng từ gót chân đến cái ối, khiến chớp mũi anh ta chợt ngửa, cứ như vậy hắt hơi một cái thật lớn.

Tiểu Bắc Mỹ yêu thích sạch sẽ đang được cậu chủ sờ thoải mái liền tăng thêm giật mình, theo phản xạ lui về phía sau chạy trốn, nhưng vẫn chậm một bước, vừa vịn bị đâm đầu vào hơi nước, liền tức giận.

Khinh thường liếc cậu chủ một cái, bộ lông mềm mượt trên thân thể nhỏ bé run lên, xoay người chạy vào phòng tắm, hạ quyết tâm hôm nay sẽ không thềm để ý tới cậu chủ ngu ngốc này của mình.

Tô Minh Duệ đang lăm bằm là ai nói xấu ở sau lưng mình, xoa lỗ mũi vừa mới cúi đầu liền đối diện với đôi mắt nhỏ khinh bỉ cùng với vẻ khinh bỉ và bóng lưng rời đi không chút lưu luyến của chóai cưng nhà mình.

"....." Khóe miệng Tô Minh Duệ rụt rụt, nhìn bóng lưng chóai cưng mà ánh mắt trở nên có chút buồn bã. Hồi lâu mới thở dài, trầm nghĩ, Tiểu Du nói quả nhiên không có sai, đã lâu không chơi cùng Tài Vượng Vượng rồi, hiện tại cô nàng này cũng không thân thiết với bản thân. Có lẽ anh ta nên suy nghĩ kỹ một chút về lời đề nghị kia của Tiểu Du, mang Tài Vượng Vượng tới nhà cô chơi đùa cùng đồng loại kia ở nhà cô, tránh khỏi cô nàng này nhà mình càng ngày càng khép kín.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Ảnh Đế Mau Vào Trong Chén* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 107: Bách Khoa Toàn Thư 108 Cách Yêu Đường.

Bên kia, An Cẩn Du hồn nhiên không biết chính mình là người có công tạo ra ấn tượng lần đầu gặp mặt, trợ giúp Tiền Đa Đa cưới vợ, sau khi giống như bị lừa thiếu đến mông vọt vào phòng bếp, lập tức tựa vào trên tường phòng bếp nhỏ, đôi tay sống chết che đi khuôn mặt nhỏ nhắn bị nung đỏ của mình, hồi lâu mới xem như bình tĩnh lại.

Hồi tưởng lại những lời Niếp Quân Hạo vừa nói cùng với đủ loại biểu hiện lúc sau, An Cẩn Du không khỏi có chút buồn cười, thì ra là vị giáo chủ đại nhân mới nhìn qua thì tính tình không tốt, khó hầu hạ, thường xuyên làm cho người ta dờ khóc dờ cười này còn có một mặt thú vị như vậy, cảm giác còn giống như rất. đáng yêu.

Khóe môi An Cẩn Du không tự chủ hơi nhếch lên, càng nghĩ càng cảm thấy thuộc tính của Niếp Quân Hạo trông thế nào cũng thấy giống một con mèo kiêu ngạo, thích xù lông.

Mặc dù rất hay làm mình làm mẩy, nhưng chỉ cần nắm đúng tính tình của anh, thoáng thuận theo vuốt đuôi vào lúc anh xù lông, lập tức có thể dụ được anh vui vẻ, ngoan ngoãn trở lại bên cạnh mình.

Nghĩ tới đây, An Cẩn Du không khỏi nhỏ giọng cười cười: "Tại sao có thể đáng yêu như vậy?"

Ngay sau đó, có thể là lại nghĩ đến việc Niếp Quân Hạo thổ lộ với mình, sắc mặt khẽ biến thành màu hồng, nhỏ giọng ní non một câu: "Lựa chọn của chính mình, hẳn là không sai nhỉ?"

Tuy lời này là câu nghi vấn, nhưng chỉ sợ ngay cả chính An Cẩn Du cũng không phát hiện, lúc nói lời này, đáy mắt cô cũng đã chứa đầy nét cười cùng với hạnh phúc nhàn nhạt.

Những ngày kế tiếp, khi Tiền Đa Đa cuối cùng tạm thời thoát khỏi bệnh tương tư ngạc nhiên phát hiện, không khí giữa cô chủ mình cùng tên đàn ông hư hỏng đó xảy ra thay đổi rất lớn, nói đơn giản, chính là trở nên có chút than mặt khiến nó không nói nên lời.

Mặc dù cách hai người ở chung lúc trước cũng không phải rất xa cách, nhưng lần này không giống, lúc trước phần lớn đều là tên đàn ông hư hỏng đó vô tình cố ý đến gần cô chủ, mà cô chủ than yêu của nó lúc trước đều xa cách với anh ta, nhưng bây giờ cũng có chút không giống.

Vì sao đôi mắt chó thật to của nó lại thấy giữa cô chủ nhà mình cùng tên đàn ông hư hỏng đó thỉnh thoảng sẽ xuất hiện một chút bong bong phấn hồng ngọt ngào hoặc là chột phát ra một luồng sáng mạnh chói mắt bao phủ, nhiều lần suýt nữa chớp mù mắt chó của nó? Ảo giác, cái này nhất định là ảo giác!

Trong mấy ngày nó khổn khổ vì tình, rốt cuộc giữa hai người này đã xảy ra chuyện gì không muốn người biết nha! Nhất định là tên đàn ông hư hỏng bụng dạ khó lường này dùng lời ngon tiếng ngọt lừa cô chủ nhà nó, nhất định là vậy!

Kết quả là, cuộc sống gia đình tạm ổn giữa hai người một chó từ đây bắt đầu trở nên có chút tế nhị.

Hôm nay, An Cẩn Du đang chuẩn bị bữa trưa bên trong phòng bếp, chột nghe thấy bên ngoài truyền đến một tiếng chuông điện thoại vang dội, theo đó là tiếng la lớn của Niếp Quân Hạo: "Con lừa ngốc nhỏ, có điện thoại."

An Cẩn Du vội lau lau đôi tay ướt đầm, đi ra từ bên trong phòng bếp, tiếp lấy điện thoại.

Lúc này Niếp Quân Hạo đã không giống ban đầu, vừa nghe thấy chuông điện thoại reo đã thần hồn nát thần tính. An Cẩn Du vẫn còn nhớ, khi đó cô đang ngồi ở phòng khách xem TV cùng Niếp Quân Hạo, điện thoại bên cạnh cũng là đột nhiên vang lên như vậy, làm cho anh sợ đến mức lập tức quơ lấy điều khiển TV trên mặt bàn đập vỡ điện thoại, may nhờ cô phản ứng nhanh, hô to một câu, mới xem như tránh cho một loại đồ điện tử trong nhà lại đến tuổi nghỉ ngơi (*).

(*) Chỗ này trong QT là “Thọ chung nghỉ ngơi”, trong đó chữ “thọ” là tuổi già, “chung” có nghĩa là sự kết thúc.

An Cẩn Du một bên cầm ống nói lên, một bên liếc mắt nhìn người nhìn như vô cùng chăm chú xem TV, cũng không tự giác dựng lỗ tai, dư quang khỏe

mắt cũng có khi liếc sang bên này cách đó không xa, hiển nhiên rất tò mò đối với vật nhỏ có thể truyền tin tới ngàn dặm này, bắt đầu cười cười, mở miệng hỏi một câu: "A lô, xin chào, xin hỏi tìm ai?"

Đầu dây bên kia truyền đến âm thanh quen thuộc, trên mặt An Cẩn Du cũng nổi lên mấy phần nụ cười: "Là chuyện nhỏ, ừ, mình biết rồi, hiện tại sẽ qua ngay."

Cùng lúc An Cẩn Du dứt lời, Niếp Quân Hạo đã lần nữa đưa mắt về phía TV.

An Cẩn Du liếc mắt nhìn dáng ngồi nghiêm chỉnh của anh, càng cảm thấy buồn cười, cời tạp dề trên người xuống, nhỏ giọng dặn dò một câu: "Tiểu Tinh gọi tôi tới bàn bạc chuyện lễ cưới của bọn họ, tôi đều đã làm xong cơm cùng món ăn, anh bung ra ăn là được rồi. Ngoan ngoan ở nhà, nhớ cũng phải cho Tiên Đa Đa ăn cơm, tôi đi ra ngoài trước."

Niếp Quân Hạo gật đầu một cái, đưa mắt nhìn An Cẩn Du rời đi, lúc An Cẩn Du đi ra cửa nhà liền xụ mặt xuống, lông mi nhú lại, trên mặt cũng nổi lên mấy phần suy nghĩ sâu xa.

Bởi vì lời nói ngày đó của An Cẩn Du, những ngày qua Niếp Quân Hạo cũng tìm không ít tài liệu về chuyện yêu đương của người ở thời đại này.

Không tra không biết, tra được liền giật mình, thì ra là đàn ông và phụ nữ thời đại này ở cùng nhau lại phải phiền toái như vậy, ban đầu phải theo đuổi, theo đuổi rồi thì tỏ tình, sau khi tỏ tình được chấp nhận, đôi phương đồng ý mới xem như bạn trai bạn gái, có thể bắt đầu qua lại. Sau khi qua lại một thời gian, thích hợp mới có thể tiến vào bước kế tiếp, không thích hợp liền chia tay. Mà nếu nói bước kế tiếp, chính là hai người cảm thấy thích hợp, có thể mang đôi phương trở về gặp cha mẹ, sau đó được cha mẹ hai bên đồng ý mới có thể kết hôn, lúc này hai người mới chân chính trở thành vợ chồng.

Nhưng mà khiến Niếp Quân Hạo kinh ngạc chính là, ở thời đại này, lại vẫn tồn tại một từ ngữ gọi là ly hôn. Không giống với cổ đại, chỉ có đàn ông có thể bỏ vợ, thời đại này, nếu phụ nữ không vừa lòng với chồng, cũng có thể "Bỏ rơi" người đàn ông của mình! Điều này làm cho Niếp Quân Hạo dâng lên mấy phần cảm giác nguy cơ, khụ khụ, mặc dù anh tự cho là lấy điều kiện các mặt của mình, An Cẩn Du không thể nào ghét bỏ anh, nhưng trong lòng vẫn thoáng hiện lên vẻ lo lắng mơ hồ.

Niếp Quân Hạo nghe tiếng đóng cửa của An Cẩn Du, nhớ tới hai người ở tòa nhà đối diện đã tiến tới một bước cuối cùng, sắp kết hôn, trong lòng càng thêm vô cùng uất ức. Sâu sắc cảm thấy người thời đại này thật là quá lười thôi, không có chút dứt khoát nào, nếu là ở thời đại của anh, thích liền trực tiếp đưa sinh lễ, hôm sau là có thể cưới về, nào phải dùng tới nhiều quá trình như vậy?

Điều duy nhất khiến Niếp Quân Hạo có chút cảm giác an ủi chính là, anh từng lên nghe qua, từ thật lâu trước đây, cha mẹ An Cẩn Du cũng đã mất. Cái này đồng nghĩa với việc anh chỉ cần đồ dành An Cẩn Du thật tốt, những quá trình phía sau có thể tự động nhảy vọt qua.

Nhưng là, Giáo chủ đại nhân ghét nhất phiền toái vẫn cảm thấy quá chậm chạp, phải biết anh hiện tại ngay cả bạn trai chính thức của An Cẩn Du cũng không phải, chỉ là tên thừa ực. Làm thế nào mới có thể khiến cho quan hệ hai người nhanh chóng phát triển, từ một lũy chạy thẳng tới gôn, thật là sâu chết Giáo chủ đại nhân hiện tại vẫn là một xử nam nho nhỏ.

Trầm tư chốc lát, Niếp Quân Hạo chợt rút ra một lá thư nho nhỏ từ trong ngăn kéo nhỏ dưới mặt bàn trước mặt, hai mắt lóe lên, đáy mắt từ từ bay ra mấy phần tính toán.

Lễ cưới của Hạ Minh Hiền cùng Diệp Sơ Tinh sắp xếp ở hai tháng sau, tất cả thứ khác đều đã bố trí xong xuôi, chỉ cần có tiền, công ty tổ chức lễ cưới cũng sẽ bố trí thật tốt, một vấn đề tương đối nhức đầu duy nhất chính là, danh sách khách khứa cần mời.

Những thân thích cực phẩm kia của nhà Diệp Sơ Tinh, An Cẩn Du cùng Hạ Minh Hiền đều ỉt, mời bọn họ tới đây không biết sẽ gây ra ra chuyện gì. Nhưng nếu không mời, đến lúc đó đám người kia biết rồi làm ầm lên, ngược lại sẽ chụp cho Diệp Sơ Tinh một tội danh không coi ai ra gì, bất kính với bề trên.

An Cẩn Du cùng Diệp Sơ Tinh thảo luận sau hồi lâu cũng không nghĩ ra được nguyên do, cuối cùng vẫn là Hạ Minh Hiền không quá để ý ném ra một câu: "Chuyện này anh sẽ xử lý, các em không cần phải lo lắng." Hai cô gái mới xem như thở phào nhẹ nhõm.

"Đúng rồi, Tiểu Du, bạn nhận được tin chưa?" Hai cô gái đang nhiệt tình bàn bạc, Diệp Sơ Tinh chợt giống như là nhớ ra cái gì đó, quay đầu hỏi một câu.

An Cẩn Du sững sờ, không hiểu nói: "Tin? Tin gì?"

Diệp Sơ Tinh cũng ngây ngẩn cả người, có chút kinh ngạc nói: "Tin gặp gỡ bạn học nha."

"Gặp gỡ bạn học?"

"Ừ." Diệp Sơ Tinh gật đầu một cái: "Gặp gỡ bạn học đại học, hai ngày trước, trong đám bạn đại học đã rất lâu không gặp của chúng ta bỗng nhiên có người đề nghị rằng muốn thừa dịp này mà họp mặt. Sau đó, có người có địa chỉ của mình, hơn nữa bọn họ cũng đều biết quan hệ giữa mình và cậu tốt hơn, cậu cũng đã rất lâu rồi không liên hệ gì với đám bạn đại học, bọn họ không liên lạc được với cậu, liền thuận tiện tìm mình xin địa chỉ của cậu. Không bao lâu sau, mình liền nhận được thư mời đi tham gia gặp mặt bạn học, mình còn tưởng rằng cậu cũng nhận được. Lại thật, chúng ta sống ở hai tòa nhà sát nhau, theo lý thuyết, thời gian đưa phải là cùng lúc nha."

An Cẩn Du nghe xong lời Diệp Sơ Tinh nói thì cũng nhú nhú mày, cảm thấy có chút kỳ lạ. Tuy nói thời đại học, vì Diệp Sơ Tinh có vẻ bề ngoài tốt, thành tích cũng tốt, không ít người thương nhớ, nhưng bởi vì tình hình của cô ấy đặc biệt, nên quan hệ với mình cũng tương đối tốt hơn một chút, với phần lớn người khác cũng chỉ là xã giao, những người đó chủ động tìm Diệp Sơ Tinh thật sự là có chút khác thường. Mặc dù cũng không loại bỏ trường hợp đối

phương là vì không tìm được mình mới tìm Diệp Sơ Tình giúp một tay, dù sao khi đó nhân duyên trong trường đại học của cô ấy coi như không tệ, nhưng cô vẫn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng lắm.

"Mình không nhận được tin, nhưng cũng có thể là khi đó mình không ở nhà, cho nên bỏ lỡ. Hoặc là lúc mình không có mặt đã có người nhận giúp mình, lúc trở về mình sẽ hỏi lại." Nói tới chỗ này, An Cần Du dừng một chút, khẽ hỏi một câu: "Chỉ là, Tiểu Tình, cậu muốn đi tới hội gặp mặt bạn học này sao?"

Diệp Sơ Tình sùng sốt một chút, giống như nhìn thấu lo lắng nơi đáy mắt An Cần Du, có chút khó xử nói: "Người ta cũng đã nhấn tin riêng cho mình, còn gửi thư, không đi có phải là có chút không đúng hay không?"

"Nhưng"

An Cần Du còn chưa nói xong, một giọng nói đã chen vào từ phía sau, chính là Hạ Minh Hiền mới vừa tạm thời rời khỏi, đi tới phòng bếp nhỏ rửa trái cây.

"Cần Du không cần lo lắng chuyện này, ngày đó anh sẽ đi cùng Tình nhi, sẽ không có chuyện gì." Hạ Minh Hiền đặt hoa quả lên trên bàn, vô cùng tự nhiên ngồi vào bên cạnh Diệp Sơ Tình, cười nhạt nói.

"Vây hà." An Cần Du gạt đầu một cái, ném cho Hạ Minh Hiền một ánh mắt ngầm hiểu: "Được rồi, vậy mình trở về tìm một chút, có gì thì mình sẽ qua đây nói với hai người."

Diệp Sơ Tình cười cười: "Ừ, được."

Sau khi An Cần Du rời khỏi nhà Diệp Sơ Tình liền trực tiếp trở về nhà, mới vừa đi vào cửa nhà, An Cần Du liền thấy Niếp Quân Hạo đang nhe răng trợn mắt giằng co cùng Tiền Đa Đa cách đó không xa, nghe tiếng động liền có chút kinh ngạc quay đầu lại, vừa lúc nhìn thẳng vào di3nd^anl3qu7yd0n đôi mắt kinh ngạc của An Cần Du, không khỏi có chút lúng túng, gối ôm vốn được giữ ở trước mặt để ngăn cản Tiền Đa Đa đánh bắt ngờ lập tức bị giấu ra sau lưng.

"Sao cô trở về nhanh như vậy?"

Niếp Quân Hạo mở miệng nói sang chuyện khác, kéo suy nghĩ của An Cần Du về, nhìn tư thế đối địch của hai người, lại một phen dờ khóc dờ cười. Sao cô lại quên, Niếp Quân Hạo này sợ chó! Vậy mà vừa rồi cô lại để anh cho Tiền Đa Đa ăn, cũng may cô về sớm, nếu trễ thêm mấy bước nữa, có phải nhà cô lại phải gặp tai họa ngập rồi hay không?

"Hai người các anh cũng thật là, cũng ở đây cùng nhau bao lâu rồi, tại sao quan hệ vẫn không có một chút tiến triển nào?" An Cần Du tiến lên sờ sờ long chó dựng ngược trên người Tiền Đa Đa, nhìn nó từng chút từng chút trở nên khéo léo nghe lời, đột nhiên cảm thấy ở một mức độ nào đó, nó cùng Niếp Quân Hạo. rất giống nhau. Niếp Quân Hạo nghe vậy, sắc mặt cũng có chút khó coi, hừ lạnh một tiếng, nói: "Thật ra tôi ngược lại muốn sống hòa bình với nó, nhưng nó mang ý thù địch với tôi!"

Lời Niếp Quân Hạo còn chưa dứt, Tiền Đa Đa vốn đã được vuốt lông [aka dỗ dành] dưới tay An Cần Du lập tức lại bắt đầu kích động, thân thể ưỡn lên, liền có một đợt tiếng chó sủa hướng về Niếp Quân Hạo.

"Gâu gâu gâu." Đàn ông hư hỏng đàn ông hư hỏng, tên đàn ông hư hỏng dùng lời ngon tiếng ngọt lừa gạt cô chủ, tiểu gia mới không thèm cái thiện quan hệ với nhà người.

Niếp Quân Hạo không ngờ An Cần Du đã ở đây, Tiền Đa Đa còn có thể lớn lối như vậy, chột sọ hét hồn, lui về sau hai bước, mặt buồn bực chỉ vào Tiền Đa Đa tố cáo: "Cô xem cô xem, nó ở trước mặt cô cũng dám như vậy, chứ đừng nói chỉ là lúc không có cô."

"Gâu gâu gâu."

An Cần Du nghe Niếp Quân Hạo bắt mẫn lên án cùng với tiếng sủa của chó cưng nhà mình, bỗng cảm thấy đau đầu nhức óc, day day huyết thái dương: "Được rồi được rồi, về sau tôi sẽ chú ý."

Nói xong An Cần Du ôm Tiền Đa Đa vào phòng ngủ, cũng mang thức ăn cho chó vào phòng ngủ, tạm thời ngăn cách một người một chó, mới đi ra khỏi phòng ngủ, nhìn khuôn mặt viết đầy hai chữ "Khó chịu" của Niếp Quân Hạo, không khỏi liếc mắt, cảm thấy số mình thật là khổ, dỗ dành đứa nhỏ xong còn phải dỗ đứa lớn.

"Ăn cơm trưa chưa?"

An Cần Du chủ động hỏi thăm khiến sắc mặt của Niếp Quân Hạo hơi khá hơn một chút, hừ lạnh một tiếng, nói: "Ăn một nửa."

"Ăn một nửa?"

Niếp Quân Hạo quả thật chỉ ăn một nửa. Vừa rồi, lúc anh ăn được một nửa lại nhớ tới lời An Cần Du dặn trước khi ra khỏi cửa. Mặc dù anh sợ chó, nhưng cân nhắc tới bây giờ còn là thời gian thử việc của mình, đành nghiêng răng, buông chén đĩa xuống đi cho Tiền Đa Đa ăn.

Ai biết Tiền Đa Đa không những không cảm kích, còn giờ trò xấu với mình, con chó ngu xuẩn kia thật sự là quá khiến người ta chán ghét.

An Cẩn Du khẽ thờ dài, cuối cùng vẫn phải chạy đi hâm nóng lại tất cả thức ăn đã nguội lạnh, sau khi thấy anh ăn xong mới nhớ tới chuyện ban đầu mình muốn hỏi.

"Đúng rồi, gần đây anh có nhận giúp tôi một thứ gì đó tương tự lá thư hay không?"

Niép Quân Hạo thấy An Cẩn Du hỏi, cũng không giấu giếm nhiều hơn, rút ra lá thư từ trên người, nói: "Cái này?"

!" "Vậy mà thật sự có!

An Cẩn Du sững sốt một chút, nhận lấy lá thư dò xét bên ngoài xong, mở ra nhìn một chút, đã hiểu tại sao vừa rồi Hạ Minh Hiền phải nói nói như vậy. Trong thư có cường điệu một câu, có thể tự động dẫn người thân theo.

Chẳng qua, An Cẩn Du cũng không phải chú ý cái này, mà là cái tên ký ở cuối thư.

Lương Thu Tuệ? Chính là người phụ nữ ban đầu cậy vào chính mình có khuôn mặt đẹp cùng gia cảnh giàu có, nơi nơi đối đầu với Tiểu Tinh, gây chuyện ngáng chân các cô?

An Cẩn Du khẽ nhủ mảy, càng cảm thấy có chút không ổn, sâu sắc cảm thấy việc tổ chức gặp gỡ bạn học này vô cùng kỳ lạ.

Nhưng nghĩ lại, nếu Hạ Minh Hiền nói sẽ đi cùng, có anh ấy ở bên cạnh, Tiểu Tinh hẳn sẽ không có vấn đề lớn gì.

"Gặp gỡ bạn học? Có thể tự mình dẫn người thân theo là có ý gì?"

An Cẩn Du đang trầm tư, một giọng nói chợt truyền tới từ phía sau, dọa cô giật mình. Bất ngờ xoay người sang chỗ khác, mới phát hiện Niép Quân Hạo không biết từ lúc nào đã đi tới phía sau của cô, lúc này đang hai mắt lấp lánh nhìn lá thư trên tay của cô.

An Cẩn Du nhẹ nhàng thở ra, nhớ tới câu Niép Quân Hạo vừa, 囧 rồi 囧 mới nói: "Ặc, cái này sao, gặp gỡ bạn học chính là sau khi những người bạn từng học chung lúc trước đi ra xã hội, đường ai nấy đi, mấy năm không gặp, muốn tụ họp với nhau. Về phần cái tự mình dẫn người thân theo. Ách."

An Cẩn Du dừng một chút, ngượng ngùng nói: "Chính là, có bạn trai bạn gái thì có thể dẫn tới tham gia cùng."

Hai mắt Niép Quân Hạo lập tức sáng lên: "Vậy tôi đây."

"Anh không được." Niép Quân Hạo còn chưa nói xong, An Cẩn Du đã nhanh chóng cắt ngang anh.

Sắc mặt Niép Quân Hạo trở nên nặng nề, không vui nói: "Tại sao?"

Khuôn mặt nhỏ nhắn của An Cẩn Du hơi ửng đỏ, nhưng vẫn là dung lời lẽ chính nghĩa bịa ra lý do đầy đủ: "Đừng quên bây giờ anh là nhân vật công chúng, là một nghệ sĩ, không thể tùy tiện tiện đi ra ngoài xuất đầu lộ diện."

Quảng cáo đồng hồ kia của Tô thị cơ bản đã cất nôi biên tập xong, bất cứ lúc nào cũng có thể phát sóng. Nhưng Tô Minh Duệ muốn thừa cơ hội lần này khiến càng nhiều người biết Niép Quân Hạo, cho nên liền chọn ngày nghỉ gần nhất, lúc Quốc Khánh, để chính thức phát hình.

Nhưng cho dù như thế, từ sau quảng cáo lần trước, liền có không ít người biết gương mặt Niép Quân Hạo, điểm này có thể nhìn ra từ phản ứng của mấy fangirl trong Tinh Thành. Ngay cả không biết, đến lúc quảng cáo Tô thị vừa xuất hiện, ắt sẽ có nhiều người nhớ tới gương mặt Niép Quân Hạo hơn. Nếu mình cứ tùy tiện tiện dẫn Niép Quân Hạo đi tham gia gặp mặt bạn học như vậy, d/đ*llq~đ chẳng phải là rõ ràng nói cho người khác biết mình quen một ngôi sao, còn là bạn gái của ngôi sao đó sao? Nếu như cô thật sự làm như vậy, cô không có chút nghi ngờ nào, sau khi anh Duệ nhà cô biết nhất định sẽ giết cô! Cô là một cô gái nhỏ bé yếu đuối, cũng không dám mạo hiểm như vậy, anh anh anh [từ tượng thanh: tiếng chim kêu].

Niép Quân Hạo ngẩn ra, ngay sau đó cũng nghĩ đến thân phận bây giờ của mình, sắc mặt không khỏi có chút khó coi. Nếu sớm biết đồng ý đi vào cái giới kia, sẽ có nhiều hậu di chứng như vậy mà nói, lúc đó nhất định thà chết chứ không chịu khuất phục, nói gì cũng không đồng ý.

Nói đến chỗ này, Niép Quân Hạo liền buồn bực, một người để người ta quay quảng cáo giống như con hát, cũng không phải là nhân vật lớn không giống người thường gì, tại sao ngay cả cánh cửa cũng không thể ra, nói cái gì mà sợ bị đám chó săn hoặc là người ái mộ gặp phải, gây nên hỗn loạn. Ở thời đại này, con hát còn là một nghề nghiệp làm cho người ta sùng bái theo đuổi?

"Nhưng." Niép Quân Hạo còn muốn giãy giụa, rốt cuộc vẫn bị An Cẩn Du tàn nhẫn trấn áp xuống.

"Không có nhưng nhị gì cả, không được là không được. Niép Quân Hạo, anh đừng quên hiện tại anh còn đang trong thời gian thử việc, nếu không nghe lời của tôi, chọc giận tôi." Hai mắt An Cẩn Du híp lại, hiếm khi có chút quyết tuyệt.

Niép Quân Hạo: "."

An Cẩn Du liếc mắt nhìn về mặt có chút bất mãn của Niép Quân Hạo, trong lòng không khỏi thờ dài, mềm giọng vuốt đuôi: "Anh tốt nhất ở trong nhà chờ tôi trở về, tôi sẽ mang đồ ăn ngon về cho anh."

Niép Quân Hạo nghe vậy ngẩng đầu nhìn An Cẩn Du một cái, nhìn ra An Cẩn Du là quyết tâm không để cho mình đi theo, mím mím môi, trong đầu

không khỏi thoáng qua mấy chữ chia tay ly hôn, rồi cuộc cắn cắn môi, thỏa hiệp nói: "Không cho tôi đi cũng được, nhưng cô phải đồng ý với tôi một yêu cầu."

". Yêu cầu gì?" Tại sao lại có yêu cầu?! Khóe miệng An Cẩn Du rụt rụt, phát hiện từ sau khi cô nhặt người nào đó về, điều anh hay làm với mình nhất chính là đưa ra yêu cầu với chính mình!

Hai mắt Niếp Quân Hạo khẽ chuyển, ho nhẹ một tiếng, nghiêm mặt nói: "Yên tâm, yêu cầu này rất dễ dàng."

Dứt lời, Niếp Quân Hạo chột kè gần bên tai An Cẩn Du, dưới ánh mắt kinh ngạc của An Cẩn Du, khẽ thổi một hơi nơi dái tai cô, gần từng chữ một: "Gọi tên của tôi."

"A?" Hai người đột nhiên dựa gần như vậy, khiến An Cẩn Du thật sự là một chút chuẩn bị cũng không có, nhất là khi cảm nhận được hơi thở như có như không của Niếp Quân Hạo thổi vào sau tai mình thì An Cẩn Du càng thêm cảm thấy cả người đều sắp nóng đến cháy. Không chơi ăn gian như vậy, nỡ nam kế gì đó, hèn hạ vô sỉ!

"Tôi nói, gọi tên của tôi." Niếp Quân Hạo cực kì hài lòng đối với phản ứng của An Cẩn Du, nhưng vẫn không có ý định bỏ qua cho cô như vậy, hung hỏ dọa người nói: "Em gọi tên tôi thì liền theo ý của em, không đi. Nhưng nếu em không gọi."

(Editor: Mớe mớe, tự dung chỗ này trào dâng cảm giác tổng giám đốc bá đạo nên đôi cách xưng hô ==))

Lời này của Niếp Quân Hạo mang theo một chút uy hiếp, nhưng An Cẩn Du cũng không bài xích giống như trước kia, ngược lại có chút. . . luống cuống tay chân.

Trước đây Niếp Quân Hạo đã từng đề cập tới chuyện gọi trên này với mình, nhưng đó là trước khi anh tỏ tình với mình, hơn nữa mặc dù khi đó cô không hiểu tâm tư của Niếp Quân Hạo đối với mình, nhưng cũng cảm thấy xấu hổ khó hiểu.

Rõ ràng gọi tên người khác đều rất dễ, là chuyện đương nhiên, nhưng gọi tên của anh dù sao vẫn. Chẳng lẽ khi đó mình đối với anh cũng.

Nghĩ như vậy, nhiệt độ trên mặt An Cẩn Du lần nữa tăng cao không hạ. Không để lại dấu vết mà hít thở sâu, An Cẩn Du cố gắng nói sang chuyện khác, lừa dối qua ải: "Gọi tên cái gì, phải so đo tới như vậy sao? Không phải anh cũng đều gọi tôi là con lừa ngốc nhỏ con lừa ngốc nhỏ sao, khó nghe muốn chết, tôi đây cũng không nói gì, anh còn."

Niếp Quân Hạo cũng nhìn thấu sự tránh né của An Cẩn Du, nghiêm túc nói: "Con lừa ngốc nhỏ là nick name, sao có thể nói nhập làm một? Chỉ là, nếu như cô không muốn gọi tên của tôi, muốn lấy cho tôi một nick name chuyên thuộc [dành riêng] khác, tôi cũng có thể miễn cưỡng tiếp nhận."

Nghe thấy bốn chữ lớn "nick name chuyên thuộc", khuôn mặt nhỏ nhắn của An Cẩn Du không nhịn được liền đỏ lên, ngẩng đầu xấu hổ tròn mắt nhìn Niếp Quân Hạo một cái, cô ngay cả gọi tên Niếp Quân Hạo cũng đã cảm thấy xấu hổ, đừng nói gì đến nick name riêng. Người này rõ ràng chính là làm khó cô, trước kia anh cũng không có khó trị như vậy mà!

"Suy nghĩ kỹ chưa?" Niếp Quân Hạo nhìn vẻ mặt xấu hổ cùng giận dữ không chịu nổi này của An Cẩn Du, trong lòng đã thầm dễ chịu tới cực điểm, trên mặt vẫn còn giả bộ nhàn nhã bình tĩnh, bỏ đá xuống giếng nói: "Cho tôi theo tới gặp mặt bạn học hay là gọi tên của tôi, hẳn không khó lựa chọn như vậy chứ?"

Người này! An Cẩn Du âm thầm nghiền răng, lại hít một hơi thật sâu, cúi đầu.

Hơi thở của Niếp Quân Hạo khi có khi không lướt qua lỗ tai cô, cả hai cũng không nói nữa, trong phòng nhất thời chỉ còn lại tiếng hít thở nhẹ nhàng của hai người.

Một lúc lâu sau, bên trong nhà chột vang lên một tiếng gọi ngập ngừng khe khẽ, toàn thân Niếp Quân Hạo chấn động, kinh ngạc nhìn xoáy tóc trên đỉnh đầu người trong ngực, cố làm làm bộ như không nghe được: "Cô nói cái gì, tôi không nghe rõ."

Nghe vậy, An Cẩn Du chột ngẩng đầu lên, hung hăng tròn mắt nhìn Niếp Quân Hạo một cái, trên khuôn mặt nhỏ nhắn đầy màu đỏ ửng, cũng không biết là thẹn thùng hay là tức giận, ngay sau đó thật giống như tự giận mình, cao giọng hét lớn: "Tôi nói Quân Hạo Quân Hạo Quân Hạo, lần này anh nghe rõ chưa? Tôi đã gọi tên, anh cũng phải làm được việc đã đồng ý với tôi, ngày gặp mặt bạn học, anh ngoan ngoãn đợi ở nhà cho tôi, không cho phép đi ra."

Nói liền một mạch xong, An Cẩn Du thờ phỉ phò đẩy Niếp Quân Hạo ra, xoay người vào phòng ngủ, trong thời gian ngắn cũng không muốn đối mặt với người này.

Niếp Quân Hạo sừng sốt một chút, không ngờ An Cẩn Du không dễ trêu chọc như vậy, bật cười xong lại cảm thấy hết sức thú vị, hồi tưởng lại một loạt phản ứng vừa rồi của An Cẩn Du, khóe môi thật sự nhịn không được khẽ nhếch lên, đáy mắt lại lướt qua một tia tính toán nhân nhật.

Tuy nói như vậy, nhưng nếu như anh thật sự muốn đi, ai có thể ngăn được anh? Gặp mặt bạn học nha, nhiều người như vậy xúm lại, ai biết xuất hiện một hai người không có mắt lừa mắt cô nhóc kia? Hơn nữa, nếu nhiều người như vậy tụ chung một chỗ, không phải là một cơ hội tốt để tuyên bố chủ quyền với những người đó, khiến người khác từ bỏ ý định ngấp nghé? Thân là một bạn trai tận tụy với công việc, tại sao có thể bỏ qua cho cơ hội như vậy?

Nghĩ như vậy, Niếp Quân Hạo chột móc một quyển sách nhỏ ra từ trong túi, cau mày, mặt nặng nề lật tới lật lui, sau khi nhìn thấy một câu bên trong, đáy mắt chột bắn ra tia sáng chói mắt khác thường.

Ánh mặt trời ngoài cửa sổ lên qua rèm cửa sổ thật mỏng đi vào, chậm rãi chiếu lên gương mặt tuấn tú nghiêm túc khác thường của thiếu niên ở trong nhà, khóe môi thiếu niên khẽ nhếch, lúc này trên gương mặt đẹp trai vô cùng kiêu ngạo trước sau như một cũng hiếm khi xuất hiện mấy phần phúc hắc.

Cùng với lớp vải mỏng bay nhẹ nơi cửa sổ, ánh mặt trời ngoài cửa sổ chiếu dọc xuống, cũng dọi từ trên mặt thiếu niên đến quyển sách trên tay, dưới hào quang rực rỡ, loáng thoáng có thể thấy phía trên bìa quyển sách kia viết vài chữ lớn: Bách khoa toàn thư 108 cách yêu đương!

Thời gian gấp mặt vào ngay Chủ nhật tuần này, địa điểm là ngay trong một khách sạn vô cùng sang trọng của thành phố. Vừa nghĩ tới đến loại khách sạn đó phải mất thật nhiều tiền, An Cẩn Du thật ra muốn cự tuyệt.

Nhưng sau đó lại nghe Diệp Sơ Tinh nói tất cả tiền cho buổi gặp mặt bạn học ;ần này đều do người đề xuất Lương Thu Tuệ chi trả, cũng không cần bọn họ ra một phân tiền, lúc này An Cẩn Du mới thay đổi chủ ý. Bữa ăn tối miễn phí, không ăn cũng uống! Tốt nhất ăn chết những tên có tiền tội ác kia đi! Không thể phủ nhận chính là, An Cẩn Du một lần nữa thủ giàu.

Buổi tối hôm đó, An Cẩn Du làm com tối xong trước, hơn nữa dặn dò Niếp Quân Hạo mấy tiếng liền ra ngoài. Nhưng cô không biết là, sau khi cô ra ngoài không lâu, Niếp Quân Hạo bỗng đứng lên từ trên ghế salon, cài trang từ trên xuống dưới một lần, lén lén lút lút ra ngoài.

An Cẩn Du đi cùng hai người Diệp Sơ Tinh, ngồi xe của Hạ Minh Hiên.

"Minh Hiên, xe này là anh mua?" Cho đến khi ngồi vào xe, An Cẩn Du mới phục hồi tinh thần lại, mặt không dám tin tròn to hai mắt, đầy mắt tràn đầy kinh ngạc.

Wow, không phải người này mới xuyên tới đây hơn nửa năm trước sao? Ở đâu ra nhiều tiền như vậy, thậm chí ngay cả xe cũng mua rồi! Hơn nữa hình như xe này là Porsche (*), ít ra cũng hơn 1 triệu mới có thể mua được loại xe kia... Porsche!

(*) Thật ra QT ghi "bôn tri" mà truyện lại ghi đắt đỏ với cả loại gì đó nên editor mới nghĩ nó chỉ về các dòng xe, mà phiên âm của Porsche gần chữ "bôn tri" kia nhất rồi :v

Giờ khắc này, An Cẩn Du thật giống như thấy được vô số tờ tiền xanh xanh đỏ đỏ bay tới bay lui bên trong chiếc xe, cũng nhanh chóng biến cặp mắt cô lượn thành hình nhang muỗi.

Nghe thấy câu hỏi của An Cẩn Du, Hạ Minh Hiên cũng không giấu giếm, cười nhạt một tiếng mà nói: "Ừ, anh mua."

Biểu cảm trên mặt An Cẩn Du liệt nửa ngày vẫn không thể nào biến đổi, đáy lòng lặng lẽ lê roi đầy mặt lần nữa. Quả nhiên cùng người không cùng mệnh, người này không giống với người nào đó cả ngày ngồi chồm hổm trong nhà ăn quýt của mình.

Hạ Minh Hiên cùng Diệp Sơ Tinh nhìn về mặt đau khổ này của An Cẩn Du, cũng có chút buồn cười.

Chỉ là, lực chú ý của Diệp Sơ Tinh đặt lên việc An Cẩn Du một thân một mình tới buổi gặp mặt bạn học này nhiều hơn. Tiểu Du không mang ngài Niếp kia theo, chẳng lẽ thật sự là mình hiểu lầm, bọn họ cũng không phải loại quan hệ kia?

Trong mắt Hạ Minh Hiên lại xẹt qua một tia cười nhạt, xem ra cái tên kia còn chưa chính thức đắc thủ. Anh ta quả nhiên không nhìn sai, trong căn nhà kia, chân chính chiếm thượng phong cũng không phải tên kia, mà là An Cẩn Du.

Một xe ba người cứ như vậy theo đuôi tâm tư của mình, cười cười nói nói tiến tới đích.

Lúc đến cửa khách sạn đã hẹn trước, đã sắp đến bảy giờ tối, không quá chênh lệch so với thời gian hẹn trong thư mời. Không ít người đã đến, mà những người này phần lớn cũng là mới vừa đến.

Một nhóm người đứng ở trước cửa khách sạn hoặc vung tay nhận nhau, hoặc đợi chờ nói chuyện với nhau, lúc thấy chiếc xe Porsche màu đen lộng lẫy chạy tới, gần như là tất cả mọi người đều bị nó hấp dẫn, dừng lại việc thăm thi cười nói.

Nghiêm túc mà nói thì An Cẩn Du cùng đám bạn học thời đại học cũng mới tốt nghiệp hai, ba năm. Thời gian hai, ba năm, có vài người ăn, mặc, ở, đi lại còn không thể giải quyết vẹn toàn, chứ đừng nói chi là mua xe mua nhà, nhất là xe sang trọng như vậy. Nếu không phải là phú nhị đại (thế hệ giàu có thứ hai), gia sản vốn rất sung túc, chỉ dựa vào chính bọn họ, sợ là không có ai mua được.

Dĩ nhiên cũng không phải là toàn bộ, ít nhất là vị Lương Thu Tuệ đã khởi xướng vụ gặp mặt bạn học lần này kia, bây giờ bạn trai cô ta mua được, chẳng qua cũng bởi vì gần đây Lý thị của nhà bạn trai cô ta trở thành nhà giàu mới nổi.

Giờ phút này, chợt thấy một chiếc xe sang trọng sáng choang nghiêng ngang tiến vào, tất cả mọi người không khỏi có chút ngáy ngẩn, ngay sau đó tự nhiên có chút ngạc nhiên, rốt cuộc là ai đang ngồi trong xe này.

Cùng lúc chiếc xe Porsche cool ngầu màu đen từ từ dừng hẳn, cửa xe sáng loáng kia rốt cuộc chậm rãi mở ra dưới cái nhìn chăm chú của tất cả mọi người, sau đó một bóng người thon dài mặc quần áo thường liền bước ra từ bên trong xe.

Một khắc kia, mọi người gần như đều suýt nữa quên mất hô hấp, thiếu niên đi ra từ trong xe có khuôn mặt khuynh thành đến mức con gái còn không theo kịp, mái tóc gọn gàng dưới sự chiếu rọi của ngọn đèn đêm thật giống như bao phủ một vàng sáng nhàn nhạt, trên gương mặt tinh xảo của thiếu niên tựa như tiên nhân mắc sai lầm bị ép hạ phàm, nở rộ nụ cười thần nhiên không dính khói bụi trần gian, một cái nhún mày một nụ cười, mị hoặc chúng sinh, mê hoặc lòng người.

Hạ Minh Hiền sớm quen được mọi người nhìn chăm chú như vậy, cũng không cảm thấy bối rối, bình tĩnh ung dung đi tới một bên khác của xe, vô cùng thân sĩ đưa tay mở cửa xe ra, hơn nữa tỉ mỉ dùng tay khề ngăn ở phía trên.

Con gái ở đây thấy thế đều không khỏi run lên, nhưng trong lòng thì dâng lên mấy phần ghen tỵ đối với người ngồi bên trong xe. Nếu. Nếu người hiện tại ngồi ở trong xe là mình thì tốt biết bao? Xe sang, trai đẹp, đây quả thật là tình huống chỉ có thể xuất hiện trong truyện cổ tích!

Ngay dưới ánh mắt tất cả các cô gái gần như oán hận, tất cả đàn ông tràn ngập ghen tỵ, một đôi chân dài trắng nõn đi giày cao gót trắng sữa đưa ra ngoài cửa xe, sau đó, dưới con mắt mọi người, một bóng dáng quen thuộc mặc quần dài thuần một màu trắng bước ra từ trong xe, bàn tay có chút mảnh mai thon dài cũng đồng thời đặt lên tay của thiếu niên ngoài xe.

Sau khi Lương Thu Tuệ đứng ở cửa khách sạn nhìn rõ người đi ra từ bên trong xe, sắc mặt bỗng biến đổi, khiếp sợ không thôi, không ngừng chấn kinh thì thầm tên thiếu nữ đi ra từ trong xe: "Diệp. Sơ. Tinh, cô ta làm sao có thể?"

Từ đằng xa, Hạ Minh Hiền dắt Diệp Sơ Tinh chậm rãi đi tới, rơi vào trong mắt tất cả mọi người, thiếu niên anh tuấn vô song [có một không hai], thiếu nữ đáng yêu thướt tha mềm mại, hiển nhiên là một đôi trai tài gái sắc.

Một màn này rơi vào trong mắt mọi người, mặc kệ là nam hay nữ, trên mặt cũng không nhịn được nổi lên mấy phần hâm mộ, không ít người thảo luận càng thêm sôi nổi.

Lương Thu Tuệ nhìn một màn này, hàm răng gắt gao cắn chặt môi đỏ mọng, gần như cắn chảy ra máu, ánh mắt nhìn về phía Diệp Sơ Tinh cũng mang theo mấy phần thù hận rõ ràng.

Phản thù hận này, chính Diệp Sơ Tinh không phát hiện, nhưng cặp mắt sáng suốt của Hạ Minh Hiền lại nhìn thấy rõ ràng, cặp con ngươi ôn hòa kia hơi lóe lên, một tia sáng lạnh như băng chớp lóe rồi biến mất.

"Là Diệp Sơ Tinh sao? Thật sự là Diệp Sơ Tinh?" Trong đám người, không biết là ai hô lớn một tiếng, ngay sau đó liền có không ít người nhìn Diệp Sơ Tinh cùng Hạ Minh Hiền, bắt đầu chỉ chỉ chỏ chỏ.

"Thật sự là Diệp Sơ Tinh đó nha, bộ dáng vẫn xinh đẹp như vậy, không, là xinh đẹp hơn so với trước kia rồi, người bên cạnh là bạn trai của cô ấy sao? Bề ngoài cũng đẹp trai ghê, hơn nữa lái xe tốt như vậy, nhất định hoàn cảnh gia đình vô cùng tốt?"

"Cất, xinh đẹp có ích lợi gì? Chẳng lẽ những tin đồn trong trường lúc trước? D;Đ'L[Q+Đ Bộ dáng xinh đẹp có ích lợi gì, chỉ nhìn tình huống kia của cô ta, nhất định chính là là mỹ nhân rắn rết, người nào dính vào người đó liền xui xẻo. Chỉ sợ là bạn trai của cô ta cũng bị gat, về sau rõ ràng thể chết gãy tai hoại của cô ta, nói không chừng lập tức liền đá cô ta, dasng về đặc ý cái gì chứ, cẩn thận sau này lúc từ mặt, càng khó coi hơn."

Lời nói của cô gái sau vô cùng ác độc, lại không có một chút ý tứ kiêng dè những người khác, giọng nói muốn vang dội bao nhiêu liền có bấy nhiêu, gần như mọi người ở chỗ này đều nghe được.

Đôi chân đi về phía trước của Diệp Sơ Tinh bỗng dừng lại, nụ cười ôn hòa trên mặt cũng lập tức mất sạch, sắc mặt khẽ biến thành trắng bệch, trong hai tròng mắt càng thêm nổi lên một tia chán nản.

Đang lúc Diệp Sơ Tinh khẽ cúi đầu, cảm nhận ánh mắt không tốt cùng tiếng chửi rủa bắn tới từ bốn phương tám hướng, nhất thời tâm hoảng ý loạn, không biết có nên tiếp tục đi về phía trước hay không, trong lòng bàn tay chợt truyền đến một tia âm áp nhàn nhạt.

Diệp Sơ Tinh kinh ngạc quay đầu sang, vừa lúc đối diện với vẻ mặt bao dung lại dịu dàng như trước của Hạ Minh Hiền, lòng đột nhiên an tĩnh kì lạ. Đúng rồi, bây giờ cô đã không còn có một mình, bên cạnh có anh, anh sẽ không bởi vì bất kỳ nguyên nhân nào mà rời khỏi cô, cô còn có cái gì phải sợ?

Hạ Minh Hiền thấy Diệp Sơ Tinh khôi phục lại, cười nhạt một tiếng: "Đi thôi."

"Ừm!"

Sắc mặt Hạ Minh Hiền không thay đổi, trên mặt từ đầu đến cuối đều treo nụ cười dịu dàng yếu ớt. Nhưng lúc đi ngang qua bên cạnh cô gái vừa khua môi múa mép kia, nhàn nhạt liếc cô ả một cái.

Nhưng chỉ cái nhìn này, liền khiến cô gái trước còn vênh váo hồng hách trắng xanh cả mặt, một chớp mắt vừa rồi kia, cô ả cảm nhận được một luồng áp lực mạnh mẽ nhào tới trước mặt, ép tới mức cô ả suýt nữa không thở nổi, hơn nữa ánh mắt của người đàn ông kia, quả thật quá đáng sợ. Khoảng khắc khi anh ta nhìn mình chăm chăm kia, cô ả cảm thấy mình ở trong mắt của anh giống như đã là một. Vật chết!

Lúc Hạ Minh Hiền mang Diệp Sơ Tinh đi tới trước mặt Lương Thu Tuệ, Lương Thu Tuệ đã hoàn toàn đầu đi phần thù hận kia của mình, nhiệt tình cười nói: "Sơ Tinh, cậu đã đến rồi, vị này là."

Diệp Sơ Tinh đáp lại bằng một tiếng cười, còn chưa kịp nói chuyện, Hạ Minh Hiền đã mở miệng cười nói: "Tôi là chồng chưa cưới của Tinh nhi, tôi họ Hạ."

Lương Thu Tuệ sững sốt một chút, hiển nhiên không ngờ hai người Diệp Sơ Tinh lại không chỉ là bạn trai bạn gái, mà là vợ chồng sắp cưới rồi!

"Thì ra là anh Hạ, chồng chưa cưới? Các cậu đây là muốn kết hôn sao? Sơ Tinh, đây cũng là cậu không phải, chuyện vui lớn như vậy cũng không nói cho

những người bạn học cũ như chúng mình biết một tiếng, quả không có thành ý rồi."

"Còn. Còn sớm." Diệp Sơ Tình hiển nhiên có chút không quá thích ứng với người trước kia chưa từng cùng xuất hiện, thậm chí có thể nói là hờ hững, ngay cả danh xưng "Bạn học cũ" cũng có chút miễn cưỡng lại chợt nhiệt tình đối với mình, nụ cười trên mặt không khỏi có chút cứng ngắc.

"Nếu là bạn tốt cùng trường của Sơ Tình, đến lúc đó nhất định sẽ thông báo cho các cô." Hạ Minh Hiền thấy thế tiến lên phía trước giải vây cho cô, tuy trên mặt anh tươi cười lễ phép, thế nhưng nụ cười nhưng vẫn chưa đạt tới đáy mắt.

Chào hỏi ngắn ngủi đi qua, Lương Thu Tuệ giống như là phát hiện ra cái gì, nghi ngờ nói: "Đúng rồi, Cần Du đâu rồi, sao lại không thấy cậu ấy đi chung với cậu tới đây, chẳng lẽ."

Lời Lương Thu Tuệ còn chưa dứt, ngay sau lưng Diệp Sơ Tình đã truyền đến một tiếng chê cười thật nhỏ: "Tôi đang ở ngay đây này."

Lương Thu Tuệ nghe được giọng nói này, thân thể hơi chấn động một cái, tất cả mọi người cũng đều theo phản xạ nhìn ra sau lưng Diệp Sơ Tình, liền thấy một bóng người chậm rãi đi ra khỏi bóng tối bị màn đêm bao phủ.

Hôm nay An Cần Du cũng không mặc váy, mà mặc một cái áo sơ mi trắng thuần phối hợp với một cái quần soóc ngắn, nhìn qua cực kỳ nhẹ nhàng khoan khoái phóng khoáng, chỉ là trên mặt theo thói quen đeo đôi kính gọng đen qua loa làm cô mất điểm, khiến cho trong đám người náo nhiệt có vẻ không quá thu hút.

Thật ra thì, An Cần Du xuống xe ngay sau Diệp Sơ Tình cùng Hạ Minh Hiền, khi đó sự chú ý của tất cả mọi người cả đều tập trung ở trên người hai nhân vật chính phía trước, căn bản không chú ý tới cô. Mà bản thân An Cần Du cũng không phải là người thích nổi tiếng gì, cho nên cứ như vậy thừa dịp mọi người sững sờ, yên lặng đi tới bên trong đám người, hòa mình vào trong.

Bộ dạng vừa rồi của Lương Thu Tuệ, không chỉ Hạ Minh Hiền thấy được, cô cũng thấy được, lúc này nhìn thấy Lương Thu Tuệ ra về nịnh bợ với Diệp Sơ Tình, trong lòng càng cảnh giác hơn, lúc này mới chủ động xuất hiện khi Lương Thu Tuệ hỏi.

Về mặt Lương Thu Tuệ từng có vết nứt trong chớp mắt, rồi lại nhanh chóng khôi phục nguyên dạng, đợi đến lúc An Cần Du đi tới trước mặt cô ta, hẳn là đã không nhìn ra chút bất ổn nào, giống như dữ tợn trong một thoáng vừa rồi kia chỉ là ảo giác của An Cần Du.

Trong lòng An Cần Du thầm mắng một tiếng, kỹ nữ tâm cơ ghê tởm này, thật là nhìn đã cảm thấy cả người không thoải mái! Có phải gần đây mình đụng phải sao Thái Tuế (*) hay không, sao lại gặp phải loại cực phẩm này?!

(*) Sao Thái Tuế: Đại ý của sao này là người hay bị nói xấu, chỉ trích, công kích, cãi vã, kiện cáo. Muốn tìm hiểu rõ hơn, mời mọi người lên gg tra “sao thái tuế”

Mặc dù trong lòng không ngừng châm chọc, trên mặt An Cần Du cũng không bộc lộ chút nào, cười như không cười đi tới bên cạnh Diệp Sơ Tình.

Không ngoài dự đoán, An Cần Du vừa mới đến gần, Lương Thu Tuệ liền nhiệt tình cười nói: "Cần Du cũng tới, hoan nghênh hoan nghênh."

An Cần Du cười một tiếng, nhàn nhạt mà nhìn lướt qua tám biển khách sạn xanh vàng rực rỡ trên đỉnh đầu: "Thu Tuệ cậu có ý tổ chức gặp gỡ bạn học, còn chọn chỗ nguy nga lộng lẫy như vậy. d/đ-l'q;đ Coi như không nhìn mặt mũi của Thu Tuệ cậu, nhìn trên mặt mũi của khách sạn lớn này, nói thế nào thì mình cũng không thể không tới, cậu nói đúng không?"

Lời này của An Cần Du vừa nói ra, nụ cười giả vờ yếu ớt trên mặt Lương Thu Tuệ suy tụt nửa lần nữa sụp đổ, con nhóc này là có ý gì? Cô ta căn bản không phải nể mặt mũi của mình tới, mà là nhắm vào đồ ăn miễn phí của khách sạn này? Đáng chết, sao cô ta lại dám nói như vậy, làm sao dám! Quả nhiên, loại người nghèo này chính là không có tư cách, không có tư cách!

Lương Thu Tuệ trộm hít sâu vài hơi mới xem như duy trì nụ cười giả dối ở trên mặt mình, chẳng qua lời nói lại không ngăn nổi mấy phản ý tứ nghiêng rằng nghiêng lợi ở bên trong: "Vậy thật là cảm ơn cậu. Được rồi, chúng ta cũng đứng ở chỗ cửa này nữa, đều vào trong đi, bên trong hẳn là đã chuẩn bị xong rồi."

Hạ Minh Hiền cùng An Cần Du liếc nhau một cái, đáy mắt ẩn ý xẹt qua một tia lạnh lẽo ngầm hiểu lẫn nhau, trận gặp mặt bạn học hôm nay chỉ sợ không đơn giản như vậy, làm không tốt liền thành Hồng Môn Yến (*) cũng không chừng.

(*) Hồng Môn Yến: là một sự kiện lịch sử diễn ra vào năm 206 TCN tại Hồng Môn bên ngoài Hàm Dương, thủ đô của Triều đại nhà Tần. Các bên tham gia chính trong bữa tiệc là Lưu Bang và Hạng Vũ, hai nhà lãnh đạo nổi bật của các lực lượng nổi dậy chống lại nhà Tần từ năm 209 đến 206 TCN. Sự kiện này là một trong những điểm nhấn của chiến tranh Hán-Sở, một cuộc đấu tranh quyền lực cho uy quyền tối cao trên toàn Trung Quốc giữa Lưu Bang và Hạng Vũ, kết thúc với sự thất bại của Hạng Vũ và sự thành lập Triều đại nhà Hán với Lưu Bang là hoàng đế đầu tiên. Hồng Môn Yến thường được ghi nhớ lại trong lịch sử Trung Quốc, tiểu thuyết và văn hóa đại chúng.

Sự thật chứng minh, An Cần Du đoán đúng, đây chính là màn Hồng Môn Yến, một Hồng Môn Yến dùng để khoe khoang chèn ép người khác.

Ba người gạt đầu một cái với Lương Thu Tuệ, theo cô ta đi vào bên trong, Diệp Sơ Tình cùng Hạ Minh Hiền đi ở phía trước, An Cần Du không để lại dấu vết rơi lại phía sau mấy bước.

Khoảng khắc bước vào khách sạn, dưới chân An Cần Du chợt dừng lại, mắt phượng che giấu ở dưới mắt kính gọng đen khẽ híp một cái, nhàn nhạt mà nhìn lướt qua bạn học nữ vừa khua môi múa mép kia.

Vừa rồi cô cũng nghe thấy bạn học nữ giữu cột Diệp Sơ Tinh, chẳng qua không đợi cô ra mặt cho Diệp Sơ Tinh giống như trước đây, Hạ Minh Hiền đã cho đối phương lời cảnh cáo trước.

Nghĩ tới đây, khoe môi An Cẩn Du lại không khỏi gọi lên một đường cong nhàn nhạt, mang theo một tia vui vẻ cùng giữu cột đối với những người không có ý tốt kia. Những người này vẫn cho rằng các cô là hai cô gái không noi gương tựa, chỉ có thể mặc cho người khác bắt nạt của trước kia sao? Nếu quả thật đúng là vậy, vào hôm nay, cô không ngại làm cho bọn họ hoàn toàn đổi cái nhìn.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Anh Để Mau Vào Trong Chén* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 108: Dòng Nước Ngầm Mãnh Liệt Trong Buổi Gặp Gỡ Bạn Học

Bữa tiệc được bố trí bên trong một phòng lớn ở lầu hai, cả phòng bao, hơn mười cái bàn, khoảng trăm người, ngược lại cũng coi là rất náo nhiệt. Vậy mà, điều ngoài dự đoán của An Cẩn Du nhất là, sau khi Lương Thu Tuệ dẫn bọn họ vào cửa liền trực tiếp đưa các cô tới cái bàn chủ tịch quan trọng nhất, cũng chính là chỗ người đưa ra đề xuất, Lương Thu Tuệ sẽ ngồi.

Hai mắt An Cẩn Du hơi lạnh, đáy mắt cũng lóe ra mấy phần giữu cột, cô cũng không nhớ lúc học đại học cô và Diệp Sơ Tinh với cô ta có quen thuộc đến mức này.

Lương Thu Tuệ cũng không hề để ý tới phản ứng của đám người An Cẩn Du, sau khi để mấy người ngồi xuống liền xoay người đi nghênh đón những bạn học khác, cả người vòng tới vòng lui khắp nơi giống như bướm bướm hoa, giống như đây căn bản không phải là gặp gỡ bạn học gì đó, mà là tiệc cưới mời khách của người phụ nữ này.

Cực khổ lắm mới đợi được tất cả mọi người ngồi xuống, Lương Thu Tuệ mới lại thân nhiên trở lại, cười nhạt ngồi xuống, bảo nhân viên phục vụ bắt đầu mang thức ăn lên.

Lúc này An Cẩn Du mới phát hiện ra, bàn này của họ, trừ ba người là cô và Diệp Sơ Tinh cùng Lương Thu Tuệ ra, còn có hai người bạn rất thân thời đại học của Lương Thu Tuệ cùng với hai người đàn ông xa lạ có bề ngoài coi như khá dễ nhìn, hiển nhiên chính là bạn trai hai cô gái kia. Mà lúc Lương Thu Tuệ ngồi xuống bên cạnh bạn tốt của cô ta, chỗ ngồi một bên khác lại là trống không.

Không để đám người An Cẩn Du nghi ngờ quá lâu, người bạn thân bên cạnh Lương Thu Tuệ đã mở miệng hỏi một câu: "Thu Tuệ, sao chỗ ngồi bên cạnh cậu lại trống không vậy?"

Câu lời này cũng có chút cố ý, gặp mặt bạn học khó tránh khỏi việc có vài người bởi vì có công việc nên không thể tới, nhiều bàn cũng có một hai chỗ ngồi trống, thật ra thì cũng không có gì hiếm lạ. Nhưng người bạn thân này lại luôn nói đến mức giống như chỗ ngồi đó không có ai là một chuyện kinh thể hải tặc biết bao.

Lời của người này còn chưa dứt, một người bạn thân khác của Lương Thu Tuệ ở cùng bàn đã dẫn đầu ngó qua, cười mắng: "Diệp Linh, vị trí trống không bên cạnh Thu Tuệ đương nhiên là đặc biệt giữ lại vì người kia."

Diệp Linh, cũng chính là người bạn thân đã lên tiếng trước kia nghe lời này, lúc này trên mặt liền lộ ra một chút giật mình: "Ai nha, nhìn trí nhớ của mình này, chủ nhân của buổi tiệc còn chưa tới, chỗ ngồi bên cạnh Thu Tuệ đương nhiên nên trống không. Chẳng qua, Thu Tuệ, không phải là mình nói cậu, tại sao vị kia nhà cậu có thể đến trễ vào lúc này? Đợi anh ấy tới nhất định phải làm phạt anh ấy 3 ly rượu nha."

"Các cậu nói cái gì đó, chớ có nói đùa, anh ấy..... chỉ là anh ấy vừa lúc có chút việc mà thôi, một lát nữa sẽ đến." Mặc dù trên mặt Lương Thu Tuệ cố ra vẻ ngượng ngùng, thế nhưng bên trong đôi mắt rõ ràng tràn đầy hài lòng cùng kiêu ngạo.

"Nhìn một chút, nhìn một chút, còn chưa gả đi, cũng đã biết nói chuyện vì chồng, quả nhiên là con gái đã gả ra ngoài như bắt nước hắt đi!"

Diệp Linh vừa nói ra lời này, lập tức được những người khác đáp lại: "Ha ha ha..... Không sai không sai....."

Mấy người An Cẩn Du vẫn không nói gì, yên lặng nhìn hai người bạn thân của Lương Thu Tuệ hát đôi. Chủ nhân của buổi tiệc? Vị kia nhà Lương Thu Tuệ? Xem ra, lần này Lương Thu Tuệ kết giao với một bạn trai rất tốt, vội vã muốn chiêu cáo thiên hạ.

Đang lúc mọi người cười đùa giỡn, nói trời nói đất, thang máy cách đó không xa chợt có một thiếu niên khí chất có chút bất kham đi ra, thiếu niên có khuôn mặt coi như thanh tú anh tuấn, có vẻ lịch lãm hơn so với những bạn nam vẫn còn mấy phần non nớt, vừa bước chân vào xã hội. Quần áo toàn thân nhìn qua rất có vẻ cool ngầu mà người trẻ tuổi nên có, nhưng nếu nhìn kỹ lại mà nói, sẽ phát hiện quần áo từ đầu đến chân, thậm chí là giày của thiếu niên này đều là hàng hiệu đắt giá.

Nhìn người tới, hai mắt Lương Thu Tuệ sáng lên, thậm chí cũng không kịp lên tiếng chào hỏi với người ngồi cùng bàn liền bước nhanh tới nghênh đón, đi

tới bên người thiếu niên kia khoác cánh tay của anh ta, cúi đầu nói gì đó với thiếu niên kia.

Thiếu niên nhìn lướt qua khách sạn náo nhiệt, mặc dù trên mặt hiện lên mấy phần không kiên nhẫn, nhưng vẫn gật đầu một cái, mang Lương Thu Tuệ đi tới chỗ đám người An Cẩn Du.

Vừa đi tới bên cạnh bàn, trên mặt Lương Thu Tuệ liền hiện lên nụ cười hả hê rõ ràng, cao giọng hô lớn: "Mọi người yên lặng một chút, yên lặng một chút."

Đại sảnh vốn còn có chút tiếng bàn tán ầm ĩ liền từ yên tĩnh lại vì tiếng hô to này của Lương Thu Tuệ, ánh mắt của tất cả mọi người cũng đều lập tức phóng lên trên người của hai người Lương Thu Tuệ.

Lương Thu Tuệ dường như rất hưởng thụ việc được mọi người nhìn chăm chú như vậy, hơi ngược đầu, nụ cười nơi khóe môi sâu hơn, giống như một con khổng tước hoa cao ngạo.

"Giới thiệu một chút, vị này là bạn trai của tôi, Giang Thiếu Minh, hiện tại anh ấy là cậu hai của xí nghiệp Giang thị nổi tiếng về kinh doanh khách sạn, cũng là người thừa kế xí nghiệp di3nd4n3qu7yd0n Giang thị trong tương lai. Khách sạn chúng ta tới hôm nay chính là sản nghiệp nhà anh ấy, cho nên tất cả phí dụng hôm nay của chúng ta ở nơi này, đều là anh ấy chi."

Lương Thu Tuệ vừa nói ra lời này, mọi người vốn đã yên tĩnh lại lập tức lại bắt đầu bàn tán ầm ĩ, lần này Lương Thu Tuệ cũng là không lên tiếng bảo mọi người dừng lại, mà là treo một nụ cười hả hê, vô cùng tự nhiên tiếp ánh mắt hâm mộ hoặc ghen tỵ truyền tới từ bốn phương tám hướng.

Đợi đến khi mọi người bàn xong, yên tĩnh lại lần nữa, Lương Thu Tuệ mới lại hắng giọng một cái, tiếp tục nói: "Hiện tại Minh Hiền đang học tại Đại học tài chính quốc tế thành phố X, còn một năm nữa sẽ tốt nghiệp, chờ sau khi anh ấy tốt nghiệp chúng tôi sẽ kết hôn, đến lúc đó kính xin mọi người nể mặt tới tham gia hôn lễ của chúng tôi."

Lương Thu Tuệ nói thế không khác nào một quả bom, làm mọi người ở đây lại xôn xao bàn tán một trận.

Mà lúc này, hai cô gái ngồi cùng bàn An Cẩn Du, Diệp Linh cùng Trương Lệ lại càng chịu cô đơn chêm vào mấy câu.

"Một năm sau liền cử hành hôn lễ, đó không phải là chồng chưa cưới sao? Còn bạn trai cái gì, Thu Tuệ, cẩn thận anh Giang này không vui nha."

"Đúng vậy, nói thẳng chồng chưa cưới không được sao, chẳng qua các cậu cũng chuẩn bị kết hôn rồi, trước đó lại không nói cho chúng mình biết, Thu Tuệ, cậu thật sự là quá không có suy nghĩ rồi, cẩn thận đến lúc đó chúng mình không đi làm phù dâu của cậu."

Có hai cô gái này mở đầu, một nhóm người coi như đều hồi hồn lại, liền tiếp nói ra những lời giống như chúc mừng, chúc phúc.

Mấy người An Cẩn Du lại là yên tĩnh không nói, An Cẩn Du không biến sắc giờ tay lên lấy xuống một chai nước chanh rót vào trong chén của mình uống vài ngụm, một tay chống cằm, giống như đang nhìn một vở kịch làm người ta dở khóc dở cười xảy ra trước mắt.

Đã nói cô ta làm sao có thể tốt đến mức mở tiệc mời bạn học tới, còn cố ý ghi chú mang theo người thân, ở loại khách sạn lớn như vậy lại ngay cả tiền quà cũng không cần chi, thì ra là chờ ở đây rồi sao!

Thời đại học, Lương Thu Tuệ này cũng rất yêu thích hư vinh, tự cho mình thanh cao, vô cùng xem thường người bản hàn giống như An Cẩn Du cùng Diệp Sơ Tinh.

Tiếc rằng Lương Thu Tuệ này đặc biệt thích ganh đua so sánh, so thành tích so gia thế so dung mạo, chỉ cần có thể so, cái gì cũng có thể khiến cô ta lấy ra so. Nhưng lúc mới lên đại học, bản về thành tích cô ta thua kém mình, bản về dung mạo lại kém Diệp Sơ Tinh, liền vì cái này, rất lâu về sau cô ta đều mang ý đố kỵ với hai người An Cẩn Du.

Lần này nhận được thư mời tới tham gia hội bạn học, người phát thư còn là Lương Thu Tuệ này, bản năng của An Cẩn Du đã cảm thấy chuyện không đơn giản như vậy. Lúc này vừa thấy mới xem như hiểu được, Lương Thu Tuệ này, cho dù có qua bao nhiêu năm thì vẫn ham hư vinh như vậy, cho nên gọi những bạn học cũ này, nhất là cô và Diệp Sơ Tinh đến, hoàn toàn là vì khoe khoang người bạn trai có tiền của mình, về sau thậm chí có thể gả vào nhà giàu, trở thành con dâu nhà giàu.

Hiểu rõ một điểm này, An Cẩn Du không khỏi cảm thấy buồn cười. Người phụ nữ Lương Thu Tuệ này thật là không từ bất cứ việc xấu nào để gây xôn xao.

Không trách được khi đó, lúc Lương Thu Tuệ thấy hai người Tiểu Tinh bước xuống xe lại có vẻ mặt như vậy. Cô ta tính toán mượn buổi tụ tập này để khoe khoang, chứ không phải là để người ta tới đây giành danh tiếng của cô ta. Hơn nữa không những không muốn cho Diệp Sơ Tinh giành danh tiếng của cô ta, ngược lại vô cùng có khả năng ngay từ đầu là vẫn ghi hận chuyện năm đó cô ta bị đối tượng mình muốn theo đuổi cự tuyệt, ngược lại muốn theo đuổi Diệp Sơ Tinh, chỉ vì dung mạo của Diệp Sơ Tinh hơn cô ta, muốn thừa cơ hội này cho Diệp Sơ Tinh xấu mặt. Điểm này có thể nhìn ra từ việc cô ta cố ý sắp xếp bọn họ ngồi cùng bàn mình. Nghĩ như vậy, trước mắt quả thật chính là Hồng Môn Yến!

Chẳng qua con nhóc Lương Thu Tuệ cùng cậu con trai này cũng vẫn chỉ là người yêu mà thôi, dĩ nhiên về lâu dài thì 1 năm sau cũng kết hôn rồi. Phải biết rằng một năm này nói dài cũng không dài lắm, nói ngắn cũng không ngắn, biến cố khó đoán, ai biết 1 năm sau thiếu niên kia có còn muốn cưới cô ta, mà không phải là mỗi người đi một ngã hay không?

Lui vạn bước mà nói, cho dù cô ta gả vào nhà giàu thì có sao? Kết hôn còn có thể ly hôn đấy. Thiếu niên kia nhìn qua mới chỉ khoảng đầu hai mươi, tình

chị em kém bốn- năm tuổi, đặt ở gia đình bình thường còn phải cân nhắc suy nghĩ một chút, chứ đừng nói chỉ là loại nhà giàu này, hơn nữa.....

An Cần Du ngẩng đầu nhìn thiếu niên mà Lương Thu Tuệ đang giữ chặt kia một cái, từ sau khi đi vào nơi này, đứa bé trai này giống như vẫn luôn không kiên nhẫn, cũng không giống như là một người đàn ông bình tĩnh, thành thực, đối với Lương Thu Tuệ càng là lửa gạt chiếm phần lớn, xa cách đến mức quả thật không giống như là người yêu thân mật. Hai người như vậy, An Cần Du thật sự rất khó tưởng tượng bọn họ ở chung lâu dài như thế nào. Lương Thu Tuệ sốt ruột khó nén công bố tin tức kết hôn của hai người như vậy, lấy tư cách tư bản này để khoe khoang, cũng không sợ về sau tự tát mặt mình lúc sinh biến cố?

Mà trên thực tế, những điều An Cần Du nghĩ này quả thật cũng không phải là không hề căn cứ, hôm nay Giang Thiếu Minh vốn là rất không muốn tới đây. Sở dĩ lúc trước cậu ta xem trọng Lương Thu Tuệ, hoàn toàn là bởi vì dung mạo coi như dễ nhìn của đối phương, nhưng sau khi tiếp xúc mới phát hiện người phụ nữ này hư vinh lại xu nịnh, còn rất thích quản chuyện của mình.

Có một bạn gái xinh đẹp mà lại yếu đuối mang ra ngoài để nở mày nở mặt quả thật rất có thể diện, nhưng có một bạn gái xinh đẹp nhưng lại ngu ngốc đối trả, hơn nữa còn không tự rõ vị trí của mình mang ra ngoài thì chỉ biết làm mất mặt chính mình.

Mấy ngày nay cậu ta đã càng trở nên có chút không kiên nhẫn, chẳng qua là bởi vì còn chưa có tìm được người phụ nữ khiến cho mình ghé mắt, cho nên mới vẫn không cắt đứt với người phụ nữ tự cho mình là đúng này, không ngờ người phụ nữ này còn tệ hại hơn, bày ra một lần hợp mặt bạn học long trọng như vậy để ổn định thân phận của mình, còn nói muốn kết hôn cùng bản thân. Cậu ta thừa nhận người phụ nữ này lớn lên rất xinh đẹp, nhưng dựa vào thân thể bối cảnh của cô ta, nếu muốn kết hôn cùng mình, căn bản chính là mộng tưởng hảo huyền.

Ngay tại lúc vị đại thiếu gia này phiền muộn không thôi, có loại kích động muốn chia tay với người phụ nữ đối trả này ngay tại đây, ánh mắt cậu ta chợt tùy ý nhìn lướt qua bên cạnh, liền thấy Diệp Sơ Tình ngồi ở chỗ kia giờ tay mà tiếp nhận một ly nước chanh Hạ Minh Hiền rót cho, khoe môi khẽ nhếch, một nụ cười kia giống như hoa sen mới nở sau cơn mưa, sạch sẽ duy mỹ tới cực điểm.

Trong hai tròng mắt Giang Thiếu Minh chợt bắn ra một tia sáng, ánh mắt nhìn về phía Diệp Sơ Tình cũng lập tức trở nên có chút nóng bỏng.

Lương Thu Tuệ vội vàng tiếp nhận tiếng chúc mừng vang tới từ bốn phương tám hướng, cũng không có phát hiện sự khác thường của người bên cạnh.

Đợi đến khi cô ta nhớ tới người bên cạnh đã rất lâu rồi vẫn chưa tỏ thái độ gì, không khỏi có chút không vui, cuống quýt đưa tay kéo kéo ống tay áo Giang Thiếu Minh, để cậu ta nói hai câu.

Lúc này Giang Thiếu Minh mới đột nhiên phục hồi tinh thần, thu lại ánh mắt, không kiên nhẫn nhìn qua, cười nhạt gật đầu một cái với mọi người, nói: "Cảm ơn mọi người đã chăm sóc Thu Tuệ lúc cô ấy còn ở trường học."

Mọi người vội khách sáo mấy câu, lúc này Lương Thu Tuệ mới hài lòng lần nữa nở nụ cười, Giang Thiếu Minh cũng không để ý đến hài lòng trên mặt Lương Thu Tuệ, sốt ruột khó nén lời kéo ngồi xuống vị trí bên cạnh Lương Thu Tuệ, đối diện Diệp Sơ Tình.

Vừa mới ngồi xuống, Giang Thiếu Minh liền có chút nóng lòng nói một câu với Lương Thu Tuệ: "Thu Tuệ, không giới thiệu mấy cái người bạn thời đại học này của em sao?"

Lương Thu Tuệ ngớ ra, mặc dù đánh sớm dự đoán được đám người An Cần Du sẽ khiến Giang Thiếu Minh chú ý, nhưng lời này do Giang Thiếu Minh tự mình nói ra ngoài, cô ta lại cảm thấy có chút không đúng lắm.

Cố gắng đè xuống dự cảm xấu dưới đáy lòng, trên mặt Lương Thu Tuệ lại treo lên nụ cười giả dối ban đầu, về mặt giả bộ một bộ bùng tình đại ngộ, nói: "Đúng rồi, anh xem trí nhớ em này. Hai vị bên này anh đều biết, là bạn thân tốt của em từ thời đại học đến nay, Diệp Linh cùng Trương Lệ với bạn trai hai người. Ba vị bên kia theo thứ tự là bạn thời đại học của em, An Cần Du, Diệp Sơ Tình, còn có anh Hạ, chồng chưa cưới của Sơ Tình."

"Chồng chưa cưới?" Sắc mặt Giang Thiếu Minh hơi biến đổi, ánh mắt cẩn thận dò xét trên người Hạ Minh Hiền thêm lần nữa, khi nhìn rõ gương mặt tuấn tú kia thì hơi hoảng hốt, nhưng rất nhanh liền khôi phục lại, đáy mắt chợt xẹt qua một tia ác độc.

Chẳng qua là một "tiểu bạch kiểm" có dáng dấp không tệ mà thôi, chỉ cần là thứ cậu ta muốn, liền chưa từng có chuyện không chiếm được. Giang Thiếu Minh nghĩ như vậy, cười nhạt thu ánh mắt lại, ngược lại nhìn chằm chằm Diệp Sơ Tình.

Độc ác chợt lóe rồi biến mất nơi đáy mắt Giang Thiếu Minh, có lẽ người khác không để ý đến, nhưng An Cần Du cùng Hạ Minh Hiền lại đều phát hiện. D%đ'f'q>đ

An Cần Du thấy sắc mặt Giang Thiếu Minh lúc trước vẫn lộ vẻ không kiên nhẫn, không hiểu sao lại chợt thay đổi thái độ, chẳng những không có vội vã rời đi như lúc đầu, ngược lại còn kiên nhẫn ngồi xuống, chủ động hỏi tới những người như bọn họ, trong lòng không khỏi có chút kỳ quái.

Sau đó lại nhìn thấy cậu ta biểu lộ ý đối địch đối với Hạ Minh Hiền, giờ phút này còn nhìn chằm chằm Diệp Sơ Tình không nhúc nhích, đáy mắt đều là kinh diễm cùng tham lam rõ ràng, lòng mày không tự chủ hơi nhíu lại, người này không phải là cóc mà đòi ăn thịt thiên nga, coi trọng Tiểu Tình của bọn họ chứ?

Hạ Minh Hiền tự nhiên cũng nghĩ giống với An Cần Du, cặp con ngươi giỏi về việc dùng ôn hòa che giấu ý muốn giết người bây giờ đã dần dần nổi lên chút máu tanh.

Giang Thiếu Minh chỉ thấy được ôn hòa nho nhã Hạ Minh Hiền biểu lộ bên ngoài, lại không biết phần ôn hòa này của Hạ Minh Hiền chỉ xuất hiện trước người nhất định, mà bản tính hung tàn chân chính của anh ta bị trăm ngàn xương khô máu tươi bị che giấu kỹ hẳn là cũng có thể công kích bất cứ kẻ nào,

không sai một ly, Giang Thiếu Minh lại dám mơ ước người của anh ta tất phải trả giá thật lớn.

Diệp Sơ Tình cũng không nghĩ nhiều như hai người An Cẩn Du, cô ấy chỉ đơn thuần cảm thấy ánh mắt người đối diện kia nhìn cô ấy khiến cô ấy rất không thoải mái, không thoải mái đến mức cúi đầu nhích tới gần người bên cạnh theo bản năng.

Hạ Minh Hiền tự nhiên cảm nhận được sự bất an của Diệp Sơ Tình, tay trái khẽ vươn qua, tìm được đầu gối của cô ấy dưới bàn, cầm tay phải hơi lạnh của cô ấy.

Cả người Diệp Sơ Tình run lên, như có cảm giác quay đầu sang, vừa lúc chống lại vẻ mặt tươi cười nhàn nhạt của Hạ Minh Hiền, sợ sệt cứng cứng ngắc trên mặt trong nháy mắt hóa thành yên tâm cùng một nét cười yếu ớt thoáng hiện.

Giang Thiếu Minh nhìn không khí hài hòa không ai có thể chen vào giữa hai người, sắc mặt không không chế được biến đổi. Mà Lương Thu Tuệ ngay từ lúc Giang Thiếu Minh nhìn về phía Diệp Sơ Tình, nụ cười trên mặt liền hoàn toàn rạn nứt, nhất là khi cô ta nhìn thấy dáng vẻ giống như say đắm cùng tham lam trên mặt đối phương, cả khuôn mặt càng thêm âm trầm.

Hai tay siết chặt thành quyền, móng tay sắc bén mà nhỏ dài gần như đâm vào trong máu thịt, đáy mắt Lương Thu Tuệ gần như bị oán hận độc ác che lấp trong một cái chớp mắt, cũng may Diệp Linh ngồi ở bên cạnh cô ta đưa tay nheo cô ta một cái, mới xem như kéo cô ta trở lại từ trong tức giận cáu gắt.

Ho nhẹ một tiếng, che giấu vẻ hung ác từng xuất hiện trên mặt, Lương Thu Tuệ mở miệng chào hỏi lần nữa: "Tới tới tới, món ăn đều đã lên rồi, có chuyện gì chờ một lát rồi nói, hiện tại ăn đồ ăn quan trọng hơn, ăn trước đi."

Lúc này mọi người mới như tỉnh lại từ trong mộng, từng người cảm đôi đũa ăn trên mặt bàn lên. Không khí đình trệ thay đổi trong chớp mắt, nhìn từ bên ngoài thì giống như hài hòa náo nhiệt như trước, nhưng bên trong đó có mấy người chân chính chú ý tới thức ăn ngon ở trước mặt, chỉ có chính họ hiểu rõ.

Sau khi vô cùng náo nhiệt ăn vài món ăn, Lương Thu Tuệ thấy không khí không hề cứng nhắc như trước nữa, lúc này mới giống như vô tình liếc mắt nhìn nhẫn kim cương lóe sáng trên tay Diệp Sơ Tình, hỏi một câu: "Nhìn trên tay Sơ Tình và anh Hạ cũng đã mang nhẫn kim cương, là sắp kết hôn sao?"
#Trinh_Phuong_Truyen chỉ được đăng tại dd_t-q+đ, mọi bài đăng trên web đều là đồ_ăn+cấp/)

Giang Thiếu Minh nghe vậy, tay bưng ly rượu có chút dừng lại, quay đầu nhìn Lương Thu Tuệ lên tiếng hỏi thăm một cái, trong cái nhìn kia rõ ràng mang theo bất mãn dày đặc, sau đó có chút không vui liếc mắt nhìn chiếc nhẫn kim cương trên tay Diệp Sơ Tình.

Hạ Minh Hiền cũng mặc kệ vị đại thiếu gia này bất mãn như thế nào, đưa tay nắm tay Diệp Sơ Tình, cố ý đặt đôi nhẫn kim cương lóa mắt trên tay hai người phơi bày trước mặt mọi người, cười nhạt một tiếng nói: "Ừ, chúng tôi định kết hôn vào hơn một tháng sau."

Phịch một tiếng, ly rượu trên bàn chọt rơi xuống đất, phát ra một tiếng vang thanh thúy, mảnh kính vỡ phân tán đầy đất.

Tất cả mọi người không khỏi sửng sốt, không hẹn mà cùng dừng động tác trong tay lại nhìn qua, Giang Thiếu Minh vội vàng đưa tay ho nhẹ một tiếng, che giấu ác độc không kịp thu lại trên mặt, giọng điệu buồn bực đáp một câu: "Rất xin lỗi, tay bị trượt."

Lương Thu Tuệ sửng sốt một chút, vội vàng gọi một tiếng "Phục vụ", để người đi tới thu thập những mảnh vụn kia, hơn nữa lập tức lộ ra vẻ lo lắng đối với Giang Thiếu Minh, ân cần hỏi han: "Có bị thương không?"

Giang Thiếu Minh lắc đầu một cái, không dấu vết tách cánh tay Lương Thu Tuệ bám vào cánh tay mình ra. Lương Thu Tuệ hơi ngần ra, có chút uất ức cúi đầu, một thoáng cúi đầu kia, trên khuôn mặt coi như xinh đẹp tuyệt trần kia rõ ràng cũng vẩn vèo một phen.

An Cẩn Du chống cằm, yên lặng nhìn kịch hay trước mắt, trong mắt tràn đầy giễu cợt cùng khinh thường. Ngay sau đó chậm rãi nhắm hai mắt lại, lúc mở ra lần nữa, đã khuôn mặt nhỏ nhắn đã treo lên một bộ vô hại, nâng chén về phía mấy người trai gái ngồi tại chỗ, tỏ ý: "Sơ Tình cùng tôi vẫn luôn là bạn tốt, hơn một tháng sau Sơ Tình cùng Minh Hiền kết hôn, đến lúc đó kính xin các vị đang ngồi đây có rảnh rồi thì tới cổ vũ một chút, cho một đôi tân nhân này chút hạnh phúc nho nhỏ, tôi vô cùng cảm ơn, hiện tại kính trước một ly." Nói xong, An Cẩn Du nâng chén trong tay lên uống một hơi cạn sạch.

Những người vừa mới sửng sốt vì nốt nhạc đệm nhỏ này nghe An Cẩn Du nói lời này, nhanh chóng thức tỉnh, mặc kệ vui hay không, rồi rút nâng cái ly trong tay lên kính An Cẩn Du một ly.

An Cẩn Du nhàn nhạt nở nụ cười, trước khi ngồi xuống, ý tứ hàm xúc liếc nhìn Giang Thiếu Minh một cái, trong mắt kia rõ ràng mang theo châm chọc nhẹ nhàng, làm sắc mặt Giang Thiếu Minh còn đang ở độ tuổi chưa biết che dấu cảm xúc lại tối sầm.

Hạ Minh Hiền cũng là tán thưởng ném cho An Cẩn Du một ánh mắt, An Cẩn Du không hề có chút tiết tháo nào mà vui lòng nhận lấy.

Bởi vì An Cẩn Du ngắt lời, Lương Thu Tuệ rốt cuộc cũng khôi phục lại, ngồi xuống lần nữa, mỉm cười nói: "Hơn một tháng sau liền kết hôn nha, vậy chính là sắp tới rồi, hiện tại tôi chúc mừng Sơ Tình cùng anh Hạ trước vậy."

Hạ Minh Hiền cùng Diệp Sơ Tình gật đầu với Lương Thu Tuệ một cái, coi như là tiếp nhận phần chúc mừng này của Lương Thu Tuệ.

Lương Thu Tuệ không để lại dấu vết nhìn bộ mặt buồn rầu của Giang Thiếu Minh ở bên cạnh, cẩn thận thu phần oán hận cùng bất mãn kia vào đáy lòng.

Nhưng cái này rốt cuộc cũng không tránh được ánh mắt của An Cẩn Du luôn luôn chú ý hai người này ở đối diện, An Cẩn Du đưa tay đẩy gọng kính đen gác trên sống mũi mình một cái, khéo léo giấu mất một tia giễu cợt lóe lên nơi đáy mắt mình.

Hai người đối diện kia, một nhỉnh nọt, một tự cho là đúng, kĩ nữ tâm cơ cùng nhà giàu mới nổi, nữ cận bã thêm nam cận bã, thật là tuyệt phối! Chẳng qua, cực kì không may, nếu hai người quả thật muốn cận bã đến trên đầu bọn họ, thì thật sự chỉ có thể nói bọn họ tự chuốc lấy đau khổ.

Không nói tên Niếp Quân Hạo kia, chỉ cần có vị Tứ hoàng tử điện hạ nhà Tiểu Tình, thì ngay cả lão đại xã hội đen Tuyệt Bích không nhất định dám trên nhân vật nguy hiểm cấp SS này, nếu cậu hai họ Giang kia thật sự dám đụng chạm một đầu ngón tay Tiểu Tình, chỉ sợ đời này cũng sẽ không có ngày bình an.

An Cẩn Du cảm thấy bình thường bản thân đối với người khác tuyệt đối không quá khác nghiệt, nhưng khi đối mặt với cậu hai nhà họ Giang này, không hiểu sao, bản năng có chút bài xích.

Thoảng thu lại về mặt lộ liễu, An Cẩn Du chủ động chen miệng nói: "So sánh với hôn lễ Thu Tuệ cậu và cậu Giang này, hôn lễ của bọn Tiểu Tình thật sự rất nhanh. Chẳng qua, vừa rồi Thu Tuệ nói cậu Giang còn một năm nữa mới tốt nghiệp, tính như vậy, cậu Giang hẳn còn nhỏ hơn chúng ta vài tuổi nhỉ?"

Một tiếng lại một tiếng cậu Giang này của An Cẩn Du, rơi vào trong tai người khác là chuyện đương nhiên, nhưng rơi vào trong tai Giang Thiếu Minh, chẳng biết tại sao cảm giác có chút chói tai. Rõ ràng trước kia cũng có không ít người xưng hô với cậu ta như vậy, nhưng người trước mặt này gọi cậu ta như vậy lại khiến cậu ta cảm thấy tràn đầy châm chọc, rất không thoải mái.

Lương Thu Tuệ cũng không ngờ An Cẩn Du lại đột nhiên nhắc tới cái này, nụ cười trên mặt hơi cứng, chốc lát mới nói: "Đúng vậy, Thiếu Minh nhỏ hơn chúng ta ba, bốn tuổi."

Người bên cạnh vừa nghe lập tức trở nên ồn ào: "Chắc chắn chắc, thì ra là Thu Tuệ và cậu Giang lại là tình chị em thời thượng nhất hiện nay nha, thật sự là bất kịp trào lưu."

"Đúng vậy, nói ra thì tình yêu chị em cũng cần dừng khí, về sau Thu Tuệ cậu cần phải sống tốt với cậu Giang nha, nếu không chúng mình cũng đều cũng không bao giờ tin tưởng tình yêu nữa."

"Ha ha ha, nhìn cậu nói này, người này bình thường không biết chừng mực, Thu Tuệ cũng đừng tức giận nha."

"Đúng vậy nha, đúng vậy nha, con nhóc này nói gì vậy?"

Từng câu giống như ý tốt rồi lại mơ hồ lộ ra mấy phần châm chọc ùn ùn kéo đến nện vào đầu Lương Thu Tuệ, khiến cho cả khuôn mặt cô ta cũng biến thành u ám, mà sắc mặt của một nhân vật chính khác trong đề tài này ngồi bên cạnh Lương Thu Tuệ đương nhiên cũng không thể dễ nhìn.

Diệp Linh liếc mắt nhìn sắc mặt khó coi của hai người, trong bụng vừa động, tức thời mở miệng nói sang chuyện khác: "Vừa rồi thấy chiếc xe kia của anh Hạ cùng Sơ Tình rất đẹp, xe kia là của anh Hạ sao?"

Quả nhiên, Diệp Linh vừa nói ra lời này, lực chú ý của phần lớn mọi người ngược lại đều di chuyển trở về trên người mấy người Diệp Sơ Tình. Vừa rồi có không ít người đều thấy được chiếc xe sang trọng kia, trong lòng không ít người cũng suy đoán chủ xe là ai. Sau đó thấy mấy người Hạ Minh Hiền đi ra từ trong xe, nhìn anh ta trẻ tuổi như thế, càng thêm có không ít người suy đoán chủ xe là con trai của người có tiền nào, cũng chính là phú nhị đại trong truyền thuyết.

Hiện tại nghe thấy Diệp Linh hỏi thẳng thắn như vậy, hiển nhiên cũng không ít người đều rất tò mò Hạ Minh Hiền sẽ trả lời như thế nào.

Hạ Minh Hiền tiếp nhận ánh mắt hoặc tìm tòi nghiên cứu hoặc hâm mộ hoặc ghen tỵ hoặc xem kịch vui tới từ nhiều phía, sắc mặt không thay đổi, trước sau như một, mỉm cười nói: "Không sai, chiếc xe kia là của tôi. Tự tôi kiếm tiền mua."

Hạ Minh Hiền cố ý tăng thêm một câu nói phía sau, khiến tất cả mọi người ở đây, trừ An Cẩn Du cùng Diệp Sơ Tình, đều ngẩn ra.

Diệp Linh càng thêm không ngờ Hạ Minh Hiền sẽ trả lời như vậy, tròn to hai mắt, khuôn mặt kinh ngạc. Cô à nhất thời hững hờ hỏi trắng ra, cũng chỉ là do thấy bầu không khí vừa rồi quá ngột ngạt, muốn mượn việc này nói sang chuyện khác, và lại trong mắt cô à cũng là vẫn cho rằng Hạ Minh Hiền còn trẻ như vậy, rất không có khả năng mua được xe sang trọng như vậy. Chiếc xe kia, không phải mượn chính thì là mua dựa vào ba mẹ có tiền, làm thế nào cũng không ngờ tới.....

"Tự anh kiếm tiền mua?" Diệp Linh kinh ngạc hỏi.

"Ừ." Hạ Minh Hiền chắc chắn gật đầu một cái, tiếp theo hình như là cảm thấy nói như vậy còn chưa đủ khiến mọi người rung động, liền lại bồi thêm một câu: "Không nhiều lắm, tiền lương nửa năm mà thôi. Ừm, không tính lợi nhuận được chia."

"....." Tiền lương nửa năm..... Mà thôi?! Người bình thường sao có thể làm được? Tiền lương nửa năm tùy tùy tiện tiện chính là hơn 100 vạn đó, còn là không tính lợi nhuận! Rốt cuộc người này đang chuyên thương thiên hại lý, buôn lậu phạm pháp gì nha! Công việc bình thường thật sự có thể có tiền lương cao như vậy sao? Đừng ồn ào, cuồng hào, anh là đặc biệt tới kích thích người nghèo như chúng tôi sao?!

Cả đám người bị sét đánh cho ngoài khét trong sống, đã không biết nên nói gì đối với người đàn ông toàn thân nơi nơi đều sáng lấp lánh này rồi.

An Cẩn Du nhìn một đám nam nữ tròn mắt há hốc mồm mà nhìn, trong lòng chột thẳng băng, quả nhiên liền loại người hấp thụ ánh sáng như Hạ Minh Hiền, là một tồn tại khiến mọi người đều cảm thấy khiếp sợ. Chẳng qua nếu những người này biết mấy tháng trước người này vẫn chỉ là người cổ đại cái gì cũng không hiểu, không cần thận từ cổ đại rơi đến hiện đại mà nói, có lẽ bọn họ nhất định sẽ càng khiếp sợ.

Lương Thu Tuệ cũng sợ hết hồn, bản năng nghi ngờ tính chân thật trong lời này của Hạ Minh Hiền, nhưng nhìn bộ dáng giống như có thật này của đối phương, lại thật sự không nhìn ra chút dấu vết đối phương nói láo thậm chí là thổi phồng.

Cần cần môi, Lương Thu Tuệ cuối cùng đánh không lại hiếu kỳ dưới đáy lòng mình, lên tiếng hỏi một câu: "Anh Hạ thật đúng là tuổi trẻ tài cao, chẳng qua không biết anh Hạ đang làm gì, nửa năm vậy mà lại có thể kiếm nhiều tiền như vậy, thật là khiến người ta lực bất tòng tâm."

Lời này của Lương Thu Tuệ cũng là tiếng lòng tất cả mọi người ở đây, trong khoảng thời gian ngắn, ánh mắt của mọi người trải quét trên người của Hạ Minh Hiền một lượt, trình độ nóng bỏng kia hiển nhiên hận không thể lập tức đốt ra một lỗ thủng trên người Hạ Minh Hiền.

Hạ Minh Hiền cầm tay Diệp Sơ Tinh, liếc mắt nhìn ngời An Cẩn Du ngồi ở một bên khác của Diệp Sơ Tinh, cũng không có ý định tiếp tục ẩn giấu, hỏi hột đáp một câu: "Thật ra thì công việc của tôi không có lợi hại như mọi người nghĩ, tôi chỉ là....."

Hạ Minh Hiền nói tới đây, cố ý dừng một chút, kéo đủ hứng thú của mọi người rồi mới nói tiếp: "Tôi chỉ là thích giúp người ta đầu tư cổ phiếu ở trên mạng, nhân tiện chính mình cũng đầu tư cổ phiếu theo mà thôi. Đúng rồi, dường như người trong giới có một danh từ đặc biệt đối với người làm ngành của chúng tôi, gọi..... Chuyên gia."

Hạ Minh Hiền vừa nói ra lời này, đại sảnh khách sạn có chút huyền não bỗng nhiên lại lâm vào một mảnh yên tĩnh.

Chuyên gia?! Hạ Minh Hiền lại là chuyên gia?! An Cẩn Du cũng lấy làm kinh hãi. Ban đầu khi cô hỏi Hạ Minh Hiền đang làm gì, anh ta chỉ mịt mờ nói với mình anh ta đang có một phần thu nhập cố định trên mạng, không cần phải lo lắng chuyện kiếm tiền nuôi gia đình.

Khi đó cô cũng không quá để ý, chỉ cho là đối phương có thể mở các loại cửa hàng giống như cửa hàng bán các đồ quý giá, bán một chút đồ, kiếm chút lợi nhuận. Hiện giờ nghĩ lại thấy mình thật là quá ngây thơ rồi, mở cửa hàng đồ quý giá gì đó sao có thể xứng với thân phận cool ngầu, đẹp trai như Hạ Minh Hiền chứ, chuyên gia gì đó mà mới là tồn tại trâu bò nhất nha!

Chẳng qua, Từ hoàng tử điện hạ tiền nhiệm, hình như từ lúc anh xuyên không tới nay còn chưa tới một năm đi? Vừa rồi còn nói tiền lương nửa năm, nói cách khác, nửa năm trước anh đã bắt đầu đầu tư cổ phiếu rồi hả? Tính theo như vậy mà nói, xuyên việt đến hiện đại không tới mấy tháng đã học được một loại kỹ thuật phân tích kết luận mà người thường không theo kịp, anh không cảm thấy anh thật sự là quá nghịch thiên sao?!

So sánh với sự kinh ngạc của mọi người, Giang Thiếu Minh lại là có chút khinh thường chẳng thèm ngó tới, ngẩng đầu liếc nhìn người đàn ông đã bị cậu ta coi là quân địch giả tưởng này, cười nhạo nói: "Nghe nói chuyên gia đều đưa tiền lương theo thành tích, tiền lương anh Hạ cao như vậy, chắc hẳn thành tích rất nổi bật nhỉ?"

Hạ Minh Hiền lại một chút cũng không có để giữu cột của Giang Thiếu Minh vào trong mắt, dùng lực lượng rất nhỏ giải quyết vấn đề lớn [tứ lạng bạt thiên cân] nói: "Đều là khách hàng để mắt, tin tưởng tôi."

Giang Thiếu Minh không ngờ Hạ Minh Hiền không chút lay động đối với sự gây hấn của mình, thật giống như một quyền đánh vào bông, càng thêm bực tức.

An Cẩn Du cũng hồi hồn lại bởi lời này của Giang Thiếu Minh, hai mắt nhú lại, giống như cười giữu cột trả lời một câu: "Minh Hiền dựng nghiệp từ hai bàn tay trắng, đương nhiên không sáng bằng cậu Giang vừa sinh ra đã đứng cao hơn so với người bình thường. Nghe Thu Tuệ nói hiện tại cậu Giang còn đang học ở đại học tài chính quốc tế thành phố X, chắc chắn chắc, đại học tài chính quốc tế thành phố X cũng là đại học nổi tiếng top đầu trong nước, sinh viên tài cao giống như cậu Giang, sau này tốt nghiệp đại học xong đương nhiên sẽ nở mày nở mặt. Hơn nữa bối cảnh gia thế của cậu Giang cao hơn người bình thường không chỉ một chút, sau này nhất định tiền đồ vô lượng, cậu Giang cần gì phải so đo với những người dân bình thường như chúng tôi?"

Tuy An Cẩn Du nói vậy rất có tình có lý, ý chính là châm chọc cậu hai nhà họ Giang Nhị này mắt chó nhìn người thấp, nhưng không nghĩ trong lúc vô tình lại đâm trúng chỗ đau của hai người.

Giang Thiếu Minh học ở đại học tài chính quốc tế thành phố X không giả, thế nhưng cũng không phải là nhờ cậu ta thật sự học giỏi mà lấy được, mà là bố của cậu ta trăm phương ngàn kế tổn không ít tiền tài cứng rắn nhét cậu ta vào lấy cái danh mà thôi. Sau khi vào đại học, D_Đ=L~Q^Đ cậu ta càng ít khi tuân thủ nền nếp tham gia tiết học, nở mày nở mặt sau khi tốt nghiệp theo lời An Cẩn Du, căn bản là chuyện không thể xảy ra.

Chuyện này, Giang Thiếu Minh hiểu rõ, Lương Thu Tuệ cũng biết, chẳng qua lúc trước cô ta cũng không quá để ý loại chuyện như vậy, chỉ cần lấy tấm bằng tốt nghiệp mà thôi, nói trắng ra chỉ là vì để sau này khi tìm việc làm dễ nhìn hơn thôi. Mà thân phận như Giang Thiếu Minh, sau này há lại phải lo lắng không có việc làm?

Nhưng hôm nay bị An Cẩn Du nói ra như vậy, hai người đều có loại cảm giác xấu hổ bị người ta đánh vào mặt trước mặt mọi người. Hai người há miệng thờ đốc muốn nói, cố tình lời nói này của An Cẩn Du cũng không có gì không đúng, làm cho người ta không tìm ra sai lầm.

Hai người cứ ngừng lại một lúc như vậy, An Cẩn Du đã nói tới nói lui với người bên cạnh. Đợi đến lúc hai người Lương Thu Tuệ phản ứng lại, đề tài không dấu vết bị chuyển hướng, cho dù hai người muốn nói cũng không còn kịp rồi.

Nhưng bị An Cẩn Du đáp trả như vậy, trong lòng hai người đều đã có chút vướng mắc, cũng không phải đối với An Cẩn Du, mà là đối với nhau.

Giang Thiếu Minh không cần phải nói, từ nhỏ đã là bé trai được người trong nhà nuôi như châu như bảo, cậu ta nào có khi phải nếm qua cảm giác ngậm bồ hòn này? Kim nén một hơi ngọt ngát, trong lòng cậu ta đang oán hận An Cẩn Du, cũng càng thêm giận chó đánh mèo với Lương Thu Tuệ tự chủ trương bày ra lần gặp gỡ bạn học này.

Mà Lương Thu Tuệ..... Mọi người nói, có so sánh mới có thể lộ ra cao thấp rõ ràng, lúc trước cô ta lấy Giang Thiếu Minh cùng người bên cạnh chị em thân thiết so sánh với bạn trai những bạn học kia, cảm thấy Giang Thiếu Minh trẻ tuổi đẹp trai, quan trọng nhất là có tiền, so với những người khác mà nói, tốt hơn không biết bao nhiêu, dĩ nhiên là cảm thấy Giang Thiếu Minh mọi thứ đều tốt.

Nhưng hôm nay lại xuất hiện một Hạ Minh Hiên, hai người thậm chí đều không cần phải làm gì, chỉ cần đứng một chỗ, chỉ nhìn từ dung mạo thân hình, ai hơn ai kém, vừa nhìn liền biết. Mặc dù bề ngoài của Giang Thiếu Minh cũng coi là tuấn tú, nhưng vừa so sánh với Hạ Minh Hiên, nhất định chính là một cái trên trời, một cái dưới đất. Mà bỏ qua vẻ bề ngoài này, ci nhìn khí chất hai người cũng gần như là khác nhau một trời một vực.

Tuy nói Hạ Minh Hiên là xuyên tói từ cổ đại, nhưng lúc đó anh ta cũng chính là tứ hoàng tử điện hạ tôn quý hơn bất cứ kẻ nào. Anh ta thân là người thừa kế dự bị trong tương lai của Hoàng thất tôn quý, ngoại trừ việc học tập kĩ thuật để vương nên có, đương nhiên không thể thiếu các lớp học các loại lễ nghi cung đình vừa hoa lệ vừa rườm rà. Cho nên, từng cử động của Hạ Minh Hiên đều là ung dung cao quý bẩm sinh, mặc dù đặt ở nơi như hiện đại này, khía cạnh lễ nghi trên bàn ăn này cũng hoàn mỹ đến mức làm cho người ta không tìm ra nửa điểm sai lầm, làm cho người nhìn đều cảm thấy là một loại hưởng thụ.

Trái lại, mặc dù Giang Thiếu Minh cũng bị đòi hỏi nghiêm khắc từ nhỏ, nhưng so với người bề trên trôi nổi trên triều đình nhiều năm, liếm máu trên đao như Hạ Minh Hiên, cũng không phải chỉ kém hơn một chút. Nhưng mà những thứ này cũng không phải điều khiến cho Lương Thu Tuệ buồn bực, mà là thái độ hai người đàn ông này đối với người phụ nữ của mình. Từ sau khi ngồi xuống, Hạ Minh Hiên vẫn luôn tỉ mỉ quan tâm chăm sóc Diệp Sơ Tình, từ rót nước gấp thức ăn đến hỏi han ân cần, chu đáo, săn sóc tỉ mỉ, mà người bên cạnh mình, đừng nói là thân mật, con người cũng đọng trên người người nào đó ở đối diện, thật sự là.....

Tổng kết một câu, hiện tại, trong mắt của Lương Thu Tuệ, người bên cạnh này trừ có chút tiền ra, gần như là cái gì cũng sai. Có tình tiền của cậu ta cũng đều không phải là của mình, không giống người đàn ông hoàn mỹ ở đối diện kia, tay trắng dựng nghiệp, vô cùng nỗ lực nỗ lực.

Nghĩ như vậy, trong nháy mắt, Lương Thu Tuệ cảm giác chính mình so không bằng. Hôm nay cô ta chuẩn bị ra oai phủ đầu với những người khác, làm náo động, lại không nghĩ rằng ngược lại bị người ta đoạt danh tiếng, thấp hơn một cái đầu, điều này bảo cô ta không tức giận như thế nào?

Nghĩ tới đây, vẻ oán độc trên mặt Lương Thu Tuệ mỗi lúc càng rõ lên, ngược mắt nhìn hai cô gái đối diện một cái, chợt khẽ mỉm cười nói: "Cần Du, không phải là mình nói cậu, cậu xem một chút, từ lúc học đại học cậu và Tiểu Tình vẫn như hình với bóng, bây giờ nghe nói còn ở cùng một chung cư. Nhưng Tiểu Tình người ta cũng đã bàn chuyện cưới xin với anh Hạ rồi, sao cậu lại vẫn còn độc thân, cái này giống như có chút không thể nào nói nổi nhỉ?"

Khỏe môi Lương Thu Tuệ khẽ nâng lên đường cong mang theo vài phần tính toán xấu xa. Hôm nay chỉ sợ cô ta không áp được Diệp Sơ Tình, nhưng đối phó với mới người xấu xí cô đơn một mình như An Cần Du, cô ta vẫn rất có lòng tin, chỉ tiếc, lần này cô ta nhất định là muốn đá trúng miếng sắt rồi.

Mấy người An Cần Du gần như là vừa nghe cậu hỏi của Lương Thu Tuệ xong liền lập tức ngẩng đầu lên, hai mắt An Cần Du hơi rét lạnh, trầm nghĩ trong lòng một tiếng: Tới đây, người phụ nữ này thấy không chiếm được gì tốt từ chỗ Tiểu Tình, liền muốn xoát tồn tại ở chỗ mình. Bà mẹ nó, sao gần đây cô luôn phải gặp gỡ cực phẩm như vậy, không thích cảm giác một mình!

May là lúc này Diệp Sơ Tình vẫn luôn đơn thuần cũng nhìn thấu người đối diện không có ý tốt đối với mấy người bọn họ, chân mày xinh đẹp tuyệt trần không tự chủ nhíu lại, gần như là theo bản năng đáp trả Lương Thu Tuệ một câu: "Ai nói Tiểu Du không có bạn trai, Tiểu Du có bạn trai."

Diệp Sơ Tình vừa nói ra lời này, không chỉ là đám người Lương Thu Tuệ, ngay cả An Cần Du cũng sững sờ một chút. Cô rõ ràng chưa từng nói chuyện của cô và Niếp Quân Hạo với Tiểu Tình, sao Tiểu Tình lại biết? Chẳng lẽ là lần trước gặp Niếp Quân Hạo ở nhà nên hiểu lắm? Ếc..... Được rồi, thật ra thì hiện tại cũng không coi là hiểu lắm, thân phận người yêu của hai người đã thành sự thật, nhưng cứ bị nói ra như vậy, An Cần Du thật đúng là không giống bình thường, có..... cảm giác xấu hổ.

Diệp Sơ Tình trái lại không nghĩ nhiều như vậy, suy nghĩ của cô ấy rất đơn giản. Mặc kệ An Cần Du cùng Niếp Quân Hạo thật sự có quan hệ cũng được, hay là mình hiểu lắm cũng tốt, ít nhất bây giờ không thể thua khí thế dưới câu hỏi của người đối diện. Cô ấy có dự cảm, nếu thật sự để Lương Thu Tuệ cho rằng An Cần Du không có bạn trai, An Cần Du tuyệt đối sẽ thua thiệt! #trịnh_phuong_di3nd @nl3qu4yd0n

Hạ Minh Hiên cũng sợ hết hồn đối với việc Diệp Sơ Tình đột nhiên lên tiếng, nhưng ngay sau đó anh liền hiểu dụng ý Diệp Sơ Tình làm như thế, trên mặt giương lên nụ cười yếu ớt bao dung.

Lương Thu Tuệ giật mình phản ứng lại đầu tiên, miễn cưỡng cười nói: "Tiểu Du có bạn trai? Đã có bạn trai sao không mang tới đây để chúng mình nhìn một chút, thật là quá không có thành ý rồi."

Mang tới? Mang tới so sánh với chân mệnh thiên tử nhà cô ta một phen, để cho mọi người xem như khi sao?

An Cần Du cười khẽ một tiếng, không quá để ý nói: "Anh ấy có việc bận, hôm nay không tiện tới đây."

Đáy mắt Lương Thu Tuệ chợt lóe ánh sáng lạnh, lại vẫn cho rằng An Cần Du đang giả vờ. Cô gái như vậy cô, sao có thể có người đàn ông tốt nào nguyện ý muốn cô, lập tức cũng bất chấp việc che giấu bản chất thật ở trước mắt mọi người, hơi chanh chua trả lời một câu: "Tiểu Du, đây cũng là bạn trai cậu là không đúng rồi, chuyện lớn như gặp mặt bạn học, vậy mà lại để cho cậu tới đây một mình, cũng không khỏi quá không biết săn sóc rồi. Cậu cũng không biết nhắc nhở anh ta vài lời, phải biết có lúc không thể nuông chiều bạn trai, quen rồi thì sẽ dễ dàng xảy ra chuyện."

Lương Thu Tuệ vừa nói ra lời này, không khí bên trong khách sạn cũng đình trệ trong một cái chớp mắt, trong những người ở đây không ít ngược mặc dù cũng có bạn trai, bạn gái, nhưng dĩ3qđ0 người yêu vì các loại nguyên nhân nên không thể với gặp người khác, một câu nói này của Lương Thu Tuệ

không thể nghỉ ngơi là mắng cả đám bọn họ.

Hạ Minh Hiền nghe vậy, hai mắt cũng rét lạnh, trong lòng thầm mắng, à đàn bà này quả nhiên là không có đầu óc.

Không khí trong phòng nhất thời trở nên có chút xấu hổ, An Cẩn Du cũng không trả lời, chỉ dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm người phụ nữ dương dương tự đắc đối diện.

Đang lúc này, cửa thang máy gần đám người chợt xuất hiện một trận xôn xao nho nhỏ.

Đám người An Cẩn Du ngẩn ra, gần như là phản xạ nhìn qua theo tiếng động, không nhìn còn may, vừa nhìn, tất cả mọi người đều ngẩn ra.

Một bóng dáng cao ngất chậm rãi đi ra khỏi thang máy, trên thân người kia mặc một chiếc áo choàng hàng hiệu thuần màu đen, áo choàng màu đen phối hợp với áo trong màu trắng bao quanh thân thể mảnh mai lại vô cùng có sức bật của thiếu niên, làm người ta than thở. Trong chớp mắt khi cửa thang máy sau lưng đóng lại, thiếu niên không nhìn được lác lác đầu, tóc đen như mực rơi xuống phác họa từng đường nét sáng ngời bên dưới. Cùng lúc đó, ngón tay trắng nõn lại thon dài tới cực điểm của thiếu niên cũng đặt lên cặp mắt kính che mắt hơn nửa khuôn mặt mình.

Trong nháy mắt khi kính bị gỡ xuống kia, gương mặt tuấn tú giống như tác phẩm nghệ thuật, điều luyện sắc sảo tới cực điểm trong tay Thượng đế cứ như vậy, không có dấu hiệu nào, bại lộ ở trước mắt mọi người. Đường nét tinh xảo như đao khắc, ngũ quan hoàn mỹ làm người ta chỉ nhìn thoáng qua liền không thể quên được, không phải Niếp Quân Hạo bị An Cẩn Du ra lệnh cưỡng chế ở nhà chờ chính mình thì là ai?

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Ảnh Đế Mau Vào Trong Chén* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 109: Giáo Chủ V587 (*)

(*) V587: Ngôn ngữ mạng Trung Quốc. V5= uy vũ, hùng mạnh; 87= độc đoán. Ở đây có nghĩa giáo chủ là một người vô cùng hùng vĩ

Mọi người gần như đều bị người đàn ông hoàn mỹ đột nhiên xuất hiện xông vào xông vào này làm cho kinh sợ, không sai, là kinh sợ. Sống hai mươi mấy năm, cũng gặp không ít trai đẹp, nhưng trong vòng một ngày lại nhìn thấy hai anh đẹp trai cực phẩm đến mức khiến cả người và thân cùng phần nộ, vậy thì hoàn toàn là vận may bùng nổ đến mức làm người ta khó có thể tin. Trong khoảng thời gian ngắn, mọi người gần như đều hăm sâu dưới dung mạo khiến người ta thần phục của người đàn ông này.

Vậy mà, hoàn toàn khác với sự ngạc nhiên mừng rỡ của mọi người, An Cẩn Du giờ phút này chẳng những không có cảm thấy nửa phần vui sướng, ngược lại bị dọa đến không nhẹ, trong lòng âm thầm phun một câu nói tục: XXX con mẹ anh, tại sao người này lại chạy tới? Không phải cô dặn anh ngoan ngoãn ở nhà đợi chờ mình trở về sao? Sao lại tự tiện chạy ra ngoài một mình, còn chạy đến chỗ nhiều người như vậy, bị người khác nhận ra thì làm sao bây giờ? Bị anh Duệ biết, cô sẽ bị trừ tiền lương, cô nhất định sẽ bị trừ tiền lương đấy!

Đang lúc người nhỏ trong nội tâm An Cẩn Du lệ rơi đầy mặt, thương tiếc tiền lương đang mọc cánh nhanh chóng bay khỏi mình, một bàn tay đúng lúc đuổi tới, kéo kéo tay của cô, kéo cô trở lại từ thế giới của mình.

An Cẩn Du chấn động toàn thân, quay đầu nhìn lại, vừa lúc đối diện với vẻ mặt lo lắng của Diệp Sơ Tình, cùng với một chút tức giận chỉ sang bên cạnh.

Lúc này An Cẩn Du mới nhớ tới, Lương Thu Tuệ ở đối diện vẫn còn chờ xem chuyện cười của mình. Niếp Quân Hạo xuất hiện vào lúc này cũng là chuyện tốt, dù sao cũng đã rồi, nhất định không kịp đuổi về, không bằng.....

Niếp Quân Hạo đứng tại chỗ, mắt phượng hẹp dài nhìn lướt qua đại sảnh náo nhiệt, nhíu nhíu mày, đang muốn đi qua từng bàn một xem một chút xem An Cẩn Du ngồi ở chỗ nào, chợt nghe thấy một bên truyền đến một hồi tiếng bước chân dồn dập.

Niếp Quân Hạo quay đầu lại nhìn, thoáng chốc liền thấy một bóng dáng quen thuộc vọt tới từ nơi không xa, nhoáng cái nắm cánh tay của mình, sau đó một giọng nói quen thuộc cũng truyền vào trong tai Niếp Quân Hạo, mang theo nhiệt tình trước nay chưa từng có: "Thân ái, cuối cùng anh cũng tới, vậy mà lại làm bọn em đợi lâu như vậy."

Niếp Quân Hạo ngẩn ra, ngay sau đó tai nhon đồ lên, trong lòng khê nguyên rủa một tiếng, đáng chết, sao hôm nay con lừa ngọc nhỏ lại như vậy..... Chủ động?

Nhưng rất nhanh, Niếp Quân Hạo liền khôi phục nguyên dạng, trong lòng ngay ngất nghĩ, quả nhiên bên trong bản 《Bách khoa toàn thư yêu đương》kia nói không sai, tạo ra chút kinh hi thích hợp cho đối tượng theo đuổi của mình gì đó, là chất xúc tác đẩy mạnh tình cảm lẫn nhau tốt nhất.

Nhìn bộ dáng nhiệt tình như lửa của con lừa ngọc nhỏ này một chút, nhất định là giật nảy mình đối dung mạo anh tuấn siêu phẩm cùng phong độ nhẹ nhàng phong cách rồi, không uổng công hôm nay mình cố ý lấy bộ quần áo tên Tô Minh Duệ kia đặt mua cho mình ra mặc, ghi cho anh ta một công lao tốt.

Bởi vì An Cẩn Du chủ động, cái đuôi của Niếp Quân Hạo cũng sắp vênh lên đến trời rồi. Mà những người vây xem bên cạnh kia thấy An Cẩn Du xông

tới, hơn nữa rõ ràng nghe được những lời An Cẩn Du nói với Niếp Quân Hạo, hoàn toàn đã sợ ngây người.

Người đàn ông tuấn mỹ phảng phất giống như Thần này chính là bạn trai An Cẩn Du dd@Bq&đ, bạn trai có chuyện việc không thể tới được kia?!

An Cẩn Du ôm chặt cánh tay Niếp Quân Hạo, mặc dù ngoài mặt hơi cười cười với Niếp Quân Hạo, khóe mắt cũng cẩn thận quan sát phản ứng người bên cạnh, sau khi nhìn rõ trên mặt những người này ít nhiều gì cũng lộ ra mấy phần khiếp sợ, mới vừa hài lòng thu lại ánh mắt, hạ thấp giọng nói một câu: "Phải biểu hiện tốt một chút, trở về thường cho anh."

Niếp Quân Hạo sững sờ, còn không kịp thưởng thức hàm nghĩa trong lời này của An Cẩn Du, liền bị An Cẩn Du cứng rắn kéo tới phía trước.

Ngay từ lúc An Cẩn Du đột nhiên đứng dậy đi tới chỗ người đàn ông đột nhiên xuất hiện đó, trong lòng Lương Thu Tuệ đã khẽ động, thầm hô một tiếng không tốt, sau lại thấy An Cẩn Du thân mật đi lên kéo tay thiếu niên kia như vậy, thiếu niên cũng không có chút vẻ cự tuyệt nào, trên mặt ngược lại mang theo nụ cười thân nhiên, càng khẳng định suy đoán trong lòng cô ta.

Hiện tại nhìn thấy An Cẩn Du mang người nọ đi qua chỗ bọn họ, trong lúc đó lại tiếp nhận các loại ánh nhìn chăm chú hâm mộ của những người bên cạnh, càng thêm hưng hăng căn mỗi mông, suýt nữa đã căn chảy ra máu.

Những ánh mắt tràn đầy hâm mộ này rõ ràng nên là của cô ta, là của cô ta! Rõ ràng tới nay cô ta mới là nữ chính, tại sao hai người kia lại muốn giành danh tiếng của cô ta như vậy, tại sao?

"Tiểu Tuệ, bình tĩnh một chút." Làm chị em thân thiết với Lương Thu Tuệ nhiều năm như vậy, Diệp Linh đương nhiên biết chút suy nghĩ kia của Lương Thu Tuệ, không nhịn được lên tiếng nhắc nhở đối phương, cũng với đó, nhìn gò má thanh tú có chút vụn vặt của đối phương, đáy lòng cũng không kềm được dâng lên một chút cảm giác vui sướng.

Mặc dù ả cũng biết mình như vậy là không đúng, nhưng lòng hư vinh của Lương Thu Tuệ lại đối xử bình đẳng với bất luận kẻ nào, không kể địch ta. Ban đầu khi ả và Trương Lệ tìm bạn trai đã nói với Lương Thu Tuệ, kết quả Lương Thu Tuệ vừa thấy bạn trai hai người liền là vẻ mặt khinh thường, coi khinh các loại, điểm này đến bây giờ Diệp Linh vẫn còn nhớ. Mặc dù cuối cùng ả cũng không có chia tay với bạn trai bởi vì mấy lời kia của Lương Thu Tuệ, về sau Lương Thu Tuệ gặp lại bạn trai ả cũng bộc lộ ra loại cảm xúc này, nhưng mặc kệ là trong lòng ả hay bạn trai ả, không thể nghi ngờ đều là một cây gai.

Mà nay, thấy cô ta bị thua thiệt ở chỗ người khác, mặc dù Diệp Linh hiểu rõ không nên, trong lòng vẫn dâng lên một chút sáng khoái.

Lương Thu Tuệ cũng không biết hành động việc làm trước kia của mình đã thương tổn tới bạn tốt, dưới nhắc nhở của Diệp Linh, cô ta cố gắng áp chế thù hận cuộn cuộn trong lòng mình. Đợi đến khi An Cẩn Du cùng Niếp Quân Hạo tới đây, cô ta căn bản đã có thể ngừng bộ dạng trên mặt lại rồi.

Lúc Niếp Quân Hạo đi tới theo An Cẩn Du, Lương Thu Tuệ đã biết điều cho người lấy thêm một cái ghế để ở bàn bọn họ.

Sau khi ngồi xuống, Niếp Quân Hạo lễ độ gật đầu một cái với Hạ Minh Hiền, lúc nhìn về phía Diệp Sơ Tinh lại phát hiện người chị em tốt lúc trước còn hơi lạnh nhạt với mình này của An Cẩn Du, vậy mà lại biểu hiện ra vẻ vui mừng rõ ràng khác với lần trước, không khỏi có chút nghi ngờ.

Niếp Quân Hạo đang muốn hỏi, chợt nghe thấy bên cạnh truyền đến một giọng nữ xa lạ: "Tiểu Du, không giới thiệu một chút?"

Lúc này Niếp Quân Hạo mới phát hiện ra, một bàn này, trừ mấy người bọn họ ra còn có những vài người trai gái khác, người mới vừa lên kia chính là một cô gái ngồi ở đối diện, dáng dấp coi như không làm... người nhìn thất vọng.

An Cẩn Du nghe Lương Thu Tuệ hỏi, cũng không giả mồm cái lão, cười nhạt đưa tay chủ động nắm tay Niếp Quân Hạo, còn mười ngón tay giao nhau, nói: "Vị này là bạn trai của mình, Niếp Quân Hạo. Quân Hạo, mấy vị bên kia đều là bạn học thời đại học của em cùng bạn trai các cô ấy."

Đây là lần đầu tiên Niếp Quân Hạo nghe thấy An Cẩn Du giới thiệu mình như vậy trước mặt mọi người, chỉ trong chốc lát như vậy, anh vậy mà đã được phù chính (*), quả thật là tươi đẹp đến không thể tốt đẹp hơn!

(*) Phù chính: Từ cổ, chỉ thiếp được lên làm vợ. Ở đây Giáo chủ có ý là, anh được lên làm bạn trai chính thức rồi!

Sững sờ ngăn ngừa đi qua, Niếp Quân Hạo cũng có chút đắc ý mơ hồ. Phán đoán của anh quả nhiên không sai, hội bạn học gì đó chính là thời cơ tốt dùng để tuyên bố chủ quyền, anh xem về sau những người này còn ai dám tùy tiện mơ ước con lừa ngốc nhỏ này nhà anh!

Lương Thu Tuệ nghe An Cẩn Du giới thiệu chính mình, ngay cả một tên cũng không có, nụ cười trên mặt suýt nữa không giữ được, ho nhẹ hai tiếng rồi mới nói tiếp: "Bạn trai, thì ra là anh Niếp này chính là bạn trai của Cẩn Du nha. Chỉ là, Cẩn Du, vừa rồi không phải cậu nói hôm nay bạn trai cậu có chuyện, không thể tới sao?"

An Cẩn Du đối mặt với câu nói giống như chất vấn của Lương Thu Tuệ cũng không lo lắng, cười nhạt nói: "Tới nay Quân Hạo quả thật có chút chuyện muốn làm, chỉ là Thu Tuệ cậu cũng nói việc quan trọng như gặp mặt bạn học, sao có thể không hợp ý nhau liền không tới? Cho nên mình liền cho anh ấy địa chỉ, để nếu anh ấy làm xong việc mà còn có thời gian, cứ tới đây một chuyến. Vừa rồi mình thấy đã hơn tám giờ, cho rằng có thể là anh ấy bị việc gì kéo chân nên không tới được, cho nên mới nói như vậy, không ngờ anh ấy lại còn tới vì tớ."

Nói xong, An Cẩn Du quay đầu nhìn về phía Niếp Quân Hạo, có chút hối lỗi nói: "Quân Hạo, xin lỗi nha, vừa rồi thấy anh đã trẻ thế này mà còn chưa có tới đây, còn tưởng rằng sẽ không tới, đã nói với bọn họ rằng anh có việc không thể tới. Vì thế, có người vẫn còn bênh vực kẻ yếu vì em, nói anh không đủ sẵn sàng, chuyện lớn như gặp mặt bạn học cũng không đi cùng, oan uổng anh."

An Cẩn Du cố ý nhấn nặng bốn chữ lớn “bệnh vực kẻ yếu”, sắc mặt Lương Thu Tuệ khề biến, Niếp Quân Hạo cũng hơi nheo hai mắt lại.

Anh đã nói tại sao hôm nay con lừa ngốc nhỏ lại chủ động hơn so với bất cứ lúc nào, rõ ràng lúc trước có nhắc đi nhắc lại không cho mình tới đây, nhưng vừa nhìn thấy chính mình chẳng những không có nổi giận, ngược lại nhiệt tình kéo mình tới đây, thì ra là bị bắt nạt à.

Làm Giáo chủ mà giáo nhiều năm như vậy, qua lại cùng những phe phái chính nghĩa bề ngoài quân tử, nội tâm lại là tiểu nhân hàng thật giá thật của giang hồ nhiều năm như vậy, mắt nhìn người, bản lĩnh phân biệt bên trong của Niếp Quân Hạo có thể nói là dày công tôi luyện. Mặc dù ưu điểm này đều sẽ mất linh vào lúc đối mặt An Cẩn Du, nhưng đối mặt với tình huống như hôm nay thì vô cùng hữu dụng.

Người phụ nữ đối diện kia, nhìn qua nói cười riu rít, rất thân thiết, nhưng phản định ý cùng thù hận đối với An Cẩn Du trong mắt cô ta lại không thể nào che giấu được, kỹ thuật diễn vụng về như vậy cũng dám múa riu qua mắt thợ ở trước mặt mình, quả nhiên là không biết sống chết.

Niếp Quân Hạo nhớ lại mấy câu đối thoại của An Cẩn Du cùng người phụ nữ này, nhìn lướt qua nam nữ có đôi có cặp trên bàn này, lại nghĩ đến thái độ hoàn toàn khác biệt của Diệp Sơ Tình đối với mình khi chính mình vừa mới ngồi xuống, trong lòng đã hiểu đại khái. Trước khi mình đi vào, chỉ sợ là người phụ nữ này đang lấy điểm yếu là An Cẩn Du không mang bạn trai tới, chằm chọc ức hiếp cô.

Nghĩ tới đây, hai tròng mắt đen như mực của Niếp Quân Hạo không khỏi hơi trầm xuống, có thứ gì đó từng chút từng chút lắng đọng ở bên trong, khiến cho hai tròng mắt kia của anh càng trở nên thâm thúy.

Tay phải của Niếp Quân Hạo ôm eo của An Cẩn Du như để tuyên bố chủ quyền, cười đến cực kỳ mê người nói: "Thật là rất xin lỗi, mới rồi trên đường có chút kẹt xe, cho nên tới trễ một chút, khiến mọi người đợi lâu."

Nhìn thấy nụ cười trên mặt Thấy Niếp Quân Hạo, tất cả con gái ở đây, bao gồm cả An Cẩn Du đều không khỏi sùng sốt. An Cẩn Du vẫn còn tốt, ngày thường gặp người này nhiều, ít nhiều cũng có chút sức miễn dịch, sùng sốt một chút liền nhanh chóng hồi hồn lại, nhưng những cô gái khác lại không được may mắn như vậy.

An Cẩn Du bị Niếp Quân Hạo ôm lấy, vụng trộm nhìn thoáng qua đáy mắt toát ra vẻ say đắm sáng rọi của những cô gái kia, hai mắt chột trầm xuống, tay phải không tự chủ dung sức bấm một cái trên hông của Niếp Quân Hạo. Người này cũng đã hứa với mình, sao lại vẫn còn thích phóng thích hormone phái nam khắp nơi, không thấy các cô gái này cũng bị anh mê đến thần hồn điên đảo rồi sao? Còn nói mình có cừ chi thân mật với người đàn ông khác, tôi thấy anh mới chính là thích trêu hoa ghẹo nguyệt, thiếu dạy dỗ!

An Cẩn Du bắt đầu dĩ thờ dài, lần đầu tiên ý thức được người yêu quá ưu tú cũng là một chuyện vô cùng nhức đầu.

Niếp Quân Hạo bị An Cẩn Du bấm một cái, mặc dù cũng không phải là rất đau, nhưng cũng là sợ hết hồn, nghi hoặc cúi đầu nhìn qua An Cẩn Du một cái, lại phát hiện cô vui ở trong lồng ngực mình, có chút tức giận nhìn những cô gái lộ vẻ háo sắc với mình kia. Niếp Quân Hạo sững sờ, thầm nghĩ, cô nhóc này, không phải là..... Ghen tị đi.

Nghĩ như vậy, tâm tình Niếp Quân Hạo rất tốt, một mặt dưới đáy lòng vui rạo rức cảm thán cô gái nhỏ ghen thật đáng yêu, một mặt lại đắc chí vì sức quyến rũ không có gì sánh kịp của mình.

Chẳng qua, anh cũng hiểu bây giờ không phải là lúc vui mừng việc này. Nụ cười mê cười trên mặt Niếp Quân Hạo không giảm, cũng giơ tay lên lấy một ly thủy tinh hình trụ rỗng tách từ bên cạnh, rót đầy một ly bia, lạnh nhạt nói: "Đúng rồi, nói đến bệnh vực kẻ yếu, tôi thường xuyên nghe tiêu..... Tiêu Du nói, lúc trước, thời đại học các cô vẫn rất săn sóc cô ấy. Vì việc này, thân là bạn trai cô ấy, tôi đây không kính các cô một ly thì thật sự không được, tôi, vị này....."

Truyện_được-đăng+duy.nhất,tại die nd anl equy+don

Lương Thu Tuệ thấy Niếp Quân Hạo nhìn tới chính mình, vội nói: "Tôi họ Lương, tên....."

Lương Thu Tuệ còn chưa kịp nói xong, Niếp Quân Hạo đã đứng dậy cắt lời cô ta: "Cô Lương, ly này tôi mời cô, cảm ơn sự săn sóc của cô đối với Tiểu Du."

Trên mặt Lương Thu Tuệ là vẻ xấu hổ khi bị Niếp Quân Hạo cắt ngang, nhưng vẫn bung cái ly trước mặt mình lên, cười nhạt đựng một cái với Niếp Quân Hạo, khiêm tốn nói: "Đi ra khỏi nhà, ai lại không có phiền toái gì, chăm sóc lẫn nhau, chăm sóc lẫn nhau."

Hai người uống một hơi cạn sạch bia trong ly của mình, Niếp Quân Hạo vừa chằm chọc rượu thời đại này thật là khó uống trong lòng, vừa nhìn lướt qua Lương Thu Tuệ ở đối diện, cười một tiếng nói: "Tiểu Du nhà chúng tôi nhìn rất kiên cường, nhưng kỳ thật mình trôi qua thật không dễ dàng, lúc trước các cô có nhiều săn sóc với cô ấy, tôi thật là biết ơn, chẳng qua....."

Nói tới chỗ này, mặt Niếp Quân Hạo rét run, nụ cười trên mặt đột nhiên ẩn chứa mấy phần lạnh lẽo, tay phải nhanh chóng nắm chặt ly thủy tinh đã trống không.

Chỉ nghe một tiếng “ầm” giòn vang, lòng của tất cả mọi người đều không tự chủ được run lên một cái, trợn to hai mắt không dám tin nhìn chằm chằm tay phải nắm ly thủy tinh kia của Niếp Quân Hạo.

Cứ như vậy, thời gian trong một cái nháy mắt, ly thủy tinh thật dày trong tay Niếp Quân Hạo đã hoàn toàn vỡ vụn. Loại chuyện như một người đàn ông nắm vỡ ly thủy tinh, mặc dù làm cho người ta kinh ngạc, cũng không đến nỗi làm cho người ta kinh hãi, nhưng cái ly trong tay Niếp Quân Hạo kia lại

không chỉ bị nắm võ, mà còn bị nắm chặt như vậy, trực tiếp thành bột phấn.....

Đang lúc ở dưới ánh mắt hoặc khiếp sợ hoặc hoảng sợ của mọi người, tay phải nắm chặt thành quyền của Niếp Quân Hạo từ từ mở ra, bột phấn óng ánh giống như cát chảy, từng chút từng chút chảy ra từ lòng bàn tay của anh, nhẹ nhàng rơi trên khăn trải bàn đồ thủy tinh, phụng phịu, đ.đ. tạo nên một đồng nhỏ nhỏ, mà bàn tay trắng nõn của Niếp Quân Hạo lại vẫn như cũ, không bị thương chút nào.

Niếp Quân Hạo không vừa ý lắm, vỗ vỗ bàn tay của mình, khẽ cười bổ sung nốt những lời còn chưa nói xong: "Chỉ là, các người cũng đừng bởi vì cô ấy cô đơn chiếc bóng liền bắt nạt cô ấy, nếu không..... Tôi chính là sẽ không vui đấy."

Trên mặt thiếu niên từ đầu đến cuối vẫn luôn nở nụ cười băng quơ, nhưng giọng điệu mang theo uy hiếp nhân lại giống như tiếng nói của ác ma tới từ địa ngục, làm tất cả mọi người ở đây đều có chút chấn động, nhìn một chút cát mịn trong suốt co quắp trên mặt bàn, không có ai cho rằng lời này của thiếu niên là đang nói đùa.

Không thể không nói, hiệu quả khi sử dụng lời uy hiếp này của Niếp Quân Hạo là cực kỳ rõ rệt, Lương Thu Tuệ gần như là đã trắng xanh cả mặt từ khi chứng kiến ly thủy tinh kia bị Niếp Quân Hạo bóp vỡ, đôi mắt chột co lại, khẽ hô một tiếng, dưới dùi mềm nhũn, trực tiếp liền ngã vào chiếc ghế dựa của mình.

Một hồi lâu mới hơi tỉnh hồn, ổn định hơi thở gấp gáp của mình, miễn cưỡng cười nói: "Sao..... Làm sao lại như vậy? Cần Du với chúng tôi đều là bạn học cũ, chúng tôi quan tâm cô ấy còn không kịp, sao lại bắt nạt cô ấy? Anh Niếp thật là biết nói đùa."

Lời này của Lương Thu Tuệ khiến những người bị Niếp Quân Hạo dọa khác như mới tỉnh lại từ trong mộng, từng người âm thầm thở phào nhẹ nhõm, cuống quýt luôn miệng a dua: "Không sai không sai, anh Niếp yên tâm đi, ai dám bắt nạt Cần Du thì chính là đối nghịch với chúng tôi, chúng tôi nhất định sẽ giúp đỡ Cần Du."

An Cần Du nhìn về mặt chính khí, biểu tình kích động của đám bạn học cũ, khóe miệng không tự chủ khẽ nhếch, thầm nghĩ sao trước kia lại không thấy mấy người từng bảo vệ tôi như vậy, đám người chỉ biết bắt nạt kẻ yếu này, a!

Nhưng An Cần Du cũng biết Niếp Quân Hạo đây là đang giúp mình hả giận, châm chọc lại châm chọc, nghĩ đến điểm này, đáy lòng liền không kìm được nổi lên một tia ngọt ngào. Phải biết từ nhỏ đến lớn, trừ người mẹ đã sớm lên thiên đường của cô ra, từ xưa tới nay chưa từng có ai ra mặt vì cô trước mặt mọi người như vậy, cảm giác được người khác bảo vệ ở sau lưng..... giống như khá tốt.

Niếp Quân Hạo rất hài lòng đối với phản ứng của mọi người, lại ngồi xuống, thản nhiên cười nói: "Chỉ hy vọng như thế."

Giờ phút này, sắc mặt của Lương Thu Tuệ đã nhẽo về tái nhợt bệnh hoạn, trong lòng càng tràn đầy không cam lòng. Thật ra thì hôm nay cô ta tổ chức hội gặp mặt bạn học này vốn chỉ có hai mục đích, một dĩ nhiên là vì khoe khoang mình tìm được một bạn trai có tiền, một cái khác chính là vì chèn ép An Cần Du cùng Diệp Sơ Tinh. Chuyện hai người kia áp cô ta thời đại học, cô ta vẫn luôn không quên.

Chẳng qua, dù thế nào cô ta cũng không thể ngờ chính là, kế hoạch trả thù cô ta tỉ mỉ chuẩn bị lâu như vậy, cuối cùng vậy mà lại rơi vào tình cảnh lúng túng như vậy. Nhân vật chính vốn nên là cô ta lại một lần nữa trở thành vai phụ của hai người phụ nữ này, cô ta sao có thể cam tâm, sao có thể cam tâm!

Sắc mặt của Lương Thu Tuệ, sắc mặt Giang Thiếu Minh bên cạnh cô ta cũng không dễ nhìn hơn bao nhiêu, trước nhìn Hạ Minh Hiền kia yếu yếu ớt ớt, cậu ta đương nhiên cảm thấy mình có đủ năng lực cướp được Diệp Sơ Tinh, mặc kệ là lời ngon tiếng ngọt cũng được, hay là lừa gạt cũng được, cậu ta đều nắm chắc. Nhưng bây giờ chột nhiều hơn một quái vật như vậy, nếu thật sự muốn ra tay, mình tuyệt không chiếm được chỗ tốt gì không nói, còn có thể ăn thiệt thòi.

Giang Thiếu Minh mím mím môi, tiểu nhân không ngừng di chuyển trong lòng, cuối cùng quyết định quyết định thăm dò kẻ địch mạnh đột nhiên xuất hiện là Niếp Quân Hạo này trước một chút mới thích hợp.

"Tôi vừa nghe Thu Tuệ nói, cô An cùng cô Diệp là bạn tốt quen biết nhiều năm, từ đại học đã thường xuyên chơi chung, hiện tại còn ở chung trong một tòa chung cư. Anh Hạ cùng anh Niếp là bạn trai của hai cô ấy, tính ra nhất định cũng có quen biết nhỉ? Vừa rồi anh Hạ nói anh ta là một chuyên gia thị trường chứng khoán, vậy không biết anh Niếp đang làm gì?"

Lời này của Giang Thiếu Minh thành công hấp dẫn được lực chú ý của không ít người, Lúc Niếp Quân Hạo vừa đi vào đã có người mắt sắc phát hiện bộ quần áo của anh chính là bộ đồ từng xuất hiện trong một tuần lễ thời trang nổi danh của một nhãn hiệu nổi tiếng ở nước ngoài gần đây, giá trị xa xỉ, hơn nữa vừa nhìn thủ đoạn nhỏ vừa rồi của Niếp Quân Hạo, còn có các nói năng hành động không tầm thường kia, không ít người đã sớm suy đoán chỉ sợ ngài Niếp cũng không phải là một vật trong ao [người kém cỏi], hiện tại thấy có người hỏi, một đám người đều nhìn tới đây.

Niếp Quân Hạo liếc mắt nhìn thiếu niên xa lạ này, đáy mắt xẹt qua một tia nghi ngờ. An Cần Du cũng chú ý tới một điểm này, lại gần bên tai của anh nhỏ giọng nhắc nhở anh mấy câu, nói cho anh biết người đó chính là người nhận bỏ tiền cho cả bữa tiệc tối nay, coi tiền như rác.

Cậu ấm nhà giàu bỏ tiền tìm thú vui? Niếp Quân Hạo dễ dàng liền thấy rõ phòng bị cùng tìm tòi nghiên cứu đối phương giấu ở đáy mắt, đáy lòng thoáng qua một tia xem thường, quay đầu nhìn về phía ánh mắt của cậu ta, cười nhạt đáp lại cậu ta một câu: "Cái này, bởi vì tính chất công việc của mình, xin thứ cho tôi không thể trả lời, kính xin vị này tha lỗi."

Mặc dù lời này nghe lễ độ, trên thực tế cũng là vô cùng không khách khí. Phiên dịch trực tiếp rõ ràng chính là: Ông đây làm cái gì mắc mớ gì đến mày, mày trông nom nhiều như vậy làm cái gì?

An Cần Du bên cạnh Niếp Quân Hạo nghe vậy, yên lặng bưng cái ly trên bàn lên, len lén nén cười, nói thầm một tiếng, xuất hiện, xuất hiện, thuộc tính ân:

lời nói ác độc của Niếp đại giáo chủ!

Giang Thiếu Minh vẫn là lần đầu tiên bị người ta cự tuyệt thẳng thắn trắng trợn như vậy, sắc mặt liền có chút khó coi, rất muốn phát tác, rồi lại nhìn thấy đồng cát thủy tinh trên bàn, lời mắng chửi tức giận đến bên miệng chỉ đành phải yên lặng nuốt trở vào, nín một bụng lửa, mặt đen thui không tới chộc Niếp Quân Hạo nữa.

Người bên cạnh nghe vậy, mặc dù cũng có chút tức giận, tuy nhiên cũng giống với Giang Thiếu Minh, kiêng kỵ thực lực của Niếp Quân Hạo, không dám hỏi nhiều.

Thời gian kế tiếp, mấy người ngược lại không còn xảy ra xung đột gì, không khí trên bữa tiệc giống như trở lại trước khi mở tiệc, ngoài mặt nhìn chuyện trò vui vẻ, mọi người hòa thuận, nhưng trên thực tế cũng là sóng ngầm nấp dưới, tranh đấu gay gắt.

Thật vất vả kết thúc bữa tiệc, An Cẩn Du cảm thấy ăn cũng ăn rồi, và mặt người cũng đã và mặt, đúng lúc cần phải trở về. Một đám người có suy nghĩ giống cô đang muốn đứng dậy rồi đi, lại nghe thấy Giang Thiếu Minh chợt hô to một tiếng: "Chờ một chút."

Mọi người vốn chuẩn bị rồi đi nghe tiếng gọi như vậy đều dừng lại, quay đầu có chút không hiểu nhìn về phía Giang Thiếu Minh.

Cậu ấm nhà giàu họ Giang thật vất vả mới gặp một cô gái thuận mắt, nghĩ tới nghĩ lui thật sự không cam lòng cứ như vậy để một cô gái đẹp như vậy rời khỏi.

Thấy mọi người đưa mắt về trên người của mình, Giang Thiếu Minh sửa sang lại quần áo của mình, cố gắng làm ra một bộ dáng ông thân sĩ có mặt mũi, cười nhạt nói: "Hiện tại mới chín giờ, quá sớm, mọi người trở về cũng không có việc gì, vừa mới ăn bữa cơm, cũng rất nhiều người còn chưa kịp nói mấy câu. Vừa lúc quán bar đối diện kia cũng là sân nghiệp dưới trường nhà tôi, không bằng tôi lại mời lần nữa, mời mọi người đi qua vui vẻ một trận, như thế nào?"

Mọi người nghe vậy đều sững sờ, một đám người hai mắt nhìn nhau không biết nên phản ứng thế nào. Trên thực tế có không ít người đều muốn đi về, nhưng Giang Thiếu Minh cũng nói không sai, hơn chín giờ, trở về cũng không có chuyện gì làm, ngày mai vừa đúng là Chủ nhật, hiển nhiên không thể dùng có ngày mai còn phải đi làm.

Một nhóm người hơi đắn đo một lát, cũng không thể ném bỏ mặt mũi người trước mặt, dù sao mới đây không lâu mình còn mới ăn bữa tiệc người này mời, cần người miệng mềm, bắt người tay ngắn, mặc dù rất nhiều người không quá vui lòng tiếp tục ở lại, nhưng vẫn không tiện cự tuyệt người vừa mới mời tiệc, gật đầu đồng ý.

Lần này An Cẩn Du không giống với khi nghe được bữa tiệc được bao hết, kích động vui sướng vì được ăn uống miễn phí. Phải biết, quán bar là chỗ nào? Nhiều người nhiều miệng, người ra vào càng thêm hỗn tạp, ngộ nhỡ có người nhận ra Niếp Quân Hạo thì sao? Anh Duệ sẽ ăn thịt cô, nhất định sẽ! QAA

"Chúng tôi còn có việc, liền....."

An Cẩn Du vừa muốn mở miệng, đã bị Giang Thiếu Minh nhanh chóng cắt đứt. Mục đích của cậu ta vừa bắt đầu chính là mấy người này, nếu mấy người này không ở lại, đề nghị kia còn có ý nghĩa gì?

"Cô An có việc gì gấp gáp như vậy, ngay cả một buổi tối cũng không rảnh? Phải biết bạn trai của cô, anh Niếp còn tới được trong lúc bận rộn, tới một lúc lại muốn đi như vậy, không ăn được gì cả, cũng chẳng chơi được gì. Lan truyền ra ngoài, sẽ có người nói chủ nhà là tôi đây khoản đãi không chu toàn. Hơn nữa tất cả mọi người ở lại, mấy người các cô lại phải đi, như vậy mọi người sẽ cảm thấy rất lúng túng, các cô nói có đúng hay không?" Giang Thiếu Minh quay đầu liếc mắt nhìn mọi người sau lưng xì xào bàn tán.

Mọi người sững sờ một chút, suy nghĩ một chút mình cũng ở lại, mấy người này lại chạy, trong lòng cũng có chút không thoải mái, cũng từng người một phụ họa.

Lương Thu Tuệ cũng nhìn thấu một chút đầu mối, cười gượng nói: "Thiếu Minh, nếu bọn họ có việc, không bằng cứ như vậy....."

Lương Thu Tuệ còn chưa nói xong, liền bị Giang Thiếu Minh ác độc mắng một câu: "Cô câm miệng."

Sắc mặt Lương Thu Tuệ tái xanh, thân hình cũng có chút lắc lư, may mắn được Diệp Linh cùng Trương Lệ ở phía sau thấy vậy vội vàng đỡ một cái, nhờ vậy mới không ngã xuống.

Lương Thu Tuệ ổn định thân hình lại không có chút biết ơn nào đối với hai người, hít một hơi khí lạnh, đẩy hai đôi tay đang đỡ tay của mình ra, sắc mặt khó coi chưa từng thấy.

Giang Thiếu Minh lại một chút cũng không thêm để ý sự tức giận của cô ta, một lòng muốn giữ lại đám người An Cẩn Du.

Giang Thiếu Minh nói đến mức này, đám người An Cẩn Du đương nhiên không thể trực tiếp cự tuyệt, chỉ đành phải bắt đầu gật đầu đồng ý.

Giang Thiếu Minh vui mừng, lập tức dẫn một đám người tới quán bar Ánh Trăng của nhà mình, căn bản không để ý Lương Thu Tuệ có đi theo mình hay không.

Hai người Diệp Linh thấy sắc mặt Lương Thu Tuệ vô cùng khó coi, liếc mắt nhìn nhau, thấp giọng khuyên một câu: "Thu Tuệ, đừng nóng giận, tới bar

cũng không phải chuyện xấu như vậy."

Lương Thu Tuệ trầm mặt gầm nhẹ một tiếng: "Sao lại không xấu, cậu không thấy ánh mắt của Thiếu Minh vừa nhìn Diệp Sơ Tinh sao. Quả nhiên là hồ ly tinh, mặc kệ trôi qua bao lâu đều là hồ ly tinh, đến chỗ nào cũng không quên quyến rũ đàn ông."

Lương Thu Tuệ nói lời này thật sự có chút khó nghe, hai người Diệp Linh không hện mà cùng nhú nhú mày, không nói Diệp Sơ Tinh từ đầu đến cuối cũng không có nhìn bạn trai cô ta một cái, tập trung tinh thần an hèn em cùng người chồng chưa cưới của cô ấy, chính là chồng chưa cưới của Lương Thu Tuệ chỉ nhìn người khác một cái liền không kịp chờ đợi đi tình biệt ly, đàn ông như vậy cũng là không dựa vào được. Nói trắng ra là, ngàn trách vạn trách, chỉ có thể trách Lương Thu Tuệ không có mắt, không có bản lĩnh, đàn ông của mình cũng không giữ được.

Chỉ là hai người kia làm bạn Lương Thu Tuệ lâu như vậy, cũng biết tính tình của cô ta, dĩ nhiên là không nói lời này ra miệng, chỉ ho nhẹ một tiếng, nói: "Thu Tuệ, trước tiên cậu đừng kích động, ý của tớ là, kế hoạch của cậu đã bị làm rối loạn, nhưng ít ra cậu có một thứ nhất định thắng được Diệp Sơ Tinh đó."

Nghe Diệp Linh nhắc nhở, Lương Thu Tuệ chợt ngẩn ra, hai mắt sáng rực nói: "Ý của cậu là....."

Bên kia, đám người An Cẩn Du chậm rãi đi tới cửa quán bar. Niếp Quân Hạo nhìn bộ dáng không quá tình nguyện của An Cẩn Du, không nhịn được nhỏ giọng hỏi một câu: "Không muốn đi như vậy? Vậy chúng ta đi về trước đi, không cần quản những người này."

Niếp Quân Hạo chợt lên tiếng dọa An Cẩn Du giật mình, sau khi nghe lời nói của đối phương, An Cẩn Du lại sừng sốt.

Ý thức được người đàn ông vẫn luôn làm theo ý mình, độc lai độc vãng hẳn là ở bản khoán cảm thụ của mình thì cũng không khỏi ảm áp, có chút ngượng ngừng nói: "Cũng không phải là rất không muốn đi, chẳng qua dù sao bây giờ anh cũng là nhân vật công chúng, loại địa điểm như quán bar này không thể so với khách sạn anh vừa tới, người đến người đi, loại người gì cũng có, em lo lắng nếu có người nhận ra anh, đến lúc đó anh Duệ biết sẽ trách em"

Lúc này Niếp Quân Hạo mới coi như hiểu bản khoán của An Cẩn Du, cau mày trả lời một câu: "Anh ta không dám trách em."

An Cẩn Du thờ dãi: "Đây không phải là trọng điểm, trọng điểm là....."

An Cẩn Du còn chưa nói hết, Niếp Quân Hạo đã giành đáp lại một câu trước: "Vậy thế này là có thể đúng không?"

Nói xong liền đeo chiếc kính lúc trước lên che nửa gương mặt của anh, mắt kính to lớn đen như mực, mặc dù đến vô cùng gần cũng rất khó nhìn rõ khuôn mặt chân thật của đối phương.

An Cẩn Du ngẩn ra, Niếp Quân Hạo mang mắt kính quả thật không dễ bị người khác nhận ra, nhưng người này lại mang loại mắt kính đen như mực này vào lúc tối khuya, hành động đúng là rất không bình thường. Giờ khắc này, rốt cuộc An Cẩn Du mới khẳng định, người đàn ông này thật sự đã bắt đầu nhậ nhận mình.

Khỏe môi gọi nên một đường cong có chút ngượng ngừng nhưng lại có chút ngọt ngào, An Cẩn Du cười nhạt đáp một câu: "Có thể."

Sau đó chủ động vươn tay, cũng chuẩn bị dắt Niếp Quân Hạo không tiện đi đường tiến vào. Hai mắt che giấu ở sau kính của Niếp Quân Hạo hơi sáng lên, vui vẻ nắm tay An Cẩn Du.

Nhạc đệm nhỏ nhỏ cũng không khiến quá nhiều người chú ý, lại bị Hạ Minh Hiền ở phía trước cách đó không xa thu hết vào mắt. Cặp con ngươi xinh đẹp kia không khỏi xẹt qua một tia ý cười nhợt nhạt, suy đoán của anh ta quả nhiên không sai, giữa hai cái người này, là An Cẩn Du chiếm cứ vị trí chủ đạo, về sau sợ là có không ít kịch hay có thể xem rồi.

Chín giờ tối, nói muộn không muộn, nói sớm cũng không sớm, màn đêm rộng lớn đã buông xuống, bao phủ khắp cả vùng đất. Chẳng qua, đối với loại địa phương như quán bar này mà nói, khi màn đêm hoàn toàn phủ xuống, chính là lúc chỗ này hoàn toàn thức tỉnh, tận tình điên cuồng vui vẻ.

Lúc đám người An Cẩn Du đi vào bar, bên trong đã có không ít người, nhưng cái này đối với oại quán rượu lớn như vậy mà nói, còn không phải là lúc náo nhiệt nhất. Giang Thiếu Minh đi tới quầy bar dạo một tiếng, dĩ nhiên không thể tùy tiện đuổi những khách hàng đang ở bên trong bar ra ngoài, nhưng không nhận thêm khách từ bên ngoài vào nữa, còn việc tiếp đãi những người ở đây, Giang Thiếu Minh vẫn làm được.

Một đám lúc trước còn có chút không quá tình nguyện nhìn người đám người lập dị bên trong bar, ngắm bầu không khí náo nhiệt tới mờ, cũng lập tức bị cuốn hút, vứt bỏ không vui ban đầu, nhanh chóng gia nhập vào trong những đám người đang nhảy múa nhiệt tình kia.

Đám người An Cẩn Du lại không muốn khiến người khác chú ý, tùy ý chọn một góc tương đối tầm thường ngồi xuống, mặt nhằm chán nhìn đám người vui vẻ điên cuồng, nhiệt tình nhảy múa cách đó không xa.

Mà đúng lúc này, Giang Thiếu Minh không ngoài dự liệu không mời mà tới, cười nhạt ngồi vào trước mặt mấy người, nhiệt tình chào hỏi cùng mấy người.

Ba người An Cẩn Du có thể nhìn ra mục đích của người này, mà Diệp Sơ Tinh chỉ là bản năng có chút chán ghét ánh mắt người này dính trên người chính mình, cho nên, cả đám người đối với sự chủ động lấy lòng của Giang Thiếu Minh, mặc dù không trực tiếp ném thể diện của cậu ta, nhưng cũng duy trì trong phạm vi lễ phép xa cách.

Giang Thiếu Minh vấp phải trắc trở nhiều lần, sắc mặt cũng có chút khó coi, dĩ nhiên a nle qu ydo n nhưng cậu ta cũng không phải là người dễ dàng buông tha như vậy, thấy mấy người cũng xa cách đối với mình, định trực tiếp ném lực chú ý ở trên người mục tiêu Diệp Sơ Tinh của mình, chủ động mở miệng

nói: "Đúng rồi, không biết bây giờ cô Diệp đang làm gì? Có phải giống với Thu Tuệ hay không, học tiếp lên cao ở đại học?"

Diệp Sơ Tình sùng sốt một chút, lông mày nhíu lại, trên khuôn mặt nhỏ nhắn luôn luôn ôn hòa hiếm khi toát ra mấy phần không vui rõ ràng. Người đàn ông này là loại người gì vậy, mình đã cố gắng tránh anh ta, sao anh ta còn dây dưa mình không thả?

Nhưng là người Diệp Sơ Tình lễ phép, mặc dù trong lòng vô cùng không vui, lại vẫn khách khí trả lời một câu: "Tôi không học lên cao sao khi tốt nghiệp đại học, hiện tại tôi là một chuyên gia thiết kế thời trang, có lúc cũng sẽ hỗ trợ vẽ một chút tranh minh họa cho vài bộ sách, tạp chí."

Giang Thiếu Minh nghe vậy, trong hai tròng mắt bỗng chốc bắn ra hai luồng ánh sáng chói mắt, mặt vui mừng nói: "Về tranh minh họa, vậy cô Diệp cũng coi như là một họa sĩ rồi. Không trách được, lần đầu tiên tôi nhìn thấy cô Diệp đã cảm thấy phong cách của cô Diệp rất giống một....."

Giọng điệu tán dương của Giang Thiếu Minh còn chưa kịp nói xong, bên cạnh đã truyền đến một tiếng gọi nhỏ thân mật: "Thiếu Minh."

Mấy người đang ngồi cùng một bàn cùng nhìn lại theo tiếng gọi, liền thấy Lương Thu Tuệ ý cười đầy mặt đi tới đây, thoải mái khoác tay Giang Thiếu Minh nói: "Thiếu Minh, hiếm khi tới bar, chúng ta cùng đi khiêu vũ có được không?"

Giang Thiếu Minh đang tức giận vì sự xuất hiện của Lương Thu Tuệ, sao có thể đồng ý đề nghị của cô ta, tức giận nói: "Tôi mới uống hơi nhiều, không muốn đi."

Nụ cười Lương Thu Tuệ trên mặt sụp đổ trong chớp mắt, nhưng rất nhanh, cô ta liền khôi phục nguyên dạng, thân nhiên cười nói: "Đã như vậy, em đi hát, anh có muốn nghe không?"

Giang Thiếu Minh thờ ơ ra, không nhận được nói: "Tùy tiện."

Nụ cười trên mặt Lương Thu Tuệ gần như không giữ được, cắn cắn môi miễn cưỡng cười nói: "Vậy em đi." Nói xong đứng dậy lưu luyến nhìn Giang Thiếu Minh một cái, lúc xoay người, ném một ánh mắt lạnh lẽo cho Diệp Sơ Tình ở đối diện.

Giang Thiếu Minh thấy Lương Thu Tuệ rời đi, lúc này sắc mặt mới tốt hơn một chút, đổi về vẻ tươi cười lúc trước, rồi nói tiếp: "Vừa rồi cô Diệp nói bây giờ cô đang là một người vẽ tranh minh họa, vừa lúc tôi quen mấy người nổi tiếng trong nước....."

"Cậu Giang....." Giang Thiếu Minh còn chưa ân cần xong, liền bị Hạ Minh Hiền nhàn nhạt cắt đứt: "Cô Lương cố ý lên sân khấu ca hát vì cậu, cậu Giang vẫn nên lắng nghe một chút đi, đừng lãng phí tấm lòng của cô Lương, có chuyện gì lát nữa lại nói."

Một câu nói hơi hột này của Hạ Minh Hiền, ngăn chặn việc Giang Thiếu Minh làm quen dễ như trở bàn tay. Sắc mặt Giang Thiếu Minh, lại nghĩ không ra lý do gì để phản bác anh ta.

Một mặt khác, những người bạn học đang nhảy múa nhiệt tình trong sân nhảy nhìn thấy Lương Thu Tuệ chọt đi lên sân khấu, mỗi một người đều sững sờ, không hẹn mà cùng dừng động tác lại, nhìn về phía sân khấu.

Lương Thu Tuệ đi tới chỗ mấy người đang trình diễn trên sân khấu, nhỏ giọng thuật lại một số chuyện, ngay sau đó đi nhanh đến trước sân khấu, ngẩng cao đầu, trên mặt đều là dáng vẻ tự tin, giống như cô ta vốn nên sống ở dưới ánh đèn flash, được mọi người chú ý.

Tiếng sáo du dương vang lên đầu tiên, làm toàn thân mọi người ở đây đều rung một cái, ngay sau đó chất giọng trầm thấp khàn khàn của thiếu nữ xuyên thấu qua micro, truyền khắp từng góc quán bar.

Lương Thu Tuệ chính là đang biểu diễn một bài hát tiếng Anh nổi tiếng thế giới《My heart will go on》. Mặc dù bài hát này là nghe nhiều nên thuộc, nhưng trên thực tế cũng không dễ hát. Nhưng đây cũng là bài hát Lương Thu Tuệ tâm đắc nhất, bởi vì cô ta đã từng nhờ vào bài hát này mà lấy được giải Nhất cuộc so tài ca hát thời đại học, chiến thắng Diệp Sơ Tình.

Hôm nay, lần nữa hát vang bài hát này, thứ nhất là vì biểu hiện mình có giọng hát không tầm thường, thứ hai chính là vì để gọi lại kí ức thảm bại trước mình của Diệp Sơ Tình.

Xong một bài, tất cả những người xem náo nhiệt phía dưới đều rất cổ vũ mà vỗ tay, lớn tiếng hét tên người trên sân khấu.
D#DŁL%Q\$Đ_#Trịnh+Phuong

Một trận xôn xao này cũng không thể tránh khỏi việc quấy nhiễu đến hai người đàn ông trung niên ngồi ở phía ngược lại với đám người An Cẩn Du.

"Lão Thẩm (*), ông cảm thấy cô bé đang hát ở trên sân khấu kia như thế nào?" Một người đàn ông mặt lấm tẩm đầy râu trong đó cười híp mắt hỏi người đàn ông trung niên bụng lỵ rượu lên nhấp một hớp ở đối diện.

(*) Nguyên văn QT là "Lão Trầm", nhưng phía dưới đều dùng tên Thẩm Thanh nên mình quyết định thay thành "Lão Thẩm" luôn. Việc nhầm lẫn họ "Thẩm"- "Trầm" cũng khá phổ biến trong nhiều truyện, có lẽ là do lỗi type trong tiếng Trung của tác giả. Mong mọi người bỏ qua cho ^^

Thẩm Thanh nghe thấy câu hỏi của đối phương, miễn cưỡng ngược mắt liếc nhìn Lương Thu Tuệ trên sân khấu, nhíu nhíu mày, hiển nhiên không quá hăng hái.

Sau một hồi lâu, rốt cuộc người đối diện mới nghe được hai chữ từ trong miệng ông ấy: "Tục tằng."

Người đàn ông trung niên có khuôn mặt lấm tấm đầy râu nghe xong lời này thật sự nhin không được mà nâng trán, buồn bực cảm thán: "Tổ tông của tôi, lần trước cậu cũng nói cô bé cố ý tới tìm cậu là tục tằng, người mà tôi cảm thấy rất tốt này cậu cũng cảm thấy tục tằng, tính ra thì trong mắt của thiên tài âm nhạc lớn là ngải, cõi đời này liền không có cô gái nào không tục tằng, cậu dứt khoát tìm tiền trên trời tới hát bài hát cậu viết là được."

Thẩm Thanh đối mặt với chỉ trích của bạn tốt cũng không lộ ra chút vẻ xúc động nào, giống như bình tĩnh uống ly Whisky trước mặt, không sóng không gió khạc ra một câu: "Thà thiếu chứ không ầu."

Người đàn ông có râu ở đối diện há miệng, cũng không biết nên nói cái gì, mà lúc này, một câu của người đối diện càng thêm hoàn toàn chặn lại lời khuyên của ông ta.

Thẩm Thanh có chút không quan tâm, liếc mắt nhìn Lương Thu Tuệ trên sân khấu lần nữa, trầm giọng nói: "Hơn nữa, tôi nói cũng là sự thật, đáng đáp của cô gái kia quá tầm thường."

Thẩm Thanh cũng không hề nói dối, trong mắt ông, mặc dù Lương Thu Tuệ rất biết hát, tố chất ca hát rất tốt, nhưng không hơn. Cô ta có thể hát chuẩn âm, cho thấy vẻ đẹp hoàn hảo không chút khuyết điểm của bài hát, lại chính vì chỉ biết theo đuổi sự hoàn thiện trên kỹ xảo, mà bỏ quên một điều quan trọng nhất của ca hát, linh hồn bài hát. Thẩm Thanh nghe trong lời hát của Lương Thu Tuệ không có một chút linh hồn, không linh hoạt chút nào, ngược lại giống như một loại vật chết lây lòng mọi người. Người như vậy, Thẩm Thanh tuyệt đối không có khả năng đồng ý cho cô ta tới hát bài hát tự viết của người coi mỗi một bài hát như mạng sống của mình như ông.

Lương Thu Tuệ nghe tiếng hô phía dưới, vẻ kiêu ngạo hài lòng trên mặt mỗi lúc một rõ, phát tay chào đáp lại những người đang hét tên mình ở phía dưới một phen, cô ta liền quay đầu nhìn về phía đám người An Cần Du, muốn nhìn trộm vẻ mặt khổ sở lúng túng của Diệp Sơ Tinh một chút, lại phát hiện mấy người Diệp Sơ Tinh vốn không để ý đến chỗ cô ta.

Trên thực tế, Diệp Sơ Tinh đã sớm quên chuyện từng xảy ra từ thời đại học, cô ấy chỉ đơn thuần cảm thấy Lương Thu Tuệ hát cũng không tệ lắm, cho nên lúc cô ta hát xong cũng vỗ tay vài cái theo những người khác, trừ lần đó ra, cô ấy căn bản không có chút xiu d@đ(l*q)dcảm giác nào khác. Ngược lại, các cô ngồi cách trước mặt các cô không xa nghe Lương Thu Tuệ hát xong, bắt đầu xì xào bàn tán.

"Không ngờ Lương Thu Tuệ hát hay đến như vậy."

"Cậu không biết việc này sao? Nếu không phải vậy thì sao thời đại cô ấy lại tham gia tranh tài ca hát do trường học tổ chức, được một giải Nhất, cổ ý lan truyền ở trong lớp, cũng rất nhiều người biết."

"Giải Nhất tranh tài ca hát, khó trách lại hát tốt như vậy."

"Thôi đi, giải Nhất cái gì chứ! Mình nói với các cậu, các cậu đừng nói cho người khác. Một trong số giám khảo lần so tài ca hát đó là đồng hương của mình, trên chúng ta hai năm. Anh ấy đã từng nói với mình, thật ra thì khi đó mọi người thấy là Diệp Sơ Tinh tốt nhất, chỉ tiếc lần so tài cuối cùng thì Diệp Sơ Tinh ngã bệnh, không đi tham gia, vậy mới để Lương Thu Tuệ nhặt được tiện nghi lớn. Người phụ nữ kia cố tình còn tưởng rằng mình hát rất tốt, gặp người liền khen, giống như chỉ sợ người khác không biết cô ta cầm một giải nhất, thật là cười chết người."

"Còn có chuyện như vậy hả!"

Mấy cô gái trò chuyện vui vẻ, hoàn toàn không phát hiện nhân vật chính trong đề tài của họ đứng tại nơi cách phía sau các cô không xa, sắc mặt xanh mét. Càng không phát hiện ở chỗ ngồi cách đó không xa của một nhân vật chính khác trong lời nói của họ, một nhóm người đều nghe được tất cả lời nói chuyện của họ.

Hai mắt Giang Thiếu Minh sáng lên, vẻ mặt vui mừng nhìn về phía Diệp Sơ Tinh hỏi: "Cô cũng biết ca hát?"

----- Lối ngoài truyện -----

【 Tiểu kịch trường 】

Giáo chủ đại nhân: Hà? Con lừa ngốc nhỏ, cô nói ai dám nuốt sống cô?

Tiểu Ngư Nhi chỉ vào mặt Tô Minh Duệ mặt tố cáo: Là anh ta là anh ta chính là anh ta! (xúng Na Tra thành danh khúc)

Hai mắt Giáo chủ đại nhân chợt lóe ánh sáng lại, một thanh đao lớn kề trên cổ của Tô Minh Duệ, cười lạnh: Người dám nuốt sống cô ấy, ta còn không có cơ hội này, làm sao ngươi có thể, làm sao dám.....

Sắc mặt người đại diện Tô đại trắng nhợt, gơ tay lên làm dáng đầu hàng:..... Đại..... Đại hiệp tha mạng!

Người đại diện Tô đại nói: Trên đời này còn có khổ bức hơn so với tôi không? Không có không có không có..... (che mặt khóc chạy đi)

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Ảnh Đế Mau Vào Trong Chén* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 110: Bổng Nhiên Nổi Tiếng, Cạn Bã Mau Cút.

Diệp Sơ Tình sùng sốt một chút, cô vẫn không quá để ý đối với những chuyện này, đã sớm quên sạch sự việc trong lời mấy cô gái kia, hôm nay nghe các cô nhắc tới, trong đầu loáng thoáng nổi lên một vài ấn tượng, nhưng cũng không rõ ràng.

Diệp Sơ Tình quên mất, An Cẩn Du lại không hề quên, ngẩng đầu liếc nhìn người không có ý tốt nào đó ở đối diện, cười nhạo nói: "Trước kia ba Tiểu Tinh là giáo viên dạy thanh nhạc, từ nhỏ Tiểu Tinh đã học thanh nhạc cùng ba cậu ấy, biết hát rất lạ sao?"

Giang Thiếu Minh bị An Cẩn Du chế nhạo như vậy, trên mặt hơi xấu hổ: "Tôi không phải ý này, chỉ là tôi có chút kinh ngạc. Những việc bọn họ vừa mới nói kia đều là thật sao, khi đó."

Diệp Sơ Tình dừng một chút, thành thật nói: "Ách. Chuyện kia tôi không quá."

Diệp Sơ Tình còn chưa nói xong, An Cẩn Du đã đoạt nói trước: "Là thật."

"Tiểu Du."

Mất thấy ánh mắt của một đám người một thoáng đã đều tụ tập lên người của mình, An Cẩn Du cũng không luống cuống, cười nhạt nói: "Những vị ban giám khảo đó có coi trọng Tiểu Tinh hay không thì tôi không biết, nhưng buổi tối trước chung kết một ngày, Tiểu Tinh đi theo tôi. Khụ khụ, chạy ra quán ven đường ăn mấy xâu đồ nướng, ngày hôm sau tiêu chảy đến một lá, căn bản không có cách nào đi thi, chuyện này trái lại là thật, tôi nhớ rất rõ ràng."

Đúng, An Cẩn Du nhớ rất rõ, ngày hôm sau trận chung kết, Lương Thu Tuệ liền mang theo một đám bạn xấu của cô ta lớn tiếng thổi phồng chiến tích huy hoàng của cô ta trong phòng học, còn ngoài sáng trong tối châm chọc Diệp Sơ Tình làm trận bỏ chạy, không dám phân cao thấp cùng cô ta. Khi đó Diệp Sơ Tình vẫn còn khó chịu nên không để ý, nhưng cô lại nghe rõ ràng, sau đó, có một đoạn thời gian cô vẫn vô cùng áy náy, cảm thấy nếu không phải do mình nhất thời hứng khởi mang Diệp Sơ Tinh đi ra ngoài ăn đồ nướng, phần vinh dự vốn nên thuộc về Diệp Sơ Tinh kia cũng sẽ không bị người đàn bà hám hư vinh kia đoạt mất. Cũng bởi vì vậy, chuyện này, An Cẩn Du vẫn nhớ cho tới bây giờ, vẫn chưa từng quên.

Tuy lời này của An Cẩn Du nói thật sự đúng trọng tâm, nhưng đối với những người muốn biết đầu đuôi ở đây mà nói, cũng đủ để lý giải ra chân tướng sự việc rồi.

Giang Thiếu Minh cười cười, chủ động đề nghị: "Đã như vậy, thừa dịp bây giờ đang ở quán bar, cô Diệp có muốn đi lên thử một chút hay không?"

Diệp Sơ Tình nghe vậy cũng không có trả lời ngay, mà là quay đầu liếc mắt dò hỏi Hạ Minh Hiền ở bên cạnh.

Hạ Minh Hiền đưa tay sờ sờ đầu của cô ấy, dịu dàng hỏi một câu: "Tinh nhi muốn hát sao?"

Diệp Sơ Tình không trả lời, chỉ là mở to cặp con ngươi trong veo như nước hồ, hỏi ngược một câu: "A Hiền muốn nghe không?"

Cô ấy đây là đang hỏi thăm ý kiến mình sao? Hạ Minh Hiền hiểu ra, động tác có chút dừng lại, nhìn hai mắt trong suốt không có một tia tạp chất của Diệp Sơ Tình, nụ cười nơi khóe môi càng trở nên ngọt ngào: "Lại nói, chúng ta ở cùng một chỗ lâu như vậy, anh cũng chưa từng nghe Tinh nhi hát, càng không biết thì ra là Tinh nhi biết ca hát, hiện tại vừa nói như vậy, ngược lại thật có chút hiếu kỳ Tinh nhi hát lên sẽ như thế nào."

Hạ Minh Hiền có ý nhấn mạnh bốn chữ lớn "Ở cùng một chỗ", quả nhiên, khóe mắt của anh ta lập tức liền liếc đến vẻ mặt đột nhiên u ám của người đối diện.

Diệp Sơ Tình cũng không có chú ý điểm này, nghe Hạ Minh Hiền nói như vậy, hai tròng mắt của cô ấy hơi sáng lên, hưng phấn hỏi: "Vậy A Hiền muốn nghe bài gì?"

Muốn nghe bài gì? Anh ta cũng không quá chú ý tới bài hát ở thế giới này. Hơi suy nghĩ một chút, Hạ Minh Hiền cười đáp một câu: "Tùy em, anh tin tưởng chỉ cần là Tinh nhi hát, thì bài nào cũng hay."

Khuôn mặt nhỏ của Diệp Sơ Tình đỏ lên, xấu hổ gật đầu một cái: "Em rất lâu rồi không hát, có thể có chút không quen."

"Ừ, không sao cả." Hạ Minh Hiền càng nhìn càng cảm thấy người mình thương thật là đáng yêu, không nhịn được đưa tay xoa nhẹ vài cái trên đầu cô ấy.

Giang Thiếu Minh gần như bị không khí hòa thuận, ngọt ngào đến mức khiến bất luận kẻ nào cũng không có cách nào chen vào ở đối diện làm cho đau nhói mắt, bàn tay rừ xuống phía dưới nắm chặt thành quyền, trong hai tròng mắt càng thêm bắn ra vài phần âm hiểm ác độc. Hừ, không cần quá đặc ý, ai cười đến cuối cùng còn chưa biết được, chờ cậu ta thu thập "tiểu bạch kiểm" kia, sẽ đoạt người phụ nữ này tới tay, đến lúc đó cô ấy còn không phải là cái gì cũng phải theo tao, đến lúc đó. Đến lúc đó.

Giang Thiếu Minh không biết là, thật ra thì bộ dạng tự cho là đúng này của cậu ta sớm đã bị đối tượng cậu ta muốn lập mưu nhìn ở trong mắt, trừ giễu cợt, cái gì cũng không để lại cho cậu ta.

Diệp Sơ Tình được Hạ Minh Hiền khích lệ, đang đứng dậy chuẩn bị lên sân khấu, lại chợt nghe được một tiếng gọi nhỏ quen thuộc: "Tiểu Tinh, đợi chút."

Diệp Sơ Tình không hiểu quay đầu nhìn về phía người gọi mình lại, An Cẩn Du khề thờ dài, đứng lên từ trên ghế salon, sửa sang lại quần áo trên người

minh: "Minh với cậu cùng lên đi."

Nói xong, An Cẩn Du cũng không có để ý tới vẻ mặt kinh ngạc của mấy người Hạ Minh Hiền, nghiêng đầu nhìn về phía Giang Thiếu Minh hỏi: "Có Piano không?"

Giang Thiếu Minh dừng sột, sau khi hồi hồn vội nói: "Có, có." Nói xong liền vẫy tay để cho người mang chiếc Piano ra ngoài.

Niép Quân Hạo ngồi ở trên ghế salon, nhìn bóng lưng đi xa của hai người An Cẩn Du, nhớ tới yêu cầu vừa rồi của An Cẩn Du.

"Piano sao?" Niép Quân Hạo nhỏ giọng ní non một câu, giật mình nhớ tới khi quay quảng cáo đầu tiên, lúc Tô Minh Duệ khen tay An Cẩn Du rất đẹp, An Cẩn Du từng nói, khi còn bé cô đã từng học piano một thời gian.

Nghĩ như vậy, tinh thần Niép Quân Hạo chấn động, đúng là không kiểm chế được có chút mong đợi.

Một vài người vốn vẫn còn đang thảo luận về bài Lương Thu Tuệ vừa hát nhìn thấy lại có người đi lên, không hẹn mà cùng dừng việc bàn tán lại, tất cả mọi người đều nhìn lên trên sân khấu lần nữa.

Lương Thu Tuệ thấy hai người Diệp Sơ Tinh vậy mà cũng lên sân khấu, sắc mặt khẽ biến thành nặng nề, bàn tay xuôi ở bên người càng thêm không tự chủ nín chặt vạt áo của mình, cầu ra từng nếp uồn ở trên chiếc váy hoa lệ.

An Cẩn Du nhỏ giọng bàn bạc mấy câu cùng Diệp Sơ Tinh, xoay người đi tới ngồi trước chiếc Piano mới tinh vừa được chuyển ra không lâu, hít sâu một hơi, đưa tay mở nắp đàn được chà lau sáng bóng lên. Một giây kế tiếp, phím đàn trắng đen sáng rõ giống nhau cứ như vậy xuất hiện ở trước mặt của An Cẩn Du, nhìn ra được, chiếc Piano này cũng không thường được người ta sử dụng.

An Cẩn Du gờ tay nhấn mấy cái lên phím đàn, thuần thục điều chỉnh âm thanh một chút, lúc này mới quay đầu nhìn Diệp Sơ Tinh ở phía trước một cái, hai bên ả ý gật đầu một cái.

Ngón tay thon dài lại trắng nõn tung bay trên phím đàn tựa như một chú bướm bướm, giai điệu du dương, thông thả, êm tai cứ như vậy chậm rãi phát ra từ quanh chiếc đàn, rót thêm vài phần linh hoạt kì ảo hiếm có vào bên trong quán bar vốn đang ồn ào.

Về sau, giọng nữ linh hoạt kì ảo giống với tiếng đàn vang lên theo: "Kí ức giống như một người kể chuyện, lấp đầy với những lời kể dịu dàng, nhảy qua vũng nước, đạp xe qua ngôi làng nhỏ, mong chờ cuộc gặp gỡ của số phận. Anh dùng đất sét xây lên thành phố mộng mơ, nói tương lai sẽ lấy em làm vợ..."

Tiếng hát của thiếu nữ sạch sẽ sáng ngời, rồi lại mơ hồ dần theo một chút từ tính làm người ta khó có thể kháng cự, phảng phất giống như Mê Diệt hương (*) giữa đêm, Mạn Đà La hàm ả ý hấp dẫn, làm cho người ta trầm mê.

(*) Mê Diệt hương: Hay còn gọi là Hương thảo. Tên khoa học: Rosemar. Chiều cao: 30-40 cm. Công dụng: Cây hương thảo có khả năng làm giảm stress, đuổi muỗi, làm gia vị, chế biến mỹ phẩm,... Hiện nay, cây hương thảo còn được biết đến như loại cây cảnh.

Thẩm Thanh ban đầu ngồi ở trong góc mơ hồ đã có chút không kiên nhẫn, nghe được tiếng hát này, hai mắt nửa nhắm chột trợn to, cả người thẳng tắp, hai mắt không nhúc nhích nhìn chăm chăm thiếu nữ váy trắng đứng trên sân khấu chăm chú biểu diễn, đáy mắt tràn đầy khiếp sợ cùng vui sướng.

Người cùng khiếp sợ còn có Hạ Minh Hiền ngồi ở chỗ cũ, chuyên chú nghe Diệp Sơ Tinh biểu diễn. Vậy mà, khác với Thẩm Thanh chính là, kinh ngạc của Hạ Minh Hiền cũng không phải là vì giọng hát của Diệp Sơ Tinh, mà là lời ca trong bài Diệp Sơ Tinh hát.

"Lời hứa nho nhỏ ngày đó đã không thể thành hiện thực, giọt lệ nho nhỏ vẫn giữ trong lòng, đôi môi trẻ con mềm nhẹ nói lời tạm biệt, từ đó trong lòng em có một người đặc biệt... Em vẫn mong chờ người trong câu chuyện cũ, anh là một phần rất quan trọng. Dưới tàng cây, anh trao một dấu hiệu nhỏ, để lại em si ngốc đợi chờ."

Tiếng hát mềm mại mà trong suốt của thiếu nữ còn đang không ngừng truyền tới, Hạ Minh Hiền lại chỉ cảm thấy tim đột nhiên được thứ gì rót tràn đầy.

Nhìn chăm chăm cặp con ngươi sạch sẽ giống như kiếp trước của người trên sân khấu, trong đầu Hạ Minh Hiền không thể kiểm chế mà nhớ lại khi đó, khi bọn họ đều còn là trẻ con, lần đầu tiên gặp nhau dưới tàng cây, trong buổi tối mùa hè, tựa vào nhau ngồi ở bên cạnh ao, hai chân đưa vào làn nước mát mẻ trong ao khẽ động, cùng nhau ngẩng đầu xem đom đóm đêm hè, còn có lúc mình không thể không rời đi, cùng là lần đầu gặp nhau ở dưới tàng cây đó, anh ta từng chấp thuận lời hứa, sau này sẽ cưới cô ấy về nhà. Nhưng cô ấy ngây ngốc chờ lâu như vậy, nhưng cuối cùng lại không thể chờ được mình trở lại, mà là gả xa tới nước khác, hơn nữa ngày đầu tiên gả đi đã bị hãm hại.

Cứ như vậy không chút ngần ngại nhìn nhau với người đang ở trên sân khấu, bên tai quanh quẩn tiếng hát quen thuộc, Hạ Minh Hiền chột cảm thấy trái tim hung hăng co lại một cái đầy đau đớn. Tại sao? Tại sao hát bài hát này? Tại sao cô tình hát bài hát này? Là tình cờ hay là cô ấy đã nhớ ra cái gì đó?

Bài hát Diệp Sơ Tinh hát này được đặt tên là《Nho nhỏ》, nội dung là một câu chuyện về một bé gái, từ sau khi lớn lên vẫn nhớ mãi không quên phần tuổi thơ tốt đẹp với anh trai hàng xóm ở sát vách, cùng với lời hứa nho nhỏ mà người anh trai sát vách đối với mình lúc ấy, vì thế yên lặng chờ, chờ người anh trai kia trở lại thực hiện lời hứa năm xưa của anh.

Cả bài hát cũng không có tiếng hét gào quá mức chấn động lòng người gì, càng không có âm cao hoa lệ gì, nhưng hợp với giọng hát trong sáng này của Diệp Sơ Tinh, chính là ma lực làm cho người ta có loại say mê, không tự chủ mà trầm mình vào, khiến người ta động lòng.

Mọi người đắm chìm trong bài hát duy mỹ không biết là, bài hát này của Diệp Sơ Tình, từ đầu đến cuối đều chỉ hát vì một người, lướt qua sân nhảy đông người đầy hỗn loạn, ánh mắt của người phía trên và bên dưới sân khấu đều sáng rõ, quần quít lẫn nhau.

Trong nháy mắt đó, trong trời đất to lớn giống như chỉ còn lại hai người bọn họ, không thể chấp nhận cái khác. Truyện chỉ đăng duy nhất tại d,đ.l/đđ, mọi web khác đều là ăn cắp.

"Từ khi, có một người đặc biệt hiện diện trong trái tim, một con người nho nhỏ từ quá khứ, thời gian đó, chạy theo một người, nghe kể câu chuyện tình yêu, hàm răng khuyết của anh, phát âm còn không đúng... Em vẫn mãi chờ đợi người trong câu chuyện cổ, và anh là một phần không thể thiếu, đôi tay nho nhỏ nắm giữ một con người nho nhỏ, bảo vệ một tình yêu nho nhỏ vĩnh hằng."

Cùng lúc những tiếng đàn cuối cùng rơi xuống, trong hai tròng mắt của Diệp Sơ Tình đột nhiên rơi ra hai giọt nước mắt. Bộp một tiếng, rơi lên sân nhà trước mặt, vài hạt bụi bay lên.

Diệp Sơ Tình ngó ngàng, đưa tay lau nước mắt trên mặt một cái, hai mắt chợt tròn to, hình như vô cùng kinh ngạc đối với việc mình chợt rơi lệ, cho đến khi An Cẩn Du ở sau lưng đi tới, kinh ngạc kêu một tiếng: "Tiểu Tình."

Lúc này Diệp Sơ Tình mới phản ứng được, cuống quýt lau nước mắt trên mặt đi, nhỏ giọng nói: "Tớ không sao, chúng ta đi xuống đi." Nói xong liền lôi kéo An Cẩn Du chạy xuống dưới.

Hạ Minh Hiền nhìn thấy Diệp Sơ Tình chợt rơi lệ, cũng là sợ hết hồn. Về bình tĩnh trên mặt thoáng chốc bay sạch sẽ, vèo một cái đứng lên từ trên ghế salon, vọt tới chỗ hai người đang đi xuống.

Niép Quân Hạo thấy thế cũng nhủ nhủ mày, theo sát phía sau, đi theo. Chỉ để lại một mình Giang Thiếu Minh ngồi ở tại chỗ, nhìn mấy người cách đó không xa, đẩy mắt xẹt qua một tia tính toán.

"Sao vậy?" Hạ Minh Hiền vừa mới vọt tới trước mặt hai người liền lo lắng hỏi một câu.

Hốc mắt Diệp Sơ Tình còn có chút hồng hồng, nhưng vẫn lắc đầu nói: "Không có việc gì, chính là không biết làm sao, đột nhiên cảm thấy có chút không thoải mái."

Hạ Minh Hiền nhìn Diệp Sơ Tình một cái thật sâu, cuối cùng khẽ thở phào nói: "Thân thể không thoải mái thì chúng ta hãy đi về trước đi, anh đi lái xe tới đây, Tiểu Du, em cùng với Tình nhi đi ra chờ anh ở bên ngoài."

"Ừ, được."

Hạ Minh Hiền lưu luyến nhìn Diệp Sơ Tình một cái, lúc này mới xoay người ra khỏi quán bar.

Diệp Sơ Tình thấy Hạ Minh Hiền rời đi, nghĩ đến vệt nước mắt trên mặt, không khỏi lôi kéo ống tay áo An Cẩn Du nói: "Tiểu Du, đi toilet với tớ một chuyến."

An Cẩn Du liếc nhìn nước mắt trên mặt Diệp Sơ Tình, gật đầu một cái, nói với Niép Quân Hạo cũng đi qua theo: "Em mang Tiểu Tình đi toilet, anh ở đây chờ bọn em xuống."

Ánh mắt Niép Quân Hạo quét qua trên mặt hai cô gái, gật đầu trả lời.

Giang Thiếu Minh từ xa thấy An Cẩn Du mang Diệp Sơ Tình tới hỏi nhân viên phục vụ bên cạnh một câu, liền đi tới phía toilet, thấy Niép Quân Hạo tách ra, hai mắt hơi sáng lên, nhanh chóng đứng dậy hướng chạy nhanh tới phía toilet.

"Ài, Thiếu Minh, người này muốn đi đâu đây?" Lương Thu Tuệ vừa mới đi tới chỗ đám người Giang Thiếu Minh vừa ngồi, lại thấy Giang Thiếu Minh đứng dậy liền xông ra ngoài, không nhận được hô to một tiếng.

Giang Thiếu Minh cũng hoàn toàn không để ý đến tiếng gào thét của cô ta, trực tiếp vọt tới hướng phòng vệ sinh, Lương Thu Tuệ tức giận đến dậm chân, đẩy mấy người Diệp Linh đang cản đường cô ta ra, xông ra bên ngoài khách sạn.

Xa xa còn có thể nghe được tiếng Diệp Linh hô to hỏi cô ta một câu: "Thu Tuệ, cậu đi đâu vậy?"

Lương Thu Tuệ cũng không bình tĩnh trả lời một câu: "Đi ra ngoài hóng mát, đừng theo tôi."

Một nơi khác, Thẩm Thanh nhắm hai mắt nghe xong cả bài hát chậm rãi mở mắt, vẻ mặt vui mừng ngẩng đầu nhìn về phía trên sân khấu, lại phát hiện người khiến ông vui mừng đã sớm không còn ở trên sân khấu, làm cho ông sợ đến lập tức đứng lên.

"Lão Thẩm, cậu làm sao vậy?" Đồng Hạo cũng chính là ông chú râu ria kia bị hành động bất ngờ của Thẩm Thanh làm cho sợ hết hồn, cũng vội đứng lên theo.

"Cô bé kia đâu? Cô bé hát bài hát kia đâu?" Thẩm Thanh một phát bắt được hai tay của Đồng Hạo, vội vàng hỏi.

Đồng Hạo ngơ vờ hỏi: "Cô bé nào?"

"Chính là cô bé vừa mặc váy trắng đó?"

"A, người đó à, nhớ lại thì vừa xuống sân khấu đã ra cửa đi đâu đó, không biết đã đi chưa." Đồng Hạo còn chưa dứt lời, Thẩm Thanh đã nhắc chân xông ra ngoài cửa.

Đồng Hạo cả kinh, cuống quýt cầm cái áo khoác ở trên ghế lên hô lớn: "Ai, cậu đừng chạy nhanh như vậy, áo của cậu còn ở đây này, chờ tôi một chút, Thẩm Thanh, Thẩm Thanh!"

Lúc Thẩm Thanh chạy ra ngoài, vừa lúc những vị khách dưới sân khấu bị tiếng hát của Diệp Sơ Tinh làm rung động cũng đều hồi hồn lại, phát hiện người vừa hát đã không còn ở đây, từng người đều nghị luận âm ỉ, náo động.

Điều này làm cho Thẩm Thanh chạy ra ngoài đường càng thêm khó khăn, cho đến khi thật vất vả mới sắp chen ra ngoài chạy tới cửa quán bar, vậy mà chẳng nhìn thấy bóng dáng đám người An Cẩn Du.

Thẩm Thanh liếc mắt nhìn đường phố vắng vẻ, hung hăng phát phát tay, cả khuôn mặt là ảo não.

Giây lát, cặp kia con người hơi chán chường kia chợt bắn ra một tia sáng kiên nghị. Bất luận như thế nào, nếu đã biết có người này, nhất định phải tìm được!

Mà giờ khắc này, hai người Diệp Sơ Tinh hồn nhiên không biết mình đã hấp dẫn sự chú ý của một vị tài tử nổi danh trong giới âm nhạc đang rửa tay, nhỏ giọng trò chuyện với nhau trong toilet quán bar.

Tiếng nước rào rào không ngừng chảy xuống bồn rửa tay, Diệp Sơ Tinh hắt nước rửa mặt, xác định trên mặt không còn dấu vết nước mắt nữa, lúc này mới xoay người nhìn về phía An Cẩn Du, lại phát hiện chẳng biết lúc nào cô thể nhưng đã đứng ở phía sau mình, cũng đang nhìn mình không nhúc nhích. Trịnh Phương _ D~Đ*L/Q%Đ^^

Diệp Sơ Tinh sợ hết hồn, cảm giác dưới cái nhìn chăm chú như vậy của An Cẩn Du, không tự chủ cảm thấy hơi chột dạ: "Tiểu Du, sao vậy? Nhìn tớ như vậy."

An Cẩn Du khoanh tay trước ngực khẽ thở dài, nâng bước đi đến trước mặt Diệp Sơ Tinh, hỏi: "Bạn hãy thành thật nói cho tớ biết, rốt cuộc vừa rồi đã xảy ra chuyện gì? Tại sao đột nhiên khóc, có phải nhìn thấy gì hay không, hoặc là có ai bắt nạt bạn?"

Trên mặt An Cẩn Du tràn đầy lo lắng không chút che giấu, mặc dù từ nhỏ Diệp Sơ Tinh đã vì những người bên cạnh nói bóng nói gió mà dưỡng thành bề ngoài hơi tự ti mềm yếu, nhưng kỳ thật ở một phương diện khác vẫn vô cùng kiên cường, ít nhất từ khi cô biết đối phương đến bây giờ, trừ ban đầu khi ba mẹ của cô ấy xảy ra tai nạn xe cộ, chưa bao giờ thấy cô ấy khóc, cho dù là sau khi bọn họ lên đại học vẫn liều mạng đi làm vì chi trả học phí, sau khi tốt nghiệp càng giống như con ruồi không đầu, ngày ngày chạy đi tìm công việc khắp nơi. Những ngày gian khổ kia, cũng còn không thấy cô ấy từng chảy một giọt nước mắt.

Nhưng hôm nay, ở nơi này, trước mặt mọi người, Diệp Sơ Tinh thế nhưng khóc, cô cũng không tin là thật sự không có gì.

Diệp Sơ Tinh liếc mắt nhìn về lo lắng trên mặt An Cẩn Du, trong lòng ảm áp, ngập ngừng nói: "Tớ thật sự là không biết là làm sao, chính là vừa rồi khi hát bài hát đó, trong lòng liền chợt có chút cảm giác kì lạ, không tự chủ liền."

An Cẩn Du nhìn chòng chọc Diệp Sơ Tinh một lúc lâu, xác định cô ấy cũng không có nói dối, lúc này mới không khỏi thở dài nói: "Được rồi, tớ không hỏi. Vậy về sau chúng ta đừng hát bài hát này nữa là được, sửa sang xong rồi sao? Chúng ta cũng nên đi ra ngoài, Minh Hiền cũng đã đi lái xe tới đây rồi. Sau khi trở về ngủ một giấc thật ngon, sáng mai liền hết chuyện."

Diệp Sơ Tinh gật đầu một cái, hai người đang chuẩn bị xoay người rời đi, lại thấy một người đột nhiên vọt vào từ bên ngoài.

Hai người lấy làm kinh hãi, An Cẩn Du theo phản xạ chắn trước mặt của Diệp Sơ Tinh, ngăn cô ấy ở phía sau, về mặt phòng bị nhìn người đột nhiên xông vào, cười lạnh nói: "Cậu Giang, nơi này chính là toilet nữ, cậu chạy sai chỗ sao?"

Giang Thiệu Minh cũng buông tay ra, về mặt vô lại cười lưu manh nói: "Chạy sai toilet còn có thể vô tình gặp được hai quý cô, nói như vậy, chúng ta còn rất có duyên nha." Nói xong còn cất bước từ từ đi qua phía hai người An Cẩn Du, vừa nhìn đã biết là quyết tâm không muốn rời khỏi phòng vệ sinh này.

An Cẩn Du chắn trước Diệp Sơ Tinh, từng chút từng chút lui về phía sau, sắc mặt cũng từng chút từng chút trầm xuống, tay để ở sau lưng, lòng bàn tay cũng bắt đầu rịn ra một tầng mồ hôi lấm tấm. Nhưng trong lòng thì âm thầm mưu tính Hạ Minh Hiền lái xe trở lại chưa thấy các cô chờ ở cửa ra vào thì nhất định sẽ đi vào tìm, trước tiên cô chỉ đành nghĩ cách trì hoãn một hồi là đủ rồi.

Nhưng An Cẩn Du không ngờ tới chính là, lúc này Hạ Minh Hiền cũng không cẩn thận bị người làm vướng chân.

Lương Thu Tuệ vừa đi ra khỏi cửa chính quán bar, thở nhẹ ra một hơi, đi ra ngoài không bao xa, liền thấy ở khúc quanh cách đó không xa, cũng chính là chỗ đậu xe trước khách sạn bọn họ liên hoan, một bóng dáng cao ráo đang đứng ở bên cạnh xe chuẩn bị mở cửa xe.

Hai mắt Lương Thu Tuệ chuyển một cái, vội cao giọng hô to một câu: "Anh Hạ."

Hạ Minh Hiền nghe được tiếng gọi sững sốt một chút, xoay người liếc mắt nhìn Lương Thu Tuệ nhanh chóng chạy vội tới chỗ mình, hai mắt hơi lạnh: "Cô Lương?"

Lương Thu Tuệ chạy đến trước mặt Hạ Minh Hiền khẽ thở ra, giả trang một bộ tiểu thư khuê các, mỉm cười nói: "Anh Hạ đây là đang lấy xe, chuẩn bị trở về?"

Hạ Minh Hiền lạnh nhạt gật đầu một cái, cũng không tiếp tục tao nhã lễ độ giống như lúc ở bên trong khách sạn, ngược lại nhiều hơn mấy phần lạnh lùng: "Ừ."

Nụ cười trên mặt Lương Thu Tuệ hơi cứng, nhưng rất nhanh liền khôi phục nguyên dạng, giả bộ không biết gì nhìn bốn phía một chút, nhỏ giọng hỏi: "Sao lại không thấy bọn Sơ Tinh?"

"Tôi lấy xe trước, rồi ra cửa đón cô ấy."

"Như vậy à." Ánh sáng trong mắt Lương Thu Tuệ chớp lóe, giống như vô tình hỏi một câu: "Anh Hạ cảm thấy con người của tôi như thế nào?"

Đấy mắt Hạ Minh Hiền xẹt qua một tia khinh thường, hàm ẩn giễu cợt nói: "Cô Lương ngày thường xinh đẹp, lại biết ca hát, đa tài đa nghệ."

Lương Thu Tuệ cũng không có nghe được châm chọc trong lời nói của Hạ Minh Hiền, trên mặt vui mừng, không dằn nổi bước tới phía trước một bước, thẳng hướng đi qua chỗ Hạ Minh Hiền: "Vậy anh Hạ, chúng ta."

Hạ Minh Hiền thấy thế nhanh tay lẹ mắt lui về sau một bước, tránh tay Lương Thu Tuệ ra, lạnh lùng nói: "Cô Lương, xin tự trọng."

Lương Thu Tuệ không ngờ Hạ Minh Hiền sẽ né tránh, cả người chột cứng đờ, nhưng ngay sau đó cô ta liền có chút oán trách nhìn Hạ Minh Hiền một cái, oán giận nói: "Anh thật là không biết dđđlllqđđ thương hương tiếc ngọc chút nào, không phải vừa rồi nói tôi xinh đẹp, đa tài đa nghệ sao? Sao lúc này ngược lại giả bộ thân sĩ tới? Minh Hiền."

Hạ Minh Hiền nghe được tên của mình phát ra từ trong miệng ả đàn bà này, sắc mặt phát lạnh, tay phải giờ lên bóp cổ của đối phương, trực tiếp ấn lên một chiếc xe ở đối diện, lạnh lùng nói một câu: "Cái tên Minh Hiền này, không phải cô có thể gọi."

Lương Thu Tuệ không ngờ Hạ Minh Hiền lại đột nhiên ra tay, giật mình, tròn to mắt nhìn người đàn ông đột nhiên trở nên có chút khát máu kinh khủng này, sợ run chốc lát, gần như là theo phản xạ trả lời một câu: "Tại sao tôi không thể gọi? Tại sao tiểu tiện nhân Diệp Sơ Tinh đó có thể còn tôi thì không thể gọi? Tại sao?"

Hạ Minh Hiền nghe vậy, sắc mặt liền trầm xuống, trong hai tròng mắt âm độc đã xuất hiện một chút sát ý: "Chỉ bằng loại người dê tiện như nhà ngươi (*) cũng muốn so sánh cùng Tinh nhi?"

(*) Editor chỉ là muốn dùng cách xưng hô này để biểu đạt sự giận dữ và khinh bỉ của anh Hiền thôi =))))

Sức lực trên tay lần nữa tăng lên, làm sắc mặt Lương Thu Tuệ đã có chút hít thở không thông đỏ lên, nhưng lời nói của Hạ Minh Hiền giống đưng phải vết thương nào đó của cô ta, làm cô ta lập tức bắt đầu kích động, hoàn toàn không có ý tứ cầu xin tha thứ, ngược lại còn hét lớn một tiếng: "Dê tiện, không sai, chính là dê tiện. Đồ dê tiện Diệp Sơ Tinh đó, hơn tôi ở chỗ nào? Bàn về gia thế, so tài hoa, sao có thể hơn được tôi? Không phải là bộ dạng xinh đẹp một chút sao? Cũng chỉ biết cả ngày giả bộ đáng thương lẳng lơ quyến rũ đàn ông. Sao ả có thể quyến rũ bạn trai của người khác, tôi liền không thể? Nếu nói tiện, ả nhất định tiện hơn tôi gấp ngàn gấp vạn lần! Hàng ngày các anh thích bộ dạng dê tiện đó của ả, các anh còn ti tiện hơn, ti tiện hơn, ha ha ha ha."

Lương Thu Tuệ muốn cười to, nhưng bàn tay dí ở cổ họng càng bóp càng chặt khiến cho cô ta dùng sức đấu tranh, căn bản không phát ra được bất kỳ tiếng vang nào: "Buông. Buông ra. Tôi, buông."

Hạ Minh Hiền lạnh mắt nhìn bộ dạng vùng vẫy giãy chết của đối phương, trên khuôn mặt so với phụ nữ còn tinh xảo hơn, xinh đẹp hơn giờ phút này tràn đầy lạnh lùng cùng sát ý.

Một hồi lâu sau, khi Lương Thu Tuệ chỉ còn lại một chút hơi thở cuối cùng, anh mới buông lỏng bàn tay ở trên cần cổ cô ta, tùy ý vứt sang một bên giống như ném một khối vải rách, sau đó móc ra một chiếc khăn tay, xoa xoa tay của mình, giống như vừa rồi không cần thận đụng phải thứ đồ không sạch sẽ gì.

Lương Thu Tuệ nằm trên mặt đất dùng sức ho khan mấy tiếng, mới xem như cảm thấy dưỡng khí lần nữa tràn vào trong phổi, cả người sống lại. Giương đôi con ngươi bởi vì ho khan mà hơi đỏ lên, run run rẩy rẩy nhìn lên người đàn ông thoát nhìn rất là nho nhã yếu đuối trước mặt. Người đàn ông này vừa rồi là thật sự muốn giết mình, hơn nữa cô ta không chút nghi ngờ, nếu vừa rồi mình dám nói thêm nữa câu, người đàn ông này thật sự dám giết mình!

Ý thức được điều này, Lương Thu Tuệ cũng không dám nói thêm cái gì nữa, thân thể không tự chủ lui về phía sau một chút, nhất là khi nhìn thấy đối phương lại đi tới chỗ mình, sắc mặt cô ta cũng trắng xanh, gần như sợ vỡ mặt tại chỗ.

Hạ Minh Hiền thấy thế, châm chọc trên mặt càng nhiều, lại rút cuộc không tiếp tục bước lên trước. Chỉ đứng ở chỗ cách Lương Thu Tuệ một bước, từ trên cao nhìn xuống người phụ nữ run rẩy trên đất, cười lạnh: "Hôm nay không giết cô là vì không muốn làm bẩn tay của tôi, khuyên cô một câu, về sau rửa miệng sạch sẽ một chút, không cần cái gì cũng phun ra bên ngoài, lại càng không cần suy nghĩ tới việc đụng vào người không nên đụng, nếu không."

Nói xong, Hạ Minh Hiền cúi người xuống, cứ như vậy nhìn người phụ nữ càng run rẩy dữ dội vì mình đến gần, âm lãnh [âm u lạnh lẽo] nói: "Tôi có ngàn vạn phương pháp để cô im hơi lặng tiếng chết đi, hơn nữa ai cũng không tra được bất kỳ dấu vết gì, hiểu không?"

Giọng nói trầm thấp mà từ tính như đàn vi-ô-lông-xen của người đàn ông làm người ta trầm luân, lại mơ hồ giấu giếm sát cơ, giống như lệ quý bò ra từ vực sâu địa ngục, dùng âm thanh mê người để xâm nhập, lại tùy thời ẩn núp một kích trí mạng cho người đó.

Cả người Lương Thu Tuệ run như cày sậy, gương mặt xám như màu đất, không ngừng gật đầu.

Lúc này Hạ Minh Hiền mới hài lòng gật đầu một cái, đứng thẳng lên, xoay người đi vào trong xe của mình, lái xe rời đi.

Lương Thu Tuệ căng thẳng thân thể, cho đến khi thấy Hạ Minh Hiền hoàn toàn rời đi mới xem như khẽ buông lỏng xuống, lập tức xụi lơ ở trên mặt đất.

Một dòng không khí uất ức chọt xông lên từ dưới đáy lòng, khiến cho cô ta bùm mặt không ức chế được mà nhỏ giọng khóc ồ lên. Vừa rồi, cô ta cảm thấy mình thiếu chút nữa đã thật sự chết đi, thật sự! Một khắc kia cô ta mới hiểu ra chính mình nhìn sai rồi, người đàn ông bên cạnh Diệp Sơ Tình này căn bản cũng không phải là quý công tử điệu dàng gì, mà là một ác ma, ác ma chân chân chính chính!

Mà đang trong lúc Hạ Minh Hiền bị người cuốn lấy, hai người An Cẩn Du trong phòng rửa tay cũng lọt vào nước sôi lửa bỏng hoàn toàn khác.

Lúc An Cẩn Du thấy Giang Thiếu Minh từng bước từng bước ép sát, cắn cắn môi, cố gắng kéo dài thời gian, liền cười khan hai tiếng nói: "Cậu Giang nói đùa, loại chuyện gặp nhau ở toilet như vậy, làm sao có thể coi như là có duyên? Nếu không phải là nói, đó cũng chỉ là nghiệt duyên."

Giang Thiếu Minh cũng là không thêm để ý chăm chọc trong lời nói của An Cẩn Du, vừa nghĩ tới không lâu về sau liền có thể mang người phụ nữ mình nhìn trúng đi, tâm tình Giang Thiếu Minh liền tất tưởi: "Nghiệt duyên cũng được, lương duyên cũng thế, đều là duyên phận."

". . . ." Trên đời này tại sao có thể có người vô sỉ như vậy? An Cẩn Du cùng Diệp Sơ Tình cùng sửng sốt, cũng càng trở nên cảnh giác.

Nụ cười trên mặt An Cẩn Du cứng đờ, hít một hơi thật sâu, liếc mắt nhìn phía cửa phòng rửa tay, mím mím môi nói: "Cái đó, cậu Giang, dù sao nơi này cũng là toilet nữ. Một đấng mày râu như anh đứng ở nơi này, nếu lát nữa có nữ sinh tới đây, chỉ sợ sẽ dẫn tới hiểu lầm. Có lời gì, không bằng chúng ta đi ra ngoài nói, đi ra ngoài nói."

"Sẽ không."

"Cái gì?" An Cẩn Du ngẩn ra, mặt kinh ngạc nhìn về phía Giang Thiếu Minh.

"Sẽ không có nữ sinh đi vào." Giang Thiếu Minh mỉm cười một cái, trên mặt dĩ nhiên bỏ đi vẻ kiềm chế ở trong bữa yến tiệc, biểu hiện ra vẻ dâm tà lộ liễu: "Tôi đã khóa cửa toilet, còn cho người của tôi canh giữ ở cửa toilet, không để cho bất luận kẻ nào đến gần, hôm nay cho dù tôi gay ra bao nhiêu động tĩnh ở nơi này, cũng sẽ không có ai tới đây quấy rầy chúng ta." di3nanl3quyd0n

An Cẩn Du cùng Diệp Sơ Tình nghe vậy, vẻ mặt cùng mất đi huyết sắc, trợn to hai mắt không dám tin nhìn vẻ hoành hành ngang ngược của thiếu niên còn nhỏ hơn các cô mấy tuổi ở trước mắt.

"Sao cậu dám? Công khai cưỡng bức con gái ở trong quán bar, làm vậy là phạm pháp đấy! Nếu hôm nay cậu dám đụng vào chúng tôi một cái, ngày sau chúng tôi nhất định kiện cho cậu táng gia bại sản!" An Cẩn Du run rẩy đôi môi, đôi tay gắt gao ngăn Diệp Sơ Tình, cao giọng hét lớn với đối phương.

"Phạm pháp?" Giang Thiếu Minh hoàn toàn không đặt những điều An Cẩn Du nói ở trong mắt, về

mặt không sao cả nói: "Có phải các người quên tôi là ai hay không? Tôi là người thừa kế tương lai của tập đoàn Giang thị, nhà chúng tôi có tiền, ngay cả chỗ các người đứng hiện tại cũng là của nhà tôi. Muốn kiện cho tôi táng gia bại sản, cũng phải có bản lĩnh đó mới được, hơn nữa. . .
... "

Ánh mắt Giang Thiếu Minh không có ý tốt quét một vòng qua người của Diệp Sơ Tình ở phía sau lưng An Cẩn Du một vòng, Diệp Sơ Tình bị dọa đến mức lui về phía sau một chút: "Đừng giả bộ rằng mình giống như trình tiết liệt nữ gì đó, loại nơi như quán bar này vốn

chính là dùng để làm những việc không muốn ai biết.

Hiện tại giả bộ muốn cự tuyệt lại ra vẻ mời chào, thà chết không theo, đợi được tới phục vụ thoải mái, ngược lại sẽ cầu xin tới đây."

Lời nói quá mức lộ liễu của Giang Thiếu Minh làm An Cẩn Du cùng Diệp Sơ Tình cũng có chút khó chịu trầm mặt một chút, mà lúc này hai người cũng đã gần như lùi đến phía trước hôn rìa tay, không còn đường lui nào.

An Cẩn Du nhanh chóng liếc nhìn phía một cái, tìm kiếm thời cơ cùng con đường trốn chạy tốt nhất.

Chợt, An Cẩn Du giống như nhìn thấy gì, hai mắt khẽ sáng lên, nhỏ giọng nói với Diệp Sơ Tình ở sau lưng: "Lát nữa, chúng ta đi bên trái."

Diệp Sơ Tình cũng gật đầu một chút, nhưng vẫn vô điều kiện lựa chọn tin tưởng An Cẩn Du, khẽ lên tiếng: "Ừ."

An Cẩn Du nín thở nhìn Giang Thiếu Minh càng đi càng gần, lúc đối phương đưa tay muốn được mình, cũng chính là khi đối phương hạ hê thả lỏng nhất, An Cẩn Du chợt dùng hết toàn lực, chủ động lên phía trước, đâm thẳng vào Giang Thiếu Minh.

Giang Thiếu Minh không ngờ An Cẩn Du sẽ có chiêu này, nhất thời không phản ứng kịp, trực tiếp bị đụng đến lão đảo.

An Cẩn Du nhắm ngay thời cơ này, kéo Diệp Sơ Tình chạy thẳng đến góc đặt cây lau nhà ở bên trái, một tay cầm một cây lau nhà duy nhất ở đó lên, ổn định thân hình đánh

lên Giang Thiệu Minh.

Giang Thiệu Minh cuống quýt đưa tay ngăn cản, bị An Cẩn Du đánh mấy cái liên tục, cũng có chút cá giận.

Luồng cuống tay chân ban đầu đi qua, Giang Thiệu Minh cuối cùng cũng phản ứng lại, nhắm ngay thời cơ, liền mạng bị đánh đau một lần, giữ lại vũ khí duy nhất của An Cẩn Du.

An Cẩn Du thấy cây lau nhà bị nắm chặt, sắc mặt biến hóa, thì kéo trở về, lại không nhúc nhích chút nào, quả quyết ném vật cầm trong tay về phía Giang Thiệu Minh, nắm tay Diệp Sơ Tình chạy ra ngoài.

Chỉ tiếc thể lực của hai cô gái tốt cuộc cũng không bằng con trai, tay An Cẩn Du vừa sờ tới tay cầm của cái cửa bị khóa trái, còn chưa kịp chuyển động, một cánh tay đã bắt lấy cổ tay cô, ngay sau đó một sức lực vô cùng lớn kéo cô về phía sau, làm cô trực tiếp ngã ra sau, đụng một phát vào bức tường cứng rắn bên cạnh.

Đau đớn kịch liệt ở sau lưng khiến An Cẩn Du rên lên một tiếng, theo bản năng cơ rút thành một đoàn. Diệp Sơ Tình thấy thế cũng sợ hãi thốt lên, nhanh chóng xông tới bên cạnh An Cẩn Du, không biết làm sao nhìn An Cẩn Du co rút thành một cục, hốc mắt cũng lại đỏ lên một lần nữa: "Tiểu Du, bạn không sao chứ? Tiểu Du, bạn đừng làm tớ sợ."

Trên mặt Giang Thiệu Minh đã sớm không còn hờ hững giả ý như trước, sự phản kháng vừa rồi của An Cẩn Du đã tiêu hao hết kiên nhẫn cậu ta có. Giờ phút này, gương mặt cậu ta vằn vẹo, giận quá hóa cười đi tới chỗ hai người.

Diệp Sơ Tình nghe thấy tiếng bước chân, toàn thân chấn động, không chút nghĩ ngợi liền giang hai cánh tay ra che chở cô ở phía sau giống như An Cẩn Du vừa rồi, chắn An Cẩn Du ở sau lưng.

Rõ ràng hốc mắt còn ửng đỏ, lại quật cường không để cho nước mắt chảy xuống từ trong hốc mắt, rõ ràng cả người đều run lẩy bẩy, lại cố chấp muốn ngăn trước mặt bảo vệ mình. An Cẩn Du thấy Diệp Sơ Tình như vậy, cắn cắn môi, mồ hôi lạnh lãng xuống từ trên trán của cô, nhưng mà một chút cũng không cách nào che giấu nóng nảy cùng ảo não trong mắt cô. Đang chết, không thể tiếp tục như vậy nữa, rồi cuộc hai người Minh Diên cùng Niếp Quân Đạo chết ở chỗ nào rồi? Sao còn chưa tới đây, đáng chết!

Giống như cảm nhận được tiếng lòng An Cẩn Du, Niếp Quân Đạo bị bắt chờ ở bên ngoài đi lại tại chỗ mấy vòng, rồi cuộc đời không nổi nữa, nói thầm một tiếng, sao mấy cô nhóc này đi phòng rửa tay lâu như vậy?

Suy nghĩ một chút, vẫn là quyết định tự mình đi qua tìm người một chút. Niếp Quân Đạo nhớ lại phương hướng nhân viên phục vụ kia chỉ cho hai người An Cẩn Du, một đường tìm tới toilet nữ, nhưng không có thấy người muốn tìm, ngược lại thấy được một đám vệ sĩ áo đen hung thần ác sát ở trước cửa phòng rửa tay.

Niếp Quân Đạo bản năng cảm thấy được có gì đó không đúng, hai mắt lạnh lẽo, cất bước liền đi tới chỗ những vệ sĩ áo đen kia.

Cung lúc đó, trong phong rùa tay, Giang Thiệu Minh vừa bắt được cổ tay Diệp Sơ Tình, nhắc cô ấy lên trên, làm An Cẩn Du không cam lòng sợ hãi thốt lên: "Tiểu Tình! Súc sinh, nếu mày thật sự có can đảm đứng vào Tiểu Tình, Minh Diên sẽ không bỏ qua cho mày."

"Minh Diên? Chỉ bằng cái tên tiểu bạch kiểm đó, có thể làm gì được tao?" Cả khuôn mặt của Giang Thiệu Minh là nụ cười khinh thường: "Không chỉ là thằng đó, cũng đừng trông cậy vào người bạn trai kia của cô, những người vệ sĩ bên ngoài kia của ông đây đều là cao thủ ba ông đây cố ý muốn tới từ đường dây đặc thù, người bạn trai kia của cô lợi hại hơn nữa, hai đám khó địch lại bốn tay, d_đ~l.q,đ cho dù tới cũng chỉ có thể bị đánh. Ông đây khuyên các cô đừng tiếp tục giãy giụa nữa, bồi bản thiếu gia chơi một chút, phục vụ bản thiếu gia vui vẻ, các cô còn có thể ít bị đau khổ một chút."

Nói xong, Giang Thiệu Minh không dám nhìn về phía Diệp Sơ Tình, sau đó mới giống như ban thường nhìn An Cẩn Du một cái, chỉ nhìn một lần này cũng có chút ngây ngẩn cả người.

Đôi kính gọng đen trên mặt An Cẩn Du đã sớm rơi xuống trong lúc đánh nhau vừa rồi, hoàn toàn làm lộ ra gương mặt phía sau mắt kính.

Giang Thiệu Minh có chút kinh ngạc quan sát mặt của An Cẩn Du một hồi lâu, mới đầy hưng phấn nói:

"Không ngờ rằng đứa con nhóc này cũng rất không tệ, không trách được có thể bắt được người đàn ông kia, nhưng mà buổi tối hôm nay, các người đều thành đồ của ông đây. Mặc dù tướng mạo của cô vẫn kém cô ấy một chút, chẳng qua tính tình rất hung dữ ông đây thích. Vì vậy có cần

qua bên bên các hàng ăn, ông đang chờ. Thấy cô gặp, chờ ông đây chơi xong cô ta, trở lại chơi cô."

An Cẩn Du nghe lời này của Giang Thiếu Minh, thiếu chút nữa phun hết tất cả nhưng đồ vừa mới ở trên tiệc rượu ra, thẳng khôn kiếp này!

An Cẩn Du vô cùng lo lắng, nhìn chăm chăm Diệp Sơ Tình bị vịn chặt, không ngừng giãy giụa, rồi lại tự thân khó bảo toàn, không thể ra sức.

Đang lúc cô trợn tròn hai mắt, tức giận đến phổi cũng muốn nổ, ba người chợt nghe được một tiếng "phịch", của chính vốn bị khóa chặt cứ như vậy dưới cái nhìn kinh hãi chăm chú của ba người, cả tấm bị lật đổ vào từ bên ngoài, tạo nên tiếng vang lớn ở phía trên gạch men sứ bóng loáng.

Theo cửa sụp đổ, một bóng dáng sau cánh cửa cũng dần dần lộ ra trong mắt ba người. Người tới gương mặt lạnh lùng, một thân áo khoác khe tung bay do cơn gió tạo nên từ cánh cửa chính vừa bị đập đổ.

Nếu như là bình thường thấy loại tình cảnh này, An Cẩn Du sợ là sẽ phải châm chọc một câu, có cần phải giả bộ ngẫu nhiên vậy không! Nhưng mà giờ phút này cô lại chỉ cảm thấy những người khác giả ngẫu không phải là không có lý do, ít nhất người đàn ông nhìn qua rất oai phong ở trước mắt này ở trong mắt của cô, nghiêm nhiên trở thành tồn tại của người cứu vớt thế giới.

"Quân Hạo!" Không sai, người tới chính là Niếp Quân Hạo phát hiện chuyện không đúng, nhanh chóng giải quyết xong người cản đường, xông vào trong phòng rủa tay.

Niếp Quân Hạo vừa mới đá văng cửa chính liền liếc nhìn tình huống cách đó không xa. Giang Thiếu Minh bắt lấy một tay Diệp Sơ Tình như muốn kéo cô ấy lên trên, mà ở trên mặt đất sau lưng Diệp Sơ Tình, An Căn Du nằm ngang trên mặt đất cuộn thành một đoàn, sắc mặt vô cùng khó coi, hình như là bị thương gì đó.

Ý thức được điều này, sắc mặt vốn đã không tốt của Niếp Quân Hạo càng trở nên khó coi, cất bước liền đạp cánh cửa chính dày cộm nặng nề vừa bị mình đạp đổ, từng bước một đi tới phía đất sỏ dẫm tới với An Căn Du.

Lúc này Giang Thiếu Minh mới như tỉnh khỏi giấc mộng, sắc mặt liền đổi, cũng không kịp để ý sắc đẹp trước mặt, một phát buông tay Diệp Sơ Tình ra, lui về phía sau: "Mày mày mày. Mày vào bằng cách nào? Rõ ràng tao đã khóa trái cửa, hơn nữa ở cửa cũng có người."

Hai mắt Niếp Quân Hạo lạnh lẽo, bật cười một tiếng, tiện tay chỉ ra cửa một cái: "Cậu nói mấy tên đầu to trông chừng ở cửa ra vào sao?"

Giang Thiếu Minh nhìn theo hướng Niếp Quân Hạo chỉ, nhìn thấy mấy vệ sĩ ngã đầy trên mặt đất ở bên ngoài mà không dậy nổi, hai mắt chợt co rụt lại: "Mày mày mày."

"Mày cái gì mà mày." Niếp Quân Hạo một tay nắm lấy cổ áo Giang Thiếu Minh, tức giận nói: "Hiện tại đến phiên cậu, tôi hỏi cậu, vừa rồi cậu đánh chỗ nào của cô ấy?"

Giang Thiếu Minh có thể ngang ngược, là dựa vào những vệ sĩ này, bình thường đều là cậu ta nói lời ác độc với người khác, chưa từng gặp qua loại chiến trận này, chỉ được một hồi, chân đã mềm nhũn, si si sách sách nói: "Tôi. Tôi không có đánh cô ta, tôi chỉ. Tôi chỉ đẩy cô ta một chút mà thôi."

"Đẩy cô ấy một chút mà thôi? Nói cách khác, tay của nhà người đứng cô ấy, hơn nữa còn dả thương cô ấy? Rất tốt." Hai mắt Niếp Quân Hạo nguy hiểm híp lại, cả người cũng tràn ngập một tầng sát khí nhàn nhạt, một giây kế tiếp.

"A." Một tiếng kêu thảm thiết làm người ta rợn cả tóc gáy vang dội cả quán bar, tiếp đó chính là một trận đánh điên cuồng.

Một tiếng lại một tiếng đánh đấm trầm muộn vang vọng trong phòng rĩa tay, An Cẩn Du vừa được Diệp Sơ Tình đỡ dậy từ dưới đất, lại bị một mặt hung tàn của Niếp Quân Hạo dọa sợ.

Một hồi lâu sau, An Cẩn Du mới xem như hồi hồn lại từ trong cơn khiếp sợ, cuống quýt hô to một câu với Niếp Quân Hạo: "Quân Hạo, đừng đánh, liên quan tới mạng người sẽ có phiền toái."

Niếp Quân Hạo trầm mặt chuẩn bị trực tiếp đánh chết người nghe được tiếng hét của An Cẩn Du, động tác dưới tay dừng lại, do dự một chút cũng không có tiếp tục đánh nữa, đứng dậy đi tới chỗ An Cẩn Du. Mà giờ khắc này, Giang Thiếu Minh đã thoi thóp một hơi, cả người

đau đớn đau đến gần như muốn hôn mê bất tỉnh, sưng mắt sưng mũi đến nỗi ngay cả mẹ cậu ta đoán chừng cũng không nhận ra, chứ đừng nói chỉ là những vết thương bị che giấu dưới lớp quần áo. Nếu như không phải An Cẩn Du mở miệng ngăn cản, tiếp tục đánh như vậy, người này thật sự có thể cứ như vậy tuột sống bị đánh đến chết.

"Em làm sao vậy? Có khó chịu chỗ nào hay không?"

Niếp Quân Hạo đi nhanh đến trước mặt của An Cẩn Du, nhìn sắc mặt có chút khó coi của An Cẩn Du, lo lắng hỏi.

An Cẩn Du cố nén khó chịu trên người, lắc đầu nói:

"Em không sao, chúng ta đi mau, vừa rồi gây ra động tĩnh lớn như vậy, nhất định rất nhanh sẽ có người tới, chúng ta phải nhân lúc này mà rời đi nhanh một chút."

Niếp Quân Hạo quan sát An Cẩn Du từ trên xuống dưới một hồi lâu, vừa liếc nhìn Diệp Sơ Tình bị dọa sợ không nhẹ ở bên cạnh An Cẩn Du, cuối cùng lạnh lùng nhìn Giang Thiếu Minh nằm trên mặt đất không đứng dậy nổi, gật đầu một cái, mỗi người một bên, đỡ An Cẩn Du đi ra khỏi cửa phòng vệ sinh.

Vừa đi ra khỏi toilet, An Cẩn Du liền liếc một cái thấy được những vệ sĩ áo đen nằm ở cửa, ngay sau đó giống như nghĩ tới điều gì, ngừng chân, khẽ hô một tiếng: "Chờ chút."

Bạn đang đọc truyện Ông Xã Anh Đế Mau Vào Trong Chén được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full(cham)Net.

Chương 111: Chó Cẩn Chó, Miệng Đầy Lông (1)

Diệp Sơ Tình và Niếp Quân Hạo chợt dừng chân, kinh ngạc quay đầu lại nhìn An Cẩn Du, lo lắng hỏi một câu: "Làm sao vậy?"

An Cẩn Du không trả lời mà chỉ xoay người lại liếc mắt lên nhìn góc trần nhà, quả nhiên, vừa liếc mắt đã thấy trong góc có một cái camera đang lóe sáng: "Có camera theo dõi."

"Camera theo dõi?" Niếp Quân Hạo nhìn theo ánh mắt của An Cẩn Du, trên mặt hiện lên vẻ nghi ngờ.

An Cẩn Du còn chưa lên tiếng, bên kia Diệp Sơ Tinh đã mở miệng trước, hiển nhiên là vì Hạ Minh Hiền nên đã quá quen với cách hỏi thăm mấy cái vấn đề này rồi.

"Camera theo dõi chính là thông qua cái camera đó để có thể thu lấy hình ảnh, có thể ghi lại những gì vừa mới xảy ra ở nơi này, hơn nữa còn phản hồi đến phòng quan sát, nơi đó có người mặc dù không xuất hiện ở gần đây nhưng cũng có thể biết hết mọi chuyện xảy ra ở đây."

Vậy không phải giống như bị người giám thị sao? Sắc mặt Niếp Quân Hạo khẽ biến, khó trách lúc trên đường anh đi vào đây đã cảm giác như có một đôi mắt ở một nơi nào đó nhìn anh chằm chằm, nhưng đợi đến khi anh trầm ngâm tĩnh khí, muốn tìm ra vị trí đôi mắt kia lại phát hiện không tìm thấy ở đâu.

Niếp Quân Hạo còn cho là do anh quá khẩn trương nên mới xuất hiện ảo giác, dù sao thì bằng thực lực bây giờ của anh, trừ phi là loại người đã có thể một mình hành động, hơn nữa còn là một cao thủ cực kỳ giỏi về ẩn nấp, nếu không thì cơ bản là không ai có thể tránh được sự tìm kiếm của anh. Hôm nay nghe Diệp Sơ Tinh nói như thế, anh mới chợt hiểu ra là không phải do ảo giác, cũng không phải do có cao thủ gì ẩn nấp nơi này, mà là do món đồ vật mà anh chưa từng thấy qua này làm.

Nghĩ như vậy, trong nháy mắt, ánh mắt Niếp Quân Hạo nhìn cái camera có chút không tốt.

Mà đúng lúc này, Diệp Sơ Tinh giống như ý thức được điều gì, như vừa tỉnh mộng mà thốt lên một câu: "Vừa rồi Niếp tiên sinh đánh ngã mấy tên vệ sĩ kia ở đây, chắc chắn đã bị camera ghi lại rồi."

An Cẩn Du gật đầu một cái, quay đầu lại nhìn Niếp Quân Hạo nói: "Chắc chắn cái tên bên trong kia sẽ không từ bỏ ý đồ, chúng ta không thể để anh ta lưu lại chứng cứ không đáng."

An Cẩn Du còn chưa nói xong, Niếp Quân Hạo đã hiểu ý của cô, anh cười lạnh nói: "Đã như vậy, phá hủy nó là được."

Nói xong cũng không đợi hai người An Cẩn Du phản ứng, mũi chân khẽ điểm đã trình diễn một bản bay lên đi tường đầy đủ ngay tại chỗ cho hai người An Cẩn Du xem, sau đó mau chuẩn ngoan hung hăng đá vào cái camera kia một cái.

‘Bốp’ một tiếng vỡ vang lên, cái camera kia giống như một cái bao cát nhỏ mất đi điểm tựa mà từ trên kia ‘lạch cạch’ gọn gàng đứt khoát rớt xuống.

Mà đầu số khóc huỷ kia cũng theo sát đó rơi xuống đất, còn trang bức mà khẽ phát áo khoác mình trong gió, được nước nói: "Tốt rồi."

Diệp Sơ Tinh: "."

An Cẩn Du: "."

An Cẩn Du 囧 囧 dẫn đầu phục hồi tinh thần lại, trầm tư trong chốc lát, cảm giác vẫn còn có chút không đáng tin cậy. Mặc dù camera bị phá hủy nhưng hình ảnh Niếp Quân Hạo đánh người lúc trước chỉ sợ đã sớm truyền tới phòng quan sát.

An Cẩn Du trầm tư một lát, cắn cắn môi, nhỏ giọng nói: "Đi, quay lại toilet."

"Tiểu Du, trở về làm gì?" Diệp Sơ Tinh hít vào một hơi, có chút không hiểu, bọn họ vừa trốn ra khỏi chỗ đó còn quay lại làm cái gì.

An Cẩn Du nhìn lướt qua bốn phía, lo lắng nói: "Không còn thời gian rồi, một lát giải thích sau, quay lại toilet đã. Quân Hạo, đỡ tôi trở về."

Niếp Quân Hạo nghe An Cẩn Du gọi, mặc dù có chút không đồng ý với quyết định của An Cẩn Du nhưng vẫn đi lại chỗ cô, nắm eo cô, nửa ôm cô quay lại cái toilet đó.

Giờ phút này An Cẩn Du cũng không kịp quan tâm đến tư thế Niếp Quân Hạo ôm cô, chỉ biết làm sao để thoải mái thôi nên trực tiếp tựa vào ngực Niếp Quân Hạo, để cho anh ôm cô đi vào.

Trong phòng rửa tay, Giang Thiếu Minh còn té dưới đất không dậy nổi, nghe được tiếng bước chân, còn tưởng rằng cứu binh của mình đến, khuôn mặt xanh tím sưng tấy như đầu heo lập tức trở nên dữ tợn, dùng hết sức lực toàn thân hét lớn: "Đáng chết, làm sao bây giờ mới đến? Chậm chết rồi, muốn lão tử đuổi việc mấy người sao."

"A, điểm này chỉ sợ là không thể như ý nguyện của Giang thiếu gia rồi."

Giọng nữ hài hước từ trên đỉnh đầu truyền đến, sắc mặt trắng xanh của Giang Thiếu Minh tái đi, gian nan mở cặp mắt sưng giống như hột đào kia, khi nhìn rõ mấy người An Cẩn Du rồi xác định không phải là ảo giác của anh ta thì lập tức sợ run cả người, kéo thân thể bị đánh đến thâm hê hê lui về sau.

"Mấy người. Không phải mấy người đã. Làm sao lại."

An Cẩn Du tựa vào người Niếp Quân Hạo, cười lạnh nhìn Giang Thiếu Minh mặt không chút máu nói: "Đã cái gì? Đã đi rồi? Nhưng vừa rồi Giang thiếu

một lên.

Giang Thiếu Minh thấy Niếp Quân Hạo từng bước từng bước đến gần, sắc mặt càng ngày càng khó coi, thân thể không ngừng lui về phía sau rồi dùng hết sức lực toàn lực hét lớn: "Dừng. Dừng tới đây, dừng tới đây."

Cương mặt Niếp Quân Hạo lạnh lùng nhìn tên "đầu heo" trước mặt, thấy thế nào cũng không xuống tay được, không phải mềm lòng, mà là. Thật sự quá...hừ hừ có trường ngại về bộ mặt có được hay không!

Đang do dự xuống tay thế nào, bỗng nói thúc giục của An Cảnh Du lại vang lên. "Nhanh lên một chút! Còn nữa, nhớ, ta lấy hết, cái gì cũng đừng chừa lại cho anh ta, bao gồm. Quần lót!"

Diệp Sơ Tinh mặt mông nên cả khuôn mặt đỏ bừng: "."

Niếp Quân Hạo bị An Cảnh Du hào phóng kinh ngạc đến ngây người: "."

Giang Thiếu Minh sắp bị béc đến quần lót cũng không chừa: "."

Niếp Quân Hạo hít sâu một hơi, thấy chết không sờn tiến lên, đưa tay xé mở.

Nháy mắt, trong toilet nữ rộng lớn, tiếng quần áo bị xé rách, tiếng vũng vấy giầy giũa, cùng với từng tiếng kêu thảm thiết khiến người ta mơ màng vang lên liên tục.

"A, đừng xé quần áo của tôi, đáng chết, đừng đụng nơi đó, đau chết!"

"Chớ cởi quần của tôi, trả lại cho tôi!"

"A, quần lót của tôi!"

Bên ngoài toilet, chúng vệ sĩ không bò dậy nói: "."

Ngay từ lúc Niếp Quân Hạo bắt đầu xé thì Diệp Sơ Tinh đã dẫn An Căn Du quay lưng đi, nghe động tĩnh sau lưng, đoán là đã xé không sai biệt lắm mới nhỏ giọng hỏi: "Tiểu Tinh, cậu có mang theo điện thoại di động chứ?" ///ddlqd□n.d.s.d////////

Diệp Sơ Tinh ngẩn ra rồi gật đầu một cái: "Có."

"Cho mình mượn."

Diệp Sơ Tinh mặc dù không hiểu nhưng cũng không do dự, móc từ trong túi xách ra một chiếc máy cực kỳ mới, chiếc di động này là do Hạ Minh Hiên mới đưa cho cô, hàng hiệu, độ phân giải đặc biệt cao.

An Căn Du lập tức phát hiện điểm này, khóe miệng khẽ cong lên.

Niếp Quân Hạo vừa bực người ta không còn mảnh vải che thân xong thì nghe thấy giọng nói quen thuộc từ sau lưng: "Tiếp."

Niếp Quân Hạo sững sờ, ngay sau đó cảm thấy có một vật ném qua từ phía sau, vội giơ tay bắt lấy, nhìn lại là

một món đồ vuông vuông phẳng phẳng. Vật này anh từng thấy, lúc trước An Cẩn Du dùng vật này để liên lạc với bọn Diệp Sơ Tinh.

"Dùng di động chụp lại dáng vẻ bây giờ của Giang Thiếu gia đi, chụp nhiều ảnh nha."

Niếp Quân Đạo ngẩn ngơ, có chút không xác định nhìn vật trong tay hỏi: "Tôi chụp?"

"Không phải ảnh thì là ai? Chẳng lẽ anh lại muốn để cho tôi hoặc là tiểu Tinh, hai cô bé chụp anh ta?"

Niếp Quân Đạo liếc mắt nhìn cái người lóa lờ cách đó không xa, suy nghĩ thêm một chút hình ảnh An Cẩn Du có thể thấy trước mắt, sắc mặt bỗng dưng trầm xuống, cơ hồ là lập tức nói: "Không, tôi chụp là được, cô nói cho tôi biết phải làm sao."

Dường như An Cẩn Du đã sớm đoán được Niếp Quân Đạo sẽ nói như vậy, cô khẽ thở ra một hơi nói: "Dùng di động nhắm ngay người, sau đó nhấn vào cái nút tròn tròn trên màn hình là được."

Nghe nói như thế, Giang Thiếu Minh đang cơ rút thành một cục rồi cuộc hồi hồn lại, vừa giãy giữa vừa hô to: "Mấy người. Mấy người không thể làm như vậy!"

Nhưng đáng tiếc là, anh ta giãy giữa rơi vào trong mắt đám người An Cẩn Du giống như chú chim sa vào lưới thợ săn đang vùng vẫy phịch cánh giãy chết mà thôi, hoàn toàn không có lát kỷ niệm gì nào.

Niếp Quân Đạo mặt mới lạ nắm điện thoại di động trong tay, hướng về phía người không có chút lực phản kháng nào trên đất 'tách,tách...tách' chụp đì mọi góc độ một lần.

An Cẩn Du nghe một lúc, vẫn có chút không yên lòng, nhỏ giọng nói: "Cho tôi xem một chút."

Nghe vậy, thái độ Niếp Quân Đạo trong nháy mắt trở nên rối rắm, nhưng vẫn cầm vật trong tay đưa ra.

An Cẩn Du thờ thờ quét qua một lần, vẻ mặt ghét bỏ nói: "Mẹ nó, thật muốn mùi, trở về nhất định phải rửa mặt mới được."

Mỗ Lỗ Nam bị chê: "."

Niếp Quân Đạo nghe An Cẩn Du nói vậy cũng không cam chịu yếu thế, vẩy vẩy cái tay mới chạm qua ai kia, ghét bỏ nói: "Thật bẩn, trở về nhất định phải rửa tay."

Mỗ Lỗ Nam lại bị chê lần nữa: "."

An Cẩn Du đưa điện thoại di động trong tay cho Diệp Sơ Tinh, còn dặn dò một câu: "Trở về đưa cho Minh Hiên."

Sau đó hít một hơi thật sâu, đưa lưng về phía ai kia nói: "Giang thiếu gia, chúng tôi cũng là do bất đắc dĩ, gia nghiệp của tập đoàn Giang thị anh thật sự rất lớn, một tay che trời, dân thường nhỏ bé như chúng tôi chọc không nổi, cũng trốn không thoát, chỉ có thể dùng phương pháp của mình để tự vệ. Những hình này coi như làm kỷ niệm,

hi vọng về sau chúng tôi không so đo Giang thiếu gia vô lễ trước, Giang thiếu gia cũng đang nhớ lại mà tôi tìm chúng tôi gây phiền phức, nếu không nói không chừng ngày nào đó những ánh ngọc này của Giang thiếu gia ngài sẽ bị phơi trần khắp thiên hạ, bị mọi người chiêm ngưỡng đó."

"Cô."

An Cẩn Du nói xong những lời nên nói, làm xong việc nên làm, tự nhiên không muốn tiếp tục dài dòng với người này: "Chúng ta đi."

Diệp Sơ Tinh cùng Niếp Quân Hạo đợi những lời này của cô cả ngày rồi, lập tức dẫn An Cẩn Du đi ra ngoài, lưu lại Giang Thiếu Minh nằm trơ trụi ở đó, gương mặt dữ tợn oán hận.

Mấy người vừa đi từ bên trong ra đã nghe thấy cách đó không xa truyền đến tiếng bước chân dồn dập, An Cẩn Du ngăn người, vội nhỏ giọng nói: "Chạy mau."

Ba người An Cẩn Du quay người bỏ chạy, vừa mới chạy ra khỏi hành lang đã thấy một đám vệ sĩ áo đen vọt từ đầu hành lang khác tới, sau khi chứng kiến đám vệ sĩ ngã đầy trên đất và Giang Thiếu Minh đã hoàn toàn thay đổi trong nhà vệ sinh xong thì không nhìn được mà hít vào một ngụm khí lạnh, lập tức chia làm hai đội, một đội lưu lại cứu người, một đội xông ra ngoài đuổi theo.

Ba người nhanh chóng chạy ra khỏi quán bar, vừa đúng lúc Hạ Minh Diên lái xe đến cửa, Niếp Quân Hạo che chở cho hai cô gái lên xe trước, sau đó nhìn chằm chằm

chiếc xe đen nhánh kia, sắc mặt khẽ cứng đờ.

Ngay lúc nhìn thấy chiếc xe kia, Niếp Quân Hạo đã không muốn lên xe, nhưng anh nhanh chóng nghe thấy tiếng kêu to từ trong xe: "Niếp Quân Hạo, anh còn lo lắng cái gì, còn không mau lên xe."

Niếp Quân Hạo liếc mắt nhìn người vẽ mặt vôi vàng lo lắng trong xe, khẽ cắn răng, cuối cùng vẫn cam chịu chui vào trong xe.

"Minh Hiền, mau lái xe đi." An Cẩm Du thấy Niếp Quân Hạo đã ngồi vào trong xe thì nóng nảy hô lên.

Hạ Minh Hiền thấy sắc mặt đám người An Cẩm Du khó coi thì biết trong lúc anh rời đi sợ là mấy người họ đã gặp phải phiền toái. Mặc dù trong lòng lo lắng nhưng cũng biết bây giờ không phải lúc nên hỏi, khẽ gật đầu một cái, ngay lúc cửa xe đóng lại thì lập tức lái xe đi.

Chiếc xe hơi màu đen như một ngôi sao lướt qua bóng đêm lưu lại một vệt sáng rồi nhanh chóng chạy ra đường, lướt nhanh ra ngoài.

Lúc những tên bảo vệ kia đuổi tới thì chỉ kịp thấy mấy người chạy như bay ra và từng vòng khói xe bốc lên từ đuôi xe.

Xe nhanh chóng chạy qua mấy ngã tư, sau khi xác định sau lưng không có người đuổi theo thì Hạ Minh Hiền mới giảm tốc độ, quay đầu nhìn ba người ngồi phía sau nhúu mày dò hỏi: "Chuyện gì xảy ra?"

Bây giờ ba người ngồi phía sau, Niếp Quân Hạo thì do vừa rồi xe lao đi như bão tố mà đầu óc khê choáng váng, anh cố gắng kèm chế cảm giác muốn ói cũng đã dùng hết sức lực cả người rồi, chớ đừng nói chi là giải thích.

Mà An Cẩn Du thì bởi vì sau lưng bị đụng thương nên rất khó chịu, vừa rồi còn cường chống để giằng co với Giang Thiếu Minh, để khiến đối phương kinh sợ, bây giờ rốt cuộc có thể thả lỏng nên lập tức thư giãn cả người, sắc mặt càng ngày càng khỏe coi, chỉ còn có một mình Diệp Sơ Tinh là còn tốt.

Diệp Sơ Tinh nhớ lại những chuyện vừa xảy ra trong toliet, sắc mặt khê trắng bệch, nhưng vẫn kể rõ ràng tỉ mỉ mọi chuyện cho Hạ Minh Diên nghe.

Nghe đến đoạn An Cẩn Du vì bảo vệ Diệp Sơ Tinh chạy trốn ra ngoài mà bị Giang Thiếu Minh đẩy vào tường, hơn nữa sau đó Giang Thiếu Minh còn chuẩn bị dùng sức mạnh với hai người thì không chỉ Hạ Minh Diên mà cả Niếp Quân Hạo bị say xe phía sau cũng quên đi thân thể khá chịu, mặt mày xanh mét.

//ddlqđ\\\\\\nđ...

Không khí bên trong xe lập tức trở nên nặng nề, cuối cùng vẫn là Hạ Minh Diên dẫn đầu phá vỡ không khí trầm mặc khiến người ta hít thở không thông bên trong xe, nhỏ giọng hỏi: "Tinh nhi và Cẩn Du có bị thương không?"

Diệp Sơ Tinh siêng sốt một chút, khê lắc đầu: "Em không sao, nhưng tiểu Du."

Diệp Sơ Tinh vừa nói xong thì ánh mắt của mọi người trong xe đều rơi lên người An Căn Du.

"Có chỗ nào khó chịu hay không?" Niếp Quân Hạo liếc mắt nhìn sắc mặt tái nhợt của An Căn Du, thăm mắng mình quá sơ ý, thế mà lại không phát hiện sau khi An Căn Du lên xe thì sắc mặt vẫn không hề tốt lên.

An Căn Du miễn cưỡng cười cười, khẽ lắc đầu: "Tôi cũng không có việc gì đâu, mọi người không cần phải lo lắng. Chỉ cảm thấy hơi mệt, trở về nằm một chút là tốt rồi."

Về mệt mỏi trong ý cười của An Căn Du cũng không tránh khỏi ánh mắt của mấy người trong xe, sắc mặt Niếp Quân Hạo trầm xuống, đưa tay cầm lấy bàn tay hơi lạnh của An Căn Du, buồn bực nói: "Mau dẫn cô ấy đến cho đại phu xem, Á. Không, là đi gặp bác sĩ."

Hạ Minh Diên gạt đầu một cái, khẽ đánh tay lái muốn rẽ sang hướng khác đến bệnh viện.

An Căn Du thấy thế thì có chút hoảng: "Tôi thật sự không có việc gì, không cần đi bệnh viện đâu!"

An Căn Du đột nhiên kháng cự khiến mấy người trong xe sửng sốt, cuối cùng vẫn là Diệp Sơ Tinh lên tiếng:

"Tiểu Du không muốn đi thì không đi là được rồi."

Diệp Sơ Tinh vừa nói xong, An Căn Du khẽ thở ra, hai người đàn ông trong xe đồng thời quay đầu lại nhìn cô. Diệp Sơ Tinh cắn cắn môi, khẽ lắc đầu.

Mặc dù Hạ Minh Diên không biết chuôn à vào ra

nhưng vẫn lái xe quay lại hướng ban đầu.

Hạ Minh Diên thỏa hiệp dưới sự kiên trì của Diệp Sơ Tinh nhưng Niếp Quân Hạo lại không có ý định bỏ qua như vậy. "Đợi..."

Niếp Quân Hạo còn chưa nói xong, An Cẩm Du đã giành trước một bước, dựa lại gần anh, đưa tay ôm lấy cánh tay anh, nhỏ giọng nói: "Dừng ăm ỹ nữa, để cho tôi dựa vào một chút, một chút là tốt rồi."

Đây là lần đầu tiên An Cẩm Du chủ động ôm ấp yêu thương, cả người Niếp Quân Hạo cứng đờ, càng không nói được lời phản đối nào.

Cho đến khi kịp phản ứng thì đã trễ, chỉ đành tức giận khẽ hừ lạnh một tiếng, nhưng vẫn đưa tay ôm An Cẩm Du vào dựa vào lòng mình gần hơn một chút, động tác khởi nói có bao nhiêu dịu dàng, trong lúc đó còn tự giác điều chỉnh tư thế để cho An Cẩm Du dựa vào thoải mái hơn một chút.

Tất nhiên là An Cẩm Du cũng cảm nhận được một điểm này, khóe môi khẽ cong lên rồi từ từ thả lỏng cơ thể, để cô hãm sâu vào lòng ngực rộng lớn lại ấm áp của người đàn ông, ý thức cũng dần trở nên mơ hồ.

Bạn đang đọc truyện Ông Xã Ảnh Đế Mau Vào Trong Chén được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.